Valck. Phœn. p. 748. ad Callim. 1, 161. ad Herod. 277. (3, 156.)" Schæf. Mss. * Παρακεκλιμένως, Schol. Apoll. Rh. 1, 757.] Pro παρακλίνω autem poetice dicitur ETIAM Παρκλίνω, per sync., ut ἀγκλίνω pro ἀνακλίνω, Hesiod. Ἔργ. (1, 259.) οἳ λυγρὰ νοεῦντες Αλλη παρκλίνουσι δίκας, σκολιῶς ἐνέποντες, Alio deflectunt s. detorquent, A recto tramite declinant. Παρακλίντωρ, Qui a latere accubat, acclinatus est, Epigr. [Anal. 2, 134.] Παρακλίτης, idem, Xen. K. Π. 2, (2, 16.) Τινὰ τῶν λοχαγῶν σύνδειπνον ἀγόμενον καὶ π. πεποιημένον. Vide Συγκλίτης, [et Ἐκκλίτης.] Παρακλιδὸν, Declinando et deflectendo in latus, Apoll. Rh. 1, (757.) Ἄξονος ἐν πλήμνῃσι παρακλιδὸν ἀγνυμένοιο Πίπτεν, i. e. * παρακεκλιμένως ἔπιπτεν, Schol., Cecidit in latus declinando: 2, (1266.) Ἱστὸν ἄφαρ χαλάσαντο παρακλιδόν. Declinando a vero, Od. Δ. (347.) P. (138.) Ταῦτα δ' ἅ μ' εἰρωτᾷς καὶ λίσσεαι, οὐκ ἂν ἔγωγε Ἄλλα παρὲξ εἴποιμι παρακλιδὸν, οὐδ' ἀπατήσω, i. e. * παρατετραμμένως καὶ κατ' ἔκκλισιν τοῦ ἀληθοῦς, Eust. Sic autem derivatur a παρακλίνω, ut διακριδὸν a διακρίνω.

[* " Περικλίνομαι, Schol. Il. Φ. 549. sed perperam pro παρακλ." Wakef. Mss.] Περικλινὴς, Declivis, Devexus: nam in Plut. Pericle (13.) Τὸ δ' Ὠιδεῖον τῇ μὲν ἐντὸς διαθέσει πολυέδρον καὶ πολύστυλον, τῇ δ' ἐρέψει περικλινὲς καὶ κάταντες, Interpres vertit, Tecto autem declivi: [Pelop. 32. * Περίκλιντρον, Gl. Torale: editum est περίκλιτρον.]

[* Προκλίνω, Soph. Œd. C. 201. Schleusner. Lex. V. T. Orph. Arg. 392.] " Προκλίτης, ου, ὁ, Primum " inter accumbentes locum tenens: Polluci ὁ τῆς " ἑστιάσεως πρωτοστάτης." [* " Προκλίνη, Cubile. Cant. 1, 16. προκλίνη ἡμῶν σύσκιος. Ita Philo in Comm. ad h. I. p. 48. Secuti sunt hanc lectionem Origenes, S. Ambrosius, ut ad h. l. notat Flamin. Nobil." Schleusn. Lex. V. T. Sed cf. Eund. v. Κλίνη.]

Προσκλίνω, Acclino, Facio inclinare ad, Propensum reddo, Synes. Epist. 150. Τὸν μὲν θεὸν ἑαυτου ποριεῖται τὸν ἑνόντα τρόπον καὶ προσκλινεῖ βίου τε ἀρετῇ καὶ γνώμης εὐσεβείᾳ. [" T. H. ad Plutum p. 372." Schæf. Mss. Od. Φ. 138. 165. * Προσκλινὴ, Acclinatio, Schleusn. Lex. V. T. v. Κλίνη. * Προσκλινὴς, Gl. Acclivis. " Geopon. 571." Wakef. Mss. * Ἀπροσκλινὴς, Cyrill. Alex. in Ep. Canon. p. 209. * Ἀπροσκλινῶς, Idem in Exp. Symb. Nicæn. 187. Pæd. 2, 1. p. 144. " Ἀπροσκλινὴς, Ἀπροσκλινῶς, ad Hesych. 1, 550, 24." Dahler. Mss.] Πρόσκλισις, Inclinatio, proprie animi, Propensio, I ad Tim. 5, (21.) Ἵνα ταῦτα φυλάξῃς χωρὶς προκρίματος, μηδὲν ποιῶν κατὰ πρόσκλισιν, Voluntatis inclinatione propendere in aliquem dicit Cic. hac signif.: est autem metaph. a lancibus. Quædam exempl. minus recte habent πρόσκλησιν. Apud Suid. est aliud quoque exemplum, Μὴ διαπράξασθαί τι κατ' ἔχθραν ἢ κατὰ πρόσκλισιν, i. e. ἑτερομέρειαν, Voluntatis inclinatione propendendo in alteram partem. [" Wakef. S. Cr. 4, 202. T. H. ad Plutum p. 373." Schæf. Mss.] Πρόσκλιντρον, Id, cui acclinare nos possumus. Etym. dicit esse τὸ λεγόμενον προσκλιτόν: et κλιντῆρα esse τὸν θρόνον τὸν ἔχοντα πρόσκλιντρον. In nostro autem vet. Lex. sic scribitur, Προσκλιντὸν, τὸ λεγόμενον προσκλιτόν· καὶ Κλιντὴρ, ὁ θρόνος ὁ ἔχων προσκλιντόν. Ατ Προσκλιτὸν, Suidæ ἐν ᾧ ἀκουμβίζομεν, In quo accumbimus.

Συγκλίνω, i. q. συγκατακλίνω, Simul accumbere facio. Exp. et neutraliter Simul accumbo, quod tamen potius Σύγκλινομαι pass. dicitur. [" Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 200. ad Charit. 274." Schæf. Mss. * Συγκλινὴς, Aristoph. B. 1294.] " Σύγκλινος, i. q. συγκλίτης, " J. Poll. (6, 12.) Συγκλινίαι, Convexitates, VV. LL." [Anfractus, Plut. Pomp. 32. Pyrrho 28. Philopœm. 4. * Σύγκλισις, Plut. Camillo 41. al. σύγκλεισις.] Συγκλίτης, Qui simul accubat, Plut. (6, 565.) Ἐπαινεῖν ὅτι τοιούτοις συγκατεκλίθημεν· ὡς ὅ γε τοποκλισίας δυσχεραίνων δυσχεραίνει τῷ σ. μᾶλλον ἢ τῷ κεκληκότι, Ei, quocum accubat. J. Poll. 6. de Convivio, Ὁ δὲ παρακείμενός τινι, συμπότης, σ., παρακλίτης, ὃν σύγκλινον Μένανδρος καλεῖ.

Ὑποκλίνω, Reclino sub. Et Ὑποκλίνομαι, Reclinor sub, Jaceo sub, Od. E. (462.) ὁ δ' ἐκ ποταμοῖο λιασθεὶς Σχοίνῳ ὑπεκλίνθη, Schol. ὑπέπεσε. Epigr. ὑποκλινθέντα κόμῃσι Ῥύσασθε, Reclinatum sub, s. Suppositum comis et frondibus. || Summitto, Subdo, Subigo, Bud. e Greg. Ἐπηρώτων δὲ αὐτὸν φιλονείκως μᾶλλον ἢ λογικῶς, καὶ ὑποκλίνειν ἑαυτοῖς ἐπειρῶντο διὰ τῆς πρώτης ἐπιχειρήσεως. Ejusd. signif. est ὑποκατακλίνω. [" Abresch. Lect. Aristæn. 310. Gesner. Ind. in Orph., Jacobs. Anth. 11, 59. ad Dionys. H. 2, 1095." Schæf. Mss. * Ὑποκλινὴς, Schol. Æsch. Pers. 21. * " Ἀνθυποκλίνω, Nicet. Chon. ap. Fabr. B. Gr. 6, 409." Boiss. Mss. * " Καθυποκλίνομαι, Submitto me, Chrys. in Ep. 2. ad Cor. Serm. 24. T. 2. p. 675." Seager. Mss.]

¶ Κλίνη, Lectus, in quo reclinari et recumbere aut etiam decumbere possumus, aut etiam erecti sedere, Demetr. de Catero Macedone, Ἐπὶ χρυσῆς χλίνης καθεζόμενον μετέωρον, καὶ ἐν πορφυρᾷ χλαμύδι καὶ ὑπερηφάνως ἀποδεχόμενον τὰς πρεσβείας τῶν Ἑλλήνων, Athen. (539.) Ἐπὶ χρυσῆς κλίνης κοιμᾶσθαί φησι τὸν Ἀλέξανδρον, Isocr. Ἐξ μῆνας συνεχῶς ἐν τῇ κλίνῃ κείμενον, Plut. Præc. Sanit. Μίαν ἡμέραν ἐν κλίνῃ διάγειν, Unam diem in lecto decumbere. In κλίναις efferebantur etiam mortui, ut patet e Lucill. Τὴν δὲ κενὴν κλίνην οἱ φράτορες ἦραν ἐπ' ὤμων, Ἐγγράψαντες ἄνω, Γάϊος ἐκφέρεται. Plerumque capitur etiam pro Lecto discubitorio, Plin., s. pro Toro, in quo discumbitur, Xen. K. Π. 8, (2, 5.) Κλίνην στρώννυσι, τράπεζαν κοσμεῖ, Plato Symp. Ἀνεπαύετο ἐν τῇ ἐχομένῃ ἐμοῦ κλίνῃ ἐν ἧπερ ἐδείπνει, Athen. 4. (p. 153.) de eo, qui φίλος regis Parthorum dicitur, τραπέζης μὲν οὐ κοινωνεῖ, χαμαὶ δ' ὑποκαθήμενος ἐφ' ὑψηλῆς κλίνης κατακειμένῳ τῷ βασιλεῖ. Aliquanto ante (145.) de convivis regis Persarum, Οἱ μὲν χαμαὶ καθήμενοι, ὁ δ' ἐπὶ κλίνης χρυσόποδος κατακείμενος: 10. Κατερρύησαν ἀπὸ τῶν δίφρων ἐπὶ τὰς κλίνας. J. Poll. κλίνη ἀργυρόπους, παράπυξος, ἐλεφαντίνη, σφενδαμνίνη, ἀμφικνέφαλος: item ἀμφίκωλος e Platone Comico, quam ipse dicit esse τὴν κατακεκολλημένην: unde suspicari aliquis possit leg. ἀμφίκολλος: verba autem illius Comici sunt, Ἔπειτα κλίνην ἀμφίκωλον, πυξίνην. || Κλίναι, Hesychio αἱ τροπαὶ τῶν μαχομένων, Declinationes ictuum, quibus sc. aliquis adversarii ictus declinat. || Κλίνη, Nom. proprium mulieris ap. Athen. 10. quam dicit fuisse οἰνοχόον Ptolemæi Philadelphi. [" Thom. M. 575. ad Charit. 706. ad Anton. Lib. 10. Verh., Valck. Diatr. 281. Conf. c. κείνη, Jacobs. Anth. 9, 284." Schæf. Mss. Casaub. ad Sueton. Cæs. 76. * Κλινηδὸν s. Κλεινηδὸν, Manetho 5, 201.] Κλινήρης, In lecto decumbens. Dicitur plerumque de eo, qui adversæ valetudinis gratia diu lectulo affixus est, Plut. Παντάπασιν ἤδη τὴν τοῦ σώματος ἐξημαυρωμένος δύναμιν, καὶ τὰ πολλὰ κλινήρης διημερεύων. Utitur etiam Athen. [554. Plut. Pyrrho 11. " Toup. Opusc. 1, 505. 2, 70. Bos. ad N. T. 65. Cattier. Gazoph. 47." Schæf. Mss. * Κατακλινοβάτης, exp. Humiles lectos conscendens, Lucian. 3, 656. * Κλινεγέρτου ἐνύπνια, Nicet. Anual. 18, 5. Schn. Lex. conjicit κλινήρους, Ægri somnia.] Κλινοειδὴς, Lecti formam habens. Κλινοειδεῖς dicuntur Tres apophyses, quas os σφηνοειδὲς intra cranium emittit. Sic vocatæ sunt, quod lectum repræsentent. Earum una postica est, quæ superiorem: duæ autem anticæ ad nervorum opticorum exortum, qui inferiorem lecti partem referunt. Gorr. [* Κλινοκαθέδριον, Bekk. Anecd. 274. Phot. v. Κλιντήρ. * Κλινοκοσμέω, Polyb. 12, 24, 3. " Thom. M. 189. * Κλινόκωμος, Jacobs. Anth. 11, 124." Schæf. Mss. * Κλινοπάλη, Sueton. Domit. 22. * Ἀνακλινοπάλη, Martial. 14, 201. Salmas. Exerc. 205. " Huschk. Anal. 154." Schæf. Mss.] Κλινοπετὴς, q. d. Qui in lectum procumbit, i. q. Κλινήρης, Plut. An Seni capess. Resp. Τὰ πολλὰ κλινοπετεῖς δι' ἀῤῥωστίαν, Synes. Ep. Κλ. ὑπηγόρευσα τὴν ἐπιστολὴν, In lecto jacens, Decumbens, e mala valetudine, ἐν νόσῳ κεκλιμένος, Xen. Ἑλλ. 5, (4, 58.) Ἀγησίλαος κλινοπετὴς ὤν. [Maximus 180. 222. * " Κλινοπηγὸς, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 89." Schæf. Mss.] Κλινοπηγία, Lectorum compactio. [Theophr. H. Pl. 3, 10, 1. 5, 7, 6. * Κλινοπήγιον, Locus, ubi lecti compinguntur, J. Poll.] Κλινοποιὸς, Qui lectos fabricatur. [Plato de Rep. 10. p. 596. 597. Demosth. 816. * Κλινοποιϊκὴ, ἡ, sc. τέχνη, Ars fabricandi

lectos.] Κλινόπους, Lecti pes, Themist. Ὁ κλ. ἐξείργασται διὰ τὴν κλίνην. [Hesych. Etym. M. v. Θριγκός. "Schol. Od. Ψ. 198. Geopon. 951." Wakef. Mss.] Κλινοπόδιον, Lecti pedicnlus: est Nomen herbæ ap. Diosc. 3, 109. cujus τὰ ἄνθη ὅμοια κλίνης ποσίν. Clinopodion, inquit Plin. 24, 15., alii, * Cleonicion, alii Zopyron, alii Ocymoeides appellant, serpyllo similem, surculosam, palmi altitudine. Nascitur in petrosis, orbiculato florum ambitu, speciem lecti pedum præbens. Vulgo vocant Pulegium montanum, Gorr. [Gl. Lectipes. * "Κλινοπώλιον, Crates Epist. 4." Boiss. Mss. * Κλινοστρύφιον, Agathias Hist. 4. Casaub. leg. conjicit χειλοστρ.] "Κλινό-" στριχνον, Hes. τὴν ψαλίδα, Forficem." Κλινότροχος, Lectirotaria, Gaza ap. Theophr. H. Pl. 3, 11, (1.) Τρίτον δὲ (γένος τῆς σφενδάμνου προσαγορεύεται) κλ., ὡς οἱ περὶ Στάγειρα. [* Κλινουργὸς, Plato de Rep. 10. p. 597. * Κλινοφόρος, Gl. Lecticarius. * "Κλινηφόρος, Pseudo-Chrys. S. 5. T. 7. p. 248." Seager. Mss. * Κλινοχαρὴς, Lucian. 3, 652.]

[* "Δεκάκλινος, (ὁ, ἡ,) Aristot. Mir. Ausc. 58." Boiss. Mss. * "Ἐκκαιδεκάκλινος, J. Poll. 10, 30." Kall. Mss.] Ἐνδεκάκλινος, ὁ, ἡ, Undecim lectis instructus. Undeclinis, ut VV. LL. interpr. Eadem VV. LL. tradunt ἐνδεκάκλινον κεφαλὴν, Teleclidem Comicum ap. Plut. (Pericle 3.) dixisse Caput undecies inclinatum. Ἑκατοντάκλινος, Centum lectis instructus, Athen. (538.) Ἦν δὲ ὁ οἶκος ἐ., ἐν ᾧ ἑκάστη ἦν κλίνη κεκοσμημένη στολῇ γαμικῇ εἴκοσι μνῶν, ἀργυρᾶ· ἡ δὲ αὐτοῦ, χρυσόπους ἦν: de nuptiis Alexandri. Ἑξάκλινος, Sex lectis instructus. Dicitur etiam substantive ἑξάκλινον, quo Latini quoque utuntur. Volunt autem ἑξάκλινον esse Stibadium sex convivas capiens ap. Martialem, Et testudineum mensis quater hexaclinon Ingemuit atrio non satis esse suo. Pro ἑξάκλινος autem dicitur ET Ἕξκλινος, Attice, ut ἕξπους pro ἑξάπους, teste Etym. [" Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 69. Brunck. Soph. 3, 510." Schæf. Mss. * "Μονόκλινος, Jacobs. Anth. 8, 244. Huschk. Anal. 149." Schæf. Mss. * Ὀκτάκλινος, Aristot. Mir. Ausc. 1. * Περίκλινον, Philo Vit. Contempl. p. 896. Τρίκλινα καὶ περίκλινα χελώνης κατεσκευασμένα, Lectos accubitorios. Περίκλειτον, Gl. Torale. * Πολύκλινος, Heliod. 198. Cor. οἶκος. * Τετράκλινος, Athen. 47.] Τρίκλινος, Tribus lectis instructus, Athen. 5. Ἡ δὲ ναυκληρικὴ δίαιτα κλινῶν μὲν ἦν πεντεκαίδεκα, θαλάμους δὲ τρεῖς εἶχε τρικλίνους. [Τρίκλινοι οἶκοι, Athen. 47. "Jacobs. Anth. 11, 260. Monum. Byz. 32." Schæf. Mss.] AT Τρίκλινον, Triclinium, Conclave discubitorium tribus lectis instructum, Lat. Triclinium dicunt, Vitruv. 4. In tricliniis ceterisque conclavibus maximus est usus luminum, Cic. in Verr. Quinquaginta tricliniorum lectos. Interdum capitur pro Ternis lectis contiguis circum ternas mensas appositis, quibus discumbi solebat. Socrates Rhod. ap. Athen. (147.) Καὶ δώδεκα τρ. διαστρώσασα ἑκάλεσε τὸν Ἀντώνιον, Duodecim tricliniis constratis et instructis. Apud Eund. alibi, Ἑστρωτο δὲ εἰς εὐωχίαν χίλια τρ. Latini itidem Triclinia dicunt. Cic. Verr. 4. In foro sibi triclinium straverat. Quod explicans paulo post, subjungit, Imperavit ut in foro sibi medio lecti sternerentur. Lat. Poetæ periphrastice vocant Ternos lectos, Horat. 1 Serm. Sat. 4., Sæpe tribus lectis videas cœnare quaternos, Juven. 5. Tertia ne vacuo cessaret culcitra lecto, Una simus, ait. [Anecd. Bekkeri p. 114. * Τρικλίνιον, Gl. Cubiculum. "Athen. 23." Schæf. Mss. * Ἑκατοντατρίκλινος, Joseph. B. J. 5, 4.]

Κλινικὸς, Clinicus; nam Lat. id vocab. retinent, ap. quos Clinicus medicus exp. qui in lectulo decumbentes invisit et curat, et Clinice dicitur medicina illa. Plin. 29, 1. de Hippocrate, Is, cum fuisset mos liberatos morbis scribere in templo ejus dei quid auxiliatum esset, ut postea similitudo proficeret, exscripsisse ea traditur, atque, ut Varro ap. nos credit, jam templo cremato instituisse medicinam hanc, quæ Clinice vocatur. [" Jacobs. Anth. 9, 464." Schæf. Mss. * "Κλεινικὸς γέρων, Auson. Epist. 12, 34." Boiss. Mss.]

[* Κλίνειος, Habilis lectis inde parandis, Demosth. 816, 19. ξύλα.]

A Κλινὶς, ἡ, Lectulus, Cratinus ap. J. Poll. Οἱ δ' ἀλισκάζουσιν ἐπὶ ταῖς κλινίσιν. Specialiter autem vocatur τὸ ἐπὶ τῆς ἀμάξης καταστρωννύμενον, ὅταν μετίωσι τὰς νύμφας, ἐφ' οὗ κάθηται ἡ νύμφη, μεταξὺ τοῦ παρόχου καὶ τοῦ νυμφίου, J. Poll., qui κλινίδιον et κλιντήριον quoque appellari annotat. Similiter Hes. quoque κλινίδα dicit esse ἐπὶ τῆς ἀμάξης νυμφικὴν καθέδραν, Sellam sponsalem in curru. [" Toup. Opusc. 2, 161." Schæf. Mss. Phot. v. Ζεῦγος, et h. v.] Κλινίδιον, Lectulus, i. q. κλινὶς, Plut. (9, 125.) Εἰς ὑπερῷον οἴκημα θύραν ἔχων ἐπιῤῥακτὴν, ἧς ἐπάνω τιθεὶς τὸ κλ. ἐκάθευδε μετὰ τῆς ἑταίρας. Idem, Τοὺς καταχρυσοῦντας τὰ κλ. καὶ καταργυροῦντας. Idem, Ἰατρὸς εἰσελθὼν πρὸς ἄνθρωπον ἐῤῥιμμένον ἐν τῷ κλ. Accipitur etiam pro Lectica, in qua portari ditiores solebant, ut ap. Eund. Coriolano (24.) Ἐν κλινιδίῳ φοράδην κομισθεὶς εἰς τὴν σύγκλητον. Vide Κλινίς. Κλινάριον, Lectulus, i. q. κλινὶς et κλινίδιον, J. Poll. ex Aristoph.

¶ Κλισμὸς, ὁ, Lectus discubitorius, Torus discubi- B torius, Lectus, in quo recumbi aut decumbi potest; i. enim esse q. κλίνην testatur Gal. sic accipi tradens ab Hippocr. de Mul. Aff. 2. Apud Hom. vero accipitur pro Sella recubitoria, quæ ἀνάκλιντρον alio nomine appellatur, Eust.: Il. Θ. (436.) Αὐταὶ δὲ χρυσέοισιν ἐπὶ κλισμοῖσι κάθιζον Μίγδ' ἄλλοισι θεοῖσι, Od. A. (145.) Ἑξείης ἕζοντο ἀνὰ [κατὰ] κλισμούς τε θρόνους τε. Paulo ante quoque discrimen faciens inter κλισμὸς et θρόνος, dixerat, Αὐτὴν δ' ἐς θρόνον εἶσεν ἄγων, ὑπὸ λῖτα πετάσσας Καλὸν, δαιδάλεον· ὑπὸ δὲ θρῆνυς ποσὶν ἦεν. Πὰρ δ' αὐτὸς κλισμὸν θέτο ποικίλον. Athen. 5. docet θρόνον esse ἐλευθέριον καθέδραν σὺν ὑποποδίῳ, quod θρῆνυς vocetur: κλισμὸν autem περιττοτέρως κεκοσμῆσθαι ἐπὶ ἀνακλίσει: at his viliorem esse δίφρον. [" Heyn. Hom. 8, 721." Schæf. Mss. Od. Δ. 136. Arat. 251. κλ. δίφριοι.]

Κλισία, ἡ, Locus, in quo recumbitur, Tabernaculum. Eust. dicit esse οἴκησιν αὐτοσχέδιον καὶ καιρικὴν, quæ proprie nec θάλαμος sit, nec οἶκος, nec δόμος, nec μέγαρον, propius tamen ad σκηνὴν accedat: hoc tamen ab ea differens, quod domum imi- C tans portas habeat, quæ vecte obfirmari possint: σκηνὴ autem e linteo plerumque conficiatur, quod Lat. Tentorium appellant. Il. T. (179.) ἔπειτά σε δαιτὶ ἐνὶ κλισίης ἀρεσάσθω Πιείρῃ: K. (74.) εὗρον παρά τε κλισίῃ καὶ νηῒ μελαίνῃ Εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ: Λ. (622.) Ἐς κλισίην ἐλθόντες, ἐπὶ κλισμοῖσι κάθιζον: N. (240.) ὅτε δὴ κλισίην εὐτυκτον ἵκανε. Achillis κλισίαν Ω. (450.) fecere ipsius milites Δοῦρ' ἐλάτης κέρσαντες, ἀτὰρ καθύπερθεν ἔρεψαν, Λαχνήεντ' ὄροφον λειμωνόθεν ἀμήσαντες, et circum eam αὐλὴν e palis, θύρην δ' ἔχε μοῦνος ἐπιβλής. Qualis fere ap. Ovid. Fast. 3. est e ramis frondea casa, cum ait, Sub Jove pars durat: pauci tentoria ponunt: Sunt quibus e ramis frondea facta casa est. Adverbialiter autem DICITUR Κλισίηνδε pro εἰς κλισίαν, ut οἰκόνδε, Il. A. (185.) Αὐτὸς ἰὼν κλισίηνδε. Sic et alibi. Cui OPPON. Κλισίηθεν, ἐκ, ἀπὸ τῆς κλισίας. || Accipitur et pro Casa Tugurioque rustico, Stabulo; nam Eust. Od. Π. (159.) exp. σταθμὸν s. κατοικίαν ἀγροτικὴν, eo quod, cum paulo ante D dixisset, οὐδ' ἄρ' Ἀθήνην Λῆθεν ἀπὸ σταθμοῖο κιὼν Εὐμαῖος ὑφορβὸς, subjungat paulo post, Στη δὲ κατ' ἀντίθυρον κλισίας. || Sella discubitoria, in qua reclivi cervice recumbere possumus, ead. quæ κλισμός: Od. Δ. (123.) Τῇ δ' ἄρ' ἅμ' Ἀδρήστη κλισίην εὐτυκτον ἐθηκεν: paulo post vero de ead., Ἕζετο δ' ἐν κλισμῷ, ὑπὸ δὲ θρῆνυς ποσὶν ἦεν, ubi annotat Eust. κλισίαν et κλισμὸν pro eod. poni, esseque θρόνον ἔχοντά τι ἀνάκλιντρον, eique ἐπικεῖσθαι τάπητα ἐξ ἐρίου loco προσκεφαλαίου. Od. T. (55.) Τῇ παρὰ μὲν κλισίην πυρὶ κάτθεσαν, ἔνθ' ἄρ' ἕφιζε, Δινωτὴν ἐλέφαντι καὶ ἀργύρῳ. Apud Athen. (474.) Polemon tradit Hippeum in nuptiis Pirithoi Athenis fecisse κλισίας ἐλατίνας χαμᾶζε ποικίλοις στρώμασι κεκοσμημένας: (544.) de Aristippo, Ἀδόξου ποτὲ κλισίας παρ' αὐτῷ τυχὼν, quam postea κατάκλισιν dicit. Sic Plut. (6, 564.) Ἐλθόντι δὲ νέμων κλισίην ἄτιμον. || Apud Lucam κλισίαι dicuntur Discumbentium classes, 9, (14.) Κατακλίνατε αὐτοὺς κλισίας ἀνὰ πεντήκοντα, Facite ut discumbant per singulos quosque discubitus quinquageni. Marcus συμπόσια vocat et πρασιάς. || Hippocrati vero

κλισίη est ἡ κλίνη, παρὰ τὸ ἐν αὐτῇ κατακλίνεσθαι, Erot. ["Markl. Iph. p. 334. Musgr. Iph. T. 857. Alc. 997. Wakef. 1015. Jacobs. Anim. 272. Anth. 6, 115. 7, 371. 12, 80. 322. Meleager 120. Marcus Arg. 13. Valck. ad Il. 22. p. 62. Mœr. 227. et n., Toup. Opusc. 2, 243. Heyn. ad Virg. 2, 84. 160. Bergler. Alciphr. 188. Heyn. Hom. 7, 560. 8, 678. 690." Schæf. Mss.] "Πρωτοκλισία, Primus accubi- "tus. Vide Πρωτοκαθεδρία." [Matth. 23, 6. Marc. 12, 39. Luc. 14, 7. 8. 20, 46.] Scribi vero ET Κλεισία tradit Eust. e Lex. Rhet. Καὶ ἡ κλεισία δὲ, inquit, καὶ τὸ κλείσιον καὶ τὸ πέδειλον διφορεῖται τοῖς παλαιοῖς. Ea tamen scriptura in Il. Hom. admitti nequit. Κλίσιον, i. q. κλισία, i. e. εὐτελὲς οἴκημα, seu, ut Dioni ap. Eust. placet, τὸ τῶν προβάτων σκεπαστικὸν καὶ φυλακτικὸν οἰκίδιον, Ovile, Caula. Od. Ω. (207.) Ἔνθα οἱ οἶκος ἔην· περὶ δὲ κλίσιον θέε πάντη, Ἐν τῷ σιτέσκοντο καὶ ἴζανον ἠδὲ ἴαυον Δμῶες, ubi annotat Eust. κλίσιον esse οἶκον οἰκετικὸν καὶ εὐτελῆ καὶ οἷόν τινα κλισίαν. Atticis autem κλίσιον esse ἁμαξῶν καὶ ζευγῶν δεκτικὸν, i. q. Romanis Stabulum. Apud Eund. Amerias κλίσιον esse putat πρόστωον, alii ἐξέδραν σιγματοειδῆ, ἐν ᾗ ἔκειντο οἱ κλισμοί. Dioni autem, ut ibid. Eust. annotat, κλίσιον esse videtur σταθμὸς προβάτων. J. Poll. quoque κλίσιον esse scribit σταθμὸν ὑποζυγίων s. τὸν ἐξ ἀγρῶν βοῶν σταθμὸν καὶ ὄνων: ap. Antiphanem vero esse ἐργαστήριον: κλίσιον vero in Comœdia, ut ibid. tradit, παρακεῖσθαι παρὰ τὴν οἰκίαν, παραπετάσμασι δηλούμενον. Hes. vero dicit esse etiam παραστάδα. Utitur h. v. et Dem. 112(=270.) Ὡς ἡ μήτηρ σου, τοῖς μεθημερινοῖς γάμοις ἐν τῷ κλισίῳ τῷ πρὸς τῷ Καλαμίτῃ Ἥρωι χρωμένη, τὸν καλὸν ἀνδριάντα καὶ τριταγωνιστὴν ἄκρον ἐξέθρεψέ σε. [" Huschk. Anal. 238. Heyn. Hom. 5, 542. 633. Valck. ad Il. 22. p. 99. ad Ammon. 102. Mœr. 227. et n., Casaub. ad Sueton. 443." Schw. Mss. * Κλισίον, Hesychio παραστὰς, προβάτων καὶ βοῶν στάσις, καὶ εἴσοδος· ἔνιοι τὰς τοῦ πυλῶνος θύρας πλατείας, εἰς ἃς δύναται ζεῦγος βοῶν εἰσελθεῖν: Suidæ ὄνομα τόπου. * Κλισίδιον, Dorotheus ap. Porph. ad Il. I. 90. p. 215. Villois.] Scribitur vero ET Κλείσιον, ut Κλεισία. Dicitur autem in Rhet. Lex. [Pausaniæ] κλείσιον esse θυρεὼν, ἐν ᾧ καὶ ζεύγη ἵστανται: et κλεισίαι, [κλεισιαὶ, Schn. Lex.] αὔλειοι πυλῶνες, πλατεῖαι θύραι, δι' ὧν καὶ ζεύγη εἰσέρχονται. Vide et Κλεισίαι et Κλείσιον post Κλείω. Κλισιὰς, ut θύραι, J. Poll. Fores τοῦ κλισίου, majores, ut etaim per eas currus agantur et τὰ σκευοφόρα: qua in signif. habuisti κλεισίαι paulo ante. Suidæ autem κλισιάδες sunt θύραι δίπτυχοι ἡ σκηναί. [" Metaphorice ap. Herod. 9, 9. κλ. μεγάλαι, Magnæ portæ apertæ sunt, i. e. Faciles aditus patent in Peloponnesum. Cf. Wetsten. ad 1 Cor. 6, 9. Mendosa autem videtur scriptura κλεισιὰς, quæ passim reperitur, et quam secutus est HSt." Schw. Mss.]

¶ Κλίτος, τὸ, Declivitas, Devexitas: ut κλίμα. Apoll. Rh. 1, (599.) Κλίτεα Παλλήναια Καναστραίην ὑπὲρ ἄκρην Ἤνυσαν, ubi Schol. esse dicit τὰς ἀνακλίσεις τῶν ὀρῶν καὶ βάσεις. Ezech. 47, (1.) Καὶ τὸ ὕδωρ κατέβαινεν ἀπὸ τοῦ κλίτους τοῦ δεξιοῦ, A dextera devexitate. Et 3 Reg. 6. Ἀπὸ τοῦ κλίτους τοῦ νότου, Ab inclinatione s. Devergentia cœli australi. Sic supra κλίμα et ἔγκλιμα. At Ezech. 46, (22.) et Exod. 26. Κατὰ τὰ κλίτη τῆς αὐλῆς exp. Per angulos atrii. Vide Κλιτός. [" Jacobs. Anth. 12, 96. ad Anth. Palat. 396. Musgr. Iph. T. 1101. Heyn. Hom. 7, 207." Schæf. Mss. Lycophr. 600. 737.] " Κλεῖτος, " Hesychio signif. ἀγαθὴ δόξα: quod et κλεῖος ac " κλέος: necnon κλίμα, γωνία, quod et sine diphth. " κλίτος dicitur."

Κλιτὺς, ύος, ἡ, Declivitas s. Devexitas montis, ἀπόκλιμα τοῦ ὄρους, Od. B. (470.) ἐς κλιτὺν ἀναβὰς καὶ δάσκιον ὕλην Θάμνοις ἐν πυκινοῖσι καταδράθω, Per montis declivitatem ascendens, Il. Π. (390.) Πολλὰς δὲ κλιτῦς τότ' ἀποτμήγουσι χαράδραι, ubi Eust. annotat κλιτῦς veteribus esse τὰ ἀποκλίματα καὶ ἐξέχοντα τῶν ὀρέων: aliis autem τοὺς προκεκλιμένους καὶ προνενευκότας ἐν ἄκρῳ τινὶ τόπους. VV. LL. interpr. e Plinio Devexæ rupes, at Schol. Euripidis in Hippol. κλιτὺν dicit esse ἀνακεκλιμένην καὶ ὑψηλὴν πέτραν. Hesych. κλιτῦς exp. etiam ὀρῶν λόφους, φάραγγας, αὐλῶνας. Annotat autem Eust. esse qui SCRIBANT Κλειτὺς, derivantes A Κλέτας, quod signif. ὀρεινὴν, τραχεῖαν ἐξοχὴν, Eminentiam in monte asperam. [Lycophr. 703. Κλιτὺς, Schæf. Meletem. Cr. 73. " Musgr. Tro. 223. Nicias 6. Heyn. Hom. 7, 206. Valck. Hipp. p. 187. Brunck. 228." Schæf. Mss.]

" Κλέμμιν Hes. esse dicit δίφρον ἀνάκλιτον, Sellam " in qua recumbi potest."

ΚΛΙΜΑΞ, ακος, ἡ, Scala, Gradus, κλίμαξ ἑλικτὴ, Scalæ cochlides quibus in gyrum ascenditur, Od. Φ. (5.) Κλίμακα δ' ὑψηλὴν προσεβήσατο οἷο δόμοιο, Xen. Ἑλλ. 7, (2, 7.) Κατὰ τὰς ἐπὶ τὸ τεῖχος φερούσας κλ., Lucian. (2, 309.) Ὑπέρβηθι τὸ τεῖχος, οὐδέν σοι δεῖ κλίμακος, Plut. Διὰ κλιμάκων ἀναβάς. Apud Athen. 13. Μὴ κλίμακ' αἰτησάμενον εἰσβῆναι λάθρα: 5. Ἐφ' ἣν διὰ κλ. πυκνῶν ἡ κατάβασις ἐγίνετο, Ad quam descensus erat scalis multiplicibus. Erat etiam Symbolum τύχης ἀστατούσης, Modo evehentis, dejicientis per suos gradus: unde Pittacus hoc innuens Ἀνετίθει κλίμακας ἐν τοῖς ἱεροῖς. At Ἐκ κλίμακος, Prov. ἐπὶ τῶν ἐν πόνοις ἄνεσιν λαμβανόντων, Eust. Idem Gramm. tradit fuisse et κολαστήριον κλίμακα, sicut τροχόν: sicut Suid. quoque docet fuisse βασανιστήριον ὄργανον, διαστρέφον τὰ σώματα τῶν βασανιζομένων, citans ex Aristoph., βασάνιζε [πῶς βασανίζω;] πάντα τρόπον, ἐν κλίμακι δήσας, κρεμάσας, ὑστριχίδι μαστιγῶν, δέρων, Στρεβλῶν: qui l. est in B. (618.) || Figura oratoria, Quintil. 9, 3. Gradatio, quæ dicitur κλίμαξ, apertiorem habet artem et magis affectatam, ideoque esse rarior debet; est autem ipsa quoque adjectionis: reperit enim quæ dicta sunt, et, priusquam ad aliud descendat, in prioribus resistit. Ejus exemplum e Gr. notissimo transferatur: Nec hæc dixi quidem, sed nec scripsi; nec scripsi quidem, sed nec obii legationem; nec obii quidem, sed nec persuasi Thebanis. Quæ verba et Demetr. affert e Dem. (288.) Οὐκ εἶπον μὲν ταῦτα, οὐκ ἔγραψα δέ· οὐδ' ἔγραψα μέν, οὐκ ἐπρέσβευσα δέ· οὐδ' ἐπρέσβευσα μέν, οὐκ ἔπεισα δὲ Θηβαίους: quibus ipse subjungit, Σχεδὸν γὰρ ἐπαναβαίνοντι ὁ λόγος ἔοικεν ἐπὶ μειζόνων. Aquila Ascensum quoque vocari annotat: dicitur et κλιμακωτὸν σχῆμα. || Est etiam εἶδος παλαίσματος, in quo ἄνω καὶ κάτω στρέφονται οἱ μαχόμενοι, Schol. Soph. Trach. (520.) de lucta Herculis et tauri, Ἦν δ' ἀμφίπλεκτοι κλίμακες. || Ab J. Poll. ponitur etiam inter Partes currus: κλίμαξ, inquit, τὸ πρόμηκες ξύλον τὸ ὑπὲρ τοῦ ἄξονος, ἐκ τεσσάρων συνεστηκὸς, καὶ μέσας ῥάβδους πρόσθεν μὲν πλείους, ὄπισθεν δὲ ἐλάττους ἔχον. A κλίνω autem derivatur, quod ejus ascensus acclivis sit, et descensus declivis, ut et in κλίματι. [" Ad Diod. S. 2, 334. 645. Musgr. Iph. T. 1462. Bacch. 1211. Jacobs. Anth. 11, 103. Toup. Opusc. 1, 569. ad Herod. 528. Instrumentum tortorum, Jacobs. Anth. 10, 172. ad Timæi Lex. 62. Figura rhetorica, Villoison. ad Long. 290. 299. Casaub. ad Athen. 79. Palæstræ genus, Wakef. Trach. 520. De accentu, Spalding ad Quint. 3, 484." Schæf. Mss. Athen. 206. Arrian. Anab. 5, 7. Κλίμακες στύππιναι et σκύτιναι, Mathem. Vett. 102. Ὀρμεῖν ἐπὶ κλίμακος, Strabo 17. p. 497. Sieb.]

" Κλείμαξ, et Κλειμακισμὸς, Suidæ πάλαισμα ποιὸν, " Genus quoddam luctæ." " Κλιμακηφόρος Hesychio " ὁ ἐπὶ κλιμακίου τιθεὶς τὸν νεκρὸν, et sic eum effe- " rens." [Κλιμακοφόρος, Polyb. 10, 12, 1. Appian. 321, 23. Diod. S. 18. p. 645, 32. * Κλιμακώδης, Strabo 12. p. 810. * " Οὐρανοκλίμαξ, Pseudo-Chrys. Serm. 21. T. 7. p. 299." Seager. Mss.] Κλιμακόεις, Gradatus, Scalæ iustar factus: κλιμακόεσσαν, κλίμακα ἔχουσαν ὑψηλὴν, Suid. [" Fac. ad Paus. 1, 486. Heyn. Hom. 4, 382." Schæf. Mss. " Nonn. D. 18, 56." Wakef. Mss.] " Κλημακόεσσαν, Hes. affert pro " τραχεῖαν καὶ ὀρθὴν, Asperam et Arduam s. Accli- " vem. Sed in hac signif. scr. potius κλιμακόεσσαν, " a κλίμαξ, Scala: ea enim recta in altum fert." [* Κλιμακόω, unde] Κλιμακωτὸς, idem: πρόσβασις, Accessus, Ascensus scalaris, Bud. e Strab. Et κλ. σχῆμα ap. Rhett. i. q. κλίμαξ. [Polyb. 5, 59, 9.]

Κλιμακὶς, ET Κλιμάκιον, ET Κλιμακίσκος, Scalula, Parva scala: κλιμακὶς et κλιμάκιον citat J. Poll. ex Aristoph., et Athen. (238.) ex Aristophonte, ἀναβῆ-

ναί τι πρὸς Κλιμάκιον. Plut. (9, 125.) Ὑφεῖλκε κάτωθεν τὸ κλιμάκιον, εἶτα ἡμέρας πάλιν προσετίθει φέρουσα. || Κλιμακίδες, Mulierculæ quædam asseutatrices, quæ reginis in currum ascensuris dorsum scalæ loco præbebant, Plut. (6, 184.) Τὰς ἐν Κύπρῳ κολακίδας, ἐπειδὴ διέβησαν εἰς Συρίαν, κλιμακίδας προσαγορευθείσας, ὅτι ταῖς γυναιξὶ τῶν βασιλέων ἀναβαίνειν ἐπὶ τὰς ἁμάξας δι' αὐτῶν ὑποκατακλινόμεναι παρεῖχον. Athen. quoque (256.) scribit fuisse quasdam, reginarum κολακίδας appellatas, tempore Gluti Caris: quarum reliquæ in ulteriorem regionem se contuleriut ab uxoribus Artabasi et Mentoris accersitæ, κλιμακίδες mutato nomine dictæ, ἀπὸ τοιαύτης πράξεως· ταῖς μεταπεμψαμέναις ἀρεσκευόμεναι, κλίμακα κατεσκεύαζον ἐξ ἑαυτῶν οὕτως, ὥστε ἐπὶ τοῖς νώτοις αὐτῶν τὴν ἀνάβασιν γίγνεσθαι καὶ τὴν κατάβασιν ταῖς ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν ὀχουμέναις. Quæ Eust. quoque ex eod. Athen. commemorat. || Κλιμάκιον autem Gal. ap. Hippocr. exp. etiam τὸ πλάγιον ἐν τοῖς κλίμαξι ξύλον, Lignum in scalis transversum, citans hæc verba, Καὶ ἡ διὰ τοῦ κλ. ἑτέρη τις τοιαύτη. Annotat tamen scribi etiam κλιμακείου per ει, a NOMINATIVO Κλιμάκειον. [" Κλιμάκιον, Plut. Arato 26." Boiss. Mss. Oribas. Cocchii p. 138.] || Κλιμακίσκοι, Hesychio πάλαισμα ποιόν: fortasse illud, quod κλίμαξ supra. [" Wakef. Trach. 520. Κλιμακὶς, Polyb. 2, 422. sed v. var. lect., ad Diod. S. 2, 122. Κλιμάκιον, Coray Theophr. 281." Schæf. Mss. * Κλιμακεών, Gl. Scalarium.]

Κλιμακηδὸν SIVE Κλιμακιδὸν, Gradatim, In modum scalæ, Basil. Ep. 34. ad καλλιγράφον, τῶν στίχων κειμένων κλιμακηδὸν, ἡνίκα ἔδει μεταβαίνειν ἀφ' ἑτέρου εἰς ἕτερον, ἀνάγκη ἦν ἐξορθοῦν πρὸς τὸ τέλος τοῦ προσιόντος. In VV. LL. scribitur κλιμακιδὸν per ι in penult. [" Synes. 48." Wakef. Mss.]

Κλιμακίζω, Certo illo luctæ genere, quod κλίμαξ dicitur, J. Poll., καὶ πλαγιάζειν δὲ καὶ κλιμακίζειν, παλαισμάτων ὀνόματα. || Perverto, Detorqueo, διαστρέφω, Suid. derivari putans a κλίμαξ, quod ὄργανον βασανιστικὸν esse dicit, ut supra indicavi. Citat autem e Dinarcho, ἐν τῇ ὑπὲρ Αἰσχίνου Ἰσηγορίᾳ, [leg. Εἰσ.] Οὗτος κλιμακίζει τοὺς νόμους. [Phot. Lex.] " Διακλιμακίσας, Hesychio est διαπαλαίσας: Eod. " enim teste κλίμακες ET κλιμακισμοὶ sunt Genus πα- " λαίσματος, Luctæ. Idem tradunt Etym. et Lex. " meum vet. Διακλιμακίζειν igitur est Luctari cum, " In lucta certare cum." [Plato Comicus ap. Eustrat. ad Aristot. Eth. p. 58. " Porson's Tracts p. 232." Schæf. Mss.] Apud Harpocr. autem, et item ap. Suid., paulo ante hæc verba, SCRIBITUR Κλιμάζω, quod Harpocr. exp. παρακλίνω, παρατρέπω: citans h. l. Dinarchi, Ὅταν οὖν ἀπολογούμενος κλιμάζῃ καὶ παράγῃ τοὺς νόμους: sed videtur ei scr. ESSE Βλιμάζῃ, ut sit θλίβῃ, βιάζηται. [Ita Phot. Lex.] VV. LL. interpr. Supplanto, a genere certaminis gymnici, quod κλιμακίσκος dicitur. [" Ad Timæi Lex. 62." Schæf. Mss.] " Κλειμάζειν Hesychio est παλαί- " ειν, σκελίζειν, ἀπατᾷν, In lucta supplantare, De- " cipere."

Κλιμακτὴρ, ῆρος, ὁ, Scalæ gradus: κλιμακτῆρες, inquit Hes., οἱ τῆς κλίμακος βαθμοί: quæ expositio ab J. Poll. quoque huic vocab. tribuitur; sed ap. eum SCRIBITUR Κλιματῆρες, idque tribus in ll. Citatur autem κλιμακτῆρες pro Scalarum gradibus ex Ezech. 21. [cf. 40, 22. 43, 17.] || Κλιμακτῆρες, Anni scansiles. Plin. 7, 49. de varietate nascendi, Rara autem esse dicunt longiora tempora, quandoquidem momentis horarum insignibus lunæ dierumque septem atque novem, quæ nocte ac die observantur, ingens turba nascatur, scansili annorum lege occidua, quam Climacteras appellant: non fere ita genitis LIIII annum excedentibus. Censorinus de Die Natali 5. Alii autem non pauci unum omnium difficillimum climactera prodidere, anno sc. undequinquagesimo, quem complent anni septies septem. Julius Maternus, ut tradunt VV. LL., ait sexagesimumtertium ætatis annum maxime periculosum esse, quoniam numerus uterque, septem et novem, qui decretorii maleficique sunt, et ad vitam succidendam pollentes, in unum quasi confluunt; novies enim septem, vel septies novem, sexaginta tres efficiunt: et ob id climactericus, h. e. gradarius et scansilis, præcipue annus is vocatur: quoniam a septimo incipiens, vitam hominis quasi per gradus quodam agat. Ita et quinquagesimus quartus et alii minores climacterici dicuntur, quoties aut per septem aut per novem consurgunt. Hactenus VV. LL. subjungentia e Gell. 3, 10. et 15, 7. M. Varro pericula quoque vitæ fortunarumque hominum, quæ κλιμακτῆρας Chaldæi appellant, gravissima quæque fieri affirmat septenariis. Siquidem observatum in multa hominum memoria expertumque est, in senioribus plerisque omnibus sexagesimumtertium vitæ annum cum periculo et clade aliqua venire, aut corporis morbique gravioris, aut vitæ iuteritus, aut animi ægritudinis. Propterea qui rerum verborumque istiusmodi studio tenentur, eum ætatis annum appellant κλιμακτηρικόν. Idem Gell. ibid. hæc verba Epistolæ Augusti ad Caium subjungit:—Ave, mi Cai, meus ocellus jucundissimus, quem semper mediusfidius desidero, cum a me abes; sed præcipue diebus talibus, qualis hodiernus, oculi mei requirunt meum Caium: quem, ubicunque et hoc die fuisti, spero lætum et bene valentem celebrasse quartum et sexagesimum natalem meum; nam, ut vides, κλιμακτῆρα communem seniorum omnium, tertium et sexagesimum annum evasimus. Qui l. declarat hunc Plinii secundi in Epist. 44. Habes climactericum tempus, sed evades. Ubi pro Arduo atque difficili tempore poni existimatur, sicut Suid. quoque κλιμακτῆρας exp. τὰς δυσχερείας, hoc afferens exemplum, Χωρὶς γὰρ ἐγκοπῶν καὶ κλιμακτήρων οὐχ οἷόν τε ἦν ἐπιβαίνειν. Vettius Antioch. in lib. π. Ἀντιλογιῶν, climactericæ legis rationem affert traditam prius a Petosiri et Necepso regibus, hoc titulo, Περὶ Κλιμακτήρων ἑβδομαδικῆς καὶ ἐννεαδικῆς Ἀγωγῆς. VV. LL. Vide et Suet. Augusto, Hermol. in Plin. Brod. Miscell. [Theol. Arithm. 192. Ast. " Musgr. Hel. 1586. Aristoph. Fr. 244." Schæf. Mss. Simpl. ad Epict. 222. 391.] " Κλειμακτὴρ Hesychio κλίμαξ, " βαθμὸς, Scala, Gradus." " Κλημακτήρων, Suid. " affert pro δυσχερειῶν, Difficultatum, cum hoc " exemplo, Χωρὶς γὰρ ἐγκοπῶν καὶ κλημακτήρων οὐχ " οἷόν τ' ἦν ἐπιβαίνειν. Sed et hic per ι scr. κλιμα- " κτήρων, accipiendumque non pro Difficultatibus, " sed pro Scalis, s. Gradibus. At κλημακτὴρ, Dena- " rius, nescio unde irrepserit in VV. LL." Κλιμακτηρικὸς, Climactericus: ut Climactericus annus, Climactericum tempus. Item Numerus climactericus esse dicitur, ad quem per gradus et veluti scalas quasdam paulatim ascendimus; qualis est numerus, qui e novem novenariis resultat; nam unitas ter sumta conficit ternarium: ternarius ter sumtus, novenarium: novenarius autem novies sumtus, octuagesimumprimum, qui est numerus climactericus, qui raro sine vitæ periculo solet transmitti: hoc enim anno ætatis Plato Philosophus, Diogenes Cynicus, Dionysius Heracleotes, Eratosthenes Geometra diem suum obiisse dicuntur. [Theol. Arithm. 193. Ast.]

" Κλώμαξ, ακος, ἡ, affertur pro Asperitas: sed sine " exemplo." [Κλώμακες ἀηδόνων, Sirenum scopuli, Lycophr. 653.: Schol. Il. B. 729.] " Hes. meminit " DERIVATI Κλωμακόεν, quod exp. κρημνῶδες, δύσ- " βατον, Præceps, Difficulter pervium, ideoque Ar- " duum: necnon κλωμακόεσσαν," [Il. B. 729.] " pro " πολλὰ ἀποκλίματα ἔχουσαν: et ex hoc τραχεῖαν καὶ " ὀρεινήν. Quoniam sc. declives loci plerumque " asperi sunt et montani. Pro eo supra habuimus " κλιμακόεσσαν." [" Musgr. Iph. T. 1462. Heyn. Hom. 4, 382. Wassenb. 91." Schæf. Mss. Cf. Κρώμαξ.]

ΚΛΟΝΟΣ, ὁ, Motus, qualis est tumultuantium, Tumultus. Exp. et Perturbatio, Strepitus. Synes. de Insomu. Φθάνοι γὰρ ἂν ὁ κλ. μέχρι τοῦ πρώτου· τὸ δὲ. ἀτρεμές τε καὶ ἀκλόνητον. Cum ταραχὴ copulatur ab inc. Auctore ap. Suid. Ταραχὴν δὲ καὶ κλ. ἐνεποίει τοῖς πράγμασιν οὐκ ἀπὸ μικρῶν ἀφορμῶν ἀνεστάμενα τὰ Γερμανικὰ κινήματα. De Bellico tumultu, a poëtis usurpari solet. Unde etiam exp. ab Hes. ταραχὴ πολέμου: qui tamen alioqui in Ἀκλυδώνιστος, dicit

κλόνον esse ταραχὴν, non addens illum gen. Hesiod. (Ἀ. 148.) κορύσσουσα κλόνον ἀνδρῶν, Il. Π. (713.) Δίζε γὰρ, ἠὲ μάχοιτο κατὰ κλόνον αὖθις ἐλάσσας: (789.) ὃ μὲν τὸν ἰόντα κατὰ κλόνον οὐκ ἐνόησεν. Ab eod. Hes. exp. et σεισμός: itidemque VV. LL. κλόνος Ἐννοσιγαίου ex Epigr. afferunt pro σεισμός. [" Jacobs. Anim. 124. Heyn. Hom. 5, 19." Schæf. Mss. Pind. Fr. 36. Anal. 2, 405. Aristoph. N. 386. Ὁ ταραχὴ καὶ ὁ κλ. καὶ ὁ κυδοιμὸς, Themist. 73. * Κλονοειδὴς, unde * " Κλονοειδῶς, Schol. Il. X. 448." Wakef. Mss. * Κλονώδης, Galen. 8, 34. * Ἀείκλονος, Anal. 3, 243.] "Ακλονος, Agitationis et concus- " sionis expers. Galen. Comm. 1. iu lib. 3. Epidem. " Μήτ' ἀκριβῶς ἄκλονόν τε καὶ ἀρρεπὲς φυλάττεσθαι " τὸ κῶλον :" [8, 282.] " Paulo post dicit, ὁ ἐν τῷ " νοσώδει ῥίγει γινόμενος κλόνος τῶν μορίων." [* Ἑτερόκλονος, unde * Ἑτεροκλονέω, Opp. K. 4, 704. sed v. var. lect., Phryn. Bekkeri p. 38. * Μεγαλόκλονος, Clem. Alex. Cohort. 90.] Πολεμόκλονος, Cui tumultus bellicus inest, Bellici tumultus plenus: πολεμόκλονον ἔργον Ἄρηος, Batrachom. [4. 267. " Const. Manass. Chron. p. 121." Boiss. Mss. Orac. Sibyll. 5. p. 600. sic leg. pro vitioso πολεμοκτόνος.]

Κλονόεις, Tumultuosus, Tumultu plenus, Turbulentus. [Etym. M. Schneidero leg. videtur κλονέοντα.]

Κλονέω, Commoveo tumultuose, s. agito, Turbo, Turbulentum reddo, Quatio, Concutio, Hesiod. Ἔργ. (2, 171.) Πυκνὰ Θρῃκίου Βορέου νέφεα κλονέοντος. Sic Hom. Il. Ψ. (212.) de ventis, τοὶ δ' ὀρέοντο Ἠχῇ θεσπεσίῃ νέφεα κλονέοντε πάροιθεν. Ut autem hic κλονέοντε πάροιθεν, sic E. 96. πρὸ ἑθεν κλονέοντα, s. πρόσθεν κλονέοντα, ut quædam exempl. habent: Θύνοντ' ἀμπεδίον, πρὸ ἑθεν κλονέοντα φάλαγγας. Dixerat autem paulo ante, Ὡς ὑπὸ Τυδείδῃ πυκιναὶ κλονέοντο φάλαγγες Τρώων. Sed et contra κλονέοντας ὄπισθε dicit idem Il. Ξ. (13.) τάχα δ' εἴσιδεν ἔργον ἀεικὲς, Τοὺς μὲν, ὁρινομένους, τοὺς δὲ, κλονέοντας ὄπισθε, Eust. κλόνον ποιοῦντας. Usus vero est hoc verbo et de feris ovile agitantibus magno cum impetu, O. (323.) Οἱ δ', ὥστ' ἠὲ βοῶν ἀγέλην, ἢ πῶϋ μέγ' οἷῶν Θῆρε δύο κλονέουσι. Hes. κλονεῖ exp. non solum ταράσσει, sed et φθείρει, item φοβεῖ: et κλονεῖται non solum ταράσσεται et θορυβεῖται, verum etiam φθείρεται: item ἔρχεται, quod mendosum esse puto. Eust. in locum illum Il. Ξ. annotat ex illo ὁρινομένους, cui subjungitur κλονέοντας, colligi, i. esse κλονεῖσθαι q. ὁρίνεσθαι. Sed objecerit aliquis Eustathio, si idem valent ὁρίνεσθαι et κλονεῖσθαι, cur idem Poëta Il. Ξ. verbo κλονέονται partic. ὁρινόμενοι præfixit? [" Heyn. Hom. 5, 19. 33. 6, 206. 7, 779. 8, 217. Wakef. Herc. F. 935. Jacobs. Anth. 11, 45. Paul. Sil. 30. Bentl. Opusc. 11. Wakef. S. Cr. 1, 36." Schæf. Mss. Il. X. 188. Pind. Ἰ. 8, 141. Π. 9, 85. Hesiod. Ἀ. 317. Apoll. Rh. 2, 133. 4, 487. 908. Soph. Trach. 149. Aristoph. Ἱππ. 361. Dionys. P. 464. * Κλόνησις, Quint. Sm. 8, 41. Schleusn. Lex. V. T.] Ἀκλόνητος, ὁ, ἡ, Imperturbatus, Inconcussus: Ἀτρεμὲς καὶ ἀκλόνητον, in Synesii l., quem protuli in Κλόνος. A Suida ἀκλόνητον exp. ἄσειστον et ἀδόνητον. Hes. autem postquam ἀκλυδώνιστος exposuit ἀτάραχος, subjungit ἀκλόνητος, addens, κλόνον esse ταραχήν. [* " Ἀκλονήτως, Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imag. 122. Combef." Boiss. Mss. * Πολυκλόνητος, Synes. p. 98. * Ἀνακλονέω, Opp. Ἁ. 3, 478.] Διακλονέω, Concutio, Perturbo, Conturbo, Valde concutio etc., ut præpositioni διὰ tribuatur vis epitatica. Hes. διακλονῶν exp. διασείων, δονῶν: sicut ἀκλόνητος a Suida exponi dixi ἄσειστος, ἀδόνητος. [* Ἐγκλονέω, Hippocr. 590. τοῦ αἵματος ἐγκλονευμένου, Intus agitato sanguine.] Ἐπικλονέω, i. q. præcedens διακλονῶ. Exp. tamen simpliciter Moveo in VV. LL. quæ ex Apoll. Rh. (1, 783. 3, 687.) afferunt. [Il. Σ. 7. " Heyn. Hom. 7, 425. ad Charit. 704." Schæf. Mss. * Κατακλονέω, Anna C. 80. * Περικλονέω, Quint. Sm. 2, 649. 3, 707. 7, 528. * " Ἀπερικλόνητος, Eust. (185, 22.) 1, 467. Polit." Boiss. Mss. Leo Allat. Exc. p. 206.] Συγκλονέω, Concutio, Conturbo. Ut enim κλονῶ est Quatio, Turbo: sic συγκλονῶ, Concutio, Conturbo. At pass. Συγκλονεῖσθαι iu VV. LL. exp. non solum Conturbari, sed et Titubare. [Lycophr. 45. " Jacobs. Anth. 12, 33. Heyn. Hom. 6, 496." Schæf. Mss.] Συγκλόνησις, in Iisd. Concussio, Impulsus. Σιτοκλονεῖσθαι, Siti conflictari, cruciari: ὑπὸ δίψους ἐνοχλεῖσθαι, Hes. E qua tamen exp. colligerem ipsum scripsisse διψοκλονεῖσθαι, nisi subjungeret, οἱ δὲ, ὑπὸ δίψους κλύεσθαι καὶ τὸ φαγεῖν. E qua altera exp. licet mendosa, cognoscere possumus, σιτοκλονεῖσθαι ab eo scriptum fuisse; sed pro illo infin. κλύεσθαι, qui nullum hic locum habere potest, ἀναδύεσθαι reponendum crediderim. Et quæcunque sit vera lectio, non dubito quin dicere voluerit Hes., alios σιτοκλονεῖσθαι exponere Præ siti recusare etiam cibum, s. aversari. At illam alteram exp. ὑπὸ δίψους ἐνοχλεῖσθαι imperfectam esse dico, nec exponendum esse σιτοκλονεῖσθαι simpliciter Siti conflictari, cruciari; sed Siti tanta conflictari, s. premi, ut cibi etiam appetentiam tibi excutiat. Fateor tamen duram hanc mihi videri comp. pro ista signif. VV. LL. interpr. Siti et famè cruciari; et legunt ap. Hes. κλείεσθαι cum ει, interpungentia etiam ante καὶ τὸ φαγεῖν, atque ita pro duplici emendatione duplicem errorem addentia. [* Ὑπερκλονέω, Orac. Sibyll. 4. p. 524. * Ὑποκλονέω, Il. Φ. 556. Quint. Sm. 14, 572.]

" Κλόνις, dicitur ὁ γαστὴρ, Venter: διὰ τὸ ἀεικίνητον, inquit Schol. Æschyli" [Pr. 496.] " qui " Antimachum scribit κλόνιν vocasse τὴν ῥάχιν, Spi- " nam dorsi." [J. Poll. 2, 178.] " Κλόνιον, Hesy- " chio est ἰσχίον, ῥάχις, ὀσφύς. Κλονιστήριον, Eid. " * παραμήριος μάχαιρα, * παρίσχιον."

" ΚΛΥΒΑΤΙΣ, Clybatis, a nonnullis dicitur ἡ " ἑλξίνη, Helxine: herba quæ ab aliquibus Perdi- " cium vocatur et Muralium. Nicander Θ. 537. Ἡ " καὶ ἑλξίνην, τήν τε κλύβατιν καλέουσι. Diosc. 4, 86. " κλιβάδιον appellari tradit." [" Casaub. ad Athen. 146." Schæf. Mss.] " Κουλιβατίαν, s. Κλητίαν, Hes. " dici scribit τὴν σιδηρῖτιν πόαν, quæ a nonnullis vo- " catur ἑλξίνη. Ea aliis κλιβάδιον et κλυβατις. Κου- " λιβὰς, Hesychio ἡ πίτυς, Pinus." [* Κολλυβάτεια, i. q. κλύβατις s. ἑλξίνη, Nicander Θ. 589. 851.]

ΚΑΥΖΩ, σω, Abluo, Eluo: ut in hoc Proverbiali senario Euripidis, Θάλασσα κλυζει πάντα τἀνθρώπων κακὰ, Hominum uniuersa proluit pelagus mala, Erasm. Sed et extra versum hoc ipso verbo Proluit interpr. Græcum κλύζει: ego autem malim Abluit, imitando Catull. qui dixit, de quodam scelere, quantum non ultima Tethys, Non genitor nympharum abluat Oceanus. At in VV. LL. κλύζω aliis potius verbi Lavo compositis redditur, sc. Alluo, Diluo, Colluo, Eluo, Purgo. Et affertur e Gal. Meth. 12. Ἔκλυζεν ἅλμη δριμυτάτη, καὶ μετ' αὐτὴν ἐνίει φάρμακον ἰσχυρόν. Item ex Eod. Εἰς ὦτα κλυζω pro Purgo aures. Accipi autem et pro simplici Lavo, testatur Bud., qui etiam citat ex Aristot. Καὶ κλύζοντες τοὺς μυκτῆρας οἴνῳ, ubi ait reddi Diluentes, cum tamen aptius sit Abluentes. || Clystere abluo, perluo, Nicarchus Epigr. 2. de quodam imperito Medico, Οὔτ' ἔκλυσεν Φείδων μ', οὐθ' ἥψατο, ἀλλὰ πυρέξας Ἐμνήθην αὐτοῦ τοὔνομα, κἀπέθανον: quod distichum olim ita reddidi, Non clystere usus Phidon, tetigitve; sed ejus Nomen febricitans ut memini, perii. At Cornar. Non lavit Phidon medicus, nec me attigit, ipsum Sed solum nomen incidit, emorior. Sed ut κλύζω ad hanc signif. restrinxerunt Græci, sic et v. Lavo Latinos restrinxisse non puto. || De quodam sonitu, quem edunt fluctus, in Il. Ψ. 61. Ἐν καθαρῷ, ὅτι κύματ' ἐπ' ἠϊόνος κλυζεσκον. Vult enim Eust. κλυζεσκον, quod est pro ἔκλυζον, signif. ποιὸν ἦχον ἀπετέλουν. Et tamen scripserat paulo ante, pro eo, quod hic dicit Hom., ὅθι κύματ' ἐπ' ἠϊόνος κλυζεσκον, dixisse alibi, ἔνθα λάϊγγας ποτὶ χέρσον ἀποπλύνεσκε

θάλασσα. At passive κλύζεσθαι θάλασσα dicitur ab eod. Hom. pro κλυδωνίζεσθαι, s. κλύδωνά τινα πάσχειν, Eust. 993. Bud. ἐκλύσθη δὲ θάλασσα vertit Turbatum est mare, Undabundum factum est mare. "Κλύζεσκον, Ionice pro ἔκλυζον, Lavabant, Abluebant vel Eluebant: a th. κλύζω, vel etiam κλυζέσκω." "Κλῆσαι, Lavare: proprie de poculis ac aliis vasis: ut νίψαι, de facie ac manibus: πλῦναι, de vestibus. Ita VV. LL. Sed perperam pro κλῦσαι." [Ad Charit. 704. Wakef. Phil. 689. Hedyl. 9. Erycius 15. Nicarchus 26. Brunck. Soph. 3, 482. Heyn. Hom. 6, 600. 632. Ammon. 83. Theocr. 1, 140. Ruhnk. Ep. Cr. 164. Xen. K. Π. 39. Hymn. in Apoll. Del. 75. Toup. Emendd. 2, 539. Κισσύβιον κεκλυσμένον ἀδεῖ καρῷ, Theocr. 1, 27." Schæf. Mss.] "Κλύσις, Lavatio: aliis Infusio, Clyster." [Hippocr. 385, 10.] Κλύσμα, Id, quo abluimus s. eluimus aut colluimus. Sed accipitur potius PRO Κλυσμὸς, Ablutio, Lotio, Ipsa actio abluendi. Plinio est Lotio quod Dioscoridi κλύσμα, et quod alio nomine κλυστὴρ, necnon verbali comp. dicitur ἔγκλυσμα, Bud. In VV. LL. exp. Dilutio, Dilutio alvi, Clyster; et affertur e Diosc. Κλύσμασιν ἐπὶ ἰσχιαδικῶν μίγνυται. Sed et κλυσμοὶ ἰσχιαδικοὶ ex Eod. pro ead. signif. Κλύσμα et pro ὑγρὸς καὶ ἐντεθηλυσμένος, ac καταπύγων, Bud. ex J. Poll., p. 240. [Lucian. Dipsad. 6. Plut. Cæs. 52. "Ad Lucian. 2, 250. Villois. ad Long. 217." Schæf. Mss.] Κλυσμάτιον, ex Hippocr. (1098.) affertur in κλύσματος signif., Ὀψὲ δὲ ἀπὸ κλυσματίου καλῶς διὴλθε. Κλυστὴρ, ῆρος, ὁ, Vocab. medicæ arti peculiare, Id, quo alvus abluitur s. eluitur, Medicamenti genus, quod liquidum intra corpus injicitur, Gal. Πολὺ ἐν τῷ τοιούτῳ κλυστῆρι κεῖται. Sed κλυστὴρ appellatur et Ipsum instrumentum, quo medicamentum injicitur: quod testatur ipse Gal. Meth. 5. scribens, Κλυστὴρ, ὄργανον τῶν ἐνεμάτων τῆς κοιλίας. Sunt autem qui utrolibet modo posse accipi censeant ap. Eund., cum dicit τὴν διὰ κλυστῆρος κένωσιν, s. το διὰ κλυστῆρος ἔνεμα: quod posterius convenit cum eo, quod citant VV. LL. e Scrib. Largo Per clysteria injicere. Instrumentum autem illud Galeno, ut multis ap. eum ll. videre est, fuit vesica, cui cornea vel alterius materiæ fistula recta, et fracta ad finem, annexa erat: Clysteris usus præcipue inservit intestinis, iisque crassioribus; neque enim ad tenuia fere pertingit. Convenit tamen et utero, et auribus, et fistulosis sinuosisque ulceribus. ["Thom. M. 505. Bernard. Rel. 109. Epigr. in Κλ., ad Mœr. 278." Schæf. Mss.] Sed qui utero adhibetur, peculiari nomine EST Μητρεγχύτης dictus. Gorr. Κλυστήριον, dimin. q. d. Parvus clyster, VV. LL. [* "Κλυστὸς, Musgr. Tro. 538." Schæf. Mss.] Ἄκλυστος, ὁ, ἡ, Non ablutus, elutus etc. Interdum vero sequitur illam τοῦ κλύζω signif., cui postremum locum dedi, et accipitur pro Undis non agitatus, Qui undis non agitatur; atque ita exp. a Bud. ap. Plut. (6, 308.) ἄ. γαλήνη: [383. 9, 113. * Ἀκλύστη, Eur. Iph. A. 121. * "Κυματόκλυστος, Const. Manass. Chron. p. 82. 131." Boiss. Mss.] Πολύκλυστος, q. d. Multum ablutus. Sed exp. Qui multis fluctibus abluitur, Undosus, ap. Hesiod. (Θ. 189.) ubi πόντον appellat πολύκλυστον: [199. * Ποταμόκλυστος, Strabo 3. p. 245., 4. p. 285., 9. p. 657., 15. p. 1021.]

[* Ἀμφικλύζω, Orpb. Arg. 271.] Ἀμφίκλυστος, Utrimque ablutus, Qui utrimque abluitur, Qui alluitur, Soph. Trach. (782.) Ῥιπτεῖ πρὸς ἀμφίκλυστον ἐκ πόντου πέτραν, Schol. τὴν ἐκ του πόντου ἀμφοτέρωθεν κλυζομένην: [754.] Ἀνακλύζω, Abluo, κλύζω, Apoll. Rh. 2, (551.) ἀνακλύζεσκεν ἰοῦσαν Νῆα ῥόος. Ἀποκλύζω, Abluo, Eluo, Abstergo, i. q. ἐκκλύζω. Pass. est Ἀποκλύζομαι, Abluor, quo utitur Aristot. de Mundo, Ἀποκλύζεται πάντα τὰ νοσώδη. [Anacr. Epigr. 82. * Ἀπόκλυσις, Themist. Or. 13. p. 167.] Ἐναποκλύζω, Intra (aliquid) abluo, Ad abluendum s. eluendum immergo. ["Clem. Alex. 185." Wakef. Mss.] "Συναποκλύζω, Simul abluo," ["Diosc. 424." Wakef. Mss.] Διακλύζω, Colluo. Et pass. Διακλύζομαι, Colluor. A Diosc. 5. et 6. διακλυζόμενα dicuntur, inquit Bud., Quæ ori colluendo fiunt: ut ἐγκλυζόμενα, Quæ infunduntur clystere. Marcellus tamen in Diosc. verbo quoque διακλύζεσθαι Medicos uti ait in iis, quæ clystere ad purgationem infunduntur. [Aristot. Probl. 27, 3. Dioclis Epistola ap. Fabr. B. Gr. 12. p. 587. sic leg. pro διαβλύζον.] Διάκλυσμα, Id, quo colluimus, utimur ad colluendum, collutionem. Sed exp. et Collutio. Diosc. I, 3. (1, 53.) Ὀδονταλγίας ἐστὶ δ., ubi interpretatur, In dentium dolore colluitur. Διακλυσμὸς pro eod.: Plin. Infusionem vertit, cum pro eo, quod scripserat Diosc., Καὶ τοῦτο δὲ μίγνυται τοῖς πρὸς ἰσχιάδα διακλυσμοῖς, scripsit, Et ipsum utile ischiadicorum infusioni. [* "Διακλυστήριον, Poculi genus, Toup. Suid. 1, 372. (Opusc. 1, 246.)" Wakef. Mss.] Ἐγκλύζω, Diosc. Per clysterem indo, quod Plin. dicit Infundo, Bud. In VV. LL. affertur cum accus. personæ, Ἐγκλύζουσι τοὺς ἰσχιαδικοὺς, pro Ischiadicis per clysterem infundunt. Vide Διακλύζω. ["Diod. S. 1, 102." Schæf. Mss. * "Ἐγκλυστέον, Theoph. Nonn. 206." Boiss. Mss.] Ἔγκλυσμα, Quod per clysterem inditur, infunditur, Infusus, Infusio, Plinio: sicut et διακλυσμὸν ita verti ab illo, docui modo, Diosc. Ἔγκλυσμα δυσεντερίας ἐστὶ τὸ ἔψημα, Infunditur clystere dysentericis. Idem, Ὀδονταλγίας ἐστὶ διάκλυσμα, ἔγκλυσμά τε δυσεντερικοῖς βοηθεῖ, interpr. In dentium dolore utiliter colluitur, dysentericis infunditur. [* Εἰσκλύζω, Strabo 5. p. 106.] Ἐκκλύζω, Eluo: ἐκκλύζω τῇ κονίᾳ, Gal. At vero ex Aristot. affertur, Ἐκκλύζεται εἰς τὸ ξηρὸν ὑπὸ τῶν κυμάτων. [Apollod. 1, 6, 3. M. Anton. 8, 51.] VV. LL. in Κλύσμα tradunt ESSE Ἔκκλυσις κοιλίας, quod dicitur κλύσμα, Elotio alvi, quæ fit infusione clysteris. [Alex. Trall. 12. p. 216. * Ἔκκλυσμα, Plut. 10, 480. * Ἐκκλυστικὸς, Psell. Expos. Dogm. Chald. p. 110. * "Ἀπεκκλύζω, Chrys. περὶ Παρθεν. κεφ. 84. T. 6. p. 296." Seager. Mss. * Συνεκκλύζω, Diosc. 2, 123.] Ἐπικλύζω, Proluo. Sæpe autem pro Inundo, sicut κατακλύζω, et Submergo, Obruo, ut a Bud. exp. in Lucian. (1, 129.) Φθάσαι βουλόμενος τὴν ἐπιῤῥοὴν, μὴ ὑπέραντλος εἰσπεσὼν ἐπικλύσω αὐτόν. Addit et e Philone de Mundo, Φαίνεται γὰρ ὧν μὲν ἐξαναχωροῦσα, τὰ δὲ ἐπικλύζουσα. Invenitur antem et ap. Thuc., ut videbis in Ἐπίκλυσις. Sed et pass. ἐπικλύζεσθαι ap. Eund. pro κατακλύζεσθαι, Proluvie maris obrui s. fluctu. Ex Aristot. quoque affertur, de Mundo, Γῆ πλημμυρίσιν ἐπικλυζομένη. Ex Apoll. Rh. autem (1, 541.) ἐπὶ δὲ ῥόθια κλύζοντο, pro Fluctuabant; et in act., (2, 680.) κλύζεν δ' ἐπὶ κύματα χέρσῳ: hæc autem ad eam τοῦ κλύζω signif. pertinent, quæ supra fuit data τῷ Κλύζω ex Hom. [Lycophr. 228. Apoll. Rh. 3, 695. Ælian. H. A. 7, 43. "Ad Charit. 704. Jacobs. Anth. 9, 486. ad Diod. S. 1, 14. 294. 2, 162. Boiss. Philostr. 422. Schneid. ad Xen. Œc. p. 12. Heyn. Hom. 6, 600. Valck. Hipp. p. 240. ad Lucian. 1, 251. 460. Sylb. ad Paus. 225. Bergler. Alciphr. 53. Toup. ad Longin. 385." Schæf. Mss.] Ἐπίκλυσις, Proluvies, Diluvium maris terram obruentis, cum litora supergreditur, Bud., afferens e Thuc. (3, 89.) Καὶ περὶ Ἀταλάντην τὴν ἐπὶ Λοκροῖς τοῖς Ὀπουντίοις νῆσον παραπλησία γίγνεται ἐ., ubi exp. etiam Illuvio, Inundatio, subjungit autem, paucis verbis interjectis, Ἐγένετο δὲ καὶ ἐν Πεπαρήθῳ κύματος ἐπαναχώρησίς τις, οὐ μέντοι ἐπέκλυσέ γε. [* Ἐπικλυσμὸς, Lexx. Gr. sine exemplo. * Ἐπίκλυστος, Strabo 1, 56. Diod. S. 1, 7. * "Ἀντεπικλύζω, Nicet. Eugen. 9, 34. * Κατεπικλύζω, Eumath. 206. 269. 270. 338. 365." Boiss. Mss. * "Προσεπικλύζω, Anon. V. Chrys. 361, 16." Seager. Mss.] Κατακλύζω, Proluo, sicut ἐπικλύζω, Proluo, ut mare terram supergressum, Bud. afferens e Thuc. 3, (89.) Ἡ θάλασσα ἐπελθοῦσα ἀπὸ τῆς τότε οὔσης γης καὶ κυματωθεῖσα, ἐπῆλθε τῆς πόλεως μέρος τι, καὶ τὸ μὲν κατέκλυσε, τὸ δ' ὑπενόστησε· καὶ θάλασσα νῦν ἐστὶ, πρότερον οὖσα γῆ. Exp. etiam Inundo, Obruo, Submergo, in aliis hujusmodi ll. || Sed metaph. etiam capitur: Xen. (Œc. 2, 8.) Ὥστε πάνυ μικρὰ πορίσαντες κατακλύσαιεν ἂν ἀφθονίᾳ τὴν ἐμὴν δίαιταν, pro Inundent, i. e. Abundare faciant. Sed et κατακλύσαι τὸν νοῦν

dixit Synes. ead. metaph., qua Lat. dicunt Obruere mentem, Ἐνέγκαι τοσοῦτον ὄγκον φροντίδων, καὶ μὴ κατακλύσαι τὸν νοῦν. Quidam præterea in Epigr. festiva metaph. dixit κατακλύζειν ἐπιγράμμασι pro Obruere aures et obtundere epigrammatis. || Impleo aqua, ut exp. in h. Aristoph. l. (Εἰρ. 843.) Καὶ τὴν πύελον κατάκλυζε, καὶ θέρμαιν' ὕδωρ. [Eur. Tro. 994. Or. 344. Xen. K. 5, 1. Plut. Cæs. 5. " Jacobs. Anth. 9, 485. Sylb. ad Paus. 225. Musgr. Hipp. 364. 366. 766." Schæf. Mss.] Κατάκλυσις, ET Κατακλυσμὸς, quod posterius multo frequentius est, Proluvies, Illuvies, Illuvio. Et peculiariter etiam Diluvium, Inundatio terrarum ea, quæ in Bibliis nobis commemoratur, ab Ovid. Deucalionearum undarum nomine significata, a Lucano Deucalioneorum imbrium. Matth. 24, (38.) Ὥσπερ γάρ ἦσαν ἐν ταῖς ἡμέραις ταῖς πρὸ τοῦ κ. τρώγοντες καὶ πίνοντες κ. τ.λ.: paulo post, Καὶ οὐκ ἔγνωσαν ἕως ἦλθεν ὁ κ., καὶ ἦρεν ἅπαντας. || Metaph. ap. Synes. de molestiis, quæ mentem velut obruunt. A Dem. autem (299.) κ. τῶν πραγμάτων dicitur de Oblivione memoriam rerum obruente. [Plut. Pyrrho 1. Κατάκλυσις, Hippocr. 47. * Κατάκλυσμα, 338. * Κατάκλυστρον, Gl. Compluvium. * Ἐγκατακλύζω, unde * " Ἐγκατάκλυσις, Hippocr. de Dec. Hab. 4. var. lect." Boiss. Mss. * Ἐπικατακλύζω, Herod. 1, 107.] Προκατακλύζω, Ante proluo, inundo. [* Προσκατακλύζω, Plut. 8, 173. * Συγκατακλύζω, Anna C. 507. * Μετακλύζω, Hippocr. 565, 38. 566, 37. 574, 25. 28. 630, 10. 12. * Παρακλύζω, Schol. Lycophr. 1290. Inc. Ps. 123, 4.] Περικλύζω, Circumluo, Undique alluo. Unde pass. Περικλύζεσθαι dicitur terra, quæ undique alluitur, circumluitur: quæ et circumflua a poetis vocatur. [Liban. 4, 178. Arat. 287. * Περίκλυσις, Ælian. H. A. 16, 15. * Περίκλυσμα, Gl. Aspergo. In Galeni Gloss. exp. περικίνημα.] Περικλυσμὸς, Circumluvio, VV. LL.: quo verbali ipse quoque Cic. utitur. [Gl. Eluvio. * Περίκλυστος, Æsch. Pers. 595. 882. Hom. H. in Apoll. 181. Porson. ad Eur. Med. 822. Athen. 285. 346. * Ἀπερίκλυστος, Theophyl. 3, 730. * Περικλύδην, Hippocr. Diæt. 1, 13.] Προκλύζω, Ante abluo, alluo. In VV. LL. exp. etiam Ante diluo, Perfundo prius, Prius imbuo; sed nullo exemplo hæ signiff. confirmantur. [" Proluo, Philo J. 1, 257." Wakef. Mss.] Προσκλύζω, Alluo, Inundo. In VV. LL. exp. etiam Proluo, Colluo, Foveo: quas posteriores signiff. sequitur verbale Πρόσκλυσμα in l., qui e Diosc. affertur: at πρόσκλυσις priorem illam, ut videbis in iis, quæ proxime subjungam. [" Longus 3. 13. Villois., Wakef. ad Moschum 2, 36." Schæf. Mss. Lucian. 2, 456.] Πρόσκλυσμα, Id, quo utimur ad colluendum s. fovendum: unde Diosc. 5. Εἰς προσκλύσματα λαμβάνεται, redditur, Ad fotus assumitur. AT Πρόσκλυσις in Pand. est Alluvio, Bud. [Gl. Alluvio. Diod. S. 3. p. 109, 24.] Συγκλύζω, Inundo, Obruo, Submergo, κατακλύζω. Unde Συγκλύζομαι, Inundor, Obruor. Plut. de Cæsare Ionium mare transeunte, Συγκλυζομένου τοῦ πλοίου, ποιήσας τῷ κυβερνήτῃ φανερὸν ἑαυτόν: (7, 830.) Πυθόμενος δὲ ταύτην αὐτόφορτον ἀπολωλέναι συγκλυσθεῖσαν, Cum autem audisset eam cum ipso onere et mercibus demersam esse, Bayf. [9, 305. Philostr. 509. Τὰ τῆς Ἀσίας συγκεκλυσμένα πράγματα.] AT Σύγκλυσμα verbale VV. LL. exp. Clyster; sed non addito hujus signif. exemplo. [* Συγκλυσμὸς, Aristot. Mirab. 142. ubi perperam extat συγκλεισμός: Menander Alexandri Rhet. p. 30. * Ὑπερκλύζω, Gl. Elluo. " Tschzuke ad Strab. 3, 647. (2, 223. Cor.)" Schæf. Mss. * Ὑπέρκλυσις, vide Ὑπέρκλησις.] " Ὑποκλύζω, Proluo, Re-" purgo, VV. LL. ex Epigr. Sonat tamen magis " Subluo quam Proluo." [" Ad Lucian. 1, 251. Paul. Sil. 61. Heyn. Hom. 6, 374." Schæf. Mss. Plut. 6, 484. * Ὑπόκλυσις, Gl. Subluvies. * Ὑποκλυσμὸς, Plut. 10, 57.]

ΚΛΥΔΩΝ, ὁ, Fluctus, Unda, Æstus, Plut. de mari, Πολὺν ἐχούσῃ καὶ τραχὺν κλ.: Idem, Οὔτε πνεύματος ὄντος, οὔτε κλ. Apoll. Rh. 2, (73.) Ἰεμένου φορέεσθαι ἔσω τοίχοιο κλύδωνος. Idem Plut. metaphorice etiam usus est, sicut et nomine χειμὼν, in Coriol. Καθάπερ ἐν χειμῶνι πολλῷ καὶ κλ. τῆς πόλεως. Affertur itidem metaphorice dictum ab Eur. (Hec. 118.) κλ. ἔριδος, pro Tumultus rixæ. A Dem. autem (442.) κλ. καὶ μανία. || Κλ., ῶνος, scriptum etiam invenitur; sed magis recepta est altera scriptura, Κλύδων, κλύδωνος: de qua etiam omnia N. T. vett. exempl. consentire comperi, cum ea inter se conferrem, Luc. 8, (24.) Ἐπετίμησε τῷ ἀνέμῳ καὶ τῷ κλ., et alibi. [" Ad Charit. 613. Markl. Suppl. 474. Wakef. Ion. 60. Huschk. Anal. 200. Boiss. Philostr. 422. Metaph., Valck. Phœn. p. 89. ad Corn. Nep. 192. De acc., ad Dionys. H. 1, 368." Schæf. Mss. * " Ἐρικλύδων, Const. Manass. Chron. p. 104." Boiss. Mss.] Κλυδωνίζομαι, Fluctibus agitor, Fluctuo, Eust. κλυδωνίζεσθαι et κλύδωνα πάσχειν pro eod. dicit. Metaph., ad Ephes. 4, 14. Κλ. καὶ περιφερόμενοι παντὶ ἀνέμῳ. Talis autem metaph. Lat. verbo Fluctuo tribuitur. [" Heyn. Hom. 6, 600." Schæf. Mss. * Κλυδώνισμα, Suid. 2, 332. * " Κλυδωνισμὸς, Herodian. Epimer. 179." Boiss. Mss.] Ἀκλυδώνιστος, Fluctibus non agitatus, Non fluctuans, Imperturbatus, Tranquillus, ἀτάραχος, ἀκλόνητος, Hes. [Polyb. 10, 10, 4. λιμήν.] " Δυσκλυδώνιστον Suidæ " * δυσέκβατον." [* " Κατακλυδωνίζω, Eumath. 246. 250. 338. * Συγκλυδωνίζω, 254." Boiss Mss.]

Κλυδώνιον, Parvus fluctus, Parva unda. A Thuc. tamen pro primitivo κλύδων ponitur 2, (84.) p. 76. meæ Edit. Καὶ τὰς κώπας ἀδύνατοι ὄντες ἐν κλυδωνίῳ ἀναφέρειν ἄνθρωποι ἄπειροι, τοῖς κυβερνήταις ἀπειθεστέρας τὰς ναῦς παρεῖχον. Nisi forte leg. est κλύδωνι. [" Ad Charit. 479. 613. Boiss. Philostr. 422. Argum. Eur. Hec. et v. 48. Villoison. ad Long. 111." Schæf. Mss. Æsch. S. c. Th. 801. Choeph. 181.]

[* Κλὺς, κλυδὸς, ἡ, i. q. κλυδὼν, Nicander 'A. 170. " Ad Charit. 612. Schneid. ad Aristot. H. A. 2, 161." Schæf. Mss.] " Κλύδιον Hesychio πέλαγος, Pelagus, " Mare: quod et κλυδώνιον." Κλυδάζομαι, pro κλυδωνίζομαι. Affertur autem ex Hippocr. (415, 10.) Κλ. καὶ ψόφον παρέχειν. [Max. Tyr. 214. Ἡ γέρανος κλυδάζεται τὴν πτῆσιν ὥσπερ ναῦς χειμαζομένη. * " Κλυδάττομαι, Turbo, Diog. L. 302." Wakef. Mss.] Κλυδασμὸς pro Fluctuatio, ut si a κλυδωνίζομαι dicas κλυδωνισμὸς, et κλύδων, Strabo 6. p. 119(= 416.) Ἐνταῦθα δὲ χειμῶνες ἐξαίσιοι, καὶ κλυδασμοί. Sic autem χειμῶνα et κλύδωνα copulata habes in Plut.: vide Κλύδων. " Ἐγκλυδάζομαι, Intus flu-" ctuo. Hippocr. de Morb. (p. 451.) Τοῦτο οὖν δια-" σείεται καὶ ἐγκλυδάζεται τὸ πῦος εἰς τὰ πλευρὰ προσ-" πίπτον. UNDE Ἐγκλυδαστικὸς, Intus fluctuare " et veluti æstuare solens. Idem de Victu in Morb. " Acut. (p. 394.) loquens de aqua quæ bibitur, Ἐγ-" κλυδαστικόν τε καὶ ἐπιπολαστικὸν, βραδύπορόν τε: " paulo ante dixerat, Πλημμυρίδα γάρ τινα ἐμποιεῖ." [Συγκλυδάζω, Jambl. Pythag. §. 65. Lobeck. Phryn. 132.]

ΚΛΥΩ, Audio. Cum gen. personæ, rei. Interdum vero dat. personæ habet, vel accus. rei. Il. O. (300.) οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἠδ' ἐπίθοντο: A. (37.) Κλῦθί μευ, ἀργυρότοξ', ὃς κ. τ. λ. Est autem Κλῦθι, Audi, sicut alibi Κλῦτε, Audite, ab INDIC. Κλῦμι, ut δῦθι et δῦτε a Δῦμι. Et per reduplicationem κέκλυτε: ut Il. Θ. (5.) Κέκλυτέ μευ, πάντες τε θεοὶ, πᾶσαί τε θέαιναι, Cum rei autem gen., Od. Δ. (767.) θεὸς [θεὰ] δέ οἱ ἔκλυεν ἀρῆς. At cum accus., Od. Ξ. (89.) θεοῦ δέ τιν' ἔκλυον αὐδήν. Sic Eur. (Med. 135.) βοὰν ἔκλυον, Aristoph. (Πλ. 601.) Ὦ πόλις Ἄργους, κλύεθ' οἷα λέγει. At vero cum dat. personæ putat Eust. non posse jungi nisi pro ὑπακούω, Exaudio: quo exponit modo Il. Ω. (335.) καί τ' ἔκλυες ὧ κ' ἐθέλησθα. Quam constr. habet et ap. Hesiod. Θ. (474.) Οἱ δὲ θυγατρὶ φίλῃ μάλα μὲν κλύον, ἠδ' ἐπίθοντο. Sed quod dicit Eust. non aliter accipi cum dat. quam pro ὑπακούω, Exaudio, nou video quomodo verum inveniri possit in Od. Z. (239.) Κλῦτέ μοι, ἀμφίπολοι λευκώλενοι, ὄφρα τι εἴπω: neque enim

vel ipsum Eust. inficiaturum puto hic κλῦτε accipi simpliciter pro ἀκούετε. Vicissim autem pro Exaudio accipitur ab eod. poeta junctum etiam gen., (Il. A. 218.) Ὅς κε θεοῖς ἐπιπείθηται, μάλα τ' ἔκλυον αὐτοῦ. Atque adeo in illo quoque versu paulo ante c., τοῦ μάλα μὲν κλύον, aliqua etiam Exaudiendi signif. includi videtur verbo κλύειν, ut paulo post dicetur. Estque animadvertendum dici κλύον ἠδ' ἐπίθοντο, præcedente genitivo, ut ab Hesiodo ead. verba ponuntur præcedente dat., in versu, quem modo citavi. Audire autem pro Exaudire Horat. quoque dixit. Ceterum invenitur κλύω et cum gen. personæ, adjunctum habente accus. rei: Il. Γ. 86. Κέκλυτέ μευ, Τρῶες, καὶ ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοὶ Μῦθον Ἀλεξάνδροιο, Audite e me, quod dicit Alexander. Affertur præterea κλύω ἐκ σέθεν, ex Eur. || Κακῶς κλύω πρὸς σέθεν, e Soph. (El. 524.) pro ea signif., qua dicitur Latine Male audio a te. || Audio, i. e. Ausculto, Morem gero, Soph. (Aj. 1352.) Κλύειν τὸν ἐσθλὸν ἄνδρα χρὴ τῶν ἐν τέλει. Quod si Eustathio credimus, huc referendum erit et illud Il. O. l. c. οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἠδ' ἐπίθοντο: ait enim ἐπίθοντο esse διασαφητικὸν verbi κλύον: addens tamen, ἢ μᾶλλον διορθωτικόν. Videmus certe, in versu, qui modo allatus fuit ex Hesiodo, itidem hæc verba copulari, ubi dicitur de iis, qui preces audierant: ita ut verbum Exaudire locum ibi habere videatur. || Pro Percipio, ap. Hom., Bud. locum non addens. Hes. αἰσθάνομαι exp., subjungens (Od. Z. 185.) μάλιστα δέ τ' ἔκλυον αὐτοῦ. ["Heyn. Hom. 8, 665. Markl. Suppl. 684. Musgr. 1050. Markl. Iph. p. 41. Abresch. Æsch. 2, 64. 98. Jacobs. Anim. 128. Anth. 12, 352. Toup. Emendd. 1, 96. 3, 145. Brunck. Phil. 86. Ausculto, Soph. 3, 395. Musgr. Hel. 739. Toup. Opusc. 2, 260. Dicor, Valck. ad Phalar. p. xxiii. Callim. 112. ad Lucian. 1, 259. Conf. c. κλύζω, Wakef. Phil. 689. De quant., Jacobs. Anth. 8, 186. De constr., Heyn. Hom. 4, 468. 5, 22. 6, 60. Lobeck. Aj. p. 331. Munck. ad Anton. Lib. 58. Verh. Valck. Hipp. p. 175. Toup. Opusc. 2, 260. Wolf. ad Hesiod. 107. ad Il. E. 115. Ilgen. Hymn. 311. 606. Brunck. Œd. C. 792. Cum dat., Jacobs. Anth. 6, 382. ad Dionys. H. 5, 34. Εἰ κλύεις, Si nosti, Philipp. 33. (Jacobs. Anth. 11, 422.) Κέκλυθι, Greg. Cor. 202. Κλῦμι, Wakef. S. Cr. 2, 248. De constr., Heyn. Hom. 4, 21. Κλῦθι, Huschk. Anal. 19. Cum gen., Theogn. 4. Cum dat., 13." Schæf. Mss. Κλύμενος, Famosus, Theocr. 14, 26.] "Κύκλετε s. Κέκλυτε, Hesychio ἀκούσατε, Auscultate."

Κλύμενος, quod participii passivi formam habet, Plutonis epith., qui ita dictus est tanquam ἀκουόμενος ὑπὸ πάντων, Quod audiatur ab omnibus. Vel, ὅτι πάντας προσκαλεῖται εἰς ἑαυτόν, Quod ad se omnes advocet. Suid. ["Jacobs. Anth. 8, 110. 9, 265. Fac. ad Paus. 1, 315." Scbæf. Mss.] Κλυμένη, una e Nereidibus, διὰ τοὺς θαλαττίους ἤχους, Propter fluctuum maris sonum, quasi κλυτὴ et ἐξάκουστος. [* Ἀγακλυμένη, Antimachus Athenæi 469.] Ατ Κλύμενον, Herbæ nomen Dioscoridi [Nothis 462.] quæ est caule fabaceo, quadrato, foliis plantaginis, folliculis supra caulem in sese inflexis, ut in polyporum cirris. Sunt qui Saponalem vocant: [cf. Plin. 25, 7.] Ατ Περικλύμενον, Nom. fruticis cujusdam, Gorr. ["Diosc. Notha 462." Boiss. Mss.]

Κλυτὸς, Cujus vox audiri s. exaudiri potest, Vocalis, Vocem edens. Interdum etiam Strepitum edens, Obstrepens: ut ap. Hom. κλυτὸν λιμένα quidam exp. Obstreperum. Eust. autem κλυτὸν λιμένα esse dicit τὸν ἄξιον περιᾴδεσθαι καὶ ἀκούεσθαι, sic exponens et κλυτὰ μῆλα ap. Eund. Vocatur porro ab Eod. κλυτὸς Ἀμφιτρίτη. Et a Soph. (Aj. 375.) κλυτὰ αἰπόλια appellari existimantur tanquam Clamorem varium et strepitum edentia; unde et Clamosa quidam interpr. Annotatur vero Ibycum Diluculum etiam vocasse κλυτὸν, quod eo tempore κλύειν liceat. Item Προκλυτὸς, in VV. LL. Præauditus, Præcognitus. Ab Hes. προκλητὰ, in q, v, videtur η occupasse locum τοῦ υ, exp. προειρημένα et προηκουσμένα, ["Heyn. Hom. 8, 50. (Il. Υ. 204.)" Schæf. Mss.] || Κλυτὸς, Inclytus, Cujus fama passim auditur, Celeber, Clarus, ut Ἀχιλλεύς. Sic κλ. Ἀμφιγυήεις Hesiodo (Ἔργ. 1, 70.) qui et περίκλυτος Homero, vocanti eund. alibi Ἥφαιστον κλυτοτέχνην. Invenitur autem et genere fem. ap. Eund. (Il. B. 742.) κλυτὸς Ἱπποδάμεια: sicut κλυτὸς Ἀμφιτρίτη paulo ante ex Eod. protuli. Apud Eund. (Od. I. 364.) legimus et κλυτὸν ὄνομα: ait autem Eust. κλυτὸν ὄνομα Ulyssis vocari τὸ ἐξάκουστον. [Κλ., ἡ, ὸν, et ός, ή, Od. E. 422. Opp. K. 1, 15. Thom. M. 110. Eust. 174, 28. 333, 41. 1540, 38. Schol. Aristopb. N. 54. Schol. Soph. Tr. 205. "Heyn. Hom. 4, 388. 6, 374. 7, 102. 462. 779. Kuster. Aristoph. 52. Jacobs. Exerc. 2, 202. ad Il. E. 55. 578. ad Diod. S. 1, 328. Greg. Cor. 25. Ruhnk. Ep. Cr. 101. Wolf. ad Hesiod. 137. 158. Conf. c. κλειτὸς, ad Charit. 446. De accentu compp. cum κλ., Heyn. Hom. 8, 245." Schæf. Mss.]

[*"Ακλυτος, Plut. 8, 883. "Inscr. Triop. Herodis 1, 32." Boiss. Mss.] Ἀγακλυτὸς, pro ἄγαν κλυτὸς, Valde celebris, inclytus, Percelebris, Celeberrimus: Ἥφαιστος, Hesiod. (Θ. 945.) Et (1015.) Τυρσηνοῖσιν ἀγακλυτοῖσιν: ubi animadvertendum υ longum, cum in κλυτὸς sit breve: ac certe ἀγακλειτοῖσιν scribere malim. ["Heyn. Hom. 8, 245. Wakef. Trach. 843. Jacobs. Anth. 12, 312. ad Diod. S. 1, 328." Schæf. Mss.] "Δύσκλυτος, i. q. δυσκλεής: Hesychio ἄδοξος, "ἄτιμος." Ἐπικλυτὸς, Celebris, κλυτὸς, Apoll. Rh. 1, (236.) ἐπικλυτὸς ἀνδράσι Φινεὺς Ὀλβῳ μαντοσύνῃ τε. Ab Hes. autem ἐπικλυτὸς exp. non solum ἐπίδοξος, sed et ἐπονείδιστος. [* Ἐρίκλυτος, Orph. Arg. 1028.] Ὀνομακλυτὸς, Cujus inclytum est nomen, Inclytus, Celebris, Cujus κύριον ὄνομα bominibus est περικλυτὸν, Eust. [Anal. 2, 525. * Πάγκλυτος, Castorion Athenæi 10. p. 168. Schw.: hodie tamen * Πάγκλειτος legitur.] "Παρακλυτὸς, Infamis, Famosus: opp. τῷ κλυτός." Περικλυτὸς, Valde inclytus, Percelebris. Sed ap. Hom. Phemius ἀοιδὸς περικλυτὸς ab Eust. exp. ἐξάκουστος. ["Heyn. Hom. 5, 260. 552. 7, 480. 8, 245. Jacobs. Anth. 7, 190. Περικλυτὸς, Περικλυτὴ, Harles. ad Theocr. p. xlv." Schæf. Mss.] Τηλεκλυτὸς, Procul inclytus, Cujus nominis inclyta fama procul pervenit, (Il. T. 400.) τηλεκλυτὰ τέκνα Ποδάργης, [Od. A. 30.]

[* Εἰσκλύω, i. q. εἰσαίω, Opp. Ἁ. 2, 107. var. lect. * "Ἐκκλύω, Heyn. Hom. 7, 140." Schæf. Mss.] "Ἐπικλύω ex Apoll. Rh. (1, 1240.) affertur pro "Audio." "Παρακλύω, ut παρακούω, Non audio, "Non pareo: in Epigr. cum gen." ["Epigr. adesp. 235. Huschk. Anal. 144." Schæf. Mss. * Προκλύω, Æsch. Ag. 259. * Προσκλύω, Choëph. 412.] "Συν- "κλύω, Consentio, e Soph. Aj." [* Ὑποκλύω, Apoll. Rh. 3, 477. Quint. Sm. 1, 509.]

"Εὐκλύζεσθαι, Varino ἐνδοξάζεσθαι. Sed suspecta "ea comp."

ΚΛΕΟΣ, τὸ, Fama, Rumor: Od. Ψ. (137.) Μὴ πρόσθεν κλέος εὐρὺ φόνου κατὰ ἄπτυ γένηται Ἀνδρῶν μνηστήρων, ubi Eust. annotat κλέος manifeste signif. φήμην, non autem τίμην: qui et alibi scribit huic poetæ κλέος non esse κοινότερον τὴν τιμὴν, sed φήμην, a κλύω: tanquam sc. facto κλύος e κλύω, deinde κλέος e κλύος. Idem in Od. A. (282.) Ἦν τίς τοι εἴπῃσι βροτῶν, ἢ ὄσσαν ἀκούσῃς Ἐκ Διὸς, ἥτε μάλιστα φέρει κλέος ἀνθρώποισι, annotat κλέος vocari φήμην et ἀκοὴν τοῦ μέλλοντος. Quibus Il. addi potest Il. B. (485.) Ὑμεῖς γὰρ θεαί ἐστε, πάρεστέ τε, ἴστε τε πάντα· Ἡμεῖς δὲ κλέος οἷον ἀκούομεν, οὐδέ τι ἴδμεν: q. l. ita imitatus est s. potius interpretatus Virg. Æn. 2. Et meministis enim divæ, et memorare potestis, Ad nos vix tenuis famæ perlabitur aura. Possit autem alioqui κλέος οἷον ἀκούομεν, reddi etiam Fando tantum accepimus. Lucian. in Halcyone usus est, sed tanquam poëtico, aut etiam in quo ad versum ex Hom. modo citatum alluderet, Κλέος μύθων παρέδοσαν πατέρες. || Apud Hom. κλέος ἐσθλὸν, Fama bona, Gloria, τιμή: Il. E. (3.) κλέος ἐσθλὸν ἄροιτο. Sed et cum additur μέγα, εὐρὺ, itidem τιμὴν significare tradit

Eust. ‖ Sine adjectione etiam pro Gloria, Celebritas, Nominis celebritas, Splendor: sicut et Fama sine adjectione ita sumitur sæpe, sed duntaxat ap. Hom. posteros, si Eustathio credimus. Usi sunt autem non solum poetæ, sed et prosæ scriptt. interdum: Thuc. 1, (25.) Κλέος ἐχόντων τὰ περὶ τὰς ναῦς. Sed Idem, tanquam μέσον hoc nomen faciens quod ad signif., dixit etiam (2, 45.) Καὶ οἷς ἂν ἐπ' ἐλάχιστον ἀρετῆς περι ἢ ψόγου ἐν τοῖς ἄρσεσι κλέος ᾖ. Herodian. (6, 3, 12.) δόξης et κλέους copulavit: alicubi vero (4, 14, 18.) dixit etiam δόξης κλέος. Reperitur ap. poetas pluralis quoque κλέα, quod exp. Celebria gesta, Clara s. Inclyta gesta: Apoll. Rh. 1. init. Ἀρχόμενος σέο, Φοῖβε, παλαιγενέων κλέα φωτῶν Μνήσομαι. Invenitur autem et ap. Il. I. (189.) ἄειδε δ' ἄρα κλέα ἀνδρῶν: q. l. videtur opponi posse iis, quæ ex Eust. paulo ante retuli, si quidem κλέα ibi quoque ita exp. ["Thom. M. 247. 423. Eur. Hel. 134. Wakef. Phil. 257. Jacobs. Anim. 140. Anth. 8, 401. 9, 139. Heyn. Hom. 4, 285. 5, 569. 646. 8, 417. Boiss. Philostr. 645. Valck. Phœn. p. 444. 486. Adoniaz. 411. Ammon. 45. Heyn. ad Virg. 2, 82. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 4. Toup. Opusc. 1, 244. 2, 243. Bergler. Alciphr. 404. ad Herod. 30. Musgr. Alc. 56. ad Diod. S. 1, 463. Fama, ad Lucian. 1, 183. Amst., ad Od. A. 95. In malam partem, Muretus 2, 139. De declin., Thom. M. 864. Μετὰ κλέος, Heyn. Hom. 6, 440. De nomm. propr. cum κλ. comp., Brunck. Aristoph. 1, 93. 106. 2, 140. 187. Schneid. ad Xen. Œc. p. 39.; in κλῆς desinentibus, ad Anton. Lib. 226. Verh. Περικλείης in senario, Musgr. Hel. 1437." Schæf. Mss.] "Κλέα, "per sync. pro κλέεα. Hes. exp. ἀνδραγαθίας, Glo-"riosa et celebria facinora, ἔνδοξα ἔργα."

Ἀγακλεὴς, ὁ, ἡ, item Ἀγακλέος, itidemque quadrisyllabe in ceteris obliquis tanquam ab Ἀγακλῆς, Valde gloriosus, Perceleber, Valde celeber, Perquam gloriosus: Τελέσιλλαν ἀγακλέα, Epigr. [Il. P. 716. Φ. 379. " Jacobs. Anth. 6, 435. Ruhnk. ad H. in Cer. 496. ad Il. H. 100. ad Charit. 213. 359." Schæf. Mss. Pind. Π. 9, 183. Ἰ. 1, 48. * Ἀγακλεῶς, Hippocr. 28, 13. * "Ἀγακλὴς, Jacobs. Anth. 8, 304. Athlet. Stat. 56. Monum. Byz. 21. Heyn. Hom. 4, 215." Schæf. Mss. * Ἀγακλήεις, Manetho 3, 324. 353. 6, 478. Apollinar. Metaphr. Ps. p. 193.] Ἀκλεὴς, Inglorius, Inceleber, Il. H. (100.) Ἥμενοι αὖθι ἕκαστοι ἀκήριοι ἀκλέες αὖτως: quod ἀκλέες fuerit simile τῷ ἀγακλέες, habenti ἔλλειψιν unius ε, Eust.: qui tamen et aliam scripturam affert, sc. ἀκλεὲς cum accentu in fine, ut sit pro ἀκλεεῖς, amisso ι, sicut in ἐπιτηδές: vel ut sit adverbium. Idem alibi ἀκλεὴς exp. οὐ μηδαμοῦ κλέος, i. e. φήμη, de qua exp. dicam et in Ἀκλειῶς. Invenitur et in soluta oratione: unde affertur in VV. LL. Ἀκλεὴς γενόμενος pro Notatus infamia. Et ἀκλεᾶ pro ἀκλεῆ, ex Herod., Ἀκλεᾶ γίνονται, Gloria fraudantur. [Ἀκλέα, ab * Ἄκλης, Od. Δ. 728. " Ἀκλεᾶ, ad Mœr. 375. Ἀκλεὲς, Heyn. Hom. 4, 58. 5, 327. * Ἀκλεὴς, 6, 328. * Ἀκλῆς, ad Charit. 359. Jacobs. Anth. 7, 239." Schæf. Mss.] Ἀκλεία, ET Ἀκλεΐη terminatione Ionica, Ignobilitas, Infamia, Epigr. οὐδ' ἰδίην εἰδόταs ἀκλεΐην. ["Leonid. Al. 2." Schæf. Mss.] Ἀκλεῶς, Inglorie, Ignobiliter, Isocr. Paneg. Ἀ. τὸν βίον τελευτᾷν. Poetæ autem heroici, metri causa τῷ Ἀκλειῶς utuntur, ut mox dicetur. [Herod. 5, 77. * Βαθυκλεὴς, i. q. βαθύδοξος, Anal. 2, 218.] " Δυσκλεὴς, Inglorius, vel Infamis: Suid. Μὴ γὰρ οὕτως ἐφ' ἡλίῳ δυσκλεὴς εἶην ὥστε τὸν "ἐμὲ σώσαντα μὴ ἀντισῶσαι. Il. B. (115.) καί με "κελεύει Δυσκλέα Ἄργος ἰκέσθαι ἐπεὶ πολὺν ὤλεσα "λαόν. Hes. quoque δυσκλέα exp. ἄδοξα, κακόδοξα: "quod videtur esse e contracto δυσκλής, ut Ἡρακλής." [Eur. Or. 1133. Alc. 728. Hel. 277. * Δυσκλεῶς, 999. Soph. El. 1011.] " Δύσκλεια, Obscura fama, "Gloria pæne nulla. Demosth. (1396.) Ἐν σκότει καὶ "πολλῇ δυσκλείᾳ πᾶς ὁ προτοῦ ζῆλος τῶν Ἑλλήνων "γέγονε. Hes. δύσκλειαν exp. κακοδοξίαν." [Eur. Or. 828. Med. 218. Tro. 133. * "Δυσκλὴς, Jacobs. Anth. 7, 20. Heyn. Hom. 4, 215. 5, 530. 6, 61." Schæf. Mss.] Ἐπικλεὴς, Gloriosus, Celeber, unde superl. ἐπικλεέστατος, Celeberrimus, VV. LL. [Apoll. Rh. 4, 1472.] Εὐκλεὴς, Gloriosus, Celeber: θρόνον εὐκλεᾶ [εὐκλέα] Soph. (Œd. T. 161.) ut ἀκλεᾶ pro ἀκλεῆ, paulo ante, εὐκλεὲς τέλος, Plut., Cam. Et compar. εὐκλεέστερος, superl. εὐκλεέστατος, unde εὐκλεέστατα ap. Xen. (Ἱππαρχ. 1, 1.) Σαυτῷ δὲ, καὶ φίλοις εὐκλεέστατα. ["Heyn. Hom. 7, 353. ad Charit. 718. Jacobs. Anth. 9, 377. Eur. Phœn. 1732. Valck. Hipp. p. 168. Diatr. 236. Εὐκλέα, Epigr. adesp. 596. ad Mœr. 112. Εὐκλέες, ad Herod. 359. De Homerico εὐκλεῖας, Visconti Iscr. Triop. p. 61. * Εὐκλῆς, unde εὐκλέα, ad Charit. 359." Schæf. Mss.] Εὐκλεία ET Εὐκλεία, Gloria, Celebritas nominis, Splendor nominis. Sed εὔκλεια potius dicitur, quo et Hom. utitur: alicubi dissolvens priorem diphthongum. Od. Ξ. (402.) εὐκλείη τ' ἀρετή τε, Il. Θ. (285.) Τὸν, καὶ τηλόθ' ἐόντα, εὔκλειής ἐπίβησον. Usus ejus est et in prosa, Joseph. Θέμενος εὐκλείας ἐν δευτέρῳ τὸ ζῆν. [Soph. Ant. 703. Aj. 436. "Markl. Suppl. 1015. Epigr. adesp. 754. Heyn. Hom. 5, 466. Valck. Phœn. p. 444. Hipp. p. 304. ad Mœr. 191." Schæf. Mss. * Εὔκλεια, Nomen Dianæ ap. Platæenses, Plut. Aristide 20. Paus. 1, 14, 4. 9, 17, 1. unde * Εὔκλεια, τὰ, Festum in ejus honorem, ap. Corinthios, Xen. Ἑλλ. 4, 4, 2.] " Εὐκλεῶς, Glo-" riose: ἐνδόξως, εὐφήμως, J. Poll." [Xen. K. Ἀ. 6, 3, 10. " Eur. Herc. F. 271." Seager. Mss.] Εὐκλεΐζω, Celebro, [Lobeck. Phryn. 568. 599. Pind. Π. 9, 161. Tyrtæus 3, 24. * "Ἐπευκλεΐζω, Epigr. Athenæi 1, 34." Boiss. Mss. Anal. 1, 139. 3, 194. * Πανευκλεὴς, Greg. Naz. 2, 280. * "Τρισευκλεὴς, Theod. Prodr. in Notit. Mss. T. 8. P. 2. p. 163." Boiss. Mss.] " Ἰσόκλεον, et Ἰσοκλη, Hes. affert pro " * ἰσόδοξον, Pari gloria nobilem, Æque celebrem. " Sic ap. Suid. quoque Ἰσοκλέης, * ἰσόδοξος:" [ita quoque ap. Phot. * Κακοκλεὴς, Tryphiod. 125. * Μεγακλεὴς, Opp. K. 2, 4. μεγακλέα δήνεα.] Περικλεὴς, Valde gloriosus, celeber. Hinc vocat. περικλεὲς, Epigr. ["adesp. 513. ad Anton. Lib. 270. Verh." Schæf. Mss. * Πολυκλεὴς, Manetho 4, 43. * "Πολυκλήεις, Theod. Prodr. in Notit. Mss. T. 8. P. 2. p. 163." Boiss. Mss. Anal. 3, 46.]

Κλεΐζω, Celebro. Legitur tamen Κλείζω in VV. LL.; sed Eust. agnoscit Κλεΐζω, itidemque pass. Κλεΐζομαι, ut docebo in Κλείω, a quo etiam vult factum Κληΐζω per ἔκτασιν, e quo deinde per synæresin sit Κλῄζω. ["Κλεΐζομαι, ad Charit. 265. Κλεΐσεις, Epigr. adesp. 376. Κλεΐξαι, Valck. ad Röv. p. 66." Schæf. Mss. Κλεΐξῶ, Pind. Ὀ. 1, 176. * Κλεῖστὸς, Inclytus, Apollon. Lex. 501. * Μετακλεΐζω, Etym. M. * Περικλεΐζω, unde * Περικλείστος, Nicet. Annal. 12, 7.]

" Κλέζω, Hesychio est καλῶ, φωνῶ, Voco, Sono. " At Κλέζος est Nom. propr. loci ap. Nicandr. Θ. " 634."

" Κλέθος Hes. affert pro κληδόνα."

" Κλεμμύειν, Hesychio κηρύσσειν, Præconio edere " s. evulgare. Κλαμυστῆσαι, Eid. βοῆσαι, καλέσαι, " Clauiare, Vocare."

¶ Κλεῖος pro κλέος: a quo κλεῖος est plur. κλεῖα ap. Hesiod. (Θ. 100.) κλεῖα προτέρων ἀνθρώπων, Clara gesta, Celebria, ut κλέα supra. " Κλεῖα, Io-" nica epenthesi τοῦ ι poetæ dicunt pro κλέα, metri " causa. Hesiod. κλεῖα προτέρων ἀνθρώπων Ὑμνήσῃ, " Laudes priscorum, s. Res præclare gestas, Glo-" riosa et celebria facinora." Sic autem ET Ἀκλειὴς pro Ἀκλεής. ["Heyn. Hom. 6, 328." Schæf. Mss. Il. M. 318.] "Ἀκλειὸς quoque pro Inglorius, " Ignotus, afferunt VV. LL. Sed suspectum est." Ἀκλειῶς, sæpe in versu heroico: Od. Ξ. (371.) Νῦν δέ μιν ἀκλειῶς Ἅρπυιαι ἀνηρείψαντο, ubi tamen Eust. accipit pro Ita ut nulla de eo fama supersit. Et addit, horum verborum ἀκλειῶς ἀνηρείψαντο, esse * ἐφερμηνευτικὰ ista, Οἴχετ' ἄϊστος ἄπυστος. [Il. Ψ. 304. Od. Λ. 241.] " Ἑτεροκλείης, Hes. affert pro " τοῦ ἑτέρου κλέους." SIC Εὐκλειὴς pro εὐκλεής. [Εὐκλειὴς, Il. K. 281. Od. Φ. 331. * Εὐκλειῶς, Il. X. 110.]

Κλείω, Celebro, Celebrem reddo s. Gloriosum,

Decanto, Od. P. (418.) ἐγὼ δ' ἄν σε κλείω κατ' ἀπείρονα γαῖαν: A. (338.) τά τε κλείουσιν ἀοιδοί: quod convenit cum eo, quod habetur ap. Hesiod. initio Ergων, ἀοιδῇσι κλείουσαι. Et Pass. Κλείομαι, Celebror, etc. e quo puto esse Κλέομαι. Od. N. (298.) ἐγὼ δ' ἐν πᾶσι θεοῖσι Μήτι τε κλέομαι καὶ κέρδεσιν. Ubi tamen Eust. exp. εὐκλεὴς εἰμι, κλεΐζομαι: sed ita quidem, ut hoc κλεΐζομαι velit esse παράγωγον illius κλέομαι. Quemadmodum vero κλείομαι tanquam e κλεῖος pro κλέος, assumto ι, sic κλέομαι vicissim pro κλείομαι, abjecto ι dictum esse, rationi consentaneum videtur: præsertim cum et act. κλείω reperiatur, ac frequentissime etiam, at τοῦ κλέω nullum exemplum afferatur. Si quis tamen a κλέος malit κλέομαι, ut non sit pro κλείομαι, non magnopere repugnabo. || Simpl. etiam pro Memoro, Perhibeo, Dico. Nam et Hes. κλεῖν dissyll. exp. etiam λέγειν et ἐπιφημίζειν: item κλείσατε, εἴπατε, qui alioqui κλείουσαι exp. ὑμνοῦσαι. Idem habet et pass. Κλείομαι, quod exp. ἐπικαλοῦμαι, et alibi καλοῦμαι. [" Κλείω, Wolf. ad Hesiod. 66. Græv. Lect. Hes. 505. Wakef. S. Cr. 1, 84. Conf. c. κλύω, Markl. Iph. p. 147. * Κλέω, Musgr. Suppl. 801. Jacobs. Anim. 61. Brunck. Aristoph. 1, 76. Κλεῖτε, Pappus p. 142. Wallis." Schæf. Mss.] Κλειτὸς, Inclytus, Celeber, κλυτός. Interdum etiam Præclarus, Splendidus: Il. A. (447.) κλειτὴν ἑκατόμβην: ubi tamen alii exp. Solemnem. At Κλεῖτος, Nomen proprium. [" Heyn. Hom. 5, 235. 565. 6, 159. 219. 7, 291. 323. 338. 463. Jacobs. Anth. 6, 221. 399. 12, 152. ad Il. E. 55. 578. ad Herod. 421. 613." Schæf. Mss.] "Αγ- " κλειτοι, Hesychio μεγάλανχοι, Jactatores, Qui ma- " gnificis verbis se gloriantur." Ἀγακλειτὸς, i. q. ἀγακλυτὸς supra: Il. B. (564.) Καπανῆος. [" Πάγκλειτος, Castorion Atheuæi 10. p. 168. Schw. * Περικλειτὸς, Quint. Sm. 3, 305. 7, 694. Schol. Apoll. Rh. T. 2. p. 124. " Inscr. Murator. p. 1736. cf. omnino Hagenbach. Diatr. p. 35." Boiss. Mss.] Πολυκλειτὸς, Valde inclytus, celeber. [Pind. Ὀ. 6, 120.] At Πολύκλειτος, Nom. proprium. Τηλεκλειτὸς, Procul celebris, Cujus nominis celebritas procul pervenit, C Λυγκῆος γενεὴ τηλεκλειτοῖο, Hesiod. (Ἀ. 327.) Sic τηλεκλειτῶν ἐπικούρων ap. Hom. exp.: sed alii τηλεκλητῶν scribunt pro Procul advocatorum, ut dixi in verbo Καλέω, pro qua scriptura videri possit facere hic versus Il. E. (478.) Καὶ γὰρ ἐγὼν ἐπίκουρος ἐὼν μάλα τηλόθεν ἥκω.

Κλεινὸς, i. q. κλειτός: ut in quodam vet. Epigr. Κεῖται δ' ἐν κλεινοῖς Θετταλικοῖς πεδίοις. Et peculiari signif. κλεινοὶ Hesych. οἱ εἰς τὰ παιδικὰ ἐπὶ κάλλει ἁρπαζόμενοι παῖδες. Huc autem pertinentia quædam tradit Eust. 1300. [" Jacobs. Anth. 6, 221. 399. 12, 152. Anim. 45. Markl. Suppl. 593. Iph. p. 174. 229. 362. Wakef. Herc. F. 61. 542. Musgr. 383. 768. Callim. 1, 460. ad Xen. Eph. 220. ad Herod. 421. 613. Porson. Præf. ad Hec. p. ix. Wyttenb. Ep. Cr. 10. Valck. Phœn. p. 584. Conf. c. κεῖνος, Jacobs. Anth. 7, 414. 8, 317, 392. * Εὐκλεινὸς, Aristot. Pepl. 25." Schæf. Mss.] Κλείνιος, idem, ap. Hes. [" Ad Callim. 1, 477. * Κλεεινὸς, Jacobs. Anth. 6, 262." Schæf. Mss.] Κλεαινὸς, Inclytus, Celeber: κλεαινὸν, ὀνομαστὸν, et κλεαινῶν, ὀνομαστῶν, ἐνδόξων, Hes. [" Musgr. Herc. F. 780." Schæf. Mss.] Κλεεννὸς pro eod. In φαεννὴ et κλεεννὴ, pro φαεινὴ et κλεινὴ, inquit Eust., geminatur litera ν, sicut in ἐρεβεννὴ. [" Musgr. l. c. Jacobs. Anth. 6, 262. Valck. Phœn. p. 30." Schæf. Mss.]

Ἐπικλείω, Celebro, etc. ut κλείω. Item Perhibeo, Dico. Et Nomino, Appello. Arat. (92.) τόν ῥ' ἄνδρες ἐπικλείουσι βοώτην. Et pro Invoco, Apoll. Rh. 2, (700.) ἐπικλείοντες ἐῢϊον Ἀπόλλωνα. [* Ἐπικλέω, Orac. Sibyll. 8. p. 789.] Μετακλείω, Mutato nomine appello, q. d. Transnomino, Apoll. Rh. 2, (296.) Στροφάδας δὲ μετακλείουσ' ἄνθρωποι. [* Ὑποκλείω, Æsch. Ag. 69. var. lect.]

[* Κλειὼ, Clio, Una Musarum, poetice Κλεὼ, Pind. N. 3, 145.]

¶ Κλῄζω, et Κλήζω, i. q. κλείω, Celebro etc. E κλέος fit κλεΐζω, inquit Eust., ex hoc autem per A ἔκτασιν fit κλῄζω: deinde per synæresin κλήζω, sicut a Χρέος dicitur Χρῄζω et Χρῆζω. Affert autem κλῆσον ex Aristoph. (Ὄρν. 950.) κλῆσον τὴν πολιν ταύτην, dicens esse pro κλέϊσον. Suid. κλήισατε exp. ὑμνήσατε. || Sed Κλῄζω accipitur etiam pro Commemoro, Voco, Appello. Unde Xen. K. Π. 1, (2, 1.) p. 2. Οἱ δὲ Περσεῖδαι ἀπὸ Περσέως κληιζονται, redditur κληιζονται Nomen habent. Sic in Axiocho (195.) Ὃ κληΐζεται πεδίον ἀληθείας. Suid. κλῄζω exp. itidem καλῶ: sic autem et κλείομαι exponi καλοῦμαι, supra docui. Hes. κλῄζόμενος, φημιζόμενος. At Κλῄζω pro Claudo, supra post Κλείς. [" Toup. Emendd. 1, 218. ad Charit. 446. Dico, Eur. Hel. 125. 131. 933. Ion. 242. 294." Schæf. Mss. * Κλῄϊστὸς, Schn. Lex.] Πολυκλῄϊστος, Multum celebratus, decantatus, Percelebris. [" Musgr. Rhes. 766." Schæf. Mss. * " Ἐπικλῄζομαι, (Vocor, Celebror,) Diog. L. 6, 100." Boiss. Mss. * " Ἐπικλῄζω, Nomino, Fabr. B. Gr. 2, 654. * Εὐκλῄζω, Hes. * Μετακλῄζω, Poëta ap. Etym. M. B 665, 45." Wakef. Mss. * Περικλῄζω, unde * Περικλῄϊστος, Coluth. 266. 285.] Ὑποκλῄζω, Clam divulgo, spargo famam; nam κλέος Famam signif. Homero, dictum fuit antea. Affertur autem in VV. LL. Soph. Aj. (222.) p. 15. meæ Edit. ἀγγελίαν—Τῶν μεγάλων Δαναῶν Ὑποκλῄζομέναν: sed suspicor ibi leg. esse ὕπο κλῄζομέναν, ut sit pro κλῄζομέναν ὑπό: qua de re jampridem admonuerunt meæ in Soph. Annotationes.

Κλῃδὼν, et Κληηδὼν, item Κλεηδὼν, όνος, ἡ, Fama, Rumor: Od. Δ. (317.) Ἦλυθον, εἴ τινά μοι κληηδόνα πατρὸς ἐνίσποις, Andoc. 17, (8.) Ἴστε ὅτι παρὰ τοῖς παιδαρίοις—καὶ τοῖς γυναίοις κληδὼν ἐν ἁπάσῃ τῇ πόλει κατέσχεν, ὅτι Ἱππόνικος ἐν τῇ οἰκίᾳ ἀλιτήριον τρέφει: pro q. v. paulo post φήμη dicit, Πῶς οὖν ἡ φήμη ἡ τότε οὖσα δοκεῖ ὑμῖν ἀποβῆναι; Plut. vero Camillo (30.) φήμην καὶ κληδόνα vocat, quem Liv. Aium Locutum, p. 45. a tergo, Ἱδρύσατο νεὼν Φήμης καὶ Κληδόνος, ἀνευρὼν ἐκεῖνον τὸν τόπον, ἐν ᾧ νύκτωρ ἡ καταγγέλλουσα τὴν τῶν βαρβάρων στρατιὰν ἐκ θεοῦ τῷ Κεδικίῳ Μάρκῳ φωνὴ προσέπεσε. Camillus C ap. Liv. 5. Aio Locuto templum propter cœlestem vocem exauditam in Nova Via jussimus fieri. Fortasse autem in illo Plut. l. accipi potest pro ὀμφὴ et μαντικὸς λόγος. || Item Κλέος, Gloria, ut nonnulli accipiunt in Od. Σ. (116.) Ὣς ἄρ ἔφαν· χαῖρεν δὲ κλεηδόνι δῖος Ὀδυσσεύς, Gloria, quam ex occiso Iro sibi pepererat. Virg. dicit Inclytam fama gloriam; Fama super æthera notus. Quintil. Eloquentiæ famam affectare. In quibus ll. Latinum quoque nomen propriam signif. mutat, et pro Bona fama ac Celebri nomine et glorioso capitur. || Κληδὼν, s. Κλεηδὼν, Omen: in qua signif. Bud. κλεηδὼν citat ex Herod. (5, 72.) Ex Eod. (9, 91.) VV. LL. afferunt κληδόνος εἵνεκεν, pro Ominis gratia. Sic accipi posse videtur, quod ex Epigr. adducitur, ἐπ' ἀγαθαῖς κληδόσι, ut sit, Bono omine, Bonis avibus; sed accipi dicunt pro φήμαις. Philo V. M. 4. Οὐκ ἔτι ἐπι κληδόνας καὶ οἰωνοὺς ἴετο, Ad omina et auspicia se accingebat, Plut. (8, 297.) Οὐκ ἔστιν ἀνδρὸς ἐκ κληδόνων, ἢ πταρμῶν, μεταβαλλομένου. Q. v. et aliquanto post utitur. Sic Lucian. (1, 734.) Δέχομαι, εἶπεν ὁ Ἀλέξανδρος, τὴν κληδόνα, Omen accipio, sc. τὸ Χαῖρε. || Citant VV. LL. ex 2 Reg. 1, (10.) Κληδόνα τὸν ἐπὶ τοῦ βραχίονος, pro Armillam brachii: sed in Complut. Edit. scribitur χλιδόνα. Ceterum κληδὼν Eust. derivat a κλήζω, quod est φημίζω, factum e κλεΐζω: at κληηδὼν ita a κληδὼν deduci tradit, ut κρηῆναι a κρῆναι: alibi vero e κλεηδὼν, mutato ε in η. [" Κληδὼν, Musgr. Ion. 411. Herc. F. 1169. Wakef. 1291. Trach. 1150. Eum. 400. Abresch. Æsch. 2, 57. Simonid. 17. Jacobs. Anth. 7, 295. 414. Fac. ad Paus. 3, 36. ad Timæi Lex. 197. Bibl. Crit. 3, 1. p. 58. 60. ad Xen. Eph. 268. ad Herod. 408. 733. 738. Omen, Ruhnk. Ep. Cr. 176. ad Mœr. 279. Κλεηδὼν, Bibl. Crit. 3, 1. p. 62. ad Herod. 408. * Κληδόνιος, Heyn. Hom. 5, 462." Schæf. Mss. " Eust. 128, 27." Seager. Mss. * " Κληδονοχέω, Wakef. Herc. F. 1291. * Κληδονέω, Musgr. 1288."

Schæf. Mss.] Κληδονίζομαι, Ominor. At Κληδονίζω ex 4 Reg. (21, 6.) affertur in VV. LL. pro Divinculos consulo. [" Heyn. Hom. 8, 626. Clark. ad H. A. 105. Mœr. 279. et n." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T.] Κληδονισμὸς, Ominatio, ut οἰωνισμὸς, Bud. e Chrys. [Deut. 18, 14. al. κληδών, Es. 2, 6.] Ατ Κληδόνισμα, Ipsum omen, Quod ex ominatione signum capitur, Lucian. (3, 175.) Ὑπὸ πονηρῷ τῷ πρώτῳ καὶ δυσφήμῳ κλ. [* " Κληδωνιστικος, Anon. ap. Boiss. ad Eunap. 446." Boiss. Mss. * 'Α-κληδονίστως, Phav. Lex. " Etym. M. 49, 11." Wakef. Mss.] " Ἀνακληδόνιστον, Suidæ δύσφημον, Male omi- " natum." Διακληδονίζομαι, Ominor, Vaticinor, Bud. " Προσκληδονίζομαι, Insuper ominor s. auguror, Jo- " seph. (B. J. 3. init.) ap. Suid. Ταῦτά τε δὴ προσ- " κληδονιζόμενος, καὶ σταθεραν μετ' ἐμπειρίας τὴν ἡλι- " κίαν ὁρων. Id Suid. exp. ἐπ' ἀγαθῷ ὀρτευόμενος :" [leg. * προκλ.]

ΚΛΩΘΩ, σω, Neo, J. Poll. 7. inter ἱστουργίας ἐρ- Β γάματα, ponit, νεῖν, κλώθειν, στρέφειν, et paulo ante κατάγειν: ut Lat. quoque Torquere et Ducere ac Deducere in simili argumento dicunt. Et κλόθω λίνον, Neo linum. Item μίτον κλώθω ap. Lucian. (3, 371.) Filum neo s. glomero, ut alii interpr. Synes. Ep. 57. Πολιτικὴν ἀρετὴν ἱερωσύνη συνάπτειν, τὸ κλώθειν ἐστι τα ἀσύγκλωστα, Civilem virtutem cum sacerdotio jungere, nere est quæ glomerari nequeunt. ‖ Κλώθεσθαι dicuntur etiam Quæ fato destinantur, Philostr. κεκλωσμένα αὐτῳ, Destinata fato. Epigr. κεκλωσμέναι εἰς Βουραν, Idem fatum passæ quod Bura. Est autem metaph. ab atris trium sororum filis, Horat. Latinis quoque poetis non ignorata. Tibull. fatalia stamina nentes Parcæ. Martial. 6. Si mihi lanificæ ducunt non pulla sorores Stamina: 4. Ultima volventes oravit pensa sorores, Ut traherent parva stamina pulla mora. Sumta inquam metaph. hæc est a lanificis sororibus, quarum tertia hinc DICITUR Κλωθὼ, ους, Lat. Clotho. Apuleius de Mundo, in fine:—Tria fata sunt; numerus cum ratione temporis faciens, si potestatem earum ad ejusdem similitudinem temporis referas. Nam quod in fuso perfectum est, præteriti temporis habet speciem: et quod torquetur in digitis, momenti præsentis indicat spatia: et quod nondum colo tractum est, subactumque cura digitorum, id futuri et consequentis seculi posteriora videtur ostendere. Hæc illis conditio e nominum eorundem proprietate contingit, ut sit ἄτροπος præteriti temporis fatum, Λάχεσις a fine cognominata, quod etiam illis quæ futura sunt, finem suum Deus dederit: Κλωθὼ præsentis temporis habet curam. Q. l. desumtus est ex Aristot. de Mundo, ubi dicit τρεῖς esse μοίρας κατα τους χρόνους μεμερισμένας· νῆμα δὲ ατράκτου, τὸ μὲν, ἐξειργασμένον, τὸ δὲ, μέλλον, τὸ δὲ, περιστρεφόμενον: ac Ἄτροπος statui in eo, quod præteriit jam et factum est: Λάχεσιν vero futuris destinatam esse: κατὰ δὲ τὸ ἐνεστὼς, Κλωθὼ, συμπεραίνουσάν τε καὶ κλώθουσαν ἑκάστῳ τὰ οἰκεῖα. At Plato de Rep. 1. p. 139. Λάχεσιν μὲν, τὰ γεγονότα, Κλωθὼ δὲ, τὰ οντα, Ἄτροπον δὲ, τὰ μέλλοντα. D Vide ibid. seqq. Lucian. (2, 52.) Ἀλλ', οἶμαι, τὰ μεν πραχθέντα οὐδε Κλωθὼ ἂν ἔτι ἀνακλώσειεν, οὐδ' Ἄτροπος μετατρέψειε. Hesiod. Θ. (217.) de filiabus noctis, Καὶ μοίρας καὶ κῆρας ἐγείνατο νηλεοποίνους, Κλωθώ τε Λάχεσίν τε καὶ Ἄτροπον. De nomin. vero PLUR. Κλῶθες pro κλωθοὶ, vide infra in Κατακλῶθες. [" Κλωθὼ, Heyn. Hom. 8, 703. Jacobs. Anth. 9, 389. Voss Myth. Br. 1, 212. Κλωθῶες, Jacobs. l. c. Κλώθω, 8, 65. ad Charit. 556. Boiss. Philostr. 599. Lobeck. Aj. p. 357. ad Herod. 376." Schæf. Mss. Nicander Ἀ. 93. 528. Θ. 647. Κλώθειν Hesychio βλαστάνειν, καλῶς αὐξεσθαι.] " Κεκλωσμένον, νενημένον. Κλώ- " σκω, Neo, Unde κλώσκων, Hesychio ἐπικλώθων." [* Κλῶσις, Lycophr. 716.] Κλῶσμα, Filum, quod nendo deductum est, Paus. Eliac. 2. fin. loquens de vermibus, qui sericum faciunt, Τὸ δὲ ἔργον τῶν ζώων, κλ. εὑρίσκεται λεπτόν. At Num. 15, (38.) Ἐπιθήσετε ἐπὶ τὰ κράσπεδα τῶν πτερυγίων κλῶσμα ακίνθινον, in- A terpr. Vittas hyacinthinas. [Nicander Athenæi 372. Manetho 1, 202. * Κλωσμάτιον, Bast. ad Greg. Cor. 874.] Κλωστὴρ, ῆρος, ὁ, Idem, s. potius Ipsa fili deductio, contortio, J. Poll. cum inter lanificii vocabula ponuisset ατρακτον, σπόνδυλον, κλωστῆρα, annotat Eur. κλωστῆρα dixisse etiam τὴν περιστροφὴν του λίνου, h. ex eo l. subjungens (Fr. Inc. 206.) Λίνου κλωστῆρα τερφέρει λαβών. Plut. (3, 211.) Ἀναλαβόντες δὲ αδθις ὥσπερ ἀρχὴν κλωστῆρος, ἐν σκοτεινῳ, καὶ πολλοὺς ἑλιγμοὺς καὶ πλάνας ἔχοντι τῳ περὶ τοῦ θεοῦ λόγῳ, καθοδηγῶμεν αν-ους, Principium fili ducendi, vel etiam glomeris. Apud Aristoph. autem B. (1347.) λίνου μετὸν ατρακτον Εἰ εἰ εἰ εἰ εἰλίσουσα χεροῖν, Κλωστῆρα ποιοι, Schol. dicit esse τό κεκλωσμένον ράμμα. ‖ Fusus, ἄτρακτος, Schol. Apoll. Rh. 4, (1062.) Οἷον οτε κλωστῆρα γυνὴ ταλαεργος ελίσσει Ἐννυχίη, Torquet fusum, ut Plin. de mulieribus rusticis in Italia, Ne per itinera ambulantes torqueaut fusos, vel Versato deducit stamina fuso, ut Ovid. dicit, Versato ducentem stamina fuso. Sed nihil vetat, quominus hic quoque pro Filo accipiamus, ut sit Torquet pollice filum, s. Stamina pollice torquet, ut Ovid. loquitur: nam ibi stamina dicuntur Ipsa fila, quæ e colo deducuntur, non Illa, quæ telæ ordiendæ tensa sunt, et quibus trama s. subtegmina intexuntur. [Æsch. Choeph. 505. Apoll. Rh. 3, 255. Aristoph. A. 567. * " Κλωστήριον, Const. Manass. Amat. 7, 48. * Κλῶστρον, 45." Boiss. Mss. * Κλώστειρα, unde * Βροτοκλώστειρα, Hominibus faticina, Manetho 4, 11.] Κλωστὴς, Qui stamina digitis torquet, Qui stamina net, fila deducit, digitis torquet, Etym. M. v. Κατακλῶθες. Κλωστὸς, Nendo ductus, contortus, Digitis inter nendum tortus, connexus. E Levit. (14, 4.) citatur in VV. LL. κλωστὸν κόκκινον, pro quo in Compl. Edit. legitur κεκλωσμένον. [Eur. Tro. 537. * Κλωστόμαλλος, Eust. ad Od. I. p. 368.] Ἄκλωστος, ὁ, ἡ, Qui nendo ductus non est: Qui nendo tortus s. connexus non est: στήμονες, J. Poll. e Platone Comico, Stamina, quæ versato fuso ducta non sunt, Ovid. Stamina versato ducere fuso: Stamina, quæ digitis torta C non sunt: Ovid. Torquere stamina digitis: pro Seneca Nectere stamina, et Ovid. Nere stamina. [" Schol. Opp. 'A. 3, 469." Wakef. Mss. * " Ἀχειρόκλωστος, Const. Manass. Chron. p. 5." Boiss. Mss. * " Εὔκλωστος, Heyn. Hom. 8, 119. 120. Jacobs. Anth. 8, 30. Quint. Mœr. 7. Toup. Opusc. 2, 13. Valck. Adoniaz. p. 272." Schæf. Mss. * Ἀμηρόκλωστος, Pisid. Opif. 417.] Νεόκλωστος, Recens nendo ductus, digitis tortus inter nendum, Modo fuso versato ductus. [Theocr. 24, 44.] Τρίκλωστος, Ter fuso versato ductus, nexus, A tribus sororibus tortus, nexus. [Anal. 2, 10.]

Ἀνακλώθω, Filum retorqueo, Involutos fusos revolvo atque explico: de Parca dictum, pro Fatum muto, Bud., citans e Luciano (2, 52.) Ἀλλ', οἶμαι, τὰ μὲν πραχθέντα οὐδὲ Κλωθὼ ἂν ἔτι ἀνακλώσειεν, οὐδ' Ἄτροπος μετατρέψειε. Ex (2, 631.) Ὑμῖν δὲ δυνατὸν ἀλλάττειν ταῦτα καὶ ἀνακλώθειν. His tamen in Il. ἀνακλώθειν vertere non possumus Fatum mutare, cum verbum hoc habeat utrobique suum accus. Videndum igitur annon ἀνακλώθειν hic verti posset Mutare retorquendo filum, Retractare mutando fatum, fusos fatales revolvendo. [" Jacobs. Anth. 12, 147." Schæf. Mss. * Ἀνάκλωσμα, Athen. 372. al. Divisim ἀνὰ κλ. * " Διακλώθω, Planud. Ovid. Met. 12, 475." Boiss. Mss. Greg. Naz. 1, 153. * Ἐγκλώθω, Schol. Soph. Œd. T. 1260.] Ἐπικλώθω, Neo, Plerumque capitur pro Fatalia fila torqueo, Fatalia stamina duco, i. e. Fato tribuo, Fatalia stamina necteus, tribuo, destino. Proprie de Parcis, interdum et de ceteris diis, idque tam in bonam partem, quam in malam. Od. Π. (64.) ὡς γάρ οἱ ἐπέκλωσεν τά γε δαίμων: Γ. (208.) Ἀλλ' οὔ μοι τοιουτον ἐπέκλωσαν θεοὶ ολβον. Eur. Oreste (12.) loquens de Atreo, Ἃς στέμματα ξείνασ', s. ἐγνασ, ut ap. Eust. scribitur, [ξήνασ', Pors.] ἐπέκλωσεν θεὰ Ἔριν, Θυέστῃ πόλεμον ὀπτι συγγόνῳ Θέσθαι. Lucian. (1, 512.) Ἣν δ' ατενισῃς, κατόψει καὶ μοίρας ἄνω ἐπικλωθουσας εκαστον του

ἄτρακτον, Unicuique versato ducentes fatalia stamina fuso: (508.) Ἥκουσα γὰρ τῆς Κλωθοῦς πρώην ἀναγινωσκούσης τὰ ἑκάστῳ ἐπικεκλωσμένα. Plut. (6, 435.) Ἕως ἂν ἐκπλήσωσι τὸν ἐπικλωσθέντα τῆς ζωῆς βίον, Sorte attributum, Parcali fato destinatum, Bud. Media autem vox pro act. capitur, Il. Ω. (525.) Ὣς γὰρ ἐπεκλώσαντο θεοὶ δειλοῖσι βροτοῖσι Ζώειν ἀχνυμένους: Od. Θ. (579.) de clade Trojana, Τὸν δὲ θεοὶ μὲν τευξαν, ἐπεκλώσαντο δ' ὄλεθρον Ἀνθρώποις. Ex eod. Hom. (Od. A. 17.) ap. Schol. Eur., Τῷ οἱ ἐπεκλώσαντο θεοὶ οἰκόνδε νέεσθαι. Il. (Υ. 127.) ead. metaph. ἄσσα οἱ αἶσα Γεινομένῳ ἐπέπνησε λίνῳ. [" Heyn. Hom. 8, 35. 703. Jacobs. Exerc. 2, 191. Anth. 6, 354. 8, 65. Wakef. Ion. 1165. Bergler. Alciphr. 100. ad Lucian. 1, 411." Schæf. Mss. * Προσεπικλώθω, Gl. Glomero.] Κατακλώθω, Fila deduco, Stamina deduco. Peculiariter vero Fatalia stamina duco, Od. H. (197.) Πείσεται ἄσσα οἱ αἶσα κατακλώθησι βαρεῖα Γεινομένῳ. Sic enim quosdam legere testatur Eust. Sed rectius SCRIBI Κατακλῶθες annotat, ἄσσα οἱ αἶσα κατακλῶθές τε βαρεῖαι Γεινομένῳ νήσαντο λίνῳ: pro quo paulo ante dixit, ἄσσα οἱ αἶσα Γεινομένῳ ἐπέπνησε λίνῳ. Annotat autem Eust. ibi κλῶθες s. κατακλῶθες factum esse per metaplasmum e nomin. plur. κλωθοί, cujus sing. est κλωθώ: et secundum quosdam intelligi ibi tres Parcas ab una Clothone, κατακλωθούσας sc. καὶ καταμοιρούσας ἑκάστῳ τὸ εἱμαρμένον, Suid.: ap. quem est ET Κατακλώθη, ἡ εἱμαρμένη, Fatum. Apud Etym. scribitur Κατάκλωθες cum accentu in antep., quod ipse exp. ἐπικλώσεις τῶν μοιρῶν. In nostro autem vet. Lex., in quo ead. verba sunt, rectius Κατακλῶθες, sicut et ap. Eust. Suid. In eod. Lex. ponitur NOMIN. Κατακλὼς, ῶθος, a fut. κλώσω, abjecto ω. [" Κατακλῶθες, Jacobs. Anth. 9, 389. Reisk. Oratt. 8, 964." Schæf. Mss. Κατεκλώσαντο, Lycophr. 145.] " Ἐνκατακλώ-
" σαντες, Hesychio ἐνείραντες." [" Ἐγκατακλώθω, Cyrill. adv. Jul. p. 7." Boiss. Mss. * " Μετακλώθω, De novo texo, Greg. Nyss. 3, 230." Wakef. Mss. * Μετάκλωστος, unde * " Ἀμετάκλωστος, Const. Manass. Chron. p. 24(=46.)" Boiss. Mss.] Περικλώθω, Neo, Nendo torqueo et circumago. [Inc. Exod. 28, 11. Vide Schleusn. Lex. V. T. * " Συμπερικλώθω, Nicet. Eugen. 7, 206." Boiss. Mss. * Προσκλώθω, Joseph. B. J. 2, 14. σταυρῷ προσκλῶσαι: Schæf. ap. Schn. Lex. conjicit προσηλῶσαι.] Συγκλώθω, Stamina necto, Nendo conneeto. [" Schol. Pind. Ὀ. 1, 38." Wakef. Mss. M. Anton. 10, 5. * Σύγκλωσις, 2, 3. 3, 11.] Ἀσύγκλωστος, ὁ, ἡ, Qui nendo connexus non est, connecti nequit, Synes. Ep. 57. Πολιτικὴν δύναμιν ἱερωσύνη συνάπτειν, τὸ κλώθειν ἐστὶ τὰ ἀσύγκλωστα, Civilem virtutem cum sacerdotio jungere, est nere et connectere ea, quæ neri ac glomerari nequeunt.

" SCIENDUM est, inquit Etym. κ ante μ nunquam
" reperiri ab initio dictionis cujuspiam: nam sim-
" plex compositi πολύκμητος, h. e. κμητὸς, in usu non
" reperitur: et præt. κέκμηκα, quod signif. κεκοπίακα,
" est non a th. κμῶ, sed ἀπὸ τοῦ κεκάμηκα. Verun-
" tamen tradit Herodian, Pamphylum ἐν ταῖς Γλώσ-
" σαις afferre τὸ Κμέλεθρα, quod signif. τὰς δοκοὺς,
" Trabes. Hæc ille. Affert vero et Hes. Κμητὰ
" pro πεποιημένα, πεπονημένα."

ΚΝΑΩ, ET Κνέω, ITEM Κνῆμι, inde derivatum more verborum in μι, Scindo, κόπτω. || Rado, ξύω, sicut radula aut cultro radi aliquid solet. Il. Λ. (638.) αἴγειον κνῆ τυρὸν Κνήστι χαλκείῃ, ubi Aristarchi Editio habet κνέε, Eust. Apud Suid. Λαβὼν δελτίον δίπτυχον, ἐκέλευσε τὸν κηρὸν κνᾶν, Radere, ξέειν. Dores autem in infin. dicunt κνῆν pro ξύειν, Eust.: unde κνῆστις, quæ Doribus ξυήλη, Radula. || Scalpo, Scabo: unde κνησαι Gal. ap. Hippocr. exp. ξύσαι. Et in pass. Plut. Pomp. (48.) Τίς ἐνὶ δακτύλῳ κνᾶται τὴν κεφαλήν; Verba Clodii, Quis uno digito caput scabit s. scalpit, Juv., Qui digito scalpunt uno caput. Idem (7, 730.) Ἐνὶ δακτύλῳ τὸ τάριχον ἅψασθαι, δυσὶ τὸν ἰχθὺν, σῖτον, κρέας· οὕτω κνᾶσθαι, τὸ ἱμάτιον οὕτως ἀναλαβεῖν. || Pruritum moveo, Pruritum excito, Titillo, (6, 226.) Ὁ δὲ κόλαξ τῷ παθητικῷ καὶ ἀλόγῳ παρακάθηται, καὶ τοῦτο κνᾷ καὶ γαργαλίζει καὶ ἀναπείθει καὶ ἀφίστησι τοῦ λογισμοῦ, μηχανώμενος αὐτῷ πονηράς τινας ἡδυπαθείας, Titillat. Nisi aliquis malit Scabit et leniter fricat; nam prurientes et scabidos id quoque jucundo voluptatis sensu afficit. Sed Cic. adulatorihus Titillare etiam tribuit, Assentatorum populi, multitudinis levitatem voluptate quasi titillantium. Lucian. (2, 266.) Ὅμοια πεπονθὼς τοῖς τὰ ὦτα πτερῷ κνωμένοις: (3, 152.) Οἶδα γουν τινὰς οὕτως ἡδέως γαργαλιζομένους τὰ ὦτα ὑπὸ τῶν διαβολῶν, ὥσπερ τοὺς πτεροῖς κνωμένους. Apud Hes. est etiam κνεῖν, quod exp. κνήθειν: κνεομένων, πονουμένων: κνάσαι, ὀλέσαι, λυπῆσαι. Sunt qui a καίνω derivent, utpote sync. passum. [" Κνάω, Thom. M. 180. 538. Heyn. Hom. 6, 232. Valck. Adoniaz. p. 381. Mœr. 39. et n., Wyttenb. ad Plut. 1, 247. ad Herod. 252. 618. Κνᾶσθαι, κνῆσθαι, Heindorf. ad Plat. Gorg. 163. Buttm. 521. Ἔκνη, 522. Κνέω, Heyn. l. c. ad Mœr. 130. 234. Κνῆμι, ibid. Brunck. Trach. 680. Buttm. ad Plat. Gorg. 522. Heyn. l. c. * Κνίω, Valck. l. c." Schæf. Mss.] " Κνωμεῖν, Scalpere. Ita VV. LL. in exemplum
" afferentia, Ἐνὶ δακτύλῳ κνώμενοι τὴν κεφαλήν. Sed
" crasso errore. Id enim est a th. κνάω, con-
" tractum e κναόμενοι: ut κνῶσα e κνάουσα." " Κέ-
" γνωται, Hesychio τέτρωται: ap. quem et κεγνῶ-
" σθαι, τετραῦσθαι, τετρῆσθαι." [" Leg. κέκνωται, κεκνῶσθαι, a th. κνόω." Schn. Lex.] Κνῆμα, Ramentum, Id, quod radendo aufertur, ξύσμα, Gal. ap. Hippocr. || Pruritus, Polyb. Καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ ὥσπερ κνῆμά τι ἐδόκουν ἔχειν: verba sunt amantis. Bud. [" Brunck. Aristoph. 2, 6." Schæf. Mss.] Κνῆσμα, idem: sc. Ramentum, ξύσμα. Hippocr. περὶ Φύσιος Παιδίου, μολίβδου κνήσματα, Plumbi ramenta, VV. LL. [" Ad Charit. 560. Jacobs. Anth. 9, 217. 219. Schneid. ad Æsop. p. 40. Villois. ad Long. 56. ad Mœr. 39. Valck. Hipp. p. 288. ad Herod. 465. * Κνῆσις, Thom. M. 180. ad Mœr. 39. 41." Schæf. Mss. Galen. 10, 147. * Κνησίτοκος, Hippocr. 593. Foes.: sic emendat Corai. ad Plut. 3, 8. vulgo legitur μνησιτ. * Κνησίχρυσος, Anal. 2, 216.] Κνῆστις, εως, ἡ, Culter, quo scindimus, Radula, Instrumentum ferreum, quo radimus aliquid, peculiariter vero quo caseum, ἡ * τυροτόμος μάχαιρα, s. ξυήλη, ut Dores vocant: comp. voce τυροκνῆστις quoque dicitur: alio autem nomine κόβυλις, J. Poll., pro quo ap. Eust. scribitur κυβηλις. Hesychio est κοπὶς σιδηρᾶ, ξυστὴρ, ἐν ᾧ ξύουσι τὸν τυρόν. Il. Λ. (638.) ἐπὶ δ' αἴγειον κνῆ τυρὸν Κνήστι χαλκείῃ: pro quo in Suidæ Lex. et Etym. scribitur Κνήστει, sed Eust. κνῆστις Ionice κνήστιος declinari scribit, et iu dat. dici κνήστι per crasin pro κνήστιϊ: quam scripturam confirmat noster Hom. Ms.: unde constat male in VV. LL. poni nomin. κνήστη, et in h. l. scribi κνήστῃ: quod vocab. nec Hes., nec Suid., nec Etym. agnoscit. Et Aristoph. Schol. Codex, in quo locus hic Hom. mendose citatur, hinc emendandus est. Suid. ex Epigr. Καὶ τὰν * εὐχάλκωτον ἑὔγναπτόν τε κρεάγραν, Καὶ κνῆστιν. || Sunt qui κνῆστιν velint esse ῥάχιν, Hes. Ea tamen potius ἄκνηστις dicitur, ut infra videbis. || Κνῆστις accipi etiam pro κνησμονὴ ap. Opp. testatur Eust. [" Heyn. Hom. 6, 233. 8, 458. Wakef. Alc. 107. Jacobs. Anth. 7, 78. Toup. Emendd. 1, 275. ad Herod. 315." Schæf. Mss. I. q. κνησμὸς, Opp. Ἁ. 2, 427.] AT Κνηστὶς, ἴδος, ἡ, quidam verterunt Laminulam, alii Fistulam, ap. Plut. Anton. (87.) p. 304. de morte Cleopatræ, Φάρμακον αὐτὴν ἐλέχθη φορεῖν ἐν κνηστίδι κοίλῃ, τὴν δὲ κνηστίδα κρύπτειν τῇ κόμῃ, Veneuum in fistula contentum capillis suis tecta gestasse. VV. LL. dicunt esse καλαμίδα καὶ τὸ κάλλανθρον ἢ βελόνην, Calamistrum: quod colligi tradunt e Dione Cassio, qui l. 51. p. 306. ita scribit de morte Cleopatræ, Οἱ δὲ (λέγουσιν) ὅτι βελόνην, ᾗ τὰς τρίχας ἀνείρεν, ἰῷ τινὶ δύναμιν τοιαύτην ἔχοντι, ὥστε ἄλλως μὲν μηδὲν τὸ σῶμα βλάπτειν, ἂν δ' αἵματος καὶ βρα-

χυτάτου ἅψηται, καὶ τάχιστα καὶ ἀλυπότατα αὐτὸ φθείρειν, χρίσασα αὐτὴν, ἐν τῇ κεφαλῇ ἐφύρει: quod Xiphilin. p. 56. meæ Ed. brevius dicit, Ὅτι βελόνῃ, ᾗ τὰς τρίχας ἀνεῖρεν, ἰὸν ἐχούσῃ ἀκύμορον, τὸν βραχίονα κεντήσασα. Κνηστὴρ, ῆρος, ὁ, Radula, i. q. κνῆστις, Erotian. e Nicandro (Θ. 85.) Σιλφίου, ἣν κνηστῆρι κατατρίψειεν ὀδόντες: ['A. 308.] || Hesychio φονεὺς, ὀλετὴρ, Occisor: fortasse a κνάω, τὸ κόπτω. Sic vero κνημία ab Eod. exp. φθορά. Κνηστήριον, Radula, i. q. κνῆστις, et κνηστήρ. [* " Κνηστηριώδης, Toup. Opusc. 2, 72. Mitsch. H. in Cer. 168." Schæf. Mss.] Pro κνηστήριον per sync. DICITUR Κνῆστρον, ut θέλκτρον pro θελκτήριον: unde κνήστρῳ ap. Gal. ex Hippocr., τῇ τυροκνήστει, quod dicit esse μαχαιρίδιόν τι, ᾧ ξύεται ὁ τυρὸς, Cultellum quo raditur caseus. Erotian. autem ap. Eund. κνήστρου exp. κνηστῆρος, quod ejusd. signif. est. || Carduus, quo confricantur pauni, VV. LL. [Aet. 69.] || Κνῆστρον dicitur ETIAM τὸ Κνέωρον, ut Gal. tradit, et Plin. 13, 21. Fruticem vero (vocant) Thymelæam, alii Chamelæam, alii Pyros achnen, alii Cnestron, alii Cneoron. Est similis oleastro, foliis angustioribus, gummosis, si mordeantur, myrti magnitudine, semine colore et specie farris. Idem 21, 9. In coronamenta folio venere Melothron, Spireon, Trigonon, Cneoron, quod casiam Hyginus vocat. De eod. et Theophr. H. Pl. 6, (1, 4.) ubi duo ejus genera tradit. [* Κνέωρος, 1, 10, 4. 6, 2, 2.] " Κνητὸν Hesychio est τὸ " κνέωρον." Pro κνῆστρον autem ap. Diosc. 4, 173. SCRIBITUR Κέστρον: ibi enim de thymelæa loquens, ait, Οἱ δὲ χαμελαίαν, οἱ δὲ πυρὸς ἄχνην, ἢ κέστρον ἢ κνέωρον καλοῦσι: quæ verba Plin. quoque recitat, nisi quod Cnestron ap. eum legitur, et quidem rectius; nam Cestron alia herba est, ut ex eod. Diosc. eod. l. c. 1. apparet, Κέστρον, τὸ καλούμενον ψυχότροφον, ἐπειδὴ ἐν τοῖς ψυχροτάτοις εὑρίσκεται τόποις· ὃ Ῥωμαῖοι βετονίκην καλοῦσιν, ἢ ῥοσμαρίνουμ. Cujus descriptionem ibid. reperies, et ap. Plin. 25, 8. ubi inter cetera ait, Vettones in Hispania eam (herbam invenerunt,) quæ Vettonica dicitur in Gallia; in Italia autem, Serratula; a Græcis Cestron, aut Psychotrophon. UNDE Κεστρίτης οἶνος, ap. Diosc. 5. Vinum e cestro: cujus Plin. etiam in l. proxime c. meminit. || Quoniam vero in hoc Κέστρον incidi, addendæ sunt et ceteræ ejus signiff. Κέστρον igitur dicitur esse præterea Instrumentum, quo cavatur ebur, Plin. 34, 11. Lala Cyzicena perpetua virgo, M. Varronis juventa, Romæ et penicillo pinxit, et cestro in ebore. Et paulo post, Encausto pingendi duo fuisse antiquitus genera constat, cera, et in ebore cestro, i. e. viriculo. Ubi quidam leg. putant Veruculo, ut ap. eund. Plin. habetur 33, 6. [* Κεστρόω, Inurendo pingo per veruculum, unde * Κέστρωσις, Pictura encaustica, Plin. 35, 40. 41. et * Κεστρωτὰ, τὰ, i. q. ἔγκαυστα, i. e. Cestro ignito inusta, 11, 37. AT] " Κεστρωτὸν ξύλον " Hesychio τὸ βαρὺ ἔχον τὸ κέντρον. Innuit esse Quod " præustum est, s. In summa parte urendo acutum, " non cuspide præfixum ferrea." || Κέστρον in VV. LL. dicitur etiam esse Teli genus: quod κέστρος a Suida appellatur, et κέστρα ab Hes., qui dicit esse ἀμυντήριον ὅπλον. [Gal. 6, 148. Paul. 233, 19.] Κεστροσφενδόνη ap. Liv., i. q. κέστρος, ut patet ex utriusque descriptione, ap. Liv. 42. circa fin., et ap. Suid. in Κέστρος, [et Polyb. 27, 9, 1.] quam cf. [Vide et Plin. 42, 65.] Κνηστὸς, Sectus, Concisus, Rasus: λάχανα κν., Eust., τὰ * συγκοπτὰ, et κνηστὸς ἄρτος, Panis quidam ap. Iones, Panis minutim concisus, radula derasus, [Angl. Grated bread.] Athen. (516.) de candaulo, edulio Lydio, Ἐξ ἐφθοῦ κρέως καὶ κνηστοῦ ἄρτου, καὶ Φρυγίου τυροῦ, ἀνήθου τε καὶ ζωμοῦ πίονος. Pro eod. infra Κνιστός. " " Ἄκνηστος, a quibusdam " nominatur ἡ χαμελαία, teste Diosc. 4, 172. quam " πυρὸς ἄχνην quoque et κόκκον κνίδειον a nonnullis " vocari ait. In VV. LL. per ι scriptum " Ἄκνιστος." [* Κνηστικὸς, Schol. Eur. Hipp. 304. λόγος. * " Κνηστικῶς, Mœris (15.) 206." Boiss. Mss.] Ἄκνηστις, εως, ἡ, Spina dorsi: ita dicta, quod bruta eam κνῆσαι, Scabere s. Scalpere, non possint, sed opus sit, ut ab alio fricetur, s. distringatur: proprie in solis quadrupedibus. Eust. e vett. Οἱ δὲ μέσοι δώδεκα (σφόνδυλοι συμπληροῦσι) τὸν νῶτον, ὃν ἰξὺν ὁ ποιητὴς λέγει· ἐπεὶ ἐστὶν ἀνθρώποις ξύσαι αὐτὸν καὶ κνήσασθαι· ἐπὶ μέντοι ἀλόγων κυρίως ἄ. λέγεται: quibus verbis subjungit ex Od. K. 161. de cervo, Τόνδ' ἐγὼ ἐκβαίνοντα κατ' ἄκνηστιν μέσα νῶτα Πλῆξα. J. Poll. vero ἄκνηστιν h. in l. homini tribui putavit, quæ, ut nonnulli existimant, esset in eo pars illa media, quæ inter metaphrenum et lumbos est. || Herbæ nomen ap. Nicandr. Θ. 52. quæ valet suffitu ad abigendos serpentes: Schol. ambiguum id nomen esse dicit, quod alii exp. κνίδην, alii σκύλλαν, aut ἀκαλύφην: Tyrannio quidem σκύλλαν, Apoll. vero Memphites κένωρον: quod alii κενήτραν appellant, ut Gorr. annotat: addens, se interpretatum esse Urticam, ut dicta sit ἄκνηστις per contrarium sensum, quasi πολύκνηστις, quemadmodum et ἄξυλος ὕλη appellatur ἡ πολύξυλος: Χαλβάνη, ἄκνηστίς τε, καὶ ἡ πριόνεσσι τομαίη Κέδρος πολυόδουσι. [" Wakef. Trach. 698. Valck. Adoniaz. p. 226." Schæf. Mss.] " Ἀκρῆστις, Hesychio ῥάχις, " et ἄκρα, Spina dorsi et Summitas."

[* " Ἀνακνάω, Phrynichus Bekkeri p. 9." Boiss. Mss.] Ἀποκνάω, Scabo, Scalpo, Abrado, Erado: Hes. ἀποκνησάμενοι, ἀπυξύσαντες. [" Ad Timæi Lex. 42." Schæf. Mss. Plato Philebo §. 13. p. 28. Fisch. * " Διακνάω, ad Charit. 560. * Διάκνηστις, ad Herod. 315." Schæf. Mss.] " Ἐσκνᾶσθαι, Radendo " interere: * εἰσκνήθειν. Hesychio ξυρῆσαι." [Ἐκκνάω, vide Ἐκκνίζω, " Jacobs. Anth. 8, 381." Schæf. Mss.] Ἐπικνάω, Insuper scindo, Insuper rado, Præterea rado, Il. Λ. (638.) ἐπὶ δ' αἴγειον κνῆ τυρὸν Κνήστι χαλκείῃ, ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνε, i. e. ἐπέκοψε, ut sit tmesis pro ἐπέκνη. Aristoph. Ὄρν. (533.) Ἀλλ' ἐπικνῶσι τυρὸν, ἔλαιον, Σίλφιον, ὀξος, Schol. ἐπιβάλλουσι συντρίψαντες. Suid. ex ejusd. Aristoph. Ὄρν. (1582.) citat, ἀλλ' ἐπικνῶ τὸ σίλφιον, quod exp. ἐπίβαλε. [" Abresch. Lectt. Aristæn. 307. * Ἐπικνέω, ad Mœr. 234. Wessel. ad Herod. 252." Schæf. Mss. * Ἐπίκνησις, var. lect. Hippocr. 805.] Κατακνάω, Concido, Disseco, τέμνω, μερίζω, Aristoph. Schol. Σφ. (965.) Εἰ μὴ κατέκνησας τοῖς στρατιώταις ἃ Ἄλαβες, Annon incideris et diviseris militibus, quæ accepisti, sc. caseolos: vel Deraseris τυροκνήστει: ut sit i. q. καταξύω: sicut κνάω i. esse q. ξύω, supra dictum est. Nam Bud. quoque κατακνῆσαι e Diosc. affert pro Deradere, Abradere, Distringere, Defricare. Κατάκνηστις, Culter, quo caseum deradimus s. abradimus: i. q. τυροκνῆστις, Hes. " ap. quem " κατακνῆστις, properispœmenos." Supra pro eod. dicitur et κνῆστις, Radula. [* Παρακνάω, Philostr. 803. * " Περικνάω, ad Hesych. 1, 1182, 15." Dahler. Mss.] Προσκνάω, Ad aliquid scalpo, Affrico, Pruriens affrico, Xen. (Ἀπ. 1, 2, 30.) Ἐπιθυμῶν Εὐθυδήμῳ προσκνᾶσθαι, Euthydemo affricari cupiens: Colum. 8. Pecudes aut morsu scalpunt, aut cornu aut ungula tundunt, aut arbori affricant, parietibusque detergunt. At e Greg. Naz. affertur Τὴν ἀκοὴν προσκνώμενοι, pro Quibus aures pruriunt et titillantur, κνώμενοι. [* " Ὑποκνάω, Abresch. Lectt. Arist. 307." Schæf. Mss. Tryphiod. 42. ὑποκνήσασα πόνοισι, ubi Schæf. malit ὑπ' ὀκνήσασα: nonnulli tamen ab ὑποκνάω deducunt, passive sumto, ut ὑποτρύω.]

" Κναδάλλεται, Hesychio κνήθεται, Prurit, vel " Scabit se." [Cf. Ψάω, Ψαθάλλω. * Ἀνακναδάλλω, J. Poll. 7, 136. 9, 108. Hesych.]

ΚΝΑΙΩ, Scindo, κόπτω, i. q. κνάω, e quo et derivatum est. || Radula caseum rado, τὸν τυρὸν ξύω τῇ κνήστι, Aristoph. Schol. || Item κνάμπτω, VV. LL. || Exp. etiam λυπῶ, καταπονῶ, διαφθείρω. Apud Hes. autem scribitur κνεομένων, quod exp. πονουμένων. Ceterum Etym., sed qui mihi h. l. parum verisimilia dicere videtur, vult esse verbum κτῶ pro Occido: unde sit ἀπέκτατο: e quo derivatum κταίνω, et ablato τ, καίνω, deinde κναίω per ὑπερβιβασμόν. [" Wakef. Alc. 881. Valck. Adoniaz. p. 381." Schæf. Mss.] Ἀποκναίω, Tædio afficio et molestia, Molestus sum, Male habeo, Affligo, Vexo, Lucian. (1, 427.) Ὁ οὖν ἔρως τῆς γυναικὸς οὐ μετρίως ἀποκναίει με, Plato de Rep. 3. (p. 301.) Ἀπέκναισε πρῶτον μὲν καὶ μάλιστα ἑαυτὸν, ἔπειτ' ἄλλους ὕστερον πολλοὺς, Plut. Alcib. (25.) Ἀλλὰ γλίσχρως χορηγοῦντα θλίβειν, καὶ ἀπο-

κναίειν ἀτρέμα. Suid. ἀποκναίειν exponens ἐνοχλεῖν et παρεκτείνειν, citat hoc exemplum, Τί οὐ καθεύδεις; σύ μ' ἀποκναίεις περιπατῶν. || Obtundo, Eneco, eo seusu, quo verbosi et loquaces dicuntur nos enecare, aut qui aliquid dicunt auribus nostris ingratum, Dem. (564.) Ἀποκναίει γὰρ ἀηδίᾳ δήπου καὶ ἀναισθησίᾳ καθ' ἑκάστην ἐκκλησίαν ταῦτα λέγων. Videtur autem J. Poll. nomen ἀηδίᾳ hinc sumsisse, cum inter synonyma sua ponit ἀποκναίων, ἀηδίᾳ κόπτων τὰ ὦτα. Quod si verum est, nemini dubium esse debet, quin ἀηδίᾳ junxerit cum ἀποκναίει, ut junctum fuit a Dem.: et quin interpunctio in Ald. exempl. atque aliis male posita sit post ἀποκναίων, ac poni debuerit post ἀηδία. || Exhaurio, Accido, Xen. Ἑλλ. 6, (2, 1.) Ἀθηναῖοι δὲ ἀποκναιόμενοι καὶ χρημάτων εἰσφοραῖς καὶ λῃστείαις, ἐξ Αἰγίνης, καὶ φυλακαῖς τῆς χώρας, ἐπεθύμησαν παύσασθαι τοῦ πολέμου. Bud. || Ἀποκναίομαι, pass. Tædio afficior, Affligor, Obtundor. Unde partic. ἀποκναισθεὶς ap. Greg. Ἡμεῖς τῷ πλήθει τῶν ζητημάτων ἀποκναισθέντες, Enecti, Vexati, Bud. Apud Dion. Cass. vero de Cleopatra, Ἀποκναισθεῖσα, ἀπό τε τοῦ γυναικείου καὶ ἀπὸ τοῦ Αἰγυπτίου, τῇ τε ἐπιπολὺ μετεώρῳ ἀγωνίᾳ, Bayf. vertit, Cum muliebri natura usa, tum etiam Ægyptio ingenio prædita, permotaque diuturna suspensi animi anxietate. [" Wakef. Alc. 881. Valck. Adoniaz. p. 380. Hipp. p. 278. Mœr. 73. et n., Timæi Lex. 42. et n., Abresch. Lectt. Aristæn. 147. Koen. ad Greg. Cor. 153. Plut. Mor. 1, 180. T. H. ad Lucian. Dial. 19. 117." Schæf. Mss. Heliod. 4. p. 163. Τὴν διήγησιν μηκυνομένην οὐκ ἀποκναίεις, i. e. ἡ διήγ. οὐκ ἀποκναίει σε.] Ἀπόκναισις, Molestatio, Vexatio, ἡ μετὰ βραχὺ ἀναιροῦσα λύπη, Hes. [" T. H. ad Lucian. Dial. p. 20." Schæf. Mss.] Διακναίω, Corrumpo, Vitio, Fœdo, Aristot. de Cœlo 2. Οἱ γὰρ ὑπερβάλλοντες ψόφοι διακναίουσι καὶ τῶν ἀψύχων σωμάτων τοὺς ὄγκους, οἷον ὁ τῆς βροντῆς διΐστησι καὶ λίθους καὶ τὰ καρτερώτατα τῶν σωμάτων. Hæc Bud., qui exp. etiam ἀμαυρῶ, διαφθείρω, ap. Aristoph. (N. 119.) οὐ γὰρ ἂν τλαίην ἰδεῖν Τοὺς ἱππέας τὸ χρῶμα διακεκναισμένους, Emaciatus, ὠχριῶν, Pallidus. Item Molesto, Molestia afficio. Vel etiam Tabefacio, Macero. Aristoph. (Ἐκκλ. 956.) Ἄτοπος δ' ἔγκειταί μοί τις πόθος Ὅς με διακναίσας ἔχει. Et, Διακναιομένων ἀγαθῶν, in VV. LL. Dum calamitate premuntur. Apud Aristoph. autem Εἰρ. (251.) Οἵα πόλις τάλαινα διακναισθήσεται, Schol. exp. διαφθαρήσεται. [" Thom. M. 215. ad Charit. 560. Eur. Heracl. 297. Wakef. Alc. 107. Kuster. Aristoph. 67. Heringa Obs. 110." Schæf. Mss.] " Ἐκκναισεῦντι, Schol. Theocr. 15, (88.) exp. διαλέγουσι." [" Koen. ad Greg. Cor. 153." Schæf. Mss. * Ἐπικναίω, falsa lectio ap. Procop. Anecd. 105. leg. ἀπέκναιον. * " Κατακναίω, cf. Musgr. Eur. Iph. A. 336." Boiss. Mss. Themist. Or. 32. p. 362. * Προσκναίω, Schol. Lycophr. 1109.]

ΚΝΗΘΩ, σω, Scalpo, Frico, VV. LL. Sic vero et κνάω, unde hoc κνήθω, sicut ἀλήθω ex ἀλῶ, μήθω e μῶ, νήθω e νῶ derivatum est, significat Scalpo. || Prurire facio, Pruritum moveo, Titillo, ut itidem κνάω. Et κνήθομαι, Prurio. 2 Timoth. 4, (3.) Κνηθόμενοι τὴν ἀκοὴν, Auribus prurientes, ζητοῦντές τι ἀκοῦσαι καθ' ἡδονήν, Hes. || Irrito, Ad iram provoco, Uro, Aristot. Probl. [" Thom. M. 538. Jacobs. Anth. 10, 116. Aristoph. Fr. 261. ad Mœr. 41. 130. 234. Conf. c. κινῶ, Tittmann. ad Lex. Gr. 48." Schæf. Mss. Κνήθοντες καὶ γαργαλίζοντες τὰς ἀκοὰς, Clem. Alex. 328. * Κνηφεῖ, Gl. Prurit, ubi f. l. Κνηφᾷ vel Κνήθει.] Κνησμὸς, Pruritus, Prurigo, Excrementi acris sub cute sensus, sine asperitate et exulceratione, Gorr. definit: ap. quem plura vide. Alex. Aphrod. Probl. 1. Τὸ ποιῶν τὸν κνησμὸν φλέγμα, παχὺ καὶ ψυχρὸν, Pituita pruritum efficiens. Philo V. M. 1. loquens de culice, Οὐ γὰρ μόνον τὴν ἐπιφάνειαν λυμαίνεται, κνησμοὺς ἐμποιῶν ἀηδεῖς καὶ βλαβερωτάτους, Pruriginem afferens molestam et noxiam. Et metaph. ap. Plut. de Discern. Adul. ab Amico, Ἐὰν πρὸς ἑταίραν ἢ μοιχεύτριαν ἐρωμένην κν. τις ἐξ ὀργῆς ἢ ζηλοτυπίας ὑπογέγηται. Idem, Ὑπὸ κν. καὶ γαργαλισμοῦ παρέχοντα χρῆσαι ῥᾷστα τῷ δεομένῳ. Prurire Latini quoque in simili re dicere solent: A possit tamen κν. exponi h. l. etiam Titillatio. [" Thom. M. 180. ad Charit. 560. Brunck. Aristoph. 1, 275. 2, 6. 51. Kuster. 209. Jacobs. Anth. 12, 125. ad Mœr. 39. Bergler. Alciphr. 122. Ruhnk. ad Xen. Mem. 220. ad Diod. S. 1, 196." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 7, 35.] Κνησμώδης, Pruritum excitans, Pruritum excitanti similis: κνησμώδη, Genus omne prurientium, Gaza. [Hippocr. 51. 188. 1256. Strabo 11. p. 794.] Κνησμονὴ, i. q. κνησμὸς, Pruritus, Prurigo, Hippiatr. de ischuria, Ἐπιτείνεται τὸ πάθος, κνησμονὴν ἔχοντος τοῦ πόρου. [" Jacobs. Anth. 12, 125." Schæf. Mss.] Κνησείω, ET Κνηστιάω, ῶ, Prurio: Ἡ κνίδη προσφερομένη τῷ σώματι κνηστιᾷν αὐτὸ ποιεῖ, Prurire facit. Plin. dicit eam mordere, pungere, urere. [" Κνησείω, Heind. ad Plat. Gorg. 164. Pierson. ad Mœr. 14, 206. Κνηστιάω, Thom. M. 180." Schæf. Mss. Clem. Alex. Str. 5. p. 677. Julian. Or. 7.] Dicitur ET Κνησιάω, quod Bud. citat e Plat. Gorgia (103.) Ψωριῶντα καὶ κνησιῶντα, ἀφθόνως ἔχοντα τοῦ κνῆσθαι, κνώμενον διατελοῦντα τὸν βίον εὐδαιμόνως ἐστὶ ζῆν; B Scabie et pruriginc vexatum. [" Ad Mœr. 206. ad Diod. S. 1, 196. Schol. Plat. 121. Heindorf. l. c. Brunck. Aristoph. 2, 51. (Ἐκκλ. 919.)" Schæf. Mss. Κνησιῶντα, Photio ἐπιθυμητικῶς ἔχοντα τοῦ κνᾶσθαι.] Κνηθμὸς, Pruritus, Prurigo, i. q. κνησμός. [Nicander Ἀ. 251. 422.] Κνηθιάω, Prurio, i. q. κνηστιάω et κνησείω, κνησιάω: quod ita e κνήσω fieri, ut μειδιάω e μειδῶ, docet Bud. [Etym. M.] Κνήφη, Pruritus, Prurigo, i. q. κνησμός. Apud Suid. Κνήφην λοιμώδη συνέβη γενέσθαι ποτὲ ταῖς τῶν Ῥωμαίων γυναιξί. || Urtica: pro quo infra Κνίφος. [Schol. Il. B. 820. * Σκνῆφαι, Hes. v. Κνίδαι. * " Ἀντικνήθω, Jacobs. Anth. 10, 117." Schæf. Mss. " Apostol. Adag. 19. 43." Boiss. Mss.] " Ἐγκνήθω, Intero, radendo nimi- " rum. Nicander Ἀ. (368.) ποτῷ ἐγκνήθεο ῥίζας, " i. e. ἔντριβε." " Ἐνικνήθω, Ungue vel Radula car- " ptum intero: pro ἐγκνήθω. Nicander Θ. (911.) " Ἄννησον Λιβυκάς τε ποτῷ ἐνικνήθεο ῥίζας: Schol. " exp. τρίβε, Iutere." " Ἐπικνήθω Schol. Nicandri " (Θ. 698.) exp. ἐπιτρίβω." Κατακνήθω, Derado. C Unde κατακνησθείην ex Aristoph. Schol. pro καταξεσθείην εἰς ἰσχνὰ μέρη καὶ ἀναλωθείην. Item κατακνησθεὶς, Scalptus, VV. LL. || Pruritum commoveo, Prurire facio, Titillo. Et Κατακνήθομαι, Pruriginem s. Titillationem patior. [Nicander Θ. 944. * Προσκνήθω, Poëta ap. Plut. 7, 813. * " Ὑποκνήθω, Tzetz. Ch. 6, 90." Boiss. Mss.]

ΚΝΙΖΩ, Seco, Rado, i. q. κνήθω, et ejusd. cum eo originis: sc. a κνάω, ut πολεμίζω a πολεμῶ, τέμνω, κόπτω. Eust. exp. p. 1746. ἐξ ἐπιπολῆς καὶ ἰσχνῶς καταξύω, Per summa et leviter derado: quo modo accipitur locus iste, quem alibi affert, de moris Alexandrinis, Ἐπὶ βραχὺ κνίσαντες σιδηρίῳ, ἐῶσιν ἐπὶ τοῦ φυτοῦ, καὶ αὐτὰ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου κινούμενα, ἐντὸς ἡμερῶν τριῶν ἔκτοτε πέπονα καὶ εὐώδη γίνονται. Sic e Greg. Naz. in VV. LL. κνίζειν συκάμινα, pro Scalpere mora. A Suida quoque ita exp., qui tamen exemplum compositi ἐπικνίζω affert. Bud. etiam κνίζειν interpr. Deradere, ξύειν, citans e Theophr. H. Pl. 9, (20, 4.) Εἰς ὕπνον δὲ ἐν οἴνῳ μέλανι αὐστηρῷ κνισθεῖσα. D Idem Bud. κνίζειν interpr. Scalpere, Scarificare, Vellicare. Quibus addi potest, quod ap. Suid. legitur, Κνίζων, Ἀκύλας ἐρευνῶν· Θεόδοτος, χαράσσων· Σύμμαχος, ἔχων, ἢ συλλέγων. || Pruritum moveo, excito, Urticæ instar mordeo, Urticæ in modum pungo s. uro. Priori modo accipitur ap. App., Σύρφακα δ' ἄρα τὸν δυνάστην ἔρως ἔκνιζε τῆς παιδός, Pruriebat amore puellæ captus, Amor puellæ eum urebat: et Virg. Me tamen urit amor. Et Κνίζομαι, Prurio libidine, Amore titillor et tangor, Bud. Vel, Uror amore. Athen. (577.) de Lamia tibicina, e Machone, ᾗ σφόδρ' ἡδέως Ἔχειν φασὶ κνισθῆναί τε τὸν Δημήτριον, Ἀποδοκιμαζούσης δὲ πάντα, καὶ πάνυ Κατεγχλιδώσης τῷ βασιλεῖ. Κνίζειν τὸν ἐραστὴν dicitur etiam amica, cum fingit se aversari eum, Bud. Qua signif. Ovid. dicit, dolor urit amantes; et, tacitis doloribus uri: est itaque ἐρωτικῶς λυπεῖν. Alciphron 180. Ἀλλ' ἔοικας κνίσαι τὸν Ὑπερίδην ὡς ἔλαττόν σοι νῦν προσέχοντα, Plut. (6, 314.) Δόξης τινὸς ἢ δυνάμεως ζηλοτυπίᾳ κνιζόμενος, de eo, cui φιλονεικία

καὶ φθόνος ἐνέστακται πρὸς τοὺς κρείττονας. Qua fere metaph. Horat. Epist. 2, 1. dicit, Urit enim fulgore suo, qui prægravat artes Infra se positas. Sed latius etiam capitur, ut dixi, pro Urticæ instar mordeo, Urticæ in modum pungo, Uro, Soph. Œd. T. (785.) ἑτερπόμην, ὅμως δ' Ἔκνιζέ μ' αἰεὶ τοῦθ', Aristoph. Σφ. (1285.) Ἡνίκα Κλέων μ' ὑπετάραττεν ἐπικείμενος, Καί με κακίαις ἔκνισε, Et pessimis probris contumeliisque me ussit, vellicavit, Herodian. 4, (9, 4.) de scommatis, Τῶν μὲν γὰρ τοιούτων κνίζει μάλιστα, ὅσα ἐλέγχει τῶν ἁμαρτημάτων τὴν ἀλήθειαν. Sic Suet. Tiberio, Urebant insuper et anxiam mentem varia undique convitia, Terent. Uro hominem. Sed et Mordeo et Pungo simili metaph. usurpantur: quæ apte in h. v. retineri possunt, quod urticæ, cujus proprie κνίζειν est, a Lat. scriptt. tribuuntur: alioquin exp. etiam, ead. tamen signif., Pervello, Stomachum facio et indignationem cieo, Molestus et gravis sum, Scrupulum injicio, Solicitudine afficio: quæ interprr. Budæi sunt. Herod. Ἔκνιζε Ξέρξεα ἡ γνώμη, i. e. ἔδακνε, metaph. sumta ἀπὸ τῆς πόας, ut in Herodoteo Lex. annotatur. Κνίζειν Hesychio est non solum συκάμινα τέμνω, λυπῶ: sed κνίσσαι Eid. est etiam φθεῖραι, ὀλέσαι, sicut itidem κνάω et κναίω. [" Ad Phalar. 332. ad Charit. 559. Jacobs. Anth. 6, 115. 8, 257. Boiss. Philostr. 301. Munck. ad Anton. Lib. 41. Verh., Valck. Adoniaz. p. 381. Alciphr. 132. 166. 344. Theocr. 4, 59. (5, 45.) Toup. Opusc. 1, 268. Wyttenb. ad Plut. 1, 247. ad Herod. 465. 513. ad Eur. Andr. 208. Titillo, ad Mœr. 224. Ἔκνιξε, Valck. Hipp. p. 177. Κνίζεσθαι, Amare, ad Xen. Eph. 256. ubi et de activo." Schæf. Mss. Boeckh. ad Pind. p. 503. * " Κνιζοῦμαι, Const. Manass. Chron. p. 33." Boiss. Mss.] Κνίσμα, Vellicatio, σπάραγμα, ut Suid. in h. l. exp., Καὶ τὰ ποθούντων Κνίσματα καὶ μύστην λύχνον ἀπειπαμένη. || Pruritus, Ignes, quibus amantium pectora uruntur, Dolor amatorius, Basil. Libanio, Ὅτι καθάπερ ἐρωτικά τινα κν. τοῖς ἐρασταῖς, τὰς λεπτὰς ἐκείνας ἀκάνθας ἡ φύσις τῷ ῥόδῳ προσέφυσεν. Apud Aristoph. vero Ἐκκλ. (35.) ἤκουσά τοι Ὑποδουμένη τὸ κνίσμα [κνῦμά Br.] σου τῶν δακτύλων; Schol. exp. τὸν ἠρεμαῖον * χνασμὸν, de quadam, quæ viciuam evocabat, τρυγανῶσα τὴν θύραν, i. e. ἡσύχως κνῶσα, Paululum et leviter pulsans januam. [" Ad Charit. 213. Toup. Opusc. 2, 95. Emendd. 2, 546. Bergler. Alciphr. 122. Meleager 79. Jacobs. Anth. 6, 112. 115. 125. Kuster. Aristoph. 209. Heind. ad Plat. Hipp. 181. (κνήσματα ?)" Schæf. Mss.] Κνισμὸς, Pruritus, Prurigo, i. q. κνησμὸς, Athen. (90.) de urtica pisce loquens, qui et ἀκαλήφη dicitur, Κνισμὸν [Κνησμὸν] δὲ ποιεῖ τοῖς συνάγουσιν, ἐπειδὰν μὴ προαλείψωνται: cui Plin. dicit esse vim pruritu mordacem, eandemque, quæ terrestri urticæ: item, contactos pisces attrituque petræ scalpentes pruritum, ab ea invadi. Κνισμὸς peculiariter Pruritus Venereus, ἡ πρὸς τὴν μίξιν βακχεία καὶ πύρωσις. Chremylus ap. Aristoph. Πλ. (974.) ad vetulam, quæ amore cujusdam juvenis ardens dicebat se κατακνίζεσθαι, Οὐκοῦν ἐρεῖς ἀνύσασα τὸν κνισμὸν [κνησμὸν] τίνα; Soph. ap. Athen. (487.) de cottabo, Τά δ' ἐστὶ κνισμὸς καὶ φιλημάτων ψόφος Τῷ καλλικοτταβοῦντι νικητήρια Τίθημι. Item ζηλοτυπία, ἡ διαφορὰ πρὸς ἐραστὴν, Dissidium et jurgium inter amantes. Alciphron 179 (=122. Bergl.) Κἄν μοι κνισμός τις πρὸς αὐτὸν ἡ διαφορὰ γένηται: paulo ante ζηλοτυπίας vocabulo utitur Bud. Alii dicunt esse ἐρωτικὴν λύπην, Dolorem, quo uruntur amantes, amantium pectora. Utitur et Plut. || Est etiam μέλος τι κνισμῷ αὐλούμενον, Hes., sicut ap. Athen. quoque (618.) a Tryphone l. 2. Ὀνομασιῶν, inter αὐλήσεων ὀνόματα recensentur, Κῶμος, βουκολιασμὸς, γίγγρας, τετράκωμος, ἐπίφαλλος, χορεῖος, καλλίνικος, πολεμικὸν, ἡδύκωμος, σικυννοτύρβη, θυροκοπικόν: quod et κρουσίθυρον, κνισμὸς, μόθων. Ab J. Poll. 4, 14. ponitur inter εἴδη ὀρχήσεως, inter species saltationis. [" Wakefi Ion. 1204. Brunck. Soph. 3, 443. Aristoph. Fr. 249." Schæf. Mss.] Κνισμώδης, Pruriens: quod supra κνησμώδης, Bud. e Gal. [" Thom. M. 180. * Κνιστὴρ, Lobeck. Aj. p. 275." Schæf. Mss. * Κνίστριον, Gl. Acucla, Scapulum.] Κνιστὸς, Concisus, Derasus, Abrasus: κνιστὰ λάχανα ap. Hes. τὰ συγκεκομμένα. Sic J. Poll. quoque 6, 9. τὰ συγκεκομμένα λάχανα, κνιστὰ ἑκάλουν. Athen. (373.) Ὄρνεις ἐπῆσαν ταῖς κολοκύνταις, καὶ ἄλλοις κνιστοῖς λαχάνοις. Ibid. ex Aristoph. Delia. Τὰ συγκοπτὰ λάχανα κνιστὰ ἢ στέμφυλα. Supra vero scribitur etiam κνησταὶ a κνάω: sed hæc scriptura vitio caret, cum sit a κνίζω, τὸ τέμνω, s. ἐξ ἐπιπολῆς καὶ ἰσχνῶς καταξύω, ut paulo ante dictum est. Præterea hoc Κνιστὰ ap. Hes. suo loco ponitur, sc. post Κνισολοιχὸς, ante Κνίφεα. [* Εὔκνιστος, Manetho 5, 337.]

Κνίζα, Anacreon ap. Eust., Κνίζη τις ἤδη καὶ πέπειρα γίνομαι Σὴν διὰ μαργοσύνην, q. d. Scalptura mihi opus est, et maturesco. Quibus verbis alludit ad mora Alexandrina, s. Ægyptia, quæ, ut Athen. 2. refert, et Eust. supra in Κνίζω, οἱ ἐπιχώριοι ἐπιβραχὺ κνίσαντες σιδήρῳ, ἐῶσιν ἐπὶ τοῖς φυτοῖς, καὶ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου κινούμενα ἐντὸς ἡμερῶν τριῶν πέπονα καὶ εὐώδη γίνονται, Ferreis unguibus scalpentes, Plin. de eis loquens: alibi vero, Largo succo abundant summo cortice desquamato, altiore plaga, siccantur, mirabili natura. De qua re vide et in Ἐπικνίζω. Derivatur autem a Κνίζω, ut Σχίζα a Σχίζω, Eust. [" Anal. 1. p. 2. sed v. Jacobs. p. 9." Schæf. Mss.]

Κνιζείω, i. q. κνίζω. Hes.

Ἀποκνίζω, Vellico, Ungue aliquid abscindo, eximo, abrumpo; Budæo Ungue aufero et abscindo. Coquus quidam ap. Athen. 7. faciens τριμμάτιον e pisciculis, Τούτων ἀποκνίσας τὰ κρανία, Ἐμόλυν' ἁλεύρῳ, Horum ungue auferens et abscindens capitula. || Ungue vulnero, Aristot. H. A. 5. Κἂν κηφῆνος τὸ πτερὸν ἀποκνίσας ἁφῇ τις, τῶν λοιπῶν αὗται τὰ πτερὰ ἀπεσθίουσι, Bud.: Hes. ἀπόκνιζε, ἀπότιλλε. || Dedolo, Extenuo, 4 Reg. (6, 6.) de manubrio securis, Ἀπέκνισε ξύλον, Bud. [Sotades Athenæi 293.] Ἀπόκνισις, Vellicatio, Abscissio, quæ fit ungue, Theophr. C. Pl. 5, (9, 11.) Καὶ αἱ ἀποψιλώσεις τῶν ἀμπέλων, καὶ ἀ. τῶν οἰνάρων τῶν μεγίστων παρ' ὅλον τὸ θέρος, Foliorum contortiones Gaza; sed Bud. maluit Pampinorum vellicationes reddere. Ἀπόκνισμα, Frustum rei alicujus, proprie quod ex ea fuerit ungue abscissum, s. abruptum, Aristoph. (Eip. 790.) σφυράδων ἀποκνίσματα, exp. ἀποτμήματα. Διακνίζω, Vellicatim rumpo, Ungue dirumpo, Aristot. H. A. 7. de abortu loqueus, Ἐὰν δὲ τὸ κύημα εἰς ψυχρὸν ὕδωρ ἁφῇ τις, συνίσταται οἷον ἐν ὑμένι· τούτου δὲ διακνισθέντος, φαίνεται τὸ ἔμβρυον τὸ μέγεθος ἡλίκον μύρμηξ, Bud., citans alibi e Diosc. Ἐλάτην θλάσας ἢ διακνίσας. Item διακνιζόμενος in VV. LL. Scalptus. [Aristot. H. A. 6, 16. Meleager 1, 32.] Ἐκκνίζω, Excido, Expungo, ἐκκόπτω, Herod. ap. Suid. Δελτίον δίπτυχον λαβὼν, τὸν κηρὸν αὐτοῦ ἐξέκνισεν " Excerpsit, Evulsit, Exci- " dit." Locus is est in l. 7. fin. Sed scribitur in vulg. Herod. Edd. ἐξέκνησε per η, AB Ἐκκνάω. Valla interpr. Erasit, sicut κνάω supra exposuimus Rado. Ἐπικνίζω, In superficie scalpo, Per summa incido s. rado, ἐξ ἐπιπολῆς ξύω, ut Suid. in h. a se c. l. exp., Ἀρότρῳ βραχύβωλον ἐπικνίζοντι χαράσσων. Theophr. H. Pl. 4, 2, (1.) de ficu Ægyptia, Καὶ πέττειν οὐ δύναται ἂν μὴ ἐπικνισθῇ· ἀλλ' ἔχοντες ὄνυχας σιδηροῦς ἐπικνίζουσιν· ἃ δ' ἂν ἐπικνισθῇ, τεταρταῖα πέττεται. Unde Plin. 13, 7. Perquam fœcundo proventu, scalpendo tantum ferreis unguibus; aliter non maturescit: sed cum factum est, quarto die demetitur. Aliquanto post, de simili arbore loquens, sc. ficu Cypria, pro ἐπικνίζειν dicit ἐπιτέμνειν, Incidere: scribit enim eam non πεπαίνειν μὴ ἐπιτμηθέντος τοῦ ἐρινοῦ, καὶ ἐκρυέντος τοῦ ὀποῦ. Pro quibus Plin. ibid. dicit, Grossus ejus non maturescit, nisi incisura emisso lacte. Cum q. l. confer quæ C. Pl. 2, (14, 1.) tradit περὶ συκῶν τῶν κατασχιζομένων, [—σχαζ.] item locum, quem supra in Κνίζω ex Eust. citavi, et in Κνίζα ex Athen. Affert Bud. quoque e Diosc. pro Scarifico, Scalpo. [" Apollonid. 5." Schæf. Mss.] Ἐπίκνισις, Scarificatio, Scalptura, Incisio, quæ per summas partes fit: ut in ipso Ἐπικνίζω videre est. Κατακνίζω, Concido, Athen. 146 (=376.) Τὰ ἐκ τῶν σαρκῶν εἰς λεπτὰ κατακνιζόμενα, καὶ μετὰ πεπεριδων συμπλαττόμενα: descriptio periphrastica τῶν ἰσικίων, quæ nominare veretur. || Concido, Carpo, Vellico,

Punctito, Sugillo, Læsito, Obtrecto, Isocr. Panath. (8.) Ἕως μὲν οὖν τοὺς λόγους ἡμῶν ἐλυμαίνοντο, παραγινώσκοντες ὡς δυνατὸν κάκιστα τοῖς ἑαυτῶν, καὶ διαιροῦντες οὐκ ὀρθῶς καὶ κατακνίζοντες, καὶ πάντα τρόπον διαφθείροντες: Cic. de N. D. Cum Epicurus contumeliosissime Aristotelem vexarit, Phædoni Socratico turpissime maledixerit, Metrodori sodalis sui fratrem Timocratem, quia nescio quid in philosophia dissentiret, totis voluminibus conciderit. Idem pro Balbo, In conviviis rodunt, in circulis vellicant, maledico dente carpunt. Lucian. (3, 244.) Τὰ τοῦ Ὁμήρου κατακνίζουσι: Gell. In Sallustii scriptis plura maligne vellicant. Mordere et Pungere simili quoque metaph. usurpatur. || Titillo, Pruritum excito. Et Κατακνίζομαι, Prurio, Titillor. Aristoph. Πλ. (973.) ἐγὼ δὲ κατακέκνισμαι δειλάκρα, Prurio libidine, Titillor, καπρῶ, ὑπ' ἔρωτος πάσχω, Bud. de vetula, quæ deperibat bellum adolescentulum. [" Thom. M. 538. Jacobs. Anth. 9, 178. * Κατακνισμὸς, (Pruritus Venereus,) Schol. Aristoph. Πλ. 975." Schæf. Mss.] Παρακνίζω, Vellico, Irrito, e Chrys. de Sac.: Uro pectus alicujus: specialiter ἐρωτικῶς λυπῶ, ut cum amica fingit se amantem aversari, quomodo et κνίζειν usurpari supra dictum est. Chrys. enarrans h. l. Pauli 1 Cor. 10, (22.) Μὴ παραζηλοῦμεν τὸν Κύριον; 176. Τουτέστι πειράζομεν αὐτὸν εἰ δύναται κολάσαι ἡμᾶς, καὶ παρακνίζομεν αὐτὸν πρὸς τοὺς ἐναντίους ἀποχωροῦντες: ita παραζηλοῦν et παρακνίζειν eod. referuntur, ponunturque pro Ad zelotypiam provocare, Zelotypiam ciere. Περικνίζω, Circumscalpo, vellico, carpo: unde περικνίζετε, Epigr. [Anal. 2, 81. Dionys. H. 3, 1833. Plut. 6, 35. cf. Παριχνεύω. * Προσκνίζω, unde * Πρόσκνισμα, Schol. Aristoph. Ὄρν. 1581.] Ὑποκνίζω, Pruritus stimulos subdo, Titillo: et ὑποκνίζομαι, Prurio libidine, Amore uror. Xen. Ἀπ. 3, (11, 3.) Ἡμεῖς δὲ ἤδη ὧν ἐθεασάμεθα, ἐπιθυμουμεν ἅψασθαι, καὶ ἅπιμεν ὑποκνιζόμενοι, καὶ ἀπελθόντες ποθήσομεν. Similiter Plut. ὑποκνιζόμενον dixit pro Amore titillatum et tactum, in Sylla (35.) p. 156. Ἀλλὰ καὶ δῆλος εὐθὺς ἦν ὑποκεκνισμένος. || Accipitur etiam generalius pro Calcar subjicio, Aculeos s. Stimulos subdo, Extimulo, Incito, Philo V. M. 1. Ὁ γὰρ ἀκκισμὸς ὑποκνίζων τὰς ὁρμὰς ἐπεγερεῖ μᾶλλον, Molestus ille stimulus simulatæ recusationis, Turn.: Lucian. (3, 158.) partic. ὑποκεκνισμένος ead. signif. usurpat, tribuens illud stimulis τῆς φιλοτιμίας: sicut Plut. supra dicit, Δόξης τινὸς ἢ δυνάμεως ζηλοτυπίᾳ κνιζόμενος. [" Jacobs. Anth. 7, 30. Bergler. Alciphr. 201." Schæf. Mss.]

Κνίδη, Urtica: ita a κνίζω dicta, ut Urtica ab uro, quod δηγμὸν καὶ κνησμὸν ἐμποιεῖ ταῖς τῶν ἁπτομένων χερσί: alio autem nomine ἀκαλήφη dicitur, Diosc. 4, 94. et post eum Schol. Nicandri, et Theocriti, cujus duo genera ap. Diosc. reperies: ἀκαλήφη autem Atticum esse tradunt. Theocr. 7, (109.) Εἰ δ' ἄλλως νεύσαις, κατὰ μὲν χρόα πάντ' ὀνύχεσσιν Δακνόμενος κνάσαιο, καὶ ἐν κνίδαισι καθεύδοις. || Piscis nomen Aristot. H. A. 5, 16. Athen. (90.) qui et ipse ἀκαλήφη dicitur. Plin. 9, 45. Urticas appellat: 32, 11. Cnide, quam nos Urticam vocamus. Vide et Κνισμός. [" Jacobs. Anth. 8, 141. 201. 206. 258. Casaub. ad Athen. 139. Mœr. 66. et n., Bergler. Alciphr. 11." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 7, 35. Xenocr. Alim. Aquat. 16.] " Κρίνη Hesychio est κνίδη, Urtica." Ead. κνίδη per metaplasm. dicitur ETIAM Κνὶς, ιδὸς, Eust. Ὁ δὴ Κνίζω καὶ τὴν κνίδην ποιεῖ, ἣν μεταπλάσας κνίδα λέγει ὁ Ὀππιανὸς, [Ἀ. 2, 429. cf. κρόκα pro κρόκην.] In VV. LL. scribitur ETIAM Κνῆδη per η, quo modo scribi ap. Gazam Gramm. 3. annotaut: ea tamen scriptura nec ap. Hes. nec Suid., nec Etym. extat: nam κνηδῶντες ap. Hes. non suo loco est, sed inter κνίδαι et κνίδος: adeo ut κνιδῶντες pro eo reponendum videatur. Κνίδοντες, Urtica cædentes, urentes: κνίδῃ μαστιγοῦντες, Hes. quasi a Κνίδω. Nisi potius sit scr. κνιδῶντες. NAM Κνηδᾶται, pro quo scr. videtur Κνιδᾶται, ut modo dixi, idem Hes. exp. δάκνεται, addens fortassis a κνίδη dici, " ea enim urit et mordicat admota cuti." Κνίδωσις, ap. Hippocr. Punctura quædam, et Pruritus, qualis ab urtica excitatur, Pruritus, Prurigo, Uredo, qualis urticæ herbæ piscisve contactum sequitur; nam Plin. ei scribit inesse vim pruritu mordacem, eandemque, quæ terrestri urticæ, contactosque pisces attrituque petræ scalpentes pruritum, ab ea invadi: item, tactam, uredinem mittere, κνησμὸς s. κνήφη, s. κνιπότης, ut Hippocr. loquitur, τῷ τῆς κνίδης s. ἀκαλήφης δηγμῷ similis. Gal. Lex. Hippocr., Κνιδώσιες, νυξεις τινες κνησμώδεις, οἷαι καὶ ἀπὸ κνίδης γίνονται. [" Jacobs. Anth. 8, 141." Schæf. Mss.] Κατακνιδεύω, Pungo, Scarifico, καταξύω. VV. LL. Fortassis est Urtica uro, Urticæ in modum uro s. pungo.

[* Περικνίδιος, Asper multis et parvis aculeis, ut folia urticæ, thymi, Anal. 2, 81. Schneidero susp.]

" Κνίδιον, τὸ, affertur pro Atriplex: necnon pro " Cnidium granum: quod potius Κνίδειος κόκκος di- " citur: quanquam et sine diphth. reperiri scio κνί- " διος, ut ap. Athen. (66.) ex Eubulo, Κόκκον λαβοῦσα " κνίδιον ἢ τοῦ πεπέριδος. Itidemque Κνίδια κεράμια " ap. Eund. l. l. sed hæc a Cnido insula: unde et " Κνίδιαι γνῶμαι ap. Gal. quas ediderunt olim οἱ ἀπὸ " Κνίδου ἰατροί." [Κνίδιος οἶνος, Alex. Trall. 1. p. 9. * Κνιδόσπερμον, Urticæ semen, 5. p. 262. * Κνιδόσπερμα, 7. p. 316. Cf. Λινόσπερμον, Λινόσπερμα.]

Κνισαλέος, Pruriens: κνισαλέῳ ap. Hes. * περικνίστω: [an leg. περικνίσσῳ, a κνίσσα, Nidor?]

Κνίσαρ, Culter rasorius s. tonsorius, Novacula: a κνίζω, τὸ τέμνω s. ξύω. A Suida exp. ὁ ξυρός. Sic enim leg., non ξηρός.

Κνίφος, τὸ, Urtica: Hes. κνίφεα, κνίδας.

¶ Κνίσσα, SIVE Κνίσα, Nidor, ἡ τῆς πιμελῆς ἀνάδοσις, Arvinæ s. Pinguedinis incensæ fumus, Vapor e cremata pinguediue, plerumque in sacrificiis. Interdum etiam vapor e carnibus, quæ torrentur, assantur: nec solum vapor ille, sed etiam odor, seu, ut Aristot. exp. in Meteor. 4., ἡ δὲ πίονος θυμίασις, λιγνύς· ἡ δὲ λιπαροῦ, κνίσσα: i. e., Gaza interpr., Pinguis autem rei exhalatio, λιγνὺς, Fuligo, nominatur: ejus vero, quæ olei tenacitatem imitatur, κνίσσα, Nidor. Il. Θ. (548.) Κνίσσην δ' ἐκ πεδίου ἄνεμοι φέρον οὐρανὸν εἴσω, i. e. τὴν ἐκ τοῦ λίπους καπνώδη ἀναγωγὴν, Eust. A. (317.) Κνίσση δ' οὐρανὸν ἷκεν ἑλισσομένη περὶ καπνῷ, ἡ ἀναφερομένη ἐκ τῶν θυμάτων ἀναθυμίασις, Hostiæ accensæ nidor. Alexis ap. Athen. (60.) de mensa, quæ in propomate apponebatur, Ἐφ' ἧς ἐπέκειτ' οὐ τυρὸς οὐδ' ἐλαῶν γένη, Οὐδὲ παρέχουσαι κνίσσαν ἡμῖν πλείονα Παροψίδες. Et metaph. ap. Plut. Præc. Sanit. Ὥσπερ ὑπὸ κνίσσης τῆς κενῆς δόξης ἀγομένους, Veluti nidore inanis gloriæ inductos. || Nonunquam pro Ipsa pinguedine s. arvina s. adipe capitur, Il. A. (460.) Μηρούς τ' ἐξέταμον κατά τε κνίσσῃ ἐκάλυψαν, Operuerunt adipe: (66.) Αἴ κέν πως ἀρνῶν κνίσσης αἰγῶν τε τελείων Βούλεται ἀντιάσας ἡμῖν ἀπὸ λοιγὸν ἀμῦναι, Potitus adipe agnorum et caprarum, vel etiam nidore agnorum et caprarum in sacrificio crematarum, Od. M. (369.) Καὶ τότε μοι κνίσσης ἄμφ' ἤλυθεν ἡδὺς ἀϋτμὴ, Dulcis vapor adipis s. pinguedinis accensæ, Il. Ω. (69.) Οὐ γάρ μοι ποτὲ βωμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης, Λοιβῆς τε κνίσσης τε, Od. Υ. (25.) ὅτε γαστέρ' ἀνὴρ, πολέος πυρὸς αἰθομένοιο, Ἐμπλείην κνίσσης τε καὶ αἵματος, ἔνθα καὶ ἔνθα Αἰόλλει, Arvina et sanguine: Σ. (44.) de ventribus caprarum, τὰς δ' ἐπὶ δόρπῳ Κατθέμεθα, κνίσσης τε καὶ αἵματος ἐμπλήσαντες. Sic (117.) μεγάλην πρὸς γαστέρα θῆκεν Ἐμπλείην κνίσσης τε καὶ αἵματος. At Il. Φ. (362.) λέβης ζεῖ ἔνδον ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῷ, Κνίσση μελδόμενος ἁπαλοτρεφέος σιάλοιο, annotat Eust. eum debuisse dicere κνίσσην in accus., ut esset τήκων τὸ λίπος τοῦ κρέατος: sed contra passivo usum dixisse μελδόμενος κνίσσῃ, non quod ipse lebes hanc liquefactionem pateretur, sed ipsa κνίσσα in lebete: et simile σχῆμα esse in illo, ἔφριξε μάχη ἐγχείῃσι, non admittit vero eos, qui κνίσσῃ volebant esse accus. plur. a nomine Κνίσσος, et exponebant τὰ κνίσσῃ, s. τὰ λίπη τήκων: ejus enim vocab. usum non esse ap. Hom. nec ceteros poëtas, ex antiquis tradit: quamvis dicatur δίψα et δίψος, πάθη et πάθος, aliaque similia. Schol. Hom. annotat κνίσσαν Porphyrio signif. quatuor, αὐτό τε τὸ λίπος, καὶ τὸν ἐπίπλουν, καὶ τὸ κρέας, καὶ τὴν ἀναθυμίασιν. Eust. duas tan-

tummodo signiff. ponit, sc. λίπος, et ἡ ἀπὸ τῶν ὀπτωμένων κρεῶν, εἴτουν τῆς καιομένης πιμελῆς, ἀνάδοσις: quæ locis citatis commode tribui possunt. Hic vero ap. Suid. l. utroque modo accipi potest, Τῆς δὲ κνίσσης διαδοσίμου γενομένης, καὶ προσπεσούσης, ἤτησε τοῦ κρέως: nam ipse exp. λίπους, ἀναθυμιάσεως. Sed accipi commodius potest pro Ipso nidore carnium, quæ coquebantur. De scriptura vero et etymo hujus vocab. ita Herodian. ap. Eust., Ὥσπερ στῶ στίζω, τρῶ τρίζω, οὕτω καὶ κνῶ κνίζω, τὸ ἐξεπιπολῆς καὶ ἰσχνῶς καταξύω· οὐ μέλλων κνίσω, ἀφ' οὗ ἡ κνίσα, ἔκτασιν μὲν λαβοῦσα τοῦ ι, δηλοῦσα δὲ τὴν κατ' ὀλίγον ἀπὸ τοῦ ὀπτωμένου ἀναφορὰν τῇ ὀσφρήσει προσίζουσαν. Hanc vero scripturam, sc. unico σ, in probatis quoque exempl. reperiri idem Eust. docet: in nostro tamen alioqui vetustissimo et optimo est duplex. In exemplis autem, quæ proferentur, partim hæc, partim illa scriptura ponetur, prout ibi inventa fuerit: licet alioqui multo frequentior sit per σσ. "Κνίσα, Hesychio ἀτμὸς s. καπνὸς τῶν θυσιῶν: et τὸ λίπος τοῦ ἱερείου: et ὁ ἐπίπλους." ["Ad Charit. 518. Jacobs. Anth. 8, 257. Brunck. Aristoph. 2, 144. Heyn. Hom. 4, 36. 93. 123. 272. 563. 5, 513. 641. 8, 186. Toup. Opusc. 1, 268. Emendd. 4, 484. Casaub. ad Athen. 122. Κνίσσος, τὸ, Heyn. Hom. 4, 273. Κνίσος, 123. 272." Schæf. Mss. Κνίσσος, Schol. Ven. Il. B. 423. * Κνισσοδιώκτης, Batrach. 231.] Κνισσοκόλαξ, Qui ut nidore s. pinguedine fruatur, adulatur: de eo, qui in convivia adulationibus quibusdam irrepit, ut et ipse nidoris ac pinguedinis particeps sit. Myrtilus ap. Athen. (125.) Χωλὸς, στιγματίης, πολυγήραος, ἶσος ἀλήτῃ, Ἦλθεν ὁ κνισοκόλαξ,—"Ακλητος, ἑωμοῦ κεχρημένος. [Phryn. Bekkeri 47. "Thom. M. 689. Toup. Append. in Theocr. p. 14." Schæf. Mss.] Κνισσολοιχὸς, SIVE Κνισολοιχὸς, Qui pinguedinem lambit, Qui pinguibus lambendis delectatur: ut Lat. Catillo, qui catinos lingit, i. e. Gulosus, Liguritor. Sophilus ap. Athen. (125.) Ὀψοφάγος εἶ καὶ κνισολοῖχος. Sic enim ibi scribitur, idque non semel: [Amphis ap. Eund. 386.] Apud Hes. autem accentus in ult. collocatur, sicut et ap. Eust. qui eund. l. citat, et factum hoc comp. dicit ad similitudinem τοῦ ματιολοιχὸς, ap. Aristoph. [Vide nos supra 1503. c. "Ad Timæi Lex. 252. Toup. Opusc. 1, 268. 498. Brunck. Aristoph. 2, 87." Schæf. Mss.] Κνισολοιχία, Catillatio, Liguritio, Gulositas; proprie ea, qua aliquis pinguibus lingendis inhiat. Idem Sophilus ibid. Ὁ πορνοβοσκὸς γάρ μ' ὑπὸ κνισολοιχίας Χορδήν τιν' αἱματῖτιν αὐτῷ σκευάσαι Ἐκέλευσε. [* Κνισσοτηρητὴς, Phryn. Bekkeri 49.]

Ἄκνισσος, ὁ, ἡ, Nidoris s. Pinguedinis expers, Plut. (8, 625.) Τροφὴν ἁπλῆν καὶ ἄ., Nullo sapore s. nidore conditam: (6, 468.) Μηδ' ἀσχάλλωμεν ἁπλοῦν τι καὶ ἄνοψον καὶ ἄ. λαμβάνοντες. Epigr. Ἀκνίσσου βωμοῖο νεωκόρος, Ædituus aræ nidore carentis, s. aræ, in qua nullus adeps adoletur, qui nidorem emittat. Archias, Τοὔνεκεν οὔτ' ἄκνισσον, ὅπερ θέμις, οὔτ' ἐπιδευῆ Εἴαρος ἀθρήσεις βωμὸν ἐμὸν στεφάνων. Apud Theophr. vero C. Pl. 2, (4, 6.) ἄκνισος κρᾶσις a Gaza vertitur Habitus incolumis, Τὸ δὲ σῶμα, ὅταν ἀνακομισθῇ, μεταβαίνει εἰς τὴν τετριμμένην ἕξιν καὶ ἄκνισον, ubi alii interpr. Ad plenum habitum ac purum et perpurgatum ab infestis acrimoniis, A quo pedor ac nidor abest. ["Thom. M. 404. Jacobs. Anth. 8, 257. 9, 134. Casaub. ad Athen. 122." Schæf. Mss.] Πολύκνισσος, Multo nidore fumans aut redolens: πέτρη, Saxum abundans multo nidore et fumo e sacrificiis educto, e Nonno. [Apoll. Rh. 3, 879. * "Ταγηνοκνισσοθήρας, Anon. ap. Suid. v. Ἰούνιος." Boiss. Mss. * "Φιλόκνισος, Jacobs. Anth. 8, 5. Toup. Opusc. 1, 268. 2, 17. Emendd. 1, 407. 4, 484." Schæf. Mss. Schn. Lex.]

Κνισσὸς, ὁ, Eust. ἐν τῇ κοινῇ φράσει usurpari tradit: at in Indice illi adjecto κνισσὸς dicitur esse ὁ λίχνος, Catillo, qui et κνισσολοιχὸς supra. Annotat vero ab hoc κνισσὸς derivari posse COMPAR. Κνισσότερος: nisi aliquis malit a Κνίσσος. Hujus autem comparativi exemplum citat ex Athen. (549.) de Melanthio quodam, qui propter ὀψοφαγίαν περίῤῥητος fuit, Τὸν αὐτοῦ τράχηλον κατατείνων, ἀπήγχετο ἐκ τῶν ἀπολαύσεων, κνισσότερος ὢν τοῦ Ὀδυσσέως Μελανθίου, Nidoris appetentior, Gulosior. AT Κνισὸν, quod ap. eund. Athen. (115.) legimus, i. significare videtur q. κνισηρὸν s. κνισῆεν, aut κνισσῶδες: de diversis panum generibus, Ὁ δ' ἐσχαρίτης, καὶ ἀπὸ τηγάνου, διὰ τὴν τοῦ ἐλαίου ἐπίμιξιν εὐεκκριτώτεροι· διὰ δὲ τὸ κνισὸν, κακοστομαχώτεροι, Propter nidorem, vel Eo quod nidorosus sit. "Κησσὸν, Hesychio est εὔοδμον, Odorum."

Κνισσήεις, ET Κνισσηρὸς, Nidore plenus, Nidorem referens, Nidorosus; Nidorulentus, ut quidam e recentioribus loquuntur. Od. K. (10.) Κνισσῆεν δέ τε δῶμα περιστεναχίζεται αὐλῇ Ἤματα, Nidore fragrans, redolens, κηῶεν καὶ εὔοσμον, ἢ κνίσσης μετέχον, Eust. Achæus ap. Athen. (368.) παροψίδων Κάτεφθα καὶ κνισηρὰ * παραφλογίσματα. [Κνισᾶντι, Dor. pro κνισήεντι, Pind. Ἰ. 4, 113.] "Κνισῆεν Hesychio εὐῶδες." Κνισσώδης, idem, Aristot. H. A. 4, 8. de captura piscium, Καὶ ὅλως δὲ πρὸς τὰ κνισσώδη πάντες φέρονται μᾶλλον, de Part. Anim. 3. loqueus de intestiuis, Καὶ τοῖς μὲν τοῦτο τὸ μόριον ὁ καλοῦμενος πρωκτὸς κν. ἐστὶ, τοῖς δ' ἀπίμελος, Gal. Ἐν ᾗ κράσει διαφθείρεται τὰ σιτία πρὸς τὸ κν. τε καὶ καπνῶδες. [Plut. 10, 479.]

Κνισσάριον, SIVE Κνισάριον, Exigua pinguedo, τὸ μικρὸν λίπος, Suid. At vero Eust. suo tempore κνισσάριον vocatam scribit τὴν κνίσσαν.

Κνισσάω, Nidore inficio s. repleo: κνίσσης καὶ θυμάτων πληρῶ, Bud. citans e Dem. 221=(530.) Χορὸν ἱστάναι κατὰ τὰ πάτρια, καὶ κνισσᾶν ἀγυιὰς, καὶ στεφανηφορεῖν. Quæ verba desumta sunt ex Orac., quod ibid. ab oratore citatur, εὐρυχόρους κατ' ἀγυιὰς Ἱστάναι ὡραίων Βρομίῳ χορὸν ἄμμιγα πάντας, Καὶ κνισσᾶν βωμοῖσι κάρη στεφάνοις πυκάσαντες, Nidore accensarum victimarum aras replere, Super aris nidorem crematis hostiis excitare. Citat Bud. e Luciano (2, 667.) pro Vaporare, Suffire, Κνισσᾷ περὶ τοὺς βωμούς. Quemadmodum vero Dem. dicit κνισσᾶν ἀγυιὰς, ita et Aristoph. Ἱππ. (1320.) Τίν' ἔχων φήμην ἀγαθὴν ἥκεις, ἐφ' ὅτῳ κνισσῶμεν ἀγυιάς; ut sacrificemus diis τοῖς ἀγυιεῦσι, s. τοῖς ἑρμαῖς. Et Eur. (Alc. 1156.) κνισσᾶν βωμοὺς, pro quo Oraculum supra κνισσᾶν βωμοῖσι, et Lucian., κνισσᾶν περὶ τοὺς βωμούς. ["Mœr. 230. et n., T. H. ad Luciau. 1, 202. ad Charit. 247. Kuster. Aristoph. 116. 195." Schæf. Mss. * Ἀνακνισσάω, Tryphiod. 349. * Κατακνισσάω, Idem ap. Tzetz. Ch. 6, 865.]

Κνισσόω, i. q. κνισσάω, Matron ap. Athen. (136.) ὁ μάγειρος Σίζοντας παρέθηκε φέρων, κνίσωσε δὲ δῶμα, Bullientes et stridentes apposuit, ac nidore grato replevit totas ædes. Item, Nidore inficio. Aristot. H. A. 4, 8. Ἐὰν δὲ νεαρῷ δελέατι καὶ κεκνισσωμένῳ (δελεάσῃ, εἰς τὸν κυρτὸν) εὐθὺς φερόμενοι πόῤῥωθεν εἰσδύνουσι: paulo ante vero dicit eos φέρεσθαι πρὸς τὰ κνισσώδη, de captura piscium loquens. ‖ Exp. etiam Fumigo, In fumum redigo, Alex. Aphr. Ὑπεροπτώμενος ὁ ἰχθὺς κνισσοῦται καὶ ἀφανίζεται, Piscis deustus fumigatur et evanescit, Gaza; In nidorem abit. [Lucian. Saturn. Ep. 23. Cassii Probl. 74. * Κνισσωτὸς, Æsch. Choeph. 482. * Ἀκνίσσωτος, Idem ap. Auecd. Bekk. 368. Lucian. 2, 795. * Ἀνακνισσόω, Nonn. D. 26. p. 492. * Συγκνισσόω, Athen. 395.]

ΚΝΥΩ, Rado, Scalpo, ξύω, i. q. κνίζω, κνήθω et κναίω, ac ejusd. originis, sc. a κνάω, Aristoph. Θ. (481.) ap. Eust. Οὗτος πόθῳ μου "κνυεν ἑλκων τὴν θύραν. At vulg. Edd. Aristoph. corrupte habent μ' οὔκνυεν, item ἐλθὼν pro ἑλκων. Philoxenus ap. Eust. hoc vocab. Doricum esse tradit: ab Ionibus tamen et Atticis etiam usurpari. ["Valck. Adoniaz. p. 381. ad Mœr. 234. Kuster. Aristoph. 209. 220." Schæf. Mss.] Κνύος, τὸ, Scabies, Prurigo, φθορὰ, Eust. ex Hesiodo (Fr. 5.) de filiabus Prœti, Καὶ γάρ σφιν κεφαλῇσι κατὰ κνύος αἰνὸν ἔχευεν. Ἀλφὸς γὰρ χρόα πάντα κατέσχεν [κατέσχεθεν· Heins.] ἐν δέ νυ χαῖται Ἔρρεον ἐκ κεφαλέων· ψίλωτο δὲ καλὰ κάρηνα. Κνῦμα, Scalptura, s. ἠρεμαῖος κνησμὸς, Suid. afferens, ἠκουσά τοι Ὑποδουμένη τὸ κνῦμά σου τῶν δακτύλων: qui l. est ap. Aristoph. Ἐκκλ. (35.) Sed ibi SCRIBITUR Κνίσμα, in vulg. Edd., et ap. Schol., ap. quem pro * χνασμὸς e Suida reponi poterit κνησμός. [Cf.

Χναύω.] Eust. κνῦμα quoque ibi agnoscit, quod una cum Philoxeno a κνύω deducit. Apud Hippocr. vero Gal. annotat κνύμα ὠνοματοπεποιῆσθαι μιμήσει τοῦ ψόφου, ejusdemque originis esse partic. κνυζούμενος, i. e., ῥέμα στενάζων, et τὸν ἐπὶ τῶν κυνῶν κνυζηθμόν. [* Περικνύω· περιξύω, Phot.]

Κνύζω, Scalpo, Rado, ξύω, Etym. || Apud Hippocr. vero ἔκνυξεν Gal. exp. ἐψόφει, dicens ὠνοματοπεποιῆσθαι ἀπὸ τοῦ ψόφου. Apud Suid. Κνύζοιέν τε οἱ κύνες ἀγχοῦ τῆς ὕλης γενόμενοι: quod infra κνυζᾶσθαι dicitur. In qua signif. κνύζομαι quoque ap. eund. Suid. accipitur, nisi verior scriptura sit κνυζῶμαι: sicut infra, Ὁ δὲ κύνας ἐκ τῆς ἐπάλξεως ἀπεξήρτα, ὥστε τοὺς φύλακας κνυζομένων αὐτῶν μὴ καθεύδειν, Eis lamentabiliter et queribunde gannientibus s. ululantibus. Dionys. H. de Romulo et Remo loquens, utitur etiam h. v. κνυζόμενα. Hes. vero Κνύζεσθαι exp. μοχθεῖν, κλαίειν, ἀφανίζεσθαι: vide et Κνυμα. [" Κνύζω, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 180. 381. Κνύζομαι, Huschk. Anal. 207. Brunck. Aristoph. 2, 239. Dionys. H. 1, 202. Boiss. Philostr. 301." Schæf. Mss. Barker. ad Etym. M. 1093. * Κνύσσω, 1090.] Προσκνύζομαι, Gannitu appello s. inclamo: προσκνύζομαί σοι, Tibi aggannio, VV. LL. e Philostr. Her. [662. τοῖς ποσί: Heliod. 7. p. 517. Τοῖς ποσὶ πολλὰ προσκνυζομένη.]

Κνύζα, ἡ, Scabies, Prurigo, ἡ ψώρα, ut quidam ap. Eust. tradunt, derivantes inde κνυζόω. || Κνύζα dicitur ἡ κόνυζα, Conyza, Cunilago, Theocr. 4, (25.) Αἰγίπυρος καὶ κνύζα καὶ εὐώδης μελίτεια, 7, (67.) Χ' ἁ στιβὰς ἐσσεῖται πεπυκασμένα ἔστ' ἐπὶ πᾶχυν Κνύζᾳ τ', ἀσφοδέλῳ τε, πολυγνάμπτῳ τε σελίνῳ, ubi annotat ejus Schol. esse Herbam frigidam, eamque θεσμοφοριαζούσας διὰ τὴν ἁγνείαν solitas fuisse στιβαδοποιεῖσθαι: sed uno in l. ap. eum perperam scribitur κνίζα. Annotat autem Herodian. in nostro vet. Lex., Ὅτι τὸ κνύζα εἰ μὲν ἐπὶ τοῦ φυτοῦ, κατὰ συγκοπὴν ὃ ἐστὶν, οἷον χαμαιζήλοιο κονύζης· εἰ δὲ ἐπὶ τοῦ παρεφθαρμένου καὶ ἐῤῥυσωμένου, οὐκ ἔστι συγκοπὴ, ἀλλ' ἀπὸ του κνύω, ἐξ οὗ κνύος, ἡ φθορά. [Barker. ad Etym. M. 1093.] " Ab Hes. quoque esse dicitur ὁ κνηθμὸς, " ἀπὸ του κνύζεσθαι, dicique ἐπὶ τῶν κυνῶν. Ita " etiam dici τὴν κόνυζαν κατὰ συγκοπήν. Unde patet " perperam ap. eum scriptum esse κνύθα."

" Κνυζὸν, Hes. esse dicit ἀέρα ἐπινέφελον καὶ πνευ- " ματώδη, Aërem nubibus obductum et perflatum " ventis. Eidem Κνυζοὶ sunt οἱ τὰ ὄμματα πονοῦν- " τες, Qui laborant ex oculis." [Barker. ad Etym. M. 1092.]

Κνυζόω, ώσω, Scabie infesto, fœdo s. deturpo, διὰ ψώρας αἰσχύνω, ut nonnullos ap. Hom. exposuisse testatur Eust., deducentes a κνύζα. Herodian. autem διαφθείρω, alii ῥυσόω, s. ῥυσοὺς καὶ ἀπρεπεῖς ποιῶ: Philoxenus ap. Etym. ξύω καὶ ἀχρειῶ: quo ξύω fortassis intellexit Ungue lanio, lacero, fœdo, ut κνίζω quoque accipitur. Od. N. (433.) Κνυζωσεν δέ οἱ ὄσσε πάρος περικαλλέ' ἐόντε, de Minerva Ulyssem deformaute: quæ paulo ante, Κάρψε μέν οἱ χρόα καλὸν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι. [Barker. ad Etym. M. 1093. " Valck. ad Theocr. x. Id. p. 180. 381. Jacobs. Præf. ad Bion. et Mosch. p. xxxiv." Schæf. Mss. " Hes. κνυζώσω exp. συσπάσω, κακώσω, Contraham s. " Corrugabo, Vitiabo, Fœdabo." [Od. N. 401.]

Κνυζάω, SIVE Κνυζέω, Gannio: proprie de canibus queribundum ululatum edentibus. [Phot. Lex.] Bud. interpr. Gannio adulatorie et queribunde, γοερὸν φθέγγομαι, ἐπὶ κυνῶν. Idem affert ista, Κνυζᾶσθαι ἀμεταβάτως ἐπὶ κυνῶν, ὅταν προσερχόμενοι καὶ σαίνοντες λαλιάν τινα ὑπὸ χαρᾶς ἀφιᾶσι. Aristoph. Σφ. (976.) ποῦ τὰ παιδία; Ἀναβαίνετ', ὦ πόνηρα, καὶ κνυζούμενα Αἰτεῖτε, κἀντιβολεῖτε, καὶ δακρύετε: verba sunt patroni τὸν κύνα accusatum defendentis, et tandem utentis deprecatione, liberosque producentis, h. e. catulos. Bud. Metaphorice autem Theocr. 2, (108.) infantibus tribuit, Οὐδέ τι φωνᾶσαι δυνάμαν, οὐδ' ὅσσον ἐν ὕπνῳ Κνυζῶνται [Κνυζεῦνται] φωνεῦντα φίλαν ποτὶ μητέρα τέκνα. Philostr. autem de leone mansueto κνυζᾶσθαι etiam dixit, Bud. Non solum autem dicitur κνυζέω κνυζεῖς, sed etiam κνυζάω κνυζᾷς, ap. Athen., Eust. [Barker. ad Etym. M. 1092-4. " Κνυζάω, Huschk. Aual. 207. Boiss. Philostr. 301. 515. Munck. ad Anton. Lib. 41. Verh., Valck. Adoniaz. p. 381. Koen. ad Greg. Cor. 121. Brunck. Œd. C. 1571. Κνυζέω, ibid. Valck. l. c. Thom. M. 359. Const. Manass. p. 62. Meurs." Schæf. Mss. Opp. K. 1, 507.] Κνυζηθμὸς, Gannitus canis adulatorius et queribundus, Od. Π. (162.) de Minerva, quæ non ab omnibus conspiciebatur, Ἀλλ' Ὀδυσεύς τε, κύνες τε ἴδον, καί ῥ' οὐχ ὑλάοντο, Κνυζηθμῷ δ' ἐτέρωσε διὰ σταθμοῖο φόβηθεν, ubi Eust. annotat rectius intelligi ποιὸν κλαυθμὸν τῶν κυνῶν, quam ποππυσμόν τινα, secundum vett. καὶ ποιὸν ἦχον ὃν Ὀδυσσεὺς ἐποίησεν ἐπὶ συστολῇ τῶν κυνῶν. Dicitur quoque de infantium vagitu, ut κνυζᾶσθαι paulo ante. Apud Eust. in fabula de Jove, Διὸς ἐν Κρήτῃ τεκνουμένου, θηλὴν αὐτῷ ὑπέσχεν ὗς, καὶ τῷ σφετέρῳ γρυσμῷ περιοιχνευσα, τὸν κνυζηθμὸν τοῦ βρέφεος ἀνεπάϊστον, ἤγουν ἄγνωστον, τοῖς παριοῦσιν ἐτίθει. Ead. historia citatur ap. Athen. (376.) ex Agathocle Babylonio: ubi pro περιϊχνεῦσα τὸν κνυζυσμὸν [al. κνυζισμὸν,] repone ex his Eust. verbis περιοιχνοῦσα τὸν κνυζηθμὸν, et pro παροῦσι, παριοῦσι. Accipitur etiam pro Rugitu, Opp. K. 3, (169.) Εἰσόκε κνυζηθμοῖσιν ἀναιδέα τονθορύζωσι, Quoad fœde et turpiter rugiant. [Apoll. Rh. 3, 884. " Wakef. Alc. 881. Boiss. Philostr. 301. Koen. ad Greg. Cor. 245. Valck. ad Rov. p. xliii. * Κνυζησμὸς, Koen. l. c." Schæf. Mss.] " Κνυθμὸς, Canum " blandientium admurmuratio, VV. LL. perperam " itidem pro κνυζηθμός." Κνύζημα, i. q. κνυζηθμός. Apud Herod. vero κνυζημάτων Suid. exp. γοερῶν ἀποφθεγμάτων. Herod. 2., inquit Cam., τῶν ἀσήμων κν. dixit de Infantium garritu. [" Koen. ad Greg. Cor. 245." Schæf. Mss. * Ἀντικνυζάομαι, Gl. Obgannio. * Προσκνυζάομαι, Blande aggannio, Philostr. V. A. 5. p. 226.]

" Κνύζωψ, Olus simile apio, λάχανον ὅμοιον σελί- " νῳ, Hes."

" Κνύθος, Hesychio ἄκανθα μικρὰ, Parva spina: " afferenti et Κνυθὸν pro σμικρὸν, Parvum: quod et " τυτθόν."

" ΚΝΩΣΕΩ, Dormio. Hes. enim affert κνωσέοντι " pro καθεύδοντι. Alioqui ET Κνώσσειν hoc signi- " ficatu dicitur: cujus Idem meminit, exponens " ὑπνοῦν, καθευδειν, κοιμᾶσθαι, item ῥέγχειν, Ster- " tere, Ronchos inter dormiendum edere. Meminit " ejus Etym. quoque, exponens etiam ipse κοιμᾶ- " σθαι, Cubare: ac per sync. factum esse dicens e " κενώσσειν, quod inter dormiendum τὰ ὄσσα, i. e. " οἱ ὀφθαλμοὶ, sint κενὰ καὶ ἀργά. Utitur autem h. " v. Hom. Od. Δ. (809.) Ἠδὺ μάλα κνώσσουσ' ἐν ὀνει- " ρείῃσι πύλῃσι, Suave dormiens s. stertens. Sic in " Epigr. quidam Τὴν φύλακα κνώσσουσαν ὑπέκφυγε. " Eust. κνώσσειν esse dicit τὸ βαθέως ὑπνώττειν, Pro- " funde dormire." [" Toup. Opusc. 1, 54. 2, 233. Jacobs. Anth. 6, 205. Brunck. Apoll. Rh. 120." Schæf. Mss. Barker. ad Etym. M. 1090. Buttm. A. Gr. 1, 385. * Ἐνικνώσσω, Mosch. 2, 6. * Κατακνώσσω, Orph. de Magnet. 15. Apoll. Rh. 3, 690. κατακνώσασα, tanquam a * Κατακνώθω.]

" Κνώζει affertur pro Clamat, βοᾷ."

" Κνῶος Hesychio est ἡσυχία πάντων, Quies o- " mnium."

" ΚΝΗΚΟΣ, Flavus, Flavum rubens, s. Rutilus, " Luteus, Croceus: item Albidus. Hes. enim scri- " bit κνηκὸν dici τὸ κροκίζον χρῶμα, ἐπὶ ἄνθους: at " ἐπὶ καρποῦ dici τὸ λευκόν. Quod ipsum de Dorico " κνακὸν prædicat Schol. Theocr. ut in superioribus " videre est. Apud eund. Hes. legitur et properi- " spumenos κνῆκος, expositum itidem λευκός: ita " tamen ut dicatur esse et εἰδός τι σπέρματος et πυρός. " Pro quo πυρὸς haud scio an scribendum sit πυῤῥὸς, " cum in expositione τοῦ κνακὸς quoque et ipse et " Schol. Theocr. habeant itidem unico ρ πυρός. Ve- " runtamen existimo eos velle hac voce intelligi non " triticum, sed ignis in modum rutilum s. rufum: ita " tamen ut certi nihil pronuntiem, cum dicat esse εἰ- " δός τι σπέρματος. Hujus porro seminis cum herba " sua meminit Diosc. 4, 190. scribens et ipse inter " alia, ferre eam ἄνθος κρόκῳ ὅμοιον, σπέρμα λευκὸν καὶ

" πυῤῥὸν, ἐπίμηκες, γεγωνιωμένον. Theophr. H. Pl. 6, 4, (5.) duas esse species τῆς κνήκου tradit, ἥμερον et ἀγρίαν. Plin. eam numerat inter ea quæ et folio et caule spinosas lanugines habent: et inter ea quæ uno caule sunt, nec ramosa. Idem ab Ægyptiis scribit maxime celebrari Cnicon, Italiæ ignotam, ipsis autem oleo, non cibo, gratam." [" Κνῆκος, Κνίκος, Toup. Append. in Theocr. p. 9, 21. Ruhnk. Ep. Cr. 258. * Κνήκη, Toup. in Schol. Theocr. p. 215. Append. p. 9." Schæf. Mss.] " Κνηκοειδὴς, Cneci speciem gerens, Cneco similis, Hes." [* Κνηκόπυρος, Sosipater Athenæi 14. p. 359. Schw.] " Et Κνηκέλαιον, Oleum e Cneco: " quod et Κνήκινον ἔλαιον dicitur, Cnecinum oleum: ambo ap. Diosc. 1, 45. Item Κνηκώδης, " Cneco similis, Ad cnecum proxime accedens: ut " cum Theophr. H. Pl. 1, (11, 3.) dicit plantarum " quarumdam semina esse ἐν πυρῆνι μόνον ἢ πυρηνώδει " γε καὶ ὥσπερ ξηρὰ, καθάπερ τὰ κνηκώδη καὶ κεγχραμίδώδη. Notandum porro, hæc modo per η, modo " per ι scripta reperiri: per η, κνῆκος ap. Hes. et " Theophr., et Paul. Ægin.: per ι, ap. Diosc., Aristot. H. A. 5, 19.: Gal. Simplic. Medicament. 7. " Aëtium 1. et Plin. quoque." [" Item ap. J. Poll. 1, 247. et alios in not. cit." Kall. Mss.] " Itidemque " κνικέλαιον et κνίκινον ἔλαιον ap. Diosc., et κνικώδης ap. Theophr. Sed series alphabetica quæ ap. " Hes. est, multum me monet ut præferendam censeam scripturam τὴν διὰ τοῦ η: præsertim cum ap. " alios quoque eam reperiam, necnon et Cnecinum " ap. Plin." [* " Κνῆκιον, Sampsychum, Diosc. Notha 454." Boiss. Mss. * Κνίκιον, Trifolium, Idem 3, 123.] " Κνηκὶς, Suidæ est ἡ νεφελώδης ζώνη, τὸ " μικρὸν νέφος, Parva nubecula cœli partem aliquam " veluti fascia cingens. Cujus usus hoc exemplum " affert, Οὐδέ ποθι κνηκὶς ὑπεφαίνετο, πέπταται δ' αἰθὴρ. Hes. properispwmenως habet κνῆκις, exponens κνηκοειδὴς του ἀέρος κατάστασις, νεφέλιον λεπτόν: necnon μελανία. Ac mox allato hemistichio hoc, κνῆκις ἐπενήνοθε, subjungit itidem, μελανία τις τῷ σώματι, Nævus et Macula nigra: alios vero et ἐπὶ τῶν νεφῶν hoc vocab. usurpare. Ab Eod. " hoc ipsum κνῆκις exp. etiam δέῤῥις λεπτὴ, necnon " ἔλαφος." [Plut. 8, 300. Διαδρομὴ κνηκίδος ἀραιᾶς: Cleomedes 2. p. 72. Αἱ περὶ τὸν ἥλιον φαινόμεναι πολλάκις οἱονεὶ κνηκίδες νεφώδεις: Phot. Κνηκίδας· ὡς ἡμεῖς, τὰς τὸν χειμῶνα σημαινούσας νεφέλας.] " Κνηκίας, ου, ὁ, dicitur ὁ λύκος, Lupus. Suid. e Babrii " Fabulis, Ὁ δ' ἑκλυθεὶς πόνων τε κἀνίας πάσης, Τὸν " κνηκίαν χάσκοντα λακτίσας φεύγει: de equo qui " lupum diducto hiantem rictu calcibus impetens aufugiebat. Forsan ita dicitur a colore cneci: unde " Fulvus ac canus vocatur a poëtis Latinis." [" Bentl. Opusc. 76. Toup. Append. in Theocr. 10." Schæf. Mss.] " Κνηκεῖος, e Lycophr. affertur pro Niger, " diciturque esse epith. aquilæ: forsan est a κνηκὸς, " et significat Fulvus, ut et ipsum. Fulvas vero " aquilas dicunt et Latini poëtæ, teste Gell." [At Κνηκείου πόρος ap. Eund. 550. est Nomen fluvii Laconiæ.]

" Κνακὸς, Hesychio est ψαρὸς, Niger albis asper- " sus maculis, Varius: afferenti et κνακὸν pro λευκὸν, " πυῤῥὸν, Album, Rufum s. Rutilum. Alii esse volunt Fulvum accedentem ad album, s. Flavum inclinantem in candidum. In Epigr. ap. Suid., " Κνᾶκον ὑπηνῆτην τόνδ' ἀνέθηκε τράγον: ut et ap. " Theocr. 7, (15.) Ἐκ μὲν γὰρ λασίοιο δασύτριχος εἶχε " τράγοιο Κνακὸν δέρμ' ὤμοισι. Ubi Schol. esse dicit ξανθὸν, vel λευκόν: λευκὸν, a fructu s. semine " τοῦ κνήκου, quod candidum sit: ξανθὸν autem, a " flore, utpote qui sit aliquantum rubeus. Exp. præterea et ipse ψαρὸν et πυῤῥόν. Itidem Κνάκωνα " idem Schol. exp. τὸν κνήκου χροιὰν ἔχοντα, habentem colorem cneci: h. e. album flavente mistum: " 3, (4.) ubi comastes Tityro dicit, καὶ τὸν ἐνόρχαν " Τὸν Λεβυκὸν κνάκωνα φυλάσσεο, μή τυ κορύψῃ [—ξῃ.] " Pro quo Virg. generalius, Occursare capro, cornu " ferit ille, caveto. At Κνακίων, Loci" [Fluvii Laconiæ] " nomen: de quo vide Plut. Lycurgo (6.) " p. 78." [Pelop. 17. * Κνακίας, nom. Equi, Paus. 6, 10, 2. * Κνακὼ, Fons Laconiæ, 3, 24, 5. διὰ τὴν χρόαν τοῦ ὕδατος οὕτω καλουμένη: * Κνακάδιον, Mons Laconiæ, ibid.]

ΚΝΗΜΗ, ἡ, Tibia, Crus. Ambiguæ est signif. Interdum enim Totam eam partem signif., quæ inter astragalum genuque posita est, ossibus geminis constantem, quam Lat. Crus dicunt: interdum vero Id os peculiariter designat, quod est eorum maximum: Lat. Tibiam vocant; nam quod minus est, περόνη, Sura, appellatur. Sic πῆχυς modo utrumque os cubiti, modo eorum longissimum significat: Gal. 4, (23.) Certum tamen est τὴν κν. partem esse τοῦ σκέλους: nam id Gal. dividit in tres partes, μηρὸν, κνήμην, πόδα. Est autem Os tibiæ crassissimum et interiori in parte situm, eique soli femur per διάρθρωσιν articulatur. Hæc Gorr., addens, aliquanto post quam epiphyses τῆς κν. explicasset: Est autem tum tibiæ tum perones figura prope triangularis; ac tibiæ quidem anterior angulus, quia multum acutus est, a quibusdam ἄκανθα: quia vero veluti frons est τῆς κνήμης, ἀντικνήμιον nominatur. Hæc ille. Il. P. (385.) καμάτῳ—Γούνατά τε, κνῆμαί τε, πόδες θ' ἑκάτερθεν [ὑπένερθεν] ἑκάστου, — παλάσσετο μαρναμένοιϊν, Σ. (411.) Υ. (37.) de Vulcano, Χωλεύων, ὑπὸ δὲ κνῆμαι ῥώοντο ἀραιαί. Xen. Ἑλλ. (5, 4, 58.) de quodam, cui rupta vena sanguis corporis in sanum crus defluxerat, Γενομένης δὲ τῆς κνήμης ὑπερόγκου καὶ ὀδυνῶν ἀφορήτων. Plut. Alex. (45.) Τόξευμα εἰς τὴν κνήμην λαβών, ὑφ' οὗ τῆς κερκίδος ὀστέον ἀποθραυσθὲν ἐξέπεσε, Cum sagitta in crure percussus esset. Hippocr. Prorrh. 2. Οὐλα δὲ πονηρὰ καὶ στόματα δυσώδεα οἷσι σπλῆνες μεγάλοι· ὁκόσοι δὲ ἔχουσι σπλῆνας μεγάλους, μήτε αἱμορῥαγίαι γίνονται, μήτε στόμα δυσῶδες, τουτέων αἱ κνῆμαι ἕλκεα πονηραὶ ἴσχουσι. Quæ verba Celsus 2, 7. ita interpr. At quibus magni lienes sunt, his gingivæ malæ sunt et os olet, aut sanguis aliqua parte prorumpit: quorum si nihil evenit, necesse est in cruribus mala ulcera, et his nigræ cicatrices fiant. Diosc. 1. de ficis, Μετὰ χαλκάνθου δὲ τὰ ἐν κνήμαις ῥευματικὰ, δυσαλθῆ καὶ κακοήθη ἰᾶται. Pro quibus Plin. 23, 7. Tibiarum ulceribus cum flore æris. || Κνῆμαι dicuntur etiam αἱ ἐνηρμοσμέναι ῥάβδοι τῇ ἀψίδι s. σώστρᾳ, J. Poll. i. e. Tibiæ in rota: seu, ut Eust. exp., αἱ ἀπὸ τῶν ἔσω χοινικίδων ἕως τῆς ἔξω περιφερείας ῥάβδοι, a similitudine tibiæ in animantibus, * ὑπανεχούσης τὰ ἐπικείμενα, ut ipse docet. Lys. has appellat κνημίας, J. Poll. Dicuntur etiam κερκίδες Hesychio. || Κνῆμαι, τὰ τῆς ἀμάξης περιθέματα, item τὰ ἐπὶ τῶν θρόνων ἑκατέρωθεν ξύλα, διὰ τὴν καθέδραν πεπηγότα, Hes.: quæ Eid. sunt κνημίαι. Item ὁδοὶ ἀνώμαλοι καὶ * ἀναντώδεις: quemadmodum κνήμησι exp. τράχεσι τόποις καὶ δυσβάτοις: qui κνημοὶ potius dicuntur. [" Phryn. Ecl. 27. 144. ad Charit. 549. Brunck. Soph. 3, 451. Gesner. Ind. Orph. v. Ἀγκὼν, Voss Myth. Br. 1, 136. Heyn. Hom. 5, 130." Schæf. Mss.] Κνημοπαχὴς, Cruris s. Tibiæ crassitudinem æquans, Crassus instar cruris s. tibiæ. Gazæ Æque crassus ac sura hominis. Theophr. H. Pl. (9, 4, 3.) Παχύτερον δὲ ἢ κνημοπαχές: [C. Pl. 3, 4, 3.] Κνήμαργος, Qui crassas tibias habet: κνημώδης, παχύκνημος, Hes. [Theocr. 25, 127. exp. Albas tibias habens.]

Ἀκνημος, ὁ, ἡ, Tibiis s. Cruribus carens, Qui caret suris, accipiendo totum pro parte. [* Βαθύκνημος, Nonn. D. 13. p. 354.] Εὔκνημος, Qui bonis tibiis s. cruribus, elegantibus et pulcris tibiis est, Cam. ex J. Poll. [2, 191. Nicander Θ. 648. * Εὔκνημον, Planta quædam, Ἀ. 372. cf. Πολύκνημον. * " Ἰσόκνημος, Erot." Wakef. Mss.] Κακόκνημος, Malas tibias habens. [Theocr. 4, 63. Λασιόκνημος, Opp. K. 2, 186. * Λεπτόκνημος, Adamant. Phys. 374.] Ὀκτάκνημος, Octo radios habens, Rotæ epith.: Il. E. (722.) Ἥβη δ' ἀμφ' ὀχέεσσι θοῶς βάλε καμπύλα κύκλα Χάλκεα, ὀκτάκνημα, σιδηρέῳ ἄξονι ἀμφὶς, i. e. * ὀκτάραβδα, Eust. Ὁλόκνημος, Integras tibias habens, In cujus tibiis nihil mancum s. mutilum est, sed integra omnia: ὁλόκνημοι, Hes. ὁλομελεῖς, partem accipiendo pro toto. Item σκελίδες ὁ. ap. J. Poll. e Comœdia, fortassis σκελίδες una cum toto crure s. tibia. Pherecr.

Comicus ap. Athen. (96.) et (269.) Καὶ μὴν παρῆν πεμάχη μὲν ἐξωπτημένα—Σκελίδες δ' ὁλόκνημοι πλησίον τακερώταται Ἐπὶ πινακίσκοις, καὶ δίεφθ' ἀκροκώλια. Σαπρόκνημος, Putridas tibias habens, Cui crura putrida sunt. At σ. ἕλκη, Ulcera putridarum tibiarum, quibus tibiæ putrescunt, Ulcera putrida tibiarum. Diosc. 4, 184. de vite alba, Ἐπὶ τῶν χειρωνίων καὶ γαγγραινικῶν καὶ φαγεδαινικῶν καὶ σ. ἑλκῶν μεθ' ἁλὸς καταπλασσόμενα ποιεῖ: Plin. 23, 1. Ulcerum phagedænis et gangrænis tibiarumque tædio cum sale illinuntur. [* Ταυόκνημος, Nonn. D. 28. p. 720., 36. p. 900. * Τετράκνημος, Pind. Π. 2, 73. * Τετρακνήμων, Quatuor radios habens, 4, 382. vide var. lectt.]

Ἀντικνήμιον, τὸ, Anatomicis dicitur Anterior et nuda tibiæ portio, et sola fere cute contecta, in quam musculorum tibiam moventium tendines inseruntur, Gal. Comm. 2. εἰς τὸ Περὶ Ἀγμῶν, scribit ἀντικνήμιον esse Tibiæ mediam et anteriorem partem, quæ minime carnosa est, et per universam tibiam a summo ad imum in longitudinem fertur, atque in iis, qui graciles sunt, conspicitur. Sic autem dicta est, ut plerique volunt, quod contraria sit parti tibiæ insigniori, QUAM Γαστροκνημίαν Gal., Latini Suram appellant; vel, ut ego judico, quod sit veluti frons τῆς κνήμης. Ead. vero pars, quia multum acuta est, a quibus ἄκανθα etiam vocatur. Gaza ap. Aristot. ἀντικνήμιον Ocream vertit, Celsus Tibiam appellat. Gorr. Ambiguum autem h. v. esse testatur J. Poll. Τῆς δὲ κνήμης ἁπάσης, inquit, τὸ μὲν πρόσθεν ἀντικνήμιον, τὸ δὲ ὄπισθεν εἰς μῦν ἐπῃρμένον, γαστροκνήμιον· ἔνιοι δὲ τὸ μὲν πρόσθεν, κνήμην, τὸ δὲ ὄπισθεν, ἀντικνήμιον: secundum quos ἀντικνήμιον esset Sura, ea enim tibiæ opposita est. At prior sententia probatior est, eamque sequitur et Aristot. H. A. 1, 15. Τῆς κνήμης τὸ μὲν πρόσθιον, ἀντικνήμιον, τὸ δ' ὀπίσθιον, γαστροκνημία σὰρξ νευρώδης ἢ φλεβώδης. Aristoph. Πλ. (784.) Νύττουσι γὰρ καὶ φλῶσι τἀντικνήμια. [" Phryn. Ecl. 27. 145. Kuster. Aristoph. 113. Heyn. Hom. 6, 312. Zeun. ad Xen. K. Π. 209. et Ind." Schæf. Mss. " Aristoph. Α. 219. Ἱππ. 907. B. 126. Theophr. Char. c. 19." Seager. Mss. * Ἀντικνημιάω, Sext. Emp. adv. Math. 1, 217. * Μεσοκνήμιον, Strabo 15. p. 1067.] Παρακνήμιον, ET Προκνήμιον. Κνήμη, Inferior pars est τοῦ σκέλους, eaque διύστεος, Aristot. J. Poll., i. e. duobus ossibus constans, æque quidem longis, sed non æque crassis: quorum quod exterius situm est, et minus, vocatur παρακνήμιον: quod vero interius et majus, προκνήμιον, J. Poll., qui majus os, quod Gal. κνήμην vocat, et Tibiam Lat., appellat κερκίδα, Radium: et processus illius, περόνας, Fibulas, et παρακερκίδας, dictas a quibusdam στήριγγας, Fulcra. Cam. παρακνήμιον tradunt VV. LL. brevius esse, supraque tenuius, ad ipsos autem talos intumescere: ab Anatomicis appellari Focile minus, distinctionisque gratia Fibulam: a Celso vero Suram quoque nominari, licet et γαστροκνημία pro Sura accipiatur: At προκνήμιον longius esse, et in superiori parte plenius, solumque cum femoris inferiori capite committi, sicut cum humero cubitum: ab Anatomicis vocari Focile majus. [" Προκνήμιον, Phryn. Ecl. 27." Schæf. Mss. * Παρακνημίδιον, J. Poll. 1, 140. * Περικνήμιον, Hippocr. 1083. * Περικνημίδια, Gl. Tibialia.]

[* " Παρακνημὶς, Phryn. Ecl. 27." Schæf. Mss.] Περικνημὶς, ἡ, Tegumentum, Munimentum tibiam ambiens, Tibiale, Ocrea, σκεπαστήριον τῆς κνήμης, Hes. [" Calceamentum, Segaar. in Daniel. p. 18." Schæf. Mss. * Προκνημὶς, Ocrea, Polyb. 6, 23, 8. Polyæn. 6, 4, 2.]

Κνημαῖος, Tibialis, Ad tibiam spectans, ὁ τῆς κνήμης, ex Hippocr. in VV. LL. Apud Gal. vero scribitur Κνημέου, τοῦ τῆς κνήμης. [* Κνημιαῖος, Hippocr. de Oss. Nat. 10, 7. * Κνημώδης, Hes. v. Κνήμαργος.]

Κνημία, ἡ, Radius rotæ, i. q. κνήμη supra, J. Poll. 10. loquens de ligno, quod temonem currus sustinet, ὃ στήριγμα καλεῖ Λυσίας, ὥσπερ καὶ τὴν κνήμην τῆς ἁμάξης ὁ αὐτὸς ὠνόμασε κνημίαν. In ead. signif. ex eod. Lysia citat κνημῖδα infra. || Κνημίαι, τὰ ὀρθὰ ξύλα τῶν θρόνων, Hes. quas κνήμας quoque appellant. || Κνήμιαι, φθοραὶ, Eid.

[* Κνημίον, unde Κνημία, Phot. τὰ ἐν τοῖς θρόνοις καὶ τροχοῖς * διερείσματα· καὶ πληγαὶ ἐν κνήμαις· καὶ τὸ * κνημιοπαχὲς ξύλον, ὡς Ἀριστοφάνης.]

Κνημὶς, ἡ, Tibiale, Ocrea, Tegumentum vel etiam Munimentum tibiæ, Od. Ω. (227.) περὶ δὲ κνήμησι βοείας Κνημῖδας ῥαπτὰς δέδετο γραπτῦς ἀλεείνων, Χειρῖδάς τ' ἐπὶ χερσὶ, βάτων ἕνεκ', Tibialia e bovino corio consuta, ne sc. tibiæ ipsius spinis inscriberentur, Plaut.: Il. Γ. (330.) et T. (369.) Κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμῃσιν ἔθηκε Καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας, ibi de Paride, hic de Achille ad pugnam se armantibus. Alcæus ap. Athen. (627.) de domo quadam, quam ἄρη κεκοσμῆσθαι dicit, χάλκεαι δ' αὖ πασσάλοις Κρυπτοῖσιν περικείμεναι λαμπραὶ Κναμῖδες, ἄρκος ἰσχυρῶ βέλευς· Θώρακές τε νέῳ λίνῳ. Et in Prov. Τὰς κνημῖδας τῇ κεφαλῇ περιθεῖναι, Ocreas capiti applicare, in eos, qui præpostere aliquid agunt. || Κνημῖδες, Rotarum radii, Lys. ap. J. Poll., Ἁρπάσαι τὴν κνημῖδα τῆς ἁμάξης. Alibi tamen scribit κνημίαν ab eo vocari. [" De quant., Phryn. Ecl. 70. Conf. c. κνήμη, ad Dionys. H. 2, 677." Schæf. Mss. Polyb. 10, 9. Diod. S. 18, 27. Heliod. 9. p. 432. Ἡ κνημὶς ἀπ' ἄκρων ταρσῶν εἰς γόνυ διήκει, συνάπτουσα πρὸς τὸν θώρακα.] Κνημιδοφόρος, ὁ, ἡ, Qui ocreas s. tibialia gestat, Tibialibus indutus, Ocreis indutus s. armatus, Ocreatus. [* Βαθύκνημις, Quint. Sm. 1, 54.] Εὔκνημις, Bonas ocreas gerens, Bene ocreatus, Pulcra ac elegantia tibialia gerens, Eleganter ocreatus, Il. Γ. (86.) Τρῶες, καὶ ἐυκνήμιδες Ἀχαιοὶ, A. (17.) Ἀτρεῖδαί τε, καὶ ἄλλοι ἐὐκνήμιδες Ἀχαιοί: accipit autem partem pro toto, ac per ἐὐκνήμιδας intelligit Pulcris armis præditos, Plaut. Eosd. Achæos vocat etiam χαλκοκνήμιδας. [" Heyn. Hom. 7, 347. Koen. Præf. ad Greg. Cor. 22. De quant., Phryn. Ecl. 70." Schæf. Mss. * Ταυόκνημις, Nonn. D. 48. p. 1266.] Φιλόκνημις, Tibialium s. Ocrearum amans, Tibialia induere, Tibialibus ocreisve armari amans. Hesychio est φίλοπλος synecdochice, Armorum studiosus. [* Κνημιδόω, unde * Κνημιδωτὸς, Gl. Ocreatus.]

" Κνῆμος pro κνήμη, vide in Ἀετός."

" Κνημῶσαι, Hesychio περιχῶσαι, φράξαι, κλεῖσαι, " Terra aggesta circumvallare, Circumsepire, Con- " cludere. Item φθεῖραι, Perdere: quo modo et " κνημοῦμαι exp. φθείρομαι, et κνημωθῆναι, φθαρῆναι: " necnon ἐλθεῖν, Venire." [" Ruhnk. Ep. Cr. 291. Jacobs. Anim. 48." Schæf. Mss. At κνημωθεὶς, Hermesian. ap. Athen. 598. exp. Prurigine concitatus: f. leg. κνησμωθείς. Ἐκνημοῦντο, * Διεκνημώσατο, * Ἐξεκνημώθη, Hes. * Παρακνημόω, unde παρεκνημονοῦντο, quod Tzetz. in Il. 79. affert ex Hipponacte, simul etiam ad κνήμη referens. Παρεκναμενοῦντο ap. Hes. exp. παρεπιπορεύοντο ἐπιπόνως. Vide Spohn. de Extr. Odyss. Parte p. 25.]

¶ Κνημὸς, ὁ, Pars montis, quæ a pede ipsius, quem ὑπώρειαν et πρόποδας τοῦ ὄρους vocant, ascendit: κνημοὶ ὄρους τὰ ὑψότερα μέρη τῆς ὑπωρείας, s. ὀρεινοὶ τόποι μετὰ τοὺς πρόποδας ἀνωτέρω, Eust.; nam sicut monti vertex et pes, sic etiam κνημὸς tribuitur. Alii vero exp. τόπους δασεῖς, Eust.; solent enim humiliora in montibus loca ipsis jugis et cacuminibus esse densiora, et crebrioribus arbustis arboribusque condensa. Saltus aut Colles interpretari possumus. Il. B. (820.) de Ænea, τὸν ὑπ' Ἀγχίσῃ τέκε δῖ' Ἀφροδίτη Ἴδης ἐν κνημοῖσι: Ψ. (117.) de lignatoribus, ὅτε δὴ κνημοὺς προσέβαν πολυπίδακος Ἴδης. At Od. Δ. (337.) de cerva, Κνημοὺς ἐξερέησι καὶ ἄγκεα ποιήεντα Βοσκομένη, pro κνημοὺς in textu Eustathii Comm. inserto, scribitur κρημνούς: ipse tamen κνημοὺς ibi legit. Apoll. Rh. 3, (1852.) κνημοῖς ἐνὶ Καυκασίοισιν. || Κνημὸν Argivi vocant τὴν ὀρίγανον, Eust. [" Heyn. Hom. 4, 410. 6, 143. Jacobs. Anth. 7, 91. 9, 354. Emendd. 13. Ruhnk. Ep. Cr. 249. Toup. Opusc. 1, 141. Emendd. 1, 216. ad Il. Φ. 449. Wakef. S. Cr. 2, 145." Schæf. Mss. Orph. Arg. 602. 637. * " Κνημώρεια, Herodian. Epimer. Mss. p. m. 197." Bast. in Ind. Scap. Oxon.] Πολύκνημος, ὁ, ἡ, Saltuosus, Multos saltus s. colles habens, E cujus montium pede multi saltus et densa loca consurgunt, Il. B. (497.) Σκῶλόν

τε, πολύκνημόν τ' Ἐτεωνὸν, ubi quidam exp. δύσβατον καὶ ὀρεινὴν, In jugis sitam et salebrosam. Quidam etiam * πολνορίγανον, eo quod κνημὸν Argivi vocent τὴν ὀρίγανον, Eust. [* Πολύκνημον, Herba diversa ab origano, Nicander Θ. 559. Ψῆγμα πολυκνήμου, καὶ ὀρείγανον: Ἀ. 57. Diosc. 3, 108. Plin. 26, 14. cf. Εὔκνημον.]

Κνήμις, ῖδος, ἡ, i. q. κνημὸς præcedens, sicut πορθμὶς i. q. πορθμὸς, Dionys. P. οὐδ' ἐρεείνω Καυκασίας κνημῖδας ἐρυθραίων Ἀριηνῶν: ut supra habuimus ex Apoll. Rh. κνημοῖς ἐνὶ Καυκασίοισι. || Montis nomen, qui est circum Œtam. Unde dicti quidam LOCRI Ἐπικνημίδιοι, ET Ὑποκνημίδιοι alii: illi, quod superiorem partem Cnemidis incolerent; hi, quod inferiorem. Plin. 4, 7. Epicnemidiorum Locrorum meminit, ac olim Leleges appellatos scribit, per eosque amnem Cephissum deferri in mare. Ibid. meminit etiam Cnemidis urbis Locrorum, quam Delphos versus sitam annotat. Vide plura ap. Eust. Comm. in Dionys. et ap. Strab. [* Ἐρίκνημις, Paul. Sil. Ecphr. 171. Ὄσσα.]

" KNIΨ, SIVE Σκνὶψ, ιπὸς, ὁ, Culex: Insectum " est ficus infestans, ut testatur Aristoph. Ὄρν. " (590.) Εἶθ' οἱ κνίπες καὶ ψῆνες ἀεὶ τὰς συκᾶς οὐ κατέ- " δονται, Ἀλλ' ἀναλέξει πάντας καθαρῶς αὐτοὺς ἀγέλη " μία κιχλῶν. Ubi cum ψῆνες etiam sint culices, " sunt qui ψῆνας esse velint quos Plin. vocat Cu- " lices ficarios: et κνίπας s. σκνίπας, quos Idem " appellat Culices muliones, 11, 18. et 3, 16. ubi " inter alia scribit, in culicum genere muliones arbo- " rarii pici rostrum habere, et mella eximere. Sed " idem Plin. simpliciter etiam et sine adjectione Culices " vocat quos Theophr. κνίπας. Cum enim Theophr. " H. Pl. 4, (14, 10.) scribat, Ἐγγίνονται καὶ κνίπες " ἐν τισι τῶν δένδρων, ὥσπερ ἐν τῇ δρυῖ καὶ τῇ συκῇ· " καὶ δοκοῦσιν ἐκ τῆς ὑγρότητος συνίστασθαι, τῆς ὑπὸ " τὸν φλοιὸν συνισταμένης· αὕτη δέ ἐστι γλυκεῖα γενο- " μένοις: inde Plin. 17, 24. Sunt et culicum, in- " quit, genera aliquibus molesta, ut glandibus, fico: " qui videntur ex humore nasci, tunc dulci subdito " corticibus. Sic idem Plin. 19, 11. Infestant, in- " quit, et culices hortos, riguos præcipue, si sunt " arbusculæ aliquæ. Et Colum. 11, 3. Qui æstate " ista seret, caveat ne propter siccitates culex adhuc " tenera folia prorumpentia cousumat. Meminit " Gal. quoque horum σκνιπῶν s. κνιπῶν, tradens et " ipse ab eis infestari vitem, et quidem oculos vitis " germinantis: sed vermium generi eos annumerans. " Nam Simpl. Med. 9. ἀμπελίτιδα γῆν eo nominari " tradit, quoniam περιχριομένη ταῖς ἀμπέλοις φθείρει " τοὺς γεννωμένους ἐπ' αὐτῶν σκώληκας, οὓς, inquit, " σκνίπας ὀνομάζουσιν οἱ παρ' ἡμῖν ἀμπελουργοί. Qui- " bus addit, generari hos vermes ineunte vere, cum " germinant vites et τὸ ἐνοιδισκόμενον αὐτῶν μέρος, " ὅθεν ὁ βλαστὸς φύεται, quod appellant ὀφθαλμόν. " Sic paulo post, Τούτους οὖν, inquit, τοὺς ὀφθαλμοὺς " διεσθίοντες οἱ σκνίπες, οὐ σμικρὰ βλάπτουσι τὰς ἀμπέ- " λους· διὸ καὶ τὰς ῥίζας τῶν ὀφθαλμῶν τούτων περι- " χρίουσιν οἱ περὶ ταῦτα δεινοί. Quibus continenter " adjungit hæc, Κατὰ τοῦτο μὲν οὖν ἀμπελῖτις τε καὶ " φαρμακῖτις ἡ τοιαύτη γῆ προσαγορεύεται, δηλοῦσα κἀκ " τοῦ φθείρειν τοὺς σκνίπας ὅσον αὐτῇ μέτεστι δυνά- " μεως φαρμακώδους. Diosc. quoque 5, 181. testatur " ampelitidem terram assumi πρὸς τὰς τῶν ἀμπέλων " χρίσεις πρὸς τὴν τῆς ἐκβλαστήσεως ὥραν, utpote " κτείνουσαν τοὺς ἐπιγινομένους σκώληκας. Verum " cum Gal. dicat τοὺς σκνίπας esse σκώληκας, Vermes, " suspecta videtur nonnullis ea scriptura: quod " σκνὶψ s. κνὶψ potius sit Insectum pennatum s. pen- " nigerum: et culex non vites privatim arrodere " comperiatur, sed vermis ille qui Plinio Convolvulus " et Volvox, Columellæ Volucra, et Plauto Involvulus dicitur. Quapropter eo loco reponendum " existimant ἴπες, vel etiam ἴκες: canente Alcmane, " καὶ ποικίλον ἴκα τῶν ὀφθαλμῶν ἀμπέλων ὀλετῆρα: " cavendum tamen ne hunc vermem confundamus " cum eo qui ἴουλος dicitur Suidæ, itidemque vites " arrodit: eum enim esse qui Latinis est Millepeda " et Eruca hirsuta. De hac διορθώσει non habeo " quod dicam, nisi non temere quidquam in Galeni " Codice immutandum esse, cum terque quaterque " constanter ibi scriptum sit σκνίπες: cum reperiam " etiam ap. Aetium eand. prope scripturam, tantum " verso π in φ: tractans enim et ipse de terra ampe- " litide, 2, 9. cum dixisset agricolas ἤρος εἰσβάλλον- " τος διέντας αὐτὴν, χρίειν τὰς ῥίζας τῶν βλαστησάν- " των ἀμπέλων, πρὸς τὸ μὴ ἅπτεσθαι τούτων τὰ βλά- " πτοντα τὰς ἀμπέλους ζωύφια, subjungit, ἐκ δὲ τοῦ " φθείρειν τὰς κνίφας, δηλοῖ ὅσον μέτεστι δυνάμεως " φαρμακώδους αὐτῇ. Deinde reperio κνίπας nominari " Vermiculorum etiam genus a Theophr. Namque " is, H. Pl. 2, (8, 3.) sic scribit, Φασὶ δὲ ἐρινάζειν καὶ " τὸ πόλιον ὅπου ἂν (αἰγίπυρος) ᾖ πολύς· καὶ τὴν [τοὺς] " τῆς πτελέας κύπειρον [κυπάρους·] ἐγγίνεται γὰρ καὶ ἐν " τούτοις θηρίδι' ἅττα, κνίπες· οἳ, ὅταν ἐν ταῖς συκαῖς " γίνωνται, κατεσθίουσι τοὺς ψῆνας: manifesto κνίπας " appellans Vermiculos, et quidem Eos qui ulmi fol- " liculis innascuntur: quæ Diosc. 1, 112. vocat " θηρία κωνοποειδῆ, Bestiolas culicibus similes, ut " Hesychio κνὶψ quoque est ζῶον πτηνὸν ὅμοιον κώ- " νωπι, in quas scribit ἀναλύεσθαι τὸ ὑγρὸν τὸ ἐν " ταῖς φύσαις κατὰ τὴν πρώτην ἐκβλάστησιν εὑρισκό- " μενον, humorem qui in folliculis arboris hujus " nascitur. Ita ut κνίπες dicantur et Culices, s. Cu- " lices muliones, et Vermiculi his similes qui vel in " vite nascuntur, ejusque oculos turgentes rodunt, " vel in folliculis ulmi. Nec vero semel tantum " Theophr. appellat κνίπας ejusmodi vermiculos: " iterum enim in l. jam c. dicit, Πρὸς τούτους γὰρ τρέ- " πεσθαι τοὺς κνίπας. Atque adeo sunt qui in l. " paulo ante allato pro illo κύπειρον REPONANT Κνι- " πήραν, quod esse volunt κνιποπήραν, h. e. Folli- " culum et veluti peram cui innascuntur οἱ κνίπες. " AT Κνιπολόχος est Avis quædam e genere τῶν " ξυλοκόπων, i. e. earum quæ rostro arbores tundunt, " ut οἱ δρυοκολάπται, qui Latinis sunt Pici, s. Pici " arborarii: quorum rostrum habere culices mu- " liones, testatur Plin. Meminit vero hujus avis Ari- " stot. H. A. 8, 3. esse eam dicens τὸ μέγεθος μικρὰν, " ὅσον ἀκανθυλλίδα, τὴν δὲ χρόαν σποδοειδῆ καὶ κατά- " στικτον, φωνεῖν δὲ μικρόν. Nominis ratio est quod " culicibus insidietur: seu, scribendo κνιπολόγος, " quod culices colligat in cibum: unde et Culicile- " gam vocat Gaza. Ibid. quasdam aves esse tradit " σκωληκοφάγους et σκνιποφάγους, dicens, Ἄλλα δ' " ἐστὶ σκνιποφάγα, ἃ τοὺς σκνίπας θηρεύοντα ζῇ, i. e. " Culicivora, quæ culicum venatu vivunt." [" Κνὶψ, Phryn. Ecl. 178. Thom. M. 800. Jacobs. Anth. 9, 502. ad Anton. Lib. 101. Verb. Σκνὶψ, Phryn. Ecl. 176. Thom. M. l. c. Mœr. 387. et n." Schæf. Mss. Σνὶψ ἐκ χώρας, Phot. ἐπὶ τῶν ταχὺ μεταπηδώντων ἡ παροιμία· ἔστι γὰρ ὁ σκνὶψ ζῶον μικρὸν ξυλοφάγον.] " Κνιπὸς, affertur pro Parcus, Tenuiter vivens: qui " et σκνιπὸς dicitur. Sic ET κνιπεία pro Parcitas, " φειδωλία. Meminit hujus κνιπὸς Suidas, annotans " genitivum casum nominis κνὶψ, qui est κνιπὸς, μετα- " πίπτειν εἰς εὐθεῖαν, et signif. τὸν ὀλίγα δαπανῶν- " τα:" [ita et Phot. Gl. Cupidus. " Jacobs. Anth. 9, 502. T. H. ad Plutum p. 190. * Κνιπία, 191." Schæf. Mss. Theophanes Chronogr. 248. * Κνηπὸς, Procl. Paraphr. Ptol. 222.] " Σκνιπὸς, Avarus, " Sordidus. Aut Valde avarus, Valde sordidus. " Quidam ab animalculo quod σκνίπα vocant, di- " ctum esse σκνιπὸν tradunt. Vide Σκνιφός." [" T. H. ad Plutum p. 34. 190. Kuster. Aristoph. 12. Phryn. Ecl. 177. Thom. M. 800. Jacobs. Anth. 9, 502. ad Mœr. 387. * Σκνηπὸς, * Σκνηπία, T. H. ad Plutum p. 191. * Σκνιπαῖος, Harles. ad Theocr. 276. (16, 93.)" Schæf. Mss.] Σκνιφὸς, Visu hebes, Qui " est visu hebeti, Cæcutiens: ὁ ἀμυδρὸν βλέπων, " Hes. addens, Atticos Σκνίφος, accentu in priore, " vocare τὸ σκότος, Tenebras. At vero a Polluce " (2, 65.) scriptum est σκνιπὸς, non σκνιφὸς, pro hac " ipsa signif., e Simonide: si modo ejus Pollucis " exemplaribus fides hic tribuenda est." [Gl. Tenax, Cupidus, Avarus. " Mœr. 387. et n., Phryn. Ecl. 176. Thom. M. 800. Jacobs. Anth. 9, 502. Kuster. Aristoph. 11. Schol. Aristoph. Πλ. p. 34. T. H. p. 190. * Σνιφῶς, ibid. * Σνιφία, 192. Σκνίφος, Phryn.

Ecl. 178." Schæf. Mss. * Ἀποσκνιφόω, Empedocles ap. Plut. de Facie Lunæ p. 672.] " Σκίφος, Ensis. " Item Penis. Necnon pro σκνιφὸς, Hes. et Suid." [" Σκιφὸς, Kuster. Aristoph. 11. T. H. ad Plutum p. 190. * Σκίφη, * Σκιφία, 191." Schæf. Mss. * Σκιπὸς, Hesychio σκνιφὸς, μικρολόγος. Κνίψ, Κνίπες, Σκνίπες et Ἴπες, * Σκίπες, Σκίπαν et Σκνίπα, Κνιπὸς, * Κνιφὸς, Σκιπὸς, Σκιφὸς, Σκνίφος, Σκνιπαῖος, Σκνιπὸς, * Κνιδεία et Κνιπεία, Σκιφία, Σκίφη, * Σκνίφη, Barker. ad Etym. M. 1089—94. * Γνίφων, Lucian. 1, 175. 564. et n. Γν. καὶ κίμβιξ, Nicet. Annal. 2, 3. Κίμβιξ, κνμινοπρίστης, γνίφων, σκνιπὸς, Aspasius ad Aristot. Etb. 4. p. 51. " T. H. ad Plutum p. 192. Bergler. Alciphr. 349." Schæf. Mss. * Σκνιπότης, i. q. μικρολογία, Schol. Lucian. Jov. Trag. 15.] " Κνιπότητα, Gal. in Lex. Hippocr. exp. κνησμὸν, " Pruritum. Sed addit, quosdam eo nomine acce- " pisse τὴν ξηροφθαλμίαν, Lippitudinem siccam: e " quibus est Erotian. Locus Hippocr. est in l. de " Loc. in Hom. (413, 29.) Ὅταν δὲ ἐς τοὺς ὀφθαλμοὺς " κατὰ σμικρὸν ῥέῃ, καὶ κνιπότητα παρέχῃ, τοῦτον ἐγ- " χρίειν μαλθακῷδει, ὅ,τι μέλλει ξηραίνειν ἅμα καὶ " δάκρυον ὀλίγον ἄγειν." [" Phrynich. Bekk. 49." Boiss. Mss. Barker. ad Etym. M. 1091—3. * Κνιπόω, ibid. Hes. Κεκνιπωμένοι, καρποὶ ὑπὸ ἐρυσίβης διεφθαρμένοι, ἢ κνιποὶ τοὺς ὀφθαλμούς.] " Κνὼψ, Suidæ est " ὁ τυφλὸς, Cæcus." [Κνὼψ, * Κνὸψ, Barker. ad Etym. M. 1090. cf. Νώψ.] " Κνίπα, Hesychio " πτίλη: quo nescio quid sibi velit:" [cf. Πτιλος.]

" Κνιπεῖν Hesychio est σείειν, ξύειν, Quassare, " Radere." [* Σκνίπτω, Eid. νύσσειν, Pungere.] " Ἀ- " ποσκνίψης, Eid. ἀποσκορακίσης, ἀπορρίψης, ἀποδοκι- " μάσης," [σκεδάσης, κρούσης.] " Ἀποσκιντίζομαι, " Recalcitro: si non mentiuntur VV. LL." [* Σκίπει, Hesychio νύσσει. * Σκενίπτω, unde Ἐσκένιψε, Eid. διέφθειρε, διεσκέδασε. * Σκηνίπτω, unde * Διασκηνίπτω, Nicander Θ. 193.]

" ΚΝΥ, Hes. teste dicitur τὸ ἐλάχιστον, Res mini- " ma, Hilum, Floccus: quod et γρῦ." [" Ad Mœr. 331." Schæf. Mss.]

" ΚΟΑΞ, Hesychio est βάτραχος, Rana. At oxy- " tonon κοὰξ, ap. Aristoph. vox est, s. imitatio vocis " ranæ: B. (209.) Βρεκεκεκεκὲξ, κοὰξ, κοάξ. Unde " Latinorum nonnulli fiuxerunt verbum Coaxo, i. q. " Ranas voce imitor, Ranarum vocem sono." " Κοκ- " κόαξ, Hesychio est κορώνη, Cornix: forsan a voce." [* " Κόνδαξ e κόαξ factum tradit Etym. M." Dahler. Mss.]

" ΚΟΑΡΟΝ, Hes. esse ait τὸ ἐλάχιστον, Rem " minimam, Hilum, Floccum: quo significatu et " κόγχην dici Suid. tradit. Idem supra κνῦ." [" Ad Mœr. 331." Schæf. Mss. Cf. Κόκκυ.]

" ΚΟΒΑΛΟΣ, Hesychio πανοῦργος, κακοῦργος, " στωμύλος, λάλος, * τωθαστὴς, ἀπατεὼν, Vafer, Male- " ficus, Blaterator, Loquax, Adulator, Impostor. " Aristoph. B. (1015.) Μήτ' ἀγοραίους, μήτε κοβά- " λους, ὥσπερ νῦν, μηδὲ πανούργους. Ibi enim Schol. " κοβάλους καὶ πανούργους positum esse scribit ἐκ " παραλλήλου: alibi quoque annotans, κόβαλον dici " τὸν τῇ προσποιήτῳ μετὰ ἀπάτης παιδιᾷ χρώμενον, ut " ap. Philochorum Atthidos l. 2. Οὐ γὰρ, ὡς ἔνιοι " λέγουσι, βωμολόχον τινὰ καὶ κόβαλον νομιστέον τὸν " Διόνυσον, Scurram et deceptorem:" [cf. Phot. Lex.] " Sic vero et in Aristoph. Ἱππ. (450.) ὁ ἀλ- " λαντοπώλης Cleoni per convitium sibi dicenti, Κό- " βαλος εἶ, Deceptor et impostor es, respondet, πα- " νοῦργος εἶ, Vafer es et improbus. Et Chorus in Pluto " (279.) Διορρᾳγείης, ὡς μόθων εἶ καὶ φύσει κόβαλος. " Ubi Schol. annotat, κοβάλους esse δαίμονάς τινας " σκληροὺς περὶ τὸν Διόνυσον, ἀπατεῶνας: alibi scri- " bens κοβάλους ab antiquis vocatos fuisse τοὺς μετὰ " ξύλου λῃστὰς, Latrones qui clava armati prædatum " exibant. Et rursum, κοβάλους dici τοὺς λῃστὰς, " qui et κορυνηφόροι vocantur. Sed hæc signif. locis " præcedentibus parum bene convenit: alteræ multo " melius, quæ et huic l. in Ranis (104.) accommo- " dari possunt, ubi Hercules dicit, Ἦ μὴν κόβαλά " γ' ἐστιν, ὡς καὶ σοὶ δοκεῖ. Ibi enim et Schol. exp. " ἀπατητικὰ, κακοῦργα, Impostoria et fallacia. Male- " fica et improba: innuens etiam κοβάλους dici quasi " κακοβούλους. Sed e Didymo exp. non solum ἀπα- " τητικὰ, verum etiam κατεστωμυλμένα, Deblaterata:" [cf. Ἱππ. 417.] " Pro Adulator s. Adulatorius accipi " potest in Aristot. II. A. 8, 12. de oto ave. Ἔστι δὲ " κόβαλος καὶ μιμητὴς, καὶ ἀντορχούμενος ἁλίσκεται, " περιελθόντος θατέρου τῶν θηρευτῶν. Ita enim et " Plin. de otide, 10, 23. Imitatrix alias avis ac " parasita, et quodam genere saltatrix: capitur " haud difficulter, ut noctuæ, intentam in aliquo " circumeunte alio: parasitam nimirum appellans " quam Aristoteles κόβαλον: recte: cum parasi- " tus utplurimum vocetur adulator, qui ventris " gratia adulatur, et assentatur. Rursum Hes. tra- " dit a quibusdam exp. μάταιος, Futilis: vel Stoli- " dus. Aristophanis Schol. substantive quoque κό- " βαλος et κόβαλον accipi annotat. Scribit enim " κόβαλον dici τὴν μετὰ ἀπάτης παιδιὰν, Lusum " jocumque conjunctum cum dolo et fallacia. Et " κόβαλα vocari τὰ πανουργήματα, Versutias, Astu- " tias, Fallacias: s. σοφίσματα, κλέμματα. Quæ ex- " positiones accommodari queant loco paulo ante e " Ranis allato." [" Toup. Emendd. 2, 264." Schæf. Mss. Schn. Lex. Suppl. Cf. Ἀνδροκόβαλος.] " Κώ- " βαλα, Hesychio πανουργήματα." " Κομβαλα, Eid. " πήγματά τινα:" [leg. παίγματα.] " Κοβαλεύω, " Sum κόβαλος, Decipio. Suid. et Etym. innuunt " esse Aliena paulatim pretio ad me converto. Unde " VERBALE Κοβαλεία, Impostura quæ joco fit, De- " ceptio ludicri speciem habens: ἡ προσποίητος μετὰ " ἀπάτης παιδιὰ, ut exp. Schol. Aristoph. qui et κόβα- " λον esse scribit τὸν ταὐτηχρώμενον. Eadem ap. Suid. " leguntur, sed κοβαλεία ipse non cum diphth. scri- " ptum habet, verum κοβαλία per simplex ι. Idem- " que κοβαλίαν esse ait etiam τὴν παρὰ πονηροῦ ἀν- " θρώπου κολακείαν, Adulationem ab improbo et mali- " tioso homine profectam, h. e. Dolosam et perni- " ciosam: κόβαλον enim dici τὸν κακότεχνον, et κό- " βαλα appellari τὰ κακά." [" Kuster. Aristoph. 108. ad Timæi Lex. 65. 159." Schæf. Mss.] " Dicitur " vero ET Κοβαλικεύω pro κοβαλεύω. Unde VER- " BALE Κοβαλίκευμα, i. q. κοβαλεία s. κοβαλία, A- " stus, Versutia, Deceptio, Impostura: vel etiam " Facinus astutum et dolosum. Aristoph. Ἱππ. " (332.) δῆλός ἐστιν αὐτόθεν Ἐν πανουργίᾳ τε καὶ " θράσει καὶ κοβαλικεύμασι. Nisi malis Astutis as- " sentationibus, Vafris et improbis adulationibus: ut " sane Schol. exp. τῷ κολακεύειν καὶ πρὸς χάριν δημη- " γορεῖν. Ac ut ibi conjungit πανουργίᾳ καὶ κοβαλικεύ- " μασιν, ita supra ex eo copulata itidem habuimus " κοβάλους καὶ πανούργους. Iudidem est COMP. " Ἐκκοβαλικεύομαι, quo Idem utitur ibid. (270.) Ibi " enim Chorus dicit, Ὡς δ' ἀλαζὼν, ὡς δὲ μάσθλης! " εἶδες οἵ' ὑπέρχεται. Ὥσπερεὶ γέροντας ἡμᾶς ἐκκοβα- " λικεύεται: Quam versutus est! vides quibus cu- " niculis surrepat: quasi senes nos fraudulentis adu- " lationibus circuuivenire conatur: s., ut Schol. " exp., ὥσπερ τοὺς γέροντας δικαστὰς * ἐκπανουργῆσαι, " οὕτω καὶ ἡμᾶς ἐπιχειρεῖ ἀπατᾶν. Ceterum notan- " dum est, alicubi ap. Aristoph. reperiri hæc gemino " λ scripta, eodemque modo ap. Schol.: ap. Suid. " vero et Hes. uno tantum: utut sit, α semper in eo " producitur."

" Κόβακτρα, Hesychio sunt κολακεύματα, πανουρ- " γήματα, Assentationes, Adulationes, Astutiæ: quæ " et κοβαλικεύματα." [Κόβατρα, Photio * κοβαλεύ- ματα.]

" Κόβειρος, Hesychio est γελοιαστὴς, σκώπτης, " Scurra, Qui risum jocis et dicteriis captat, Qui " dicteria et scommata in aliquem jacit: λοιδοριστὴς, " Convitiator. Idem et κόβειρα affert pro γελοῖα, " Ridicula."

" ΚΟΒΥΛΙΣ, εως, ἡ, Radula: et quidem ea qua " caseus raditur. J. Poll. enim 10, 24. iii culinario- " rum vasorum censu scribit τὴν τυροκνηστιν nomi- " nari κόβυλιν, quorum illud legi ap. Plat. et Ari-

" stoph. Comicos: hoc, ap. Philem. in Ἁρπαζομένῳ, A
" ubi ait, Ὁρῶ μαγείρους καὶ κοβυλὶν καὶ σκάφην.
" Sed vereor ne scr. sit κύβηλις."

" ΚΟΓΓΡΟΣ, ὁ, affertur pro Conger: qui et γόγ-
" γρος."

" ΚΟΓΧΟΣ, ὁ, ἡ, Hesychio est κοχλίας, Cochlea:
" qui et κόγχον διεῖλες Proverbialiter dici scribit pro
" ἴσον ἐποίησας, Fecisti æqualem. Sed potius eo
" nomine Concha vocatur quam Cochlea: ut e Pro-
" verbio illo liquet: nec enim cochleam possis διε-
" λεῖν ut concham, quippe cum cochlea ex unica
" testa gyris quibusdam et voluminibus compacta
" constet, concha autem duabus veluti scutulis clau-
" datur, quæ facile divelli a se invicem queunt. Ita
" igitur Athen. (160.) dicit Timonem τῶν Λυδίων
" καρυκκῶν προκρίνειν τὸν κόγχον: et Paus. Att.
" (44, 9.) Κόγχους θαλασσίας διὰ παντὸς ἐνεῖναι τῷ
" κογχίτῃ λίθῳ. Nec vero κόγχοι binis duntaxat
" cluduntur scutulis, sed unis etiam, quales scopulis B
" et lapidibus adhærescere solent: quæ scutulatæ
" testæ nominantur etiam ipsæ κόγχοι, Conchæ a
" Latinis. Ita enim Cic. Pinna duabus grandibus
" patula conchis. Et rursum, Quæ in concha patu-
" la pinna dicitur. Et Ovid. Ostreaque in conchis
" tuta fuere suis. Virg. Georg. squallentes infode
" conchas. Item Horat. Funde capacibus Unguenta
" de conchis. Sic ap. Eund., Salis concha, pro
" Concha in qua sal apponitur. Et in Pand. Con-
" chæ in instrumento pictoris, ad reponenda pigmen-
" ta. Sed et Aristot. H. A. 4. κόγχον nominavit Con-
" cham qua in implendo et deplendo utuntur: ut et
" Diosc. 1, 32. de oleo candido, Θεὶς ὑφ' ἥλιον, ἀνά-
" χει κόγχῳ καθ' ἑκάστην ἡμέραν, Sub solem quotidie
" concha refunde. Quanquam hic Quodvis vascu-
" lum concavum et conchæ simile intelligi potest,
" ut et ap. Catonem cum dicit, Capulator concha
" oleum tollat: cum Idem dicat, Conchas majores
" duas, et minores duas. Ac Juv. Cum bibitur
" concha. Et Plin. Patinis fictilibus impositum ferrea C
" concha, calice coopertum. Unde et cymbala a poë-
" tis Latinis Conchæ vocantur quod conchas similitu-
" dine scutulata referant. Hippocr. vero Mensuræ
" quoddam genus intelligit hoc nomine, quod et κόγχη
" dicitur et χήμη, ut in Lex. Hippocr. annotat Gal.:
" procul dubio de eo quod tantum capit quantum con-
" cha. Ab ejusd. similitudine Lycophr. κόγχον vocat
" Hemicranium s. Calvam capitis: nam et ipsa est
" scutulata: in Alexandra, (1105.) Τυπεὶς σκεπάρνῳ
" κόγχον εὐθέτῳ μέσον. Eand. ob causam umbonem
" clypei Polyb. (6, 23, 5.) κόγχον appellat: Προσήρ-
" μοσται τῷ θυρεῷ καὶ σιδηρᾶ κόγχος, ἣ τὰς ὁλοσχερεῖς
" ἀποστέγει πληγὰς λίθων. Necnon κόγχοι nominan-
" tur eod. modo τὰ ἔγκοιλα τῶν ὀφθαλμῶν, ὁ παρὰ
" τοῖς βλεφάροις περίδρομος, teste J. Poll.: h. e. Ca-
" vitates oculorum, Cavi illi in quibus oculi latent:
" nam et ipsi sua figura concham repræsentant.
" Eod. Poll. auctore τὸ ἔξωθεν ἐπικείμενον πλατὺ καὶ
" περιφερὲς ὀστοῦν, ὥσπερ φράγμα τοῦ γόνατος, voci-
" tatur κόγχος et κόγχη, et ἐπιγονατίς." [" Wakef. D
Eum. 463. Timon Phlias. 38., Sylb. ad Paus. 107. ad
Diod. S. 1, 185. Koen. ad Greg. Cor. 64." Schæf.
Mss. Theoph. Protosp. 871. Diosc. 367. Athen. 87.
Anecd. Bekkeri 105. Faba non fresa, sed integra
cum folliculo, quæ Conchis vocabatur a Romanis,
Athen. 159. * Κογχοειδὴς, Tzetz. Lyc. 1105. Strabo
3. p. 214. * Κογχώδης, Athen. 86. vulgo κοχλιῶδης.
* Κογχοθῆρας, Epicharmus ap. Eund. 85.] " Hac-
" tenus de mascul. κόγχος: venio nunc ad FEM.
" Κόγχη. Id igitur i. significat q. masc. κόγχος.
" Primum enim κόγχαι dicuntur Conchæ illæ s. O-
" strea marina aut aquatilia. Athen. 3. (p. 92.) e
" Mnesitheo Medico, Ὄστρεα καὶ κόγχαι καὶ μύες.
" Ibid. Aristot. τὴν κόγχην ponit sub genere τῶν
" ὀστρέων, ostreorum: quippe quæ et τῶν λειοστρά-
" κων generi annumeretur. Ab eod. Athen. 1. com-
" memorantur πελωρίδες κόγχαι. Apud Hes. vero et
" Suid. κόγχην διελεῖν Proverbialiter ἐπὶ τοῦ ῥᾳδίως τι
" ποιῆσαι: quod facile sit concham discludere."
[Teleclides Athenæi 87.] " Apud Eosd. est et aliud
" Proverbium, nimirum κόγχης ἄξιον, pro οὐδενὸς A
" ἄξιον, s. ἐλαχίστου ἄξιον, εὐτελές: ut et ap. Athen.
" (481.) Pherecr. dicit, Κοὐχὶ δωροῦντ' [χωροῦντ']
" οὐδὲ κόγχην, Non donantem ne concham quidem:
" quo sensu et ἰσχάδα dicunt, si bene memini. In-
" telligendum vero κόγχη in posterioribus his ll. po-
" tius de testa ostrei. Deinde ut κόγχος dictum est
" pro Mensura accipi quæ conchæ capacitatem
" æquet, ita et κόγχην usurpari sciendum. Hippocr.
" de Nat. Mul. Τοῦ ἀνθέμου τρίψας ὅσον κόγχην.
" Et de Morb. 3. Δίδου ἄρου του μεγάλου κόγχην:
" quod Gal. exp. χήμην: intelligens procul dubio
" et ipse Tantum quantum concha contineri potest.
" Præterea ut κόγχος de Vasculo conchæ in modum
" concavo et scutulato dicitur, ita et κόγχη. Atque
" adeo ex Hippocr. affertur κόγχη κεραμὶς, pro Olla,
" s. Testa conchæ similis. Ad verbum potes inter-
" pretari Concha testacea s. figlina, ut Plin. dicit
" Concham ferream, de simili vasculo. Præterea ut
" κόγχος, ita etiam κόγχη dicitur Oculi cavitas, teste
" J. Poll., qui et τὸ ὑπὸ τῇ ἀνθέλικι τοῦ ὠτὸς nominari B
" κόγχην auctor est." [" Græv. Lect. Hes. 573.
In sigillis, Brunck. Aristoph. 2, 224. (Σφ. 585.)"
Schæf. Mss. K., τὸ ἀπὸ τῆς ἀνθέλικος κοῖλον, Rufus
26.] " Porro a κόγχος s. κόγχη DERIV. Κογχίτης
" λίθος, Conchites lapis: cujus meminit Paus. sub
" finem Atticorum, scribens monumentum Caris,
" τοῦ θεοῦ χρήσαντος, κεκοσμῆσθαι λίθῳ κογχίτῃ. Qui-
" bus hæc subjungit de illo lapide, Μόνοις δὲ Ἑλ-
" λήνων Μεγαρεῦσιν ὁ κογχίτης οὗτός ἐστι, καὶ σφίσι
" καὶ ἐν τῇ πόλει πεποίηται πολλὰ ἐξ αὐτοῦ. Ἔστι δὲ
" ἄγαν λευκὸς, καὶ ἄλλου λίθου μαλακώτερος· κόγχοι
" δὲ αἱ θαλάσσιαι διὰ παντὸς ἔνεισίν οἱ." [" Fac. ad
Paus. 1, 171." Schæf. Mss.] " Est inde ET DEMIN.
" Κογχίον, Conchula. Antiph. Comicus ap. Athen.
" (160.) Κογχίον τε μικρόν." [* Κογχάριον, Diosc.
2, 9.] " Sed et VERBUM Κογχαλίζειν, auctore Hes.,
" πεποίηται ἀπὸ τοῦ ἤχου τῶν κόγχων, a sonitu con-
" charum: forsan a sonitu quem inflatæ reddunt:
" inflari autem eas et sonare, Plin. docet, 9, 5. scri-
" bens visum auditumque in quodam specu concha C
" canentem Tritonem, ea qua noscitur forma."
[* Ἀνακογχίζω, Hippocr. 845.] " Ἀποκογχύζω,
" Concha demo s. depleo. Diosc. 1, 33. de oleo Si-
" cyonio, Ὅταν δὲ ἀναζέσῃ δὶς, ὑπόσπασον τὸ πῦρ,
" καὶ ψύξας ἀποκόγχυσον τὸ ἔλαιον, Oleum concha
" depleto. Sed videtur per ι scr. Ἀποκογχίζω."
" Reperitur vero ET Κόγχυς, significans Putamen
" ostrei, s. Id quo integitur ostreum, quodque abji-
" citur cum comeditur. Ita enim J. Poll. 6, 15. de
" purgamentis eorum quæ in mensa apponuntur,
" Κογχυλίων, κόχλους· καὶ ὀστρέων, κόγχυς· καὶ ἰχθύων,
" λέπη· καὶ καράβων, ὄστρακα. Nisi forte reponendum
" κόγχους." " Alioqui videri possit hinc DERIVA-
" TUM Κογχύλη, quod significat ipsum Ostreum s.
" Purpuram: Suidæ πορφύραν in h. l., Αἱ κογχύλαι
" ὄψιν οὐκ ἔχουσαι, φαίνονται δελέατι ἐφεπόμεναι.
" Hesychio quoque κογχύλαι sunt τὰ ὄστρεα καὶ πορ-
" φύραι: verum et κηκίδες, Gallæ: forsan ob simili-
" tudinem." [" Phryn. Ecl. 170. Leo Philos. 5."
Schæf. Mss. * " Κογχυλόω, Damasc. Orat. 1. cf. D
Combef. ad Andr. Cret. 365." Elberling. Mss.]
" Κογχύλιον, Conchylium: i. q. κόγχη s. κόγχος,
" Concha. Nam Plin. 9, 36. ut scribit conchas
" omnes celerrime crescere, præcipue purpuras: ita
" etiam, linguam purpuræ esse longitudine digitali,
" qua pascitur perforando reliqna conchylia: tantam
" duritiam aculeo esse. Alioqui κογχύλιον, Conchy-
" lium, de certa quadam concharum specie dicitur,
" expetita non mensis solum, sed et vestium infectio-
" nibus: ut inter alios docet Plin. l. paulo ante c.,
" ubi locutus de purpuræ flore illo tingendis expe-
" tito vestibus, Sed unde, iuquit, conchyliis pretia,
" quis virus grave in fuco, color austerus in glauco,
" et irascenti similis mari? Ibid. dicit concharum ad
" purpuras et conchylia eand. quidem esse mate-
" riam, sed distare temperamento. Inde κογχυλίου
" κροκίδα vocant Floccum lanæ conchylii saniè infe-
" ctæ. Crito ap. Gal. τῶν κατὰ Τόπους 3. Ἐντίθει
" κροκίδα κογχυλίου, Floccum lanæ conchylio infe-
" ctæ, ut Plin. loquitur 32, 7.. s. Lanam conchy-

" liatam, ut loquitur Marcell. Empir. Ita Diosc. A " 2. dixit, Τὸν δ' αὐτὸν τρόπον καὶ κροκίδες καίονται " θαλασσίας πορφύρας, Flocci lanæ imbutæ cruore " purpuræ marinæ. Et Aëtius 9, 35. Πτύγμα πορ- " φύρας ἐρίου. Et Paul. Ægin. 3, 26. Λινοῦν ἀπὸ " πορφύρας θαλασσίας, Filum e lana quæ purpuræ " marinæ sanguine tincta est. Quinetiam κογχύλιον " nominatur lana vestisve conchylii cruore iufecta: " ut ap. Gal. Κογχυλίῳ ἔμφρασσε τὸ οὖς, Conchyliata " lana aurem obthura. Et ap. Quintil. 1, 2. de " puero nimis molliter educato, Nondum prima ver- " ba exprimit, et jam coccum intelligit, jam conchy- " lium poscit: pro Conchyliatam vestem, ut Plin. " loquitur, Ciceronis imitatione, qui Conchyliata " peristromata dicit. Denique ut κόγχη et κόγχος " dicuntur interdum de Testa ostrei, ita et κογχύ- " λιον: veluti cum Schol. Aristoph. in Σφ. (585.) " τῇ κόγχῃ τῇ πάνυ σεμνῶς τοῖς σημείοισιν ἐπούσῃ, " scribit Comicum ibi τῇ κόγχῃ dixisse pro τῷ κογχυ- " λίῳ τῷ ἐπικειμένῳ ταῖς σφραγίσι, τῷ μὴ ἀφανίζεσθαι " τοὺς τόπους αὐτῆς. Itidem Didym. ap. Athen. 14. B " tradit solitos quosdam ἀντὶ τῆς λύρας κογχύλια καὶ " ὄστρακα συγκρούοντας, εὔρυθμον ἠχόν τινα ἀποτελεῖν " τοῖς ὀρχουμένοις. Vide et T. 2. c. 333." [" Valck. Anim. ad Ammon. 140. Phryn. Ecl. 171. T. H. ad Plutum p. 412." Schæf. Mss. * Κογχυλιώδης, Strabo 1. p. 85. 87. * Κογχυλίδιον, Suid. in Ἀκαλήφη. * Κογχυλιωτὸς, Gl. Muricatus, quasi a * Κογχυλιόω.] " Κογχυλιευτὴς, Qui conchylia venatur, Conchylia- " rius, s. Conchyta: ut Plaut. in Rud. dicit, Sal- " vete fures maritimi, conchytæ atque hamitæ. Bud. " tetrasyllabως scribit Κογχυλευτὴς, a κογχύλη." " Κογκυλεύοντες Hesychio sunt οἱ κογκύλιον ἐκπιά- " ζοντες. Procul dubio autem κογκύλιον dixit pro " κογχύλιον, Conchylium," [et κογκυλεύοντες pro κογχ.] " Κογχυλίας λίθος, Hes. esse dicit durum, et " in se habere κογχυλίου τύπους. Meminit hujus la- " pidis J. Poll. quoque (7, 100.) innuens a Xen. (K. " Ἀ. 3, 4, 6.) VOCARI κογχυλιάτην." [" Fac. ad Paus. 1, 171. Aristoph. Fr. 235." Schæf. Mss. * " Κογχυλίατος λίθος, Marmor Porphyreticum. Phi- C lostr. p. 71. not. 11. Olear." Elberling. Mss. * Κογ- χυλιάζω, Paul. Æg. 3, 5. Schneidero susp.] " Ἀνα- " κογχυλιάζω, s. Ἀνακογχυλίζω, i. q. ἀναγαργαρίζω, " teste Hes., Lex. meo vet. et Suida: ap. quorum " illos, posterius legitur, ap. hunc prius: ut et ap. " Plat. Symp. (11.) Εἰ δὲ μὴ, sc. παύσεται ἡ λύγξ, " ὕδατι ἀνακογχυλίασον, Aqua fauces collue gargari- " zata. Subauditur enim accus. φάρυγγα. Utrum- " que ap. J. Poll. quoque legitur: ut 4, 25. βὴξ, " λύξ· βῆττειν, λύττειν· ἐφ' ὧν τὸ ἀνακογχυλιάσαι: 6, " 3. Ὅ μέντοι ἀναγαργαρίσασθαι νῦν λέγουσιν, ἀνα- " κογχυλίσασθαι ἔλεγον, τὸ ἀνακλύσασθαι τὴν φάρυγ- " γα." [" Nicet. Annal. 10, 1. Aristoph. Σφ. 589. et Brunck. Vide Schn. Lex. Suppl.] " Ἀνακογχυλια- " σμὸς, Gargarizatio, Gargarizatus: utroque enim " modo Plin. illam oris collutionem vocat. Athen. " (587.) Τὸν ὑπὸ τῆς λυγγὸς ὀχλούμενον καὶ θερα- " πευόμενον ἀνακογχυλιασμοῖς ὕδατος, Gargarizatu " aquæ." [Aret. 1, 7. * Ἀνακογχυλισμὸς, Paul. Æg. 3, 18.] " Ἀνακογχυλιαστὸς, Quo fauces colluuntur, D " Qui gargarizari solet vel potest. Plato Comicus " ap. J. Poll. 6, 3. Ἀνακογχυλιαστὸν ἐχθοδοπόν τι " σκεύασω." [" Ad Timæi Lex. 128." Schæf. Mss.] " Κογχυλαγόνες, Hesychio sunt γυναῖκες νύμφαι."

" ΚΟΔΑΛΑ, Hesychio est Piscis quidam, qui et " κεστρεὺς, Mugil."

" ΚΟΔΑΛΕΥΟΜΑΙ, Hesychio ἐνδομυχῶ: affe- " renti itidem κοδαλεύεσθαι pro ἔνδον διατρίβειν, In " domicilio se continere, s. Intus latitare. Idem κο- " δαλευομένη affert pro ἀρεσκευομένη, * ἀπραγοῦσα."

" ΚΟΔΟΜΕΥΕΙ, Hes. affert pro φρύγει τὰς κριθὰς, " Hordeum frigit s. torret: dicens κοδομεύειν quo- " que esse τὸ ἐν ἰπνῷ φρύγειν ἢ τινι ἀγγείῳ." [" T. H. ad Plutum p. 280." Schæf. Mss.] " UNDE " Κοδομεὺς, Eid. et ὁ φρύγων τὰς κριθὰς, et ὁ ἐπι- " τάσσων τῷ φρύγοντι τὰς κριθάς. ITEM Κοδομεύ- " τρια, Quæ frigit torretque hordeum, ap. Pollu- " cem. ET Κοδομεῖον, τὸ, Instrumentum quo ad " frigendum bordeum utebantur, teste eod. Pol- " luce, qui 6, (64.) scribit τὸ φρύττειν dici etiam " κοδομεύειν: et τὸ ἐργαλεῖον ᾧ * ἐνέφρυττον, ἴσως " ἀγγεῖον κεραμεοῦν, vocari φρύγετρον et κοδομεῖ- " ον. Pro quo Ionice ap. Suid. Κοδομῆϊον: ex- " positum tamen * καμινευτικὸν, adjective, a nom. " masc. κοδομήϊος pro κοδόμειος. Ibid. scribit τὴν " κοδομεύουσαν, s. φρύττουσαν, vocari κοδομὴν: qua- " mobrem et ap. Hes. in expositione τοῦ κοδομαὶ pro " φρυκτωρίαι reponendum videri queat * φρύκτριαι: " præsertim cum idem Hes. κοδομὴν esse dicat θερα- " παινίδα, sic dictam ἀπὸ τοῦ κοδομεύειν, q. e. ἐν " ἰπνῷ φρύγειν: ut sit Ancilla quæ in furno torret " hordeum." [" J. Poll. 7, 181. 10, 109." Kall. Mss.] " Apud eund. Hes. legitur ET Κοδομία, ex- " positum * ἰπνία, * φρυκτία, ἀλετρία." [* " Κοδομεία, J. Poll. 1, 246." Kall. Mss.]

" ΚΟΘΟΡΝΟΣ, ὁ," [" Ionice Κότορνος, in Codd. nonnullis Herod. 6, 125." Schw. Mss.] " Cothur- " nus: Calceamentum utroque pedi aptum, s. utri- " que sexui conveniens, et virili et muliebri, auctore " Hes.: unde κόθορνον vocarunt Theramenem, διὰ " τὸν περὶ τὴν πολιτείαν * ἀμφοτερισμόν. Et in Pro- " verbio, Cothurno versatilior, usurparunt itidem pro " Homine qui utraque axilla gestare novit, ut aiunt. " Ipse adeo Theramenes ap. Xen. Ἑλλ. 2, (3, 17.) " p. 275. dicit, Ἀποκαλεῖ δὲ κόθορνόν με, ὡς ἀμφοτέ- " ροις πειρώμενον ἁρμόττειν: respondens ad hæc ver- " ba Critiæ, p. 273. Ἐπεὶ δ' ἤσθετο ἀντίπαλόν τι τῇ " ὀλιγαρχίᾳ ξυνιστάμενον, πρῶτος αὖ ἠγεμὼν τῷ δήμῳ " ἐπ' ἐκείνους ἐγένετο· ὅθεν δὴ που γὰρ καὶ κόθορνος " ἐπικαλεῖται· καὶ γὰρ ὁ κόθορνος ἁρμόττειν μὲν τοῖς " ποσὶν ἀμφοτέροις δοκεῖ, ἀποβλέπει δ' ἐπ' ἀμφοτέρων." [" Ad Diod. S. 1, 570. ad Charit. 549. Valck. Anim. ad Ammon. 149. ad Herod. 496. Metaph., Wyt- tenb. Select. 402. Potter. Archæol. 1, 38. An Ion. κότορνος? Wessel. Diss. Herod. 116." Schæf. Mss. Aristoph. Ἐκκλ. 346.]

" ΚΟΪ, Κοΐ, Vox, s. Imitatio vocis, porcellorum, " ap. Aristoph. ap. quem (Ἀ. 746.) et κοΐζειν dicun- " tur τὰ χοιρίδια, μιμητικῶς. Vide T. 4. c. 548." [" Jacobs. Antb. 12, 476. Valck. Adoniaz. p. 325. Anim. ad Ammon. 229." Schæf. Mss.]

" ΚΟΙΕΛΟΣ, Hes. teste dicitur τὸ ἐν τοῖς κνά- " μοις θηρίδιον, Bestiola, quæ fabis innascitur."

ΚΟΙΛΟΣ, Cavus, Concavus, Hesiod. Ἔργ. (1, 52.) Ἐν κοίλῳ νάρθηκι, In ferula cava. Dicitur et de rebus, quæ alio modo cavæ sunt, Od. K. (92.) de navibus, ἔντοσθε λιμένος κοίλοιο δέδεντο Πλησίαι, In cavo portu, Il. Φ. (32.) κατάγειν κοίλας ἐπὶ νῆας, Ad cavas naves, Ovid. Rates cavæ; Valer. Argon., volat inmissis cava pinus habenis, pro Navi. Synes. autem κ. ναῦν dicit Cavum navis, Cavum recessum et ven- trem navis, Epist. 32. Δεδεμένος ἐπὶ τοῦ καταστρώμα- τος μὴ εἰς κ. ναῦν καταβαίη. Sic e Xen. κ. ναῦς pro Ventre navis s. Concava parte, (Ἑλλ. 1, 6, 13.) Τοὺς B ἐπιβάτας ἐς κ. ναῦν μεταβιβάσας: 4. de vento impe- tuoso, Οὗτος ἄφνω προσπεσὼν, τὸ ἱστίον ἔμπαλιν ὤθη- σε, καὶ τὰ κυρτὰ κοῖλα πεποίηκεν, Quod curvum seu gibbosum in linteo erat, cavum reddidit: Valer. Argon. Cava lintea, pro Ita inflata vento, ut cavus quidam in eis recessus appareat. Diosc. de auricula muris, herba, Ἀνίησι καυλοὺς ἀπὸ μιᾶς ῥίζης πλείονας ὑπερύθρους τὰ κάτωθεν καὶ κοίλους, Plin. Caulibus plu- ribus ab una radice, aliquatenus rubentibus, concavis ab imo. Et κοίλη φλεψ ap. Medicos, quam Ve- nam cavam Cic. dicit. Ruf. Ephes. scribit Omnes magnas venas solitas fuisse vocari κοίλας: Praxago- ram vero κοίλην solum appellasse τὴν ἀπὸ ἥπατος ἐπὶ νεφροὺς πέμπουσαν τὰς ἀποφύσεις: alios vero καὶ τὴν ἄνω διὰ τῶν φρενῶν ἐπὶ καρδίαν τείνουσαν. Item κ. ἄργυρος, ap. Aristot. Œc. 2. Argentum in vasa reda- ctum; ea enim cava plerumque sunt. Bud. ap. Plut. κ. ἀργύριον exp. Argentum cœlatum. Et τόποι κ., Loca cava, i. e. Cavos recessus habentia: ut Cavæ valles. Theophr. (H. Pl. 4, 14, 12.) de flatibus ar-

bores exurentibus, Πονοῦσι δὲ μάλιστα τῶν τόπων οἱ κοῖλοι καὶ οἱ αὐλῶνες καὶ ὅσοι περὶ τοὺς ποταμούς. Pro quibus Plin. Hoc genere morbi convalles et apposita fluminibus laborant. At κ. λόχος ap. Hes., Equus durius. Τὸ κ. substantive etiam capitur, ut Lat. Cavum et Cavus, pro Cavitas s. Cavus recessus, Locus cavus. Aristot. de chamæleonte, Ὀφθαλμοὺς δ' ἔχει ἐν κοίλῳ τε κειμένους καὶ μεγάλους σφύδρα καὶ στρογγύλους, Plin. Oculi in recessu cavo, tenui discrimine prægrandes. Sic vero et Seneca, Cavos recessus luminum. Thuc. (7, 52.) Ἐν κοίλῳ λιμένος, In cavo recessu. Est et in orbe κοῖλον, Cavum, Virg. Æn. 4. etiam Convexum, tædet cœli convexa tueri. Et τὰ κ. τῆς γῆς, Cava terræ, Cavæ cavernæ, Virg. Sic etiam Cavum antrum, Cava specus. Item κοῖλον χειρὸς, ποδὸς, Cavitas manus et pedis, i. e. Vola; s. Cava manus, Cavus pes: Virg. cavis undam de flumine palmis Sustulit. Et Cavis manibus plaudere. J. Poll. Τὸ δὲ μεταξὺ θέναρος, καὶ ὑποθέναρος καὶ στήθους, κοῖλον χειρὸς ὀνομάζεται: quod et κοτύλη dicitur. Apollod. ap. Athen. (479.) Πᾶν δὲ τὸ κ., κοτύλην ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ, ὡς καὶ τὸ τῶν χειρῶν κοῖλον. Et τὸ κ. τοῦ ποδὸς, Cavum pedis, Vola, quod Priscian. 5. Subtel interpr. teste Cam. Unde κοῖλον ποδὸς δεῖξαι ap. Hes. de iis, qui in fugam vertuntur. Oculus quoque suum κοῖλον habet, quod quidam esse putant τὸ κάτωθεν βλέφαρον, J. Poll.: Gorr. Id esse dicit τοῦ ἄνω βλεφάρου τὸ ἐπιπολῆς, Superioris palpebræ superficiem. SICUT Ὑπόκοιλον, Pars inferior, quæ ei respondet. [Rufus 24.] Alii τὰ κοῖλα τῶν ὀφθαλμῶν interpr. Cavitates, quæ sub oculis utraque nasi parte cernuntur, quæ tamen κανθοὶ melius dicerentur, Gorr. Ab hoc autem Κοῖλον EST Κοιλοιδιᾶν, cum in diuturnis hæmorrhoidibus et longis mulierum profluviis et sæpe inchoantibus ophthalmiis intumescit ipsum κοῖλον. " Κοιλοιδιᾶν, dicitur τὰ κοῖλα τῶν " ὀφθαλμῶν οἰδεῖν, inquit Suid. in testimonium af- " ferens hoc Theocr. hemistichium, δηθὰ κοιλοιδιόων- " τι. Sed ibi metrum aliam postulat scripturam, " nimirum κυλοιδιόωντι, prima correpta." [" Valck. ad Theocr. x. Id. p. 13. Timæi Lex. 169. ibique Ruhnk." Schæf. Mss.] Apud J. Poll. autem SCRIBITUR Κυλοιδιᾶν, at in VV. LL. κοιλιδιᾶν perperam. Κυλοιδιᾶν ap. Theocr. quoque reperitur 1, (37.) ὑπ' ἔρωτος Δηθὰ κυλοιδιόωντες, i. e. οἰδοῦντες τὰ κοῖλα τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς, Schol. Item ap. Nicandr. ('A. 477.) ἀμφὶ δὲ μύλοις [μήλοις] Ἄνθεά τε βρυόεντα κυλοιδιόωντος ἐφίζει, ubi Schol. dicit esse τοὺς ὀφθαλμοὺς διοιδοῦντος, καὶ κοίλους ἔχοντος. Apud J. Poll. vero κυλοιδιῶν et ἐποφθαλμῶν accipitur etiam pro φθονῶν. " Κυλοιδιᾶν, ad verbum signif. οἰδεῖν τὰ " κύλα, h. e., ut Hes. exp., τὰ ὑποκάτω τῶν βλεφάρων " κοιλώματα, τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς μῆλα, τὰ ὑπώπια, " Cavitates oculorum quæ palpebris subsunt. Quæ " et κυλάδες dicuntur, ut in Κυλλήνιος tradit Etym.: " Κυλάδες γὰρ, inquit, συνεσταλμένον τοῦ ῠ, τὰ ὑπὸ " τοὺς ὀφθαλμοὺς μέρη· ὅθεν καὶ τὸ ταῦτα οἰδεῖν, κυλοι- " διᾶν καλοῦσι." [" Ad Charit. 723. Jacobs. Anth. 10, 167. Casaub. ad Sueton. Tiber. c. 7. ad Athen. 1, 31. Ruhnk. ad Timæi Lex. 169. Heringa Obs. 59." Schæf. Mss.] " Κοικύλλειν, Hes. esse dicit " περιβλέπειν: quod κύλα dicantur τὰ ἐπάνω τῶν " ὀφθαλμῶν. Alii esse volunt τὸ περιστρέφεσθαι καὶ " διατρίβειν περιβλεπόμενον, nonnulli φθονεῖν. Suid. " exp. non solum περιβλέπη, sed etiam κακοτεχνεῖς, " in h. l., Τί αὖ σὺ κυρκανᾷς" [κυκανᾷς Br.] " καὶ " κοικύλλεις ἔχων;" [ex Aristoph. Θ. 852.] ‖ Κοῖλα, Cava lateris, Ilia, κενεῶνες, Aristot. de Part. Anim. 9. Πρὸς τὰ κ. λέων ἀσθενὴς, Parte ilium leo infirmus est. AT Κοίλη, dicitur pro κοίλη ναῦς, ut supra dictum est, Cavum navis, Cavus recessus, Venter navis. Athen. Πολλὰ δὲ καὶ ἕτερα κατὰ μέσον τῆς νεὼς τὸ κύτος ἐν κοίλῃ οἰκήματα ἦν. Κοῖλαι, Cistæ, Arcæ: Catull. Cavas cistas dicit. J. Poll. Εἰς ἃ δὲ κατετίθεντο τὰς ἐσθῆτας ταύτας, χηλοὶ μὲν καθ' Ὅμηρον, κοῖλαί τε καὶ κιβωτοὶ καὶ κίσται. [" Κοίλη, ἡ, sc. φάραγξ, Convallis, Philostr. p. 52. l. 2. c. 5. n. 5." Elberling. Mss. " Κοῖλος, Wakef. Alc. 918. Trach. 901. Phil. 226. Jacobs. Specim. p. 18. Anth. 8, 154. 10, 167. Heyn. Hom. 4, 328. Toup. Emendd. 2, 586. De mari, Jacobs. Anth. 6, 91. 7, 131. Kuhn. ad Paus. 91. ad Herod. 484. De navi, Jacobs. Anim. 316. Anth. 6, 92. Villois. ad Long. 135. Boiss. Philostr. 248. 520. Κοίλη ναῦς, ad Charit. 673. Harles. ad Theocr. 344. ad Lucian. 1, 490. Herod. 676. Toup. Opusc. 2, 122. Κοίλη, Cava manus, Jacobs. Anim. 133. Anth. 10, 99. Κοῖλον, Coray Theophr. 268. ad Charit. 673. Κοίλη Εὐβοια, Boiss. Philostr. 553. Τὰ κ. τῆς Εὐβοίας, ad Herod. 484, 625. Κοίλοιο δρυὸς, Jacobs. Anth. 7, 156. 8, 154. K. ἄργυρος, Toup. ad Longin. 369. Ὑποδήματα κ., Wessel. Add. ad Diod. S. 1, 367. K. ὀφθαλμοὶ, ad Timæi Lex. 169. Κοῖλα oculi, ibid. Heringa Obs. 59." Schæf. Mss.] " Κοῖλν, " Hesychio τὸ καλόν: nisi potius scripsit τὸ κοῖλον." " Κοιγὰ, Eid. sunt κοῖλα, Cava, Concava." [* " Κοιλοέντερον, Lex. Ms." Wakef. Mss.] " Κοιλοσυρία, s. " Κοίλη Συρία, Cava Syria: Pars Syriæ quæ et με- " σοποταμία, quod sita est inter Euphratem et Tigrim " fluvios."

Ἄκοιλος, Qui cavus non est, In quo nihil cavum est, Cavitatis expers. Ἀμφίκοιλος, Utrimque Cavus. Suid. ait ἀμφίκοιλον vocari Lignum quoddam, e quo suspensa onera portari solent, dictum et ἀνάφορον. Additque scr. esse ἀμφίκυρτον. Ac certe baculus ille, e quo suspensas urnas aquarias portant nostrates ancillulæ, Parisini mei vocant Une courge, quibusdam in locis fit rectus, in aliis ἀμφίκυρτος, non ἀμφίκοιλος. [" Kuster. Aristoph. 64. Brunck. 2, 47." Schæf. Mss.] Ἀνάκοιλος, Cavus, Concavus, i. q. κοῖλος. Et ἀνάκοιλον in oculo i. q. κοῖλον. J. Poll. [* Ἀντίκοιλος, Polemo Physiogn. 2, 27. Οἱ μὴ ἔχοντες τὸ ἀ. τοῦ ποδός.] " Διάκοιλος, Cavus," [Diod. S. 17, 115.] " at Διακοίλη ὁδὸς, Nom. propr. Viæ cujusdam " prope Athenas, teste Herod." [6, 103. hodie legitur τῆς διὰ κοίλης καλεομένης ὁδοῦ.] Ἔγκοιλος, Introrsum cavus, Apollod. ap. Athen. (479.) de cotyla, Ποτηρίου τι γένος ὑψηλὸν καὶ ἔγκοιλον. At ὀφθαλμοὶ ἔγκοιλοι ἰσχυρῶς γενόμενοι, Hippocr. Oculi, qui vehementer subsederunt, Cels.: Oculi cavati, Lucret. [* Ἐπίκοιλος, Hippocr. 279, 31. * Ἰσόκοιλος, Ejusdem cavitatis, Plut. 10, 234. αὐλός. * " Μεγαλόκοιλος, Herodian. Epimer. 113." Boiss. Mss. * Μεσόκοιλος, Polyb. 10, 10, 7. Diosc. 1, 10. Lucian. 2, 404. * Ὀρθόκοιλον, Hippiatr. p. 262. falsa lectio pro ὀρθόκωλον. * Πρόκοιλος, Synes. 253.] Ὑπόκοιλος, Aliquatenus cavus, Aliqua e parte cavus, In imo cavus. [Aristot.] At Ὑπόκοιλον, vide in Κοῖλον.

Κοιλότης, ἡ, Cavitas, Concavitas. Ut αἱ τῶν γνάθων κοιλότητες s. ὀλμίσκοι, Cavitates maxillarum, in quibus dentes infixi sunt: ἡ τοῦ ἰσχίου κ., Athen. [479.] [* " Κοιλώδης, ad Timæi Lex. 273. Brunck. Phil. 937." Schæf. Mss. " Anna C. 12." Kall. Mss.]

[* Κοιλόω, Gl. Cavo, Diosc. 2, 199.] Κοίλωμα, τὸ, Cavum, Cavitas. ‖ In oculo autem κοίλωμα dicitur Ulcus in cornea oculi tunica rotundum, et amplius latiusque botryo, sed minus profundum: nascitur autem circa irin. Gorr. [" Ad Diod. S. 1, 212." Schæf. Mss. Lucian. 2, 434. * Κοίλωσις, Jambl. Arithm. 172. * " Κοιλίωσις, Excavatio, Nicom. Harm. 9." Wakef. Mss.]

Κοιλαίνω, Cavo, Cavum s. Concavum reddo, Athen. (479.) de ludo, qui ἐγκοτύλη dicitur, ἐν ᾗ κοιλάναντες τὰς χεῖρας δέχονται τὰ γόνατα τῶν νενικηκότων, Cavatis manibus accipiunt. Metaph. ap. Lucian. de Narratione Hist. (55.) quam scribit λείως τε καὶ ὁμαλῶς procedere, ὥστε μὴ προέχειν μήτε κοιλαίνεσθαι. At κοιλαίνειν νόον Παφίη ap. Phocyl. exp. In cavo aliquo mentis recessu recipere, Cavum aliquem in mente ei facere, i. e. admittere et recipere: Μή ποτε κοιλήνῃς Παφίῃ νόον, Κοιλαίνειν ὀφθαλμὸν, Eruere oculum, βαθύνειν, ἐξορύττειν, σβεννύναι, J. Poll. [" Jacobs. Anth. 6, 91. 11, 155. 12, 50. 208. Κοιλασθεὶς, T. H. ad Plutum p. 204." Schæf. Mss. Theocr. 23, 43. Κεκοίλασμαι, Hippocr. 1, 50. * Κοιλαινώδης, i. q. κοῖλος, Hippocr. Loc. in Hom. c. 3. Schneidero susp. * Κοίλανσις, Eust. 120, 41. * Κοίλασμα, Mathem. Vett. 37. Schleusn. Lex. V. T. * " Κοιλασία, Hes. * Κοιλαντικὸς, Etym. M." Wakef. Mss. * Διακοιλαίνω, Buttm. Schol. Od. Δ. 438.] Ἐγκοιλαίνω, Incavo, Colum.; Cavo, Excavo.

[Theophr. H. Pl. 5, 2, 4. Herod. 2, 73. Ἐγκοιλασμένος, Chirurg. Vett. p. 109.] Ατ Ἐγκοίλωσις, ἡ, in VV. LL. Excavatio, Seneca, est a v. Ἐγκοιλόω, signif. i. q. ἐγκοιλαίνω. [* Ἐκκοιλαίνω, Polyb. 10, 48, 7. * Ἐπικοιλαίνω, Theophyl. Epist. ap. Schn. Lex. * Συγκοιλαίνω, Balsamon ad Phot. Nomocan. p. 865. * Ὑποκοιλαίνω, Joseph. A. J. 3, 7, 6.]

Κοιλὰς, άδος, ἡ, Cava vallis, Convallis, κοῖλος τόπος, Theophr.: Herodian. 8, (1, 2.) Προύπεμψε σκοποὺς τοὺς ἐρευνήσοντας μή τινες ἔνεδραι ἐν κοιλάσιν ὁρῶν ἢ λόχμαις ὕλαις τε κρύφιοι εἶεν, In convallibus.

Κοιλὶς, ET Ἐπικοιλὶς, ἡ, Superior palpebra, τὸ ἄνωθεν βλέφαρον, J. Poll. Ἐπικοιλὶς, inquit Gorr., Cilium, ut Gaza interpr. Veteribus significat Extremum ambitum genæ superioris. " Ἐπικυλίδες, sicut " et κυλίδες, dicuntur Superiores palpebræ." [J. Poll. 2, 66. cf. Theophl. Protosp. 4, 18. * Ὑποκοιλὶς, Inferior palpebra, Aret. 3, 7.] || Κοιλὶς, δῆμος Ἀττικῆς, Hes.

[* Κοιλίσκος, Scalper excisorius, Chirurg. Vett. 94. 109. Cels. 8, 3. * Κοιλισκωτὸς, Paul. Ægin. 211, 34. vulgo * κυκλισκωτός. Vide Schn. Lex. et Suppl., et cf. Κυλίσκος, Κυκλίσκος.] Κοίλισκον, κοῖλον, Hes.

¶ Κοιλία, ἡ, Venter, Alvus, Hippocr. de morbis, qui imbres sequuntur, Πυρετοί τε μακροὶ καὶ κοιλίης ῥύσιες καὶ κυνάγχαι, Cels. Longæ febres, alvi dejectiones, angina. Idem Hippocr. Ὁκόσοισι νέοισιν ἐοῦσιν αἱ κ. ὑγραί εἰσι, τουτέοισιν ἀπογηράσκουσι ξηραίνονται· ὁκόσοισι δὲ νέοισιν ἐοῦσιν αἱ κοιλίαι ξηραί εἰσι, τουτέοισι πρεσβυτέροισι γινομένοισιν ὑγραίνονται: i. e., eod. Celso interpr., Quibus juvenibus fluxit alvus, plerumque in senectute contrahitur: quibus in adolescentia fuit astricta, sæpe in senectute solvitur: λύειν κοιλίαν ap. Athen. Solvere s. Resolvere alvum: ap. Eund. ὑπάγειν τὰς κοιλίας, Subducere. Et contra ap. Eund. ἱστάνει κοιλίαν, Sistit alvum. Item κοιλίας ἐφεκτικὰ, Quæ inhibendi alvi vim habent. Apud Eund. κοιλία πρυπετὴς, item ἀδρὰ, σκληρά. Item τὸ στόμα τῆς κοιλίας, Os ventriculi, ap. Alex. Aphr. At μέγα στόμα κοιλίας ap. J. Poll. ἔνθα τῇ κοιλίᾳ συνάπτει ὁ στόμαχος. Tres autem κοιλίαι s. Ventres numerantur: superior, κεκρύφαλος, secunda ἐχῖνος, tertia ἀποκριτικὴ, ut Nicandri Schol. tradit. Aristot. de Part. Anim. 2, 3. K. ἡ ἄνω καὶ ἡ κάτω, Superior venter et inferior, s. imus, quam νείαιραν Homerus vocat, i. e. Alvus: ap. Eund. κ. μεγάλη, Venter major. Vide et de Part. Anim. 3, 14. Κοιλία, Venter, Aristoteli dicitur, inquit Gorr., Illa corporis cavitas, in quam cibus devoratur, et prima concoctio peragitur. Latius tamen patet hoc nomen, nec Receptaculum modo signif., sed Omnem etiam cavitatem in profundo positam, ut cerebri, cordis, jecinoris et reliquarum partium: id quod testatur Philotheus Comm. in Aphor. 15, 1. scribens, Κοιλίας λέγει τὴν σιτοδόχον καὶ πᾶσαν κοιλότητα ἐν βάθει κειμένην, οἷον ἐγκεφάλου, καρδίας, ἥπατος, καὶ τῶν ἄλλων. Sed cum de ventre inferiore tantum dicitur, articulo jungitur præp., ut annotant Gal. et Philotheus Aphor. 20, 6., id quod observare debent, qui vocis ὁμωνυμίαν reformidant: ut cum de omni cavitate loquimur, κοιλίαν: cum de ventre inferiore, τὴν κοιλίαν, vel τὴν κάτω κ. cum adjectione dicamus. Erotian. annotavit τὴν κοιλίαν ab Hippocr. dici πᾶσαν τὴν ὑπὸ τὸ διάφραγμα εὐρυχωρίαν, et interdum Thoracis internum spatium et ventrem ipsum, et ulcerum cavitatem. Hæc ille. Aristot. H. A. 1. K. τρεῖς ἔχει καρδία. || Κοιλίας accipi etiam pro Omasis tradunt VV. LL. ap. Aristoph. Πλ. (1168.) πλῦνέ γε Αὐτὸς προσελθὼν πρὸς τὸ φρέαρ τὰς κοιλίας. In Polyb. autem (7, 15, 8.) Φάραγγος ὑποκειμένης, εἰς ἣν ῥιπτεῖσθαι συνέβαινε τοὺς ἐκ τῆς πόλεως νεκροὺς, καὶ τὰς τῶν ἵππων καὶ τὰς τῶν ὑποζυγίων τῶν ἀποθνησκόντων κοιλίας, accipi volunt pro Cadaveribus. || Κοιλία, ὀχετὸς, ἐν Κυρήνῃ, Canalis, per quem aqua ducitur, καὶ τὸ ἐκ ξύλων οἴκημα, Hes. [" Kuster. Aristoph. 106. Schol. Il. 22. p. 38. Valck. Callim. 241. Wakef. S. Cr. 2, 73. Κοιλίαι, Viscera, T. H. ad Plutum p. 456. Κατὰ κοιλίας ποιεῖν, Phryn. Ecl. 136. Thom. M. 504." Schæf. Mss. Herod. 2, 40. Hippocr. Coac. c. 20. Aret. 3, 8.] Κοιλιοδαίμων, Cui venter Deus est, Athen. (97.) Γάστρων καὶ κοιλιόδαιμον ἄνθρωπε, Qui in gula et ventre summum bonum ponit, Bud.: [100. " Toup. Opusc. 1, 530." Schæf. Mss. " Eust. Il. 304, 39. Dæmon ventris, Clem. Alex. 174." Wakef. Mss.] Κοιλιόδουλος, Ventris servus, Ventri deditus. [" Jo. Climac. 202." Boiss. Mss. * " Κοιλιολάτρης, Pallad. V. Chrys. 116." Kall. Mss.] Κοιλιολυσία, Ventris solutio s. resolutio, Cels. Cic. ad Att. [10, 13. Anecd. Bekkeri 323. in Ἀβυρτάκη. * Κοιλιολυτικὸς, Geopon. 10, 51. * " Κοιλιομανία, Jo. Chmac. 347." Boiss. Mss.] Κοιλιοπώλης, Qui ventres s. omasa vendit, Aristoph. [Ἱππ. 200. * " Κοιλιοστρόφος, Schol. Nicandri Ἀ. 596. * Κοιλιοφορέω, Epiphan. 2. 297." Wakef. Mss. * " Κοιλιούχιον, Valck. Adoniaz. p. 333." Schæf. Mss. Theophr. Char. 18, 1.]

[* Ἀκοίλιος, ὁ, ἡ, Hippocr. 1, 369. Lind., Galen. 1, 443. Bas.] Δυσκοίλιος, Cui alvus est astrictior, Cæl. 6, 22.; Alvo incommodus. Contr. τῷ εὐκοίλιος. [Plut. 6, 518.] Ἐγκοίλιος, Qui in ventre est. Et τὰ ἐγκοίλια, Intestina, Interanea. J. Poll. 2. Ἐνιδρυμένα ταῖς πλευραῖς σπλάγχνα, ἐγκοίλια καλεῖται. || Ἐγκοίλια, Navium costæ, Ligna transversaria in ipsa navi κοίλῃ, Theophr. H. Pl. 4, (2, 8.) de spina nigra, Ἡ δὲ μέλαινα ἰσχυροτέρα τε καὶ ἄσηπτος· διὸ καὶ ἐν ταῖς ναυπηγίαις χρῶνται πρὸς τὰ ἐγκοίλια αὐτῇ: Plin. 13, 10. Nec minus spina celebratur in ead. gente duntaxat, nigra; quoniam incorrupta etiam in aquis durat, ob id utilissima navium costis. Athen. (206.) de nave Hieronis, Γόμφους τε καὶ ἐγκοίλια καὶ σταμίνας, καὶ τὴν εἰς τὴν ἄλλην χρείαν ὕλην. Hoc ἐγκοίλιον Aristoph. ἐντεριωνίδα appellat. J. Poll. Ἐντεριωνίδα δὲ, τὰ καλούμενα ἐγκοίλια τῶν νεῶν, Ἀριστοφάνης ὠνόμασεν. [Diod. S. 1, 35. Strabo 15. p. 27. Sieb.] Εὐκοίλιος, Bonam alvum facieus, Cato. Εὐκοίλια Medici vocant, Quæ modice alvum solvunt, plus tamen quam natura sua sponte faceret. Diosc. de beta, Τὸ μὲν λευκὸν, εὐκοίλιον· τὸ δὲ μέλαν, σταλτικώτερον κοιλίας: Plin. Candida beta solvitur alvus modice, nigra inhibetur. De qua Athen. (371.) Εὐκοιλιώτερον δὲ τὸ λευκὸν, τὸ δὲ μέλαν, οὐρητικώτερον. Diosc. 1, 134. de cerasis, Αὐτὰ μὲν χλωρὰ λαμβανόμενα, εὐκοίλια τυγχάνει, ξηρὰ δὲ ἵστησι κοιλίαν: c. 3. de oleo, Εὐκοίλιον καὶ μαλακτικόν. Athen. 8. Εὐανάδοτος, εὐκοίλιος. [Alex. Trall. 9. p. 163.] " Μεγαλο- " κοίλιος, Qui magno s. amplo est ventre." [Schol. Lucian. Bacch. 2.] " Μικροκοίλιος, Qui parvo ventre " est. Μονοκοίλιος, Unicum ventrem habens. CONTRA Πολυκοίλιος, Qui multos habet ventres. In VV. LL. scribitur Μονόκοιλος, quod ex Aristot. citatur: [H. A. 1, 775. * Νευροκοίλιος, Hippocr. 410, 10. Vide Schn. Lex. Suppl. * Ὁμοκοίλιος, Jo. Chrys.] Προκοίλιος, Versus dicitur, in cujus medio syllaba redundat, sicut contra λαγαρὸς, In quo brevis pro longa ponitur. At μακροκέφαλος, In quo prima syllaba abundat, μακροσκελὴς, In quo ultima. Προκοιλίου autem exemplum est initio Iliad. Μῆνιν ἄειδε, θεὰ, Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος. [" Heyn. Hom. 5, 249." Schæf. Mss.: Gl. Ventrosus.] Σκληροκοίλιος, Qui duro ventre s. dura alvo est, κοιλίαν σκληρὰν ἔχων, Theopomp. ap. Athen.: Diosc. 5, 27. Πρὸς κοιλίας ὑπαγωγὴν, καὶ ἐμπύοις, σκληροκοιλίοις. [* Στενοκοίλιος, Ælianus Porphyrii ad Ptolem. Harm. 217.] Ὑγροκοίλιος, Qui humida s. fluida alvo est. * Ὑποκοίλιον, Gl. Submen, Subventrile, Abdomen: ὑ. προβάτου· Subvellameu. * Ψυχροκοίλιος, Procl. Paraphr. 214.]

Κοιλιακὸς, Cui excrementa lævia, humentia et semicocta, alvo continenter fluida redduntur, aliquanto postquam assumta fuerint tempore, Gorr. Cœliacos et alvinos vocat Plin., qui eo morbo, qui et ipse κ. πάθος dicitur, et κ. νόσος, vel διάθεσις, aut δυσκρασία, laborant. Scrib. Largus Cœliacos esse dicit, qui subito et multa dejiciunt. [Cels. 4, 12. " Heyn. Hom. 5, 248." Schæf. Mss.] Κοιλιώδης, Ventrosus, Ventris speciem gerens.

[* Κοιλίδιον, Ventriculus, Strabo 14. p. 992. Κοιλ. * ἐκζεστὸν, Gl. Aqualiculum.]

[* " Κοιλιάζω, Koen. ad Greg. Cor. 151." Schæf. Mss. * Ἀνακοιλιασμὸς, Cœl. Aurel. Chronic. 2, 16. p. 426. Schneidero susp. * Ἐκκοιλίζω, Mithræcus

Athenæi 325.: Koen. tamen corrigit * Ἐκκοιλιάζω.] " Ἐκκοιλιστὸς, Ventrosus, Crassus, VV. LL. Sed " viderint. At pro ἐκκοιλιστοὶ, qui Hesychio sunt " στέφανοι μεγάλοι, ἁδροὶ, Eust. habet ἐκκυλίσιοι: " scr. itaque * ἐκκυλιστοί."

ΚΟΙΜΑΟΜΑΙ, Dormio, vel, ut alii volunt, proprie, Cubo dormiendi gratia, Reclino me ad capiendum somnum, ἀναπίπτω, και ὡς εἰς ὕπνον ἀνακλίνομαι, Eust., cum alibi, tum in Il. H. (482.) Κοιμήσαντ' ἄρ ἔπειτα καὶ ὕπνου δῶρον ἐλοντο. Sic autem et verbum καθεύδειν ab eod. poeta sumi tradit. Talis est hic versus Od. Π. (481.) Δὴ τότε κοιμήσαντο, καὶ ὕπνου δῶρον ἐλοντο. Ideo autem pro ὑπνοῦν, Dormire, accipi non vult Eust., quod subjungatur καὶ ὕπνου δῶρον ἐλοντο. Hes. quoque κοιμηθέντι exp. κατακλιθέντι, addens οὐ πάντως ὑπνώσαντι. In quo certe lubenter illis assentior, existimans κοιμᾶσθαι in hujusmodi ll. reddi posse, Dare se somno, Cic.; Dare corpus somno, Ovid. Nisi quis malit, Componere se ad somnum, aut etiam Cubare, uno verbo. At ubi κοιμᾶσθαι nec cum illa, nec cum alia hujusmodi adjectione ponitur, tum vero sunt qui illud non aliter quam verbo Dormire reddant, Obdormire, ap. eund. poetam: Il. A. (476.) Δὴ τότε κοιμήσαντο παρὰ πρυμνήσια νηός: (610.) Ἔνθα πάρος κοιμᾶθ', ὅτε μιν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνοι. Sed non video, quid obstet, quominus et in his ll. aliisque similibus τῷ κοιμᾶσθαι alteram illam signif. demus: verbi gratia, in posteriore illo versu, Ἔνθα πάρος κοιμᾶθ' κ. τ. λ. Ubi antea cubabat, cum eum dulcis somnus invaderet. Ut autem κοιμάομαι pro Cubo, sic Κοιμάω, pro Cubare facio, In cubili colloco, alicubi accipitur. Ab eod. Hom. jungitur κοιμήσατο cum accus. ὕπνον. Il. Λ. 241. Ὡς ὁ μὲν αὐθι πεσὼν κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον, Dormivit ferreum somnum, Obdormivit, Dormire cœpit, Dedit se somno. Huc autem pertinet Catull. Nox est perpetua una dormienda. Sed et pro Mori positum fuisse Κοιμᾶσθαι, dicetur paulo post. In prosa quoque modo hanc, modo illam signif. habere videtur; nam in Athen. 10. Κοιμᾶσθαι δ' ἔθος εἶχεν ἐπὶ λεοντῆς μόνης, est potius Cubare; at (434.) Ἔπινε δὲ ὁ Ἀλέξανδρος πλεῖστον, ὡς καὶ ἀπὸ τῆς μέθης συνεχῶς κοιμᾶσθαι δύο ἡμέρας καὶ δύο νύκτας, est potius Dormire: licet alioqui hoc incredibile videri possit, alicui duobus diebus et totidem noctibus ad edormiscendam crapulam opus esse. Cic. ap. Plat. κοιμᾶσθαι νύκτωρ Pernoctare vertit, Lex. Cic. 41. || Κοιμᾶσθαι, Mori: unde κεκοιμημένοι ap. Dionys. Areop. Mortui. Sic autem ante eum usi sunt hoc verbo Evangelistæ; itemque Paulus. Huc pertinet illud Hom. modo citatum, κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον. Vide Κοίμησις, Κοιμητήριον. || Κοιμάομαι, omissis longis derivationis ambagibus, quas Etym. affert, vel a poetico v. Κείω, Dormio, vel a Κεῖμαι, Jaceo, deduci posse existimo. Nec vero novam nomini κοίτη derivationem quærendam esse censeo; quippe quod a v. Κοιμῶμαι derivari existimem, ut nimirum κοίτη dicatur quasi κοίμη. || Κοιμάω, s. Dormire facio, potius Cubare facio, In lecto colloco: quibus modis Bud. verbum hoc interpr. Od. Γ. (397.) Τὸν δ' αὐτοῦ κοίμησε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ, Δ. (336.) Νεβροὺς κοιμήσασα νεηγενέας γαλαθηνούς. Metaph., ut Lat. Sopio: unde dicitur κοιμῆσαι ἀνέμους, ὀδύνας. Ceterum κοιμῆσαι sunt qui velint pro κοιμίσαι s. κοιμίσσαι scribi, mutato Æolice ι in η: unde et Il. M. (281.) in Κοιμήσας δ' ἀνέμους, κ. τ. λ. pro κοιμήσας scribi etiam κοιμίσσας admonet Eust., sed invenitur ap. Æsch. et Soph. verbum κοιμᾷν, e quo est illud κοιμῆσαι: dicit enim ille, βλέφαρα μὴ κοιμῶν ὕπνῳ, Pr. [S. c. Th. 3.] ni fallor, hic autem, Κοιμῶ τόδ' ἕλκος. Est autem h. l. in Philoct. (650.) p. 407. ubi Schol. exp. κατακοιμίζω et πραΰνω. Sed hoc posteriori verbo πραΰνω exponere non satis convenit, cum subjungatur a Soph., ὥστε πραΰνειν πάνυ: totus enim locus ita habet, Φύλλον τί μοι πάρεστιν, ᾧ μάλιστ' ἀεὶ Κοιμῶ τόδ' ἕλκος, ὥστε πραΰνειν πάνυ, ubi fortasse non male metaph. itidem reddetur Sopio. Nisi quis malit Mulceo: quod de vulnere etiam dixit Ovid. Ceterum

A quia καιμῶ est κοιμᾶσθαι ποιῶ, ideoque dictum fuisse videtur prius κοιμῶμαι, priorem etiam locum huic dedi. [" Ionice κοιμέομαι, Herod. 2, 95." Schw. Mss. " Valck. Oratt. 342. Jacobs. Anth. 6, 70. 8, 155. 379. 9, 155. 209. 11, 61. 12, 9. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 89. Heyn. Hom. 5, 392. 6, 162. 322. 576. 7, 232. ad Anton. Lib. 204. Verh., Brunck. ad Hipp. 565. 1398. Valck. p. 314. Pierson. Veris. 81. Od. M. 372. ad Callim. 1, 166. Alciphr. 176. De concubitu, Markl. Suppl. 796. Act., med., Kuster. V. M. 12." Schæf. Mss.] Κοίμημα, Dormitio. A Soph. κοιμήματα positum fuit pro συγκοιμήματα, in Ant. (864.) p. 239. κοιμήματ' αὐτογένητ', Schol. συνουσίαι τοῦ πατρὸς αὐτογενεῖς. Κοίμησις, Dormitio, Jo. 11, 13. Ἐκεῖνοι δὲ ἔδοξαν ὅτι περὶ τῆς κ. τοῦ ὕπνου λέγει, Intellexerant de dormitione somni, quod dixerat Christus, Λάζαρος ὁ φίλος ἡμῶν κεκοίμηται· ἀλλὰ πορεύομαι ἵνα ἐξυπνίσω αὐτόν: postea vero pro Λάζαρος κεκοίμηται, dicit ἀπέθανε. || Mors, Obitus, e Can. 23. Conc. Antioch. Μετὰ κοίμησιν τοῦ ἀναπαυσαμένου. [" Ad Timæi Lex. 145." Schæf. Mss. Sirach. 18, 10. 46, 22. 48, 14. * " Κοιμητικὸς, unde * Κοιμητικῶς, Etym. M. * Κοιμητήριος, Idem p. 550." Wakef. Mss.] Κοιμητήριον, q. d. Dormitorium, Locus in quo dormitur, Dosiadas ap. Athen. (143.) scribit τὰς συσσιτίας ap. Cretam habere duos οἴκους, quorum unum vocari ἀνδρεῖον: alterum in quem dormitum dimittunt hospites, κοιμητήριον. || Item κ. ab ea verbi κοιμῶμαι signif., qua pro Morior accipitur, quidam et pro Loco, in quo humata jacent mortuorum corpora, acceperunt; retinuitque vocem hanc in ista signif. lingua Gallica, vocans Cemetière, sed perperam pronuntiante vulgo Cimetière. [* " Κοίμητρον, Lectus, Stratum, Symm. Jud. 4, 18. Scharfenbergio ad h. l. suspectum est vocab. κοίμητρον, omnibus Lexicographis ignotum, et suspicatur fortasse leg. esse ἐν κοιμητηρίῳ." Schleusn. Lex. V. T. * Κοιμήτωρ, Greg. Naz. 2, 222. * " Κοιμήθρα, Locus quietis, Suid. 2, 92." Wakef. Mss.] Ἀκοίμητος, Non sopitus, dormiens, Pervigil, Irrequietus, Greg. Naz. Καὶ τούτων ἔτι φοβερώτερον, ὃ τῷ ἀκοιμήτῳ σκώληκι συντέτακται, ubi respicit ad dictum illud, Vermis eorum non moritur. [Æsch. Pr. 138. * " Κακοκοίμητος, Heyn. Hom. 8, 39." Schæf. Mss. Hesych. 275. * " Μακρόκοιμητος, Const. Manass. Chron. p. 56." Boiss. Mss. * Πολυκοίμητος, Schol. Æsch. Pr. 139.]

Ἀνακοιμάομαι, Dormio, Cubo: pro simplici κοιμῶμαι, Bud. afferens e Xen. (K. Π. 2, 4, 18.) Ἐπεὶ δὲ ἀνεκοιμήθησαν [ἀπεκ.] ὅσον ἐδόκει μέτριον εἶναι. Sic autem et comp. ἀποκοιμᾶσθαι utitur. Ἀποκοιμάομαι, Seorsum dormio, Secubo, Seorsum cubo, Plato de LL. 6. (p. 272.) Ὁ δὲ ἀποσυσσιτήσας, κἂν ἠντιναοῦν ἡμέραν ἢ νύκτα ἀποκοιμηθεὶς, μή τῶν ἀρχόντων ταξάντων, ἢ κ. τ. λ. Sic capitur ἀπὸ et in ἀποκοιτῶ. || Pro simplici κοιμῶμαι, Dormio, aliquoties ap. Xen. K. Π. 2, (4, 17.) Ἀλλὰ νῦν ἐᾶσαι χρὴ τοὺς ἄνδρας τὸ μέτριον ἀποκοιμηθῆναι. Ibid. Ἐπειδὰν ἀποκοιμηθῇς ὅσον μέτριον. [" Cattier. Gazoph. 68. Porson. Or. 581. Brunck. Aristoph. 2, 201. Dionys. H. 1, 588. ad Herod. 655." Schæf. Mss.] Ἐγκοιμάομαι, Indormio, Dormio super, Incubo, Strabo, Καὶ ἐγκοιμώμενοι δέρματι. Pro eod. dicitur et ἐπικοιμῶμαι. [" Wessel. ad Diod. S. 1, 29. 63. ad Herod. 358. 683. * Ἐγκοίμησις, Toup. Opusc. 1, 70. Jacobs. Anth. 10, 69." Schæf. Mss. " Diod. S. 1, 63. Clem. Alex. 216. * Ἐγκοίμητρον, Lectus, Schol. Od. Ξ. 51." Wakef. Mss. Ammon. v. Χλαῖνα. Ἐγκοίμητρον, * Ἐγκοίμηθρον, Gl. Dormitorium. * Ἐγκοιμητήρ, * Ἐγκοιμήτωρ, J. Poll. 10, 123. * Ἐγκοιμητήριος, 6, 11. ψίαθος.] Ἐκκοιμάομαι, Somno excitor: ut ἐκκοιμηθεὶς ap. Plat. (de LL. 1. p. 52.) exp. Somno excitatus, Qui edormivit. Sed Edormio pro Somno excitor, suspectum est. Ἐπικοιμάομαι, Indormio, Incubo: ut ἐγκοιμῶμαι, de quo dictum modo fuit. Sed in VV. LL. ἐπικοιμώμενα ex 1 Esdra (5, 72.) affertur pro Insidiantia; verum scriptura illa merito suspecta ibi fuerit. [Schleusner. Lex. V. T. Ἐπικεκοιμημένος, Somno captus, Negligens, Polyb. 2, 13, 4. * Ἐπικοίμησις, Hippocr. 805. al. ἐπίκνησις.] Κατακοιμά-

ομαι, Obdormisco, Obdormio, simpl. Dormio, Herod. (1, 31.) de Cleobi et Bitone, Μετὰ ταύτην δὲ τὴν εὐχὴν, ὡς ἔθυσάν τε καὶ εὐωχήθησαν, κατακοιμηθέντες ἐν αὐτῷ τῷ ἱρῷ οἱ νεηνίαι, οὐκέτι ἀνέστησαν: quam historiam Cic. his verbis narrat, hinc, ut credibile est, sumens, Post epulatos cum matre adolescentes somno se dedisse, mane inventos fuisse mortuos. || Κατακοιμῶ, Sopio, Consopio: unde pass. Κατακοιμῶμαι, Sopior, Consopior: Πυρὸς ἤδη κατακεκοιμημένου, Consopito igne, i. e. Extincto, Bud. e Plut. [" Cas. et Schw. ad Athen. 192. Κατακοιμάω τὴν φυλακὴν, Tempus vigiliarum dormiendo consumo, Herod. 9, 93. bis consentientibus libris omnibus, ubi quidem pro κατακοιμησ. viri docti κατακοιμισ. corrigunt. Vide Κατακοιμίζω." Schw. Mss. " Ad Charit. 750. Abresch. Æsch. 2, 103. Brunck. ad Hipp. 565. 1398. Œd. T. 1222. ad Callim. 1, 167." Schæf. Mss. * Κατακοιμητὴς, Gl. Cubicularius: leg. κατακοιμιστής.] Κατακοιμητικὸς, q. d. Sopitivus, s. Soporativus, Aptus ad inducendum somnum. Peculiariter autem κατακοιμητικὸν appellabatur Id epithalamium, quod vesperi canebatur ad mediam usque noctem, sicut Matutinum, διεγερτικὸν, vel ὄρθριον vocabatur, Schol. Theocr. Ad κατακοιμητικὸν pertinet Virg. Sparge, marite, nuces; tibi deserit Hesperus Œtam: itidemque Catull. Nimirum Œtæos ostendit noctifer ignes. [" Toup. Opusc. 1, 510." Schæf. Mss. * Ἐγκατακοιμῶμαι, Dionys. H. de Comp. VV. 146. " Dormio in templo, Herod. 8, 134." Schw. Mss.] Ἐπικατακοιμάομαι, Indormio, VV. LL. [" Ad Herod. 358." Schæf. Mss. * Συγκατακοιμάω, Joseph. A. J. 12, 4, 4.] Παρακοιμάομαι, Juxta dormio, cubo, Accubo. At in VV. LL. redditur Excubo. [Athen. 189. " Παρακοιμώμενος, Epigr. adesp. 596." Schæf. Mss. * Παρακοίμημα, Schol. Soph. Ant. 661.] Παρακοίμησις, Accubatio, [Gl. Excubitum.] Παρακοιμήτης, Qui accubat. At in VV. LL. redduntur et Excubiæ et Excubitor. [Παρακοιμητὴς, Gl. Excubitor. * " Προκοιμάομαι, Ammon. Monach. 106. Combef." Boiss. Mss. Clem. Alex. Strom. 452, 10. 15.] Συγκοιμάομαι, Condormio, Simul dormio, cubo, Concumbo, Coëo: συγκοιμᾶσθαι, συνελθεῖν, Hes. [Eur. Phœn. 53.] Συγκοίμημα, Concubitus, Eur. [Andr. 1273. " Conjux, Valck. Phœn. p. 506." Schæf. Mss.] Συγκοίμησις, Plato pro eod. [* Συγκοιμητὴς, Gl. Concubitor, Hes.]

¶ Κοιμίζω, Dormire facio, Somnum induco, Sopio, Consopio. Dosiadas ap. Athen. accipere videtur pro Dormitum dimitto, Horat. Dormitum dimittitur, (143.) Εἰσὶ δὲ πανταχοῦ κατὰ τὴν Κρήτην οἶκοι δύο ταῖς συσσιτίαις, ὧν τὸν μὲν καλοῦσιν ἀνδρεῖον, τὸν δ' ἄλλον, ἐν ᾧ τοὺς ξένους κοιμίζουσι, κοιμητήριον προσαγορεύουσι. Apud Soph. est Soporem mortis inducere, Aj. (831.) p. 50. meæ Ed. καλῶ θ' ἅμα Πομπαῖον Ἑρμην χθόνιον εὖ με κοιμίσαι. Huc autem pertinet Hom. l. c. κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον. [" Jacobs. Anth. 1, 47. 70. 9, 154. 209. 11, 61. Posidipp. 9. et Jacobs., Bianor 10. Boiss. Philostr. 597. Heyn. Hom. 6, 322. 576. 7, 232. Steinbr. Mus. Tur. 1, 193. Toup. Opusc. 1, 152. ad Il. M. 281. Od. M. 372. ad Callim. 1, 166. Heyn. ad Apollod. 205. ad Anton. Lib. 204. Verh., Brunck. ad Hipp. 565. 1398. Valck. p. 314. De morte, Heyn. Hom. 6, 162. Grammat., 5, 724. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 219." Schæf. Mss. * " Κοίμισμα, Hes. v. Κῶμα." Wakef. Mss. * " Κοιμισμὸς, Bekk. Anecd. 756." Boiss. Mss.] " Κοιμιστὴς, Sopitor, Epigr." [" Asclepiad. 9. * Κοιμιστικὸς, Heyn. Hom. 4, 529. * Ἀκοίμιστος, Diod. S. 2, 616." Schæf. Mss. * Ἀποκοιμίζω, Alciphr. 1, 3. Epist. Socr. 1. * Ἐγκοιμίζω, Anal. 2, 401. * Ἐπικοιμίζω, Nonn. D. 4, 307.] Κατακοιμίζω, i. q. simplex κοιμίζω. In VV. LL. exp. etiam Compono aliquem ad somnum capiendum, Ministro in thalamo. Sed in iis LL., quæ omnium prima edita fuerunt, additur etiam Sum cubicularius. Cujus expositionis occasionem præbuisse puto verbale NOM. Κατακοιμιστὴς, quod a Plut. (6, 662.) pro Cubiculario poui testatur Bud. At Κατακοιμάζω et Κατακοιμαστὴς, quæ in VV. LL. habentur, mendosa esse puto. [" Κατακοιμίζω, Mœr. 102. et n., Brunck. ad Hipp. 565. 1398. Œd. T. 1222. ad Callim. 1, 167. ad Herod. 683. 734. Ind. Xen. Mem. Abresch. Æsch. 2, 103. * Κατακοιμιστὴς, ad Diod. S. 1, 456. ad Mœr. 103." Schæf. Mss.] " Κακοιμιστὴς, Cubicularius, " VV. LL. perperam pro κατακ." [" Κατακοιμίζω, Dormire facio, jubeo, Herod. 8, 134. Ξεῖνόν τινα πείσας κατεκοίμισε ἐς Ἀμφιάραον: ubi quidem alii κατεκοίμησε. Item Dormiendo consumo tempus, Xen. Mem. 2, 1, (30.) Τῆς ἡμέρας τὸ χρησιμώτατον κατακοιμίζουσι. Ælian. H. A. 1, 15. et 3, 13. Κατακοιμίσαι τὴν φυλακήν. Cf. Κατακοιμάω." Schw. Mss. Phryn. Bekkeri p. 46. τὸν λύχνον. " Sopio, Andr. Cret. 65. Clem. Alex. 168." Elberling. Mss. * Προκατακοιμίζω, Clem. Alex. Pæd. 181, 23. * Μετακοιμίζω, Æsch. Choeph. 1075. * Παρακοιμίζω, Schol. Apoll. Rh. 3, 62. Amphiloch. 89. * Παρακοιμιστὴς, Paul. Alex. M. 4. * Προσκοιμίζομαι, Xen. Ἑλλ. 5, 1, 16. * Συγκοιμίζω, Aristoph. Ὄρν. 1734.]

" Κοιμάστριος, Hesychio κοιτὼν, Cubile."

" ΚΕΜΑΣ, ἄδος, ἡ, Hinnulus cervi, vel Caprea, " Dama: Hes. enim teste κεμὰς est νεβρὸς ἐλάφου, " vel, ut alii volunt, δορκάς. Il. K. (361.) Ἥ κεμάδ' " ἠὲ λαγωὸν ἐπείγετον. Athen. l. 5. fin. ex Herodico " Babyl. τῆς ξουθῆς δειλότεροι κεμάδος." [Anal. 2, 65. 119.] " Sunt qui dictam existiment quasi κοιμάδα, " utpote κοιμωμένην ἔτι ἐν τῷ σπηλαίῳ, nec audentem " se committere sylvis. Apud Hes. et gemino μ." [Eur. Iph. T. 176. Ælian. H. A. 14, 14. Κεμὰς, Quint. Sm. 1, 587. 6, 140. " Ruhnk. ad H. in Cer. 386. Ep. Cr. 145. Κεμὰς, Toup. Opusc. 2, 58. Heyn. Hom. 6, 76. Thom. M. 201. Markl. Iph. p. 249. Jacobs. Anth. 8, 320. 9, 151. 11, 99." Schæf. Mss. * " Κεμαδοσσός, Nonn. D. p. 97. (782.)" Boiss. Mss.] " Κεμφὰς, Hesychio est ἔλαφος, " Cerva."

ΚΟΙΤΗ, ἡ, Cubile, Lectus, Od. Ξ. (455.) οἱ δ' ἐπὶ κοίτην [κοῖτον] Σίτου καὶ κρειῶν κεκορημένοι ἐσσεύοντο, Nicænetus ap. Athen. (673.) Ἀρκεῖ μοι κοίτη μὲν ὑπὸ πλευροῖσι χαμεύνα, Xen. K. Π. 2, (3, 1.) Καὶ εὐξάμενοι τοῖς θεοῖς τὰ ἀγαθὰ τὴν σκηνὴν εἰς κοίτην διέλυον: 7, (5, 20.) Οὐδαμοῦ ἄνθρωποι εὐχειρωτότεροί εἰσιν, ἢ ἐν σίτοις καὶ ποτοῖς, καὶ λουτρῷ καὶ κοίτῃ καὶ ὕπνῳ. Apud Eund. (Ἀπ. 2, 3, 16.) Κοίτῃ μαλακῇ τιμῆσαι. Eust. vult κοίτην esse etiam τὴν ἀνάκλισιν, δι' ἧς ὕπνος περιγίνεται: quo fortasse modo in illo priore l. Xen. accipere aliquis malit. || Cubile ferarum, Lustrum ferarum, VV. LL. Invenitur autem κοιταῖον hac in signif. non semel ap. Plut. || Κοίτην suut qui Concubitum exp. ad Rom. 9, 10. Ἀλλὰ καὶ Ῥεβέκκα ἐξ ἑνὸς κοίτην ἔχουσα Ἰσαὰκ τοῦ πατρὸς ἡμῶν, Erasm. Cubile, dicens eum verecunde dixisse Cubile habens pro Quæ conceperat. Alii autem malunt κοίτην ibi accipi pro Semine, ex Hebr. idiotismo: qui a consequenti שכבה Semen vocant, a v. שכב, quod Cubare significat. Sic enim ab LXX. Levit. 18, (20.) et 20, (15.) item Num. 5, (20.) virum dici κοίτην vel κοιτασίαν διδόναι, pro eo, quod תת שכבתו Hebr. ac proinde a Paulo ratione simili dici mulierem κοίτην ἔχειν, quando semen retinuit: quod uno concipiendi verbo optime ac pæne ad verbum exprimitur. A Greg. accipitur pro Concubitu, Μὴ κώμοις καὶ μέθαις μαλακισθῶμεν, οἷς κοίτας καὶ ἀσελγείας οἶδα συνεζευγμένας. Ab Hes. autem κοῖται plur. exp. γυναικῶν ἐπιθυμίαι. || Κοίτη, inquit Bud., Alveus fluminis in Pand. Gr. sæpe. || Item κίστη, vide Κοιτὶς. De formatione autem dixi in Κοιμῶμαι. [" Wakef. Ion. 156. Jacobs. Anim. 289. 295. Diod. S. 2, 424. Musgr. Hec. 1084. Steinbr. Mus. Tur. 1, 327. Ammon. 145. Græv. Lectt. Hes. 605. ad Herod. 518. Cista, Plut. 5, 30. Hutt. Alveus fluminis, Diod. S. 1, 132. 2, 641. Cubile feræ, Munck. ad Anton. Lib. 59. Verh., Valck. Phœn. p. 689. Thalamus, Musgr. Hipp. 749. Concubitus, Græv. Lectt. Hes. 644." Schæf. Mss. " Κοῖται, Partes murorum urbis, ubi vigilias milites agebant: eo quod interdum, munere in alios paululum translato, ibi dormiebant, Æneas Comm. Poliorc. c. 10." Seager. Mss.]

Κοῖτος, ὁ, i. q. κοίτη. [" Herod. 1, 9. nisi ibi πάρεσται ἐς κοῖτον proprie sonat Ad cubandum, Cubitum aderit: quemadmodum κοῖτον ἐποιέετο, 7, 17.

Cubitum ivit." Schw. Mss.] Item pro Dormitio s. ἀνάκλισις, δι' ἧς ὕπνος περιγίνεται, Eust. Od. Γ. (333.) Ὄφρα Ποσειδάωνι καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισι Σπείσαντες κοίτοιο μεδώμεθα. Sic B. (358.) εἰς ὑπερῷ' ἀναβῆ κοίτου τε μέδηται. Affertur autem et κοίτον ποιεῖσθαι ex Herod. pro Dormire. Κοῖτος, inquit Hes., ὁ ἐν τῇ κοίτῃ ὕπνος: et addit, καὶ θηλυκῶς ἡ κοίτη. Idem κοῖτον ἰαύει exp. εἰς τὴν κοίτην ἐγκοιμᾶται. [Κοῖτος· κοίμημα, Phot. * " Κῶθος, τὸ κοίμημα, Zonar." Dahler. Mss. Forsan leg. κοῖτος.] || Κοῖτοι, Pisciculi quidam fluviatiles, sub saxis quiescentes, Aristot. H. A. 4. [" Longus p. 8. Vill." Schæf. Mss. Hesiod. Ἔργ. 574. Stabulum, Arat. D. 384. * Κοιτοπετὴς, Artem. 2, 69. θηρίον. * " Κοιτοφθορέω, D. W. ad Plut. Mor. 1, 16." Schæf. Mss.]

Ἀγλαόκοιτος, ὁ, ἡ, Splendido lecto instructus, πάνυ τίμιος, Suid. Ἄκοιτος, Cubili carens, Cubile non habens: ἄκοιτον mel Plinio 11, 15. Quod est sine retrimento sedimentove, quod hodie quoque rustici Lectum Stratumve ac Cubile in vino appellant: ut scribit Hermol. Barbarus. [" Jacobs. Anth. 12, 64." Schæf. Mss.] " Ἀκοιτέω, vide Ἀκοστέω." Ἀκοίτης, pro ὁμοκοίτης, Unum et idem cubile habens, Maritus, Od. E. (120.) ἦν [ἦ] τίς τε φίλον ποιήσετ' ἀκοίτην, Epigr. Τίς κέν με τλήθυμος ἕλοι δύστηνον ἀκοίτης; [" Ad Od. K. 7. Conf. c. οἰκέτης, Jacobs. Anth. 11, 279. Ποιεῖσθαι ἀκοίτην, Kuster. V. M. 46." Schæf. Mss.] Ἄκοιτις, ἡ, Uxor, passim ap. Hom. et ceteros poëtas. Affertur et ἀκοίτις in plur. [" Huschk. Anal. 152. 248. Jacobs. Anth. 8, 226. 9, 289. ad Charit. 375. Ἀ. ποιεῖν, ποιεῖσθαι, Kuster. V. M. 34. 46. ἄγεσθαι, 37." Schæf. Mss.] Ἀμφίκοιτος, ὁ, ἡ, Lectum circumdans, ambiens, ὁ τάπης, Suid. Tapes: fortasse quod lecto circumponi soleret tapes. [* " Ἀνδροκοίτης, Jo. Malal. 2, 168." Kall. Mss.] Ἀπόκοιτος, Secubans, Seorsum cubans. Apud Lucian. (3, 305.) meretrix quædam περὶ τοῦ ἑρωμένου loquens, dicit, Μηδέποτε ἀπόκοιτός μου γενόμενος, ἀφ' οὗ γυναικὶ ὁμιλεῖν ἤρξατο: (1, 230.) de Saturno loquens, Οὐδ' ἀ. ἐκεῖνος παρὰ τῆς Ῥέας ἦν, οὐδ' ἀπολιπὼν τὸν οὐρανόν. Ἀποκοιτέω, Secubo, Abnocto, Dem. (238.) Ἑκάστους, ἣν παρέλαβον τάξιν, διατηρεῖν, μήτε ἀφημερεύοντας, μήτε ἀποκοιτοῦντας. Ead. forma dicitur, qua προκοιτῶ et παρακοιτῶ. Ἀρσενοκοίτης, SEU Ἀῤῥενοκοίτης, Qui cum masculis concumbit, Masculorum concubitor: ut locutus est vetus Interpr. ap. Paul. 1 ad Cor. 6, 9. Οὔτε μοιχοὶ, οὔτε μαλακοὶ, οὔτε ἀρσενοκοῖται. Utitur et in Epist. 1 ad Tim. (1, 10.) AT Ἀῤῥενοκοίτης extat in Epigr. [" Jacobs. Anth. 12, 79. T. H. ad Plutum p. 48." Schæf. Mss. * Ἀρσενοκοιτέω, Orac. Sibyll. 2, 220. * " Ἀρσενοκοιτία, Theoph. ad Autol. 1, 20." Kall. Mss. " P. Alex. ap. Theodoret. H. E. 4, 22." Boiss. Mss.] Δύσκοιτος, Male s. Incommode cubans. [Aristæn. 2, 7.] " Δυσκοιτέω, ap. Hippocr. Ægre cubo, " Moleste jaceo, h. e. Non sine molestia cubo: ut " de Victu in Morb. Acut. Δυσκοιτέουσι πολὺ μᾶλλον " ἢ εἰ καὶ προηριστήκεισαν. Et alibi," [" de Prisca Med. 19. Lind." Boiss. Mss.] " Δυσκοιτέουσί τε καὶ " ἐννυπνιάζονται τεταραγμένα καὶ θορυβώδεα, i. e. μοχθη- " ρῶς ἔχοντες ἐν τῇ κοίτῃ διατελοῦσιν, Gal." Δυσκοιτία, Mala s. Incommoda cubatio, qualis est χαμαικοιτία. In VV. LL. δυσκοιτία exp. Difficultas cubandi. Δυσκολόκοιτος, ὁ, ἡ, Difficilem somnum efficiens, Aristoph. N. (420.) δυσκολοκοίτου τε μερίμνης. [* " Ἐγκοίτιος, Heyn. Hom. 8, 732. * Ἐγκοίτιον, Phryn. Ecl. 213." Schæf. Mss. " Buttm. Schol. Od. B. 51." Elberling. Mss.] " Ἐκκοιτοῦντες, Excubantes, VV. " LL." [Ἐκκοιτέω, Gl. Emaneo, Excubo. Joseph. B. J. 6, 2, 6." Wyttenb. Select. 413. * Ἐκκοιτία, ad Diod. S. 2, 418." Schæf. Mss. " Ἐκκοιτίαι, Vigiliæ, Æneas Comm. Poliorc. 13." Seager. Mss. * Ἐκκοίτησις, Gl. Excubitum. * " Ἑλληνοκοίτης, Const. Apost. 6, 1. * Ἐπικοίτιον ᾆσμα, Hierocles in Aur. Carm. 200. Warr." Boiss. Mss. * Ἐπικοιτέω, Polyb. 22, 10, 6. * Εὐκοιτέω, Phryn. Ecl. p. 8. * Καλλικοίτη, ἡ, Aristæn. 1, 12. Schneidero susp. * Κατάκοιτος, Ibycus ap. Athen. 601. * " Λαθροκοιτέω, Tzetz. Chil. 1, 441. 526. 544. * Λαθροκοιτία, 527. * " Μονόκοιτος, Hes." Wakef. Mss. Schol. Lycophr. 958. 960. * Μονοκοιτέω, Aristoph. Λ. 592. * " Μονοκοίτιος, Phryn. Ecl. 20." Schæf. Mss. * Ὁμόκοιτος, Heliod. 238. 294. " Hes. v. Ὅμαυλον. Schol. Æsch. Pers. 686." Boiss. Mss. " Ὁμοκοίτος, * Ὁμοκοίτης, ad Charit. 223." Schæf. Mss. * Ὁμόκοιτις, Plato Cratylo 405. * Ὁμοκοιτία, Schol. Æsch. Choeph. 597. * " Ὀνόκοιτις, ὁ, Tertullian. Apolog. 16. lectio susp." Schn. Lex. * Οὐατοκοίτης, Nonn. D. 26. p. 682., 30. p. 782. * Ὀψίκοιτος, Æsch. Ag. 898. * Παγκοίτης, Soph. Ant. 815. 821. Ἄιδης.] Παρακοίτης, Maritus, i. q. ἀκοίτης supra. Παράκοιτις, Uxor, ead. quæ ἄκοιτις supra, Hesiod. (Ἀ. 46.) ἕλεκτο σὺν αἰδοίῃ παρακοίτι: [cf. 14.] Sed Hesychio est etiam παλλακίς. [" Antip. S. 34. Epigr. adesp. 721." Schæf. Mss.] SIC et Παράκοιτος, ἡ, Concubina, VV. LL. [" Diod. S. 1, 356. 2, 609." Schæf. Mss. Dan. 5, 2. 3. 25.] Παρακοιτία, Accubitus, VV. LL. Accipitur et pro Excubiis, Bud. Παρακοιτέω, Juxta cubo, Accubo: ut dicitur uxor παρακοιτεῖν τῷ ἀνδρί. Item παρακοιτῶ, sicut προκοιτῶ, pro Excubo, Vigilias ago, Bud. afferens e Polyb. (6, 33, 12.) Μία δ' ἐξ ἁπασῶν καθ' ἡμέραν σημαία ἀνὰ μέρος τῷ στρατηγῷ παρακοιτεῖ, ἥτις ἅμα μὲν ἀσφάλειαν παρασκευάζει τῷ στρατηγῷ: (6, 35, 1.) Τὸν μὲν στρατηγὸν—ἡ παρακοιτουσα σημαία φυλάττει. [* Πετρόκοιτος, Anal. 1, 208.] Πρόκοιτος, q. d. Antecubitor. Sed vertitur Excubitor; exp. enim a Gr. προφύλαξ. [Polyb. 20, 11, 5.] Προκοιτία, Excubiæ, Vigiliæ, sicut παρακοιτία, Bud. afferens e Polyb. (6, 35, 5.) de iis custodibus loquente, qui cirsumsedent tentorium prætoris, Ἐπὶ τῶν εἰσόδων ἀνὰ δέκα ποιοῦνται τούτων αὐτῶν τὰς προκοιτίας, [al. * προκοιτείας: 2, 5, 6.] Προκοιτέω, pro Excubo. AT Προκοίτιον, quod vulgo Antecubiculum, Gall. Antichambre. In VV. LL. Antithalamus etiam exp. e Vitruv. Vide et Προκοιτὼν in Κοιτών. [* Πυρικοίτης, Anal. 2, 52. * Σκληροκοιτέω, Hippocr. 338, 23. * Σκληροκοιτία, 366. Theophr. Fr. 7, 2.] Σύγκοιτος, Consors tori, de Marito, vel de Uxore. Sed et generalius pro Concubitor, Concubitrix. [" Jacobs. Anth. 6, 98. Meleager 103. et Jacobs., Aristoph. Fr. 281. Bibl. Crit. 1, 2. p. 30. Toup. Opusc. 1, 456." Schæf. Mss.] Συγκοίτιον, Concubitus, Merces, quæ datur meretrici, ἑταίρᾳ συγκοιμηθείσῃ μίσθωμα, Hes. [* Σύγκοιτις, Gl. Concubina. * " Σύσκοιτος, Consors tori, 1 Reg. 1, 4. ubi vide notas L. Bosii. Reponendum sine dubio est σύγκοιτος." Schleusn. Lex. V. T.] Ὑλοκοίτης, Cubile in sylvis habens: de feris dicitur ab Hesiodo, θῆρες ὑλοκοῖται παρ' Ἡσιόδῳ, inquit Eust. intelligens de eo l., qui legitur ap. eum (Ἔργ. 2, 147.) Καὶ τότε δὴ κεραοὶ καὶ νήκεροι ὑλοκοῖται Λυγρὸν μυλιώωντες ἀνὰ δρία βησσήεντα Φεύγουσιν, Feræ cubilia habentes in sylvis, quæ stabulantur in sylvis. [* " Φιλοκοιτία, Ind. ad Leon. Diac. 243." Boiss. Mss.] Χαμαίκοιτος, Humi cubans. [* Χαμαικοίτης, Soph. Tr. 1168. " Valck. Diatr. 171. Heyn. Hom. 7, 184." Schæf. Mss.] Χαμαικοιτία, Humi cubatio, Philostr. Epist. 52. Εἰς θητείαν ὑπήχθη πικρὰν, ἧς ἔργα θυραυλικὰ χαμαικοιτίαι, καὶ ἡ πρὸς θάλπος καὶ χειμῶνα ἀντίταξις. [" Ad Timæi Lex. 145. * Χαμαικοιτεία, Epiphan. Physiol. p. 219. * " Χαμαικοίτιον, Basil. ap. Bast. Præf. ad Greg. Cor. liii." Boiss. Mss.] Χαμαικοιτέω, Humi cubo, jaceo, Philostr. Χαμαικοιτεῖν γὰρ ἐπάναγκες τοῖς πολεμοῦσι. [Ad Lucian. 3, 488. cf. Χαμοκοιτέω.]

Κοιταῖος, adj. ut κοιταῖον γίνεσθαι, Cubare, Noctu jacere, Bud. in Dem. (238.) Μηδένα Ἀθηναίων μηδεμιᾷ παρευρέσει ἐν τῇ χώρᾳ κοιταῖον γίγνεσθαι, ἀλλ' ἐν ἄστει καὶ Πειραιεῖ. Sic Polyb. (3, 61, 10.) Τάξας ἡμέραν, ἐν ᾗ δεήσει ἐν Ἀριμίνῳ γενέσθαι κοιταίους. A Suida κοιταῖος exp. ὁ κατὰ τὴν ὥραν τῆς κοίτης ἐρχόμενος, afferente hoc exemplum, Παρήγγειλε ἔρχεσθαι κοιταίους. [Heliod. 3. p. 136. τὰ κοιταῖα ἐπισπένδειν.] Κοιταῖον, τὸ, Lustrum ferarum, Plut. (T. Gracch. 9.) Τὰ μὲν θηρία—καὶ φωλεὸν ἔχει, καὶ κοιταῖόν ἐστιν αὐτῶν ἑκάστῳ καὶ κατάδυσις: de Prud. Anim. Τὸ δὲ κοιταῖον αὐτῶν ὀπὰς ἔχει δύο. Cum autem utatur hic scriptor isto verbo, mirum est Eust. scribere, κοιταῖα, significans ὀρεινὰς εὐνὰς τῶν θηρῶν, vocabulum esse τῶν Ἰδιωτῶν, [" Valck. Phœn. p. 689." Schæf. Mss.]

[* " Κοιτία, Diod. S. 2, 579. * Κοιτὰς, Jacobs. Anth. 8, 282. * Ἐγκοιτὰς, Epigr. adesp. 398." Schæf. Mss.]

Κοιτάζω, Cubare facio, In cubili colloco. Pass. Κοιτάζομαι, ap. Greg. Sum in cubili, Decumbo. [" Ammon. 145. Fut. άξω, Valck. ad Röv. 66." Schæf. Mss. Pind. Ὀ. 13, 107. * " Κοιταστέος, Cubare faciendus, Arrian. Ven. 9." Wakef. Mss. * Κοιτασία, LXX. Levit. 20, 15. * Ἐγκοιτάζομαι, Mathem. Vett. p. 26.] " Ἐπικοιτάζομαι, Cubile habeo " s. Constituo mihi in." [Aristot. H. A. 8, 14. * " Παρακοιτάζω, Wakef. Ion. 17." Schæf. Mss. * " Συγκοιτάζω τινά ἐμοι, Tzetz. Ch. 2, 774. 4, 572. ad Lyc. 848." Elberling. Mss. Συνεκοιτάσθησαν, Gl. Concubuissent. " Pseudo-Chrys. Serm. 10. T. 7. p. 264, 28." Seager. Mss.]

[* Κοιτάω, Gl. Cubito. * Ἐγκοιτάω, Dio Cass. 736. * " Προκοιτάω, Basil. Sel. V. Thecl. 247." Boiss. Mss. * Προσκοιτάω, Dio Cass. 531.]

[* " Ἐκκοιτίζω, ad Hesych. 1, 1137, 9." Dahler. Mss. * Ἐκκοιτισμοὶ, Gl. Emansiones.] " Ἐκκοχύζειν B " Hesychio est ἐκκοιτίζειν."

Κοιτὼν, ῶνος, ὁ, Locus domus, in quo sunt cubilia, Cubiculum, Eust. Od. Θ. (277.) Βῆ ῥ' ἴμεν ἐς θάλαμον, ὄθι οἱ φίλα δέμνι' ἐκειτο, annotat, Hom. his verbis, quæ adjicit, ὄθι οἱ φίλα δέμνια κεῖτο, vocab. θάλαμον ἑρμηνεύειν, ut inquit, θάλαμος i. sit q. κοιτών: et addit, οὗ ἐνδεικτικὸν τὸ κεῖτο· ἐξ αὐτοῦ γὰρ ὁ κοιτών. [" Ad Dionys. H. 5, 17. ad Diod. S. 2, 558. Phryn. Ecl. 106. Wessel. ad Herod. 6. 518. Ammon. 102. 103." Schæf. Mss. * " Κοιτωνοφύλαξ, ad Hesych. 1, 1672, 15." Dahler. Mss.] Προκοιτὼν, q. d. Antecubiculum: ut supra expositum fuit nomen Προκοίτιον, quod in VV. LL. e Plin. Jun. affertur pro hac signif., sed ap. eum tamen habetur προκοιτὼν, non προκοίτιον, s. Lat. literis Procœton, Epist. 41. Post hanc cubiculum cum procœtone. Phrynich. (p. 106.) scribit κοιτὼν vocem esse ἀδόκιμον, at προκοιτὼν esse εὐδόκιμον. J. Poll. quoque tradit Menandrum pro barbara voce habuisse hoc κοιτὼν, sed Aristoph. tamen ea usum esse ostendit. Est ITEM C Κοῖτον, in VV. LL. ET Κοιτίον, ibid. e Plin., quæ exponuntur Cubiculum, Dormitorium, Cubiculum dormitorium; sed suspecta hæc sunt. [* Κοιτίδιον, Schol. Lucian. Gall. c. 21. * " Κοιτάριον, Buttm. Schol. Od. B. 51." Elberling. Mss. * Κοιτὼνιον, Schol. Aristoph. Λ. 160.] Κοιτωνίσκος, Parvum cubiculum. Exp. tamen et Parvus lectus, Lectulus, VV. LL. [" Artem. 227." Wakef. Mss.] Κοιτωνὶς pro ead. signif. ibid. [* Κοιτωνίτης, Gl. Cubicularius, Galen. 8, 837. Τοῦ κοιτ. μέν, ὡς ἅπαντες οἱ νῦν Ἕλληνες ὀνομάζουσι, σωματοφύλακας δὲ οἱ περιέργως ἀττικίζοντες. I. q. κατακοιμιστὴς, Arrian. Epict. 1, 19. * Ἐπικοιτωνίτης, Cubicularius, Socr. H. E. 5. p. 302.]

Κοιτὶς, ίδος, ἡ, Lectulus: unde Gaza, quod Cic. dixit Cunas, interpr. κοιτίδα, In cunis vagire, reddens, ἐν κοιτίδι βαβάζειν. || Sed ab Atticis ita vocatur, ut quidam Gramm. annotant, ἡ μικρὰ κίστη, Parva cista: et Luciano Arculani s. Capsulam signif. tradit Bud., qui etiam docet Capsam vestiariam esse Polluci, sicut et κοίτην. Hes. vult κοίτην esse Cistam, in qua ferebantur cibaria: parvam autem cistam, κοιτίδα. Ab Eod. κοιτὶς esse dicitur Minor cista, in qua mundus muliebris recondebatur. [" Phryn. Ecl. 134. Thom. M. 533. Jacobs. Anth. 8, 282. Toup. Opusc. 1, 190. 540." Schæf. Mss. Lucian. 9, 26. ἐν ταῖς κοιτίσι καὶ κίσταις. Vide Corai. ad Heliod. p. 155.] " Pro Cista s. Arca, properi- " spωmenωs scriptum ap. Etym. Ita enim ille, " Κοῖτις, Attice ἡ μικρὰ κίστη: nam τὴν κίστην vo- " cant κοίτην. Est autem in qua κοιταζόμεναι αἱ " γυναῖκες ἀποτίθενται τὰ χρήματα, In qua cubantes " mulieres reponunt pecunias, s. Conclave in quo " mulieres habent sua κειμήλια."

ΚΟΙΝΟΣ, Communis: ut in veteri illo et multum celebrato Prov. Τὰ τῶν φίλων κοινὰ, Eur. Or. (725.) κοινὰ γὰρ τὰ τῶν φίλων, i. e., Res amicorum sunt communes, Amici res inter se communes habent. Terent. in Adelphis, Nam vetus quidem hoc verbum, amicorum inter se communia esse omnia. Cic. autem A de Offic. 1. dixit, Ut in Gr. Prov. est, Amicorum esse omnia communia: ubi obiter animadverte etiam addere eos Omnia, πάντα. Rursum Eur. Phœn. (250.) Κοινὰ γὰρ φίλων ἄχη. Idem vero ad prius illud Prov. respiciens, sed quod generaliter ibi dicitur κοινὰ restringens ad κοινὰ χρήματα, eaque τῷ ἰδίῳ opponens, scripsit in Andr. (376.) Φίλων γὰρ οὐδὲν ἴδιον, οἵτινες φίλοι Ὀρθῶς πεφύκασ'· ἀλλὰ κοινὰ χρήματα. Dicitur autem κοινὸς cum gen., vel cum dat. Cum gen., Plut. de Frat. Car. Εἰ κοινὰ τὰ φίλων ἐστὶ, μάλιστα δεῖ κοινοὺς τῶν φίλων εἶναι τοὺς φίλους, Si res amicorum sunt communes, amicos potissimum oportet communes esse amicorum, vel amicis, vel inter amicos. Athen. 6. Τἄλλα μὲν ἔφασκον πάντα εἶναι κοινὰ τῶν Ἑλλήνων, τὴν δ' ἐπὶ τὸν οὐρανὸν ἀνθρώπους φέρουσαν ὁδὸν, Ἀθηναίους εἰδέναι μόνους, Plato de LL. Λόγοι κοινοὶ του ἄρχειν καὶ ἄρχεσθαι, Aphthon. Κοινὸς τῶν ῥητόρων, Quo communiter oratores utuntur. Ab Aristot. autem H. A. 6. dicitur etiam Κοινὸν κατὰ πάντων ζώων ἐστί. Quale est hoc, B Κοινὸν κατὰ πάσης οὐσίας ἐστί. Cum dat. autem, Dem. pro Cor. Κοινὸν εἶναι τουτονὶ τὸν ἀγῶνα ἐμοί τε καὶ Κτησιφῶντι. Et Plato de Rep. 2. (p. 231.) Ἕκαστον τούτων δεῖ τὸ αὐτοῦ ἔργον ἅπασι κοινὸν κατατιθέναι, pro quo Lat. In commune conferre dicunt. Isocr. dixit etiam κοινὰ θεῖναι, non addito casu. Sic κοινὸς πᾶσι, Eur. (Hel. 915.) et Xen. Œc. Κοινὸς Ἑρμῆς, vide in Κοινωνικὸς, et Κοινὸς Ἄρης, in Ξυνός. [" Κοινὸν dicitur etiam Notum, Res in vulgus nota, Athen. 76. 267." Schw. Mss.] || Hermog. et aliis Gr. Rhett. κοινὸς τόπος: ut Fabio et aliis Rhett. Lat. Communis locus. || Thuc. 3, (53.) p. 101. Μὴ οὐ κοινοὶ ἀποβῆτε, Schol. ἴσοι, δίκαιοι. Sed puto simplicius exponi posse, Ne vos non communes amicos in ferenda sententia esse contingat. Idem vero Schol. in alio ejusd. Thuc. l. Κοινῷ λόγῳ χρωμένους exp. ὁμοφρονοῦντας. || Κοινῇ ab Eod. non semel pro κοινῇ γνώμη dici tradit. || Κοινὸς pro κοινωνὸς, Schol. Aristoph. Σφ. (917.) Οὐδὲν μετέδωκεν; — οὐδὲ τῷ κοινῷ γ' ἐμοί: ubi tamen et aliam exp. affert, sed C quæ mendose scripta esse videtur. Sic exp. et ap. Soph. Aj. (267.) κοινὸς ἐν κοινοῖσι λυπεῖσθαι ξυνών. || Οὐδὲν κοινὸν pro Nihil conjunctum, VV. LL. e Dem. At in Epigr. Οὔτε δέ μοι κοινόν τι πρὸς Ὀθρυάδαν γεγένηται, Nihil mihi commune fuit, Nihil mihi rei fuit cum Othryada. || Κοινὸν, Commune, Communitas: εἰς τὸ κ., In commune: ut ἐς τὸ κ. βουλεύεσθαι, Thuc. Sic Herodian. 2, (3, 19.) Οὐδ' εἴ τις εἰς τὸ κ. χρηστὴ γένοιτο μεταβολή. In VV. LL. εἰς τὸ κ. exp. etiam In commune bonum. Dicitur et κατὰ κοινὸν et ἐν τῷ κ., quod posterius exp. etiam In publicum, Publice; atque ita redditur et εἰς κ., in Synes. Ep. 67. Γέγονεν ἀνάγκη καὶ τὸ γραμματεῖον τὸ λοίδορον εἰς κ. ἅπασιν ἀναγνωσθῆναι, ubi animadverte addi dat. ἅπασι, qui vel cum κοινὸν, vel cum ἀναγνωσθῆναι jungi potest. || At vero ap. Dem. (390.) εἰς κοινὸν γνώμην ἀποφαίνομαι, redditur etiam In medium. Et ap. Isocr. Ἐν κοινῷ εἶναι, Bud. exp. itidem In medio esse, sed addens intelligi debere de eo, quod sit in utramque partem opinabile: Busir. (14.) D Νῦν δ' ἐν κοινῷ τῶν πραγμάτων ὄντων, καὶ δοξάσαι δέον περὶ αὐτῶν. Thuc. autem non semel τὸ κ. τῆς σωτηρίας, Communitatem salutis, ad verbum, appellavit τὴν κ. σωτηρίαν, Communem salutem. || Sæpe etiam τὸ κ. exp. Resp. quemadmodum ap. Cic., Commune Asconius exp. Communem remp. Herod. 6, (14.) Καί σφι τὸ κ. τῶν Σαμίων ἐδωκε κ. τ. λ. Apud Eund. vero (3, 156.) plur. Τὰ κοινὰ τῶν Βαβυλωνίων redditur Magistratus Babyloniorum. Thuc. 3, (11.) Ἀπὸ θεραπείας τοῦ τε κ. αὐτῶν καὶ τῶν ἀεὶ προεστώτων. Sunt et qui τὸ κ. exp. Senatum, in Thuc. 2, (12.) Οὐ προσεδέξαντο αὐτὸν ἐς τὴν πόλιν, οὐδ' ἐπὶ τὸ κοινόν. Interdum vero τὸ κ. ponitur pro Ærario, ut a Thuc. (1, 80.) cum dicit χρήματα non esse ἐν κοινῷ. Ita, inquam, exponi potest, si sequamur Schol., qui ταμείῳ subaudiri ait. Dixit certe idem Thuc. 1. Καὶ οὔτε ἰδίᾳ οὔτε ἐν κοινῷ χρήματά ἐστιν αὐτοῖς. Sic ex Aristot. affertur ἐν τῷ κ. τῆς πόλεως, pro In ærario civitatis. At vero pluraliter τὰ κ. interdum quidem Resp., sicut τὸ κ. in Il. modo cc., interdum vero Pecunia publica. Utriusque signif.

exempla hæc in VV. LL. afferuntur: e Plat. Ep. 7. (init.) Ἐπὶ τὰ κ. τῆς πόλεως ἰέναι, pro Ad remp. administrandam accedere; quod et προσιέναι τοῖς κ. dicitur. E Dem., μεταχειρίζεσθαι τὰ κ. pro Reip. negotia tractare, s. publica negotia. Pro quo dicitur et τὰ κ. πράττειν a Plut. Τοὺς μὲν συνήθεις ἀποτρέποντες τοῦ τὰ κ. πράττειν. At vero κοινὰ in altera signif., sc. pro Pecunia publica: e Dem., τὰ κ. κλέπτειν, Publicam pecuniam furari: ex Eod., τῶν κ. ἀπέχεσθαι, quod alteri illi opp. Item, τὰ κ. νέμειν καὶ διδόναι. Et ex Aristoph. (Πλ. 569.) πλουτεῖν ἀπὸ τῶν κ., Ditescere e pecunia publica. || K. λόγος, λογισμὸς, Communis sensus, Bud., addens et κ. αἴσθησιν eod. dici modo. Epigr. Μήτε λόγον κοινὸν, μήτε λογισμὸν ἔχων. At κοινὸν cum substantivo λόγον in alia signif. accipere oportet hic quidem, de qua mox dicam. || Κοινὴ συλλαβὴ ap. Gramm. Communis syllaba, s. potius Anceps syllaba, quæ sc. utramque quantitatem admittit. || Pervagatus, Vulgaris, Tralatitius, Plut. de Def. Orac. Τοῦτο δὴ τὸ κ. ἐπιφθεγγόμενοι πᾶσι πράγμασι, Ζεὺς ἀρχὴ, Ζεὺς μέσσα. Apud Aristot. itidem κοινότερον redditur Vulgarius, Magis tralatitium: Rhet. 1. Καὶ ἧττόν ἐστι κακοῦργον ἡ δημηγορία δικολογίας, ἀλλὰ κοινότερον. Auctor Axiochi τὰ κ. opp. τοῖς περιττοῖς, (185.) Εὐξαίμην ἂν τὰ κ. ταῦτα εἰδέναι· τοσοῦτον ἀποδέω τῶν περιττῶν. In Epigr. dicitur et κ. λόγος Vulgaris sermo in versu paulo ante c. Sed et κοινοτέρα φράσις ibid., Elocutio vulgaris, et sumta e medio. Item κ. γλῶσσα, Lingua vulgaris, ὧν γὰρ ἄπειρος Καὶ κοινῆς γλώττης, οὐχ ὅτι γραμματικῆς. Exp. et Communis linguæ; sed vulgo Communis lingua dicitur potius ad differentiam earum, quæ dialecti vocantur. Eust. tamen appellat etiam κοινὴν διάλεκτον, quæ vulgo Lingua communis appellatur. || K. τοῖς φίλοις, ap. Isocr. redditur Expositus amicis. Itidem Bud. κοινὸν a Dem. vocari ait Eum qui expositus sit omnibus petentibus. Vide Κοινωνικός. || Κοινὸς, Conversatione et societate gaudens ac convictu, Bud. e Synes. Σπουδάζων ἰδιός εἰμι, μάλιστά γε τὰ θεῖα, καὶ παίζων, κοινότατος: paulo post, ubi de sacerdote loquitur, Τάγε πρὸς θεὸν, οὐκ ἂν ἴδιος, ἀλλὰ κοινότατος εἴη νομοδιδάσκαλος. || Κοινὸς, Frater: ut vult Hes. afferens e Soph. Ant. (init.) Ὦ κοινὸν αὐτάδελφον Ἰσμήνης κάρα: item ex Eod. in Hydrophoris, πολύκοινον Ἀμφιτρίτην, ubi censet, opinor, π. accipi pro Fratres multos habentem. In illo autem Ant. l. non video cur κοινὸν exponendum putarit ἀδελφὸν, cum addatur αὐτάδελφον. || Profanus, Impurus, Immundus, LXX.; nam ibi, ex Hebr. consuetudine, opp. τῷ ἡγιασμένῳ, ut sacro profanum, i. e. quo quilibet promiscue et in communi utitur, veluti panes propositionis vocati et templi vasa, communibus panibus et vasis. Censebantur autem res promiscuo et communi usu quodammodo reddi impuræ, præ aliis, quarum non itidem promiscuus erat usus: unde factum, ut κοινὸν pro Impuro accipiatur. Erant vero quædam per se κοινὰ, Impura, Immunda, Profana: ut cibi omnes in Lege interdicti, et res aliæ multæ, quarum usus nonnisi certis conditionibus concedebatur: quædam autem κατὰ συμβεβηκὸς erant κοινὰ, quod sc. casu aliquo fuissent polluta. Quod ipsis etiam hominibus non uno eveniebat modo: adeo ut ista omnia certo ritu essent lustranda et purificanda. Hinc manus κοιναὶ, Marc. 7, (2.) ap. Pharisæos, non quidem e lege Domini, sed e traditione superstitiosa. Paul. ad Rom. 14, 14. Οἶδα καὶ πέπεισμαι ἐν Κυρίῳ Ἰησοῦ, ὅτι οὐδὲν κοινὸν δι' ἑαυτοῦ· εἰ μὴ τῷ λογιζομένῳ τι κοινὸν εἶναι, ἐκείνῳ κοινόν. At vero Act. 10, 14. post κοινὸν additur ἢ ἀκάθαρτον, ubi disjunctiva particula vim epexegeticam habere censetur. Hinc verbum Κοινόω, pro Impurum reddo, Polluo: de quo infra.

["Κοινὸς, Markl. Suppl. 538. 849. Musgr. ibid. Wakef. Herc. F. 339. 833. Trach. 901. Brunck. 207. Soph. 3, 518. Apoll. Rh. p. 10. Œd. T. 261. Porson. Hec. p. xxii. Ed. 2. Jacobs. Anth. 6, 67. 7, 123. 9, 424. 11, 362. 12, 231. Eur. Iph. A. 1386. Markl. p. 214. Ion. 307. 1303. Davis. ad Justin. M. 442. Apollinarius 1. Ruhnk. Ep. Cr. 286. Steinbr. Mus. Tur. 1, 308. Athen. 1, 16. ad Lucian. 1, 174. Valck. Hipp. p. 187. Phœn. p. 369. Diatr. 50. ad Charit. 368. ad Diod. S. 1, 192. Facilis, Comis, Dionys. H. 1, 230. ad Corn. Nep. 61. Stav. Immundus, Valck. Oratt. 357. Conf. c. κενὸς, Markl. Suppl. p. 211. ad Charit. 581. Musgr. Iph. T. 419. Brunck. Apoll. Rh. p. 10. Tunstall. Epist. p. 258. ad Dionys. H. 3, 1736.; cum καινὸς, Markl. Iph. p. 322. Wakef. Herc. F. 833. ad Diod. S. 2, 539. Ὁ κοινὸς, Minister publicus, Musgr. Suppl. 381. K. pro μέσος, μεταξὺ ὤν, Dionys. H. 5, 83. 146. Ὁ ἀπὸ κοινοῦ τόπος, Heyn. Hom. 6, 35. K. τόπος, Wessel. Obss. 68. Ἄρης, ad Charit. 581. Ἑρμῆς, Toup. Opusc. 2, 45. ad Diod. S. 1, 391. ἱστορία, ad Dionys. H. 1, 5. ὁδὸς, Wakef. S. Cr. 1, 66. διάλεκτος, Pierson. ad Mœr. 389. Fabric. Bibl. Gr. 1, 299. στράτευμα, Dionys. H. 1, 271. K. πρὸς, Pans. 1, 532. Plut. Pericle 38. K. ὥσπερ καὶ, Dionys. H. 4, 2158. Κοινὸν pro τὸ κ., 3, 1533. Κοινὸν, κοινὰ, adv., Markl. Suppl. 797. ad Charit. 595. Wakef. Herc. F. 339. Τὸ κ., Jacobs. Anth. 6, 227. ad Dionys. H. 2, 895. Boiss. Philostr. 543. 607. Ascon. ad Cicer. 2, 283. Gronov., Dionys. H. 3, 1525. Zeun. ad Xen. K. Π. 26. Ammon. 74. Valck. Anim. 106. Ærarium, ad Herod. 569. Τὸ κ., τὰ κ., 277. Εἰς τὸ κ., Bentl. Opusc. 77. Jacobs. Exerc. 1, 117. Xen. Œc. 7, 13. Κοινὸν, Generis communis, Grammatice, Herodian. 454. Pierson. Τὸ κ. τοῦτο, Lucian. 3, 190. Ἐν κοινῷ κεῖσθαι, προκεῖσθαι, Bibl. Crit. 3, 2. p. 10. Κατὰ κοινοῦ, ad Lucian. 2, 114. Ἀπὸ κοινοῦ τῆς γνώμης, Dionys. H. 1, 81. Τί σοι καὶ — κοινὸν; Philostr. p. 8. Boiss. Κοινὸν Κυπρίων, Villois. ad Long. 11. ad Herod. 432. Ἐς κοινὸν λέγειν, Musgr. Or. 772. Ἀπὸ κοινοῦ, Valck. Phœn. p. 91. Brunck. ad Æsch. Pers. 187. Κοινὰ, ad Soph. Aj. 577. Κοινὰ τὰ τῶν φίλων, Heind. ad Plat. Phædr. 356. Toup. Opusc. 1, 244. Τὰ κ. πράττειν, Valck. Diatr. 254. Ἐπὶ κοινὰ, ad Herod. 101. Ἐκ κοινῶν, Athen. 1, 9. Τὸ κοινότατον, interjectum, ad Charit. 317." Schæf. Mss. "Οἱ κοινοὶ, Schol. Theocr. 1, 27. 42. 52." Boiss. Mss.]

[* Κοινοεργὸς, Simpl. ad Epict. 136. * Κοινολαΐτης, Plebeius, Schn. Lex. ἁμαρτύρως.] "Κοινολέκτως, Vulgari sermone, Communi lingua." [Schol. Theocr. 6, 18. * "Κοινολεκτέω, ad Mœr. 71. 122. Koen. ad Greg. Cor. 145." Schæf. Mss. Eust. Od. P. p. 634. * Κοινόλεκτρος, Æsch. Ag. 1450. Pr. 561.] "Κοινολεχὴς, Communem habens lectum, Adulter." [Soph. El. 97. "Toup. Opusc. 1, 215. 2, 238." Schæf. Mss. * "Κοινολεσχὴς, Const. Manass. Chron. p. 97." Boiss. Mss.] Κοινολογέομαι, Communico cum aliquo de re quapiam, Confero sermones, Agito consilium, aut etiam Sero colloquia, ut e Liv. Bud. exp.: cujus sunt et ceteræ expp. Aristot. Polit. Κοινολογησάμενος τοῖς Σαμίοις: Idem de arbitris loquens, Κοινολογοῦνται γὰρ ἀλλήλοις περὶ τῆς κρίσεως. Polyb. 2, (48, 4.) addidit et dat. personæ, Κοινολογηθεὶς οὖν δι' ἀπορρήτων περὶ τῆς ὅλης ἐπιβολῆς Νικοφάνει. Lucian. autem (3, 527.) Κοινολογεῖσθε πρὸς οὓς ἀλλήλοις. In h. autem l. (3, 128.) Καὶ ὡς θεάσαιτό τις αὐτὸν — παρ' ὅλον τὸ δεῖπνον πρὸς τὸ οὖς αὐτὸ κοινολογούμενον, partic. hoc κοινολογούμενον Bud. vertit Consilia cum eo agitantem. Vide Comm. 802. ["Diod. S. 2, 353. Kuster. V. M. 62. ad Lucian. 1, 48. 255. Herod. 448." Schæf. Mss. Polyæn. 7, 33, 2. Κοινηλογέω, Heliod. 10. p. 492. * Κοινολογία, Polyb. 2, 8, 7. 5, 103, 3. Hippocr. 27, 35. Plut. Ages. 25. Photio κοινὴ διάλεκτος. * "Κοινολογίζομαι, Consero sermonem, Colloquor cum aliquo, 1 Macc. 15, 28. ubi etiam in Codd. cum κοινολογέομαι permutatur." Schleusn. Lex. V. T. * Συνανακοινολογέω, Dinarch. c. Dem. 95. * "Συγκοινολογέομαι, Dinarch. 20, 8." Kall. Mss. * "Κοινομυΐα, Inc. Exod. 8, 15. Hieron. Ep. 135. ad Suniam et Fretelam. LXX. autem habent h. l. κυνομυΐαν, Aqu. * παμμυΐαν, quæ vide suo loco." Schleusn. Lex. V. T. * Κοινονοήμων, unde * Κοινονοημοσύνη, Communitas, Civilitas, M. Anton. 1, 16. Ἀκοινονόητος, Gell. 12, 12. Bentl. ad Horat. Serm. 1, 3, 65. vox susp. * Κοινοπαθὴς, Dionys. Hal. Antiq. 2, 41.] Κοινοποιέομαι, Commune facio, Communico, Bud. e Greg. [* "Κοινοποιέω, Schol. Theocr. 17, 41. Georg. Lapith. Poem. Mor.

1194. 1213." Boiss. Mss. "Orig. c. Cels. 1. p. 36. Commune esse ostendo vel affirmo, Chrys. in Ep. 1. ad Cor. Serm. 20. T. 3. p. 365, 16. Πρῶτον μὲν οὖν αὐτὸ κοινοποιεῖ, ἐπειδὴ ἐκεῖνοι αὐτῶν αὐτὸ εἶναι ἐνόμιζον μόνων." Seager. Mss. * Διακοινοποιέω, Schol. Pind. Π. 4, 25. * "Κοινοπολιτεία, Orell. Suppl. ad Nic. p. 92. 95." Schæf. Mss.] Κοινοπραγέω, Communiter aliquid ago, Auxiliatorem et consortem me præbeo, Plut. teste Bud. Ab Eod. in Comm. 852. exp. Ineo societatem rerum gerendarum; et subjungitur Polyb. 5, (57, 2.) Ἐγκαλῶν— πρῶτον μὲν ἐπὶ τῷ τετολμηκέναι διάδημα περιθέσθαι καὶ βασιλέα χρηματίζειν, δεύτερον δὲ προλέγων, ὡς οὐ λανθάνει κοινοπραγῶν Πτολεμαίῳ: [4, 23, 8. 30, 4, 16. Diod. S. 19, 6.] Κοινοπραγία, Conspiratio, Polyb. Ὑποδεικνύναι τὴν Αἰτωλῶν καὶ Κλεομένους κ. τί δύναται καὶ ποῖ τείνει: [5, 95, 2. 5, 107, 4. 7, 2, 2. 9, 37, 4. Plut. Pericle 17. Polyæn. 4, 6, 6.] "Κοι- "νοπρεπὲς, Innovatio, VV. LL. perperam pro καιν." [* Κοινόστομον, τὸ, Schn. Lex. * "Κοινοτάφιον, Schol. Dem. pro Cteș. 320. Bekk." Boiss. Mss. "Toup. Opusc. 1, 366. ad Charit. 289. cf. ad Herod. 730. 731." Schæf. Mss. * Κοινοτροφία, unde * Κοινοτροφικὸς, Plato Politico 261. 264. 267. ἐπιστήμη. * Κοινοφαγία, Joseph. A. J. 11, 8. cf. Marc. 7, 2. * Κοινοφιλὴς, Æsch. Eum. 988. διάνοια, ex emend. Hermanni: vulgo κοινωφελής. * "Κοινόφωνος, ad Hesych. 464, 18." Dahler. Mss.] "Κοινοχρησία, Com- "munis usus, Œcum. in Act. Apost. Οὐδεὶς ἐξιδιά- "ζετό τι τῶν ἑαυτοῦ, ἀλλ' εἰς κ. προετίθει:" [leg. * Κοινοχρηστία.]

[* "Κοινοφθαλμίζω, Synes. 128." Wakef. Mss.] "Κοινωφελὴς, In commune utilis, Communem affe- "rens utilitatem, Suidæ ὁ πάντας ὠφελῶν." [Æsch. Eum. 988. cf. Κοινοφιλής. * "Κοινωφελῶς, In communem utilitatem, Ita ut humano generi prosis, Chrys. in Matth. Hom. 78. T. 2. p. 400, 37. Οὐδὲν γὰρ οὕτως ἐστὶ τῷ Θεῷ φίλον, ὡς τὸ κοινωφελῶς ζῆν." Seager. Mss. * Κοινωφέλεια, Diod. S. 1, 33.] "Κοι- "νωφελία, ἡ, Communis utilitas. Affertur et Κοι- "νωφέλιμος pro Publicam utilitatem habens, Rei- "publicæ utilis." [Schol. Aristoph. Πλ. 379.]

[* "Ακοινος, ὁ, ἡ, Themist. 142. Ed. Hard.] Ἐπίκοινος, Communis, Promiscuus, Herod. (4, 180.) Μίξιν δὲ ἐπίκοινον τῶν γυναικῶν ποιέονται, Promiscue cum mulieribus coëunt. Habent tamen VV. LL. In commune coeunt. [Cf. 4, 104. 172.] || Ἐπίκοινα genera in nominibus dicuntur a Gramm. Promiscua, i. e. In quibus sexus uterque per alterum apparet; aut quæ femina positione mares, aut neutrali feminas significant: qualia sunt Muræna et Glycerium. Vide Quintil. lib. 1, 4. ["Ad Charit. 773. Μέσον δὲ καὶ ἐπίκ., Dionys. H. 5, 84." Schæf. Mss. "Ἐπίκοινα, adv. In commune, Promiscue, Mixtim, Herod. 6, 77. Τὸ χρηστήριον τὸ ἐπίκοινα ἔχρησε ἡ Πυθίη τούτοισί τε καὶ Μιλησίοις, quod Idem 6, 18. ἐπίκοινον dicit χρηστήριον. Similiter 1, 216. Ταῖς γυναιξὶ ἐπίκοινα χρέωνται." Schw. Mss. * Ἐπικοινῶς, Dionys. H. de Comp. VV. 176. "Ad Mœr. 321." Schæf. Mss.] "Ἐπικοινῆς affertur pro Communiter." [Hes. * Εὐ- κοινόμητις, Recte reipublicæ consulens, Æsch. Suppl. 708. ἀρχή. * Μετάκοινος, 1046. Eum. 352. 967.] Πάγκοινος, Omnibus communis: Ἅιδα Παγκοίνου λίμνας, Soph. El. (137.) p. 87., jungendo παγκοίνου cum λίμνας, εἰς ἣν ἅπαντας ἐφικέσθαι δεῖ, Schol.: [Ant. 1049. 1119. * Παγκοινῶς, Manetho 4, 506. * "Πεν- τάκοινον, Quinquefolium, Diosc. Notha 465." Boiss. Mss.] Πολύκοινος, Multis communis, Soph. (Aj. 1193.) Ἅιδαν appellat, sicut in l. modo c. πάγκοινον λίμναν Ἅιδου vocat. [* Σύγκοινος, Æschylus Plutarchi 7, 528. "Συγκοινοβιώτης, Coteler. Eccl. Gr. Monum. T. 4. p. 121." Schæf. Mss. * Φιλόκοινος, Schol. Soph. Œd. T. 684.]

Κοινῇ, Communiter, In commune, Aristot. Pol. 3. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τὰ κ. συμφέροντα, Quæ communiter utilia sunt, s. in commune, i. e. Communis utilitas, Herodian. 2, (3, 21.) Ἐπεὶ τοῦ μὲν δημωφελοῦς καὶ κ. διαφέροντος ὀλίγη τοῖς καθ' ἕνα φροντίς: 1, (14, 5.) Ὅθεν ὠλοφύροντο κ. μὲν πάντες τὰ δημόσια, ἕκαστος δὲ τὰ ἴδια αὐτοῦ, Et 8, (3, 16.) κ. et πρὸς ἑκάστους A inter se opp., Τοιαῦτά τινα λέγων ὁ Κρισπῖνος καὶ πρὸς ἑκάστους καὶ κ. Et cum præp. σὺν, e Xen. (Ἀπ. 1, 6, 14.) K. σὺν τοῖς φίλοις pro Una cum amicis. E Plat. autem Epist. Οἶσθα ἐμέ σοι κ. πραγματευσάμενον ὀλίγα, pro Una tecum. Item ex Aristot. K. ξυνέβημεν, pro Inter uos convenit. Ex Eod. Τὰ κ. λεγόμενα, Quæ communi examine disseruntur. || Interdum subauditum habens subst. γνώμῃ, vide Κοινός. [" Eur. Hel. 835. Ion. 1247. Ammon. 75. ad Diod. S. 1, 192. ad Charit. 368." Schæf. Mss.] Κοινῶς, Communiter, In commune, sicut κοινῇ, Thuc. κ. et ἐκ τῶν ἰδίων inter se opp. 2, (42.) K. μᾶλλον ὠφέλησαν ἢ ἐκ τῶν ἰδίων ἔβλαψαν, Magis profuerunt in commune, quam privatim uocuerint. In VV. LL. exp. etiam Uno animo; Publice. Et affertur e Porphyrio, Τὰ κ. συμβεβηκότα, pro Communiter accidentia. ["K. ἅπαντες, Generatim, In universum omnes, Diphilus Medicus Athenæi 81.: Κοινότερον, Magis generatim, Menander Athenæi 171. ubi de nomine notione generaliori posito." Schw. Mss.] Gramm. interdum dicunt pro Lingua communi, de B qua supra dictum fuit. [" Jacobs. Anim. 40." Schæf. Mss. " Κοινοτέρως, Schol. Theocr. 1, 27." Boiss. Mss. " Κοινότερον, Magis e vulgi more, M. Anton. 2, 10. 4, 20. 6, 45." Elberling. Mss.]

Κοινότης, ἡ, Communitas. Exp. et Societas in VV. LL. ubi affertur e Greg., K. κοινὴ πᾶσι. || Nomen unius e figuris sententiarum, cum ab uno verbo omnes sententiæ incipiunt, et in unam desinunt, Rutil. Lup. [" Thom. M. 313. Plut. Mor. 1, 508. Τὰ ἐν ποσὶ καὶ κοινότητι, Dionys. H. 2, 693." Schæf. Mss.]

Κοινόω, Communico, Impertio, Participem facio, Thuc. 1, (39.) Πάλαι δὲ (χρῆν) κοινώσαντας τὴν δυνάμιν, κοινὰ καὶ τὰ ἀποβαίνοντα ἔχειν, Synes. Αἱ δὲ τὰ δῶρα δεχόμεναι κοινοῦνται τοῖς βουλομένοις. Et κοινώσασθαι τό ἕρμαιον, ap. Eund. in Epist. ad Pyl. Κἂν μὲν ἐντύχῃς ἀνδρὶ συντόνως ἐργαζομένῳ φιλοσοφίαν, καὶ ἡμῖν τὸ ἕρμαιον κοίνωσαι. Huc autem pertinet quod Proverbialiter dicitur Κοινὸς Ἑρμῆς, de quo C infra in Κοινωνικός. || Communico, in ea signif., qua dicimur Communicare cum aliquo nostrum consilium, Thuc. (2, 73.) Καὶ βουλευσάμενοι μετὰ τοῦ πλήθους ἔλεξαν ὅτι βούλονται ἃ προκαλεῖται, Ἀθηναίοις κοινῶσαι. Idem, Κοινώσας δὲ τὴν ἐπίνοιαν τοῖς Ἀκαρνᾶσι. Aristoph. N. (196.) ἵνα Αὐτοῖσι κοινώσω τι πραγμάτιον ἐμόν. Chrys. Τίνι κοινωσόμεθα τὰς ἡμετέρας ἀθυμίας; Herodian. 1, (6, 22.) Οὐκέτι μὲν τοῖς φίλοις οὐδὲν ἐκοινώσατο, Nihil jam ad amicos retulit, Polit. Rursum 7, (8, 2.) Καὶ τοῖς φίλοις περὶ τοῦ πρακτέου κοινούμενος, Communiter consulens, Bud. Item Consilium agitans cum amicis. Addit alioqui κοινῶ- s. κοινοῦμαι in hac altera signif. esse Communico cum aliquo rem agendam. Alia rursum constr. Thuc. dixit 8, (48.) Ἵνα δοκῇ πάντα μετ' ἐκείνου κοινοῦσθαι. Et Eur. (Iph. A. 44.) alia præterea constr. κοίνωσον μῦθον ἐς ἡμᾶς. || At vero e Plat. Timæo, Κοινωθὲις ξανθῷ χρώματι, pro Cum flavo colore conjunctus s. permixtus. Et e Theophr. (C. Pl. 5, 5, 3.) σύμφυσις κοινωθεῖσα pro Communis complexus. || Κοινῶ, In- D quino, Polluo, Matth. 15, (11.) Marc. 7, (23.) et in aliis N. T. ll. Vide supra Κοινὸν pro Impuro. ["Thom. M. 538. Wakef. Ion. 621. 876. Crinagor. 19. 38. Villois. ad Long. 211. ad Diod. S. 2, 295. 361. ad Dionys. H. 1, 152. ad Mœr. 20. Valck. Phœn. p. 135. Herodian. Philet. 434. et n., Musgr. Cycl. 296. Med. 811. Alcest. 428. Eur. Phœn. 1703. Act., med., Porson. Med. p. 63. Schneid. Anab. 307. τινί τι, Longus 8. Vill., Argum. Eur. Hec. * Κοίνωμα, Porson. Phœn. 16." Schæf. Mss. Plut. 7, 334. * Κοινωμάτιον, Mathem. Vett. 64. * "Κοι- νωτέος, Communicandus, Themist. 23." Wakef. Mss.]

Ἀνακοινόω, et Ἀνακοινόομαι, Communico aliquid cum alio, i. e. Commune ei mecum facio, impertior ei, Paus. 1 Eliac. (7, 2.) de Alpheo et Arethusa loquens, Τὸ δὲ, διὰ τῆς θαλάσσης ἰόντα, ἐνταῦθα ἀνακοινοῦσθαι τὸ ὕδωρ πρὸς τὴν πηγήν. || Ἀνακοινοῦμαι, Communico cum hoc vel illo de re aliqua, vel Rem aliquam, Consulto una cum alio de re quapiam, Plato Cratylo (init.) Βούλει οὖν καὶ Σωκράτει τῷδε

ἀνακοινώσωμεν τὸν λόγον; Xen. Ἑλλ. 1, (1, 21.) Ἀνεκοινοῦτο ὅ,τι ἔμελλεν ἢ λέγειν ἢ πράττειν. Interdum cum præp. περί. Isocr. (ad Dem. 4.) Περὶ τῶν ῥητῶν ὡς ἀπορρήτων ἀνακοινοῖ. Bud. autem ita scribit, Ἀνακοινῶ, Ἀνακοινουμαι, Consulo aliquem et communico. Xen. K. Ἀ. 3, (1, 5.) Ἐλθόντι εἰς Δελφοὺς, ἀνακοινῶσαι τῷ θεῷ περὶ τῆς πορείας. Ibid. Ἀνακοινοῦται Σωκράτει τῷ Ἀθηναίῳ περὶ τῆς πορείας, Consulit Socratem, ut ipse interpr. sequens, ut opinor, Cic., qui ita videtur exposuisse, ut apparet ex iis, quæ dixi in meo Cic. Lex. 134. Dicitur et ἀνακοινοῦσθαί τινι sine accus. et præp., ap. Isocr. (ad Dem. 4.) pro eo, quod vernacnlo sermone dicitur Communiquer, Conferer: ut cum dicitur, Il communique souvent avec lui, Il confere souvent avec lui. [" Heyn. Hom. 4, 682. Xen. Eph. 27. ad Diod. S. 1, 285. ad Herod. 509. Mœr. 20. et n.: Act., med., Schneid. Anab. 307. Ἀνακοίνεο, imperat., Theogn. 73." Schæf. Mss.] Ἀνακοίνωσις, Communicatio; Nomen cujusdam schematis. [" Schol. Aristoph. Πλ. p. 23. Hemst." Schæf. Mss.] " Ἐπανακοινόω, exp. Communico, " consilii sc. capiendi gratia, in h. l. Plat. de Rep. " 11. (p. 918.) Τοὺς νομοφύλαξιν ἐπανακοινώσαντες οἱ " ἀγορανόμοι καὶ ἀναγράψαντες." [* Προσανακοινόω, Diod. S. 1, 20. * Συνανακοινόω, Theoph. Simoc. 8, 1. * Ἐπικοινόω, Hœlzlin. in Apoll. Rh. 3, 1161. Dio Cass. sæpius. * " Προεπικοινόω, Idem p. 774." Wakef. Mss. * Κατακοινόω, Œcum. in Act. 1. p. 4. cf. Κατακοινωνέω. * Προσκοινόω, Joseph. A. J. 3, 7, 6. * Συγκοινόω, Communico, Thuc. 8, 75. Theoph. Simoc. 2, 12. Gl. Coinquino.

[* Κοινάω, i. q. κοινόω, Pind. Π. 4, 204. * Παρακοινάω, 236.]

[* Κοινίζω, unde * Κοινισμὸς, Confusio dialectorum, Quintil. Inst. 8, 3, 59.]

[* " Κοινίτης, Eust. 64, 39." Seager. Mss.]

Κοινεῖον, τὸ, Locus, in quo sunt communes omnibus mulieres, Lupanar, [Schol. Ven. Il. A. 124.] Hes. TAMEN Κοινίον cum solo ι habet. [Inscr. Grnter. p. 216.]

Κοινεῖν, Scortari. VV. LL.

" Κοινὼν, ῶνος, ὁ, Qui socius est et particeps, Qui " commune aliquid habet cum alio. Hes. enim κοι- " νῶνας affert pro κοινωνούς." [Pind. Π. 3, 50. Lex. Xen. " Valck. Adoniaz. p. 227. Phœn. p. 161. Zeun. ad Xen. K. Π. 683. 713. 718. * Κοινεὼν, Musgr. Herc. F. 340." Schæf. Mss.]

Κοινωνὸς, ὁ, (ἡ,) Cui rei alicujus communio est cum alio, Particeps, Consors, Socius, Xen. K. Π. 7, (5, 25.) Ὁπόσοι ἐπικαίριοι ἦσαν καὶ ἀξιοχρεώτατοι αὐτῷ ἐδόκουν κοινωνοὶ εἶναι καὶ πόνων καὶ ἀγαθῶν: (Ἀπ. 2, 6, 24.) Τῶν πολιτικῶν τιμῶν κοινωνοὺς εἶναι ἀλλήλοις. Et κοινωνοὶ πράξεως, Plato. Item κοινωνοὶ πολέμου. Sic et κοινωνὸς κινδύνου, κινδύνων, Herodian. (7, 5, 1. 7, 5, 16.) Apud quem (1, 8, 6.) Polit. κοινωνὸν ποιεῖσθαι βασιλείας vertit Accipere in communionem imperii. Plato autem dixit etiam, Πρὶν ἀνοσίων αὐτοῖς ἔργων γενέσθαι κοινωνός. Dicitur item aliquis esse κοινωνὸς τῶν ἀπορρήτων ab Herodiano (4, 12, 7.) is, quocum secreta nostra consilia communicamus. Idem vero συμβούλους et κοινωνοὺς copulavit, (2, 8, 5.) Συμβούλοις τε ὑμῖν καὶ κοινωνοῖς χρησόμενος περὶ τῶν καθεστώτων. [" Villois. ad Long. 276. 302. Valck. Phœn. p. 161. Toup. Opusc. 1, 48. ad Xen. Eph. 190." Schæf. Mss. * Κοινωνοποιέω, Gl. Socio, Communico. * Ἀκοίνωνος, unde * Ἀκοινωνία, Plato Epist. 3. p. 82=318. * Ἐπικοινωνὸς, Hippocr. 23, 42. Philo 4. p. 270.] " Μετακοινωνὸν, Hesychio " κοινωνὸν, Participem." " Συγκοινωνὸς, Particeps, " Consors. I. q. κοινωνὸς, quod vide." [Rom. 11, 17. 1 Cor. 9, 23. Apoc. 1, 9.] Κοινωνία, ἡ, Communio, Communitas, Consortium, Societas, Aristot. Eth. 8, (9.) Καὶ ἡ παροιμία, Κοινὰ τὰ φίλων, ὀρθῶς· ἐν κοινωνίᾳ γὰρ ἡ φιλία: de Mundo, Ἡ πρὸς ταῦτα κ., Communio, quæ cum hisce intercedit. Sic Plato, Κοινωνία μοι πρός σε. Herodian. 1, (10, 3.) Μεγάλαις τε δωρεῶν ὑποσχέσεσι, καὶ τῶν ἁλισκομένων κοινωνίᾳ. Cic. vertit Communem societatem, et alibi Vitæ societatem, ut videbis in Cic. Lex.: ibid. vero et aliam ejusd, vocis interpretationem reperies. [" Wakef. Herc. F. 1380. S. Cr. 3, 158. Porson. Phœn. p. 16. Med. p. 28. ad Xen. Eph. 185. ad Charit. 281. Consuetudo, Musgr. ad Phœn. p. 183." Schæf. Mss.] Κοινωνικὸς, Communionis s. Societatis amans. A Cic. κοινωνικὸς φύσει exp. Ad conjunctionem congregationemque hominum et ad naturalem communitatem natus. Nisi forte hæc tantum posteriora verba Ad naturalem communitatem natus, illorum Græcorum interpretationem esse voluit, p. 58. Lex. Cic. Apud Dionys. Areop. κοινωνικὸς est, ut inquit Bud., Socialis, i. e. Societatis et æquitatis cultor. Aristot. Rhet. 2. de iis dictis loquens, quæ fallaciam παρὰ τὴν ὁμωνυμίαν habent, Καὶ τὸ κ. φάναι τὸν Ἑρμην εἶναι μάλιστα τῶν Θεῶν· μόνος γὰρ καλεῖται κοινὸς Ἑρμῆς: ubi accipit non pro Eo, quem ead. alioqui forma, vocamus Un homme communicatif, i. e. Qui libenter consilia sua cum aliis communicat, sed pro Eo, qui lubenter alios bonorum suorum κοινωνοὺς facit, i. e. Participes, qui a Luciano (1, 173.) dicitur κοινωνικὸς τῶν ὄντων: eodemque torquetur in dicto illo epith. Mercurii κοινὸς, quamvis non idem significet; dicitur enim Κοινὸς Ἑρμῆς Proverbialiter ab iis, qui quæstus alicujus participes fieri volunt, perinde ac si diceretur κοινὸν τὸ ἕρμαιον: tanquam sc. Mercurius lucrum quod aliquis auspiciis ejus nactus sit, velit eum aliis impertire. Theophr. Char. aut quicunque est eorum Auctor, ingenium ejus, qui βδελυρὸς appellatur, describens, Καὶ τῶν εὑρισκομένων χαλκῶν ἐν ταῖς ὁδοῖς ὑπὸ τῶν οἰκετῶν δεινὸς ἀπαιτῆσαι τὸ μέρος, κοινὸν εἶναι φήσας τὸν Ἑρμῆν. Hes. vult Κοινὸς Ἑρμης esse Prov. de iis, qui aliquid inveniunt κοινῇ. Afferuntur autem et aliæ hujus appellationis rationes, quas lege ap. Erasm. Prov. Communis Mercurius. Fieri etiam potest, meo quidem judicio, ut qui primi illud Κοινὸς Ἑρμῆς usurparunt, respexerint ad Il. Ω. (334.) Ἑρμεία, σοί γάρ τε μάλιστά γε φίλτατόν ἐστιν Ἀνδρὶ ἑταιρίσσαι· καί τ' ἔκλυες ᾧ κ' ἐθέλησθα, Βάσκ' ἴθι κ. τ. λ. || Κοινωνικὸς, Ad communionem pertinens, In quo communionis s. communitatis ritus observantur: ut κ. σύστημα ap. Eust. A Plut. κ. ἀρεταὶ appellantur Virtutes in communitate et societate positæ. || Non excommunicatus, ὁ μὴ ἀναθεματιζόμενος, Bud. e Basil. [Jambl. Protr. 348. 368. Alciphr. 3, 19. " Phalar. 300. * Κοινωνικῶς, Diod. S. 1, 338." Schæf. Mss. Plut. 10, 558. ἔῃν: Polyb. 18, 31, 7. M. Anton. 9, 31.]

[* Κοινώνειον, Amicorum sodalitas, Polyb. ap. Athen. 418. cf. Eund. Hist. 20, 6, 5.]

Κοινωνέω, In communionem venio, Commune aliquid habeo, Particeps sum, Dem. (244.) Κοινωνεῖν μὲν ἡγοῦμαι καὶ τοῦτο τοῖς πεπολιτευμένοις, i. e., Bud. interpr., Commune aliquid habere cum etc. Et κοινωνῶ σοι τούτου, Hoc tecum habeo commune: οὐδὲν κοινωνῶ σοι, Nihil tecum habeo commune, ubi μηδὲν adverbialiter capitur, aut certe pro κατὰ μηδέν. Sic Lucian. de Salt. Ἀλλ' ὅτι μηδὲν ταῦτα τῇ νῦν ὀρχήσει κοινωνεῖ. Xen. (Ἀπ. 2, 6, 22.) Σίτου καὶ ποτοῦ κοινωνεῖν, Cibo et potu uti communiter, Participem esse cibi et potus, Venire in partem, Participare cibum et potum. Herodian. 3, (10, 15.) Ὡς μήτε εὐνῆς, μήτε ἑστίας κοινωνεῖν: quæ Polit. vertit, Sic ut ne torum quidem laremque cum ea communem pateretur: κοινωνεῖν τῆς φιλίας, Lucian. Et κοινωνεῖν τάφων πατρῴων, ap. Eund. Dicitur etiam de communione rei malæ: ut, Κεκοινωνηκότες τῶν πόνων, Qui laborum participes fuerunt, labores una subierunt. Sic κινδύνων κοινωνεῖν, Periculorum esse participem. Apud Eur. (Iph. T. 1067.) κοινωνεῖν τύχης, redditur Affinem esse fortunæ; at, Πονηρῶν καὶ δεινῶν ἔργων κοινωνεῖν, ap. Dem. vertit Bud. Conscium esse. Latine Sceleris etiam participem dicunt. || Κοινωνῶ cum accus. κοινωνίαν et dat. σοι, e Plat. pro Tecum habeo commercium. Ex Eod. κοινωνεῖν τινὶ, pro Cum aliquo consuescere. Et, Ὁ τοιοῦτος τῷ τοιούτῳ κοινωνήσῃ, de Rep. 1. (p. 181.) pro Talis cum tali consociatur. Et, Κοινωνεῖν ἀλλήλοις οὐκ ἐθέλουσι, pro Convenire nolunt. Sed et cum gen. rei, verbo eod. redditur, Κοινωνῶ σοι τῆς ὁμολογίας, Inter nos convenit, Cum alia etiam constr., Εἰκότως σοι ἔφυγον κοινωνεῖν περὶ τὰ τῆς πόλεως πράγματα, pro Tecum communi-

care: ea in signif., qua dicitur Communicare suum consilium. Redditur etiam, Tecum agere de reip. gubernatione. Fortasse exponi etiam potest, Societatem tecum inire, Socium te habere circa, etc. || Κοινωνῶ cum dat. rei: Τὰ τῇ τοῦ στόματος θερμότητι κοινωνήσαντα, quæ Fic. in Plat. Tim. vertit Applicata oris caliditati, VV. LL. || Κοινωνῶ γυναικί, peculiari signif. sicut et Lat. Consuesco, cum dicitur Consuesco cum muliere, Lucian. (1, 230.) Οὐδ' ἂν ἐκοινώνησέ ποτε θνητῇ γυναικί: (1, 205.) Μηδὲν, ὦ Ζεῦ, κοινωνήσῃς τῇ Νηρηΐδι. || Κοινωνῶ, non solum pro Participo significante Particeps sum, sed et pro Participo, quod significat Participem facio. Ita quidem Bud., sed nullum posterioris hujus signif. afferens exemplum. [" Thom. M. 538. ad Charit. 656. Luzac. Exerc. 160. Wakef. S. Cr. 4, 9. ad Diod. S. 1, 525. 2, 295. Villois. ad Long. 211. 240. 302. Boiss. Philostr. 374. 576. Schneid. ad Xen. Œc. 36. Dionys. H. 3, 1442. ad Xen. Mem. 3, 14, 1. et Ind., Valck. Phœn. p. 65. Hipp. p. 195. Toup. ad Longin. 397. Opusc. 2, 228. Ammon. 116. ad Xen. Eph. 89. 185. Alciphr. 2, 218. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 35. De constr., P. Abresch. Paraphr. 120. Act., med., Reisk. ad Dionys. H. 2, 1302. τραπέζης, Valck. Oratt. 369. τινί τινος, Diatr. 187. * Κοινωνητέον, Wakef. S. Cr. 4, 230. (Plato de Rep. 3. p. 403.) * Κοινανέω, Valck. Phœn. p. 65. Pierson. ad Mœr. 16." Schæf. Mss.] Κοινώνημα, Commercium, Plato de Rep. 1. (p. 158.) Ξυμβόλαια δὲ λέγεις κοινωνήματα, ἢ τί ἄλλο; κοινωνήματα δῆτα. Hæc Bud., citans et ex Aristot. Pol. 3. Plut. (6, 602.) Φιλανθρωπότατα καὶ πρωτα κ. πρὸς ἀλλήλους, Societates humanissimæ et primæ. Hunc autem Plut. l. (9, 747.) Οὔτε θερμὸς ὢν αὐτὸς οὔτε ψυχρὸς, ἀλλὰ ψυχροῦ καὶ θερμοῦ μετακέρασμα καὶ κ., Turn. interpr. Ut qui neque calidus sit neque frigidus, sed caloris et frigoris medium quoddam temperamentum et communio: [6, 369. Themist. Or. 21. " Ad Xen. Eph. 184." Schæf. Mss. * Κοινώνησις, Plato Politico 310.] Ἀκοινωνησία, Communio et participatio nulla, Commercium nullum, quo sc. res aliqua communis alteri cum altero non est, Aristot. Polit. 2, 3. Διὰ τὴν τῶν κτήσεων ἀ., Quia possessiones non sunt communes. [" Cornel. Ep. ad Fab. ap. Euseb. 6, 43. Καὶ τὴν ἀ. αὐτοῦ καὶ τὴν λυκοφιλίαν." Gataker. Mss.] Ἀκοινώνητος, ὁ, ἡ, Qui cum altero non communicatur, Cujus alter particeps non fit, Plut. Lycurgo (15.) Καταγελῶντας τῶν, ὡς ἄμικτα καὶ ἀκοινώνητα, ταῦτα μετιόντων σφαγαῖς καὶ πολέμοις, Ut quæ communia alius nobiscum habere nequeat: liberos sc. eorumque procreationem, quorum ipse κοινωνίαν τοῖς ἀξίοις κατέστησε. Et τὸ ἀ., i. q. ἀκοινωνησία. Herodian. 8, (8, 7.) Τὸ ἀ. ἐν ταῖς ἐξουσίαις ἕκαστος πρὸς αὐτὸν τὴν δύναμιν ἀνθεῖλκεν, de Maximo et Balbino: quorum alter cum altero imperium commune habere gravabatur, sed μοναρχίας eos cupiditas incesserat. In quem sensum Lucan. dicit, Nulla fides regni sociis, omnisque potestas Impatiens consortis erit. Dicitur etiam Qui nihil commune habet cum altero, Cui nihil communicatur, Qui particeps non est. Greg. in Orat. de Filio, Ὡς δέον ἀκοινώνητον εἶναι καὶ μέχρι τούτου τὸ θεῖον τοῖς ἡμετέροις, Quasi oporteat Deum nihil nobiscum commune habere. Vel, Communionem nobiscum et consortium respuere. Sed tunc ad sequentem signif. pertineret. || Qui nihil sibi cum altero commune esse vult, Qui alterum participem et consortem ferre nequit, Lucian. (1, 550.) Καὶ ἐν αὐτοῖς τούτοις μόνος καὶ ἀκοινώνητος εἶναι θέλε, μὴ φίλον, μὴ ξένον προσιέμενος. || Ἀκοινώνητος a Bud. exp. etiam αὐθέκαστος, Severus natura, Rigidus, Exacte rectum verumque persequens. Quo sensu usurpasse Cic. videtur, ad Att. 6, (3.) Nullas unquam ad me literas misit Brutus, ne proxime quidem de Appio, in quibus non inesset arrogans et ἀ. aliquid. Sic videtur etiam accipi ap. Gell. 12, 12. in ejusd. Cic. verbis, manifesti mendacii crimen joculari responsione eludentis, 'A. homines estis, cum ignoratis prudentis et cauti patrisfamilias esse quod emere velit, emturum se negare, propter competitores emtionis. || A Suida exp. ἀκριβής: quo sensu forsan accipitur ap. Plin. Ep. 3, 9. Habet quidem gloriam studiis præsertim quiddam ἀ.: nobis tamen nullum certamen, nulla contentio. [" Phryn. Ecl. 154. Diod. S. 1, 324. 2, 416. 483. Gierig. ad Plin. 1, 249." Schæf. Mss.] Ἀκοινωνήτως, i. q. αὐθεκάστως, Rigide, Severe, Austere, ut exp. ap. Cic. ad Att. 6, 1. Totum hoc Bruto dedi, qui de me ad te humanissimas literas scripsit: ad me autem, etiam cum rogat aliquid, contumaciter, arroganter, ἀ. solet scribere. [* Ἀκοινώνευτος, Timæus Locr. p. 98. Steph., vox susp.] Ἀξιοκοινώνητος, Dignus quocum communicemus, Dignus cujus consortium et societatem expetamus, Plato de Rep. 2. (p. 235.) Τὰ μὲν τῆς διανοίας μὴ πάνυ ἀξιοκοινώνητοι ὦσι, τὴν δὲ τοῦ σώματος ἰσχὺν ἱκανὴν ἐπὶ τοὺς νόμους ἔχουσι. [* Δυσκοινώνητος, Plut. Demetrio 3. Plato de Rep. 6. p. 486. Themist. 254. 258.] " Εὐκοινώνητος, Quocum communicare aliquid " facile est, Facilis. Ex Aristot. Ethic. 4. Εὐκοινώ- " νητος εἰς τὰ χρήματα, In rebus pecuniariis facilem " se præstans et tractabilem." [" Philo de Virtute 19. p. 19. Mai." Boiss. Mss. * Εὐκοινωνησία, M. Anton. 11, 20. * Κοινωνητικός, Polyb. 2, 41, 1. sed variat lectio.] Ἀνακοινωνέω, Communico, VV. LL. [* " Ἀνακοινώνησις, Communicatio, Nov. Const." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611.] Ἐπικοινωνέω, Commune habeo, Æschin. (59.) Τίθησι νόμον οὐδὲν ἐπικοινωνοῦντα τῷ περὶ τῶν ὑπὸ τοῦ δήμου στεφανουμένων νόμῳ; Aristot. 2. Œc. Ἐπικοινωνεῖν τὰ πολλὰ ἀλλήλαις ἀναγκαῖον. Et pass. e Plat. de LL. Ἐπικοινωνούμενοι γάμοι, Communiter contractæ nuptiæ. [* " Ἀνεπικοινώνητος, Eust. 73, 38." Seager. Mss.] Κατακοινωνέω, Communico, Impertior, ex Æschine [63. " Κατακοινοῦν de meo dedi. Κατακοινωνεῖν ne Græcum quidem est." Reisk. * Προσκοινωνέω, Plato Soph. 252. de LL. 757. Dio Cass. 56. " Demosth. 918. nisi potius προσκοινώσας leg. est, Reisk." Seager. Mss. * " Συγκοινωνέω, Georg. Lapith. Poem. Mor. 768." Boiss. Mss. Schol. Aristoph. Λ. 1131. Paul. ad Philipp. 4, 14. Dio Cass. 48. Dem. 1299. Hippocr. 840. * Ἀσυγκοινώνητος, Epiph. 1, 1028.]

ΚΟΙΡΑΝΟΣ, ὁ, Princeps, Imperator, Dominus, Il. (B. 204.) Οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη· εἷς κοίρανος ἔστω, Εἷς βασιλεύς: (486.) οὐδέ τι ἴδμεν Οἵτινες ἡγεμόνες Δαναῶν καὶ κοίρανοι ἦσαν, Ductores et imperatores. || Nom. propr., Paus. Att. (43, 5.) Athen. (606.) Veteres, ut scribit Eust., derivant h. v. a καιρὸς, verso α in ο, ut sit οἱονεὶ ὁ τοῦ καιροῦ κύριος: unum autem e nostris vett. Lexx. itidem a καιρὸς, sicut ὄρχαμος ab ἀρχὸς deduci scribit ut sit quasi ὁ ἐν καιρῷ ἄρχων: alibi autem, sc. in Od. Σ. (105.) ξείνων καὶ πτωχῶν κοίρανος, de Iro, idem Eust. e vett. tradit κοίρανον esse τὸν πρὸς καιρὸν βασιλέως ἔργον ἐπιτελοῦντα, ut Achilles πρὸ τῆς μήνιδος: at βασιλέα esse τὸν πατρόθεν καὶ ἀπὸ γένους ἄρχοντα. Scribit tamen posse etiam derivari a κόρος, τὸ νέος, pleonasmo literæ ι. [" Markl. Iph. p. 362. Abresch. Æsch. 1, 659. Jacobs. Anth. 7, 390. 8, 268. Brunck. Soph. 3, 439. cf. Huschk. Anal. 116. Heyn. Hom. 5, 677. Plut. Alex. 262. Schm., Gesner. Ind. Orph. v. Βασιλεὺς, Ammon. 28. Eran. Philo 163. Thom. M. 146. ad Eur. Alc. 1143. Conf. c. τύραννος, Müller. ad Lycophr. p. 95. K., ἡ, Ruhnk. ad H. in Cer. p. 3." Schæf. Mss. *'Επικοίρανος, Orph. Arg. 291. * Παγκοίρανος, Opp. K. 4, 21.] Κοιρανίη, Dominium, Imperium, VV. LL. [" Dionys. P. 464." Wakef. Mss. " Jacobs. Anth. 11, 37." Schæf. Mss.]

Πολυκοιρανίη, Imperium multorum, Dominium multorum, Il. B. (203.) Οὐ μέν τοι [πως] πάντες βασιλεύομεν [βασιλεύσομεν] ἐνθάδ' Ἀχαιοί. Οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη· εἷς κοίρανος ἔστω, Εἷς βασιλεύς: q. in l. Aristot. Polit. 4, 4. dicit incertum esse an intelligat imperium populi, qui μόναρχος γίνεται σύνθετος εἰς ἐκ πολλῶν, an vero ὅταν πλείονς ὦσιν οἱ ἄρχοντες ὡς ἕκαστος. Eund. versum in se transtulit Caligula ap. Suet. Cum audiret forte reges, qui officii causa in urbem advenerant, concertantes ap. se super cœnam de nobilitate generis, exclamavit, εἷς κοίρανος

ἔστω, Εἷς βασιλεύς: nec multum abfuit, quin statim diadema sumeret, speciemque principatus in regni formam converteret. In VV. LL. est ETIAM Πολυκοίρανος, Multorum dominus et rex. [Aristoph. B. 1270.]

Κοιρανικὸς, Imperatorius, Principalis, Opp. K. 3, (47.) Κοιρανικοῖς τ' ἔμολεν διαπόμπιμος ὀφθαλμοῖσι, Missus ad oculos imperatorios, Ad imperatorem missus: (41.) κοιρανικοὶ λέοντες, Imperatorii leones, i. e. Imperatorio et generoso animo, Qui sunt velut principes et imperatores ceterorum animalium. Vide Κοιρανέω.

[* Κοιράνειος, Anal. 1, 59. κράτος.]

Κοιρανίδης, i. q. κοίρανος, ut Soph. Schol. exp. in Ant. (940.) p. 251. Λεύσσετε, Θήβης οἱ κοιρανίδαι, Τὴν βασιλίδα τὴν μούνην λοιπὴν Οἷα πρὸς οἵων ἀνδρῶν πάσχω: ibi enim Antigonen vult alloqui Chorum, ut κοιρανίδαι ibi sint οἱ ἔνδοξοι τῶν πολιτῶν, qui et ipsi dicantur κοίρανοι: vel Auctores generis eam respicere, i. e. Reges antiquos. Fortassis tamen fratres compellat, Œdipi filios: ut κοιρανίδαι sint Regis filii, sicut βασιλίδαι. [" Lobeck. Aj. p. 367." Schæf. Mss.]

Κοιρανέω, Dominor, Impero, Apoll. Rh. 2, (998.) τῇσιν τότε κοιρανέεσκεν. Item Principatum obtineo, Instar principis excello, Opp. K. 3, (40.) λεόντων Κοιρανικῶν Λίβυες μέγα κοιρανέουσι λέοντες, Principatum obtinent Africani leones inter ceteros leones, leones inquam, qui reliquorum animalium velut principes et imperatores sunt. Item, κοιράνου officio fungor, Imperator et princeps sum, Imperatorem et principem ago, Il. B. (207.) Ὡς ὅγε κοιρανέων δίεπε στρατόν. [" Jacobs. Anth. 9, 402. Heyn. Hom. 4, 233. 601. Brunck. ad Æsch. Pr. 966. ad Thom. M. 146. Ammon. 28." Schæf. Mss. * Κυρανέω, Manetho 2, 1.] Ἀνακοιρανέω, Dominor, Rego: accus. habet, vi præpositionis, (Il. E. 824.) μάχην ἀνακοιρανέοντα, Ordinantem prælium, Regentem, Administrantem. Sed alii scribunt divisim, ἀνὰ κοιρανέοντα. " Διακοιρανέω, Regis s. Domini more obeo vel admi- " nistro. Hes. enim διακοιρανέοντα exp. βασιλικῶς " ἐπερχόμενον: et ὡς κοίρανον διαπορευόμενον s. διέ- " ποντα." Κατακοιρανέω, Dominor, Impero, Rego, Od. A. (247.) Ἰθάκην κατακοιρανέουσι, N. (377.) de procis, Οἱ δὴ τοι τρίετες μέγαρον κατακοιρανέουσι, In ædibus tuis dominantur s. imperant. Item κατακοιρανεῖν πόλεμον, Administrare bellum, (Il. E. 332.) πόλεμον κατακοιρανέουσι.

" ΚΟΙΣΥΡΑ, ἡ, Cœsyra: Femina quædam A- " theniensis, uxor Alcmæonis, mater Megaclis et La- " machi: generis nobilitate et opibus clara, sed ἐπὶ " βλακείᾳ διαβεβοημένη: adeo ut inde Κοισυροῦται " dixerint comici pro τρυφερῶς κοσμεῖται, s. τὰ τῆς " Κοισύρας φρονεῖ. Suid. e Schol. Aristoph." [N. 46. " Ad Lucian. 1, 382. Kuster. Aristoph. 122." Schæf. Mss.] " Ἐγκοισυροῦσθαι, Cœsyræ moribus imbui: " vel Cœsyram imitari, luxuriosa nimirum et volu- " ptuosa vita: fuit enim Cœsyra Athenis femina " quædam nobilis et dives, taxata a comicis ob " luxum insignem. Apud Aristoph. N. (48.) Stre- " psiades dicit se duxisse Megaclis neptem Σεμνὴν, " τρυφῶσαν, ἐγκεκοισυρωμένην: ubi Schol. exp. πε- " ρισσῶς κεκοσμημένην, Exquisitiore cultu se exor- " nantem, i. e. Ambitiosius sese exornantem." " Εἰσ- " κεκοισυρωμένος, Effeminatus, Mollis. Dictum a " cujusdam feminæ moribus, cui nomen Κοισύρη, " VV. LL."

" Ἐγκριωροῦσθαι, dicitur ut ἐγκοισυροῦσθαι: unde " est particip. ἐγκεκριωρωμένη, quod Hes. exp. ἐνει- " λημένη καὶ * κεκορδυλημένη καὶ ἐγκεκαλυμμένη, Invo- " luta et intecta: item σεμνυνομένη τῷ γένει, sc. διὰ " Κριώραν τὴν Μεγακλέους μητέρα τοῦ Ἀλκμαιωνίδου."

" ΚΟΚΚΟΣ, ὁ, (ἡ,) Granum: ut ap. Diosc. 4. " Κόκκοι τῆς ῥοιᾶς, Grana mali Punici: vel etiam " Acini mali Punici. Sic κόκκος κνίδιος, s. κόκκος κνί- " δειος, Granum Cnidium, ap. Diosc. et Gal. necnon " Athen." [66. Et voce compos. * Κνιδόκοκκος, Alex. Trall. 10. p. 569.] " Est autem Semen thymelææ, " myrti in modum rotundum et inter initia virens, " ac tandem rubescens. Unde κνιδέλαιον vocatur " Oleum quod ex eo paratur. Testis Diosc. 1, 44. 4, " 173. Ab eod. Diosc. commemoratur et κόκκος " βαφικὴ, quam esse dicit θάμνον μικρὸν φρυγανώδη " ᾧ πρόσκεινται οἱ κόκκοι ὡς φακοί: optimam esse " Galaticam et Armeniacam, inde Asiaticam et Cili- " ciam: ultimo loco Hispanicam. Ciliciam vero " nasci in quercubus, similem minutæ cochleæ: ore " a mulieribus illius regionis legi, et κόκκον vocitari. " Et fruticem igitur et granum ejus appellat κόκκον, " et quidem illum genere fem. Theophr. πρίνον vocat " hanc Arborem, et κόκκον Fructum. Ita enim ille " H. Pl. 3, (7, 3.) Ἡ πρῖνος τὸν φοινικοῦν κόκκον " (φέρει.) Et 3, 16, (1.) Φέρει δὲ καὶ παρὰ τὴν βά- " λανον κόκκον τινὰ φοινικουν: de ilice itidem. Plin. " quoque Coccum vocat, ut 9, 41. Coccum Galatiæ " rubens granum. Et 16, 8. Omnes tamen bas ro- " boris dotes ilex solo provocat cocco. Granum " hoc, primoque ceu scapus fruticis parvæ aquifoliæ " ilicis: Cusculium vocant. Idem cocci usum gra- " tiorem esse scribit si, quæ eo tincta fuerunt, Tyrio " tingantur, ut fiat hysginum: sed et cocco Cnidio " hujus cocci colorem esse, at magnitudinem grano " piperis majorem, vim ardeutem. Alibi coccum " ilicis appellat, sc. 24, 4. Idem coccum appellat " Cocci colorem, 22, 2. Jam vero infici vestes scimus " admirabili fuco: atque ut sileamus, Galatiæ, A- " fricæ, Lusitaniæ granis coccum imperatoriis di- " catum paludamentis, transalpina Gallia herbis " Tyrium atque conchylium tingit, omnesque alios " colores. Nisi potius intelligendus ibi Cocci nomine " Pannus cocco tinctus: ut ap. Philostr. Epist. 27. " Τὰ ῥόδα πάσης στρωμνῆς ἁπαλώτερα, ὑπὲρ τὸν Βα- " βυλώνιον κόκκον, καὶ τὴν Τυρίαν πορφύραν. Gorr. " quoque κόκκον βαφικὴν esse tradit Ilicem aquifo- " liam, solo cocco omnes roboris dotes provocantem: " esse illi colorem rubeum qualis in rosa micat, im- " peratoriis tantum paludamentis ap. antiquos di- " catum: a Gallis Scarlatum, a Narbonensibus Ver- " milonum, ab officinis Granum Tinctorum appellari." [" Apoll. Dysc. 89. Fac. ad Paus. 3, 288. Toup. Opusc. 1, 539. Plut. Mor. 1, 527." Schæf. Mss. Strabo 3. p. 384., 13. p. 487. Paul. Ægin. 7, 20.] " Κοκκοβαφὴς, Cocco tinctus. Theophr. H. Pl. 3, " (7, 5.) Τὸ δ' ἀνὰ μέσον, κοκκοβαφὲς καὶ λαμπρὸν, Ve- " luti cocco tinctum et splendidum." [Clem. Alex. 235. Ælian. H. A. 17, 38.] " Κοκκοποιὸν, itidem " Cocco imbutum: si non mentiuntur Hesychii " Codd., in quibus exp. κοκκοβαφές. NECNON Κόκ- " κινος inde dicitur, itidem pro Cocco tinctus, s. Coc- " cino colore imbutus: ut κόκκινον ἔριον, in Epist. " ad Hebr. 9, (19.) Et κοκκίνη χλαμὺς, Coccina " chlamys. Sic κόκκινος χιτὼν ap. Plut. in Fab. " quem super imperatoris tentorio extendi solitum " scribit cum hosti pugnæ signum dare volebant. " Et ap. Greg. Τὸ κόκκινον περιβαλου, Coccinam " indue vestem. Ubi ut τὸ κόκκινον dicitur substan- " tive, ita ap. Martial. Coccina famosæ donas et " janthina mœchæ. Indeque ap. eund. Poetam, " Coccinatus dicitur ὁ τὸ κόκκινον περιβεβλημένος, " Coccinis indutus, Coccina amictus veste. Plin. " dicit etiam Coccineus color, et Coccinei acini, pro " κόκκινοι: et Lamprid. Coccea indumenta. Hiero- " nym. κόκκινον reddidit Vermiculum, respiciens ad " coccum Scolecium dictum. Apud Aristoph. κοκ- " κίνους reperitur et substantive usurpatum, Σφ. " (1067.) ἐγὼ Τοὐμὸν νομίζω γῆρας εἶναι κρεῖττον ἢ " πολ-Λῶν κοκκίνους νεανιῶν Καὶ σχῆμα, κεὐρυπρω- " κτίαν. Ibi enim Schol. scribit κοκκίνους dictas " fuisse τὰς περιεστεμμένας καὶ τετημελημένας τρίχας. " Sed eam scripturam non possum non suspectam " habere, præsertim cum Suid. legat κικίννους, Cin- " cinnos, ut supra docui:" [et sic Edd. receptæ. " Kuster. Aristoph. 117." Schæf. Mss. Arrian. Epict. 3, 22. ἐν κοκκίνοις περιπατῶν.] " Ceterum e " superiore κόκκινος est COMPOS. Κοκκινοβαφὴς, Coc- " cino tinctus, s. Coccineo imbutus colore. Athen. " (196.) Οὐρανίσκῳ κοκκινοβαφεῖ, περιλευκῷ." [* Κοκκινοειδὴς, Schol. Theocr. 7, 58. * " Ὠχροκόκκινος,

Theod. Prodr. Amar. 446. * Κοκκινέω, Idem 397." Elberling. Mss. * " Κοκκινόω, Cyrill. Lex. Ms. * Κοκκινίζω, Schol. Opp. 3, 25; 5, 272." Wakef. Mss.] " E primo autem illo κόκκος, quod in genere " Quodvis granum signif., COMPOS. Κοκκόρυζος; " quod ex Apsyrto Hippiatro affertur pro Gra- " num oryzæ: non tamen sine mendi suspicione." [" Κοκκολογέω, Dosith. Gloss. ap. Valck. Opusc. 1; 239. Misc. Obs. 10, 110." Boiss. Mss.] " Καλλί- " κοκκος, Pulcra habens grana, s. Cui pulcer est a- " cinus." [Theophr. C. Pl. 1, 9, 2. ῥόα. * " Μονό- κοκκος, Steph. Præf. Gloss." Schæf. Mss. * Μονό- κοκκα, Gl. Uniones: * Πρινόκοκκα· Aubantiæ mora. * Πρινοκόκκιον, Geopon. 11, 14.] " || Rursum κόκκος, " et DIMINUT. Κοκκίον, transferuntur ad alia etiam. " Ita enim Medici vocant Pilulas, quod granorum " magnitudine fere sint; et rotundæ granorum instar. " Alex. Trall. Ἡ κάθαρσις ἡ διὰ τῶν κόκκων ἐχόντων " τὴν κολοκυνθίδα. Et alibi (5. p. 283.) κοκκία βη- " χικὰ, Pilulæ quæ tussi medentur. Ead. et κατα- " πότια. || Hesychio κόκκος est non solum ἡ τοῦ σίτου B " κεγχραμὶς, Granum frumenti: et ἐξ οὗ τὸ φοινικοῦν " βάπτεται, Granum ilicis rubens quo punicea infi- " ciuntur: necnon αὐτὸ τὸ χρῶμα, Ipse color puni- " ceus: sed etiam τὸ γυναικεῖον μόριον, Muliebre " membrum." [" Jacobs. Anth. 10, 52. Fac. ad Pans. 2, 68. Mica, Particula minuta, Timon Phl. 7. Parei Lex. Plaut. v. Ciccum." Schæf. Mss.] " A- " pud Hes. LEGITUR Κοκκοῦσα, expositum συκῆ, " Ficus: forsan quoniam fructus ejus multa habet gra- " nula, quæ alio nomine κεγχραμίδες dicuntur. Κόκ- " κωνες, Eod. auctore dicuntur οἱ κόκκοι τῆς ῥοιᾶς καὶ " ὀθεν ἰξὸς, Grana mali Punici et unde viscum fit. " Meminit hujus v. Galen. quoque Lex. Hippocr. " Ibi enim scribit κόκκωνα ab Hippocr. (606.) vocari " κόκκον τὸν κοινῶς ὀνομαζόμενον, non τὸν κνίδιον: " quem et ipsum interdum κόκκον sine adjectione ab " eo nominari." [" Toup. Opusc. 1, 414. Phryn. Ecl. 176." Schæf. Mss.] " Præterea a κόκκος gene- " raliter accepto, est VERB. Κοκκίζω: unde ap. Ari- " stoph., κοκκίσαι ῥόαν, Punicum malum suis exen- C " terare granis, Grana eximere e malo Punico, s. " Acinos: quod ET Ἐκκοκκίσαι dicitur verbo comp." [Κοκκίζω, J. Poll. 6, 80. " Aristoph. Fr. 281. Lobeck. Aj. p. 302. Ἐκκοκκίζω, Aristoph. Ἀ. 1179. Εἰρ. 63. Kuster. p. 127. Phryn. Ecl. 176. Toup. Opusc. 1, 23. Heringa Obs. 214." Schæf. Mss. Aristoph. Λ. 364. 448. Nicomachus Athenæi 58. * Κοκκωτὸν, Gl. Baccatum, Granatum, quasi a * Κοκ- κόω, Grano. * Κοκκωτὴ, Pueruli penis, Stratonis Epigr. 3. ex emend. Salmasii. " Jacobs. Anth. 10, 52. * Κοκκώτη, Pierson. Veris. 170. Toup. Opusc. 1, 382." Schæf. Mss.] " Κόκκαλος, Erotiano est ὁ " στρόβιλος. Utitur h. v. Hippocr. de Morb. Acut. " dicens, Κόκκαλος καὶ σμύρνα * ἑκλικτόν. Et aliquanto " post, περιπλευμονίης ἑκλικτὸν describens, ait, Κόκ- " κιλον, χαλβάνην ἐν μέλιτι Ἀττικῷ ἀποζέσας, πίνειν " δίδου. Ubi annotat Gal. (5, 106. Bas.) quem ipse κόκ- " καλον appellat, antiquos non sic nominasse, sed po- " tius κῶνον: a recentioribus prope omnibus vocari " στρόβιλον. Solere autem Hippocr. ex eo conficere D " * ἑκλικτὸν, cum maxime pinguis est, h. e. cum πολ- " λὴν ἐν κύκλῳ περικεχυμένην ἔχει ἰδίαν ῥητίνην. Iti- " dem in Lex. Hippocr. tradit idem Gal., κόκκαλον " a plerisque accipi τὸν πυρῆνα τοῦ στροβίλου, Nu- " cleum nucis pineæ: Diosc. vero diminutive ita " nominari velle τὸν κνίδιον κόκκον, Cnidium gra- " num. Hesychio κόκκαλος est non solum στρόβιλος, " sed etiam ῥόμβος et πεύκη." [" Casaub. ad Athen. 143. ad Herod. 754." Schæf. Mss.] " Κόκκονοι He- " sychio sunt οἱ πυρῆνες τῶν ἐλαιῶν, Olearum nuclei."

" Κοκκοβάρη, Hesychio γλαυξ, Noctua."

" Κοκκίδα Hes. dici scribit αἴγειρον, Populum ni- " gram."

" Κώκαλον, Hes. esse dicit παλαιόν: necnon Spe- " ciem galli gallinacei. AT Κωκάλια, τὰ, Animalia " sunt e genere τῶν ὀστρακοδέρμων, sed eorum quæ " carnem sub testa habent. Aristot. H. A. 4, 4. de " ὀστρακοδέρμων genere, Τὰ δ', ἔχει μὲν, ἐντὸς δ' ἔχει " τὴν σάρκα ἀφανῆ πᾶσαν, πλὴν τῆς κεφαλῆς, οἷον οἱ A " τε χερσαῖοι χοχλίαι, καὶ τὰ καλούμενα ὑπό τινων " κωκάλια, καὶ τῶν ἐν τῇ θαλάττῃ αἵ τε πορφύραι καὶ οἱ " κήρυκες, καὶ ὁ κόχλος, καὶ τἄλλα τὰ στρομβώδη." [Schneidero leg. videtur κοκκάλια.]

" KOKKY, Attice pro ταχὺ, Celeriter. Ita ap. " Suidam in Ms. Cod. Pro quo Etym. habet Κόκυ, " Ἀττικοὶ τὸ ταχύ. At κόκκυ ab Hes. exp. το ἐλά- " χιστον, Res minima." [" Ad Mœr. 331. Aristoph. B. 1384." Schæf. Mss. Ὄρν. 507. Οὐδὲ κόκκυ, i. q. βραχὺ, Anecd. Bekkeri p. 105.] " Κοτὺ affertur pro Celeriter: quod supra κόκυ."

" Κόκκυξ, υγος, ὁ, Coccyx s. Cuculus: Avis verna " ex accipitrum genere, sed degener et timida: sic " dicta παρὰ τὸ κόκκυ φωνεῖν, quod uno verbo DICI- " TUR Κοκκυζειν, Coccyzare, Cuculi vocem edere, " Sonare cucu s. κόκκυ. Hesiod. Ἔργ. 2, (104.) Ἦμος " κόκκυξ κοκκύζει δρυὸς ἐν πετάλοισι, Quando cuculus " in quercus foliis s. frondibus coccyzat. Verum hoc " κοκκύζειν non semper cuculi est, sed tribuitur " etiam gallinaceo: nam Schol. Aristoph. κοκκύσω B " exp. δίκην ἀλεκτρυόνος βοήσω, συρίσω, in B. (1379.) " Καὶ λαβομένω, τὸ ῥῆμ' ἑκάτερος εἶπατον, Καὶ μὴ " μεθεῖσθον, πρὶν ἂν ἐγὼ σφῷν κοκκύσω. Ubi cum " uterque suum ῥῆμα protulisset, Bacchus ait, Κόκκυ, " μεθεῖτε: nimirum φωνῶν τὸ κόκκυ s. κοκκύζων galli " vel etiam cuculi more. Apud Aristot. quoque, " H. A. 9. vox esse gallinacei generis dicitur, et a " Gaza reddi Cucurrire. Itidemque ap. Athen. (663.) " ex Artemidori Opsartyticis, Καὶ νομάδα παχεῖαν " ἔψε, καὶ νεοσσοὺς τῶν ἤδη κοκκυζόντων, Pullos gal- " linaceos jam cucurrire incipientes. At Proverb. " Cum Nibas coccyzaverit, vide ap. Erasm. in Chi- " liad. Adag. ubi affert et aliud Proverb. Coccyge " astutior." [Lycophr. 395.] " Non solum porro Avis " nomen est κόκκυξ, sed Piscis etiam, et quidem " vocalis, ap. Aristot. H. A. 4, 9, (3.) Ibi enim dicit " κόκκυγα τὸν ἰχθῦν ψοφεῖν οἷον στριγμόν. Coccygem " itidem nominare possumus hunc piscem, cum Plin. " avem quoque appellet Coccygem vocabulo Græ- C " canico." [Hippocr. 543, 39.] " Κόκκυγες dicuntur " etiam Grossi caprifici arboris: οἱ ὄλυνθοι: quo- " niam sc. φαίνονται κατ' ἔαρ ἅμα τοῖς κόκκυξιν. Ni- " cander Θ. 853. Σὺν δὲ κράδης κυέουσαν ἀποτμή- " ξαιο κορύνην· Ἢ αὐτοὺς κόκκυγας ἐρινάδος, οἵτε πρὸ " ἄλλης Γογγύλοι ἐκφαίνουσιν ἀνοιδείοντες ὀπώρης. " Hes. auctore κόκκυξ dicitur et Herba quædam, " et ὁ πρόβολος, et τοῦ ἱεροῦ ὀστέου τὸ πρὸς τοῖς " ἰσχίοις. Gorr. κόκκυγα esse dicit Os in imo sacri " ossis positum, tribus propriis partibus constans, " quæ inter se symphysi uniuntur. Plura de hac " appendice sacro ossi adnata vide ap. Eund., nec- " non ap. Gal. in l. de Ossibus (12.) Eid. Hes. " κόκκυξ est etiam λόφος et περικεφαλαία, Crista et " Galea: qui tamen ET Κόκκυς affert pro λόφος. " Denique κόκκυξ est Nomen montis qui olim θρόναξ " dictus fuit, teste Schol. Theocr." [" Jacobs. Anth. 8, 141. Brunck. Aristoph. 3, 82. (Ἀ. 598.) Κοκκύζω, Casaub. ad Athen. 70. Valck. Anim. ad Ammon. 229." Schæf. Mss. Κοκκύσδω, Theocr. 7, 84. 124. D * Κοκκυσμὸς, Nicomach. Music. 20. * Κοκκυστὴς, Timon Phlias. 26. ap. Anal. 2, 73. * Κοκκάζω, ἐπᾴδω, et * Ἐπικοκκάζω, ἀντεπᾴδω, ap. Schol. Bourd. Aristoph. Θ. 1068. mendosa sunt, ut et in ipso textu * Ἐπικοκκάστρια, quod affert Eust. ad Od. Ξ. p. 1761, 26. Rom., et Suid. v. Ἠχώ: recte legitur in Schol. Biset. * Ἐπικοκκύζω, * Ἐπικοκκύστρια. * " Ἐκκοκύζω, (sic,) Hermog. 2, 362." Ind. Scap. Oxon. * Περι- κοκκύζω, Aristoph. Ἱππ. 697. * " Ἀνακοκάζω (sic,) Phot. in Vita Isidori, Valck. ad Ammon. 24." Kall. Mss. * Κοκκυγία, Piscis, Alex. Trall. 9. p. 163. * " Κοκκυγέα, Theophr. H. Pl. 3, 16, 6. ubi κοκ- κυμηλέα erat: vide Notam. Rhoon Cotinum L. inter- pretantur, cujus ligno hodie colorem flammeum tin- gunt in Græcia χρυσόξυλον vocantes, teste Sibthorpio ap. Walpole p. 148." Schn. Ind. Theophr. " Salmasii Homonym. 95. Sprengel. Hist. Rei Herb. 91. * Κοκκυγόω, unde Κεκοκκυγωμένον, item χρῶμα * κοκ- κύγινον, i. e. ἀπὸ κοκκυγέας δένδρου, Hes." Schn. Lex.] " Porro a κόκκυξ est COMPOSITUM Κοκκύμηλον, ut

" testatur Nicander hoc hemistichio ap. Athen. (49.)
" μῆλον ὃ κόκκυγος καλέουσι, Malum quod coccygis
" vocitant. Latini Prunum appellant. Græci alio
" nomine Δαμασκηνὸν nuncupant, quoniam ἐν τῇ τῶν
" Δαμασκηνῶν χώρᾳ πλεῖστόν ἐστι τοῦτο τὸ ἀκρόδρυον
" καὶ κάλλιστα γεωργεῖται, ut tradit Athen. (49.)
" cum tamen Damascena sint potius Species quædam
" τῶν κοκκυμήλων Damasceno agro peculiaris, ac
" διάφορος τῶν κατὰ τὰς ἄλλας χώρας γινομένων.
" Suid. esse vult Pomorum speciem quæ suo tempore
" dicta fuerint βερίκοκκα: quo vocabulo nominari
" videntur potius ea quæ vulgo Arbricocs appellantur,
" a Latinis pariter et Græcis Armeniaca. Porro
" τῶν κοκκυμήλων meminit Hipponax, dicens, Στέφα-
" νον εἶχον κοκκυμήλων καὶ μίνθης. Et Alexis, στε-
" φανοῦν — Στεφάνῳ κυλιστῇ κοκκυμήλων — Πεπόνων.
" Idem, κοκκυμήλων σπυρίδα πεπόνων. Sunt vero et
" ἄγρια κοκκύμηλα, Pruna sylvestria, quorum mentio
" ap. Athen." [50. Anecd. Bekkeri 103.] " Arbor
" τῶν κοκκυμήλων DICITUR Κοκκυμηλέα, Latinis Pru-
" nus: de cujus arboris fructusque vi medica, vide
" Diosc. 1, 175. Theophr. H. Pl. 4, (2, 10.) κοκ-
" κυμηλέαν quandam describit, quam Plin. 13, 10.
" Prunum Ægyptiam vocat. Idem Theophr. 3, 16,
" (6.) commemorat et aliud genus τῆς κοκκυμηλέας,"
[Schn. habet κοκκυγέας,] " pro quo ap. eund. Plin.
" reperio Coggygria, 13, 22." [Coccygia, Schn. Lex.]
" Rursum Theophr. 3, (6, 4.) τὴν σποδιάδα esse dicit
" veluti ἀγρίαν κοκκυμηλέαν, Prunum sylvaticam:
" cujus rei mentio et ap. Athen." [50. Vide omnino
Schn. Ind. Theophr.] " Dicitur ETIAM Κοκκύμηλος
" pro κοκκυμηλέα. Ita enim J. Poll. 1, (232.) Scien-
" dum, inquit, quod κοκκύμηλον quidem neutro ge-
" nere dicitur ὁ καρπὸς, Fructus: masculino autem
" genere Arbor a mediæ Comœdiæ poetis dicitur ὁ
" κοκκύμηλος." [* Κοκκυμηλῶν, Gl. Prunetum.]

" ΚΟΚΚΥΑΙ, Suidæ sunt αἱ πρόγονοι, Majores:
" in exemplum afferenti, ἀφ' ὑμέων κοκκύῃσι καθημένη
" ἀρχαίῃσι. Alibi unico κ." [Vide Lex. VV. Peregr.
" Jacobs. Anth. 8, 205. Toup. Opusc. 1, 232."
Schæf. Mss.] " Κοκκὴς, οῦ, ὁ, Progenitor, Avus.
" In Epigr. κοκκαὶ vocantur Quercus, quod eæ
" priscis mortalibus nutrices fuerint. Ita VV. LL.
" Sed perperam, ut videbis in Κοκύαι." " Κυκοίας,
" Hes. τοὺς προγόνους."

" ΚΟΛΑ, Suidæ ἡ γαστὴρ, Venter: cui subjungit
" dat. plur. ταῖς κόλαις. Plurale κόλα Hes. exp.
" ὀστᾶ, μέλη, ut κῶλα: necnon ὅπλα, dicens esse et
" Saltationis speciem, quæ alio nom. appellatur ξιφι-
" σμὸς, Gladiatio. Et hinc forsan sunt VERBA Κο-
" λαβρεύεσθαι, ET Κολαβρίζειν, Saltare, ut idem
" Hes. innuit: κολαβρευομένη enim exp. κώλοις ἀλλο-
" μένη: afferens et κολαβρίζειν pro σκιρτᾶν, Saltare:
" et quidem ita ut τοῖς κώλοις petulantius aerem ver-
" beres. E quo posteriore verbo est VERBALE Κο-
" λαβρισμός: cujus J. Poll. quoque meminit inter
" Saltationis species: nam 4, (100.) c. 14. κολαβρι-
" σμὸν esse dicit Θρακικὸν ὄρχημα καὶ Καρικόν: ἐνό-
" πλιον vero et ipsum. At Suid. verbo κολαβρίζεσθαι
" diversam plane signif. tribuit: nam κολαβρισθείη si-
" gnif. scribit ἐκτιναχθείη, ἀτιμασθείη, χλευασθείη, οὐ-
" δενὸς λόγου ἄξιος νομισθείη, propterea quod κόλαβρος
" s. κάλαβρος dicatur ὁ μικρὸς χοῖρος, Parvus porcellus,
" qui nullo in pretio esse solet." [" Dicebatur vero
etiam Κόλαβρος, Cantilenæ genus quoddam lascivum,
Athen. 164. 696. ubi v. Cas." Schw. Mss.] " Supra
" Καλαβρισθείησαν et Καλαβρισμός." [Vide Lex.
VV. Peregr. et Schleusn. Lex. V. T. " Κολαβρίζω,
Contemno, et Lascive salto, Clem. Rom. Ep. 1. ad
Corinth. §. 40." Kall. Mss.]

" Κόλεα Hesychio est Saltatio quædam: ut κώλα.
" Κολία, Eod. auctore est ὀρχήσεως εἶδος. UNDE
" Κολιάσαι derivatum, quod Idem exp. ὀρχήσασθαι,
" Saltare. Veruntamen Idem κολία exp. etiam ἐπική-
" δεια, et μέτρον τι et τὸ ἡμικόλιον:" [cf. 'Ημικόριον:]
" item plur. numero τὰ ἐκ μέλιτος τρωγάλια." ["Κυ-
λίον, Heringa Obs. 175." Schæf. Mss.]

ΚΟΛΑΖΩ, Punio, Castigo, Plato Protag. Ὅς δ' ἂν ἐκτὸς βαίη τούτων, κολάζει, Qui autem extra eas, sc. leges, declinat, hunc civitas supplicio afficit, Aristot. Eth. 3, 5. Κολάζουσι γὰρ καὶ τιμωρουνται τοὺς δρῶντας μοχθηρά. Castigare improbos dicit Cic. Sic Dem. (122.) Ἐκόλαζον καὶ ἐτιμωροῦντο, οὓς ἂν αἴσθοιντο δωροδοκοῦντας: (26.) Τοὺς μὲν ἀξίους ἐπαίνου τιμᾷν, τοὺς δ' ἀδικοῦντας κολάζειν. Isocr. Κολάζειν τοὺς ἐξαμαρτάνοντας: Idem, Κολάζειν τοὺς ἀκοσμοῦντας. Xen. Ἑλλ. 5, (3, 7.) Οὐδ' οἰκέτας χρὴ ὀργὴ κολάζειν, Castigare irato animo: K. Π. 4, (2, 20.) Κολαζόντων ἀφειδέστερον ἢ ὡς δεσπόται. Interdum additur dat. instrumenti. Xen. Κολάζω αὐτὸν πᾶσι κακοῖς, Omnia mala ei infero ad pœnas de eo sumendas. Isocr. Τὸν δὲ διὰ τὴν κακίαν ταῖς μεγίσταις τιμωρίαις ἐκόλασε, Pœnis affecit maximis. Et ap. Plat. κολάζω πληγαῖς, ut ap. Cic. Liv. Castigare verberibus, Plaut. Castigare exuviis bubulis. Soph. vero in Aj. (1107.) cum duobus accuss. junxit, τὰ σέμν' ἔπη Κόλαζ' ἐκείνους, i. e. διὰ σεμνῶν ἐπῶν παίδευε. Sic Virg. dictis castigat Acestes. Et Plaut. Ut eum dictis plurimis castigem. Et Castigare verbis, Cic. Κολάζομαι, Punior, Castigor, Pœnæ de me sumuntur, mihi infliguntur, Dem. c. Mid. Μὴ κολάζεσθαι τοὺς ἐξαμαρτάνοντας, Xen. Ἑλλ. 6, (3, 6.) Κολάζεσθαι ὑπὸ τῶν ἁμαρτημάτων, Plut. Ὑπὸ τοῦ Θεοῦ κολασθῆναι. Idem (16, 35.) de elephantibus, Εἰς ὁ δυσμαθέστατος ἀκούων κακῶς ἑκάστοτε, καὶ κολαζόμενος πολλάκις, ὤφθη νυκτὸς αὐτὸς ἀφ' ἑαυτοῦ πρὸς τὴν σελήνην ἀναταττόμενος τὰ μαθήματα καὶ μελετῶν. Quod ita Plin., Certum est unum elephantem tardioris ingenii in accipiendis quæ tradebantur, sæpius castigatum verberibus, ead. illa meditantem noctu repertum. Synes. Ep. 57. Τῶν μέντοι κολαζομένων ὁ Θεὸς κήδεται. Et cum gen. ap. Thuc., κολάζομαι τῆς ἀδικίας, Injuriæ pœnas do. Et in gerundio, ap. Plut. (8, 174.) Πότε καὶ πῶς καὶ μέχρι πόσου κολαστέον ἕκαστον τῶν πονηρῶν. Κολάζομαι active quoque capitur pro κολάζω, Aristoph. Σφ. (405.) Νῦν ἐκεῖνο, νῦν ἐκεῖνο τοὐξυθυμον Ὧι κολαζόμεσθα, κέντρον Ἐντέτατ' ὀξύ, Quo castigamus eos qui nos infestant, Quo injurias ulciscimur. Apud Aristot. quoque H. A. 6. κολάζεσθαι active capi pro κολάζειν testatur Bud. Comm. 763. ubi vide l. || Castigo, Reprimo, Coërceo, Moderor; ut Bud. interpr., Quod nimium est reprimo, Fremo, et quasi castro. Theophr. C. Pl. 1. κολάζειν τὰ δένδρα, Castigare arbores luxuriantes, Stat. Theb. 9. Libertas jubarum castigata. Item κολάζειν τὸ ἀνοιδαῖνον ap. J. Poll. i. e. συστέλλειν, Reprimere. Gal. ad Gl. 1. Τὰ γὰρ ἐναντία τῶν ἐναντίων ἰάματά ἐστι, κολάζοντα μὲν τὸ ὑπερβάλλον, ἀντεισάγοντα δὲ τὸ λεῖπον. Et κολάζειν τὸ πάθος, Plut. Artax. eo sensu, quo Lucan. dicit Immodicum dolorem castigare, i. e. Reprimere: et Cic. Videsne ut obmutuerit non sedatus corporis, sed castigatus animi dolor? Item κολάσαι τὸ πλεονάζον ap. Plut. Sympos. Reprimere et coercere quod exuperat. Dicitur etiam κολάζειν διαλόγους, ut Horat. Multa litura coërcere carmen et ad unguem castigare. Philostr. Ep. 13. Αἰσχίνης ὁ ἀπὸ τοῦ Σωκράτους, ὑπὲρ οὗ πρώην ἐσπούδαζες ὡς οὐκ ἀφανῶς τοὺς διαλόγους κολάζοντος, Castigantis. Ead. signif. ap. J. Poll., κεκολασμένος ῥήτωρ ὁ βεβασανισμένος, διεσμιλευμένος, ἠκριβωμένος, Pressus, Limatus, Castigatus: cujus oratio ad unguem castigata est, nec in ea quidquam luxuriat. Et in pass. κεκολασμένη δίαιτα, Moderata et cujus luxuries quasi castigata est. Lucian. (1, 830.) Οὔτε δίαιταν κεκολασμένην, ἀλλ' ἄνετα πάντα καὶ ἐλεύθερα. Plut. Lycurgo (22.) p. 17. Καὶ τὴν ἄλλην δίαιταν οὐχ οὕτω κεκολασμένην, οὐδ' ὑπευθυνον τοῖς νέοις παρεῖχον. Aristot. Eth. 3. fin. Τὸ δὲ τοιοῦτον, sc. μετρίας εἶναι τὰς ἐπιθυμίας καὶ ὀλίγας καὶ τῷ λόγῳ μηδὲν ἐναντιοῦσθαι, εὐπειθὲς λέγομεν καὶ κεκολασμένον. Ab hac signif. EST Ἀκολασία ET Ἀκόλαστος. A partic. autem κεκολασμένος est ADVERB. Κεκολασμένως, Moderate, Frænando et castigando cupiditates et luxuriam. Athen. (273.) Τί οὖν; οὐκ εἶχε καὶ Σκιπίων καὶ ὁ Καῖσαρ οἰκέτας; Εἶχον, ἀλλ' ἐφύλασσον τοὺς πατρίους νόμους καὶ κεκολασμένως ἔζων, τηροῦντες τὰ τῆς πολιτείας ἔθη: nisi forte hic in prima signif. aliquis mallet accipere pro Subeundo pœnas,

si contra leges fieret. " Κολῶ, Attice pro κολάσω, " ut ἑλῶ pro ἐλάσω, teste Hes. qui itidem κολωμὲ- " νους dici scribit pro κολάσοντας. Itaque ap. Ari- " stoph. Σφ. (244.) pro κολουμένους, quod attuli in " Κολούω, scr. potius κολωμένους: cum Hes. ita " legisse satis constet, et ea scriptura multo magis " sit consentanea, exemto σ, et α ac ο in ω contra- " ctis." [" Κολάζω, Thom. M. 729. ad Charit. 693. Eur. Tro. 948. Huschk. Anal. 46. Toup. Opusc. 1, 37. 266. 2, 144. Emendd. 1, 404. 2, 619. Wyttenb. Select. 372. ad Charit. 383. Coerceo, Longus 5. 19. Villois., Toup. Epist. de Syrac. 338. Boiss. Philostr. 500. 581. De fut., Brunck. Aristoph. 3, 21. (Ἱππ. 456.) Κολῶ, ad Mœr. 124. Fut. med., Xen. K. Ἀ. 2, 5, 13. Ἑλλ. p. 58. Schn. K. τὸν λόγον, Schol. Apoll. Rh. 56. Τὰ σέμν' ἔπη κόλαζ' ἐκείνους, Lobeck. Aj. p. 392. * Κολάομαι, Brunck. l. c." Schæf. Mss.] " Κολαστέον, Puniendum," [" Aristæn. 1, 10. p. 46." Boiss. Mss. Xen. Hier. 8, 9.]

Κόλασμα, Pœna, Quod pœnæ castigatiouisque loco infligitur, Xen. K. Π. 3, (1, 13.) Οἱ μὲν, τῷ ἰσχυροτάτῳ κ. νομιζομένῳ, σιδήρῳ παιόμενοι, ὅμως ἐθέλουσι καὶ πάλιν μάχεσθαι τοῖς αὐτοῖς. Plut. K. σκυθρωπά. [" Critias Fr. Sisyphi v. 4." Boiss. Mss. " Bergler. Alciphr. 179." Schæf. Mss.] Κολασμὸς, Pœnæ inflictio, Punitio, Pœna, Plut. (7, 767.) Οἱ δὲ καὶ τιμωρίαις αἰωνίοις ὑπὸ γῆν καὶ κολασμοῖς φρικώδεσι κακὸν εἶναι νομίζουσι τὸν θάνατον: Alcib. (13.) Φαῦλος γὰρ οὐδεὶς ἐνέπιπτεν εἰς τοῦτον τὸν κολασμόν. || Moderatio, Refrænatio, Castigatio, Plut. (8, 27.) Οὐκ ἔστι γλώσσης ῥεούσης ἐπίσχεσις οὐδὲ κ. [6, 511.] Κόλασις, i. q. κολασμὸς. Differt a τιμωρία, Aristot. Rhet. 1. quod κόλασις sit τοῦ πάσχοντος ἕνεκα, τιμωρία autem, τοῦ ποιοῦντος, ἵνα ἀποπληρωθῇ. Et Gell. 6, 24. Puniendis peccatis tres esse debere causas existimatum est. Una est, quæ νουθεσία, vel κόλασις, vel παραίνεσις dicitur: cum pœna adhibetur castigandi atque emendandi gratia, ut is, qui fortuito deliquit, attentior fiat correctiorque. Altera est, quam ii, qui vocabula ista curiosius diviserunt, τιμωρίαν appellant: ea causa animadvertendi est, cum dignitas auctoritasque ejus, in quem est peccatum, tuenda est, ne prætermissa animadversio contemtum ejus pariat et honorem elevet. Plut. S. N. V. Προσήκει δήπουθεν ὡς χρέα κληρονομίας διαδέχεσθαι τῆς πονηρίας τὴν κ.: (173.) Τῆς περὶ τὴν κακίαν ἰατρείας ὡς φάρμακον, ἑκάστῳ προσφέρει τὴν κ. Et ap. Aristot. Polit. 5. Τὰς κ. πατρικῶς ποιεῖσθαι: Eth. 10, 9. Ἀπειθοῦσι δὲ καὶ ἀφυεστάτοις οὖσι κ. τε καὶ τιμωρίας ἐπιτιθέναι. Et 2, 3. Αἱ κ. γινόμεναι διὰ τοιούτων: ubi, ut Plut. paulo ante, et ipse dicit κολάσεις esse ἰατρείας. || Castigatio, ut κόλασις τῶν δένδρων ap. Theophr., sicut κολάζειν supra, Castigatio, quæ luxuriantibus arboribus adhibetur, et qua velut supplicio coërcentur et reprimuntur. [" Jacobs. Anth. 10, 78. 12, 139. Wyttenb. Select. 372. Τίειν κ., Visconti Iscr. Triop. p. 72. Λαβεῖν κ., Diod. S. 1, 288." Schæf. Mss. * Κυλασία, Ecphantas Stobæi 331.]

[* " Κολαστὴρ, Eunap. 86." Wakef. Mss. " Ad Charit. 363. * Κολάστειρα, Antip. Sid. 88." Schæf. Mss. * Κολάστρια, Euseb. Præp. 9. p. 441.] Κολαστήριος, ὁ, ἡ, Aptus ad pœnas inferendas, Ad pœnas infligendas comparatus: πῦρ, Greg. Naz. [" Ad Charit. 294. T. H. ad Plutum p. 134." Schæf. Mss.] Ατ Κολαστήριον, Locus supplicii, Instrumentum aptum ad scelerum pœnas inferendas, Tormentum ad punienda et vindicanda delicta, Plut. (7, 350.) Οὐδὲ μάστιγες, οὐδὲ πέδαι, μανικὰ καὶ βάρβαρα κ. θαλάσσης. Synes. Ep. 58. Ἐκείνοις αὐτὸν τοῖς ἀποτροπαίοις κ. ᾐκίζετο, His eum abominandis supplicii inferendi instrumentis cruciabat: paulo ante, Ἄτοπα κολαστηρίων γένη καὶ σχήματα, Inusitata tormenta: 79. Δακτυλήθρας καὶ ποδοστράβας ἐξευρὼν, καὶ ξένα ἄττα κ., Peregrina pœnalium instrumentorum genera. Greg. Macc. Enc. Καινότερα ἐπινόησον κ. In quibus ll. subaudiri potest substant. ὄργανον. Pro Loco autem, ubi sontes torquentur, i. e. Carcere, accipitur ap. Synes. de Insomn. Ἐφ' οἷς πρώην ἐστενοχωρήθη τὰ κ., Repleti sunt carceres. Accipitur etiam pro Ipsa pœna. Sic enim interpr. VV. LL. hunc, quem e Xen. (Ἀπ. 1, 4, 1.) citant locum, Ἃ ἐκεῖνος κολαστηρίου ἕνεκα τοὺς πάντ' οἰομένους εἰδέναι, ἐρωτῶν ἤλεγχε, Quæ castigationis causa coarguebat. [Plut. 6, 634.]

Κολαστὴς, Punitor, Castigator, Plut. (8, 202.) Οὔτε τινὸς θεῶν οὔτ' ἀνθρώπων δεῖσθαι κολαστοῦ νομίζω τοὺς ἀνοσιουργοῦντας: (186.) Ἐνίοις γὰρ ἀμέλει καὶ κολάσταῖς ἑτέρων πονηρῶν οἷον δημοκοίνοις ἀπεχρήσατο τὸ δαιμόνιον. Synes. Ep. 121. Τῆς πονηρίας κολαστάς: 57. Ὅταν δεῖται κολαστῶν. Pro Vindice et Tortore etiam citatur ex Eur. [Suppl. 255. 341. Heracl. 389. " Phryn. Ecl. 217. Brunck. Soph. 3, 511." Schæf. Mss.] Κολαστικὸς, q. d. Punitorius, Pœnas infligere solens, Plut. (7, 797.) Τῶν θεῶν τὸν βασιλέα, μειλίχιον, Ἀθηναῖοι δὲ μαιμάκτην, οἶμαι, καλοῦσι· τὸ δὲ κ., ἐριννυῶδες καὶ δαιμονικὸν, οὐ θεῖον δὲ οὐδὲ Ὀλύμπιον. [" Clem. Alex. 838." Wakef. Mss.]

Ἀκολασία, Intemperantia, Petulantia, Protervitas, Lascivia. Vertitur etiam Luxuria. Ἀκολασίᾳ opp. σωφροσύνη. Apud Athen. 14. Ἀντὶ δὲ σωφροσύνης ἀκολασίαν καὶ ἄνεσιν. Aristot. Rhet. 1. Σωφροσύνη δὲ ἀρετὴ, δι' ἣν πρὸς τὰς ἡδονὰς τοῦ σώματος οὕτως ἔχουσιν ὡς ὁ νόμος κελεύει· ἀκολασία δὲ τοὐναντίον. I. e., σωφροσύνη est virtus, per quam ad corporis voluptates ita se habent, ut lex jubet; ἀκολασία autem contra: vel, Per quam circa voluptates corporis ita se gerunt, ut etc. Idem Eth. 2, 7. ait σωφροσύνην esse μεσότητα, Mediocritatem circa voluptates corporis, et quidem eas potissimum, quæ tactu percipiuntur: ἀκολασίαν autem esse ὑπερβολὴν, Excessum. Notandum est autem ἀκολασίαν sæpe de Intemperantia circa res venereas dici. Plut. περὶ τῶν ὑπὸ τοῦ Θ. κ. τ. λ., Καὶ τὴν ἀναίδειαν ἐν φωνῇ καὶ τὴν ἀ. ἐν αἰδοίοις κολάζων. Chrys. de Sac. Ἀκολασίας τροφὴ αἱ συνεχεῖς τῶν γυναικῶν ἐντεύξεις, Intemperantiæ alimentum, assidua cum mulieribus colloquia. Ἀκολασία finitima est τῇ ἀκρασίᾳ: quod tamen sit discrimen, docet pluribus Plut. de Virt. Mor. Sciendum est autem ἀκολασίαν sonare ad verbum Incastigationem. Fit enim a κεκόλασαι 2 præt. a verbo κολάζομαι, præfixo α priv. Ad quam etym. fortasse obiter alludens Plut. dixit in l. modo c., καὶ τὴν ἀκολασίαν κολάζων: [2, 166.] " Ἀκυλασία, Intemperantia, VV. " LL. perperam pro ἀκολ."

Ἀκόλαστος, ὁ, ἡ, Intemperans, Petulans, Protervus, Lascivus, Libidinosus. Ad verbum sonat Incastigatus, Incastigabilis, ut modo dictum est ἀκολασίαν sonare Incastigationem; nam ut ἀκολασία fit a 2 pers. κεκόλασαι, sic ἀκόλαστος a 3. κεκόλασται, utrobique sc. præfixo α priv. Suid. tamen, non exacte ad etymum respiciens, ἀκόλαστος exp. κολάσεως ἄξιος, Castigatione dignus: subjungitque Aristoph. (Πλ. 1049.) ἀλλ' ἀκόλαστός ἐστιν αἰεὶ τοὺς τρόπους. Gell. 1, 2. Sedenim quæ nimia e gustu atque tactu est, ea voluptas, sicuti sapientes viri censuerunt, omnium rerum fœdissima est. Eosque maxime, qui duabus istis belluinis voluptatibus sese dediderunt, gravissimi vitii vocabulis Græci appellant ἀκολάστους vel ἀκρατεῖς: nos eos vel Incontinentes dicimus vel Intemperantes: ἀκολάστους enim si interpretari coactius velis, nimis id verbum insolens erit. Istæ autem voluptates duæ gustus atque tactus, i. e. libidines in cibos atque in venerem prodigæ, solæ sunt hominibus communes cum bestiis: et idcirco etc. Hactenus ex illo Gellii l., in quo notandum eum non videri ad illam differentiam respexisse, quæ est inter ἀκρατὴς et ἀκόλαστος, sicut et inter ἀκρασία et ἀκολασία: nam hæc a Plut. distingui docuimus antea. Idem 7, 11. vult ἀκόλαστον esse unum e vocabulis, quo Græci eum appellant, quem Lat. Nequam. Ita enim scribit, Et nequam hominem nihili, neque rei neque frugis bonæ. Quod genus Græci fere ἀσωτον, ἢ ἀκόλαστον, ἢ ἀχρεῖον, ἢ ἄχρηστον, ἢ κακότροπον, ἢ μιαρὸν dicunt. Hactenus Gell. || Sciendum est autem aliquando absolute poni, aliquando addi περὶ τὰ ἀφροδίσια, aut tale quid: ac tum ejus signif. restringi. Pro eod. Ἀκόλαστος περὶ τὸ ἀφροδισιάζεσθαι, ap. Aristot. Item, Ἀκόλαστος πρὸς τὴν ὁμιλίαν τῶν ἀφροδισίων. Item, Ἀκόλαστος πρὸς τὰς συνουσίας, ap. Plut. Lycurgo. Tradit autem

in Probl. Aristoteles, quod et e Gellii modo citatis verbis discimus, ἀκολάστους esse et περὶ τὰ ἀφροδίσια et περὶ τὰς τῆς τροφῆς ἀπολαύσεις: quæ etiam verba ibid. affert Gellius. Cum igitur ἀκόλαστος simpliciter et per se ponitur, utrumque vitium debemus intelligere; aut etiam generalius ἀκόλαστον dici, Qui voluptatibus corporis præter fas et æquum sit deditus: sic enim idem Aristot. Rhet. ad Theod. 1. Ἀκόλαστος μοχθηρός ἐστι καὶ ἄδικος περὶ τὰς τοῦ σώματος ἡδονάς. || Interdum ἀκόλαστος dicitur absolute pro ἀκόλαστος περὶ τὰ ἀφροδίσια: Athen. 13. ἀκόλαστος γυνή, [cf. Plut. Thes. 9.] Greg. Naz. de Theologia, animalia σώφρονα et ἀκόλαστα inter se opp. || Lucian. τὸ ἀκόλαστον τῆς διαίτης dixit (1, 52.) ubi etiam τὸ ἀκόλαστον substantivi forma pro τὴν ἀκολασίαν usurpat: sonat autem hic Luxuriem. || Ἀκόλαστος ad alia translatum: γλῶσσα, Eur. initio Orestis, Lingua petulans. Nam Lat. similiter adj. Petulans, ut et subst. Petulantiam, de effræni etiam lingua usurpant, sicut et de libidinibus. Eur. initio Orestis de Tantalo, Ἀκόλαστον ἔσχε γλῶσσαν, αἰσχίστην νόσον. Ælian. ap. Suid. ἀκόλαστον et ἀκράτορα γλῶσσαν dicit. || Ἀκολαστότατον Erotian. ap. Hippocr. exp. ἀναιδέστατον, Impudentissimum. Paulo ante annotavi e Plut. Καὶ τὴν ἀναίδειαν ἐν φωνῇ καὶ τὴν ἀκολασίαν ἐν αἰδοίοις κολάζων. [Feroci ingenio, Athen. 516. " Phryn. Ecl. 192. Thom. M. 520. ad Charit. 468. T. H. ad Plutum p. 382. Brunck. Soph. 3, 494. Boiss. Philostr. 563. Koen. Præf. ad Greg. Cor. 20. Toup. Opusc. 1, 17. Valck. Phœn. p. 356." Schæf. Mss. Ἄμετρος καὶ ἀ. πλουτος, Longin. 44, 7.] Ἀκολάστως, Intemperanter, Petulanter, Proterve, [Gl. Impune. Dio Cass. 867. * Ἀκολαστοτέρως, Xen. Ἀπ. 2, 1, 1. * Ἀκολαστότερον, Athen. 454. * Ἀκολαστία, i. q. ἀκολασία, Alexis Anecd. Bekk. 367.] " Φι-
" λακόλαστος, Qui amat τὸ ἀκόλαστον s. τὴν ἀκολα-
" σίαν." [" Plut. Galba 19. Timol. 14." Boiss. Mss.]

Ἀκολασταίνω, Intemperanter s. Petulanter ago, Petulanter me gero, Petulantia utor, Proterve ago; Libidinor, Proterve et libidinose vivo. Aristoph. (Ὄρν. 1226.) ὑμεῖς δ' οἱ θεοὶ Ἀκολαστανεῖτε. Plut. Alcib. (36.) Καὶ ἀκολασταίνῃ μεθυσκόμενος καὶ συνὼν ἑταίραις Ἀβυδηναῖς καὶ Ἰωνίσιν, Et intemperanter vivat, ebrietati deditus et cum meretricibus Abydenis et Ionicis consuetudinem habens. Aristot. Rhet. 2. σωφρονεῖν et ἀκολασταίνειν inter se opp.: sicut ἀκόλαστον et σώφρονα opponi, item ἀκολασίαν et σοφροσύνην paulo ante admonuimus. [Plut. Æmilio 38. Athen. 403. " Ad Charit. 468. Valck. Callim. 116." Schæf. Mss.] " Ἀκολαφαίνω, Lascivio, Ad lasciviam
" feror, Scortor, VV. LL. sed perperam pro ἀκολα-
" σταίνω." Compp. SUNT Συνακολασταίνω ET Ἐνακολασταίνω. Est autem συνακολασταίνειν τινί, Una cum aliquo intemperanter vivere, Plut. Demetrio (24.) Ὅτε Χρυσίδι καὶ Λαμείᾳ καὶ Δημοῖ — ταῖς πόρναις ἐκείναις συνακολασταίνοι, Proterve et libidinose viveret, et in omni lascivia versaretur, Bud. omittens præp. σὺν interpretationem: [Sulla 2.] Ἐνακολασταίνειν autem ap. Athen. legitur, (541.) Γυναῖκα καὶ τέκνα ἐκείνου λαβόντες ὑποχείρια, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ στήσαντες μεθ' ὕβρεως, ἐνηκολάσταινον αὐτοῖς, Stupro et libidine contaminabant, Bud. Si quis autem faciliorem interpr. postulat, ἐνακολασταίνειν τινὶ est quasi ἀκολασταίνειν ἔν τινι, Petulantia uti in aliquo aut in aliqua, Libidinari in aliqua, Petulantiam aut Libidinem suam exercere in aliqua. Cic. dicit Petulantem esse in aliqua virgine, quod ego verti Græce existimo elegantissime, Ἐνακολασταίνειν τινὶ παρθένῳ. Idem, Lapsa est alicujus libido in muliere ignota.

Ἀκολαστέω, i. q. ἀκολασταίνω. Sed ab ἀκολασταίνω nullum formatur verbale nomen. At vero ab ἀκολαστέω FIT Ἀκολάστημα, Factum petulans s. intemperans, Factum petulantiæ plenum. [Aristoph. Anecd. Bekk. 387. M. Anton. 11, 20.]

[* " Ἀκολαστεύω, Clem. Alex. 128." Wakef. Mss. * " Ἀκολαστευτέον, 194." Kall. Mss.]

" Ἀντικολάζω, Vicissim punio, s. Contra supplicio
" afficio: ut si loco præmii, quod promeruit, ali-
" quis puniatur." [" Lucian. 2, 150." Wakef. Mss. * Προκολάζω, Ante punio, affertur ex Aristot. Rhet. l. 2.] " Συγκολάζω, Simul punio," [" Chrys. Serm. 103. T. 5. p. 673, 25." Seager. Mss. * Ὑπερκολάζω, unde * Ὑπερκολαστικὸς, Hippocr. Epist. p. 1290. ὕπνος: Schneidero tamen vox suspecta.]

" ΚΟΛΑΙΝΙΣ, Dianæ cognomen, a Colæno quo-
" dam qui templum ei construxit: aut διὰ τὸ τὸν
" Ἀγαμέμνονα θῦσαι αὐτῇ ἐκ τοῦ κηροῦ κόλον, ut tra-
" dit Schol. Aristoph. (Ὄρν. 873.) ap. quem vide
" plura de hoc cognomento." [" Callim. 1, 455." Schæf. Mss.] " Κολεμὶς, Cognomentum Dianæ, a
" Colemo quodam, teste Hes."

ΚΟΛΑΠΤΩ, Tundo, Excavo: ut avis rostro, faber malleo. Aristot. H. A. 9, 1. de ægitho ave asino infensa, Ὁ δὲ διὰ τὴν βλάβην ταύτην κολάπτει ἐπιπετόμενος τὰ ἑλκη αὐτοῦ. Quæ verba Plin. 10, 74. ita interpr. Advolans ulcera ejus rostro excavat: paulo post, Καὶ κόραξ ταύρῳ καὶ ὄνῳ πολέμιος, διὰ τὸ τύπτειν ἐπιπετόμενος αὐτοὺς, καὶ τὰ ὄμματα κολάπτειν αὐτῶν. Exculpere oculum alicui, Terent., Exculpere nidum in pariete, Varro: sicut lapicida malleo rostrato in lapide cavum facit. Et τὸ ἠπαρ κολάπτειν ap. Lucian. (1, 531.) Rostro tundere: pro quo Idem (1, 192.) dicit τὸ ἧπαρ ἐκκόπτειν. Julian. Epigr. μή σε κολάψῃ Αἵματι πυγμαίων ἡδομένη γέρανος, Ne rostro te petat, Ne rostro te tundat. Athen. 12. Βολβοὺς τρώγων, τυροὺς κάπτων, ὦὰ κολάπτων. Et κεκόλαπται ἄνθρωπος, Insculptus est, VV. LL. e Luciano. [" Dosiad. Ara 1. Jacobs. Anth. 9, 204. Callim. 1, 467. Pierson. Veris. 99. ad Herod. 629." Schæf. Mss.] Κολαπτὴρ, ῆρος, ὁ, Instrumentum lapicidarum malleo simile, sed rostratum, quo marmora incidunt, Lucian. (1, 18.) Μοχλία καὶ γλυφεῖα καὶ κοπέας καὶ κολαπτῆρας ἐν ταῖν χεροῖν ἕξεις, Plut. (7, 382.) de Isocrate, Μονονοὺ κ. καὶ ξυστῆρσι τὰς περιόδους ἀπολεαίνων καὶ ῥυθμίζων. [" Jacobs. Anth. 7, 385." Schæf. Mss. Athen. 488. * " Κολαπταὶ, Sculpti calyces florum nondum apertorum. Kircherus transfert Cucurbitas. 1 Reg. 6, 18. 29. In utroque l. Compl. habet ἐν * κολαπτοῖς." Schleusn. Lex. V. T. * Κολάπτης, Gl. Scalptor.]

[* Ἀνακολάπτω, unde * Ἀνακολαφὴ, Gl. Subsumen, Subsutio: * Ἀνακολαφὶς· Replica. " Phryn. Ecl. 102." Schæf. Mss.] Ἀποκολάπτω, Tundendo aufero, Pertundo, Insculpo. In VV. LL. exp. Privo, Expello nocendo. [* Διακολάπτω, Gl. Percudo.] Ἐγκολάπτω, Insculpo, Incido, vel Tundendo insculpo, Tundendo incido, Plut. Pericle (21.) p. 52. Τῶν Λακεδαιμονίων, ἣν ἔδωκαν αὐτοῖς Δελφοὶ προμάντειαν, εἰς τὸ μέτωπον ἐγκολαψάντων τοῦ χαλκοῦ λύκου. Pro quo ἐγκολάπτειν aliquanto post dicit ἐγχαράττειν: hæc enim sequuntur, Λαβὼν καὶ αὐτὸς προμάντειαν τοῖς Ἀθηναίοις, εἰς τὸν αὐτὸν λύκον κατὰ τὴν δεξιὰν πλευρὰν ἐνεχάραξεν. Et pass. ap. Herod. (2, 106.) Ἐγκεκολαμμένος ἐν πέτρῃσι, In petris incisus, [136. 5, 59. Jambl. V. P. 162. Kiessl. " Jacobs. Anth. 10, 281. 11, 294. Epigr. adesp. 229. Wolf. Prol. ad Hom. 74. 83. Ruhnk. Ep. Cr. 275. Pierson. Veris. 99. Valck. Callim. 211. ad Herod. 629." Schæf. Mss.] " Ἐνκο-
" λάψας, Hesychio ἐγχαράξας." Ἐγκόλαμμα, Sculptura s. Scalptura tundendo incisa. [Hes. Exod. 39, 5. al. * Ἐκκόλαμμα.] Ἐγκολαπτὸς, Insculptus, Incisus, Tundendo insculptus. [Ἐγκόλαπτος, Athen. 781.] " Ἐπεγκολάπτω, Insculpo, s. potius Insuper
" insculpo." [Lycophr. 782. * " Εἰσκολάπτω, i. q. κολάπτω, Tundo, Tundendo excavo, Sculpo, 1 Reg. 6, 35. εἰσκεκολαμμένα sec. Cod. Alex. ubi reliqui libri habent ἐγκεκολαμμένα." Schleusn. Lex. V. T.] Ἐκκολάπτω, Exculpo, Tundendo eximo, ut avis rostro: Excido: h. e., Quod insculptum s. incisum est, eximo. Dem. (1318.) Καὶ τὸ ψήφισμα ἐκκολάψαντες, ὃ ἐμοὶ ἐψηφίσαντο οἱ δημόται, Plut. (9, 464.) loquens de quodam Epigrammate Pausaniæ, Τοῦτο μὲν ἐξεκόλαψαν, τὰ δ' ὀνόματα τῶν πόλεων ἐνεχάραξαν: de quo Thuc. 1, (132.) p. 42. Τὸ μὲν οὖν ἐλεγεῖον οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐξεκόλαψαν εὐθὺς τότε ἀπὸ τοῦ τρίποδος τοῦτο, καὶ ἐπέγραψαν ὀνομαστὶ τὰς πόλεις. At ἐκκολάπτειν ὠὰ dicitur gallina, cum maturo fœtu rostro

ea pertundit et frangit: ant τοὺς νεοττοὺς, cum eos pertusis rostro ovis eximit. Lat. Excudere et Excludere dicunt: Græci ἐκλέπειν etiam, i. e. Corticem s. Putamen detrahere. Aristot. H. A. 9, 29. de coccyge, s. cuculo, Ἐν οὗ ἂν τέκῃ νεοττίᾳ, οὗτος ὁ ὄρνις ἐκκολάπτει καὶ τρέφει: de quo 6, 7. dicit, Τίκτει δὲ καὶ ὑπὸ τῇ τῆς ὑπολαΐδος νεοττείᾳ· ἡ δὲ ἐκλέπει καὶ ἐκτρέφει. Pro eo vero, quod in Geop. legimus, Τὰ δὲ ἐκκολαπτόμενα νεόττια * ὑποσπαστέον εὐθέως ἐξ ἑκάστης ὄρνιθος, καὶ ὑποβλητέον τῇ ὀλιγαρχούσῃ, ita Varro scripserat, Excusos pullos subducendum e singulis nidis et subjiciendum ei quæ habeat paucos. ["Thom. M. 285. Wakef. Phil. 1205. ad Lucian. 2, 88. ad Diod. S. 2, 100. Paul. Sil. 49. Pierson. Veris. 99. ad Corn. Nep. 125. ad Phryn. Ecl. 4. Valck. Callim. 212. ad Herod. 657." Schæf. Mss. Ἐκκολύπτω, Cortice nudo, quod affertur e Gal. ad Hippocr., mendosum est pro ἐκκολάπτω. * Ἐκκόλαμμα, Ezech. 40, 16. Cf. Ἐγκ.] Ἐκκόλαψις, Excisio, quæ tundendo fit. Dicitur etiam de exclusione ovorum et pullorum. Aristot. H. A. 6. Ὅταν ὑπὲρ τὰς εἴκοσι γιγνηται ἡ ἐκκόλαψις τῶν ὠῶν. Alibi dicit ἐκκόλαψις τοῦ νεοττου, Exclusio pulli. [* Συγκολάπτω, Aqu. Lev. 22, 24. * Ὑποκολάπτω, unde * Ὑποκόλαμμα, Gl. Subutio, Subsumen.]

¶ Κόλαφος, ὁ, Colaphus, Alapa; Plaga, quæ palma in maxillam alicujus incutitur, ἡ διδομένη διὰ τῶν μέσων δακτύλων πληγή, Etym. ex Epicharmo citans, ὡς ταχὺ κόλαφος περιπατεῖ δεινός. Apion ap. Eund. deducit a κολάπτω, Eust. (1817.) a κόλον ἀφᾶσθαι, i.e, μέγα, ut κόλαφος sit ὁ μεγάλην ἀφὴν ἔχων. Pro hoc autem κόλαφος Atticis usitatum est κόνδυλος, Eust. ["Phryn. Ecl. 73. Thom. M. 546." Schæf. Mss.] "Κοσάλεφοι Hesychio sunt κόλαφοι, Colaphi." Κολαφίζω, Colaphum duco alicui, incutio, infligo, infringo. Sic enim Lat. loquuntur. Seu Depalmo aliquem, i. e. Palma percutio: ap. Gell. e Tabulis Legum. Unde ἐκολάφισαν ap. Eust. e Paus. Frequens usus est in N. T.: Matth. 26, (67.) Ἐκολάφισαν αὐτὸν, 1 Cor. 4, (11.) Κολαφιζόμεθα, καὶ ἀστατοῦμεν καὶ κοπιῶμεν. ["Phryn. Ecl. 73. Thom. M. 546. ad Charit. 693. ad Herod. 644." Schæf. Mss. Theophyl. ad Matth. l. c. Κολαφίζειν ἐστὶ τὸ διὰ χειρῶν πλήττειν συγκαμπτομένων τῶν δακτύλων, καὶ ἵνα ἀφελέστερον εἴπω, διὰ τοῦ γρόνθου κονδυλιζειν.] Κολάφισμα, Plaga colapho incussa, Colaphus: τὸ διὰ κοίλης ἁφῆς ῥάπισμα, ut in nostro vet. Lex. exp. [* "Κολαφισμὸς, Jo. Climac. Scala 398." Boiss. Mss. "Chrys. in 1 ad Cor. Serm. 10. T. 3. p. 302, 31." Seager. Mss. "Phryn. Ecl. 73. Thom. M. 546. Bibl. Philol. 2, 140." Schæf. Mss.]

"ΚΟΛΑΡΙΣ, ὁ, Animal ululæ et ceteris τοῖς γαμ- "ψώνυξιν inimicum: unde ab eis et devoratur, teste "Aristot. H. A. 9, 2." [In Codd. * Κάλαρις.]

"ΚΟΛΕΟΣ, ὁ, Vagina, Culeus. Il. A. (194.) Ἕλ- "κετο δ' ἐκ κολεοῖο μέγα ξίφος. Sic Eur. Iph. A. "(1567.) ὀξὺ χειρὶ φάσγανον σπάσας Κολεῶν ἔσωθεν, "i. e. ξιφοθήκης." ["Brunck. Aj. 730. Markl. Iph. p. 212. Jacobs. Anth. 11, 217. Κολεὸν, Lobeck. Aj. p. 333." Schæf. Mss.] "INDE Κολεόπτερος dicitur "Cujus pennis crusta veluti vagina supervenit, Cu- "jus pennæ involucro crustaceo veluti vagina inclu- "duntur: unde Gaza interpr. Vaginipennis, ap. "Aristot. Itidem Suid. κολεόπτερα vocari scribit "ζωΰφια πτηνὰ, παρὰ τὸ ὡς ἐν κολεῷ τὰ πτερὰ συνέ- "χειν τῷ ἐλύτρῳ. || Κολεὸς, Hesychio est etiam "λάρναξ, ὑδρία, Loculus, Hydria. || Rursum κολεὸς "ap. Aristot. legitur pro Avi quadam. Sed pro eo "scr. dicunt κολιός." ["Ad Anton. Lib. 125. Verh." Schæf. Mss.] "Κολιὸς, ὁ, Avis est ap. Aristot. pro "quo alicubi κελεὸς, alicubi κολεὸς habent ejus "exemplaria. Gaza Galgulum vertit: qui Plinio "auctore ἴκτερος est. Mentio ejus fieri dicitur et ap. "Ælian." [Cf. Κελεός.]

"Κουλεὸν, Ionice dicitur τὸ κολεὸν, teste Hes. ut "Il. Γ. (262.) ἐρυσσάμενος χείρεσσι μάχαιραν Ἥ οἱ "πὰρ ξίφεος μέγα κουλεὸν αἰὲν ἄωρτο, i. e. τὴν τοῦ "ξίφους θήκην, Thecam gladii, Conditorium ensis, "Vaginam: A. (220.) Ἄψ δ' ἐς κουλεὸν ὦσε μέγα "ξίφος. Od. Λ. (97.) ἐγὼ δ' ἀναχασσάμενος ξίφος ἀρ- "γυρόηλον Κουλεῷ ἐγκατέπηξα. Apud Hippocr. (268, "45.) et κουλεὸς καρδίας, de Involucro cordis quo "tectum et conditum est ceu vagina. Porro ab hoc "sive κουλεὸς s. κουλεὸν, COMP. Κουλεόπτερος, i. q. "κολεόπτερος, Cujus pennis crusta supervenit ceu "vagina, ut scarabeo, et similibus insectis volucri- "bus." "Κολοιόπτερα et κολεόπτερα ζῶα, ὁ κάνθαρος "καὶ ἡ μηλολόνθη, et similia. Ita Suid. Sed pro "priore scr. potius κουλεόπτερα."

"Ἐγκολεήσατο, Hesychio et Suidæ εἰς τὸν κο- "λεὸν κατέθετο, sc. τὸ ξίφος, Ensem in vaginam repo- "suit."

"ΚΟΛΙΑΣ, ου, ὁ, Piscis quidam e genere eorum "qui solent ταριχεύεσθαι, ut tradit Athen. (121.) ubi "et Sardam ait magnitudinem ejus æquare. Plin. 32. "c. ult. Colias, s. Parianus s. Sexitanus a patria "Bætica, lacertorum minima." [Aristot. H. A. 8, 15, 2. "Aristoph. Fr. 259." Schæf. Mss.]

ΚΟΛΛΑ, ἡ, Gluten, Glutinum, Diosc. 3, 101. Κόλλα, ἣν ἔνιοι ξυλοκόλλαν καλοῦσιν ἢ ταυροκόλλαν, καλλίστη ἐστὶν ἡ Ῥοδιανὴ ἐκ τῶν βοείων βυρσῶν σκευαζομένη: Plin. 28, 17. Glutinum præstantissimum fit ex auribus taurorum et genitalibus; Rhodiacum fidelissimum. Plut. (10, 91.) Μήτε κόλλης δεόμενος, μήτε τινὸς ἄλλου δεσμου, de altari quodam corneo. || Κόλλα, Hesychio τοῦ βοὸς τὸ νωτιαῖον δέρμα: paulo ante vero dixerat κόλλεα esse * περιτμήματα δερμάτων, ἀφ' ὧν ἕψεται ἡ κόλλα τοῦ βοός: quæ tamen expositio ab Eod. tribuitur vocabulo κόλλοψ. ["Thom. M. 542. ad Mœr. 184. ad Herod. 12. Κόλλα, Κόλλη, Schol. Soph. Trach. 771. et Erf." Schæf. Mss.] Κολλομελέω, Carmina conglutino et concinno, ut Cic. dicit Conglutinatio verborum, Concinne et composite coagmento. [Aristoph. Θ. 54.] Κολλοπώλης, Qui glutinum vendit, Bud. ex J. Poll. [7, 183.] Κολλέψης, Qui glutinum coquit, Bud. ex J. Poll. [l. c. sed Schn. Lex. citat * Κολλεψός.]

"Ακολλος, ὁ, ἡ, Glutinis expers, Qui conglutinari nequit, Glutino insociabilis, Theophr. (C. Pl. 6, 10, 3.) Ἀσύμπλεκτα δὲ καὶ ἄκολλα, διὰ τὸ μηδὲν ἔχειν σκαληνοειδὲς, ἀλλὰ γωνώδη, εἶναι. [* Ἀκολλὴς, unde * "Ἀκολλῶς, Eumath. 113." Boiss. Mss.] "Ἀμφί- "κολλος, Utrimque glutinatus, Undique coagmentatus "glutine: ut ap. J. Poll. 10, (36.) c. 7. κλίνη παρά- "πυξος et ἀμφίκολλος. Sic enim repono pro ἀμφί- "κωλος, quod vulg. Edd. habent, cum ipse subjun- "gat, ita Platonem Comicum ἐν ταῖς Ἑορταῖς nomi- "nasse τὴν κατακεκολλημένην, Glutino compactam; "afferens simul jambum in quo verbum hoc usur- "pavit, "Επειτα κλίνην ἀμφίκολλον πυξίνην, Lectulum "buxeum glutino compactum." "Ἀρτίκολλα, Hesy- "chio ἡρμοσμένα, Compacta. Sonat tamen potius "ἄρτι ἢ ἀρτίως κεκολλημένα, Nuper aut absolute glu- "tinata." [Soph. Trach. 770. * "Ἔγκολλος, Glutinosus, Philo J. 1, 610. Infixus, 3, 363." Wakef. Mss.] Ἐχέκολλος, Tenax instar glutinis, Cohibens et continens in modum glutinis, Plut. (10, 28.) loquens de hirundinum in nidificando solertia, Ἂν πηλοῦ τινὸς ἐ. δεομένην αἴσθωνται τὴν νεοττίαν. Et τὸ ἐ. neutr. Glutinosa tenacitas; Id, quod continet et cohibet in modum glutinis; Id, quo res aliquæ veluti glutino sociantur. Idem (7, 879.) Τὰ συμπαγέντα, κἂν χαλάσῃ τὸ ἐ., ἐνδέχεται πάλιν δεθῆναι καὶ συνελθεῖν· συμφυοῦς δὲ σώματος ῥαγέντος ἢ σχισθέντος ἔργον ἐστὶ, κόλλησιν εὑρεῖν καὶ σύμφυσιν. [Alex. Trall. 3. p. 185. Cf. Ἐχέκαλλος.] Ἐχεκόλλως, More eorum, quæ glutinosa tenacitate prædita sunt, Diosc. 5. de terra Samia, Προκριτέον τὴν ἑλαφρὰν, καὶ ἐν τῷ θίγειν τὴν γλῶσσαν, ἐ. κρατουμένην, Tangenti linguæ glutinis modo adhærescentem; Linguæ glutinosam, Plin. 35, 16. [* Εὔκολλος, Antip. S. 17. * "Κατάκολλον, Æneas Poliorc. c. 31. Γράψαι ὅτι ἂν βούλει μέλανι κ., Atramento tectorio, Casaub." Seager. Mss. * Παράκολλος, J. Poll. 10, 36. χαμεύνη: sic leg. pro * παράκωλος: cf. Ἀμφίκολλος. * Πρόσκολλος, Dor. ποτίκολλος, Pind. ap. Athen. 248.] Σύγκολλος, Glu-

tino sociatus, junctus. ["Brunck. Soph. 3, 484. Casaub. ad Athen. 124." Schæf. Mss.] Συγκολλως, More eorum, quæ glutino sociata sunt. Exemplum habes in Κολλάω. Item Convenienter, Congruenter, συμφώνως: metaph. sumta ab iis, quæ glutino sociata sunt. Æsch. Suppl. (316.) Καὶ ταῦτ' ἔλεξας πάντα συγκόλλως ἐμοί: [Choeph. 540. "Tyrwh. Aristot. 180. Ænigma 8." Schæf. Mss.]

Κολλήεις, Glutinatus, Conglutinatus, Glutine compactus, Il. O. (389.) de contis nauticis, Ναύμαχα, κολλήεντα, κατὰ στόμα εἱμένα χαλκῷ: q. l. declarat hic Ejusd. (677.) ξυστὸν μέγα ναύμαχον ἐν παλάμῃσι Κολλητὸν βλήτροισι, Compactum annulis s. clavis ferreis, ut ligna glutine compinguntur. Hesiod. 'A. (308.) τὰ δ' ἐπικροτέοντα πέτοντο "Αρματα κολλήεντ'. Hom. vero dicit ἅρματα κολλητὰ, ut et κολλητὸν δίφρον. Κολλώδης, Glutinosus, Plato Cratylo, docens linguam impingere facile in pronuntiando λ, exempli loco subjungit, τὸ λιπαρὸν καὶ τὸ κολλῶδες. Athen. (120.) Et Aristot. Ἀπὸ τῶν δένδρων τὰ δάκρυα φέρουσαι ἰτέας καὶ πτελέας καὶ ἄλλων τῶν κολλωδεστάτων, Plin. Faciunt melliginem e lacrymis arborum, quæ glutinum pariunt, salicis, ulmi. [Plut. 8, 724.]

Κολλάω, Glutino: κολλᾷν σίδηρον, Glutinare ferrum, i. e. Ferruminare. Plut. Symp. 1. Μαλλον ἀλλήλων ἀντιλήψονται καθάπερ ὁ κολλώμενος σίδηρος. Et κολλᾷν τραύματα ap. Medicos, quod Plin. dicit Glutinare vulnera et Conglutinare. Metaph. etiam capitur ut Lat. Agglutino et Conglutino. Apud Athen. (452.) in Gripho de cucurbitula, Ἀνδρ' εἶδον πυρὶ χαλκὸν ἐπ' ἀνέρι κολλήσαντα Οὕτω συγκολλως ὥστε σύναιμα ποιεῖν. Quod Ænigma citatur ab Aristot. quoque Rhet. 3. et a Demetrio Phalereo; sed ap. Athen. scribitur πυρίχαλκον una voce. Plato de LL. Κολλᾷ καὶ συνδεῖ. Plut. (7, 382.) de Isocrate, Ἀντίθετα καὶ πάρισα καὶ ὁμοιόπτωτα κολλῶν καὶ συντιθεὶς: Cic. de Orat. Conglutinationem verborum. Idem (10, 573.) Τὰ στοιχεῖα κολλῶν καὶ συναρμόττων. Et Athen. (478.) pass. Ἀγγεῖον κεραμεοῦν, ἔχον ἐν αὐτῷ πολλοὺς κοτυλίσκους κεκολλημένους. Κολλῶμαι, Agglutino s. Adjungo me, Adhæresco, Luc. 10, (11.) Κονιορτὸν τὸν κολληθέντα ὑμῖν [ἡμῖν,] Qui se vobis agglutinavit: ut Paulus dicit, Ita mihi ad malum malæ res plurimæ se agglutinant. Luc. 15, (15.) Ἐκολλήθη ἑνὶ τῶν πολιτῶν τῆς χώρας, Se agglutinavit s. adjunxit. Act. 10, (28.) Κολλᾶσθαι ἢ προσέρχεσθαι ἀλλοφύλῳ, Se agglutinare, Coalescere: 9, (26.) Ἐπειρᾶτο κολλᾶσθαι τοῖς μαθηταῖς: 1 ad Cor. (6, 16.) Ὁ κολλώμενος τῇ πόρνῃ, ἓν σῶμά ἐστι: ad Rom. 12, (9.) Κολλώμενοι τῷ ἀγαθῷ: 1 ad Cor. 6, (17.) Ὁ δὲ κολλώμενος τῷ Κυρίῳ ἓν πνεῦμά ἐστι. [Plut. 6, 355. Plato Phædro 389. "Heyn. Hom. 8, 341. Wakef. Trach. 1261. S. Cr. 2, 72. Rhian. 4. et Jacobs., Valck. ad Il. 22. p. 73. Fischer. ad Rhet. 236. ad Callim. 1, 221. Jacobs. Anth. 7, 385." Schæf. Mss. *Κολλητέον, Suid. 1, 217. *Κόλλημα, Gl. Glutinamentum, Glutinatio.] Κόλλησις, Glutinatio, Conglutinatio, Theophr. Οὐχ ἅπτεται δὲ οὐδὲ κατὰ τὴν κ. ὁμοίως τὸ δρῦϊνον τῶν πευκίνων καὶ ἐλατίνων, Plin. Glutinum abdicant quædam ligna, et inter se et cum aliis insociabilia glutino sicut robur, Plut. (6, 592.) Κ. σιδήρου καὶ στόμωσιν πελέκεως, Glutinationem ferri, i. e. Ferruminationem, Herodian. 3, (1, 14.) de muris Byzantii, Εἰς τετράγωνον εἰργασμένου, τοσαύτῃ τε συναφείᾳ καὶ κ., ὡς μηδένα οἴεσθαι τὸ ἔργον σύνθετον, Tam exactis juncturis et glutinamentis compactum. || De Applicatione cucurbitulæ, Aristot. Rhet. 3. cum Ænigma illud de cucurbitula in Κολλάω citatum adduxisset, Κόλλησιν τοίνυν εἶπε τὴν τῆς συκίας προσβολήν. || Agglutinatio s. Conglutinatio, est etiam Figura orationis, Hermog. π. Μ. Δ. quærens quot modis usus carminum esse possit in soluta oratione, Κ. μέν ἐστιν ὅταν ὁλόκληρον τὸ ἔπος εὐφυῶς κολλήσῃ τῷ λόγῳ ὥστε συμφωνεῖν δοκεῖν: cujus exemplum affert ex Æsch. Tim. [Paus. 10, 6. σιδήρου. * Κολλητὴρ, unde * Κολλητήριον, Gl. Glutinatorium.] Κολλητής, Glutinator, Concinnator, [Gl.] Κολλητικὸς, Vim habens glutinandi, Plut. (9, 749.) Τὸ δὲ ὕδωρ κ. καὶ σχετικὸν, τῇ ὑγρότητι συνέχον καὶ πῆττον,

A Aqua conglutinat et copulat, ut quæ humore suo contineat ac coagmentet. Item κ. φάρμακον, Glutinatorium medicamentum: quod conjungit et unit divisas partes, ut in pristinam unitatem reducantur. Quidam ἔναιμον et τραυματικὸν etiam appellant; sed hoc latius patet: nam in sinibus etiam veteribus ejus usus est, cum illa tantum in vulneribus cruentis post abstersum sanguinem, vulnusque purgatum et suturis fibulisve coarctatum, adhibeantur. Gal. ad Gl. 2. Συμμέτρως ὁ ὑποσαρκωθέντος του κόλπου τῶν κ. φαρμάκων ἐπιθήσεις, ὡς εἰ καὶ πρόσφατον ἔναιμον ἐθεράπευες τραῦμα. Diosc. de sarcocolla, Δύναμιν ἔχει κολλητικὴν τραυμάτων, Glutinat s. Conglutinat vulnera: Idem, Πτελέας τὰ φύλλα καὶ οἱ ἀκρέμονες καὶ ὁ φλοιὸς στυπτικὰ καὶ τραυμάτων κολλητικὰ, Ulmi et folia et cortex et rami vim habent spissandi et vulnera contrahendi, Plin. Idem 1, 153. Ἐναίμων κολλητικὰ, Sanguinolenta glutinant, Ruell.: Athen. 9. Παρασκευάσαντες ἄλλα φάρμακα κ. ὀφθαλμῶν καὶ βλεφάρων. Κολλητὸς, Glutinatus, Glutino compactus,
B Glutino sociatus, Od. Φ. (164.) κολλητῇσιν ἐϋξέστῃς σανίδεσσιν, i. e. Foribus; eæ enim e tabulis glutine coagmentatis fieri solent: Ψ. (194.) Κολλητὰς δ' ἐπέθηκα θύρας πυκινῶς ἁραρυίας. Apud (Il. Δ. 366.) κολλητὰ ἅρματα quæ Hesiod. κολλήεντα dicit: item (Γ. 395.) κολλητὸς διφρος: item (O. 677.) ξυστὸν—Κολλητὸν βλήτροισι, quod idem supra κολλῆεν. Item κολλητὸν δόρυ. In quibus κολλητὸν pro συμπεπηγμένον, Compactum, accipitur. [Gl. Concinnus.] Ἀκόλλητος, ὁ, ἡ, Qui glutinatus non est, glutinari nequit; Insociabilis glutino, Plin.; Glutinum s. Glutinamenta respuens. Gal. ad Gl. Ὅταν δ' ἐπὶ πλέον ἀ. ᾖ τὸ δέρμα τοῖς ὑποκειμένοις σώμασι, κόλπον ὀνομάζουσι τὸ τοιοῦτον πάθος. Metaph. Qui coire nequit, Incoibilis, Gell. [Dionys. H. 2, 42. *Ἀκολλητὶ, Hermes ap. Stob. Ecl. Phys. 1078.] Δυσκόλλητος, Qui glutinari difficulter potest, Glutino vix sociabilis, Qui glutinamentis difficulter coalescit s. coit, Gal. ad Gl. Metaphorice accipitur pro Male cohærens. Lucian. 137 (=2, 15.) Ὀρῶντες τὸ ἀσύμφυλον καὶ ἀνάρμοστον
C καὶ δ. τοῦ πράγματος. Contr. Εὐκόλλητος. [*Πολυκόλλητος, ap. Schn. Lex. affertur pro verbo nullius auctoritatis.]

[*Κολλῶτες, Genus lapidum, Plut. 10, 773.]

[*"Ἀμφικολλάω, Nicet. Eugen. 2, 134." Boiss. Mss.] Ἀνακολλάω, Glutino, Aliquid fluens, lentore quopiam, veluti glutine, restringo et retineo: Ἀνακολλᾷ τρίχας, Pilos fluentes glutinat et cohibet. Alii tamen interpr. Replicat, Reclinat. [Diosc.] Ἀνακόλλησις, Restrictio, quæ glutine fit. Ετ Ἀνακόλλημα, Glutinamentum, quo aliquid diffluens compescitur et restringitur, fluens, veluti glutinamento, retinetur atque restringitur. Diosc. 1, 153. Ἀ. ἐστὶ τοῖς ἐντεροκηλικοῖς ἐν καταπλάσμασι, Ruell. Herniam prolapsu intestini prorumpentem cataplasmate repellit; Hermolaus, Hernias interanei procidentis reclinat; Marcell. Ad continendos intestinorum ramices additur. Item ἀνακολλήματα ῥευματιζομένων ap. P. Ægin. 7, 16. Medicamenta, quæ in affectibus oculorum fronti agglutinantur, ex iis composita, quæ obstruendi, oppleudi, glutinandi, astringendi, refrigerandi aut siccandi facultatem possident, ut farinæ pollen, manna, terra Samia, myrrha, cochleæ, acacia, opium cum candido ovi. Gorr. [*Ἀνακολλητικὸς, Diosc. 2, 161. * "Ἀποκολλάομαι, Oribasius Cocchii 82, 22. Suid. v. Φράβιθος." Kall. Mss.] Διακολλάω, Conglutino, Coagmento, Ferrumino, VV. LL. [Lucian. 3, 72.] Διακολλητικὸς, ut ἔργα, J. Poll. In quibus utimur glutinamentis et coagmentis; item ferruminationibus et plumbaturis. J. Poll. (7, 209.) διακολλητικὰ ἔργα, * γομφωτικὴ, * ὁπλοποιητικὴ. [*Ἐγκολλάω, Pind. N. 7, 115.] Ἐπικολλάω, Agglutino s. Glutino super, Glutine jungo. Bud. affert etiam ἐπικολλαίω e Theophr. (C. Pl. 1, 6, 6.) Διὸ καὶ οἱ μὲν αὐτῶν πηλὸν ἐπικολλαίουσι, Obducunt luto, Gaza. Ἐπικόλλημα, Id, quod glutinamentis adjungitur alicui rei, glutine adjicitur alii, Theophr. H. Pl. 4, (3, 3.) de radice Ioti, Εἰς γὰρ τὰ ἐγχειρίδια καὶ τὰ ἑ. χρῆσθαι. Κατακολλάω, Glutino, Agglutino. ["Conglutino, Compingo, Callixenus ap. Athen. 205. Αἱ θύραι θυΐ-

ναις κατεκεκόλληντο σανίσι." Schw. Mss.] Παρακολλάω, Agglutino, A latere glutino, P. Ægin. 3. de strabismo, Ὅταν πρὸς τὴν ῥῖνα συννεύσωσι τοὺς ὀφθαλμοὺς, κροκίδας φοινικίνας παρακολλᾷν καὶ τοῖς πρὸς τοὺς κροτάφους κανθοῖς. [Hippocr. 846.] Παρακόλλημα, Id, quod agglutinatur; Conglutinamentum, Gaza vertit ap. Theophr. H. Pl. 5, (7, 6.) Μίλος δὲ (χρησίμη) εἰς τὰ π. κιβωτοῖς καὶ ὑποβάθροις, καὶ ὅλως τοῖς τοιούτοις. Ubi, inquit Bud., videtur signif. Clavos et cardines, quibus compingimus, Ea, quæ glutinum admittunt. [Mathem. Vett. 268. * Παρακόλλησις, Hippocr. 745.] Παρακολλητικὸς, Glutinandi vim habens, Bud. e Celso: Cels. 4, 19. Præterea (emplastrum) est, quod π. a glutinando vocant. [* Περικολλάομαι, Geopon. 12, 33.] Προσκολλάω, Agglutino, Glutinamentis adjungo. Et προσκολλάομαι, Glutinamentis adjungor. Vel metaph. Quibusdam quasi glutinamentis adjungor et adhæresco; Agglutino me, Velut agglutinatus hæreo s. adhæresco. Alex. Aphr. Probl. 2. Ἀφ' ἑαυτοῦ προσκολλᾶσθαι τῷ τρεφομένῳ μορίῳ. Matth. 19, (5.) Προσκολληθήσεται τῇ γυναικί. Pro quo Ephes. 5, (31.) Προσκολληθήσεται πρὸς τὴν γυναῖκα αὐτοῦ. Act. 5, (36.) Ὦι προσεκολλήθη ἀριθμὸς ἀνδρῶν ὡσεὶ τετρακοσίων, Se agglutinarat s. adjunxerat. [Plut. Cæs. 29. Plato de LL. 5. p. 206. * Προσκόλλησις, Gl. Adglutinatio, Joseph. A. J. 8, 3, 2. * Προσκολλητὸς, Soph. Trach. 771. Osann. Anal. 98. * Ἀπροσκόλλητος, Eust. 1940, 20.] Συγκολλάω, Conglutino, Glutine compingo et coagmento; si de ferro dicitur, Ferrumino. Sed metaph. plerumque capitur pro Compono, Compingo, et similibus. Plut. (6, 315.) Συναρμόττειν καὶ σ. πρόθυμοι ὦμεν ἑαυτοὺς, Componere nos ad exemplum hominum virtute præditorum. Item συγκολλᾶν μαρτυρίας, Aristoph. Σφ. (1041.) Componere, Consarcinare, Concinnare, Ἀντωμοσίας καὶ προσκλήσεις καὶ μαρτυρίας ξυνεκόλλων. Simili fere metaph. dicitur δικορράφειν. Item συγκολλᾶν λόγον διχοστατοῦντα, Plut. (10, 18.) e Soph. ea metaph., qua a Cic. dicitur Conglutinata concordia. Συγκόλλησις, Conglutinatio, Compactio et coagmentatio, quæ fit glutinamentis. ["Schol. Opp. Ἁ. 2, 171." Wakef. Mss.] Συγκολλητὴς, Conglutinator, Qui glutinamentis aliquid compingit et coagmentat. Metaph. vero Qui aliquid veluti glutine compingit et concinnat. Aristoph. (N. 446.) ψευδῶν ξυγκολλητὴς, Εὑρησιεπὴς, περίτριμμα δικῶν. Mendacia componere, Plaut.

[* "Κολλίζω, Agglutino, Geopon. 1, 300. (4, 14.)" Wakef. Mss. * Προσκολλίζω, Anthemii Fragm. ap. Schn. Lex.]

ΚΟΛΛΟΨ, ὁ, Corium durius in cervicibus et dorsis boum, aut etiam ovium: quoniam ἐξ αὐτοῦ ἀναβραττομένου fit ἡ κόλλα, Eust. Apud Eund. Pausanias, Ἀπὸ τοῦ νωτιαίου κ. τῶν βοῶν ἑψομένου ἐγίνετο κόλλα. Idem Eust. ex alio Lex. citat, Κόλλοψ, ταύρου ἐπαυχένιον δέρμα. Item ex alio, Κόλλοψ, τὸ * τραχηλιαῖον τοῦ ταύρου σὺν τῇ ὑπὸ τὴν φορίνην, ἤγουν ὑπὸ τὸ δέρμα, πιμελῇ. Apud Eund. sunt qui κόλλοπας esse dicaut τῶν βοῶν νεῦρα, ὅθεν κόλλα γίνεται.' Hes. tradit κόλλοπα esse τοῦ νώτου τὴν φορίνην καὶ τῆς λοφιᾶς τὸ ἄκρον. Major vero horum Gramm. pars in eo consentit, ut κόλλοψ sit Durius in cervicibus aut tergoribus boum corium. Unde metaph. κόλλοπας dictos tradunt Exoletos et callosos pueros, τοὺς σκληροὺς καὶ παρηβηκότας παῖδας: seu, ut Hes. tradit, τοὺς σκληροὺς ὑπὲρ τὴν ἀκμὴν πάσχοντας, aut τοὺς ἀκολασταίνοντας ὑπέρακμα, Supra ætatis vigorem libidinantes. In qua signif. citat Eust. ex Eupolide, Μεγάλην πυγὴν εἶχεν, ὦ Χαριάδη, καὶ καλήν· τοῦτον * καταλεκτέον ἐς τοὺς κόλλοπας τοὺς ἐκδρομάδας: ubi ἐκδρομάδας idem Eust. dictos existimat ὡς παραδεδραμηκότας τὴν ὥραν, quibus opponi ait τοὺς ὑπηνήτας. Hinc etiam, sc. a κολλόπων in propria signif. acceptorum duritie, ut nostrum vet. Lex. docet, Aristoph. τὴν σκληρότητα Αἰσχύλου ἐνδεικνύμενος, ait, Οἶμαι γὰρ αὐτὸν κόλλοπι ἐοικέναι. || Κόλλοπες, Verticilla citharæ, quibus chordæ intenduntur, Bud. οἱ ἐκ τῶν αὐχενίων δερμάτων γινόμενοι πασσαλίσκοι, οἷς δεσμεύουσι τὰς νευράς, ut in nostro vet. Lex. exp.: quemadmodum Pausanias quoque ap. Eust. κόλλοπα, ᾧ ἐπιτείνουσι τὰς χορδὰς, dicit fuisse δερμάτινον. Itaque κόλλοπες dicuntur ab ipsa materia, e qua fiunt. Od. Φ. (406.) Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ φόρμιγγος ἐπιστάμενος καὶ ἀοιδῆς Ῥηϊδίως ἑτάνυσσε νέῳ ἐπὶ κόλλοπι χορδὴν, Ἄψας ἀμφοτέρωθεν ἐϋστρεφὲς ἔντερον οἶὸς, Lucian. (1, 290.) Ἐνάψας τὰ νεῦρα, οὐδὲ κόλλοπι περιστρέψας, ἐμελῴδει ἄμουσόν τι καὶ ἀπῳδόν. Eod. verbo Aristoph. Σφ. (574.) per metaph. perlepidam usus est, Χ' ἡμεῖς αὐτῷ τότε τῆς ὀργῆς ὀλίγον τὸν κόλλοπ' ἀνεῖμεν, ubi Schol. dicit κολλοπας esse τένοντας τῶν χορδῶν, et πασσαλίσκους τῆς κιθάρας, εἰς οὓς ἀποδεσμοῦνται αἱ νευραὶ καὶ τείνονται στρεφομένων. [Lucian. 3, 109. " Jacobs. Anth. 9, 215. Phryn. Ecl. 82. Thom. M. 309. 542. et Add., Aristoph. Fr. 267. 287. ad Timæi Lex. 161. et Add., ad Lucian. 1, 222. 223. T. H. ad Dial. 68. (ubi et de Κόλοψ:) Toup. ad Longin. 386. Jacobs. Anth. 7, 368." Schæf. Mss. Geopon. 19, 6. Columella 7, 9, 11. Pherecrates Athenæi 96. Diphilus ap. Eund. 292. Aristot. Mechan. 14.] Κολλοποδιώκτης, Qui pueris exoletis et durioribus inhiat, ὁ ἄγριος περὶ τοὺς κόλλοπας, Eust. [Schol. Aristoph. N. 348.] Κολλοπόω, Glutino, Glutinamentis compingo et coagmento: ἐκολλόπωσε, τῇ κόλλῃ συνήρμοσεν, Eust. e Pausania; nam ἐκ τῶν κολλόπων fit ἡ κόλλα. [Etym. M. " Ad Lucian. 1, 223. * Κολλοπεύω, Porson. Med. p. 22 (=409. v. 140.)" Schæf. Mss. Plato Comicus Stobæi Ecl. Ethic. p. 26=158.] Κολλοπίζω Claviculis s. Verticillis intendo, κόλλοπας ἐπιτείνω: Hes. κολλοπίζειν, καθέλκειν. " Κολλοπῶσαι, Eid. est κατακολλῆσαι, " Conglutinare."

Κόλλαβος, ὁ, i. q. κόλλοψ, Clavicula, Verticillus citharæ, quo fides vertuntur et intenduntur. Eust. κόλλοψ, ὁ τοῖς ὕστερον κόλλαβος, δι' οὗ τείνονται αἱ χορδαί. Apud Eund. Grammatici quidam, Κόλλοψ, ταύρου ἐπαυχένιον δέρμα, ἐξ οὗ καὶ οἱ τῶν ὀργάνων πάλαι ποτὲ κόλλαβοι: quemadmodum ap. Eund. alius Gramm. de κόλλοψ loquens, dicit, ἐξ οὗ οἱ κόλλαβοι τοῖς παλαιοῖς. Ipse tamen Eust. dicit ὁ τοῖς ὕστερον κόλλαβος, quemadmodum et in quodam nostro Lex. vet., ἐξ ὧν (sc. κολλόπων) καὶ τοὺς νῦν λεγομένους κολλάβους ἐποίουν. Phrynichus quoque melius dici κόλλοψ quam κόλλαβος testatur. Schol. Hom. hos κολλάβους dictos vult ἀπὸ του κεκκολλῆσθαι: dicit autem eos esse πασσάλους, ὧν ἐξάπτονται αἱ χορδαὶ, καὶ κεῖσθαι ἐν τῷ πήχει τῆς κιθάρας. Suid. esse dicit τὰ τῶν χορδῶν ἐπιτόνια: et ab horum similitudine κολλάβους dici etiam Panes quosdam, quos alii Speciem placentæ quadrangulæ esse velint: alii Panes parvos, παρὰ τὸ ἐκ μεγάλων κολλυβίζεσθαι, s. κολοβοῦσθαι, ut in quodam nostro vet. Lex. habetur, in quo κόλαβος unico λ scribitur. Eust. κόλλαβον majus quiddam esse dicit quam ἄκολον, si sc. illud ἄκολος στερητικῶς dictum sit quasi ὁ μὴ κολουόμενος: sin per pleon. α præpositum sit in h. v., idem videri esse ἄκολον et κόλλαβον, sc. * βλωμίδιόν τι κολούεσθαι δυνάμενον. Aliquanto autem post tradit κολλάβους et Κιλικίους ἄρτους, dictos a Cilicibus, qui viliori pane uti solerent, eosd. esse, i. e. ἄρτους μεγάλους καὶ ῥυπαροὺς, et φαιοὺς, secundum Alexidem: citans e Platone Comico, ἄρτους ἦκε πριάμενος, μὴ τῶν καθαρύλλων, ἀλλὰ μεγάλους Κιλικίους: addensque, cum poëta ille dicat μεγάλους, nomine κολλάβων non esse accipiendos * ψωμίσκους. Athen. (96.) cum varia panum genera recensens, ex Aristoph. citasset, Ἡτριαίαν φέρετε δεῦρο, μετὰ κολλάβων χλιαρῶν, docet hosce panes fieri e novo frumento: quod his Philyllii verbis confirmat (110.) Αὐτὸς φέρων πάρειμι πυρῶν ἐκ γένους Τριμήνων γαλακτοχρῶτας κολλάβους θερμούς. Aristoph. Schol. scribit a Sicyoniis vocari λασταύρους. Vide et Κόλλιξ. [Plut. 10, 266. " Phryn. Ecl. 82. Thom. M. 309. 542. Kuster. Aristoph. 107. Jacobs. Anth. 7, 368. Aristoph. Fr. 267. Heyn. Hom. 5, 569. ad Lucian. 1, 222. 223. T. H. ad Dial. p. 68. 120. Timæi Lex. 161. et n. Panis genus, Koen. ad Greg. Cor. 259. ad Lucian. 1, 223." Schæf. Mss.] Κολλαβίζω, Impingo, προσκρούω, VV. LL. ex Aristoph. In quodam autem nostro vet. Lex. scribitur ἐκολλάβησας per η, exponiturque itidem προσέκρουσας: παρὰ τὸ ἐπὶ κόλαις βαίνειν· κόλα δὲ ἡ γαστήρ: vel ἔθραυσας, a κόλλαβος significante ψωμόν. Suid. etiam κατεπάλαισας, item ἔκλασας, κατέπιες, annotans præterea eum

velle dicere, ὅτι ὃν ἂν παραλάβῃ ἄρδην, ἀπόλλυσι. || Apud J. Poll. autem (9, 129.) κολλαβίζειν Ludi genus est, ὅταν ὁ μὲν πλατείαις ταῖς χερσὶ τὰς ὄψεις ἐπιλάβῃ τὰς ἑαυτοῦ, ὁ δὲ παίσας ἐπερωτᾷ πότερον τετύπηκε. Κολλαβισμὸς, Ejusmodi ludus. Ἐγκολλαβίζω, Instar κολλάβου deglutio, Instar κολλάβου in os ingero. Eust. [Od. 627, 47.] cum dixisset κόλλαβον esse * βλωμίδιόν τι κολούεσθαι δυνάμενον, id manifestum esse dicit ἐκ τοῦ ἐνεκολλάβισεν, i. e. δίκην κολλάβου κατέπιεν. [* Ἐκκολλαβήσαντα, Hesychio * ἐκλακέντα, *ἐκφρονήσαντα." " Ad Lucian. 1, 223." Schæf. Mss.]

" Κόλαβος, Suidæ ὁ μικρὸς ψωμὸς, Offula, Buccea " parvula. Idem κολάβους dici scribit τοὺς ἄρτους " τοὺς ἐοικότας τὴν πλάσιν τοῖς κολλάβοις τῆς κιθάρας: " quosdam vero esse qui dicant esse εἶδος πλακοῦντος τετραγώνου s. ἄρτου μικροῦ, παρὰ τὸ ἐκ μεγάλων " κολλυβίζεσθαι: qua de re vide et Κόλλαβος. Inde " ἐνεκολάβησεν ap. Aristoph. (Ἱππ. 265.) pro Deglutivit, s. Per gulam in ventrem demisit veluti κόλαβον: volunt vero et κολαβεῖν esse Buccellam devorare, Deglutire: nullo tamen ejus allato exemplo. || Rursum κόλαβοι esse dicuntur Lyricorum " poetarum genus, sic vocati ἀπὸ των κολλάβων, " quæ sunt Citharæ verticilla in quæ fides aptandæ " inseruntur. At pro Κολαβὸν, quod e Theophr. H. " Pl. 5, 10. affertur pro Curtum, Truncum, Diminutum, Quod summas sui partes amisit, scr. κολοβόν." [" T. H. ad Lucian. Dial. p. 68. Kuster. Aristoph. 107." Schæf. Mss.] " Κοληβάζει, Hesychio " ἐσθίει, καταπίνει, Comedit, Devorat, Deglutit. Κολοιβάζειν, Eid. est ἀτάκτως ἐσθίειν, Inordinate s. " Indecenter comedere." [Brunck. ad Aristoph. l. c. " Αὐτὸν ἐνεκολάβησας. Mendosissime vulgo ἐνεκολάβησας, barbare et pessundato metro. Lapsi sunt in h. v. librarii omnes. In membr. scriptum ἀνεκολάβησας. In C. ἐνεκολώβησας. Nos veram lectionem restituimus. Hesychius: κοληβάζει, ἐσθίει, καταπίνει. Bona quidem verbi scriptura est: sed prava interpretatio. Κοληβάζει signif. περαίνει, βινεῖ, Pædicat, Præcidit, a κόλον et βαίνω: vel καταπατεῖ, ut exp. Suidas, παρὰ τὸ ἐπὶ κόλαις βαίνειν· κόλα δὲ ἡ γαστήρ. Sed prior signif. κωμικωτέρα. Non unius assis sunt Casauboni et Kusteri interpretationes. Ead. forma mox occurrit κυρηβάσει: κοληβάζω, κυρηβάζω."] " Κόλυβα, Suidæ σῖτος ἐψητὸς, Frumentum " coctum."

Κόλλιξ, ικος, ὁ, i. q. κόλλαβος, Panem quendam rotundum significans, Athen. (112.) ubi sic Archestr. Κόλλιξ Θεσσαλικός σοι ὑπαρχέτω, ὃν καλέουσι Κεῖνοι κριμματίαν, οἱ δ' ἄλλοι χόνδρινον ἄρτον. Hippon. ap. eund. Athen. (304.) σύκα μέτρια τρώγων Καὶ κρίθινον κόλλικα, δούλιον χόρτον. Gal. κόλλικας ap. Hippocr. exp. τροχίσκους, Pastillos, sicut et P. Ægin. 1, 27., et ap. Aristoph. ἐπὶ τῶν σμικρῶν ἀρτίσκων dici ait. Erotian. κόλλικας dicit ἀρτίσκων εἴδος, ὡς πλακούντων: nonnullos vero accipere ἀντὶ τῶν ἠτρίων. Is, qui de dialectis scripsit, esse dicit εἶδος ἄρτου περιφεροῦς, addens, ἐξ οὗ καὶ τὰ παρ' ἡμῖν κολλίκια. Scribitur vero ET Κόλιξ uno λ, fortasse metri gratia; nam in omnibus fere ll. Κόλλιξ scriptum reperitur, etiam in libris manuscriptis. Aristoph. B. (575.) Ἐγὼ δὲ τὸν λάρυγγ' ἂν ἐκτέμοιμί σου, Δρέπανον λαβοῦσ', ᾧ τοὺς κόλικας κατέσπασας. [" Heringa Obs. 163. Koen. ad Greg. Cor. 259. ad Mœr. 405. Thom. M. 570. Jacobs. Anth. 7, 44. Kuster. Aristoph. 125." Schæf. Mss. * Κολλικονόμος, Hes.] Κολλικοφάγος, Qui κόλλικας vorat, Vorator κολλίκων, Aristoph. Ἀ. (872.) Ὦ χαῖρε, κολλικοφάγε Βοιωτίδιον: q. l. Gal. citans, atque ἐπὶ σμικρῶν ἀρτίσκων dici annotans, legit Βοιώτιε. Sed Aristoph. fortassis allusit ad Βοΐδιον, ac propterea terminationem retinuit. [Athen. 113. * Κολλίκιος ἄρτος, i. q. κόλλαβος, ibid. " Greg. Cor. 259. et n." Schæf. Mss. * Ὁλισβοκόλλιξ, Hes.]

" Κολλύρα, ἡ, Collyra: Panis species quæ pueris " dari solebat, s. τὸ ἔλαττον τοῦ ἄρτου, ut annotat " Schol. Aristoph. Εἰρ. (122.) ubi Trygæus filiolis " suis sese παππαζούσαις καὶ ἄρτον αἰτιζούσαις dicit, " ἔξει' ἐν ὥρᾳ Κολλύραν μεγάλην, καὶ κόνδυλον ὄψον " ἐπ' αὐτῇ. Q. l. Athen. quoque affert l. 3. (p. 111.) " in sermone de panibus, dicens et ipse κολλύραν " esse Panis genus, subjungensque alium quoque " Aristoph. l. ex Holcadibus, Καὶ κολλύραν τοῖς πε- " ρῶσιν, διὰ τοὺν Μαραθῶνι τρόπαιον. Unico tamen " ibi λ scriptum est, ut et ap. Hes. Inde DIMIN. " Κολλυρὶς, et VERB. Κολλυρίζω, ap. LXX. 2 Reg. " 6, (19.) Ἑκάστῳ διεμέρισε κολλυρίδα ἄρτου, καὶ " ἐσχαρίτην καὶ λάγανον ἀπὸ τηγάνου. Ubi itidem " reddunt Collyridem panis. Et 13, (6.) Amnon " Davidi patri dicit, Παραγενηθήτω δὴ Θαμὰρ ἡ ἀδελ- " φή μου πρὸς μὲ, καὶ κολλυρισάτω ἐνώπιόν μου δύο " κολλυρίδας, καὶ φαγοῦμαι ἐκ τῆς χειρὸς αὐτῆς. Et " mox venit Thamar, Καὶ ἔλαβε τὸ στέαρ, καὶ ἐφύ- " ρασε, καὶ ἐκολλύρισεν ἐνώπιον αὐτοῦ, καὶ ἔψησε τὰς " κολλυρίδας: ubi interpr. Pulmenta et Sorbitiuncu- " las: ac sanc sequitur, Καὶ ἔλαβεν εἰς ὃ ἀποχέουσιν, " καὶ ἐπέχεεν ἐνώπιον αὐτοῦ: ut liquidum fuisse " βρῶμα hinc conjicere sit. Nonnulli tamen volunt " esse Tortas panis. Suid. scribit κολλυρίζειν esse quod " vulgari sermone dicitur * λαλάγγας τηγανίζειν: et " ἐπιχωρίως κολλούρια vocari τὰ * λαλάγγια." [* Κολλύριον, i. q. κολλύρα, 3 Reg. 14, 3. " Κολλύρα, *Κολύρα, Κολλούριον, Κολλύριον, T. H. ad Plutum p. 386." Schæf. Mss. * " Κολλυρίτης, i. q. κολλύρα, 1 Par. 16, 3. Lex. Cyrilli Ms. Brem. Κολλυρίτης, ἄρτος ἄζυμος." Schleusn. Lex. V. T. * Κολλυρικὸς, ut Jus collyricum, Plaut. Pers. 1, 2, 12. * Κολλυρόω, Hes.] " Κολύρας, Hes. dici scribit ἀρτίδια σμικρὰ καθαρὰ, " Parvulos e pura farina panes: qui supra duplici λ " κολλύραι: veruntamen et ap. Athen. unico λ scriptum est." " Κολυκρίζοντες, Hesychio sunt ἐκτε- " λοῦντες. Pro quo infra Κολυρίζοντες, ἐκκενοῦντες." [* " Κόλυρον, Schol. Aristoph. Πλ. 1055. * Πλακουντικοῖς τισὶ κολύροις." Kall. Mss.]

" ΚΟΛΛΥΒΟΣ, ὁ, Collybus: Hes. auctore est Spe- " cies numismatis, s. ὁ ἐν τῷ χαλκῷ κεχαραγμένος βους: " ut sit Æreus numulus cui bovis imago impressa " erat. Pollux quoque ait fuisse λεπτόν τι * νομισμά- " τιον, cum Callimachus de iis qui ap. inferos sunt, " dicat, βουν κολλύβου πιπράσκουσι: pro eo ac si quis " diceret τοῦ προστυχόντος. Et hinc a poetis τριτο- " κόλλυβον quoque vocatum fuisse σμικρόν τι νόμι- " σμα: si tamen non τρικόλλυβον scripsisse existimandus est: quod erit Numisma tribus valens collybis. Eid. Polluci κόλλυβος est ἀργυρίου ἀλλαγὴ, " Argentei numi permutatio. Quibus verbis videtur " signif. Minutos numulos quibus argentum permutatur. Nam INDE Κολλυβιστὴς dicitur ὁ τραπεζίτης, Trapezita, Numularius, h. e. Qui argenteos " aureosve numos permutat minutiis et κέρμασιν, quales oboli sunt et teruncii. Sic sane Cicero dicit, " Deductiones fieri solebant pro spectatione et collybo. Et rursum, Collybus esse qui potest cum " utantur omnes uno genere numorum? Item, In " collybo est detrimenti satis. Necnon ap. Sueton. " in Augusto, Mensarius collybo manus decoloravit. " Legitur porro κολλυβιστὴς ap. Lysiam in Orat. de " Aureo Tripode, teste Polluce (7, 33.): damnatum " tamen a Phrynicho: qui pro eo uti jubet τῷ ἀργυ- " ραμοιβός. Et ab eo sunt κολλυβιστικὰ σύμβολα, " Symbola collybistica, s. Tesseræ collybisticæ: " quales sunt literæ quæ vulgo appellantur literæ " cambii, institutæ ad permutandam pecuniam ex- " ternam, ut tradit Bud. Notandum vero et κόλλυ- " βος dici masculino gen. et κόλλυβον neutro, teste " Polluce: nec tantum pro Numismate accipi, sed " etiam pro Specie quadam Bellariorum, teste Hes. " quoque, cui κόλλυβα sunt τρωγάλια. Eo igitur re- " ferendum quod ex Aristoph. Πλ. (768.) affertur, " κολλύβων, φοινίκων, τρωγαλίων, ἰσχάδων. Ac forsitan κόλλυβοι hic sunt iidem qui κόλλαβοι, h. e. " σμικροὶ ἄρτοι, sic dicti παρὰ τὸ ἐκ μεγάλων κεκολλυ- " βίσθαι, s. σμικροὶ ἀρτίσκοι ἐκ τῶν μεγάλων κεκολλυ- " βισμένοι, Parvi panes e magnis massis diminuti ut " ὁ κόλλυβος e magna argenti massa. Alioqui idem " Comicus vocabulo κολλύβου utitur et in superiore " signif., nimirum pro specie εὐτελοῦς νομίσματος, " Εἰρ. (1200.) προτοῦ Οὐδεὶς ἐπρίατ' ἂν δρέπανον οὐδὲ " κολλύβου· Νυνὶ δὲ πεντήκοντα δραχμῶν αὖτ' ἐμπο-

" λῶ." [" Callim. 1, 458. Phryn. Ecl. 192. Thom. M. 109. 539. et Add., 541. Coray Theophr. 338. Schol. Aristoph. Πλ. p. 258. T. H., Kuster. Aristoph. 13. Jacobs. Anth. 12, 444. Heringa Obs. 31. Mœr. 54. et n." Schæf. Mss. Priscian. de Ponderibus 9. Schn. Lex.] " Κολυβιστὴς, Suidæ τραπεζίτης, Men- " sarius, Numularius: sed scr. potius κολλ." [* Κατακολλυβίζω, κερματίζω, Anecd. Bekk. 104.] " Κό- " λυβα, Suidæ σῖτος ἑφθὸς, Frumentum coctum." [" Nectar. Hom. p. 7. cf. Ducang. Gloss." Boiss. Mss.] " Κόλλυνον, perperam ap. J. Poll. scriptum " pro κόλλυβον." " Τριτοκόλλυνον, in VV. LL. per- " peram pro τριτοκόλλυβον. Remittunt autem ad " κόλλυνον: quod itidem male pro κόλλυβον scri- " bunt: cum in eo ipso Aristoph. l. quem ibi affe- " runt, sit κολλύβου, non κολλύνου."

" ΚΟΛΛΥΡΙΟΝ, SIVE Κολλούριον, Collyrium: " Medicamentum oblongum et teres, e liquoribus, " succis, seminibus, fructibus et metallicis, ad varios " usus compositum, compactum cohærensque, in " modum fere ejus quod vulgus pharmacopolarum " Magdaleonem appellat. Sic enim olim repone- " bantur et asservabantur collyria, cumque utendi " esset occasio, ea vel integra, sicuti condita erant, " adhibebantur in usum, vel solvebantur in pulve- " rem, qui aut siccus aut humore aliquo dilutus af- " fectæ parti vel oblinebatur, vel linamento exceptus " indebatur, vel suffitionibus aut alio modo inservie- " bat: namque τὸ κολλούριον antiquis figuratum " fuisse, et certam habuisse formam, e veterum me- " dicorum lectione cognoscitur, qui pleraque medi- " camenta in collyrii formam fingenda præcipiunt. " Corn. Celsus l. 5. docens quomodo callum fistu- " larum erodere oporteat, Satis, inquit, est vel pa- " pyrum intortam, vel aliquid e penicillo in modum " collyrii astrictum medicamento Megetis illinere. " Et paulo supra, Exque eo, sub. emplastro, colly- " rium fieri debet, altera parte tenuius, altera paulo " plenius, idque ea parte qua tenuius est antece- " dente, demitti oportet in fistulam, donec sanguis " purus se ostendat: quæ in omnibus fistularum " collyriis perpetua sunt. Similiter Gal. τῶν κατὰ " Τόπους l. 3, disserens de narium affectibus, docet " e certis medicamentis contusis lævigatisque colly- " riorum formas effingendas esse quæ congruant ad " nares ægroti proportionem habeant, easque in " naris affectæ meatum immittendas. Ad hæc Ori- " bas. Collect. Medic. 10, 23. ex Antyllo collyriis " figuram tribuit caudæ muris similem, quatuorque " digitorum longitudinem, et præterea soliditatem " firmitatemque, ut oleo aliquo, non secus atque " balani, inungi possint. Ac figuram quidem iis " talem fuisse, ipsa nominis ratio videtur ostendere: " dicta enim putantur quasi κολούρια, h. e. κολοβὰ " τὴν οὐρὰν, vel κολοβαὶ οὐραὶ, quia sint instar muti- " latæ caudæ: secundum quod etymon uno λ et " cum diphth. scr. esset, cum alioqui gemino λλ et " interdum per υ ψιλὸν tantum scriptum reperiatur, " ap. Latinos præsertim. Alii dictum putarunt παρὰ " τὸ κωλύειν s. κολλᾶν τὸν ῥοῦν: sed parum probabi- " liter: nec enim tantum ad sistendas fluxiones " adhiberi comperiuntur, sed ad alias etiam quam- " plurimas affectiones: nam et fistulis induntur ad " conglutinandum, detergendumve, aut ad exte- " rendos earum callos: et naribus, ad polyporum et " ozænarum curationem, itemque auribus ulcere " affectis: adhibentur et utero, cum ad ciendas pur- " gationes et ad fœtum atque secundas expellendas, " tum ad sistendum etiam immodicas sanguinis ex- " cretiones, aliosque uteri affectus sanandos. In- " duntur collyria et in anum, quæ glandes etiam " appellat Aetius in curatione dysenteriæ: et Scri- " bonius Largus ad tenesmum effingit itidem collyria " adinstar nuclei pinei: ut Columella quoque 6, 6. " collyria componit quæ bovis cruditate laborantis " alvo immittantur. Aetius l. 8. collyriis utitur et ad " suffitiones. Veruntamen oculorum præcipue vitiis " adhiberi solita sunt: qui quanto sunt reliquis cor- " poris partibus præstantiores, tanto magis medici " veteres in eorum collyriis elaborarunt, et eorum " copia quodammodo luserunt. Quorum cum plures " reperiantur differentiæ, tres tamen præcipuæ et " summæ habentur: alia enim κολλούρια simpliciter, " alia ξηροκολλούρια, alia ὑγροκολλούρια compositis " nominibus vocantur: differunt autem ab invicem " sola materia: siquidem quæ κολλούρια simpliciter " dicuntur, ex omni materia indifferenter constant, " liquoribus, succis, seminibus, fructibus, stirpium " et animalium particulis, aromatibus, metallicis, " cujuscunque ea sint facultatis: ξηροκολλούρια vero, " h. e. Arida collyria, metallicis præsertim constant, " seminibus, fructibus, aromatis, et alia sicca ma- " teria, humore aliquo vel gummi collecta et cohæ- " rente. At ὑγροκολλούρια, h. e. Humida collyria, " componuntur e liquoribus, succis, oleis, melle, " animalium felle, et aliis compluribus similiter hu- " midis et varias etiam vires habentibus." [Alex. Trall. 2. p. 145. 147. 151.] " Habent autem et " horum collyriorum singula permultas differentias, " quæ ut materia et viribus diversis constant, sic " varia sortita sunt nomina, * μονοήμερα, ἄδηκτα, " στατικὰ, τεφρὰ, σποδιακὰ, διάῤῥοδα, * διάσμυρνα, " χλωρὰ, λευκὰ, διάκροκα, * στίβια, νάρδινα, τραχωμα- " τικὰ, σμηκτικὰ, ἰσόθεα, * θεοδότια, et alia pleraque. " Hæc inter alia Gor. Exempla multa proferre " supervacaneum est, tamen aliqua saltem citabo, " in quibus pro glande, pesso aut errhino medi- " camento ponitur. Anatolius in Hippiatr. Ποιήσας " κολλούρια, εἰς τὴν ἑδραν ἔμβαλλε. Hipp. Gy- " naic. l. 1. Ταῦτα μίξας καὶ τρίψας λεῖα, κολλούρια " ποιέειν μητρέων. Diosc. l. 2. de iride, προστεθεῖσαί " δὲ ὡς κολλούριον μετὰ μέλιτος, ἔμβρυα κατασπῶσι. " Apsyrtus in Hippiatr. Ποιήσας κολλύρια μεγάλα " ὅσον χωρίζουσιν οἱ μυκτῆρες, δι' αὐτῶν ἔμβαλλε. In " quo posteriore l. nota sine diphth. per ν tantum " scriptum esse, in ceteris per ου diphth. Verum et " κολλύρα a Theophr. usurpatum ἐπὶ τῶν ἐκ τέφρας " πεπλασμένων, reperio ap. Hes." [" Jacobs. Anth. 7, 103." Schæf. Mss. Lucian. 2, 228. Vide Schn. Lex. v. Κολλύρα. * Κολλυριοποιέω, Diosc. Parab. 1, 207.]

" ΚΟΛΛΥΡΙΩΝ, Avis quædam, teste Hes. Me- " minit ejus Aristot. H. A. 9, 33. ubi Gaza vertit " Collurionem." " Κορυλλίων, Hesychio est Species " Avis."

" ΚΟΛΟΙΟΣ, ὁ, Hes. auctore dicitur Parva cor- " nix: Lat. Graculus s. Monedula. Il. Π. (583.) " ἴρηκι ἐοικὼς Ὠκέϊ ὅστ' ἐφόβησε κολοιούς τε ψῆράς τε: " P. (755.) ὥς τε ψαρῶν νέφος ἔρχεται ἠὲ κολοιῶν " Οὖλον κεκλήγοντες ὅτε προΐδωσιν ἰόντα Κίρκον. Et " in Proverb. ap. Lucian. (1, 711.) κολοιὸς ἄλλο- " τρίοις πτεροῖς ἀγάλλεται, Graculus alienis pennis " sese ostentat, s. Cornicula: ut Horat., moveat cor- " nicula risum Furtivis nudata coloribus." [" Ad An- ton. Lib. 124. Verb., Burm. ad Phædr. 14. Mit. Κολοιὸς ποτὲ κολοιὸν, Heind. ad Plat. Lys. p. 30." Schæf. Mss.] " Κολοιώδης, Graculo similis, Ad " graculos proxime accedens, Qui e graculorum ge- " nere est. A Plut. (6, 350.) dicitur ἡ φιλία esse " σύννομον ζῶον, οὐκ ἀγελαῖον οὐδὲ κολοιῶδες, Non " graculorum more gregale: solent enim gregatim " volare hæ aves: unde et Poeta dicit ψαρῶν νέφος " ἠὲ κολοιῶν. Est inde et VERB. Κολοιάω, Gracu- " lorum vocem sono, Graculos voce imitor: propria " vox τῶν κολοιῶν. J. Poll. enim 6, c. 13. de avium " vocibus, tradit κορώνας κρώζειν, κολοιοὺς κλώζειν " s. κολοιᾶν. Ubi tamen hæc sine diphth. simplici " ι scripti sunt, κολιὸς et κολιᾶν: minus recte." " Κολιάω, Contendo, Debitum inficior s. Ingratus " sum. Hes. enim κολιᾶν exp. ἐριζειν, ἀγνωμονεῖν: " afferens et κολιάσαι pro ὀρχήσασθαι, de quo in Κο- " λία." " Κοσμᾶν, Eid. ἐρίζειν, ἀγνωμονεῖν." " Κολοὸς, " ap. Etymol. ὁ θόρυβος, metaphorice ἀπὸ τοῦ κολοιοῦ, " quod est θορυβῶδες καὶ κραυγαστικὸν ὄρνεον: sed " scr. potius κολωός." [Barker. ad Etym. M. 1089.] " Κολῶν et Κολῴον, SIVE Κολωὸς, dicitur Hes. teste " θόρυβος, ταραχὴ, metaphorice ἀπὸ τῶν κολοιῶν: " quippe qui sint ὄρνεα θορυβώδη καὶ κραυγαστικά:

" gregatim enim volant, et magno cum garritu stre-
" pituque. Utitur h. v. Hom. Il. A. (575.) Ibi
" enim Vulcanus Junonem et Jovem reprehendit
" quod ἕνεκα θνητῶν ἐριδαίνετον ὧδε, Ἐν δὲ θεοῖσι
" κολωὸν ἐλαύνετον, Tumultum et strepitum cient
" inter deos. Utitur Idem et VERBO Κολωᾷν hinc
" deducto, significanteque Tumultuari, Turbas
" dare: vel etiam Vociferando perstrepere et garrire
" more graculorum. Il. B. (212.) Θερσίτης δ' ἔτι
" μοῦνος ἀμετροεπὴς ἐκολώα," [al. ἐκολᾷα,] "Ὅς ῥ'
" ἔπεα φρεσὶν ἦσιν ἄκοσμά τε πολλά τε ἧδη. Sic sane
" Gellius 1, 15. de futilibus et importunis locuto-
" ribus, s. de morbo loquendi et stulta loquaci-
" tate, Neque non merito Homerus unum ex omni-
" bus Thersiten ἀμετροεπῆ et ἀκριτόμυθον appellabat:
" verba illius multa et ἄκοσμα strepentium sine modo
" graculorum similia esse dicit: quid est enim aliud
" ἀμετροεπῆ ἐκολώα?" [Buttmann. Lexil. 139. Apud Antimachi Fr. 27. est et * Κολωεῖν, et ap. Hes. * Κολουᾶν et * Κολουμβᾶν, exp. θορυβεῖν.] "Κολοίη, Eid.
" φωνή, Vox." [In Schneideri Lex. κολοιή.]

ΚΟΛΟΝ, τὸ, Cibus, τροφὴ, Athen. (262.) nulla quidem hujus signif. exempla afferens, sed inde derivans κόλαξ, item δύσκολος et βουκόλος: Eust. vero etiam ἄκολος. [" Jacobs. Anth. 8, 239. Heyn. Hom. 6, 299. Toup. Opusc. 1, 416. Valck. Callim. 241." Schæf. Mss.]

" Κολοὺς, Hes. affert pro ψωμούς: qui et ἄκολοι."

Ἄκολος, ἡ, Buccella, ὁ σμικρότατος καὶ ψιχιώδης ψωμὸς, Eust. dicens talia fere esse ap. Paus. ψώθια, i. e. ὑπερόπτων ἄρτων θραύσματα, τὰ ὑποκάτω τοῦ ἄρτου: ea autem ψώθια vocari a quibusdam etiam ἀτταράγους: eisque ἀδρότερον esse τὸν βλωμόν: fortassis autem ἀκόλῳ similem esse ἔγκαφον, i. e. ψωμὸν, ἤγουν ἄρτου κόμμα, ut vett., ab ἐγκάπτω, quo Eupolis utitur: ut ἄκολος sit Offella panis, Buccella, Frustum minutum, Mica. Od. P. (221.) de mendico, Ὅς πολλῇσι φλίῃσι παραστὰς φλίψεται ὦμους, Αἰτίζων ἀκόλους. Apud Suid. Τὸν κύνα δ' ὡς ἔῶντα πάλιν ποτὶ τ' αὐλιον ἄξω Ξηρὰς εἰς ἀκόλους ξυνὸν ἔχειν ἔταρον. Philipp. Κείνῳ συκοφορῶ τὰς ἀπύρους ἀκόλους. Item in Prov. Ἀκόλῳ τὰ χείλη, οὐ σύκῳ βῦσαι, Offula panis, non fico labra obstruere: quo ad victum tenuem nos moneri tradit Erasm., at Suid. significare scribit, ἐῤῥωμένως χρῆσθαι τοῖς πράγμασι. ‖Ἄκολος, Eust. vult accipi pro τροφὴ, in h. l. Strattidis ap. Athen. (622.) ubi Thebanos καινουργεῖν τὰς φωνὰς poeta ille docet, τὴν σηπίαν Ὀπισθοτίλαν, ὡς λέγουσιν, ὀνομάζετε, Τὸν ἀλεκτρυόνα δ' ὀρτάλιχον, τὸν ἰατρὸν δὲ Σακτὰν, βλέφυραν δὲ τὴν γέφυραν, τῦκα δὲ Τὰ σῦκα, κωτιλάδας τὰς χελιδόνας, Τὴν ἔνθεσιν δ' ἄκολον, τὸ γελᾶν δ' ἐκκριδδέμεν. Sed ἔνθεσις ibi quoque pro Buccella s. Offa accipi potest. Quod vero ad etymon attinet, Eust. annotat quosdam derivare a κολούειν, sicut in Κόλλαβος quoque dixi, ut qui ob suam σμικρότητα μηκέτι κολούεσθαι δύναται καὶ τέμνεσθαι: posse tamen etiam derivari a κόλον, τὸ τροφὴ, ut ἄκολος sit ψωμὸς ὁ ὀλιγοτρόφος. [" Jacobs. Anth. 7, 103. 11, 94. Huschk. Anal. 231. Valck. ad Rov. 76. Wessel. Ep. ad Ven. 10. Chardon. Magaz. Encycl. 1796. N. 1. p. 99. ad Callim. 1, 253." Schæf. Mss. Schol. Aristoph. Ἱππ. 403.]

Δύσκολος, ὁ, ἡ, Difficilis in sumendo cibo, Qui fastidioso stomacho est, σικχός, Athen. (262.) a κόλον derivans. Frequentius vero dicitur de Homine moroso et difficili s. acerbo, Qui moribus est implacidis, Cui omnia, tum dicta, tum facta, stomachum movent, Fastidiosus: quod tamen active potius capitur, δυσάρεστος, Athen.: Aristot. Eth. 2, 7. Ὁ δ' ἐλλείπων καὶ ἐν πᾶσιν ἀηδὴς, δύσερίς τις καὶ δύσκολος, opponens ei κόλακα καὶ ἄρεσκον: Eth. 4, 6. Ὁ δὲ πᾶσι δυσχεραίνων εἴρηται ὅτι δύσεριε καὶ δύσκολος. Dem. (73.) Δ. καὶ δύστροπός εἰμί τις ἄνθρωπος, Æsch. (62.) Δ. τὴν φύσιν, Xen. (K. Π. 2, 2, 1.) Ἐν τῇ συνουσίᾳ δύσκολοι, Plut. Τῶν πικρῶν καὶ δυσκόλων; Aristoph. Σφ. (942.) Οὐκ ἂν σὺ παύσει χαλεπὸς ὢν καὶ δύσκολος; (1104.) ipsæ vespæ de se dicunt, οὐδὲν ἡμῶν ζῶον ἠρεθισμένον Μᾶλλον ὀξύθυμόν ἐστιν οὐδὲ δυσκολώτερον. Theophyl. Ep. 59. de paupertate, Θηρίῳ * δυσνουθετήτῳ καὶ δ. Josephus pro Inhospitali etiam posuit, Bud. Res etiam aliqua δύσκολος dicitur, Morosa, Difficilis, Molesta, ut ψυχή: item φυλακὴ, ap. Chrys. Et ap. Synes. Ep. 131. Πράγμασιν ὁμιλεῖ δ. Et δύσκολον, Difficile ac arduum. Dem. pro Cor. Ἡ παρὰ τῆς τύχης τι συμβέβηκεν ἐναντίωμα, ἢ ἄλλο τι δύσκολον γέγονε. Item Δύσκολος Apollonius dictus est a difficili phrasi, qua usus fuit. VV. LL. [" Boiss. Philostr. 282. Jacobs. Anth. 8, 20. 11, 61. Meurs. de Apollon. 11. Teuch., Abresch. Lectt. Aristæn. 109. Toup. Opusc. 1, 416. Amnion. 29. ad Diod. S. 1, 118." Schæf. Mss.] Δυσκόλως, Morose, Isocr. ad Nic. Δ. πρὸς ἡμᾶς διακειμένων. Idem, Δ. ἔχουσι πρὸς τοὺς λόγους. Sic ap. Synes. Ep. 37. Δ. ἔχει πρὸς τὴν ἐξ ἀνάγκης ἀργίαν, Iniquo animo fert, Ægre et moleste fert. Rursum ap. Isocr. δ. ἔχειν πρός τινα, et εὔνουν εἶναι, opp. in Symm. (17.): in qua dicit etiam Δ. διατίθεσθαι πρός τινα. Apud Eund. in Evag. (2.) Δ. πεφύκασι, ita enim legitur, est δύσκολοί εἰσι, Natura morosi et difficiles sunt. Rursum ap. Eund. est δυσκόλως ἀκροᾶσθαι, ut Auctor libri ad Herenn. dicit Aurium sensum esse fastidiosissimum. [Plut. Ages. 3. Dem. 381. 1316. " Athen. 45. Ἐὰν τοῦτό τις δ. ποιῇ, Si quis gravetur hoc facere." Schw. Mss.] Δυσκολία, Morositas, Aristoph. Σφ. (106.) Ὑπὸ δυσκολίας δ' ἅπασι τιμῶν τὴν μακρὰν, Præ morositate s. Morum importunitate et diritate, Plut. (7, 782.) Ἡ συνέχεια τῆς ὀργῆς καὶ τὸ προσκρούειν πολλάκις, ἕξιν ἐμποιεῖ πονηρὰν τῇ ψυχῇ, ἣν ὀργιλότητα καλοῦσιν, εἰς ἀκροχολίαν καὶ πικρίαν καὶ δ. τελευτῶσαν. Difficultas, Aristot. Polit. 3, 7. Ταῦτα πάντα ἔχειν φαίνεται δυσκολίαν. Sic etiam supra ἔχειν δ., et sæpius δυσχέρειαν. Vide et seq. verbum. [Plut. Anton. 14.]

Δυσκολαίνω, Morosus sum, Indignor, Moleste fero, Aristoph. N. (36.) Τί δυσκολαίνεις, καὶ στρέφει τὴν νύχθ' ὅλην; Plut. Symp. Sept. Sap. (6, 563.) Μὴ δυσκολαίνειν, ἀλλ' ἐπαινεῖν ὅτι τοιούτοις συγκατεκλίθημεν. Ibid. dicit Τοποκλισίας δυσχεραίνειν. Idem de Audiendo, Πολλὰ μέμφονται καὶ δυσκολαίνουσι τῶν γινομένων: paulo post, Χαλεπῶς προσδέχονται τὰ ἐπιβάλλοντα. Interdum dativo jungitur: ad Colotem, Φωναῖς τισι δυσκολαίνων καὶ πρὸς τὴν συνήθειαν ἐνιστάμενος, Offensus, Cum ei stomachum et indignationem movissent voces quædam. Sic Xen. (Ἀπ. 2, 2, 8.) Τῇ φωνῇ καὶ τοῖς ἔργοις δυσκολαίνων. Opp. etiam τῷ ἀποδέχεσθαι a Plut. Symp. Sept. Sap. Τὰς μὲν ἀπεδέξατο, ταῖς δὲ ἐδυσκόλαινε, Quasdam probavit, improbavit, cum indignatione rejecit. Suid. annotat ap. Aristot. δυσκολαίνειν dici τὸν μὴ διὰ προσηκουσῶν ἀποκρίσεων φθείροντα καὶ κωλύοντα γίνεσθαι συλλογισμόν: sicut δυσκολίαν esse dicit ἀπόκρισιν περὶ τὰς διαλεκτικὰς ἀποκρίσεις συλλογισμοῦ φθαρτικὴν. Προσδυσκολαίνω, Insuper ægre fero s. indignor. Δ. καὶ πρ. σοὶ, inquit Bud., Aspere et offenso animo tecum ago. Plut. [9, 256. * " Ὑποδύσκολος, Eust. 166, 15." Seager. Mss. Hippocr. 148. " Theod. Prodr. Notit. Mss. 8, 144. * Ὑποδυσκόλως, Ibid. 91." Boiss. Mss.]

Εὔκολος, ὁ, ἡ, Facilis: contr. τῷ δύσκολος, ejusdemque cum eo originis, sc. a κόλον. Ita proprie erit Qui facile quemlibet cibum assumit, non est stomacho fastidioso. [Vide Casaub. ad Sueton. Cæs. 53.] Plut. Lycurgo (16.) de educatione infantium Laconicorum, Εὔκυλα ταῖς διαίταις καὶ ἄσικχα καὶ ἀθαμβῆ σκότου, ubi ἄσικχα cum εὔκυλα copulat: sicut Athen. supra σικχὸς cum δύσκολος. Et τὸ εὔκολον, i. q. εὐκολία. Idem Plut. Galba (3.) Τὸ εὐκολον τῆς διαίτης, Victus facilitas, Cum nullos cibos ob stomachi fastidium rejicimus. Plerumque accipitur pro eo, qui Lat. Facilis dicitur, i. e. Qui in sermonibus et consuetudine quotidiana difficilis et morosus non est. Plato de Rep. 1. (p. 151.) Ἂν μέν γὰρ κόσμιοι καὶ εὔκολοι ὦσι, καὶ τὸ γῆρας μετρίως ἐστὶν ἐπίπονον. Q. l. Cic. ita vertit, Moderati enim et nec difficiles nec inhumani senes tolerabilem agunt senectutem; quibus opp. χαλεποὺς Importunos et inhumanos. Aristot. Rh. 2. Εὔκολοι καὶ μὴ ἐλεγκτικοὶ τῶν ἁμαρτανομένων, καὶ μὴ φιλόνεικοι καὶ μὴ δυσέριδες. Plut. Fab. Εὔκ. πρὸς τοὺς συνήθεις καὶ κατήκοος, Facilis s. Humanus erga familiares. Idem dicit etiam εὔκολος ὀργῇ, Fa-

cilis in ira deponenda, (7, 816.) Τὸ δύσκολον τοῦτο τῆς κρίσεως καὶ φιλαίτιον εὐκολωτέρους ποιεῖ ταῖς ὀργαῖς. Ab Eod. copulantur εὔκολος et φιλάνθρωπος. Item εὔκολα μῆλα in Epigr. quoniam id animal est ἁπλοϊκὸν, et quod nihil molestiæ exhibeat. Item alia signif. ap. Greg. Naz. Οἱ εὔκολοι καὶ ταχεῖς, Qui ad omnia faciles sunt et expediti. Item εὔκολος εἰπεῖν τι, Qui facile aliquid dicere potest. Synes. Ep. 152. Εὔπορος εὑρεῖν, εὔκολος εἰπεῖν ἐραστοῦ φύσιν, Qui facile invenire et facile oratione exprimere potest. [" Thom. M. 387. Jacobs. Anth. 6, 120. 7, 58. 8, 37. Exerc. 2, 133. Kuster. Aristoph. 64. Toup. Opusc. 1, 16. ad Charit. 217. 283. Bosch. Præf. ad Anthol. 2. p. x. Valck. Adoniaz. p. 345. Ruhnk. in Addend. ad Callim. Ep. Cr. 181." Schæf. Mss. Philostr. 118. Φειδώμεθα τῶν ἀνοήτων καὶ εὐκολων λόγων.] Εὐκόλως, Facile, Plut. (6, 168.) Οἵ τε γὰρ εὐκόλως καὶ ὀλιγώρως τὸ κακῶς ἀκούειν καὶ ὑπὸ τῶν φιλοσόφων φέροντες, Æquo animo ferentes, Non ægre et moleste ferentes. Dicimur etiam faciles aures alicui præbere, cui opp. δυσκόλως ἀκροᾶσθαι ap. Isocr. [Plut. 6, 207. 337. 8, 314. Εὐκολωτέρως, Agathem. Geogr. 207.] Εὐκολία, Facilitas: proprie in capiendo cibo, cum sc. stomachus ea, quæ apponuntur, non respuit fastidiose. Εὐκολία, inquit Bud., ἀφέλεια: cui vitio morositas opp., i. e. δυσκολία, Anxietas in victu. Plut. Cæs. Τῆς δὲ περὶ τὴν δίαιταν εὐκολίας κἀκεῖνο ποιοῦνται σημεῖον: (7, 808.) Ἐθιστέον οὖν τὸ σῶμα δι' εὐτελείας πρὸς εὐκολίαν αὔταρκες ἑαυτῷ γιγνόμενον. Dicitur etiam de morum facilitate, ut Cic. et Plin. Paneg. loquuntur. Plut. Anton. (26.) Εὐθὺς οὖν τινὰ βουλόμενος εὐκολίαν ἐπιδείκνυσθαι καὶ φιλοφρσύνην, ὑπήκουσε καὶ ἦλθεν. Item in alia signif. Facilitatis (7, 810.) Ἡ δὲ πρὸς τὰ πράγματα εὐκολία, καὶ πρὸς οἰκέτας εὔκολον ποιεῖ, Facilitas animi, qua ad res gerendas accedimus, non indignabundi et quasi nauseanti stomacho. Item pro Facilitate s. Commoditate. Greg. Εὐκολίαν τινὰ τῇ ἐξόδῳ τοῦ πνεύματος μηχανωμένη ἡ φύσις, ἀνευρύνει τὸν περὶ τὸ στόμα πόρον, Commoditatem egrediendi. [" Thom. M. 387. 771. Addæus 7. Toup. Opusc. 1, 394. Ruhnk. l. c. in Εὔκολος." Schæf. Mss. * Εὐκολίδες, Hes. 394. Phav. 326.] " Εὐκολίνη, ap. Callim. (p. 437.) ἡ " Ἑκάτη, per antiphrasin, ἡ μὴ οὖσα εὔκολος, Etym." [" Ruhnk. Ep. Cr. 181." Schæf. Mss. Simili ratione Furiæ dicuntur Εὐμενίδες.]

ΚΟΛΑΞ, ακος, ὁ, Adulator, Assentator, Aristot. Eth. 2, 7. Ὁ δ' ὑπερβάλλων, sc. ἐν τῷ ἡδεῖ τῷ ἐν τῷ βίῳ, εἰ μὲν οὐδενὸς ἕνεκα, ἄρεσκος· εἰ δ' ὠφελείας τῆς αὐτοῦ, κόλαξ: 4, 6. Τοῦ δὲ συνηδύνοντος ὁ μὲν τοῦ ἡδὺς εἶναι στοχαζόμενος, μὴ διά τι ἄλλο, ἄρεσκος· ὁ δ' ὅπως ὠφέλειά τις αὐτῷ γίγνηται εἰς χρήματα καὶ ὅσα διὰ χρημάτων, κόλαξ: c. 3. Πάντες οἱ κόλακες θητικοὶ, καὶ οἱ ταπεινοὶ, κόλακες. Lucian. (1, 148.) Ὃν οὔτε κόλαξ θωπεύων οὔτε συκοφάντης φοβῶν—ἀφελέσθαι δύναιτ' ἄν. Plut. Διάβολοι καὶ συκοφάνται καὶ κόλακες: (9, 192.) sunt αὐλικοὶ κόλακες, Assentatores aulici. Dicitur etiam κόλαξ τούτου, Assentator hujus, (6, 178.) Αὐτὸς αὑτοῦ κόλαξ ἕκαστος ὢν πρῶτος καὶ μέγιστος. Vett. autem Poëtæ τοὺς παρασίτους vocabant κόλακας, Athen. (236.) Et (248.) dicit κόλακα non abesse μακρὰν τοῦ τῶν παρασίτων ὀνόματος: quod (255.) ex his Alexidis verbis patet, Κόλακος δὲ βίος μικρὸν χρόνον ἀνθεῖ· Οὐδεὶς γὰρ χαίρει πολιοκροτάφῳ παρασίτῳ. De etymo dixi in Κόλον: alii a κολλᾶσθαι dictum existimant, sicut et Androcydes Medicus ap. Athen. (258.) τὴν κολακείαν denominatam putat ἀπὸ τοῦ προσκολλᾶσθαι ταῖς ὁμιλίαις. [" Phryn. Ecl. 56. Thom. M. 689. Jacobs. Anth. 11, 345. Bergler. Alciphr. 385. Mœr. 113. et n." Schæf. Mss.] " Κολακώνυμος, ab Aristoph. (Σφ. 592.) per derisum " vocatur ὁ Κλεώνυμος, ut qui κόλαξ esset, h. e. Adu- " lator." [* Λιμοκόλαξ, Phrynichus Bekkeri p. 50. * Μαλακοκόλαξ, Athen. 258. * Μουσοκόλαξ, Dionys. Hal. Antiq. 7, 9. * " Ὁλοκόλαξ, Penitus adulator, atque imperans sibi omnia assentiri." Lex. Hederici, cura Ernesti 1796. At Schneider. de auctoritate dubitat. * " Πονηροκόλαξ, Const. Manass. Chron. p. 90." Boiss. Mss. * Φιλοκόλαξ, Aristot. Rhet. 1, 11, 3. Eth. 8, 8. Plut. 6, 178.] " Ἀκόλακος, Alienus ab " adulatione, Non adulatorius. Diog. L. 2. p. " 100(=162.) Ψήφισμα ἁπλοῦν καὶ ἀκόλακον, Sim- " plex nec ad adulationem compositum. Hesychio " ἀκόλακοι sunt οἳ οὐκ ἂν κολακευθεῖεν, Quibus nemo " facile aduletur." Κολακικὸς, Adulatorius, Assentatorius: si de homine aliquo dicitur, Adulandi peritus, Peritus assentator. Et ἡ κ. subaud. τέχνη, Ars adulatoria s. assentatoria. Plato Sophista, Κολακικὴν πάντες φαῖμεν ἂν ἡδυντικὴν τινα τέχνην εἶναι. [Polyb. 13, 4, 5. * " Κολακικῶς, Const. Manass. Chron. p. 89." Boiss. Mss. Schol. Lycophr. 1194.] Κολακὶς, ἡ, Assentatrix: κολακίδες dicebantur Mulierculæ quædam in aulis regum et principum, quæ reginis currum ascendentibus aut de curru descendentibus dorsum scalæ loco subjiciebant. [Athen. 256.] Vide Κλιμακίς. [Plut. 6, 184.]

Κολακεύω, Adulor, Assentor, Adulationibus capio, Antiphanes ap. Athen. (258.) Εἴτ' ἔστιν ἢ γένοιτ' ἂν ἡδίων τέχνη Ἡ πρόσοδος ἄλλη, τοῦ κολακεύειν εὐφυῶς; Diphilus [Diodorus Sinopensis 239.]: οὐχὶ τοὺς χαριεστάτους Ἐκλεγόμενοι, τοὺς δὲ κολακεύειν δυναμένους Καὶ πάντ' ἐπαινεῖν, Plut. Ὅπως ὑπεξανιστάμενοι τοῖς πλουσίοις κολακεύωσι. Et in partic., οἱ κολακεύοντες iid. qui κόλακες, Assentatores, Adulatores. Plut. Οἱ τὰ ὦτα τοῖς κολακεύουσι παραδιδόντες. Item ὁ τῶν κολακευόντων ἔπαινος. Lucian. (2, 53.) Τῆς τῶν κολακευόντων μερίδος εἰκότως ἂν νομισθείη. At in Plut. Ἔργῳ κολακεύοντες, οὐ λόγῳ, active et participialiter capitur. Interdum cum accus. jungitur, Xen. Ἑλλ. 5, (1, 14.) Μηδένα ἀνθρώπων κολακεύειν—εἵνεκα μισθοῦ, Plut. Κολακεύομεν οἰκότριβας ἀνθρώπους, et, Κεῖσο μετὰ τούτων οὓς ἐκολάκευες. Et Κολακεύομαι, Adulationibus demulceor s. permulceor, Assentationibus titillor et capior, etiam Adulationibus vincor, Assentationibus pateo, Adulari me sino, ut Cic. loqui supra in Ἀβρὸς dictum est. Æsch. (87.) Ἔχαιρε γὰρ κολακευόμενος, Dem. (98.) Ἐν μὲν ταῖς ἐκκλησίαις τρυφᾶν καὶ κολακεύεσθαι πάντα πρὸς ἡδονὴν ἀκούοντας. Plut. de Fort. Alex. 2. Κολακευθεὶς ἀνὴρ ὑπὸ γυναικὸς, Lucian. (1, 61.) Πολὺ τῶν κολακευομένων ἐξωλεστέρους τοὺς κόλακας ὑπείληφα. [" Toup. Emendd. 2, 24. ad Herod. 650. Thom. M. 873. Med. pro act., ad Lucian. 1, 260." Schæf. Mss. * Κολακευτέον, Schol. Æsch. S. c. Th. 711. * Κολάκευμα, Plut. Demetrio 17. Xen. Œc. 13, 12. Schol. Aristoph. Θ. 1144. * Κολάκευσις, Append. 21. ad Bast. Ep. Cr. * Κολακευτὴς, Gl. Blaudus.] Κολακευτικὸς, Adulatorius, Assentatorius, i. q. κολακικὸς, Lucian. (2, 68.) Οὐδὲν οὐδὲ κ. οὐδὲ δουλοπρεπὲς, ἀλλ' ἀλήθεια ἐπὶ πᾶσι. Cum vero aliquis dicitur κ., est Adulandi peritus, (3, 140.) Ὁ δὲ κολακευτικώτερος, καὶ πρὸς τὰς τοιαύτας κακοηθείας πιθανώτερος, εὐδοκιμεῖ, Qui vero adulari melius novit, adulationibus permulcendi aures peritior est. Item κολακευτικὴ, sub. τέχνη, Plato, ut supra κολακική. Κολακευτικῶς, Assentatorum more, More eorum, qui adulandi periti sunt. [" Ad Charit. 683." Schæf. Mss.] Ἀκολάκευτος, ὁ, ἡ, Qui assentationibus et adulationibus permulceri non potest, adulari se non sinit, blanditiis capi nequit, Plut. Coriol. (17.) Τὴν πόλιν ἀήττητον ἔχειν καὶ ἀ. βοῶντας: [Mario 42. Bruto 6.: 8, 120. * " Ἀκολακεύτως, Cic. ad Att. 13, 51. Athan. Hom. in Cæc. a Nativ. 14." Kall. Mss.] Κολακεία, Assentatio, Adulatio, Lucian. Πάμπολλαι δὲ κολακειῶν καὶ διαβολῶν ὑποθέσεις, Herodian. 4, (12, 7.) Οὐ τἀληθῆ αὐτῷ, ἀλλὰ πρὸς κολακείαν θεσπίζοντας. Item, Κολακείᾳ τε ποιῆσαί τινι, Officium aliquod præstare adulando, Dem. (127.) Τεθνάναι γὰρ μυριάκις κρεῖττον ἢ κολακείᾳ τι ποιῆσαι Φιλίππῳ. Pro quo Athen. dicit ἐν κολακείᾳ ποιεῖν, (249.) Οὐχ ὡς ἐν κολακείᾳ τοῦτ' ἐποίουν, ἀλλὰ κατά τε νόμιμον. Item κολακείαν ποιεῖν pro Adulari, κολακεύειν, (252.) Διηγούμενος περὶ ἧς ἐποιοῦντο οἱ Ἀθηναῖοι κολακείας πρὸς τὸν Δημήτριον. Æsch. (76.) Πολλὴν κ. πεποίηται. Item Athen. (252.) Διαβόητος ἐγένετο ἐπὶ κολακείᾳ: (ibid.) Ἅπαντας ὑπερεβάλετο τῇ κ. καὶ ταῖς θεραπείαις. || Κολακεία dicta fuit Quædam etiam civitas Meliensium, quam ob odiosum nomen everterunt Thessali, Athen. [254. Ælian. H. A. 4, 44. " Ad Charit. 405. Wakef. Phil. 1111. Sylb. ad Paus. 54. Abresch. Lectt. Aristæn. 108. 227. * Κολακία, ad Charit. l. c. Sylb. l. c. Fac. 1, 32. ad Lucian. 1, 373." Schæf.

Mss.] "Ἀντικολακεύω, Vicissim adulor, Assentando par pari refero. Plut. Alcib. (24.) de Tisapherne Persa, Τἄλλ' ὡμὸς ὢν καὶ μισέλλην, οὕτως ἐνεδίδου τῷ Ἀλκιβιάδῃ κολακευόμενος, ὥσθ' ὑπερβάλλειν αὐτὸν, ἀντικολακεύων ἐκεῖνος, Ita ut eum ille vicissim adulando s. mutua adulatione superaret." [* Ἀποκολακεύω, Gl. Eblandior. * Διακολακεύω, Isocr. Panath. c. 65. "Schol. Eur. Or. 713." Kall. Mss.] "Προκολακεύω, Ante adulor et quasi Præblandior." [Plato de Rep. 494.] "Ὑπερκολακεύω, Supra modum adulor s. assentior." [Demosth. 391. * Ὑποκολακεύω, Polyb. 6, 18, 5.]

"ΚΟΛΟΣΣΟΣ, ὁ, Colossus: ἄγαλμα ὑπερμέγεθες, s. ἀνδριὰς ὑπερμήκης: tracto nomine παρὰ τὸ κολούειν, ὅ ἐστιν ἐλαττοῦν, τὰ ὄσσα, τουτέστι τοὺς ὀφθαλμούς, διὰ τὸ μέγεθος· ὡς μὴ ἐφικνουμένων των ὀφθαλμων ὁρᾶν, ut vult Etym. Plut. Fabio, Τὸν κολοσσὸν τοῦ Ἡρακλέους μετακομίσας ἐκ Τάραντος, ἔστησεν ἐν Καπετωλίῳ. Lucian. (2, 32.) Τοῦ Ῥοδίων Κολοσσου τὴν κεφαλὴν νανώδει σώματι ἐπιτιθέντας. Itidem Plin. 34. Moles quippe excogitatas videmus statuarum, quas Colossos vocant, turribus pares. Et Stat. Sylv. 1. Quidquid et argento primum, vel in ære Myronis Lusit, et enormes manus est experta colossos. Rursum ap. Plut. (9, 119.) Οἱ ἄτεχνοι ἀνδριαντοποιοὶ νομίζουσι μεγάλους καὶ ἀδροὺς φαίνεσθαι τοὺς κολοσσοὺς ἂν διαβεβηκότας σφόδρα καὶ διατεταμένους καὶ κεχηνότας πλάσωσι. Idem ibid. utitur ADJ. Κολοσσικὸς, hinc derivato, dicens reges et principes qui βαρύτητι φωνῆς καὶ βλέμματος τραχύτητι καὶ δυσκολίᾳ τρόπων καὶ ἀμιξίᾳ διαίτης, ὄγκον ἡγεμονίας καὶ σεμνότητα μιμουνται, οὐδ' ὁτιοῦν τῶν κολοσσικῶν διαφέρειν ἀνδριάντων, οἳ τὴν ἔξωθεν ἡρωϊκὴν καὶ θεοπρεπῆ μορφὴν ἔχοντες, ἐντός εἰσι γης μεστοὶ καὶ λίθου καὶ μολύβδου. Sic Plin. dicit Signum colossicum nudum. Vitruv. vero utitur et compar. κολοσσικώτερος: 10, 4. Sin autem colossicotera amplitudinibus et ponderibus onera in operibus fuerint, non erit suculæ committendum. DICITUR INDE Κολοσσαῖος quoque, Qui colossum æquat, Colosso par: Lucian. (1, 814.) Κἂν πτηνὸς θέλῃ τις γενέσθαι, κἂν κολοσσαῖος" [κολοσσιαῖος] τὸ μέγεθος. Apud Plin. Nero jusserat colosseum se pingi cxx pedum in linteo. Apud Eund. quidam fecit Virtutem et Græciam colosseas. Sed hoc colosseus esset potius κολόσσειος, i. q. κολοσσικός. Apud Hes. reperio ET Κολοσσία, exp. ἀνδριάντος σκιὰ, et τὸ εἰς ὕψος ἀνάστημα, Statuæ colosseæ umbra, et Moles in altum assurgens, in modum sc. colossi." ["Κολοσσὸς, Jacobs. Anth. 6, 258. Rhodi, ad Lucian. 2, 84. Κολοττὸς, Diod. S. 1, 77. Æsch. Ag. 427. Theocr. 22, 47. Herod. 2, 130. 143. 153. 175. 176. Strabo 1, p. 365. * Κολοσσοβάμων, Lycophr. 615. * Κολοσσοποιὸς, Heliodori Optica, ap. Schn. Lex. * Κολοσσοπόνος, Manetho 4, 570. * Κολοσσουργὸς, unde * Κολοσσουργία, Strabo 1, 26. 36. Κολοσσικὸς, 365. "Julian. Cæs. Epist. in Muratorii Anecd. Gr. 327. ἀνδριάς." Boiss. Mss. "Wessel. ad Diod. S. 1, 55. 148. * Κολοσσιαῖος, 55. et Ind. Joseph. Hypomn. 165. Fabr." Schæf. Mss. AT * Κολοσσηνὸς, ap. Strab. 12. p. 237. Sieb., et * Colossinus, ap. Plin. 21, 9. pertinent ad urbem τῶν Κολοσσῶν.]

ΚΟΛΟΥΩ, Amputo, Decurto, Trunco, Theophr. C. Pl. 2, (15, 5.) Κολούουσιν ἄκρον τὸν βότρυν: (2.) Ἔνια δὲ καὶ βελτίω κολουόμενά φασι γίνεσθαι. Ibid. de amygdalo, Κολουσθεῖσα μὲν γὰρ, ἰσχυρὰ, φυομένη δὲ, ἀσθενής. Ibid. (5.) Ἔνια δὲ ἐὰν μὴ κολουθῇ, τὸν καρπὸν οὐ πέττει. Item (3.) Συμβαίνει δὲ ταῖς κολουσθείσαις, ἂν πρεσβύτεραι γενόμεναι πάλιν ἐπικόπτωνται καὶ διακαθαίρωνται, γλυκύτεραι γενέσθαι: paulo post dicit etiam κατακόπτεσθαι: nam ἐπικόπτειν et κατακόπτειν vicinam τῷ κολούσιν signif. habent. Frequentius accipitur metaph., Il. Υ. (369.) Οὐδὲ πάντεσσι τέλος μύθοις ἐπιθήσει· Ἀλλὰ τὸ μὲν τελέει, τὸ δὲ καὶ μεσσηγὺ κολούει, In medio abrumpit. ‖ Imminuo, Od. Θ. (210.) Ὅστις ξεινοδόκῳ ἔριδα προφέρηται ἀέθλων Δήμῳ ἐν ἀλλοδαπῷ, ἕο τ' αὐτοῦ πάντα κολούει: (Λ. 338.) μηδὲ τὰ δῶρα Οὕτω χρηίζοντι κολούετε, Imminuite et quasi truncate. Sicut vero Lat. dicunt Imminuere aliquem, aut potentiam et existimationem alicujus, vel superbiam: ita κολούειν, Plut. Alcib. (34.) Κομιδῇ κολούσειν καὶ ταπεινώσειν τὸν "Αγιν. Idem, (Romulo 25.) Ἐνίστασθαι τῇ αὐξήσει καὶ κολούειν τὸν Ῥωμύλον, Opes ejus imminuere, Frangere, Retundere. Apud Suid. Ὑβριστὴν δῆμον κολούειν. Aristot. Polit. 5. Τοὺς ὑπερέχοντας κολούειν καὶ τοὺς φρονηματίας ἀναιρεῖν: 3 Τοὺς ὑπερέχοντας κολούειν καὶ φυγαδεύειν: 2. Καὶ τὴν μὲν ἐν Ἀρείῳ Πάγῳ βουλὴν Ἐφιάλτης ἐκόλουσε καὶ Περικλῆς, Imminuit, s. Auctoritatem et potentiam fregit. Plut. Præc. Polit. Κολούων ἀξίωμα τοῦ συνάρχοντος. Idem, Καταλύσας ἐν καιρῷ καὶ κολούσας τὸ φιλότιμον, Imminuens et infringens. Et κολούομαι, Imminuor. Thuc. 7, (66.) p. 255. Ἐπειδὰν ᾧ ἀξιοῦσι προὔχειν κολουσθῶσι. Plut. Fab. Ὤιοντο κεκολοῦσθαι καὶ γεγονέναι ταπεινὸν: sicut Idem paulo ante κολούειν et ταπεινοῦν copulavit. Plato de Rep. 7. (p. 155.) de rebus mathematicis, Ὑπὸ τῶν πολλῶν ἀτιμαζόμενα καὶ κολουόμενα. Rursum Plut. de Carthaginensibus, Ἀφαιρέσει τε τῆς ἀρχῆς καὶ βαρεῖ δασμῷ χρημάτων κολουθέντες, Fractis et immiuutis eorum opibus. Reperitur tamen et κολουσθεὶς ap. Theophr. Item Epigr. κεκολουμένος νούσῳ, Morbo fractus. Κολούομαι accipitur etiam active pro κολούω. Apud Suid. Ἵνα τοὺς μὲν ἐπιῤῥώσῃ, τοὺς δὲ κυλούσηται. In h. autem Aristoph. l. Σφ. (243.) Ἥκειν—Ἐπ' αὐτὸν, ὡς κολουμένους, ὧν ἠδίκησεν, Schol. exp., ap. quem ita quoque scribitur, κατὰ αὐτοῦ κολάσοντας: adeo ut hæc scriptura suspecta sit. Apud Hes. est etiam κολοῦσθαι, κολοβοῦσθαι: quod verbum si mendosum non est, simile erit τῷ λοῦσθαι pro λούεσθαι. Ab Eod. κολούει exp. non solum κολοβοῖ, sed etiam κατασείει, σάττει, κωλύει, ἐμποδίζει. "Κολούμενος, reperitur ap. Theophr. "pro κολουόμενος, C. Pl. 2, 20. Ἔνια δὲ καὶ βελτίω κολούμενά φασι γίνεσθαι. Et rursum, Αὐξανομένων ἔτι μαλλον κολουμένων ἰσχύες, Iis quæ viribus diminuta et truncata sunt. Ibid. ter legitur particip. aor. 1 pass. κολουθεῖσα sine σ. Sed haud scio annon hic suspecta esse debeat exempl. fides: alioqui κολούμενος pro κολουόμενος diceretur Attica syncope, ut λούμενος pro λουόμενος. Aristoph. vero κολουμένους usurpavit etiam pro κολάσοντας, Σφ. (244.) Ἥκειν ἔχοντας ἡμερων ὀργὴν τριῶν πονηρὰν Ἐπ' αὐτὸν, ὡς κολουμένους ὧν ἠδίκησεν, Pœnas sumturos injuriarum quas fecit. Sed scr. potius ibi κολώμενους, ut docui in Κολῶ," [vide Κολάζω. "Heyn. Hom. 5, 487. 7, 161, 8, 88. Thom. M. 543. Jacobs. Anth. 12, 129. Dionys. H. 2, 777. ad Herod. 422. 513. Bibl. Crit. 1, 3. p. 50. Pierson. Veris. 38. Abresch. Lectt. Arist. 195. Conf. c. κωλύω, Toup. Opusc. 1, 58. Wyttenb. ad Plut. Mor. 1, 264. Oxon. Fut. κολῶ, T. H. ad Aristoph. Πλ. p. 217." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 3, 1039. Callim. H. in Jov. 59. Cum gen., Opp. Ἁ. 4, 484. * "Κολουστέος, Reprimendus, Clem. Alex. (251.) 294." Wakef. Mss.] Κόλουσμα, Quod detruncatum et amputatum est, Fragmentum recisum et detruncatum, θραῦσμα, Hes. Κόλουσις, Truncatio, Amputatio, Decurtatio, Theophr. H. Pl. 2, (15, 4.) Ἡ κ. κωλύσασα τὴν εἰς τὸν ὄγκον βλάστην: 5, (17, 5.) Αἱ δὲ κ. φθείρουσιν ὅλως ὀλίγα. Aristot. Pol. 5. Ἡ τῶν ὑπερεχόντων σταχύων κ. De ead. re Plut. (6, 558.) Ἂς δὲ Θρασύβουλος αὐτῷ κολούσεις τῶν ἄκρων—ὑφηγεῖται, μὴ προσιέμενος, Amputationes cacuminum. [* Κολουστὸς, Barker. ad Etym. M. 1118. "Toup. in Schol. Theocr. 216. * Κολουστικὸς, Wyttenb. ad Plut. 1, 274." Schæf. Mss.] Ἀποκολούω, Detrunco, Mutilo, Imminuo, Infringo, κολοβῶ. ["Callim. H. in Jov. 90." Wakef. Mss. * "Κατακολούω, J. Poll. 8, 154." Kall. Mss. Schleusn. Lex. V. T. * Περικολούω, Nicander Ἁ. 267. Plut. 6, 526.]

¶ Κόλος, ὁ, ἡ, Mutilus, Truncatus, Curtus, Mancus: βοῦς, Eust. ὁ κεκολουσμένος τὰ κέρατα: qua signif. Bud. ex Herod. (4, 29.) affert κόλον γένος τῶν βοῶν, i. e. κολοβὸν, Mutilum, h. e. ἄκερον. Similiter Theocr. 8, (49.) κόλος τράγος, Qui curtis s. mutilis cornibus est, Ὦ τράγε, τᾶν λευκᾶν αἰγῶν ἄνερ: et versu tertio,

ἰθ' ὦ κόλε, καὶ λέγε Μιλων'. Et Nicander Θ. (260.) Ἤτοι ὁ μὲν κόλος ἐστὶν, ὁ δ' αὖ κεράεσσι πεποιθὼς, de ceraste. Lat. quoque aliquando dicunt Mutilus, aliquando Mutilus cornibus. Horat. cum Sis mutilus, minitaris. Et Mutilus aries ap. Colum. Item Mutilæ cornibus capræ ap. Cæs. ["Unde ap. Herod. 2, 46. ubi de capris et hircis agitur, pro vulgato οἱ αἰπόλοι percommode Schæferus οἱ κόλοι, Mutili, Cornibus carentes (hirci,) correxit. Cf. Schweigh. Annot. ad Herod. l. c." Schw. Mss. Item κ. κερας ap. Eust. Et κ. δόρυ, Il. Π. (117.) Πηλ' αὖτως ἐν χειρὶ κόλον δόρυ, τῆλε δ' ἀπ' αὐτοῦ Αἰχμὴ χαλκείη χαμάδις βόμβησε πεσοῦσα, Hastam mutilam et fractam. At l. 8. Il. inscribitur Κόλος Μάχη, i. e. κολοβὴ, propterea quod cum prima παράταξις describatur l. 4. 5. 6. 7. tertia vero ab undecimo usque ad decimumoctavum producatur, secunda, quæ octavo l. comprehenditur, συντέτμηται, ὀλης ἡμέρας ἔργα περικλείσασα ἐν αὐτῇ στενῶς ac veluti κολοβῶς: nam τὸ ἀπὸ πρωΐας μέχρι μέσης ἡμέρας παντελῶς παρῆλθε, διὰ τὸ μὴ ἐναγώνιον τῆς μάχης, δυσὶν αὐτὸ ἐπιτεμὼν ἔπεσι, sc. Ἕως μὲν ἠὼς ἦν καὶ αὔξετο ἱερὸν ἦμαρ. Κόλοι ab Ionibus dicuntur etiam Arietes, qui mutilis sunt cornibus, οἱ * κολοβοκέρατοι κριοὶ, Eust. || Κόλον dicitur quoque τὸ μέγα. Unde quidam κολοσυρτὸν exp. μέγαν θόρυβον, et κολόκυμα, μέγα κῦμα, Eust. [Schol. Aristoph. Ἱππ. 689.] Ceterum κόλος in prima signif. acceptum derivat a κολούω idem Gramm., sed videri alioqui posset illud ab hoc deduci. ["Heyn. Hom. 4, 9. 6, 299. 7, 783. 8, 88. 278. Jacobs. Anth. 9, 354. K. μάχη, Heyn. Hom. 5, 409. 500. 6, 16. Eichst. Quæst. 53. ad Herod. 293. Sic dicitur bos, caper, aries, cui cornua vel nulla vel mutila sunt: idem * κόλοκρος: vide Toup. in Schol. Theocr. 216. Lat. Mutilus, Scheffer. Ind. ad Hygin., Jul. Cæs. B. G. 6, 27." Schæf. Mss.] " Κόλος ab Hes. exp. non so- " lum πηρὸς et κολοβὸς, sed etiam θόρυβος. Vide et " Κῶλος." [Hinc forsan κολυσυρτός.]

" Κολόκυμα, a Comico dicitur τὸ κωφὸν κῦμα, Sur- " dus fluctus: pro κόλον s. κολοβὸν κῦμα. Id autem " duobus modis fit, vel cum ἀνέμου λήξαντος αὐτὸ ἔτι C " αἴρεται: vel cum ἀνέμων πνευσόντων ὄσσεται κέλευ- " θα. Idem porro esse κολόκυμα et κωφὸν κῦμα, ex " eo patet qui sic scriptum reliquit, Κολόκυμα, κωφὸν " κῦμα καὶ ἐπικαχλάζον: κωφὸν vero h. l. interpr. " veteres τὸ ἄψυφον καὶ διὰ τοῦτο μηδὲ ἐξακουομένην " ἔχον τὴν ἠχήν. Ita Eust.: forsitam e Suida, ap. " quem legimus, Κολόκυμα, τὸ κωφὸν κῦμα καὶ μὴ " επικαχλάζον, Surdus fluctus nec ullum agitatis lapillis strepitum edens. Utitur autem h. v. Aristoph. Ἱππ. (692.) ubi ὁ ἀλλαντοπώλης adventante " Cleone dicit, Καὶ μὴν ὁ Παφλαγὼν οὑτοσὶ προσέρχε- " ται, Ὠθῶν κολόκυμα καὶ ταράττων καὶ κυκῶν, Ὡς δὴ " καταπιόμενός με. Ubi Schol. quoque κολόκυμα esse " dicit τὸ κολοβὸν κῦμα s. κωφὸν, τὸ μὴ ἐπηχοῦν μηδὲ " καχλάζον. Sed videtur potius de Eo fluctus genere " dici quod nullo agitante vento tollitur et strepitat: " cum statim Cleone minas crepare incipiente, ὁ ἀλ- " λαντοπώλης subjiciat, Ἥσθην ἀπειλαῖς, ἐγέλασα " ψολοκομπίαις: minas ejus et fumidas jactationes " irridens, easque comparans fluctui qui per sese in- D " tumescere et strepere incipit." [" Valck. Animadv. ad Ammon. 137. Jacobs. Anth. 7, 131. Heyn. Hom. 6, 651. 7, 161." Schæf. Mss.]

" Κολοσυρτὸς, ὁ, Hesychio est συρφετὸς, ὄχλος, " ἀναφορὰ, κονιορτὸς, θόρυβος, Confusanea multitudo, " Vaga turba, Pulvis excitatus et in altum se tollens, " Tumultus. Il. N. (472.) Ὅστε μένει κολοσυρτὸν " ἐπερχόμενον πολὺν ἀνδρῶν. Ubi ut κολοσυρτὸν ἀν- " δρῶν dicit, ita Aristoph. Πλ. (536.) Παιδαρίων ὑποπεινώντων καὶ γραϊδίων κολοσυρτὸν, Turbam, Promiscuam multitudinem. At Hesiod. Θ. (880.) " Ἔργ' ἐρατὰ φθείρουσι χαμαιγενέων ἀνθρώπων Πιμ- " πλεῦσαι κόνιος τε καὶ ἀργαλέου κολοσυρτοῦ. Sunt " qui velint proprie esse Strepitum ac pulverem qui " excitatur cum virgultorum stipularumve fasces per " terram trahuntur: κόλα enim dici τὰ φρύγανα. " Etym." [Aristoph. Σφ. 660. Il. M. 147. * Κολοσύρτης, Suid. Al.] " Κοιλόσυρτος, Eid. est ὁ χωλὸς, " Claudus." " Κολοσυρτεῖ, Hesychio θορυβεῖ, Tu- " multuatur, Tumultum strepitumque excitat, Tur- " bas dat."

" Κολόχειρ, Hesychio χείραργος. Forsan EST κο- " λοβόχειρ, Truncus manu, Mancus." [Posterior vox " legitur ap. LXX. Lev. 21, 17.]

" Κολεραὶ ὄιες, Oves glabræ, s. Brevem lanam ha- " bentes. Apud Aristot. enim, H. A. 8, 10. Αἱ κο- " λεραὶ ὄιες εὐχειμερώτεραι τῶν δασειῶν, Gaza vertit, " Oves glabræ exutiores, sunt frigoris patientiores " quam vestitiores. Ubi tamen alii interpretandum " censent, Oves crispæ sunt hirsutis frigoris patien- " tiores. Hes. κολερὰ a quibusdam scribit exp. τρα- " χέα: ipse interpr. νόθα, νωθρά." [Schn. Lex. deducit a κόλος, et ἔριον.]

" Κυλώδης, pro Κολοβώδης, Mutilus, Pusillus. " Theophr. C. Pl. 3, (6, 9.) Ἀνανξῆ γὰρ καὶ μικρὰ " καὶ κολώδη, sic enim leg. non καυλώδη, γίνεται διὰ " τὰς πληγὰς τὰς ὑπὸ τῶν πνευμάτων. Ita quidam: " sed viderit."

Κολοβὸς, i. q. κόλος præcedens, Aristot. Metaph. B 4, 27. κολοβὸν vocari ait τῶν ποσῶν οὐ τὸ τυχὸν, ἀλλὰ μεριστόν τε αὐτὸ δεῖν εἶναι καὶ ὅλον, In quo quidem ipsum totum maneat, sed pars aliqua extrema fracta sit aut truncata. Καὶ γὰρ τὴν οὐσίαν δεῖ μένειν εἰ κύλιξ κολοβὸς, ἔτι δὲ εἶναι κύλικα: paulo post, Οὐ γὰρ δεῖ οὔτε τὰ κύρια τῆς οὐσίας οὔτε τὰ ὁτοοῦν ὄντα· οἷον ἂν τρυπηθῇ ἡ κύλιξ, οὐ κολοβὸς, ἀλλ' ἂν τὸ οὖς ἢ ἀκρωτήριόν τι. Martial. Curtum calicem dicit, quem hic Aristot. κολοβόν. Item κολοβὰ σκεύη ap. Athen. In quibus aliquid defractum est: (230.) Theopomp. de quodam Theocrito, Ὁ πρότερον οὐχ ὅπως ἐξ ἀργυρωμάτων οὐκ ἔχων πίνειν, ἀλλ' οὐδὲ χαλκῶν, ἀλλ' ἐκ κεραμέων καὶ τούτων ἐνίοτε κολοβῶν. Aristot. H. A. 8, 12. de oto, Ἔστι δὲ κ. καὶ μιμητὴς, Mancis auribus et quasi truncatis: quem paulo ante dicit habere πτερύγια περὶ τὰ ὦτα. Et Plin. esse auribus plumeis eminentibus. Item cum gen. κολοβὸς χειρῶν in Epigr. [Anal. 2, 59.] Truncatus manibus. Vel Truncus manuum, Virg. Animalia trunca pedum, Claud. vero, manibus truncatus et armis. Et κολοβὸς τοῦ βαλάνου, C Curtus, i. e. Recutitus, Strabo. Dicitur etiam in oratione aliquid esse κολοβὸν, Aristot. Rh. 2. Ἡ γὰρ βραχεῖα, διὰ τὸ ἀτελὴς εἶναι, πιεῖ κολοβόν: ut Cic. de Or. dicit suas aures perfecto completoque verborum ambitu gaudere, et curta sentire, nec amare redundantia. Idem dicit, Mutila sentit quædam et quasi decurtata. || Κολοβὸς in quodam nostro vet. Lex. exp. etiam παλαιὸς, μικρὸς, ὀλίγος. [Plut. 6, 317. " Theod. H. E. 1, 4." Mendham Mss. " Jacobs. Anth. 8, 184. Casaub. ad Athen. 132. Xen. K. Π. 58. ad Diod. S. 1, 198. ad Herod. 624." Schæf. Mss. Brevis, Schol. Aristoph. B. 1106. κώπαις.] " Κολλο- " βὸς, Hesychio est σμικρὸς, ὀλιγοστός: et ἐστερημέ- " νος: quod fere supra κολοβός. Item νόμος τις κι- " θαρῳδικός." [* Κολοβῶς, Aristot. Soph. Elench. 2, 5, 2. " Heind. ad Plat. Gorg. p. 28." Schæf. Mss. * Κολοβυδιέξοδος, Ptolemæus in Fabricii Bibl. Gr. 4, 427. Vide Schn. Lex. * " Κολοβοκέρως, Cui cornua sunt mutila, Chrys. in Gen. Or. 60. T. 1. p. 468." Seager. Mss. * " Κολοβομάχη, Heyn. Hom. 5, 409. D * Κολοβομαχία, Valck. Anim. ad Ammon. 239." Schæf. Mss. * Κολοβοτράχηλος, Adamant. Phys. 2, 16.] Ὑποκόλοβος, Aliquatenus mutilus, Aliqua e parte truncatus et mancus. Κολοβότης, Qua aliquid mutilum, truncatum, curtum, mancum est. Et πνεύματος κολοβότης, Animæ angustia, ut Cic. vocat, Spiritus defectio, quæ effici, ut ambitus orationis nonnisi curtus et mutilus pronuntietur: aut syllabæ curtæ et aliqua parte truncatæ proferantur. Plut. Demosth. (6.) loquens de vitiis ejus in pronuntiando, Γλώττης ἀσάφεια, καὶ πνεύματος κ., ἐπιταράττουσα τὸν νοῦν τῶν λεγομένων τῷ διασπᾶσθαι τὰς περιόδους: [9, 194. * Κολοβώδης, Polemon Phys. 1, 22. p. 277.] Κολοβόω, Mutilo, Curto, Trunco, i. q. κολούω. Unde κεκολοβωμένοι πόδες, Pedes curti, i. e. Truncati, Amputati, Aristot. de Gener. Animal. 4. Γίνονται δὲ μεταβολαὶ καὶ πηρώσεις καὶ περὶ τὰ ἐντὸς μύρια, τῷ μὴ ἔχειν ἔνια, ἢ κεκολοβωμένα ἔχειν, καὶ πλείω καὶ μεθεστῶτα τοὺς τόπους. || Decurto, Abbrevio, Marc. 13, (20.) Εἰ μὴ Κύριος ἐκολόβωσε τὰς ἡμέρας. Pro quo

Matth. 24, (22.) Εἰ μὴ ἐκολοβώθησαν αἱ ἡμέραι ἐκεῖναι. [" Heyn. Hom. 7, 78. Markl. Suppl. 259. Musgr. 974." Schæf. Mss.] Κολόβωμα, Id ipsum, quod mutilatum et truncatum est, Curtum. Aristoteli Metaph. 4. fere circa fin., κολόβωμα i. est q. τὸ κολοβόν. Κολόβωμα, inquit Gorr., Mutilum s. Curtum, id dicitur a Græcis, quod in labiis, aut narium alis, aut aure deficit. Cujus generis sunt et quas iu majore oculi angulo ῥοιάδας vocant, eo utique vel impensius extenuato, minoreque facto, vel prorsus abolito. Hæc ille. Gal. Κολοβώματα ὀνομάζουσι τὰ κατὰ χεῖλος ἢ πτερύγιον ῥινὸς ἢ οὖς ἐλλείποντα. Sic Cels. 7, 9. dicit Curta in auribus labrisque ac naribus, ubi eorum sarciendorum et curandorum rationem tradit. [" Tzetz. Exeg. in Il. 113, 6." Schæf. Mss. " Eust. Il. 265, 44. * Κολόβωσις, Greg. Nyss. 3, 259." Wakef. Mss. Aristot. de Incessu Anim. c. 8.] Κολοβωτὴς, Decurtator, Truncator, Mutilator. Dicitur de eo, qui in pronuntiando syllabas extremas curtat et mutilat. * Κολοβωτὸς, unde * " Ἀκολόβωτος, ad Phalar. 330. Tzetz. Exeg. in Il. 113, 5. ad Il. Θ. 524." Schæf. Mss.] Κολοβιον, Tunica, χιτωνίσκος, cui θοιμάτιον superamicitur. Vestis erat brevis sine manicis, quasi humero tenus exerta, quali utebantur monachi et eremitæ. VV. LL. e Beroaldo. [Gl. Colobium, Subucula. " Vita S. Sylvestri 266. Combef." Boiss. Mss. " Ad Mœr. 140. ad Lucian. 1, 366." Schæf. Mss. Item * Κολοβίων, Schn. Lex. * " Κολοβὴ, i. q. κολόβιον, Artemid. 2, 3." Kall. Mss.]

" Κολοιδιον, Hesychio est * παραξιφίδιον, Pugio aut " Culter :" [fortasse, quo mutilamus aliquem ?] " Κο- " λοίδορον, Idem esse dicit ξύλον μάχας ποιούντων " ἐπεισφερόμενον, quod interpr. Lignum quod pu- " gnantibus interjicitur ut divellantur, Longurius."

" Κυληβὶς, Hesychio κολοβὴ, Mutila, Trunca."

ΚΟΛΠΟΣ, ὁ, Sinus, Gremium, Il. Z. (400.) Παῖδ' ἐπὶ κόλπον ἔχουσ' ἀταλόφρονα νήπιον αὔτως Ἑκτορίδην : (467.) Ἀψ δ' ὁ πάϊς πρὸς κόλπον ἐυζώνοιο τιθήνης Ἐκλίνθη : X. (79.) Μήτηρ δ' αὖθ' ἑτέρωθεν ὀδύρετο δακρυχέουσα, Κόλπον ἀνιεμένη. Usus est hujus nominis et in Prov., quo jubetur aliquis Εἰς τὸν ἑαυτοῦ κόλπον πτύειν, de quo lege Erasm. in his verbis, In tuum ipsius sinum inspue. Et exemplis, quæ ab eo afferuntur, hoc adde e Liban., Πτύω δὲ εἰς κόλπον, τῇ παροιμίᾳ πειθόμενος. Sed et alia de causa dicebatur aliquis εἰς τὸν ἑαυτοῦ κόλπον πτύειν, sc. ad avertendam fascinationem : ut Polyphemus ap. Theocr. (6, 39.) Ὡς μὴ βασκανθῶ δὲ, τρὶς εἰς ἐμὸν ἔπτυσα κόλπον : qua de re lege Plin. Sunt qui eod. referant et quod dicit Tibull. Despuit in molles et sibi quisque sinus; at ego contra id esse contemtus atque adeo irrisionis indicium existimo: sicut ap. eund. Theocr. Buc. puella amatorem deridens, et eum a se prorsus sperni ostendere volens, post multa verba, τρὶς εἰς ἐὸν ἔπτυσε κόλπον. Sic certe hodieque nostrates, ac præsertim vulgus, aliquid sibi sordere ostendentes, in sinum leviter spuunt, aut spuere se velle fingunt. || Dicimur etiam ὑπὸ κόλπου ἔχειν, quod occulere volumus, Lucian. (1, 780.) Ὁπότερος ὑπὸ κόλπου ἔχει τὴν φιάλην : (825.) Ὑπὸ κόλπου ἐκκομίζοντος τὸν κάδον. Quibus e Il. aliisque similibus, repono ὑπὸ κόλπον pro ὑπὸ κόλπον, in Herodiano 3, (5, 11.) Εἰ μὴ πρότερον ἀποθέμενος ὅπερ περιέκειτο ξίφος στρατιωτικὸν, ἐρευνηθείς τε μή τι φέροι ὑπὸ κόλπον. || Dicitur etiam κόλποι plur., pro Sinu, Il. l. (566.) δεύοντο δὲ δάκρυσι κόλποι. Sic autem et in soluta oratione non raro. Tibullus itidem Sinus pro Sinu dixit in illo versu quem supra citavi, Despuit in molles et sibi quisque sinus. || Κόλπος in mamma Polluci i. e. quod ἄσκωμα, i. e. τὸ ὑποπιμπλάμενον γάλακτος. Lat. vero vocab. Sinus latius capitur, sc. pro parte illa tota, quæ inter præcordia et brachia est. || Sinus, signif. etiam Dextram aut Sinistram uteri partem, ut passim legitur ap. Gal. de U. P. 24., ut cum dicit, Homo geminus est dextris et sinistris in toto corpore et mammis et uteri sinibus, uno dextro et altero sinistro. Hic enim pro Uteri dimidio sumitur : in qua etiam signif. Praxagoras et Philotimus uterum mulierem δίκολπον et τῶν πολυτόκων animalium πολύκολπον vocarunt.

A Privatim vero κόλποι dicuntur Cornua uteri, præsertim in animalibus multiparis, quæ in cornibus fœtus suos continent, mulieribus non item : quoniam non in cornibus, sed in uteri capacitate fœtum gerunt. Hæc Gorr. In qua signif. e Callim. Hymno in Jovem (15.) citatur, Ἔνθα σ' ἐπεὶ μήτηρ μεγάλων ἀπεθήκατο κόλπων. || Vulnera quoque et fistulæ suos Sinus habent, i. e. κόλπους. P. Ægin. 4, 48. κόλπον vocari docet, cum adjacens ulceribus cutis diutius subjectis corporibus non coalescit, glutinaturque : quod iisd. fere verbis Gal. ad Gl. 2, 8. dixerat : de Tum. Præt. Nat. 4. κόλπον nominari scribit, ὅταν ἀποδείρῃ τὰ σώματα τὸ πὖον, ἀποστήσῃ τε καὶ διιστήσῃ τῶν ὑποκειμένων τὰ περιέχοντα, κἄπειτα κενωθέντος αὐτοῦ καθ' ὁντινοῦν τρόπον, ἀδυνατήσῃ τὰ διαστάντα τὴν ἀρχαίαν ἀπολαβεῖν κατάστασιν. Idem Gal. in l. Hippocr. de iis, quæ in Medicatr. fiunt, Comm. l. 2. s. 27. κόλπον appellari tradit ὅταν στομωθέντος κατά τι μέρος τοῦ ἀποστήματος, ἐκκριθῇ τὸ περιεχόμενον ὑγρόν. Lat. quoque Medici hos κόλπους Sinus nominant : Scrib. Larg. cap. 78. de emplastro Thraseæ, B Sinus veteres et fistulas jungit. || Sunt et maris κόλποι i. e. Sinus : est autem is κόλπος, ut e veteribus Eust. tradit, θάλασσα ὑπὸ ἀκρωτηρίων περιεχομένη : vel, ut alibi, θάλασσα μεταξὺ δύο ἀκρωτηρίων : seu Ubi mare cavo quodam recessu inter duo promontoria constringitur, ab una parte in pontum desinens, ab altera in flexuosos litorum anfractus se diffundens. Strabo 5. Ἡ δὲ Σινοέσσα ἐν Σιτάνῳ κόλπῳ ἵδρυται, ἀφ' οὗ καὶ τοὔνομα. Σῖνος γὰρ ὁ κύλπος : paulo ante de Formiis loquens, Ὁρμίαι λεγόμενον πρότερον, διὰ τὸ εὔορμον· καὶ τὸν μεταξὺ δὲ κόλπον ἐκεῖνοι Καϊάτταν ὠνόμασαν· τὰ γὰρ κοῖλα πάντα καϊάττας οἱ Λάκωνες προσαγορεύουσι. Il. Φ, (124.) ἀλλὰ Σκάμανδρος Οἴσει δινήεις εἴσω ἁλὸς εὐρέα κόλπον. Lat. quoque Sinus dicunt. Virg. Æn. 2. de Tenedo, Nunc tantum sinus et statio malefida carinis. Idem, extremamque sinu perfudit arenam. Item Curvi sinus, et Falcati sinus, ap. alios Poetas. Virg. vero dicit etiam Orbis extremi sinus. Nonnus item κόλπους αἰθερίους. At opp. κόλπον usurpavit et pro Cavo C recessu s. sinu terræ, K. 3, (11.) Κλεψίτοκος Ῥείῃ κόλποις ἐνικάτθετο Κρήτης. Et κ. ἀμούρης, pro Sinu s. Gremio terræ, e Nonno. || A maris κόλπων similitudine Eust. dici putat vestium κόλπους, h. e., ut ipse exp., τὰ ἄνω τῶν πέπλων, Laxam curvitatem s. cavitatem in veste, Herod., Ἐνδὺς χιτῶνα μέγαν, καὶ κόλπον πολὺν καταλιπόμενος του χιτῶνος, Synes. Ep. 4. Ἀναλαμβάνομεν δὲ αὐτὸ καθάπερ τῶν χιτώνων τοὺς κόλπους, Polyb. (3, 33, 2.) Ὁ δὲ πρεσβύτατος αὐτῶν δείξας τοῖς ἐν τῷ συνεδρίῳ τὸν κόλπον, ἐνταυθα καὶ τὸν πόλεμον αὐτοῖς, ἔφη, καὶ τὴν εἰρήνην φέρειν. Quod sic Liv. Tum Romanus, sinu e toga facto, Hic, inquit, vobis pacem et bellum portamus. [Æsch. S. c. Th. 1047.] || Retibus quoque κόλποι tribuuntur, i. e. Cavi recessus et curvitates : in qua signif. ex Epigr. citatur. Sic Virg. implevitque sinus, de bestia in cavos retis anfractus compulsa, Martial. jam removete sinus, sicut Velorum quoque sinus dicuntur, Ovid. Plenaque curvato pandere vela sinu. || Laquei quoque suos κόλπους, Sinus, habent, Laxas sc. D cavitates. Ceterum quod at etymon attinet, Eust. κόλπον dictum scribit παρὰ τὸ κοιλότητα αὐτῷ ἔπεσθαι : alibi vero de Sinu maris specialiter loquens, dictum annotat παρὰ τὸ ἐν αὐτῷ κέλλειν τὰς ναῦς. [" Heyn. Hom. 5, 270. 6, 571. 621. 8, 254. Jacobs. Anth. 6, 87. 8, 231. 12, 150. 172. 214. Wakef. S. Cr. 4, 52. 5, 85. Ion. 940. ad Charit. 424. 682. 700. Gesner. Ind. in Orph. Lennep. ad Phal. 111. ad Callim. 1, 188. ad Herod. 496. Obscœno sensu, Jacobs. Anth. 11, 327. Plur. pro sing., Villois. ad Long. 59. ad Callim. 1, 9. ad Lucian. 2, 246. Heyn. Hom. 5, 661. Ὑπὸ κόλπον πτύειν, Jacobs. Anth. 9, 346. 10, 112. ad Lucian. 1, 714. : ἔχειν, Koppiers. Obs. 65. Ἐν τῷ κ., Toup. Append. in Theocr. p. 26. Ἐν τοῖς κ. ἔχειν, Longus 132. Vill. Κόλπον ἀνιέναι, Valck. Adoniaz. p. 191. Callim. 195. Διὰ κόλπου διαδύναι, διὰ τοῦ κ. φέρειν, ad Diod. S. 1, 284. Ἐκ τῶν Πομπηίου κ. ἀνθρώπων, Plut. 5, 81. Hutt." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 4, 949. Moschus 2, 143.]

[* Κολποειδὴς, Ælian. H. A. 14, 8. * Κολποειδῶς, Strabo 9. p. 599. * Κολποφάκη, Athen. 584.]

[* Ἄκολπος, ὁ, ἡ, Ælian. H. A. 15, 16.] Βαθύκολπος, Profundos sinus habens, Il. Σ. (339.) Ἀμφὶ δέ σε Τρῶες [Τρωαὶ] καὶ Δαρδανίδες βαθύκολποι Κλαύσονται, Profundos in peplis sinus et flexus habentes. Et πηγὴ β. ap. Nonn. Fons profundis sinibus; nam et fonti tribui possunt κόλποι, ut ipsi mari. [" Heyn. Hom. 4, 284. 5, 87. 668. 7, 447. 8, 633. Wolf. Prol. 204. Wakef. Trach. 355. S. Cr. 1, 138. 4, 54. ad Charit. 365." Schæf. Mss.] Δίκολπος, Duos sinus habens: de utero muliebri, ut supra dictum est. [Galen. 4, 277. * " Δύσκολπος, Jacobs. Anth. 11, 109." Schæf. Mss. * Εὔκολπος, Athen. 285. * Μεγαλόκολπος, Schol. Apoll. Rh. 3, 467. * " Μελανόκολπος, Ilgen. Hymn. 517." Schæf. Mss. * Μελάγκολπος, Nonn. D. 34. p. 848.] Πολύκολπος, Plures sinus habens, de utero animantium multiparorum, [vide Κόλπος. * Ῥοδόκολπος, Stob. Ecl. Phys. 1, 12, * " Φιλόκολπος, Theoph. ad Autol. 3, 4. (p. 278.)" Routh. Mss.]

[* Κολπίας, Æsch. Pers. 1065. πέπλος. " Callim. 1, 427. (ἄνεμος.)" Schæf. Mss.] Ἐγκολπίας, dicitur Ventus, qui e sinu maris prosilit, Aristot. de Mundo, Οἱ δὲ ἐκ κόλπων διεξάττοντες (ἄνεμοι, λέγονται,) ἐγκολπίαι, Qui e sinibus prosiliunt, ἐγκολπίαι, quasi Sinuales vocantur. [* " Ἐκκολπίας, Niceph. Blemm. Phys. p. 138." Schæf. Mss.]

[* Ἐγκόλπιος, Greg. Naz. Or. 46. p. 721. Theophan. Homil. 8. p. 48. " Ἐγκ. σὺν πατρὶ, Qui in sinu Patris est, Andr. Cret. 23.: φέρειν τι, Aliquid amplecti, sentire, Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 1, 137. * Ἐγκόλπια, Thecæ reliquiarum, Montf. Palæogr. 457." Kall. Mss. * " Ἐγκολπίδιος, Const. Manass. Chron. p. 79. Meurs." Schæf. Mss. * Ἐπικόλπιος, Ælian. H. A. 2, 50. var. lect., Nonn. D. 8, 78. " Const. Manass. Chron. p. 41. 93." Boiss. Mss.] " Ἐπικολπίδιον " βρέφος, Infans qui in sinu gestatur, vel in gremio " tenetur, ap. Porph." Προκόλπιος, Qui ante sinum est. At Προκόλπιον, Anterior sinus pars, Anterior sinus, Prominentior pars in sinu: τὸ πρὸ τοῦ κόλπου, ἢ πρὸ τοῦ σκυποῦ, Hes. E Theophr. Ἐχῖνον ἔχων ἐν τῷ προκολπίῳ, καὶ ὁρμαθοὺς γραμματιδίων ἐν ταῖς χερσί. Annotat vero Suid. λαμβάνεσθαι καὶ ἐπὶ δωροδόκου, postquam sc. προκόλπιον exposuit πρὸ τοῦ κόλπου. Sed ambiguum est an faciat nominativum προκόλπιος, ut illud nimirum dicatur ἐπὶ δωροδόκου: ac tunc προκόλπιος esset Qui prominentes in veste sinus gerit, in quos accepta munera recipere possit, aut etiam contra abscondere quæ aliis donet: unde et Romæ ἔθος ἦν τοῖς μετιοῦσι τὴν ἀρχὴν παρακαλεῖν καὶ δεξιοῦσθαι τοὺς πολίτας ἐν ἱματίῳ κατιόντας εἰς τὴν ἀγορὰν ἄνευ χιτῶνος: volebantque Romani ob suspicionem διανομῆς ἀργυρίου καὶ δεκασμῶν, ἄζωστον προϊέναι καὶ ἀχίτωνα τοῖς πολίταις τὸν δεόμενον αὐτῶν, Plut. Coriol. (14.): ne sc. si κολπωτοὺς χιτῶνας gestarent, ut idem Plut. Apophth. loquitur, munera ἐν τῷ πρ. absconderent, quibus in prehensando populum corrumperent. [" Thom. M. 440. Achill. Tat. init." Schæf. Mss. Theophr. Char. 6, 4. 22, 2.] Ὑποκόλπιος, Qui sub sinu est, In sinu latens: ὕδωρ, Nonnus Jo. (171, 8.) Et ὑποκόλπιον ξίφος, Gladius in sinu latitans, Gladius quem quis gestat in sinu absconditum, Herodian. 7, (11, 6.) Οὐδέν τι προσδοκῶντας τοὺς στρατιώτας, ἔχοντας δὲ τὰς χεῖρας ὑποκαθειμένας ταῖς ἐφεστρίσι, παίουσι πληγαῖς κατακαρδίαις ξίφεσιν, οἷς ἐπεφέροντο ὑποκολπίοις. [Nonn. Jo. 87, 17. ἔργον.] Pro eod. dicitur et Ὑποκολπίδιος, Herodian. 7, (6, 15.) Διασχολουμένῳ δὲ ἐκείνῳ περὶ τὴν τῶν σφραγίδων ἐπίγνωσιν, προσποιησαμένους ὡς δὴ ἐρουντάς τι, οἷς εἶχον ὑποκολπιδίοις ξίφεσι φονεῦσαι, Gladiolis, quos in sinu occultos haberent.

[* " Κολπιδιον, Const. Manass. Chron. p. 41." Boiss. Mss.]

[* " Κολπίτης, Qui sinum accolit, Philostr. 126. (254.)" Wakef. Mss. al. * Κολπίστης.]

Κολπώδης, Sinuosus, Theophr. H. Pl. 1, (10, 5.) Καὶ τὰ τῆς συκῆς, ὥσπερ ἂν εἴποι τις, κολπώδη. Sic enim quidam reponunt pro σκολοπώδη: quod Gaza quoque agnoscit, et interpr. Cruciformia. Plin. robori scribit folia esse sinuosa toto ambitu. [Schn. dedit * κορωνοποδώδη. " Markl. Iph. p. 19." Schæf. Mss.]

Κολπόω, Sinuo, In sinus contraho. Unde κεκολπῶσθαι τὸν χιτῶνα ἐν δρόμῳ, Sinuatum esse. Sic Ovid. tremulæ sinuantur flamine vestes. Et Chlamys sinuata, Stat. Item de sinu velorum ap. Lucian. Κολπώσας ὁ ἄνεμος τὴν ναῦν, [cf. 2, 80.] Sic Ovid. Plenaque curvato pandere vela sinu, Virg. Obliquat sinus in ventum. Item de sinu maris ap. Strab. 5. Καὶ κολποῦσι τὰς ἀναπεπταμένας ἠϊόνας, ὥστ' ἀσφαλῶς ἐνορμίζεσθαι τὰς μεγάλας ὁλκάδας, In sinum cavant, Bud.: Claud. dicit Oceanum sinuare vadis. Eod. sensu Plin. 3, 1. de oceano, Flexuoso litorum anfractu lambit, Europam vel maxime recessibus crebris excavans, sed in quatuor præcipue sinus. [Plut. 7, 229. " Ad Diod. S. 1, 472. Jacobs. Anth. 6, 120. 7, 382. Satyr. Thyill. 5. Wakef. S. Cr. 1, 138. ad Herod. 361." Schæf. Mss.] Κόλπωμα, Quod sinuatum est, sinuato volumine collectum est, Polluci Vestis sinuosa, qua in Tragœdia reges utebantur. [Plut. Mario 25.] Κόλπωσις, Sinuatio, In sinum collectio: specialiter de Ea sinuatione, qua vela in curvos sinus obliquantur, ut venti flatibus pateant. Unde metaph. κόλπωσις πτερῶν ap. Herodian. de Remigio et velificatione alarum, qua in sinus quasi curvantur et obliquantur: 1, (15, 11.) Ταῖς Μαυρουσίαις στρουθοῖς ὀξύτατα φερομέναις καὶ ποδῶν τάχει καὶ κ. πτερῶν, Alis quasi in curvos sinus passis. Κολπωτὸς, Sinuatus, Plut. (6, 661.) Καὶ φορεῖν κ. χιτῶνας, de Babyloniis. Sic Stat. Curvata chlamys. [* Ἀνακολπόω, unde ἀνακεκολπωμένοι χιτῶνες, Etym. M. " Ad Timæi Lex. 129." Schæf. Mss.] Ἀποκολπόω, Sinuo, In sinus excavo, Sinuosis recessibus cavo: ἀποκολποῦσθαι, inquit Bud., Sinuari, ap. Aristot. de mari sinus faciente. Aristot. de Mundo, (3, 7.) Ἐπὶ θάτερα δὲ οὐχ ὁμοίως ἀποκολπούμενος, τρία ποιεῖ πελάγη, τό,τε Σαρδώνιον καὶ τὸ Γαλατικὸν καλούμενον, καὶ Ἀδρίαν. Quæ verba sic reddidit Apul., Alter imparibus quidem sinuatur figuris, sed in maxima divisus est maria. Ἐγκολπόω, In sinus colligo, constringo, Sinuosis recessibus coarcto, Aristot. de Mundo, paulo ante l. c., Πρῶτον μὲν οὖν λέγεται ἐγκεκολπῶσθαι ἐν δεξιᾷ εἰς πλέοντι τὰς Ἡρακλείους στήλας διχῶς εἰς τὰς καλουμένας σύρτεις, Apul. sic interpr., Per angustias oris arctatum in arctissimos sinus funditur. [Brunck. ad Aristoph. A. 1073.]

[* Ἀνακολπάζω, Aristoph. Θ. 1174. δίελθε κἀνακόλπασον. " Biseti emendationi κἀνακόλπισον favet analogia. Formæ sunt usitatæ κολπόω, κολπίζω. Sed κολπάζω, si l. hunc excipias, exemplo caret." Brunck. Occurrit tamen * " Ὑποκολπάζω ap. Annam C. 26." Kall. Mss.]

Κολπίζω, Sinuo. Apud Suid. habetur, sed absque expositione. [* Ἀνακολπίζω, vide Ἀνακολπάζω.] Ἐγκολπίζω, In sinum recipio, In sinu teneo, Philo de Mundo, Καὶ πλῆθος ἄλλων σωμάτων ὡς οἰκεῖα ἐγκεκόλπισται μέρη, Veluti suo sinu est complexus, In sinu suo gerit, Plut. (8, 24.) Τοὺς ἀπορρήτους λόγους ἐγκολπισάμενοι καὶ συλλαβόντες, οὐ συγκρατοῦσιν. Item In sinu condo. Alciphr. Ep. 19, Ὁ τὸν χρηστὸν καὶ ἡδὺν γάρον ἑψῶν ἐκ τῶν λεπτοτέρων ἰχθύων οὓς ἐγκολπίζεται τῇ σαγήνῃ, Quos in retis sinus condit s. ingerit; nam retia quoque suos habere κόλπους, supra dictum fuit. [Plut. 9, 104. " Philo. 339. Clem. Alex. 431." Routh. Mss. Schæferi Ind. ad Dionys. H. de Comp. VV.] Κατακολπίζω, In sinum deflecto, Thuc. 8, (92.) p. 292. Οὐκ εἰκὸς εἶναι ἐπ' Εὔβοιαν πλεούσας αὐτὰς, ἐς Αἴγιναν κατακολπίσαι, In Ægineticum sinum fecisse deflexuras. Κατακόλπισις, ap. Suid. Πρώτη δὲ ἤδη ἀπέβη οἱονεὶ ἐπιβάθραν αὐτῷ κατασκευάζουσα καὶ κατακόλπισιν, Et quo se veluti in sinum reciperet. [* Περικολπίζω, Arrian. Peripl. Erythr. c. 40.]

" ΚΟΛΥΒΔΑΙΝΑ, ab Epicharmo dicitur, ut qui-
" dem Nicander vult, τὸ θαλάσσιον αἰδοῖον: ut vero
" Heraclides in Opsartytico, τὴν καρίδα. Ita Athen.
" 3. (p. 105.) paulo post hæc verba Epicharmi, ἀστα-
" κοὶ κολυβδαιναί τ', ἔχοισαι τὰ ποδία Μικρά, τὰς χεί-

" ραι δὲ μακράς." " Κωλύββαινα ap. Suid. legitur " sine expos.: forsan est ea quæ supra per *o*, κολύ-" ββαινα."

" ΚΟΛΥΘΡΟΝ, Suidæ εἶδος φυτοῦ, Species plan-" tæ. Eust. vero κολυθρα dici scribit τὰ πέπονα " σῦκα, Ficus maturas: itidemque Athen. (76.) e " Philemonis Ἀττικαῖς Λέξεσι: ubi tamen per τ scri-" ptum κόλυτρα: minus recte." [At * " Κόλυθροι, Aristot. Probl. 16, 4. Gazæ sunt Colei." Seager. Mss. " Κόλυθρον, εἶδος συκῆς, Phavorinus. Speculum, J. Poll. 10, 164." Kall. Mss.]

ΚΟΛΥΜΒΑΩ, Nato, Urinor. Exp. et generalius Aquas subeo. J. Poll. de urinatore, Ἐρεῖς δ' ἂν νήχεσθαι, νεῖν, κολυμβᾷν, δύεσθαι, Act. 27, (43.) Ἐκέλευσέ τε τοὺς δυναμένους κολυμβᾷν ἀποῤῥίψαντας πρώτους ἐπὶ τὴν γῆν ἐξιέναι, Qui possent natare. [" Thom. M. 555. 624. Diod. S. 2, 332. Ruhnk. ad Rutil. 103. Athen. 1. p. 29. Casaub. 64. Mœr. 267. et n." Schæf. Mss. * Κολύμβησις, Arrian. Peripl. 175, 15. * Κολυμβητὴρ, Æsch. Suppl. 412.] Κολυμβητὴς, Natator, Urinator, Qui aquas subit, Theophr. H. Pl. 4, (6, 9.) Φασί δέ τινες καὶ ἄλλην δρῦν εἶναι ποντίαν, ἣ καὶ καρπὸν φέρει· καὶ ἡ βάλανος αὐτῆς χρησίμη· τοὺς δὲ σκινθοὺς καὶ κολυμβητὰς λέγειν ὅτι καὶ ἕτεραι μεγάλαι τινὲς τοῖς μεγέθεσιν εἴησαν. Unde desumtum videtur, quod Plin. scribit 13. cap. ult. Glandem etiam quasdam ferre in alto: naufragis hæc deprehensa urinantibusque. Thuc. 4, (26.) Ἐσένεον δὲ καὶ κατὰ τὸν λιμένα κολυμβηταὶ ὕφυδροι. Et Δήλιος κολυμβητὴς ap. Diog. L. 72. Delius natator. Mnaseas ap. Athen. (296.) de Glauco, Ναυτικὸν δὲ αὐτὸν καὶ κολυμβητὴν ἀγαθὸν γενόμενον, Πόντιον καλεῖσθαι. [" Toup. Opusc. 2, 210. ad Herod. 622. K. Δήλιος, Jacobs. Anth. 11, 252." Schæf. Mss. * Κολυμβητικὸς, Plato Soph. 220.] Κολυμβήθρα, ἡ, Locus, ubi natare possumus aut nos mergere, Piscina, Lavacrum, Athen. (541.) e Diod. Sic. Ἀκραγαντίνους φησὶ κατασκευάσαι Γέλωνι κολυμβήθραν πολυτελῆ, τὸ περίμετρον ἔχουσαν σταδίων ἑπτὰ, βάθος δὲ πηχῶν εἴκοσιν· εἰς ἣν ἐπαγομένων ποταμῶν καὶ κρηναίων ὑδάτων, ἰχθυοτροφεῖον εἶναι, καὶ πολλοὺς παρέχεσθαι ἰχθῦς. [Joseph. A. J. 15, 3, 3. 4 Reg. 18, 17. Jo. 5, 2. 9, 7, 11. Plato de Rep. 5. p. 453. " Phryn. Ecl. 140. ad Diod. S. 1, 321. ad Herod. 588." Schæf. Mss. Paus. 3, 43.]

Ἀνακολυμβάω, Emergo, Supernato. Accipitur etiam transitive pro Emergens affero, ut urinatores in aquam se immergentes aliquid e fundo abripiunt et postea emergunt. Theophr. H. Pl. 4, (6, 5.) Τὸ δὲ πόντιον φύκος ὃ οἱ σπογγιεῖς ἀνακολυμβῶσι πελαγίου, καὶ ἐν Κρήτῃ δὲ φύεται, Quam spongiarii pelagicam deferunt, Gaza. Bud. autem vertit Super quo innatant. Ἐξανακολυμβάω, Emergo, ἐξαναδύομαι, ἀνακύπτω. " Ἀποκολυμβάω, Enato, s. Natando aufugio, " Natando evado s. elabor, ut ap. Thuc. (4, 25.) " p. 130. Μίαν ναῦν αὐτοῖς ἀπώλεσαν, τῶν ἀνδρῶν " ἀποκολυμβησάντων." " Διακολυμβάω, Trano, Transnato, Nando transeo." [" Schol. Plat. 67. R." Boiss. Mss. Polyb. 5, 46, 8. * Εἰσκολυμβάω, Schol. Thuc. 4, 26.] Ἐκκολυμβάω, Emergo, Enato, Act. 27, (42.) Ἵνα τοὺς δεσμώτας ἀποκτείνωσι, μή τις ἐκκολυμβήσας διαφύγῃ, Ne quis cum enarrasset, effugeret. [Diod. S. 20, 87. Dionys. H. 5, 24. " Aristophanes ἐν Βαβυλωνίοις, Εὖ γ' ἐξεκολύμβησεν ἐπιβάτης, ὡς ἐξοίσων ἐπίγνων, citante Harpocr. in Ἐπιβάτης." Seager. Mss. * " Συνεκκολυμβάω, Gal. Protr. 5. p. 51. Willet." Boiss. Mss.] Κατακολυμβάω, Nato, Urinor. [" Aristot. H. A. 9, 37." Schw. Mss.] Κατακολυμβητὴς, Qui aquas subit, Urinator. Vide exemplum in Κόλυμβος. [" Aliud habes ap. Athen. 296. ubi pro κατακολυμβήτου, quod per operarum errorem in Ed. Schweigh. irrepsit, κατακολυμβητοῦ scriptum oportebat cum accentu in ultima." Schw. Mss.] Συγκολυμβάω, Simul nato, urinor, aquas subeo. Ἀρίστιππος παρεκελεύετο τοῖς νέοις τοιαῦτα ἐφόδια κτᾶσθαι ἃ τινα αὐτοῖς καὶ ναυαγήσασι συγκολυμβήσει, Vitruv. Tum Aristippus ita mandavit dicere, ejusmodi possessiones et viatica liberis oportere parari, quæ etiam e naufragio una possent enatare. " Diog. L. 319." Wakef.

A Mss. * Ὑποκολυμβάω, Galen. et Erotian. Ὑπονησαμένη, ὑπελθοῦσα, ὑποκολυμβήσασα.]

Κολυμβὰς, άδος, ἡ, Urinatrix, Natatrix. Dicitur de Ave urinatrice ap. Athen. (395.) Τῆς δὲ νήττης καὶ κολυμβάδος, ἀφ' ὧν καὶ τὸ νήχεσθαι καὶ κολυμβᾷν εἴρηται, μνημονεύει—Ἀριστοφάνης ἐν Ἀχαρνεῦσι: q. l. vide in Κόλυμβος. Sic vero et Hes. κόλυμβοι, αἱ κολυμβάδες τὰ ὄρνεα. Eust. tamen Athenæi l. citans legit κολυμβίδες. Item κολυμβὰς ἐλαία, Olea conditanea, in muria innatans. Has oleas Plin. Græco vocab. retento Colymbadas appellat: J. Poll. νηκτρίδας quoque nominatas docet. Athen. (133.) Ἐχρῶντο γὰρ οἱ παλαιοὶ καὶ τοῖς εἰς ἀναστόμωσιν βρώμασιν, ὥσπερ ταῖς ἁλμάσιν ἐλάαις, ἃς κολυμβάδας καλοῦσιν: (56.) e Diphilo, Τὰς δὲ κ. καλουμένας εὐστομαχωτέρας εἶναι. [Gal. de Antid. 1. p. 426. Bas. " Phryn. Ecl. 46. Callim. 1, 433. 468. 469. 484. Bast Lettre 85. Munck. ad Anton. Lib. 62. Verh., Mœr. 51. et n., Thom. M. 37. ad Lucian. 1, 306." Schæf. Mss.]

Κόλυμβος, ὁ, Urinator, Natatio. Ex Epigr. ἐς B κόλυμβον, Ad natationem. Plut. (6, 620.) de delphinibus, Χαίρει δὲ καὶ νήξεσι παιδίων, καὶ κολύμβοις ἀμιλλᾶται, Et natationibus s. urinationibus certant, s. potius Cum natatoribus et urinatoribus certant: ut de eis dicit Plin. 9, 8. Certat etiam et quanvis plena præterit vela: et Aristot. cum eos dixisset ἀναφέρεσθαι συστρέψαντας, subjungit, Ταῦτα δὲ ποιοῦσι καὶ οἱ κατακολυμβηταὶ, ὅταν εἰς βυθὸν ἑαυτοὺς ἀφῶσι. Dicitur et de Urinatrice ave, ut sequens κολυμβίς. Aristoph. Acharn. ap. Athen. (395.) Νάσσας, κολοιοὺς, ἀττάγας, φαλαρίδας, Τροχίλους, κολύμβους. Vide Κολυμβάς. [" Paus. 1, 312. Antip. Th. 51. Phryn. Ecl. 142. Thom. M. 540. Xen. Eph. 56, 3. Munck. l. c." Schæf. Mss. Antyllus Oribasii 118. Matth.] " Ἀκόλυμβος, Imperitus nandi vel " subeundi aquas. Strabo 6. de lacu Agrigentino, " Οὐδὲ γὰρ τοῖς ἀκολύμβοις βαπτίζεσθαι συμβαίνει " ξύλων τρόπον ἐπιπολάζουσι, Iis qui natare nesciunt." [Hom. Batrach. 157. * " Ἐκκόλυμβος, Const. Manass. Amat. 4, 4." Boiss. Mss.] " Εὐκόλυμβος, Uri-" nandi peritus, ex Alciphr." [Schol. Lycophr. 387.] " Πολυκόλυμβα μέλη τῶν βατράχων, Aristoph. B. " (245.) dicit ranæ canunt sæpius κολυμβῶσαι."

Κολυμβὶς, ἡ, Urinatrix, Avis quædam, Athen. (395.) Ἡ δὲ μικρὰ κ. πάντων ἐλαχίστη τῶν ἐνύδρων, * ῥυπαρομέλαινα τὴν χροιὰν, καὶ τὸ ῥύγχος ὀξὺ ἔχει. Aristot. H. A. 8, 3. sed perperam ibi scribitur κολυμβρίς: Aristoph. Ὄρν. [304. " Phryn. Ecl. 46. Callim. 1, 469. 484. Bast Lettre 85. Munck. ad Anton. Lib. 62. Verh." Schæf. Mss. Arat. 296.]

[* Κολύμβατος, Planta quædam, Geopon. 2, 4, 1. al. * Κολύμφατος. Schn. Lex. confert * Κολλάμφακον, Lucian. 3, 654.]

" ΚΟΛΩΝΟΣ, ὁ, Tumulus, Collis, Locus editus: " idque in campo s. loco plano: ut Schol. Theocr. " docet, scribens γεώλοφον esse τὸν ἐν τῷ ὁμαλῷ πέδῳ " ὑπερανεστηκότα ὄχθον, qui et κολωνὸς vocatur. Philo " V. M. 1. Ἐπὶ κολωνὸν τὸν πλησίον μετὰ σπουδῆς " ἀναδραμὼν, Conscenso celeriter proximo tumulo. " Herod. 7, (225.) p. 290. de pugna ad Thermopy-" las, Ἐς τὸ στεινὸν τῆς ὁδοῦ ἀνεχώρεον ὀπίσω, καὶ " παραμειψάμενοι τὸ τεῖχος, ἐλθόντες ἵζοντο ἐπὶ τὸν " κολωνὸν πάντες ἀλέες οἱ ἄλλοι πλὴν Θηβαίων. Qui-" bus subjungit, Ὁ δὲ κολωνός ἐστι ἐν τῇ ἐσόδῳ. " Idem 4, (92.) dicit etiam κολωνὸς λίθων pro Acer-" vus lapidum, s. Tumulus e lapidibus structus: ut " et Arrian. ap. Suid., Καθεώρων κολωνοὺς λίθων " πολλαχοῦ τοῦ ὄρους νενεμημένους, οὓς μὲν, μείζους, " οὓς δὲ, ἐλάττους. Verum et montium vertices s. " cacumina vocantur κολωνοί: ut ap. Apoll. Rh. 1, " (1120.) καὶ δή μιν ἐπ' ὀκρυόεντι κολωνῷ Ἵδρυσαν. " Ibi enim Schol. exp. τῇ ἐξεχούσῃ ἀκρωρείᾳ. Itidem " Procop. ap. Suid. dicit, Ἐπειδὰν δὲ εἰς τὸν του ὄρους " κολωνὸν ἵκωνται. Idem significat et FEM. Κολώνη. " Il. B. (811.) Ἔστι δέ τις προπάροιθε πόλεως αἰπεῖα " κολώνη, Collis editus: ut et Schol. exp. γεώλοφος, " ἐξοχὴ, τόπος εἰς ὕψος ἀνήκων. Ac ut montium cul-" mina et fastigia editiora κολωνοὺς vocat Apoll., ita " etiam κολώνας paulo ante l. jam c., Τοῖσι δὲ Μα-

" κριάδες σκοπιαὶ καὶ πᾶσα περαίη Θρηϊκίη ἐνὶ χερσὶν
" ἐαῖς προὐφαίνετ' ἰδέσθαι· Φαίνετο δ' ἠερόεν στόμα
" Βοσπόρου, ἠδὲ κολῶναι Μυσίαι, Vertices et fastigia
" Mysiacorum montium. Legitur vero et in prosa
" pro Colle s. Tumulo et Loco edito. Polemou ap.
" Athen. (574) de Cotina meretrice, Ἧς διὰ τὴν ἐπι-
" φάνειαν οἴκημά τι λέγεται καὶ νῦν ἐγγυτάτω τῆς
" κολώνης ἵνα τὸ Διονύσιόν ἐστιν, ἐπιφανὲς καὶ πολλοῖς
" ἐγνωσμένον τῶν ἐν τῇ πόλει. Similiter ap. Suid.,
" Ὁ δὲ, ἐπὶ κολώνης τινὸς ἱδρύσας τοὺς περὶ αὐτὸν
" ἱππεῖς, τοῦ χάρακος τὴν θέσιν ἐσκόπει, Super tumulo
" quodam. Fuit in Atheniensi quoque agro celebris
" quidam Κολωνὸς, Neptuno et Minervæ sacer: ac
" quoniam Neptunus equestris rei inventor creditur,
" ab eo cognominatus Ἵππιος, Ἱππότης, Εὔιππος. Vide
" Soph. Œd. T. pag. 273, et 295: Thuc. 8, (67.) p.
" 283. et Paus. Att. (30, 4.) p. 23. In hunc tumulum
" Atticæ primum appulisse fertur Œdipus: indeque
" nuntium ad Theseum misisse: unde fabula ap.
" Soph., Οἰδίπους ἐπὶ Κολωνῷ, s. Οἰδίπους Κολωνεύς.
" J. Poll. scribit duos fuisse Κολωνούς: alterum voca-
" tum fuisse ἵππειον, in quem perhiberi Œdipodem
" confugisse: alterum fuisse in foro juxta Fanum
" Eurysacis: in quem convenire solitos τοὺς μισθαρ-
" νοῦντας, Mercenarios, qui mercede operam suam
" locabant: eam ob rem ab Hyperide dictos κολω-
" νίτας: et hinc esse dictum illud Proverbiale, Ὄψ'
" ἦλθες, ἀλλ' εἰς τὸν κολωνὸν ἴεσο: quod Hes. quoque
" Proverbio dictum scribit ἐπὶ τῶν μισθαρνούντων.
" Idem et Harpocr. refert, et ex eo Suid." [" J. Poll.
7, 132." Kall. Mss.] " Scribunt enim κολωνίτας no-
" minatos fuisse τοὺς μισθωτοὺς, quoniam περὶ τῷ Κο-
" λωνῷ εἱστήκεσαν ὅς ἐστι πλησίον τῆς ἀγορᾶς ἔνθα τὸ
" Ἡφαίστειον καὶ τὸ Εὐρυσάκειόν ἐστιν: huucque Κο-
" λωνὸν vocatum fuisse ἀγοραῖον: fuisse enim et
" alium Κολωνὸν ad Templum Neptuni, dictum κο-
" λωνὸν τῶν ἱππέων. Unde quendam ap. Pherecra-
" tem Comicum dicere, venire se ἐς Κολωνὸν, ἤ μὴν οὐ
" τὸν ἀγοραῖον, ἀλλὰ τὸν τῶν ἱππέων. Esse inde et
" adv. Κολωνῆθεν ap. Dem., quod significat motum de
" loco. || Κολώνη vero Hesychio est non solum τύ-
" πος ὑψηλὸς, et ἐπανάστημα γῆς βουνοειδὲς, sed etiam
" πόλις μεγάλη, itidemque Suidæ. Eidemque Hesych.
" κολῶναι sunt αἱ πόλεις Τροίας, Oppida s. Civitates
" Trojæ." [" Κολωνὸς, Gesner. Ind. in Orph., Toup.
Opusc. 1, 233. Pagus Atticus, Bergler. Alciphr. 104.
Ἐκ Κολωνοῦ, Valck. Diatr. 292. Κολώνη, * Κολώ-
γεια, Gesner. l. c. Κολωνῆθεν, Valck. l. c. Argum.
Soph. Œd. C. * Κολωνάτης, Paus. 1, 386." Schæf.
Mss. * Κολωνοειδὴς, Schol. Apoll. Rh. 2, 651.
* Ἐπικόλωνος, Diod. S. 19, 19. Schneidero susp.]
" Καλλικολώνη, q. d. Pulcer collis s. tumulus: Lo-
" cus quidam amœnissimus juxta Simoentem amnem,
" diis sacer. Il. Υ. (53.) παρ Σιμόεντι θέων ἐπὶ καλλι-
" κολώνῃ." [" Heyn. Hom. 6, 34. 8, 5. 16. 99.
* Καλλικόλωνος, 15." Schæf. Mss. * " Κεφαλοκό-
λωνα, Capitella, Montf. Palæogr. 465." Kall. Mss.]
" Τρικόλενος, Triplicem verticem habens, Trivertex,
" VV. LL. Steph. in Πανδοσία. Sed ap. ipsum
" Steph. in hoc versu, Πανδοσίη τρικόλενε πολὺν ποτε
" λαὸν ὀλέσσεις, pro τρικόλενε reponi debet τρικό-
" λωνε." [* Ὑψικόλωνος, Opp. K. 4, 87.]

ΚΟΜΕΩ, Curo, Curam gero, Od. Z. (206.) Ἀλλ' ὅδε τις δύστηνος ἀλήτης [ἀλώμενος] ἐνθάδ' ἱκάνει, Τὸν νῦν χρὴ κομέειν, Cujus curam gerere oportet, ἐπιμε-
λεῖσθαι, Eust. Sic accipit et Od. P. (319.) τὸν δὲ γυ-
ναῖκες ἀκηδέες οὐ κομέουσι, Negligentes mulieres
curam non gerunt. Il. Θ. (109.) de duobus equis,
Τούτω μὲν θεράποντε κομείτων, Illos curent famuli:
(113.) Νεστορέας — ἵππους θεράποντε κομείτην. Od.
Λ. (249.) σὺ δὲ τοὺς κομέειν ἀτιταλλέμεναί τε. Sic
Ω. (388.) καί ῥα γέροντα Εὐδυκέως κομέεσκεν, ἐπεὶ κατὰ
γῆρας ἔμαρπτεν. Notandum vero, hoc κομέειν cre-
brius accipi pro Curare, Curam gerere alicujus, in
rebus ad victum necessariis. Unde ἱπποκόμος, γηρο-
κόμος, νοσοκόμος, et quæ sunt hujusmodi. Greg. de
parentibus suis loquens, Τοὺς μὲν ἐγὼ κομέων τε καὶ
ἀμφιέπων μογέοντας, i. e. ἐπιμελείας ἀξιῶν. Artemid.
15. Κομεῖν γὰρ τὸ ἐπιμελεῖσθαι, unde etiam est κόμη.

A || Aliquando Nutrio, Alo, Hesiod. Ἔργ. (2, 222.) Καὶ
κύνα καρχαρόδοντα κομεῖν, Apoll. Rh. 1, (780.) ᾧ κέν
μιν μνηστὴν κομέωσι τοκῆες, Alunt, VV. LL.: 2,
(1178.) de Amazonibus sacrificantibus, ἵππους δαί-
τρεύον ἐπητανὸν κομέουσαι, Alentes: s. potius Stu-
diose et magna cum cura alentes, Schol. ἐπιμελῶς
καὶ ἐκ πολλοῦ τρέφουσαι. || Orno, Corno, καλλωπίζω,
VV. LL. [" Jacobs. Anth. 7, 15. 9, 62. 12, 227.
Dioscorid. 29. Automedon 9. Heyn. Hom. 5, 726.
Munck. ad Anton. Lib. p. 8. Verh., Wyttenb. Ep.
Cr. 33. Herodian. Philet. 449. et n., Ilgen. ad Hymn.
290. Herod. 360." Schæf. Mss. * Ἀμφικομέω, Anal.
2, 179. n. 37. * Εὐκομέω, Bene reficio, Apoll. Rh. 2,
1013. al. divisim, ταὶ δ' εὖ κομέουσιν ἐδωδῇ Ἄνερας.]
" Ἐπίκομος, Ad aliquid missus, Curator, VV. LL."
[* Πρωτοκόμιον, Prærogativa, Cyrill. Alex. c. Jul. p.
104. Schneidero susp.]

Κομίζω, Curo, Curam gero, i. q. κομέω, ex eoque
derivatum, ut πολεμίζω e πολεμέω, Od. O. (545.)
Τὸν δὲ τ' [δ'] ἐγὼ κομιῶ, ξενίων δέ οἱ οὐ ποθὴ ἔσται,
B i. e. ἐπιμελείας ἀξιώσω, Cura dignabor, Curabo, Curæ
mihi erit: item, κόμισον δέ μοι ἵππους, alibi ap. Hom.,
ut supra, Νεστορέας ἵππους θεράποντε κομείτην. Od.
P. (111.) ὡσεί τε πατὴρ ἐὸν υἷα Ἐλθόντα χρόνιον νέον
ἄλλοθεν, ὃς ἐμὲ κεῖνος Ἐνδυκέως ἐκόμιζε: sicut supra,
γέροντα ἐνδυκέως κομέεσκε. Eust. tamen eo in l. Ἐν-
δυκέως ἐκόμιζε, i. esse vult q. paulo ante Ἐνδυκέως
ἐφίλει, i. e. ἐφιλοφρονεῖτο. Sed altera quoque interpr.
ferri potest: Σ. (321.) Τὴν Δόλιος μὲν ἔτικτε, κόμισσε
δὲ Πηνελόπεια, Παῖδα δὲ ὣς ἀτίταλλε. Sic supra
quoque copulavit κομέειν ἀτιταλλέμεναί τε. Posset
tamen h. l. κόμισσε accipi etiam pro Nutriebat, Ale-
bat: sicut κομεῖν quoque interpretati sumus: vel
ἐπιμελῶς ἔτρεφε. Apollon. Rh. 1. ὄφρα κομίζῃ γηρά-
σκοντα: sicut Hom. dicit γέροντα Ἐνδυκέως κομέεσκεν.
Item de rebus inanimatis, Il. Z. (490.) Ἀλλ' εἰς οἶκον
ἰοῦσα τὰ σαυτῆς ἔργα κόμιζε, Ἰστόν τ' ἠλακάτην τε,
Tuarum rerum curam geras, Tuas res administra,
tracta. Item Summa cura nutrio: ἐπιμελῶς τρέφω,
ut paulo ante dictum fuit. Od. Υ. (68.) κόμισσε δὲ δῖ'
C Ἀφροδίτη Τυρῷ καὶ μέλιτι γλυκερῷ καὶ ἡδεῖ οἴνῳ. Κο-
μίζομαι, Curor, Cura mei geritur, Magna cura alor,
Eust. Μετὰ θάνατον Σαλμωνέως κομιζομένη Τυρὼ, τοῦ-
τέστιν ἐπιμελῶς ἐκτρεφομένη, παρὰ Δηϊονεῖ τῷ θείῳ, κο-
ρεύεται ὑπὸ Ποσειδῶνος, Od. Θ. (450.) ὁ δ' ἄρ' ἀσπα-
σίως ἴδε θυμῷ Θερμὰ λοέτρ'· ἐπεὶ οὔ τι κομιζόμενός γ'
ἐθάμιζεν, i. κομιδὴν ἔχων καὶ ἐπιμέλειαν, Eust. Quo-
niam non crebro ita curabatur s. tractabatur. Κομί-
ζομαι active quoque accipitur pro κομίζω, Il. (Θ.
283.) ὃς [ὅ σ'] ἔτρεφε τυτθὸν ἐόντα, Καί σε, νόθον περ
ἐόντα, κομίσσατο ᾧ ἐνὶ οἴκῳ, i. e. κομιδῆς καὶ ἐπιμελείας
ἠξίωσε. Apud Hesiod. autem (Ἔργ. 1, 315.) Αἰδὼς
δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένον ἄνδρα κομίζει, Fovet. || Porto,
Fero, Velio, Thuc. Κομίζω πρός σε τῷ βασιλεῖ ἐπι-
στολήν, Fero tibi ad regem epistolam, Aristid. Ἐδό-
κουν στέφανον πέμπειν τῷ θεῷ τῶν μακρῶν, οἵοί εἰσιν
οὓς ἰδίᾳ τῷ Ἀσκληπιῷ κομίζουσι, Ferunt, Offerunt. Et
pass. κομίζομαι, Portor, Feror, Velior, Synes. Περὶ
ὧν δὲ ᾔτησας πεμφθῆναι παρ' ἡμῶν ἢ κομισθῆναι, τὰ
δυνατὰ πάντα πάντως ἢ πεμφθήσεται ἢ κομισθήσεται,
D Ferentur, Portabuntur, Herod. 1, (31.) de Cleobi et
Bitone, Ἑούσης ὁρτῆς τῇ Ἥρῃ τοῖσι Ἀργείοισι, ἔδεε
πάντως τὴν μητέρα αὐτῶν ζεύγεϊ κομισθῆναι ἐς τὸ ἱρόν,
i. e., Cic. interpr., Cum illam ad solemne et statum
sacrificium curru vehi jus esset. Thuc. 3, (29.) Κατὰ
τὸν ἄλλον πλοῦν σχολαῖοι κομισθέντες, Cum vecti
fuissent. || Apporto, Affero, Adveho, Plato de Rep.
2. p. (233.) Ἐξ ἄλλης πόλεως αὐτῇ κομίσουσι, In eam
advehent, convehent, importabunt, Diosc. Γεννᾶται
ἐν τοῖς ὑπὲρ Βόσπορον τόποις, ὅθεν καὶ κομίζεται. Pro
quibus Plin., Affertur ex iis, quæ supra Pontum sunt,
regionibus. Dem. (326.) Χρῆν δὲ σιτοπομπεῖαν ὅπως
— κομισθήσεται προϊδέσθαι, Oportebat providere,
quomodo frumentum conveheretur. Et voce med. ap.
Plut. Demetrio (20.) Ὁπούς τε καὶ καρπὸν αὐτῶν (τῶν
βοτανῶν) ἔργον πεποιημένος εἰδέναι, καὶ κομίζεσθαι
καθ' ὥραν, Importare, Collectas ac domum importatas
condere. || Adduco, Deduco, Soph. Aj. (530.) Κό-
μιζέ νυν μοι παῖδα τὸν ἐμὸν, ὡς ἴδω, Adduc, Plato
Epist. 7. (p. 144.) Ἐὰν ἐγὼ γένωμαι δεῦρο Ἡρακλείδην

κομίσαι δυνατὸς, εἰς λόγους ἡμῖν περὶ τῶν ἐγκλημάτων αὐτῷ τῶν νῦν γεγονότων, Si potis sim eum huc adducere ad respondendum nobis de crimine sibi objecto, Thuc. 2, (85.) Ἀποπέμπουσιν εἴκοσι ναυς αὐτῷ· τῷ δὲ κομίζοντι αὐτὰς, προσεπέστειλαν ἐς Κρήτην πρῶτον ἀφικέσθαι: Ei autem, qui eas deducebat, præterea mandarunt, ut in Cretam primum navigaret. Eod. l., Οἱ δὲ λαβόντες ἐκόμισαν ἐς Ἀθήνας, Illi autem acceptos legatos deduxerunt Athenas, etiam Pervexerunt: 4, (16.) Καὶ τὰς ἐν τῇ Λακωνικῇ πάσας (ναῦς) παραδοῦναι κομίσαντας Ἀθηναίοις, In Pylum deductas Atheniensibus tradere: paulo post πάλιν κομίσαι, Reducere, Ἀποστεῖλαί δὲ αὐτοὺς τριήρει Ἀθηναίους, καὶ πάλιν κομίσαι, de legatis. Sic Plato Phædro p. 57. Ὧι δὴ προτέτακται τοὺς ἐνθένδε ἐκεῖσε πορεῦσαι, τυχόντας δὲ ἐκεῖ ὧν δεῖ τυχεῖν, καὶ μείναντας ἐκεῖ ὃν χρὴ χρόνον, ἄλλος δεῦρο πάλιν ἡγεμὼν κομίζει, Huc reducit. || Effero, ea signif., qua efferri ad sepulturam mortuus dicitur, Soph. Aj. (1396.) κεἴ τινα στρατοῦ Θέλεις κομίζειν, οὐδὲν ἄλγος ἕξομεν, Isæus 64 (=209.) Ἦκον γὰρ ἐγὼ κομιούμενος αὐτὸν, ὡς θάψων ἐκ τῆς οἰκίας τῆς ἐμαυτοῦ. Ibid. Εἰσελθὼν δὲ εἴσω, κομίζειν οἷος ἦν, ἔχων τοὺς οἴσοντας. || Aufero, Acceptum aliquid asporto, Il. Λ. (737.) Πρῶτος ἐγὼν ἕλον ἄνδρα, κόμισσα δὲ μώνυχας ἵππους, Abstuli. Et voce med., signif. act. ap. Dem. (565.) Ὧν ὁ πατήρ μοι κατέλιπε, καὶ ὧν δίκαιον ἦν με δοκιμασθέντα κομίσασθαι, Quantumque par erat a tutoribus me auferre, cum jam in tutelam meam venissem, Bud. Idem Dem. (970.) Ἢ κομίσασθαι πάντα τὰ χρήματα παρ' αὐτῶν, καὶ ἀπελθεῖν, ἢ διαλῦσαι σφᾶς ὑπὲρ ὧν ἐνεκάλουν, Ut aut ab eis integram pecuniam auferentes a lite discederemus, aut iisd. ipsis solveremus eam pecuniam, quam a nobis petebant. || Accipio, Datum aut Redditum accipio, etiam Datur s. Redditur mihi. In qua signif. vox med. usitatior est. Andoc. Δεῖν δὲ κομίσασθαι ἀποφορὰν, Sibi eundum esse ut ab eo pensionem acciperet. Dem. Ὃς ἂν μέλλῃ συστήσειν, καὶ δείξειν ὃν ἂν δέῃ κομίσασθαι τὸ ἀργύριον, Quem oporteat ostendere et testificari eum esse cui dari oporteret: (1291.) Οὐδὲν διέφερεν αὐτοῖς, ἀφειμένοις τῶν τόκων, καὶ κομισαμένοις τὸ δάνειον ἐν τῇ Ῥόδῳ, Nihil jam sua interesse ducebant, simul ut pecuniam suam Rhodi acceperant. Pro quo Phal. Ep. Τὰ χρήματα κεκομισμένα προσδέχεσθαι, Pecunias allatas accipere. Eod. modo dicitur κομίζομαι τὴν ἐπιστολὴν, Accipio literas, Redduntur mihi literæ, Feruntur ad me, Dem. pro Cor. Ἐκομισάμην τὴν παρ' ὑμῶν ἐπιστολὴν, Literas a vobis missas accepi. Synes. Ep. 16. Κλινοπετὴς ὑπηγόρευσα τὴν ἐπιστολὴν, ἣν ὑγιαίνουσα κομίσαιο μῆτερ, Quam utinam recte valens accipias. Cum vero dicor κομίζεσθαι χάριν vel καρπὸν, est Redduntur mihi gratiæ, referuntur; etiam Consequor gratiam, Consequor fructum. Thuc. 3, (58.) Σώφρονά τε ἀντὶ αἰσχρᾶς κομίσασθαι χάριν, Consequi gratiam beneficii, s. ἀπενεγκεῖν. Dem. Mid. Ὅτι τοίνυν καὶ κεκόμισται χάριν παρ' ὑμῶν: (264.) Ἡ τῶν δοθέντων ἀντὶ τοῦ κομίσασθαι χάριν, εὐθύνας ὑφέξει. Idem in ead. Orat., Τῆς δὲ φιλανθρωπίας ἣν πρὸς ὑμᾶς ἐπλάττετο, ὑμεῖς καλῶς ποιοῦντες, τοὺς καρποὺς κεκόμισθε, Consecuti estis, Percepistis, Tulistis. Xen. K. Π. 1, (5, 7.) Πρίν τινα καρπὸν ἀπ' αὐτῶν κομίσασθαι. Pro Consequi, Obtinere, Impetrare, in his quoque Il. capitur, Thuc. 1, (43.) Νῦν παρ' ὑμῶν τὸ αὐτὸ ἀξιοῦμεν κομίζεσθαι, Obtinere contendimus, etiam Auferre; nam Plaut. dicit Impetratum auferre, item Auferre ab aliquo id, quod petitur. Sicut vero Consequi amicitiam dicimur ejus, quem amicum facimus, ita et κομίζεσθαί τινα φίλον s οἰκεῖον. Isocr. Archid. (36.) Κομιούμεθα δὲ τοὺς ἡμετέρους αὐτῶν οἰκείους. || Κομίζομαι, Recipio, Recupero, Restituitur mihi, Thuc. 6, (103.) Καὶ τοὺς νεκροὺς ὑποσπόνδους ἀπέδοσαν τοῖς Συρακουσίοις· καὶ τοὺς μετὰ Λαμάχου καὶ αὐτὸν ἐκομίσαντο: 2. Τούς τε νεκροὺς κομίζεται τῇ ὑστεραίᾳ ὑποσπόνδους, Mortuos recipit sequenti die facto fœdere: 1, (113.) Σπονδὰς ποιησάμενοι ἐφ' ᾧ τοὺς ἄνδρας κομιοῦνται, Ut restituerentur captivi. Isocr. Symm. (9.) Ἃ νῦν ἀπολαβεῖν οὐ δυνάμεθα διὰ πολέμου καὶ πολλῆς δαπάνης, ταῦτα διὰ πρεσβείας ῥᾳδίως κομιούμεθα, Recuperabimus s. Recipiemus. Nisi aliquis malit Consequemur, Obtinebimus. Item πάλιν κομίζεσθαι ap. Dem. Recuperaret. Apud Eund. Ἢ ἀναμένειν ὁπότε παρὰ τούτου κομιεῖσθαι ἔμελλεν εὐπορήσαντος, Expectare cum ab isto jam locupletato creditum recuperaturus s. recepturus foret. Similiter Bud. κομίζεσθαι interpr. Recipere, Recuperare, Servare, in h. l., quem ex Aristot. Eth. 9. affert, Ὁ μὲν γὰρ οἰόμενος κομιεῖσθαι ἐδάνεισεν ἐπιεικεῖ ὄντι. Thuc. 1. Καὶ μὴ ἀφεῖναι πρὶν ἂν αὐτοὶ πάλιν κομισθῶσιν, Nec remitterent priusquam ipsi recuperati forent. || Κομίζω, Recipio, in alia signif., ea nimirum, qua domum nostram recipere aliquem dicimur, vel Suscipio, Thuc. 3, (65.) Τὸ ἑαυτῶν τεῖχος ἀνοίξαντες, καὶ εἰς τὴν αὐτῶν πόλιν φιλίως, οὐ πολεμίως, κομίσαντες, In urbem recipientes: nisi aliquis malit Deducentes, Adducentes. Et voce med. ap. Andoc. Ὑστέρῳ πάλιν χρόνῳ τῆς γραὸς ἐνηράσθη, καὶ κομίζεται αὐτὴν εἰς τὴν οἰκίαν, Domum suam recipit, deducit, Terent. Uxorem ille deducit domum, Isæus (8.) Εἰς τὴν οἰκίαν τὴν αὑτοῦ κομισάμενος, ἐπαίδευε. In quibus Il. κομίζεσθαι idem est quod ἀναφεῖσθαι. [Eur. Hipp. 1069.] || Tollo, Acceptum affero aut Sublatum, Il. Γ. (378.) de galea, Ῥίψ' ἐπιδινήσας· κόμισαν δ' ἐρίηρες ἑταῖροι, i. e. ἦραν, Sustulerunt: vel etiam ἐβάστασαν, Sublatum attulerunt: B. (183.) ἀπὸ δὲ χλαῖναν βάλε· τὴν δ' ἐκόμισσε Κήρυξ Εὐρυβάτης, Eam sustulit. || Κομίζω, Meo, Eo, Confero s. Recipio me. In qua signif. ex Eur. citatur ἔξω κομίσατε, Exite, [cf. Tro. 167.] Et ex Herod. Κομίσας εἰς Σπάρτην, Reversus Spartam. Pass. ea in signif. frequentissima est. Herod. Ὀπίσω κομιζόμενος, Remeans, Revertens. Apud Eund. Πεζῇ κομιζόμενος, Pedibus iter faciens. Thuc. Οἱ μὲν οὖν Πελοποννήσιοι τῆς νυκτὸς εὐθὺς κατὰ τάχος ἐκομίζοντο ἐπ' οἴκου παρὰ τὴν γῆν, Secundum litus domum contendebant. Nisi aliquis mallet exponere, Navi vehebantur: sicut Bayf. in Polyb. Ἀσφαλῶς ἤδη κομισθήσεσθαι παρὰ τὴν γῆν εἰς τὴν Σάμον, interpr. Jam se tuto pervehi secundum litus ad Samum usque posse. Idem vero ap. Plut. Pompeio, Παρὰ γῆν κομιζόμενος interpr. Præter litus delatus. Thuc. 2, (73.) Ἡμέρας ἐσπείσατο ἐν αἷς εἰκὸς ἦν κομισθῆναι, In quibus verisimile erat reversuros.

[" Κομίζω, Thom. M. 543. Markl. Suppl. 272. 495. 754. Wakef. Ion. 750. Heyn. Pind. 1, 361. Hom. 5, 71. 6, 609. 8, 709. Musgr. Cycl. 361. Villois. ad Long. 21. ad Od. K. 298. Eur. Phœn. 697. ad Callim. 1, 195. Larcher Herod. 1, 425. Bast Lettre 94. De funere, Jacobs. Anth. 9, 476. Munck. ad Anton. Lib. 8. Verh. ubi omnino de h. v. Conf. c. κοσμέω, ad Diod. S. 1, 634. ad Dionys. H. 1, 347. 2, 958. Bast Lettre 70. Schneid. ad Xen. K. Π. 516. Ed. alt.; cum κομάω, ad Callim. 1, 195. Brunck. ad Anal. 104. ad Herod. 407. De quant., Jacobs. Anth. 9, 61. Fut. ξω, Valck. ad Rov. 66. Fut. κομίεμαι, ad Herod. 533. Κομίζομαι, Phalar. 342. Thom. M. 543. ad Charit. 710. Coray Theophr. 341. Jacobs. Anth. 9, 67. Valck. Phœn. p. 521. Hipp. p. 211. Diatr. 20. ad Herod. 132. Plut. Mor. 1, 773. Act. et med., ad Herod. 414. 538. Lennep. Phal. 244. Kuster. V. M. 87. 88. 91. 131. 139. Jacobs. Anth. 11, 411. Heyn. Hom. 6, 251. Med., Recupero, Jacobs. Anth. 12, 125. ad Diod. S. 1, 702. 2, 351. 360. 388. 392. Recipio me, Proficiscor, ad 1, 702. Κεκομίσθαι, Kuster. V. M. 89. Κομίζεσθαι καρπὸν ἀπό τινος, Xen. K. Π. 89. * Κομιστέος, Wakef. S. Cr. 4, 150." Schæf. Mss. Æsch. S. c. Th. 606. Diosc. 2, 89. * Εὐκομίζω, falsa lectio ap. Hesiod. Ἔργ. 2, 218.: leg. divisim εὖ κομίσασθαι.]

Κομιστὴ, Cibus, Commeatus, Hes.

Κομιστὴρ, Portator, Bajulus, Deductor, [Plut. 7, 13. Eur. Hec. 222.] Κόμιστρον, Præmium, quod portatori datur, quod ei, qui aliquid portat, datur, J. Poll., καὶ τῷ φέροντι, κόμιστρα, sicut τῷ μηνύσαντι, μήνυστρα: alibi, Τὸ δὲ ἔργον αὐτῶν, φορὰ, καὶ ὁ μισθὸς, κόμιστρον· εἴποι δέ τις αὐτὸν καὶ φόρετρον καὶ φορεῖον: pro quo Aristoph. posuisse videtur etiam φορὰ, ut Idem ibid. docet. [Æsch. Ag. 974. Eur. Herc. F. 1387.] Κομιστὴς, Curator, ἐπιμελητής. [Eur. Suppl. 25. νεκρῶν.] Κομίστρια, Curatrix, * ἐπιμελήτρια, τροφὸς, ἐμπλέκτρια. Hes. [" Ad Mœr. 238." Schæf. Mss.] Κομιστικὸς,

Portatorius, Vectorius, i. e., Accommodus ad portandum s. vehendum: κομιστικὰ πλοῖα Hyperid. Navigia, in quibus tyranni capta spolia asportabant, ἐν οἷς ἐκομίζοντο οἱ τύραννοι τὰ ληφθέντα λάφυρα, Harpocr. [Schol. Par. ad Apoll. Rh. 1, 401.]

[* Κομιστὸς, unde] Ἀκόμιστος, ὁ, ἡ, Neglectus, Squalidus, Bud. Cujus in rebus necessariis nulla cura geritur: Ἐν σιδηρᾷ γαλεάγρᾳ περιφερόμενος φθειριῶν καὶ ἀκόμιστος. [" Wakef. Trach. 831." Schæf. Mss.] Ἀκομιστία, Neglectus, Incuria, i. e. Curationis defectus, Od. Φ. (282.) Ulysses arcum tendens, πειρήσομαι εἴ μοι ἔτ' ἐστὶν Ἶς, οἵη πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσιν, Ἦ ἤδη μοι ὀλεσσεν ἄλη τ', ἀκομιστίη τε, i. e., τὸ μὴ ἔχειν κομιδὴν, δι' ἧς τημελεῖται τὸ σῶμα, Eust. Utitur et Themist. ἐν τῷ π. Φιλίας, Ἀ. δὲ οὐ μόνον ἵππον καὶ κύνα, ἀλλὰ καὶ λύραν καὶ ἀσπίδα διολλύει. [" Ad Charit. 369." Schæf. Mss.] At Ἀκομιαστεῖ ap. Hes. una cum sua expositione ἀμελᾷ, mendosum est: pro ἀμελᾷ quidem videtur scr. ἀμελεῖ, pro altero autem an ἀκομιστεῖ, an vero ἀκομιστιᾷ, an aliud quidpiam reponendum sit, incertum est. " Ἀκομιαστία pro Incommodum, nescio " unde afferant VV. LL." [* Ἀρτικόμιστος, Nonn. D. 38. p. 641.] " Δυσκόμιστος πότμος, Soph. Antig. " fine, ἀφόρητος s. δυσφόρητος, Ægre tolerabilis." [Eur. Herc. F. 1422. " Const. Manass. Amat. 6, 48." Boiss. Mss.] Εὐκόμιστος, Qui bene curatus est aut curatur, ὁ ἐπιμελείας εὖ τετυχηκώς, Eust. e vett. Gramm. [Phot.]

Κομιδὴ, Cura, Curatio, qua rei alicujus cura geritur, ἐπιμέλεια: (Od. Ω. 243.) οὐκ ἀδαημοσύνη [ἀδαημονίη] σ' ἔχει ἀμφιπολεύειν Ὄρχατον, ἀλλ' εὖ τοι κομιδὴ ἔχει Paulo post vero dicit nullam arborem esse ἄνευ κομιδῆς κατὰ κῆπον. Ad ipsum autem senem Αὐτόν σ' οὐκ ἀγαθὴ κομιδὴ ἔχει, ἀλλ' ἅμα γῆρας Αὐγρὸν ἔχεις, αὐχμεῖς τε κακῶς, At tu ipse male curatus es, Non bene curato corpore es: Θ. (453.) de Ulysse veniente ad Antinoum, Τόφρα δέ οἱ κομιδή γε, θεῷ ὣς, ἔμπεδος ἦεν, Bene semper curabatur, ἐπεὶ οὔτι κομιζόμενός γ' ἐθάμιζεν Ἐπειδὴ λίπε δῶμα Καλυψοῦς ἠϋκόμοιο. Il. Ψ. (411.) Antilochus minitans equis suis ad cursum segnioribus, Οὐ σφῶϊν κομιδὴ παρὰ Νέστορι ποιμένι λαῶν Ἔσσεται, Non bene tractabimini. Od. Ξ. (124.) Ἀλλ' ἄλλως κομιδῆς κεχρημένοι ἄνδρες ἀλῆται Ψεύδοντ'. Il. (Θ. 186.) Νῦν μοι τὴν κομιδὴν ἀποτίνετον, Præmia rependite curationis, ἐπιμελείας, qua sc. bene curati fuistis; nam plerumque de Curatione ea dicitur, qua aliquis, quo ad victum et res ad vitam necessarias, bene curatur et tractatur. Unde aliquando pro Ipsa nutritione accipi potest, sicut κομεῖν et κομίζειν interpretati sumus Nutrire, Alere, ἐπιμελῶς τρέφειν. Utitur in hac signif. Philostr. quoque in Heroicis, Ζῆν ἐν κ. λαμπρᾷ, καθάπερ ἐν πατρὸς οἰκίᾳ, Splendide tractari, Corpus alicujus splendide curari. Dicitur autem non solum de nutritione, ut in præc. exempl., sed etiam de educatione, Opp. K. 3, (113.) Οἵην μὲν κομιδήν τεκέων ἐνὶ κύμασι δελφὶς Αἰὲν ἔχει, Qualem catulorum educationem. || Portatus, Vectio, Vectura, (Od. Θ. 231.) λίην γὰρ ἀεικελίως ἐδαμάσθην Κύμασιν ἐν πολλοῖς· ἐπεὶ οὐ κομιδὴ κατὰ νῆα Ἧεν ἐπηετανὸν [—ὸς,] Quoniam toto anno vectura destituebar, annum integrum destituebar navi, qua vehi; non enim hic accipitur ἐπὶ κομιδῆς τῆς ἐνὶ βρώμασιν, Eust.: Plut. (6, 616.) Αἰσθέσθαι θεοῦ νυβερνήσει γεγονέναι τὴν κομιδὴν, A Deo veluti gubernante vectionem illam profectam fuisse. Synes. Ep. 55. Ὑπέσχοντό μοι τὴν σὴν κομιδὴν καὶ ἀνακομιδὴν, Se te vecturos huc et revecturos. Alex. Aphr. Probl. 1. K. βαρέων σωμάτων, Portatus s. Portatio corporum graviorum, qua sc. in humeros sublata bajulantur. Item Advectio, Importatio, Demetr. de Elocut. Ἂν τὴν τοῦ σίτου κ. σιτοπομπίαν λέγῃς, Advectionem frumenti. Isocr. Busir. (6.) Τῇ τῶν ἐλλειπόντων κ. διὰ τὴν τοῦ ποταμοῦ δύναμιν, νῆσον οἰκοῦσιν, Importatione eorum, quibus destituitur regio, Thuc. 6, (21.) p. 205. Ὅθεν ῥᾴδιαι αἱ κ. ἐκ τῆς φιλίας ὧν προσέδει, Importatio rerum necessariarum, αἱ πορίσεις s. αἱ τῶν ἀναγκαίων παρακομιδαὶ ἐκ τῆς οἰκείας, Commeatus. Item καρπῶν κομιδὴ, Xen. (K. Π. 5, 4, 12.) Frugum importatio, sc. in horreum; vel συλλογὴ, λῆψις: nam sic quoque Hes. exp. || Item ἄφιξις, ut non solum ap. Hesiod., sed et ap. Polyb. accipi testatur Suid., h. adducens ex eo l. Τῆς εἰς τοὔμπροσθεν κομιδῆς καὶ τῆς ὅλης ἐπιβολῆς ἀπέστη, Ulterius pergere destitit. || Recuperatio, ἀνάσωσις, Suid. ap. Herod. Idem Suid. κομιδὴν ap. Rhett. accipi tradit ἐπὶ τοῦ ἀπολαβεῖν τι τῶν προσηκόντων, sicut et Etym. κομιδὴν dici tradit τὴν ἀπόληψίν τινος. Dicitur et de Receptione s. Recuperatione, qua creditor suum recipit, et κομίζεται τὸ δάνεισμα. Aristot. Œcon. 2. Δεηθεὶς δὲ χρημάτων, ἠξίωσεν αὐτοὺς εἰσενέγκαι, κομίσασθαι δὲ ἐκ τῶν προσόδων· οἱ δὲ εἰσήνεγκαν ὡς διὰ ταχέων αὐτοῖς ἐσομένης τῆς κομιδῆς: paulo ante, Τούτοις δὲ τὴν κομιδὴν ἔσεσθαι παρὰ τῶν ἄλλων πολιτῶν, Restitutum iri, Eos recuperaturos: aliquanto ante, Ὡς πρώτοις αὐτοῖς ἐσομένης τῆς κ. ἐκ τοῦ καρποῦ: Eth. 9, (7.) Οὐ γάρ ἐστι φίλησις περὶ τοὺς δανείσαντας, ἀλλὰ τοῦ σώζεσθαι βούλησις τοὺς δανεισαμένους τῆς κομιδῆς ἕνεκα, Recuperationis debiti, ἀνακομιδῆς, Bud. [" Boiss. Philostr. 618. Ammon. 83. Ilgen. ad Hymn. 382. ad Herod. 585. Larcher 1, 425. ad Herodian. Philet. 449. Timæi Lex. 163. et n. Conf. c. βιοτὴ, Heyn. Hom. 8, 442." Schæf. Mss. Strabo 5. p. 130. Apoll. Rh. 3, 1140. 4, 1275. Naumach. v. 71. " Receptio, Recuperatio pecuniæ, quam mutuo dederis, Æneas Comm. Poliorc. c. 13." Seager. Mss.] At vero Κομιδῇ a κομιδὴ adv. capitur pro λίαν καὶ σὺν ἐπιμελείᾳ, Eust. Sed pro Valde, σφόδρα, λίαν frequentius usurpatur; Prorsus, Omnino, πάνυ, παντελῶς. Dem. (539.) Μειρακύλλιον ὢν κομιδῇ. Sic Herodian. (1, 1, 9.) Κ. νέοι, Admodum adolescentuli. Philo de Mundo, Οὐδὲν κομιδῇ νηπίων παίδων διαφέρων, Plut. (8, 305.) Κ. διὰ γῆρας καὶ ἀσθένειαν ἐλλείπων: Pericle, Ὥστε μὴ κομιδῇ μοναρχίαν εἶναι, Non plane, Non omnino s. omni e parte. Plato Charm. (111.) Οἱ ἐν τῇ παλαίστρᾳ ἅπαντες περιέῤῥεον ἡμᾶς κύκλῳ κομιδῇ, Confluentium corona nos omni e parte circumveniebat. Κομιδῇ μὲν οὖν, Prorsus quidem, Omnino certe. Plato, Κομιδῇ μὲν οὖν, ἔφη, οὕτως ἔχει: pro quo Idem dicit παντάπασι, σφόδρα γε, πάνυ γε, καὶ μάλα. Aristoph. Πλ. (833.) οὐκοῦν μετὰ ταῦτ' ἠσθ' ἄθλιος; Respondet alter, Κομιδῇ μὲν οὖν. Ceterum κομιδῇ potius scriptum iuvenitur non subscripto ι ipsi η: sed cum Eust. a dat. κομιδῇ fieri tradat, et ejusd. formæ esse cum σπουδῇ, rectius ι subscribi videtur. [" Aristoph. Fr. 252. Dionys. H. 1, 573. Bast Lettre 127. Boiss. Philostr. 297. 481. Ammian. Epigr. 22. Plato Charm. p. 61. 62. Heiud. Bergler. Alciphr. 30. ad Timæi Lex. 163. 282. Ammon. 83." Schæf. Mss.] Εὐκομιδὴς, Bene curatus, Bene tractatus, εὖ ἠγμένος, εὐκόμιστος ἐν ἐπιμελείᾳ, Hes. i. q. εὐκόμιστος supra, i. e. ἐπιμελείας εὖ τετυχηκώς. [Herod. 4, 53. Νομὰς καλλίστας καὶ εὐκομιδεστάτας.]

Ἀνακομίζω, Refero, Reveho, Xen. (Ἑλλ. 2, 3, 14.) Καὶ ἀνακομίσαντες τὰ ὅπλα ἐς τὴν ἀκρόπολιν, ξυνέθηκαν ἐν τῷ ναῷ. Herodian. ἀνακομίζειν et κατακομίζειν pro Deportare dicit, Bud. || Medelam adhibeo, Convalescere facio, Recreo: ἀνακομίσαι, θεραπεῦσαι, ἀνενέγκαι, Hes. || Ἀνακομίζομαι, voce pass., sed activa signif., Refero, Reporto, Subveho, Sursum importo, Bud., citans Xen. K. Ἀ. 4, (7, 1.) Χωρία γὰρ ᾤκουν ἰσχυρὰ οἱ Τάοχοι, ἐν οἷς καὶ τὰ ἐπιτήδεια πάντα εἶχον ἀνακεκομισμένοι. In hac autem signif. ἀνὰ pro ἄνω sumetur. Ἀνακομίζομαι, Recipio, Recupero, quasi Rursus accipio, πάλιν κομίζομαι: nam κομίζομαι pro Accipio interdum sumitur. Sic ἀνακομίζεσθαι τὴν βασιλείαν ap. Plut. Theseo, Recuperare, Recipere regnum: Fabio, Ἀνακομίζεσθαι ἄνδρας, quidam exp. Redimere viros, Οὔτε λυσιτελῶς ἄνδρας ὑπὸ δειλίας πολεμίων ἄγραν γενομένους ἀνακομιζόμενον. Ἀνακομίζομαι, neutraliter positum, pro Redeo, Revertor, Retro trajicio, vide Ἀνακομιδή. Ἀνακομίζομαι, in pass. non solum voce, sed et signif., Referor, Reportor, Revehor, Plut. Popl. Ἀνεκομίσθη φοράδην ἐκ τῆς μάχης, E prælio relatus fuit. || Recreor e morbo, Restituor sanitati, Gal. ἀνακομισθέντα σώματα, pro ἀνακομισθέντα ἐκ νόσων, quasi Recuperata s. Recepta e morbis: sicut alibi ap. eum, ἐκ νόσων ἀνακομίζεσθαι, E morbis convalescere, A mor-

bis recreari. Item ἀνακομίζεσθαι ap. Eund., Animum recipere a deliquio, Bud. citans h. ejus l., Λειποθυμήσαντες μὲν, ἀνακομισθέντες δ' οὐκ ἔτι. [" Eur. Hipp. 831. Valck. p. 253. Zeun. ad Xen. K. Π. 551. Fischer. ad Palæph. 166. Thom. M. 773. Conf. c. ἀνασώζω, ad Dionys. H. 4, 2088." Schæf. Mss. Ἀγκομίζω, Pind. Π. 4, 15. * Ἀνακομιστέον, Achill. Tat. 434. Ed. Bod. * " Ἀνακόμισις, Suid. v. Ἄνοισις." Kall. Mss. " Δυσανακόμιστος, Qui ægre reducitur " s. revocatur." [" Plut. Romulo (28.) Δυσέξαπτος καὶ δ., de anima terrenis migrante." Gataker. Mss. Δυσαγκόμιστος, Æsch. Eum. 261. * Εὐανακόμιστος, Plut. 7, 799. * Ἀνακομιστικὸς, Gl. Ablativus. " Jacobs. Anth. 8, 103." Schæf. Mss.] Ἀνακομιδὴ, Relatio, Reportatio, || Recuperatio, Receptio, Dem. (250.) Περὶ τῆς τῶν πλοίων ἀνακομιδῆς, De recuperandis navibus, Bud. || Reditus: Plut. ἐπάνοδον, νόστον, ἀνακομιδὴν, pro Reditu promiscue dicere solet, Bud. secundum quem ἀνακομίζεσθαι inter alia signif. Retro trajicere: unde ἀνακομιδὴ vocatur Retrorsus commeatus. Vide et Συγκομίζω. " Ἐπανα- " κομίζω, Refero." [" Planud. Ovid. Met. 13, 401. 14, 192." Boiss. Mss. " Burgess. Præf. ad Dawes. M. Cr. p. xvi." Schæf. Mss. * Συνανακομίζω, Polyb. 4, 25, 8.]

Ἀντικομίζομαι, Vicissim reporto, recipio. [Ἀντικομίζω, Plut. Lysandro 26. sed vide notam.]

Ἀποκομίζω, Asporto, Deporto, Porto, Herodian. (3, 15, 16.) Τήν τε κόνιν (τοῦ σωματίου) σὺν ἀρώμασιν εἰς κάλπην ἀλαβάστρου ἐμβαλόντες, ἀπεκόμιζον εἰς τὴν Ῥώμην, Isocr. Λειποψυχοῦντα ἀπεκόμισα ἐπὶ τὸ πλοῖον μετὰ τοῦ θεράποντος τοῦ ἐμοῦ, φέρων ἐπὶ τῶν ὤμων. Ubi notandum, non dixisse ἀπεκόμισα ἐπὶ τῶν ὤμων, sed ἀπεκόμισα φέρων ἐπὶ τῶν ὤμων. Aristot. Œcon. 2. Κόσμον εἰς τὸ ἱερὸν ἀποκομίζειν. Ἀποκομίζω, Deporto, eo sensu, quod dicunt Lat. Deportare captivos, exercitum, Xen. K. Π. 7, (3, 4.) Καὶ συστήσω ὅστις ἀποκομιεῖ σε, ὅποι ἂν αὐτὴ ἐθέλῃς· μόνον, ἐφη, δήλωσον πρὸς ὅντινα χρῄζεις κομισθῆναι: Ἑλλ. 5. voce media ἀπεκομίσαντο pro ἀπεκόμισαν, eod. usus est modo, Ὥστε ὑπὸ ψηφίσματος Ἀθηναῖοι πληρώσαντες πολλὰς ναῦς, ἀπεκομίσαντο πέμπτῳ μηνὶ τοὺς ἐκ τοῦ φρουρίου. Bud. ἀπεκομίσαντο exposuit Reportarunt, i. e., inquit, Revocarunt, Receperunt. || Ἀποκομίζομαι, pass. Asportor, Portor. || Referor; Latinius, Me refero: Ἀπεκομίσθησαν ἐπ' οἶκον, Domum se retulerunt, receperunt. Usurpatur etiam simplex κομίζεσθαι interdum in eo loquendi genere. Invenitur et ἀποκομιζόμενος ὀπίσω, pro Revertens q. d. Se referens retrorsum. Aliquando ἀποκομίζεσθαι per se ponitur pro ἀποκομίζεσθαι, vel κομίζεσθαι ἐπ' οἶκον. Apud Thuc. quodam loco Schol. ἀποκομίζονται exp. ἀποπλέουσι. [" Ad Charit. 720. Dionys. H. 1, 207. Fischer. Ind. Palæph." Schæf. Mss. " Reduco, Apoll. Rh. 4, 1106." Wakef. Mss. * " Ἀποκομιστὴς, Anna C. 304." Kall. Mss.] Ἀποκομιδὴ, Asportatio, Deportatio. || Aliquando Reditus, ὑποστροφὴ, ut exp. Thuc. Schol. [1, 137. * Συναποκομίζω, Diod. S. 1. p. 12, 20., 3. p. 106, 37.]

Διακομίζω, Transporto, Transveho, Portando s. Vehendo trajicio, Isocr. Paneg. (fin.) Τὴν δὲ εὐδαιμονίαν τὴν ἐκ τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Εὐρώπην διακομίσαιμεν, Thuc. 3, (75.) Διακομίζει ἐς τὴν πρὸ τοῦ Ἡραίου νῆσον, Polyb. (1, 20, 14.) Παραβόλως διεκόμισαν τοὺς ἄνδρας, Summa cum audacia milites transvexerunt, Bayf. Et διακομίζομαι, Transportor, Transvehor, Transeo, Commeo navibus, Thuc. 1, (136.) Διακομίζεται ὑπ' αὐτῶν ἐς τὴν ἤπειρον τὴν καταντικρὺ, Trajicitur. Item, Καὶ τῶν ἐπικούρων οἱ πολλοὶ εἰς τὴν ἤπειρον λαθόντες διεκομίσθησαν. Rursum 1. Ὁ δὲ διακομιζόμενος ἵστατο ἐπὶ τοῦ χείλους τῆς τάφρου, Qui transibat. Διακομίζομαι active quoque capitur pro Transveho, Transporto, Traduco, Thuc. 4. Οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι κήρυκα πέμψαντες, τοὺς νεκροὺς διεκομίζοντο, Traducebant, Transportabant ad se mortuorum cadavera: 1, (89.) Διεκομίζοντο εὐθὺς ὅθεν ὑπεξέθεντο, παῖδας καὶ γυναῖκας καὶ τὴν περιοῦσαν κατασκευὴν, Transportarunt, Deportarunt inde, ubi collocarant liberos. Διακομίζω, Perfero, ea signif., qua tabellarius perferre literas dicitur, Herodian. 4, (12, 10.) Ταῦτα τὰ γράμματα ἀποσημηνάμενος μετὰ καὶ ἑτέρων ἐπιστολῶν, κατὰ τὸ ἔθος, δίδωσι τοῖς διακομίζουσιν, οὐκ εἰδόσιν ἃ φέρουσι, Perferendas dat tabellariis: 3, (5, 8.) Μεταπεμψάμενος οὖν τοὺς πιστοτάτους τῶν εἰωθότων τὰ βασιλικὰ γράμματα διακομίζειν, Tabellarios, qui regias literas perferre solebant. Synes. Ep. 133. Ταύτην γέ τοι τὴν ἐπιστολὴν Πέτρον οἶμαι διακομιεῖν, Petrum arbitror perlaturum. [" Ad Charit. 720. Cattier. Gazoph. 71. Fischer. Ind. Palæph. Act., med., Kuster. V. M. 83." Schæf. Mss. Aristoph. Σφ. 1249.] Διακομιστὴς, Qui aliquid transportat s. transvehit, transvehendo s. transportando trajicit. [" Steph. B. 227." Wakef. Mss.] Dicitur et de Tabellario literas ad alium perferente. Synes. Ep. 141. Μὴ θαυμάσῃς εἰ διακομιστῇ δυοῖν ἐπιστολῶν ἐνὶ χρῶμαι, Si tabellario uno utar, qui binas ad te perferat literas. Idem, Ἔλαθεν ἡμᾶς ὁ δ. τῶν γραμμάτων. " Δυσδιακόμιστον, Transportatu difficile: Hesychio δυσβάστακτον, Ægre portabile." [* " Εὐδιακόμιστος, Hes. v. Ἀγχίπους." Boiss. Mss.] Διακομιδὴ, Transportatio, Traductio, Trajectio, quæ vehendo portandove fit, Thuc. 3, (76.) Τῇ δὲ στάσεως ἐν τούτῳ οὔσης τετάρτῃ ἢ πέμπτῃ ἡμέρᾳ μετὰ τὴν τῶν ἀνδρῶν ἐς τὴν νῆσον δ., Postquam in insulam traducti s. deportati fuissent, Synes. Ὅς ἐπὶ χρυσίου διακομιδῇ παρ' ὑμᾶς ἐστάλη, Ad aurum inde huc deportandum s. perferendum. [* Συνδιακομίζω, Plut. Bruto 37. Polyb. 3, 43, 4. * " Ἐγκομίζω, Infero, Schol. Eur. Phœn. 1533." Kall. Mss.]

Εἰσκομίζω, s. Ἐσκομίζω, Importo, Inveho, Introduco, Xen. K. Π. 1, (4, 10.) Ὁ Κῦρος εἰσκομίσας τὰ θηρία, ἐδίδου τῷ πάππῳ. Et Εἰσκομίζομαι, Importor, Invehor, Intro feror s. ducor. Accipitur etiam active pro εἰσκομίζω. Thuc. 1, (117.) Καὶ ἐσεκομίσαντο καὶ ἐξεκομίσαντο ἃ ἐβούλοντο, Importabant et exportabant: 2, (13.) Παρῆνει δὲ καὶ — παρασκευάζεσθαί τε ἐς τὸν πόλεμον καὶ τὰ ἐκ τῶν ἀγρῶν ἐσκομίζεσθαι: [6, 22. " Ad Charit. 439. Musgr. Ion. 1562. Herc. F. 241. Wakef. 1426. Act., med., Kuster. V. M. 83. 85." Schæf. Mss. * Εἰσκομιστέον, Gl. Inferendum: * Εἰσκομίσματα· Infertilia.] Εἰσκομιδὴ Importatio, Invectio, Invectus, Thuc. 7, (24.) p. 240. Καὶ διὰ μάχης ἤδη ἐγίγνοντο αἱ ἐσκομιδαὶ, i. e., αἱ εἰσαγωγαὶ τῶν ἐπιτηδείων, Invectio rerum necessariarum: Cic. Earum rerum, quibus abundaremus exportatio, et earum, quibus egeremus, invectio. Paulo ante, Οὐ γὰρ ἔτι οὐδ' οἱ ἔσπλοι ἀσφαλεῖς ἦσαν τῆς ἐπαγωγῆς τῶν ἐπιτηδείων. [* " Παρεισκομίζω, Infero, Joseph. 789. Euseb. 45." Kall. Mss. * Συνεισκομίζω, Cyrill. c. Jul. 291.]

Ἐκκομίζω, Exporto, Eveho, Effero: opp. præcedenti, sicut Lat. Inveho et Eveho, Importo et Exporto, Varro, Quibus evehi atque invehi multa ad prædia scimus. Et in pass. Ἐκκομίζομαι, Exportor, Evehor, Efferor. Plut. Romulo, Ἐκκομίζεται νεκρὸς, Effertur funus, ἐκφέρεται. Ἐκκομίζομαι active quoque accipitur pro ἐκκομίζω, Il. E. 359. Φῖλε κασίγνητ', ἐκκόμισαί τέ με, δός δέ μοι ἵππους. Sic enim quædam exempl. habent. Eust. tamen et Etym. legunt κασίγνητε κόμισαι, exponuntque ἐπιμελείας με καταξίωσον καὶ περίσωσον, ἐπιμελήθητι: quam exp. margo nostri quoque Hom. vet. ascriptam habet, in quo utraque scriptura est, sed quæ est vetustior, id, quod ex atramenti diversitate cognoscitur, illa est, quam sequuntur Eust. et Etym. Præterea si ἐκκόμισαι scriberetur, esset ὕστερον πρότερον. Thuc. (2, 78.) Πλαταιῆς δὲ παῖδας μὲν καὶ γυναῖκας καὶ τοὺς πρεσβυτάτους πρότερον ἐκκεκομισμένοι ἦσαν ἐς τὰς Ἀθήνας, Jam ante exportarant. Aliud exemplum habes in Εἰσκομίζομαι præcedente. || Subduco, Subtraho, interdum et Eripio. Herod. (3, 122.) Ἐμὲ ἐκκομίσας αὐτὸν καὶ χρήματα, Me una cum pecuniis inde subducens. [" Herod. 8, 20. Οὔτε τι ἐξεκομίσαντο: et absolute, sc. τὰ ἑαυτῶν, 32." Schw. Mss.] Item, Ἐκκομίσαι τινὰ ἐκ τῶν κινδύνων, Eripere et subtrahere aliquem e periculis impendentibus. Herod. (3, 43.) Ἐκκομίσαι τε ἀδύνατον εἴη ἀνθρώπῳ ἄνθρωπον ἐκ τοῦ μέλλοντος γίνεσθαι πρήγματος, Impossibile homini hominem impendenti fato eripere. [" Markl. Suppl. 631. Wakef. Alc. 881. ad Diod. S. 1, 513. ad Cornel. Nep. 118. Beck. ad Eurip. 3, 212. Ἐκκεκομισμένος, Kuster. V. M. 56. Act.,

med., 83." Schæf. Mss. Eur. Andr. 1266. Xen. Ἱππ. 4, 2. Il. E. 359.] Ἐκκομιδή, Exportatio, Evectio, Elatio, specialiter Funeris elatio, Exequiæ, Greg. Καὶ γίνεται πανήγυρις μετὰ πάθους καὶ ἐκκομιδὴ τοῦ σώματος, Lucill. Epigr. (56.) in quendam admodum exili corpore, Ἐς τὴν ἐκκομιδὴν οὐδὲν ἀφῆκεν ὅλως, Nihil prorsus reliquit, quod efferri posset; nam corpus una cum anima efflavit. [Herod. 8, 44. "Ad Anton. Lib. 265. Verh., ad Charit. 13. 360. Dionys. H. 2, 653." Schæf. Mss.] Ἐκκομισμός, Exportatio, Evectio, Strabo, Διπλασιάζεται τὰ εὐτυχήματα ταῦτα τῷ ἐκκομισμῷ, Geminantur hæ commoditates exportatione. [* Δυσεκκόμιστος, Suid. 1, 634. Hes. 275. * Ἀντεκκομίζω, Phav. Lex. 90. "ad Hes. 1, 393, 13." Dahler. Mss.] Προεκκομίζω, Ante exporto, Prius eveho s. effero, Plut. Timol. (37.) Καὶ τῶν μὲν αὐτόθι κακῶν, ἃ τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα κατέσχεν, ὑπὸ τῆς τύχης προεκκομισθεὶς ἀναίμακτος καὶ καθαρὸς, Funus ejus incruentum et purum elatum est ante infortunia, quæ vet. Græciam circumstabant. · [* Συνεκκομίζω, Eur. El. 73. Or. 683. Hipp. 463. Athen. 606.] Ὑπεκκομίζω, Clam exporto, Clanculum effero. ["Non utique Clam, verum etiam Palam, sed Raptim tamen, Herod. 9, 6. Ὑπεξεκομίσαντο πάντα, Sua omnia exportarunt." Schw. Mss.]

Ἐπικομίζω, Curo, Procuro, Diog. L. e Testamento Aristotelis, Ἐπιμελείσθω δὲ Νικάνωρ καὶ Μύρμηκος τοῦ παιδίου ὅπως ἂν ἀξίως ἡμῶν τοῖς ἰδίοις ἐπικομισθῇ. Bud. || Apporto, Adveho. [Heliod. 2, 69. Dio Cass.]

Κατακομίζω, Deporto, Deveho, Thuc. 6, (88.) p. 226. Καὶ σῖτόν τε κατεκόμιζον τῷ στρατεύματι, de iis, qui in μεσογαίᾳ habitabant. Dem. (379.) Καὶ παῖδας καὶ γυναῖκας ἐκ τῶν ἀγρῶν κατακομίζειν ἐψηφίζεσθε, Deportare. Sic Antiphon, Ἐψηφίσατο ὁ δῆμος παῖδας καὶ γυναῖκας ἐκ τῶν ἀγρῶν εἰς τὰ τείχη κατακομίζειν. Item Defero, Herodian. 4, (2, 8.) in descriptione ἀποθεώσεως ap. Romanos, Καὶ τῆς συγκλήτου ἐπίλεκτοι νεανίαι κατακομίζουσι διὰ τῆς ἱερᾶς ὁδοῦ, Synes. Κατακομίζουσιν ἐπὶ ναῦν τὰ δῶρα. Dicimur etiam κατακομίζειν ναῦν aliquo, cum eo appellimus et pervenimus, i. fere q. κατάγειν. Dem. (1291.) Καὶ τὴν ναῦν ἐκεῖσε οὗτοι κατεκόμισαν, Eo navem appulerunt, Eo navi pervenerunt, κατήγαγον, Idem, Εἰς Ῥόδον καταγαγὼν τὴν ναῦν. Idem, (1289.) Μήτε ναῦν κατακεκόμικεν εἰς τὸν Πειραιᾶ, ubi exponi etiam potest Reduxit: sicut Bud. et in h. l. Æschin. de Male gesta Leg. Συνέβαινε δὲ τὸν στρατηγὸν ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα τριήρεις λαβόντα ἐκ τῶν νεωρίων, μὴ κατακεκομικέναι, vertit non solum Deportasse, sed etiam Reportasse. Aliquando exp. etiam Comporto, Conveho: quomodo accipi potest ap. Herodian. 8, (2, 7.) Τά τε ἀπὸ τῆς ἠπείρου διὰ γῆς ἢ ποταμῶν κατακομιζόμενα παρεῖχον ἐμπορεύεσθαι τοῖς πλέουσι, de Aquileja. ["Diod. S. 2, 162. Bast Lettre 183." Schæf. Mss. "Arrian. 61." Wakef. Mss. * Εὐκατακόμιστος, Strabo 12. p. 822. Cyrill. Alex. Homil. 19. p. 256. Διὰ πολλὴν ἄγαν ἀσθένειαν, καὶ τὸ λίαν εὐκ. εἰς τὸ πλημμελὲς, Proclive.] Κατακομιδή, Deportatio, Comportatio, Thuc. (1, 120.) Χαλεπωτέραν ἕξουσι τὴν κ. τῶν ὡραίων, Comportationem fructuum, Bud. εἰσκομιδήν, ut idem Thuc. vocat. [* Συγκατακομίζω, Dionys. H. 1, 411.]

Μετακομίζω, Transveho, Transporto, i. q. διακομίζω supra. Polyb. (3, 42, 8.) Πολλὰς ἥρμοσαν σχεδίας ἀρκούσας τῇ χρείᾳ πρὸς τὸ παρὸν, ἐφ' αἷς διεκομίσθησαν ἀσφαλῶς. Quod ita Liv., Alveos informes raptim faciebant quibus se suaque transveherent. Pro Transporto autem, Transfero, accipitur in Herodiano 1, (14, 8.) Ἁρπάσαι γὰρ τὸ ἄγαλμα αἱ τῆς Ἑστίας ἱέρειαι παρθένοι διὰ μέσης τῆς ἱερᾶς ὁδοῦ εἰς τὴν τοῦ βασιλέως αὐλὴν μετεκόμισαν, In aulam regiam transtulerunt. "Μετακορμίζω, Trajicio, Transfero, "VV. LL. perperam pro μετακομίζω." ["Ad Charit. 710. * Μετακομιστέος, Porson. Med. p. 25. * Μετακόμισις, ad Diod. S. 1, 130." Schæf. Mss. * Δυσμετακόμιστος, Cyrill. Alex. l. 3. in Exod. p. 339. in Sophon. c. 3. p. 610.] "Εὐμετακόμιστος, Transportatu traductuque facilis. Schol. Thuc. 1, (2.) p. 1. "dicit εὐμετακόμιστοι ὄντες πρὸς τὸ μετανίστασθαι, "pro Expediti ad transmigrandum et transvectu "faciles." [* Μετακομιδή, Gl. Evectio, Transvectio. "Planud. in Laud. Diomedis Martyris Ms." Boiss. Mss. Chrys. in Genes. 1. p. 91, 34. Athan. 1, 568. "Toup. Opusc. 1, 42." Schæf. Mss.]

Παρακομίζω, Præterveho. Et παρακομίζομαι, Prætervehor. Thuc. 6, (44.) p. 212. Καὶ ὡς ἕκαστοι εὐπόρησαν, παρεκομίζοντο τὴν Ἰταλίαν, Prætervehebantur, παραπλέοντες ἐκομίζοντο, Schol. || Bud. interpr. etiam Transveho, Transporto, ut ea, quæ in triumpho transvehuntur. || Deduco, Comitor, ex Aristot. || Seduco, λεληθότως καὶ ἔξω τῆς προκειμένης ὁδοῦ ἄγω. || Deporto, Importo, Conveho, Xen. Ἑλλ. 5, (4, 57.) Εὐπόρως ἤδη οἱ Θηβαῖοι σῖτον παρεκομίζοντο. Pro Deportare accipi potest in Plut. Λαβὼν ὑποζύγια ψυκτῆρας διαλίθους παρακομίζοντα. || Παρακομίζομαι, Appellor, Applico, παραγίνομαι, Bud. || Παρακομίζω, Affero, Plut. (8, 58.) Τὰ τῶν πολυπραγμόνων ὦτα χρηστὸν οὐδὲν, οὐδ' ἀστεῖον, ἀλλ' οἱ φονικοὶ λόγοι διέρχονται καὶ τρίβουσιν, ἐκθύσιμα καὶ μιαρὰ διηγήματα παρακομίζοντες. || Pro simplici Porto, Fero, Plut. Othone (3.) Τὰ ὅπλα κατὰ Καίσαρος οὐ Καίσαρι παρακομίζεσθαι, Arma contra Cæsarem ferre, non pro Cæsare. ["Cattier. Gazoph. 83. ad Diod. S. 1, 584. Thom. M. 685. Schmied. ad Plut. Alex. 164." Schæf. Mss. * Παρακομιστὴς, Gl. Tractator.] "Δυσ- "παρακόμιστος, Qui difficulter vehitur equo vel gestatorio, h. e. Qui difficulter viam facit. Plut." [Demetrio 19.] "de Antigono, Μεγέθει δὲ καὶ "βαρύτητι σώματος μᾶλλον ἢ διὰ τὸ γῆρας ἐπὶ τὰς "στρατείας γεγονὼς δυσπαράκομιστος, ἐχρῆτο τῷ παιδί." Bud. E Polybio autem (3, 61, 2.) affertur πλοῦς "μακρὸς καὶ δυσπαράκομιστος, pro Navigatio longa "atque difficilis, utpote in qua παρακομίζεσθαι sit "δυσχερές." Εὐπαρακομιστὸς, Advectu s. Comportatu facilis. [Aristot. Polit. 7, 5. Plut. 8, 357.] Παρακομιδή, Prætervectio, si ita loqui liceret. Item Advectio et Adventus, VV. LL. Et Comportatio, i.q. εἰσκομιδὴ et κατακομιδή. Polyb. Αἱ γὰρ τῶν ἐπιτηδείων π. κωλυθήσονται, Commeatuum comportatio in castra, Bud. Eod. sensu accipit h. v. Schol. Thuc. supra in Κομιδή. ["Thom. M. 685." Schæf. Mss. Polyb. 10, 10, 13. * Συμπαρακομίζω, Thuc. 8, 39. 41. Diod. S. 3. p. 110, 21.]

Περικομίζω, Circumveho. Et περικομίζομαι, Circumvehor; interdum Circumvehor navi, i. e. περιπλέω. Thuc. 3, (81.) p. 109. Καὶ τὰς ναῦς περιπλεῦσαι κελεύσαντες ἃς ἐπλήρωσαν, ἐς τὸν Ὑλλαϊκὸν λιμένας ἐν ὅσῳ περιεκομίζοντο, τῶν ἐχθρῶν εἴ τινα λάβοιεν, ἀπέκτεινον. * [Περικομιδή, Geopon. 1, 14, 9.]

Προκομίζω, Præfero, i. e. Fero ante; Effero, ut funus. Greg. Προεκομίζετο μὲν ὁ ἅγιος χερσὶν τῶν ὁσίων ὑφούμενος, de Basilii funere, Bud. || Προκομίζω τοὺς λόγους, Exhibeo, ἐκδίδωμι, Bud. e Pand. Idem Bud. προκομίζομαι pro Prætendo affert ex Œcumenio. [Schæf. ad Longum p. 365. 381. 407. "Villois. ap. Eund. 170. 195. 260. 267. Thom. M. 606. Diod. S. 2, 644. ad Xen. Eph. 225. ad Charit. 286. ad Lucian. 1, 376. Toup. Opusc. 1, 279." Schæf. Mss. * "Προκομιστέος, Clem. Alex. 286. Athan. 1, 452." Kall. Mss. * "Προκομιζόντως, * Προκομίδην, Hes. * Προκόμισμα, Etym. M. 363, 28." Wakef. Mss.] Προκομιδή, Exhibitio, παράστασις, Pand. teste Bud. [Gl. Prolatio. "Euseb. V. C. 1, 22." Mendham. Mss.]

Προσκομίζω, Apporto, Affero, Herodian. (4, 12, 11.) Προσκομίζουσι πάντα τὸν σύνδεσμον τῶν ἐπιστολῶν: 8, (7, 4.) Οἱ λευχειμονοῦντες καὶ δαφνηφόροι θεῶν πατρίων ἕκαστοι προσεκόμιζον ἀγάλματα, Afferebant, Comportabant. || Adveho, Adduco, Veho ad Thuc. 4, 115. p. 158. Προσιόντος ἤδη τοῦ στρατεύματος ᾗ ᾤοντο μάλιστα αὐτοὺς προσκομιεῖν τὴν μηχανήν: 1, (50.) Καὶ τῶν πλείστων (νεκρῶν) ἐκράτησαν, ὥστε προσκομίσαι πρὸς τὰ Σύβοτα, Plurimos nacti sunt quos ad Sybota conveherent: (51.) Αἱ εἴκοσι νῆες διὰ τῶν νεκρῶν καὶ ναυαγίων προσκομισθεῖσαι κατέπλεον, Advectæ. Plut. Pericle, Προσκομίζεται φορείῳ πρὸς τὰ ἔργα, Lectica vehitur ad inspicienda opera. Et voce med. signif. act. ap. Thuc. 1. Ὥστε καὶ ναυάγια πλεῖστα καὶ νεκροὺς προσκομίσασθαι, Ita ut multa

navium fragmenta et cadavera recepta advexerint. [" Ad Xen. Eph. 225. ad Charit. 286. Villois. ad Long. 260." Schæf. Mss. * Προσκομιστέον, Suid. 3, 201. Geopon. 16, 4. * Προσκομιστὴς, Cyrill. c. Jul. 6. p. 205. * Προσκομιστικός, Zonaras ap. Barker. Ep. Cr. ad Boiss. 262.] Προσκομιδὴ, Advectio, ἀναφορὰ, Hes. [Gl. Oblatio.]

Συγκομίζω, Comporto, Conveho, Xen. (Ἀπ. 2, 8, 3.) Ἔργων τε ἐπιστατοῦντα, καὶ συγκομίζοντα καρποὺς, Convehentem fruges collectas, Greg. Σπεῖρε μὲν ὅτε καιρὸς, καὶ συγκόμιζε, Philo V. M. 3. Ὃν ἰδὼν Μωϋσῆς, συγκομίζειν κελεύει, Colligi jubet. Et pass. Xen. K. (5, 5.) Ὅσα γὰρ ἡ γῆ φέρει, τὰ μὲν ἥμερα συγκεκόμισται, τὰ δὲ ἄγρια γήρᾳ διαλέλυται, Comportata et collecta sunt. Συγκομίζομαι active quoque capitur pro Comporto, Conveho, et metaph. a frugum comportatione sumta pro Colligo, Xen. K. Π. 1, (5, 7.) Κάλλιστον δὲ πάντων καὶ πολιτικώτατον κτῆμα εἰς τὰς ψυχὰς συγκεκόμισθε, Lucian. (1, 49.) Σὺ γὰρ ὀλίγα καὶ ὅσα οἷόν τε ἦν, τυγχάνεις τῇ μνήμῃ συγκεκομισμένος. || Una porto, Simul fero s. duco, Una mecum fero, porto, duco, Xen. K. Π. 4, (3, 4.) Οὐκοῦν πάντα κἀγὼ ταῦτα ἱππεὺς γενόμενος συγκομίζομαι πρὸς ἐμαυτὸν, Hæc omnia mecum ipse porto: 8, (2, 12.) Τούς τε ἰατροὺς ἀρίστους συνεκομίσατο πρὸς αὐτὸν, Undique collectos ducebat secum. || Συγκομίζειν νεκρὸν, Componere mortuum ad sepulturam, Soph. Aj. (1047.) Οὗτος, σὲ φωνῶ, τόνδε τὸν νεκρὸν χεροῖν Μὴ ξυγκομίζειν, ἀλλ' ἐᾶν ὅπως ἔχει, Istum mortuum manibus ne componito. Sic vero et Schol. Æsch. S. c. Th. tradit de mortuis dici συγκομίζειν, ἐκκομίζειν, ἀνακομίζειν: eam autem differentiam inter hæc tria constituit, ut συγκομιδὴ sit ἡ πρὸ του τάφου πᾶσα ἐπιμέλεια, ἐκκομιδὴ autem, ἡ πρὸς τὸν τάφον ἀπαγωγὴ, at ἀνακομιδὴ, ἡ ἐκ τάφου εἰς τάφον μετάθεσις. Soph. Schol. l. c. vult esse metaph. a frugum collectione. [" Brunck. Aristoph. 2, 200. Diod. S. 1, 12. 43. 325. 384. Abresch. Lectt. Aristæn. 71. ad Lucian. 1, 243." Schæf. Mss. * Συγκομιστέος, Hes.] Συγκομιστήρια, τὰ, Festa, quibus in frugum comportatione sacra fiebant, θυσία ἐπὶ συγκομιδῇ καρπῶν, Hes. At Eust. cum dixisset θαλύσια esse τὰς μετὰ συλλογὴν τῶν καρπῶν διδομένας θεῷ ὑπὲρ τοῦ καὶ εἰσέπειτα θάλλειν τὰς ἀρούρας, ἀπαρχὰς, subjungit, quosdam Rhetorum συγκομιστήρια hæc appellasse. Ibid. dicit ἐπὶ συγκομιδῇ τῶν καρπῶν τὸ θαλύσια solita fuisse θύεσθαι. [" Thom. M. Add. ad 535. ad Il. I. 530." Schæf. Mss.] Συγκομιστὸς, Comportatus: συγκομιστὰ δεῖπνα, Athen. Cœnæ collatitiæ, δεῖπνα ἐκ συμβολῆς ἐπιτελούμενα, cum unusquisque aliquid in commune confert. Item συγκομιστὴ ῥητίνη, Resina locularis, Palladio, quod in loculis comportaretur non colata et impura, VV. LL. Ῥητίνη ἡ ἐκ τῶν κεραμίων ὑγρὰ, inquit Gorr., ut vocatur a Gal. Meth. Med. 6. h. e. Laguncularis, s. Liquida e doliis aut amphoris resina, sc. quod e doliis atque amphoris afferretur; vel etiam συγκομιστὴ, quod in alveis et doliis olim comportaretur: quæ cocta in aqua, vel cremata sine aqua in prunis, sicca redditur et friabilis: eaque est quam φρυκτὴν, Frictam s. Tostam, non addito etiam resinæ nomine, vel πεφρυγμένην, Retorridam, vocant. Hæc ille. || Est et συγκομιστὸς ἄρτος, Panis, quem alio nomine Gal. αὐτόπυρον appellari scribit, quod ex omnibus farinæ suæ partibus citra ullam detractionem constet, mediumque esse inter furfuraceum et similagineum. Quod si verum est, male illi sentiunt, qui συγκομιστὸν Furfuraceum panem interpr., et alio nomine πιτυρίαν dici volunt. Vocatus est autem συγκομιστὸς quasi Confusaneus, quoniam castratus non sit, sed omnia simul tulerit, furfures, utriculos, et similam. Hæc idem Gorr. Galenus Lex. Hippocr. συγκομιστοὺς ἄρτους exp. τοὺς ῥυπαροὺς, i. e. Panes sordidos, διὰ τὸ πάντα ἅμα τὰ ἄλευρα συγκομίζεσθαι καὶ μὴ διακρίνεσθαι: ad Gl. 2. συγκομιστὸν ἄρτον esse dicit τὸν μέσον τοῦ τε ἀκριβῶς καθαροῦ καὶ τοῦ πιτυρίτου καλουμένου, ὃν ἔνιοι αὐτόπυρον ὀνομάζουσι. Dipbilus Siphnius ap. Athen. (115.) Ἄρτοι οἱ ἐκ πυρῶν, κριθίνων εἰσὶ πολυτροφώτεροι καὶ εὐοικονομητότεροι, καὶ τὸ ὅλον κρείττονες· εἶθ' οἱ σεμιδαλῖται, μεθ' οὓς οἱ ἀλευρῖται, εἶθ' οἱ συγκομιστοὶ ἐξ ἀσήστων ἀλευρων γενόμενοι, E farina non cribrata, quemadmodum Gal. eos confici docet ἐξ ἀλεύρων μὴ διακρινομένων. Ἀσυγκόμιστος, ὁ, ἡ, Qui comportatus s. collectus non est, Xen. (K. Π. 1, 5, 7.) Ἐᾷ τὸν καρπὸν ἀσυγκόμιστον. Συγκομιδὴ, Comportatio; plerumque de Frugum comportatione s. collectione et congestione. Thuc. 3, (15.) Οἱ δὲ ἄλλοι ξύμμαχοι βραδέως τε ξυνελέγοντο, καὶ ἐν καρποῦ ξυγκομιδῇ ἦσαν, Occupati in comportandis et colligendis frugibus. Isocr. Areop. (11.) Εὐκαίρως, καὶ πρὸς τὴν ἐργασίαν τῆς χώρας, καὶ πρὸς τὴν σ. τῶν καρπῶν. Item σ. τῶν καρπῶν ποιεῖσθαι, Can. 12 Conc. Sardic. i. e. Colligere s. Comportare fruges, vel ἐν καρποῦ συγκομιδῇ εἶναι, ut Thuc. loqui dictum est. Solebant etiam fieri sacrificia ἐπὶ συγκομιδῇ τῶν καρπῶν, ut in Συγκομιστήρια annotavi. Ab hac frugum collectione metaphora sumta dicitur συγκομιδὴ ἱστοριῶν, Rerum gestarum in unum volumen collectio. Herodian. in præfatione, Οἱ πλεῖστοι τῶν περὶ συγκομιδὴν ἱστορίας ἀσχοληθέντων. || Est et in Funere quædam συγκομιδὴ, qua sc. defuncti cadaver ad sepulturam componitur. Vide Συγκομίζω. [Xen. Ἑλλ. 7, 5, 14. " Ad Dionys. H. 2, 736. Wessel. ad Diod. S. 1, 12. 19. 85." Schæf. Mss.]

[* Ὑπερκομίζω, Strabo 2. p. 126.]

ΚΟΜΗ, ἡ, Coma, Comta cæsaries et curiosius culta; at τρίχωμα, Capillitium neglectum, nec ulla cura comtum: a κομέω, ut Artemid. docet, αἱ μεγάλαι καὶ ἀτημέλητοι τρίχες, ὡς μὴ δοκεῖν κόμην εἶναι, ἀλλὰ τρίχωμα· κομεῖν γὰρ τὸ ἐπιμελεῖσθαι. Eust. vero a κοσμεῖν derivat. Utriusque etymi meminit Etym., afferens et tertium, sc. a κείρω: prius autem sicut facilius est, ita et verisimilius. Quod vero ad derivationem a κοσμέω attinet, cum ea facere videtur, qui ap. Plut. Apophth. dicit, Τοὺς μὲν καλοὺς τὴν κ. εὐπρεπεστέρους ποιεῖν, τοὺς δὲ αἰσχροὺς, φοβερωτέρους. Il. A. (197.) et ap. Lucian. (1, 333.) ξανθὴ κόμη, Il. P. (51.) κόμαι χαρίτεσσιν ὁμοῖαι, Πλοχμοί θ' οἱ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκωντο. Item κόμαι πρόσθετοι, Xen. K. Π. 1, (3, 2.) Comæ appositiæ. Il. A. (197.) κόμης ἕλε Πηλείωνα, Coma s. Crinibus arripuit. Et ap. Plut. Artax. Τῇ ἑτέρᾳ χειρὶ δραξάμενος τῆς κόμης αὐτοῦ, καὶ καταγαγών. Virg. Implicare comam manu, Comæ trahuntur per terram. Il. Σ. (27.) χερσὶ κόμην ἤσχυνε δαΐζων, Laniare comam, Lucan.: X. (406.) Τίλλε κόμην, ἀπὸ δὲ λιπαρὴν ἔρριψε καλύπτρην. Et ap. Athen. 12. Κόμην πώγωνά τ' ἐκτετιλμένος. Od. Δ. (198.) Κείρασθαί τε κόμην, βαλέειν τ' ἀπὸ δάκρυ παρειῶν. Plut. Ἀπομάξαι δάκρυον, ἀποκεῖραι κόμην, ἀφελέσθαι τὸ ἱμάτιον, Athen. 12. Κόμας ἐκειράμεθα μάρτυρας τρυφῆς. Et κόμην τρέφειν, Nutrire comam, 9. Et 6. Κόμας τε ἔτρεφον καὶ πλοκαμίδας ἔχειν ἤσκουν, sicut Hom. supra κόμας et πλοχμοὺς conjunxit. Item τὴν κόμην διακρίνειν. Plut. (7, 148.) Διὰ τί τῶν γαμουμένων αἰχμῇ δορατίου τὴν κόμην διακρίνουσι; Paus. Att. Ἀναδούμενος ταινίᾳ τὴν κόμην. Cogere nodo comas, Seneca, Nodare, Claud. Renodare, Horat. Stringere vittis, Virg. Vincire, Horat. Auro ligatas comas substringere, Lucan. Item Herodian. 4, (7, 4.) Κόμας τῇ κεφαλῇ ἐπετίθετο ξανθὰς, Flavam capiti cæsariem imponebat, Plut. (9, 88.) Φάρμακον, ᾧ τὴν κόμην αἱ γυναῖκες ἀναλειφόμεναι ποιοῦσι χρυσοειδῆ καὶ πυρράν: (10, 66.) Φιλόκοσμον εἶναι περὶ κόμην. Et κομῶν προσθέσεις, Philostr., ut supra κόμαι πρόσθετοι. Item, Ἀνασεσυρμένην ἔχειν τὴν κόμην, Ita longum habere capillum, ut post se aliquis trahere videatur: ἀναφρίττουσαν ὑπὲρ τὸ μέτωπον, Qui supra frontem erigatur s. attollatur: τῷ μεταφρένῳ περιῤῥέουσαν, Circumfluentem scapulis: περικεχυμένην τῷ τένοντι, Diffusum cervice: οὐκ ἐσφηκωμένην, Non collectum: οὐκ ἔνδετον, Non religatum: περισχιζομένην τῷ μετώπῳ ἢ μεταφρένῳ, Divisum fronte aut scapulis: τοῖς ὤμοις προσπαίζουσαν, Qui humeris assultet: ἐξηνεμωμένην κατὰ τῶν νώτων ἢ ἐπὶ τῶν νώτων, Virg. dederatque comam diffundere ventis. Cam. || Tribuitur etiam arboribus, ut Lat. Coma, quo nomine Eust. scribit intelligi τὰ φύλλα καὶ τοὺς λεπτοὺς κλαδίσκους, Frondes, Od. Ψ. (195.) ἐπέκοψα [ἀπεκ.] κόμην τανυφύλλου ἐλαίης, Th[illegible]. C. Pl. 3, (7, 2.) Αἵ τε ῥίζαι προσαύξονται καὶ ἡ κόμη. Idem Theophr. loquens de cupresso, picea et cedro, Ταῦτα γὰρ ἐὰν περιαιρεθῇ

τὴν κόμην, φθείρεται πάντα καὶ οὐ βλαστάνει, καθάπερ οὐδ' ἐπικαυθέντα, Plin. Eæ enim, detracto cacumine aut ignibus adusto, iutereunt. Ead. a poetis dicitur etiam φόβη, Eust. Πᾶσαν αἰκίζων φόβην ὕλης πεδιάδος. || Itemque et herbis coma tribuitur: ut κόμη τοῦ ἀψινθίου, Absinthii coma, cacumen, caput, Diosc. 4, 165. de tithymallo helioscopio, Συμπεριφέρεται τούτου ἡ κόμη τῇ τοῦ ἡλίου κλίσει, Plin. Nomen accipit, quoniam capita cum sole circumagit: paulo ante de tithymallo characia, Ἐπ' ἄκρων δὲ τῶν καυλῶν κόμη σχοινοειδῶν ῥαβδίων: cui Plin. dicit esse in cacuminibus comam junci. Est etiam Herbæ nomen, quæ alio nomine τραγοπώγων appellatur. Theophr. H. Pl. 7, 7, (1.) Plin. 27, 13. ubi Comen nominat, servata v. Gr. [" Thom. M. 528. 541. ad Charit. 689. Wakef. Trach. 567. Jacobs. Anth. 6, 120. 10, 180. Valck. Phœn. p. 84. Bibl. Crit. 1, 4. p. 37. Fischer. ad Anacr. p. 16. Coma, i. e. Frondes arboris, etc., Jacobs. Anth. 6, 106. 120. 9, 375. Longus 58. Vill., Brunck. Anal. 2, 300. Valck. Hipp. p. 185. ad Callim. 1, 195. K. in Dei honorem nutrita, ad Diod. S. 1, 270. Apollini dedicata, Jacobs. Anth. 7, 177. K. Ἀεσβὶς, Toup. Opusc. 1, 243. K. ἔχειν, Kuster Aristoph. 51. Λύειν τὰς κ., ad Charit. 722." Schæf. Mss.] Κομοτροφέω, Comam nutrio, κόμην τρέφω, ut Athen. loquitur, ap. Strab. de Gallia comata loquentem. [Strabo 4. p. 300. Diod. S. 1, 11.] Κόμαιθος, ὁ, ἡ, Rutilam cæsariem gerens, Cujus coma ignei coloris est; Flavam habens cæsariem ξανθόθριξ, Auricomus, VV. LL. citantia e Lycophr. [924.]

Ἀβροκόμης, Qui molli, delicata s. culta coma est, Bacchi epith. || Nom. satrapæ. [" Jacobs. Anth. 6, 51. 11, 74. Wakef. Ion. 938. ad Xen. Eph. 122. Valck. ad Herod. 243. Ἀβροκόμας, ad Callim. 234. * Ἀβρόκομος, Marianus 2. * Ἀβροκόμη, Ruhnk. Ep. Cr. 280." Schæf. Mss.] Ἀβροκομάω, Molli coma sum, Delicata cæsarie sum: ἁβροκομᾶ, ὁ τὴν κόμην φαιδρὰν ἔχων, Hes. forsitan tamen leg. ἁβροκόμας pro ἁβροκομᾶ. [" Jacobs. ad Anth. 1. p. 16. * Ἀρτικόμης, 46. Græf. ad Meleagr. (26.) p. 69." Schæf. Mss. " Wharton. ad Theocr. 2, 81. Klotz. ad Straton. 162." Kall. Mss. Schn. Lex. habet et * Ἀρτίκομος, sed nullo exemplo. * Πλαστοκόμης, Manetho 4, 364.] Πυῤῥοκόμης, Qui rutila s. fulva coma est, πυῤῥόθριξ. [" Schol. Il. B. 642." Wakef. Mss.] Σταβαλοκόμης, Qui crispa coma est: σταβαλοκόμαν enim Hes. exp. οὐλοκόμην. Στραβαλοκομᾷν, " Eid. οὐλοκο" μᾷν. Στραμβολοκομᾷν, Esse crispis capillis, VV. LL." [* " Φριξοκόμης, ad Lucian. 1, 289. Anyte 3." Schæf. Mss.]

Ἄκομος, ὁ, ἡ, Qui comatus non est, Cui cæsaries nulla est, J. Poll. ἄθριξ, ἄ. τὴν κεφαλήν. Lucian. 1, 382.] " Ἀκόμης, Hesychio οὐκ * εὐδιάκονος οὐδὲ πα" νοῦργος. Videndum vero annon significet etiam " Non comatus, Calvus, ut ἄκομος." Ἀκομία, Comæ s. Cæsariei defectus; Calvitium, et ἄκομος, Calvus, VV. LL. Ἀκρόκομος, s. Ἀκροκόμης, Qui copiosiore capillo est, Cam. Il. Δ. (533.) Θρῆικες ἀκρόκομοι. Eust. ἀκροκόμους exp. ἄκρως κομῶντας s. καρηκομόωντας: addit vero esse qui ἀκροκόμους exp. τοὺς ἐν ἄκρῳ τῆς κεφαλῆς κομῶντας, οὐ μὴν καθειμένας εἰς βάθος τὰς τρίχας ἔχοντας. Idem vero Eust. alibi ἀκρόκομον exp. τὸν μετρίως ἢ λίαν κομῶντα. Exemplum autem τοῦ ἀκροκόμης habes infra in Ὀπισθόκομος. [" Ad Diod. S. 1, 165. Eur. Phœn. 1517. Theocr. 22, 41." Schæf. Mss. " Const. Manass. Chron. p. 98. var. lect." Boiss. Mss. * Ἀκροκόμη, J. Poll. 2, 28.] " Ἀμ" φίκομος, Circumcirca s. Undique comans, Late co" mans. Il. P. (677.) de lepore, Θάμνῳ ὑπ' ἀμφικόμῳ " κατακείμενος. Ubi Eust. exp. πάντοθεν κομῶντι καὶ " δασεῖ, qua signif. et ἀμφιλαφεῖ dici ait: Hes. φυλ" λώδει." Αὐτόκομος, Ipse per se comatus, Sua sponte comatus, Aristoph. (B. 822.) αὐτοκόμου λοφιᾶς. " Vide Αὐτόκλαδος." [* Βαθύκομος, Aristoph. Hephæstionis, Τίς ὄρεα βαθύκομα τάδ' ἐπέσσυτο βροτῶν; * Βαθυκόμης, J. Poll. 2, 24. * Βραχύκομος, unde * Βραχυκομέω, Strabo 11. p. 531. al. * Βραχυκομάω. * " Ἐπίκομος, J. Poll. 4, 137." Kall. Mss.] Εὔκομος, s. Εὐκόμης, Bene s. Pulcre comatus, Qui eleganti cæsarie est, i. q. καλλίκομος, καλλίθριξ. Pro quo poetice DICITUR Ἠύκομος, Il. A. (36.) τὸν ἠύκομος τέκε Λητὼ, Pulcricoma Latona. [" Εὔκομος, Jacobs. Anth. 6, 120. 427. Epigr. adesp. 497. De forma ηὔκ., ad Charit. 261. Ἠύκομος, Heyn. Hom. 5, 200." Schæf. Mss. Εὐκόμης, J. Poll. 2, 24. 5, 83. * Εὐκομάω, unde εὐκομόωντα κάρηνα, Quint. Sm. 4, 403.] Καλλίκομος, Qui pulcra coma est, Eleganti cæsarie præditus, Pulcre comatus, i. q. præcedens, Od. O. (58.) Item ap. Hesiod. (Ἔργ. 1, 75.) Ὧραι καλλίκομοι στέφον ἄνθεσιν εἰαρινοῖσι: [Θ. 915. * Καλλικόμης, Eur. Iph. A. 51. πλόκαμος.] Κατάκομος, Qui disjecta coma est, Qui densa coma est. Ab J. Poll. (4, 139.) numeratur inter personas scenicas: Ἡ δὲ κατάκομος, ὠχρὰ, μέλαινα τὴν κόμην, βλέμμα λυπηρόν· τὸ δὲ χρῶμα ἐκ τοῦ ὀνόματος. [" Const. Manass. Chron. p. 109(=86. Meurs.)" Boiss. Mss. Eur. Bacch. 1185. Theophyl. Epist. 62. Barker. Ep. Cr. ad Boiss. 276. " Jacobs. Anth. 10, 408. ad Diod. S. 2, 363. Villois. ad Long. 14. Toup. Emendd. 2, 359." Schæf. Mss. * " Κρηδεμνόκομος Μνημοσύνη, Auson. Epist. 12, 13." Elberling. Mss.] " Λευκόκο" μος, Qui candida est coma, Albente præditus co" ma. Plin. 13, 19. de malis Punicis, Samia et Ægy" ptia distinguuntur erythrocomis et leucocomis." [* Αυσίκομος, Gl. Passis crinibus, " Pseudo-Chrys. Serm. 5. T. 7. p. 248." Seager. Mss. Opp. K. 3, 128. var. lect. * Μακρόκομος, unde * Μακροκομέω, Strabo 11. p. 791.] Μελανόκομος, ET Μελανοκόμης, Qui nigra coma est. [J. Poll.] Ξανθόκομος, ET Ξανθοκόμης, Qui flava cæsarie est, i. q. ξανθόθριξ, ξανθοκάρηνος. [" Opp. K. 2, 165." Wakef. Mss. * Ὀξύκομος, Anal. 3, 212. " Opp. K. 2, 194. 599." Kall. Mss.] Ὀπισθόκομος, s. Ὀπισθοκόμης, Qui a tergo comatus est, rasa aut calva fronte est, occipite comato, Comas ad tergum reflexas habens, Herod. Ὡς ὀπισθοκόμαι Εὐβοεῖς καὶ ἀκροκόμαι Θρᾷκες. [" Imo non Herod., sed J. Poll. 2, 23. ait, Καὶ μὴν ὀπισθοκόμαι μὲν Εὐβοεῖς, ἀκροκόμαι δὲ Θρᾷκες λέγονται." Schw. Mss. " Nonn. J. 2, 5. D. 13, 410." Wakef. Mss. * Οὐλόκομος, Jo. Poll. 2, 23. Inc. Levit. 23, 40. * Οὐλοκόμης, Plut. 5, 538. * Οὐλοκομάω, vide Στάβαλοκόμης.] " Παρακόμους vocabant Comici τοὺς κο" μῶντας, auctore Polluce, h. e. Comantes, Comatos " s. Comatulos." Περίκομος, Circumcirca s. In orbem comatus, Theophr. H. Pl. 3, (8, 4.) de hemeride, Π. γὰρ ἡ φυτεία καὶ ἐπεστραμμένη καὶ * καλομάσχαλος. Plin. 16, 6. Hemeris vocatur, brevior et in orbem comosa: paulo post, Καὶ γὰρ ἡ φυτεία περίκομος καὶ ταύτῃ, καὶ οὐκ εἰς ὀρθὸν, Coma s. Frondes circumcirca diffundit, non in cacumen. Πολύκομος, Cui multa coma est, spissa est cæsaries, Comosus, Diosc. 4, 165. de tithymallo dendroeide, Ἀμφιλαφὴς ἄνωθεν καὶ π., quem Plin. dicit Comosissimum esse. [* " Σκιαρόκομος, Eur. Bacch. 874. ὕλη." Seager. Mss.] Ὑψίκομος, Alte comatus. Dicitur de arboribus in summitate s. cacumine froudosis, pro In cacumine comosus, Il. Ψ. (118.) δρῦς ὑψικόμους ταναηκεῖ χαλκῷ Τάμνον, Hesiod. Ἔργ. (2, 127.) δρῦς ὑψικόμους, ἐλάτας τε παχείας. Ead. signif. dicitur ὑψιπέτηλος. [* Φιλόκομος, Synes. 64. 66. * Φυλλόκομος, Aristoph. Ὄρν. 214. 742. In Brunckii Ind. scribitur Φυλλοκόμος, tanquam a Κομέω.]

[* " Κερασκόμη, Pastinaca, Diosc. Notha 454. * Κερασκόμιον, Œnanthe, 459." Boiss. Mss.]

[* " Κόμιον, dimin., Coma, Arrian. Epict. 339, (445.)" Wakef. Mss. " I. q. προκόμιον, Fragm. Pythag. p. 713. Mantile. Wessel. ad Herod. p. 310." Schn. Lex.] " Προκόμιον, Anterior coma, Antiæ s. " Capronæ: αἱ πρῶται τρίχες, Schol. Hom. Item " Coma quæ alterius loco apponitur s. circumponi" tur: ut J. Poll. 2, (30.) scribit πηνίκην et προκόμιον " προσθετὸν dictum fuisse quiddam quod οἱ ἐνδεῶς " τριχῶν ἔχοντες εἰς κόμης λόγον ἔπραττον, tam viri " quam feminæ." [Athen. 523. Aristot. H. A. 9, 45. Œc. 2, 14. " Schol. Aristoph. Πλ. 271. Suid. v. Φενάκη." Boiss. Mss. Xen. Ἱππ. 5, 6, 8. * Προκομία, i. q. προκόμιον, Ælian. H. A. 16, 10.] " Προσκόμιον " affertur pro Appositia coma: pro quo supra " προκ."

Κομάω, Comatus sum, Comam nutrio, Xen. A. (11, 3.) Ἐφῆκε δὲ καὶ κομᾶν τοῖς ὑπὲρ τὴν ἡβητικὴν ἡλικίαν, Aristot. Rhet. 1. Ἐν Λακεδαίμονι κομᾶν καλὸν, ἐλευθερίας γὰρ σημεῖον, οὐ γάρ ἐστι κομῶντα ῥᾴδιον οὐδὲν ποιεῖν ἔργον θητικόν: [cf. 3, 11.] Plut. (6, 717.) Λυκοῦργος ὁ Λακεδαιμόνιος εἴθισε τοὺς πολίτας κομᾶν: (7, 82.) Παρ' Ἕλλησιν, ὅταν δυστυχία τις γίνεται, κείρονται μὲν αἱ γυναῖκες, κομῶσι δὲ οἱ ἄνδρες. Interdum additur accus. ejus rei, quæ comata s. pilis obsita est, Herod. κομῶντες τὰς κεφαλὰς, Capite comoso, Xen. Σ. (4, 28.) Μὴ ἅπτεσθαί μου, πρὶν ἂν τὸ γένειον τῇ κεφαλῇ ὁμοίως κομήσῃς. Ipsæ etiam τρίχες dicuntur κομᾶν, Opp. K. 3, (27.) ἑκ δ' ἄρα δειρῆς Καὶ γενύων ἑκάτερθε θοαὶ κομόωσιν ἔθειραι, utrimque luxuriant jubæ. Philostr. Ep. 25. Ὡς γὰρ χρυσὸς ἀνάθημα καὶ ἄργυρος, οὕτω καὶ τρίχες κομῶσαι. Eod. modo Silius, Crines comantes, Virg. Setæ hircorum comantes. Transfertur et ad alia, Aristot. de Mundo, Ἡ γῆ φυτοῖς κομῶσα παντοδαποῖς, Stirpibus omnis generis comans: Val. Flacc. Pellem villis comantem, Stat. etiam Comantem humum pro Gramine luxuriantem: et Sylvas comantes idem Valerius. Chrys. Ἄμπελος τοῖς φύλλοις κομῶσα, Foliis comans, s. Vernans, Luxurians, Frondens, Dionys. P. κομᾶν λιβάνῳ. || Effero me, et quasi Cæsariei nomine glorior et jactito me, σεμνύνομαι, metaph. sumta ἀπὸ τῶν μέγα φρονούντων τῇ κόμῃ, Aristoph. Σφ. (1317.) Ἐπὶ τῷ κομᾶς, καὶ κομψὸς εἶναι προσποιεῖ: Quo fretus insolescis et te effers? Sic Lucian. (1, 39.) Τί δὲ τὸ μέγα τοῦτό ἐστιν ἐφ' ὅτῳ καὶ κομᾶς; Aristoph. Πλ. (170.) Ὁ μέγας δὲ βασιλεὺς οὐχὶ διὰ τοῦτον κομᾷ; Opp. K. 3, (192.) Πολλαῖσίν τ' ἀλόχοισιν ἀγαλλόμενοι κομόωσι, Sese venditant, efferunt, Hoc iusolescunt, Sibi hoc ipso placent. Antiphanes Epigr. ἐπ' Ἠρίννῃ κομῶντες, Sibi placentes ob Erinnam poetriam, Plut. Ὑψαυχεῖν καὶ κομᾶν καὶ μεγαληγορεῖν, Cervices tollere et se efferre et magnifice loqui. In h. autem l. Aristoph. Ἱππ. (580.) Μὴ φθονεῖθ' ἡμῖν κομῶσι, μηδ' ἀπεστλεγγισμένοις, Schol. exponit τρυφῶσι, πλουτοῦσι, annotaus, κομᾶν accipi etiam ἐπὶ τοῦ τρυφᾶν καὶ γαυροῦσθαι καὶ μέγα φρονεῖν: [" Thom. M. 528. 541. Jacobs. Anth. 6, 119. 9, 123. 143. 375. Kuster. Aristoph. 53. 58. Boiss. Philostr. 511. Theocr. 1, 133. Ruhnk. Ep. Cr. 161. Hymn. in Cer. 454. et Mitsch., ad Herod. 41. 656. Wyttenb. Ep. Cr. 33. Ammon. 84. Valck. Anim. 127. Wakef. ad Mosch. 2, 68. ad Meleagr. Id. 4. ad Lucian. 1, 230. De plantis, Valck. Hipp. p. 185. ad Callim. 1, 195. Med., Brunck. Aristoph. 2, 80. K. ποταμῷ, Boiss. Philostr. 566.: ἐπὶ τυραννίδι, (Tyrannidem affecto,) Herod. 407. (5, 71.) vide Larcher. 4, 290.: ὄπιθεν, Heyn. Hom. 4, 314. Boiss. Philostr. 511. Ἑκόμα πολλοῖς ἄνθεσιν ὁ λειμὼν, Achill. Tat. init." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 5, 45. 9, 57. Ἀστέρες κομόωντες, i. q. κομῆται, Arat. D. 359. " Ionice κομέω, Herod. 2, 36. 4, 180." Schw. Mss.] " Κο-
" μητὰ Hesychio αὐχμητά." " Ἀνακομῶ, Suidæ τὸ
" ἀναφύω: forsan pro Iterum como, s. Repullulo: vel
" pro Comas s. Germina emitto." " Ἀποκομάω,
" Comis nudo, Tondeo, ut accipitur in Luciano (2,
" 329.) Καὶ γὰρ σκαφίον ἐκεκάρμην, ὡς ἂν οὐ πρὸ πολ-
" λοῦ τὸν κύννυν καὶ τὴν κορυφαίαν ἀποκεκομηκώς." [* Ἐπικομάω, J. Poll. 4, 136. Ξανθῇ κόμῃ ἐπικομῶν: cf. 2, 25. " Ἐπικομάσας, ad Hes. 1, 1363, 1." Dahler. Mss. * Κατακομάω, Procop. Anecd. c. 7. Τὸν μύστακα κατακομᾶν ἔθελον.]

Κομήτης, ὁ, Comans, Comatus, Crinitus, Phœnix Colophonius ap. Athen. (530.) Μῆδος Εἶς, ἢ Κόραξος, ἢ ἀπὸ τῶν ἄνω λιμνῶν Ἰνδὸς κομήτης, Aristoph. N. (348.) ἦν μὲν ἴδωσι κομήτην Ἄγριόν τινα τῶν λασίων τούτων, οἷόν περ τὸν Ξενοφάντου, Prov. ap. Synes. et Suid. Οὐδεὶς κομήτης, ὅστις οὐ ψηνίζεται. Hos κομήτας, Comatulos, pro Impudicis ap. vett. habitos fuisse tradit Cam. Item κομήτης λειμών, Eur. Hipp. (210.) Pratum comans, h. e. Læto et quasi comante gramine vestitum, Pratum herbidum. Sic Stat. Humus comans, Val. Flacc. Jugum sylvæ comans, Sylva comans. Sunt et ἀστέρες κομῆται, Stellæ comantes, crinitæ, cincinnatæ, ut aliqui malunt. Philostr. Ep. 25. Τιμῶσι δὲ οἱ σοφοὶ καὶ τῶν ἀστέρων τοὺς κομήτας. Sic Ovid. Metam. de Cæsare, Resque domi gestæ properataque gloria rerum In sidus vertere novum, stellamque comantem. Plerumque vero absolute dicitur κομήτης pro ἀστὴρ κομήτης. Aristot. de Mundo, Ἐν τῇ πυρώδει καὶ ἀτάκτῳ οὐσίᾳ κομῆται λεγόμενοι στηρίζονται, καὶ σβέννυνται πολλάκις. Cic. 1 de N. D. Tum facibus visis cœlestibus, tum stellis iis, quas Græci κομήτας, nostri Crinitas vocant. Plin. 2, 25. κομήτας Græci vocant, nostri Crinitas, horrentes crine sanguineo, et comarum modo in vertice hispidas. Ibid. Cometen dicit, servato vocab. Gr. Plura autem cometarum genera tradit, Pogonias, Acontias, Xiphias, Disceos, Pithites, Ceratias, * Lampadias, Hippeos, item candidos, et hirtos villorum specie: tradit et alia notatu digna. De cometa Il. Δ. (75.) Οἷον δ' ἀστέρα ἧκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω Ἢ ναύτῃσι τέρας, ἠὲ στρατῷ εὐρεῖ λαῶν, Λαμπρόν· τοῦ δέ τε πολλοὶ ἀπὸ σπινθῆρες ἵενται. An vero hic sit οὔλιος ἀστὴρ ap. Il. Λ. (62.) necne, ignorare se scribit Cam. At Eust. οὔλιον ἀστέρα esse vult Sidus caniculæ, διὰ τὰ ολέθρια καύματα. || Κομήτης, Tithymallus χαρακίας, Dioscor. 4, 165. cujus ἐπ' ἄκρων τῶν καυλῶν scribit nasci κόμην σχοινοειδῶν ῥαβδίων, Plin. In ejus cacuminibus comam junceam nasci tradit. [" Wakef. Trach. 567. Jacobs. Anth. 9, 268. Theætet. 6. et Jacobs. Comans, ad Herod. 446. De prato, Valck. Hipp. p. 185. Cometa, ad Diod. S. 1. 92." Schæf. Mss. Οὔρσος κισσῷ κομήτης, Eur. Bacch. 1053. K. τὰ σκέλη, Hirsutis cruribus, Lucian. Bacch. 2. K. ἰὸς, Soph. Trach. 567.]

Κομόω, Comam orno, exorno. UNDE Κομωτὴς, Comæ exornandæ artifex. A quo fem. EST Κομώτρια. J. Poll. Οἱ δὲ περὶ τὴν κόμην χειροτέχναι, κομωταὶ, καὶ κομώτριαι αἱ γυναῖκες: unde apparet eum a κόμη derivare. Sed sæpius invenitur Κομμοῦν et Κομμωτὴς et Κομμώτρια, et si qua hujusmodi sunt, idque in libris manuscriptis: tunc autem derivatur a κομμός.

" ΚΟΜΑΡΟΣ, ἡ, Arbutus: Arbor e genere
" τῶν ἀειφύλλων, folia ferens lauri, numerosa, florem
" subherbaceum, fructus ut fraga e longis pendu-
" los pediculis, qui μιμαίκυλα dicuntur et κόμαρα.
" Auctor Theophr. H. Pl. 1, 15. et 13, 16: Diosc.
" 1, 176. ubi pro λεπτόφυλλον reponunt λεπτόφλοιον
" e Theophr. H. Pl. 13, 16. Sed notandum, ap.
" Theophr. feminino genere poni, ap. alios mascu-
" lino. Ita enim ille in loco jam citato, Ἡ κόμαρος
" ἡ τὸ μιμαίκυλον φέρουσα τὸ ἐδώδιμον, At Amphis
" ap. Athen. (50.) Ὁ συκάμινος συκάμιν', ὀρᾷς, φέρει·
" Ὁ πρῖνος, ἀκύλους· ὁ κόμαρος, μιμαίκυλα. Sed cre-
" brius feminino usurpari puto, ut et ap. Aristoph.
" Ὄρν. (620.) legimus, ἐν ταῖσι κομάροις καὶ τοῖς κοτί-
" νοις. Fructum hujus neutro genere Κόμαρον etiam
" dici ajunt, non tantum μιμαίκυλον: et hinc esse
" COMP. Κομαροφάγος, ap. eund. Aristoph. ibid.
" (240.) τά τε κοτινοτράγα, τά τε κομαροφάγα. Ubi
" Schol. simpliciter exp. κόμαρον ἐσθίοντα. Virg.
" hæc pomula vocat Arbuta, Ovid. Arbuteos fœtus."
[" Κόμαρος, Schreber. ad Theocr, p. 104. Act. Traj. 1, 235. Jacobs. Anth. 8, 205. 322." Schæf. Mss.]
" Κύμαρος, Hesychio κόμαρος, βόστρυχος: qui βό-
" στρυχος supra etiam κύλλαιος."

ΚΟΜΨΟΣ, (ἡ, ὸν,) Scitus, Elegans, Bellus, Eupolis [Alexis] ap. Athen. (642.) Ὁ πρῶτος εὑρὼν κομψὸς ἦν τραγήματα, Aristoph. Σφ. (1317.) Ἐπὶ τῷ κομᾶς, καὶ κομψὸς εἶναι προσποιεῖ; Et fingis te esse elegantem ac venustum? Dionys. Comicus ap. Athen. (381.) Ἄγε δή, Δρόμων, νῦν εἴ τι κομψὸν ἢ σοφὸν Ἢ γλαφυρὸν οἶσθα τῶν σεαυτοῦ πραγμάτων, Φανερὸν ποίησον τοῦτο τῷ διδασκάλῳ, Scitum et argutum. || Lepidus, Facetus, Urbanus, Festivus, Aristoph. N. (649.) εἶναι κομψὸν ἐν ξυνουσίᾳ, i. e. ἀστεῖον, εὔχαριν, πιθανὸν, Suid. Idem in (B. 967.) Οἱ μοὶ δὲ Κλειτοφῶν τε, καὶ Θηραμένης ὁ κομψὸς, exp. ἀστεῖος, addens tamen signif. ibi et πανοῦργον καὶ παλίμβολον. Plut. Pericle, Κομψοῦ δὲ φανέντος τοῦ λόγου. Aristot. Pol. 2. Τὸ μὲν οὖν περιττὸν ἔχουσι πάντες οἱ τοῦ Σωκράτους λόγοι, καὶ τὸ κ., καὶ τὸ καινοτόμον καὶ τὸ ζητητικόν. Eur. ap. Eund. in Pol. 3. Μή μοι τὰ κόμψ', ἀλλ' ὧν τῇ πόλει δεῖ, ubi Lepida, Elegantia videtur signif. || Loqua-

culus, Garrulus. Schol. Soph. κομψοὺς ἔλεγον οὓς νῦν ἡμεῖς περπαίρους και * πολυλάλους φαμέν. || Vafer, Versutus, Eur. (Rhes. 625.) Τριβων γὰρ εἶ τὰ κομψὰ, In versutiis exercitatus es, Aristoph. Ὄρν. (195.) Μὴ 'γὼ νόημα κομψότερον ἤκουσά πω, q. in l. Schol. exp. πανοῦργον, ἀπατητικὸν, τεχνικόν: item * περίτρανον, περίλαλον, πιθανόν. Hes. κομψὸς exp. non solum καλὸς, ἔντιμος, σπουδαῖος, sed etiam γελοιαστὴς, τωθαστὴς, σκωπτικὸς, ἐπίχαρις, λάλος, στωμύλος, πανοῦργος. || Item, κόμπου γέμων καὶ μεγαλαυχίας. Sic Greg. utitur, de hæreticis loquens. Bud. Quod vero ad etymon attinet, in quodam nostro Lex. vet. derivatur a κάμπτω, annotaturque, si dicatur ἐπὶ πανούργου, κομψὸν signif. τὸ καμπύλον καὶ διεστραμμένον τῇ διανοίᾳ: quemadmodum Erotian. quoque κομψὸν ap. Eur. pro στρεβλὸν accipi tradit, sin vero ἐπὶ τοῦ ἐπιεικοῦς, dici κομψὸν παρὰ τὸ εὐκαμπῆ εἶναι, veluti εὐπειθῆ καὶ προσηνῆ. [" Markl. Suppl. p. 234. Musgr. Herc. F. 1118. Heindorf. ad Plat. Phædr. 315. ad Theæt. 379. ad Gorg. 134. 157. Buttm. 521. ad Mœr. 76. 206. Toup. Opusc. 2, 233. Timæi Lex. 161. et n. Κομψότερον διακεῖσθαι, 162." Schæf. Mss. Aristot. de Respir. 1, 454. Plut. Cimone 10. Anecd. Bekkeri 102.] " Erot. scribit Euripidem κομψὸν vocare et " τὸ στρεβλόν: indeque Atticos κομψείαν appellare " τὴν πανουργίαν, et κομψεύεσθαι τὸ πανουργεύεσθαι. " Vide et Κομψευριπιδικῶς." [* Κομψολεσχέω, Theod. Prodr. Ep. p. 71. * Κομψολόγος, Æsop. Fab. 192. ἰατρός.] " Κομψευριπιδικῶς, pro κομψῶς et more Eu- " ripidis, Scite et eleganter Euripideo more. Ari- " stoph. Ἱππ. (18.) πῶς ἂν οὖν ποτε Εἴποιμ' ἂν αὐτὸ " δῆτα κομψευριπίδικῶς; ubi Schol. exp. Εὐριπιδικῶς " και δεινῶς, i. e. πανούργως: quoniam antiquis κομ- " ψοὶ dicebantur οἱ πανοῦργοι: s. * περιεσταλμένως καὶ " μὴ φανερῶς, λεληθότως, Tecte." [Brunck. edidit κομψευριπικῶς.]

Ἄκομψος, ὁ, ἡ, Inelegans, Illepidus, Non festivus, Eur. ap. Plut. (6, 18.) Ἐγὼ δ' ἄκομψος εἰς ὄχλον δοῦναι λόγον, Εἰς ἥλικας δὲ κὠλίγους σοφώτερος, Scite et festive ap. populum verba facere nequeo, Ineptus sum ad. Sic vero Dionys. paulo ante copulat κομψὸν et σοφόν. || Vilis, εὐτελής. Apud Suid. Ἄνδρα τὸν τῶν τοῦ πραίτωρος ἐπιβάντα βημάτων· ἀρχὴ δὲ αὕτη παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις οὐκ ἄ. || Item ἀπάνουργος, ἁπλοῦς, quomodo ἄκομψον ab Archilocho accipi annotat Hes. exponeus etiam οὐκ εὖ διακείμενον. [Plut. Cimone 4. " Wakef. Ion. 852. Ægrotans, ad Timæi Lex. 163." Schæf. Mss.] Ἀκόμψως, Ineleganter, Illepide, Plut. (6, 14.) Ἧι καὶ Ἀρίστιππος οὐκ ἀ., ἀλλὰ καὶ πάνυ ἀστείως ἐπέσκωψε τῷ λόγῳ πατέρα νοῦ καὶ φρενῶν κενόν. [* Μικρόκομψος, Dionys. H. de Comp. VV. 59.] Περίκομψος, Perelegans, Perbellus, Admodum scitus, festivus. [Aristoph. Εἰρ. 993. * Πολύκομψος, Schol. ibid. Θ. 468. Suid. 3, 379. * " Ὑπόκομψος, Polemon Phys. 292." Wakef. Mss.] Ὑποκομψίας, Elegans, Facetus, VV. LL. τὸ κομπὸν ὑποφαίνων, Hes.

Κομψῶς, Scite, Eleganter, Lepide, Festive, Aristot. Polit. 4. Ἐν τῇ πολιτείᾳ κ. τοῦτο, οὐχ ἱκανῶς δὲ εἴρηται. Citatur et e Xen. [K. Π. 1, 3, 7. Plato Soph. 240.]

Κομψότης, Elegantia, Lepor, Festivitas; VV. LL. exp. etiam Argutia, Subtilitas, e Plat. Ep. 10. Τὰς δὲ ἄλλας τε καὶ εἰς ἄλλα τεινούσας σοφίας τε καὶ δεινότητας, κομψότητας οἶμαι προσαγορεύων, ὀρθῶς ὀνομάζειν. [Plut. Artax. 22.]

[* " Κομψώδης, Kuster. Aristoph. 71." Schæf. Mss.]

Κομψεύω, s. potius Κομψεύομαι, Scite s. Festive aliquid dico, facio. Pro Scite et urbane cavillor, citatur a Bud. e Plat. de Rep. 4. (p. 361.) Καὶ εἴ τι μᾶλλον χαριεντίζοιτο ὁ ταῦτα λέγων, κομψευόμενος, ὡς οἵ γε στρίβιλοι ἐστᾶσί τε ἅμα καὶ κινοῦνται. Synes. Τοιγαροῦν ὡς οὐδὲν δεινὸν ἦν ἡμῖν, ἐκομψεύοντο, καὶ ἐκάλουν ἀλλήλους οὐκ ἀπὸ τῶν ὀνομάτων, ἀλλ' ἀπὸ τῶν ἀτυχημάτων, ὁ χωλὸς, ὁ κηλήτης, Cavillabantur, Jocabantur, Bud. Item Scitus et facetus esse volo. Plato, Ὁ τοῦτο κομψευσάμενος ἐψεύσατο, Qui in hoc facetus esse voluit, mentitus est, Bud. In h. autem Themistii l., Οἱ πλάσται δὲ ἔτι μᾶλλον κομψεύονται ἐν τῷ ἔργῳ, idem Bud. interpr., Elegantius affingunt et solertius. Item Scite confingo, Magnifice et ostentabunde fingo, Gal. Τὴν γὰρ μικρολογίαν τῶν ὀνομάτων, ἣν ἐκομψεύσαντό τινες, παραιτουμαι λέγειν. Idem, Κομψευσάμενοί τι βωμολοχικόν. Κομψεύομαι, pass. pro Scite et eleganter fio, componor, Lepide componor, Dionys. H. de Panegyrico Isocratis, Ὀλίγου γὰρ ἅπας ὁ λόγος ὑπὸ τῶν τοιούτων αὐτῷ κεκόμψευται σχημάτων, sc. ἀντιθέτων καὶ παρίσων, Bud. Item Lepide dicor, Scite dicor, Plato Phædro, Ἀλλ' αὐτὸ δὴ τοῦτο καὶ κεκόμψευται, Scite dictum est. Sic Basil. Ep. ad Diod. Λέξει πολυτελεστέρᾳ καὶ σχήμασι ποικίλοις καὶ διαλογικαῖς χάρισι κεκομψευμένον ἐστί. || Κομψεύεται, σεμνύνεται, * πιθανοποιεῖ, κολακεύει. Hes.: Erotian. ap. Hippocr., κομψευόμενος accipi annotat pro πανουργευόμενος, quoniam Attici κομψείαν appellant πανουργίαν, et κομψὸν τὸ στρεβλόν. [" Ad Mœr. 75. 77. 237. ad Timæi Lex. 154. 162. Markl. Iph. p. 46. Κομψεύω, Soph. Antig. 324." Schæf. Mss.] Κομψεία, Elegantia, Festivitas, Lepor, ἀστειότης, ἐλαφρία, πιθανολογία, ἀλαζονεία, Schol. Aristoph.: Hesychio ποικίλη λαλιὰ καὶ πανουργία: item οἱ σκόλυμοι, vel, ut alios exponere scribit, τὰ τῶν κοσσύφων κρέα: vel γένος λαχάνων, quod nonnulli ἱπποσέλινον et * σμύρνιον appellant. [Lucian. 1, 191. " Lobeck. Aj. p. 289. ad Timæi Lex. 162. Mœr. 237. et n." Schæf. Mss. * Κομψία, Phrynichus Bekkeri p. 6.] Κόμψευμα, Scitamentum, Speciosus sermo, Bud. e Luciano. Item e Greg., Καὶ τὰ μαγείρων μαγγανεύματα καὶ κ. [" Valck. Hipp. p. 182." Schæf. Mss. * " Κομψευτὸς, Ornatus, Philo J. 1, 448." Wakef. Mss. * Ἀκόμψευτος, Dionys. H. de C. VV. 300. 336. Schæf. * Ἐκκομψεύω, Eur. Iph. A. 333. * Ἐπικομψεύω, Joseph. A. J. 20, 11, 2.] " Κα- " τακομψεύεσθαι, Scite et eleganter dicere, Basil." [" Ad Lucian. 1, 714." Schæf. Mss.]

" Κομψέω, Venuste dico, Jocor, περιλαλῶ, si VV. " LL. credimus."

" ΚΟΝΑΒΕΩ, ET Κοναβίζω, Resono, Sonitum " reddo. Il. B. (334.) ἀμφὶ δὲ νῆες Σμερδαλέον κονά- " βησαν ἀϋσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν. Hesiod. Θ. (839.) " ἀμφὶ δὲ γαῖα Σμερδαλέον κονάβησε. Rursum Il. B. " (466.) αὐτὰρ ὑπὸ χθὼν Σμερδαλέον κονάβιζε ποδῶν " αὐτῶν τε καὶ ἵππων. Et Od. K. (398.) ἀμφὶ δὲ δῶμα " Σμερδαλέον κονάβιζε. Itidemque Il. N. (498.) Uti- " tur Idem et NOMINE Κόναβος, significante Soni- " tus, Strepitus. Od. K. (122.) ἄφαρ δὲ κακὸς κόνα- " βος κατὰ νῆας ὀρώρει Ἀνδρῶν ὀλλυμένων νηῶν θ' " ἅμα ἀγνυμενάων." [Hesiod. Θ. 709. Buttm. Lexil. 289.] " At ADV. Κοναβηδὸν in Epigr. reperitur pro " Cum sonitu: de Lacæna quadam, Ἀφριόεν κονα- " βηδὸν ἐπιπρίουσα γένειον:" [Anal. 2, 115.] "Κον- " νάβησαν Hes. affert pro ἤχησαν: et Κονναβίζει " pro ἦχον ἐπιτελεῖ, necnon δεσμεύει."

ΚΟΝΔΥΛΟΣ, ὁ, Digiti articulus et junctura, s. Nodus et Curvatura, qua digitus flectitur, Tuber in digitorum juncturis, τὸ προύχον κατὰ τὰς συμβολὰς τοῦ δακτύλου, J. Poll.: Aristot. H. A. 1. κόνδυλον vocari scribit τὸ του δακτύλου καμπτικόν: at φάλαγγα, τὸ ἄκαμπτον. Rufus (p. 30.) autem κονδύλους appellari dicit Medios digitorum articulos, a quibus προκόνδυλοι nominentur qui ante eos sunt, proximi sc. ungui: qui autem post eos habentur, μετακόνδυλοι, Postremi. Sunt digitorum, inquit Cam., singulorum ossa tria, excepto maximo, qui duo tantum habet. Horum nodi ἄρθρα dicuntur, Articuli: et quæ horum partes eminent, κόνδυλοι. Diosc. Ῥίζαι μέλαιναι ὥσπερ γογγύλη, ἐξοχὰς ἔχουσαι καθάπερ κονδύλους τινὰς, Quasi articulorum nodos. Idem alibi, Ῥίζα στρογγυλη, μεγάλη, ἔχουσα κόνδυλον. || Κόνδυλος frequenter accipitur pro Digitis in condylos contractis, Pugno, s. potius Ictu quo petimus aliquem digitis ita compressis: cui itidem Lat. eand. illam Pugni appellationem tribuunt. Dem. (537.) Ὅταν κονδύλοις, ὅταν ἐπὶ κόρρης, Cum pugnis et in malam cædit, Plut. Alcib. (8.) Ἐνέτριψε κόνδυλον: (7.) Κονδύλῳ καθικόμενος αὐτοῦ. Idem (7, 728.) Παιδὸς ὀψοφαγοῦντος, ὁ Διογένης τῷ παιδαγωγῷ κόνδυλον [δάκτυλον] ἔδωκεν. Sic Aristoph. ἦν ὁ παῖς οἶνον αἰτῇ, κόν-

δυλον αὐτῷ δίδου, Si vinum petat, pugnos ei iugere. Sic etiam in quodam Prov. ap. Eust. δὸς ἄρτον τυχὸν καὶ κόνδυλον ὄψον ἐπ' αὐτῷ: quo monemur, ut pueris quod satis est, demetiamur; sin non contenti in pluribus petendis molesti sint, pugnos loco ὀψου ἐπιβάλωμεν. Athen. 10. Παῖδες τυπτόμενοι κονδύλοις, Lucian. (1, 175.) Φέρε σοι τὴν κεφαλὴν ἐμπλήσω κονδύλων, ἐπιμετρῆσας τῇ δικέλλῃ. Lat. Cædere, Conscindere, Contundere pugnis, Impingere pugnos, Incursare pugnis, Ingerere pugnos in ventrem alicujus, Obtundere, Onerare pugnis, Guttur pugno rumpere alicui. Aristoph. Σφ. (254.) Εἰ νὴ Δί' αὖθις κονδύλοις νουθετήσεθ' ἡμᾶς, Si pugnis nos commonefacietis: (1503.) Ἀπολῶ γὰρ αὐτὸν ἐμμελείᾳ κονδύλου, Enecabo eum rhythmo pugni, i. e., ictibus pugno veluti ad numerum et rhythmum ingestis. Plut. (7, 886.) Ὁ Πολυδεύκης τὸν *καταψιθυρίζοντα τοῦ ἀδελφοῦ, πρὸς αὐτὸν, κονδύλῳ παίσας ἀπέκτεινεν. Apud Athen. 9. (fin.) Τὸν δὲ τῷ χερνίβῳ ῥάναντα παῖδα, διδόντα κατὰ χειρὸς Ἡρακλεῖ ὕδωρ, ὃν ἀπέκτεινεν ὁ Ἡρακλῆς κονδύλῳ: pro quo ap. Suid. est κονδυλίσας ἀπέκτεινεν, ut infra videbis. Pugnis occidere Lat. quoque dicunt. Terentius Adelphis, Ctesipho me pugnis miserum et istam psaltriam Usque occidit. Item κονδύλους λαβεῖν ap. Dem., Accipere s. Pati pugnos. Cic. Pugiles inexercitati etiamsi pugnos et plagas Olympiorum ferre possint. Plut. Catone (Min. 1.) de pædagogo ipsius Catonis, Ἦν χαρίεις, καὶ λόγον ἔχων τοῦ κονδύλου προχειρότερον, Verbis quam pugno promtior. Item κονδύλων ἴχνη ap. Æschin. infra in Κατακονδυλίζω. Utuntur quidam etiam Latinorum: Martian. 1. Caput illi virga comminuens, eisd., quibus fuerat eblandita, ictibus crebris, complicatisque in condylos digitis vulnerabat. Hunc autem κόνδυλον vocari etiam γρόνθον, docet Eust., τοὺς τῆς χειρὸς δακτύλους εἰς γρόνθον συστρέφοντες, ὅπερ κόνδυλόν φασιν οἱ σοφοί. || Juncturа in brachio et humero, Tuber et nodus in eorum juncturis extans, J. Poll. 2. Ἔνιοι δὲ καὶ τὸ πρὸς τῇ ἀκρωμίᾳ ἄρθρον, καὶ τὸ πρὸς τῷ ἀγκῶνι, κορύνας καλοῦσιν· οἱ δὲ ἁρμοὺς ἢ κονδύλους. Gal. quoque Comm. 1. in l. Hipp. π. Ἀγμῶν, a quibusdam κόνδυλον vocari scribit τὴν κεφαλὴν τοῦ βραχίονος. Hunc autem κόνδυλον vocari etiam γόμφον docet Apsyrtus in Hippiatria, de equi scapulis loquens. Cam. ex J. Poll., Quidam tam summi humeri quam cubiti articulum vocant κορύνας, Clavas; quidam ἁρμοὺς, Compages; quidam κονδύλους, Tubercula. Idem, Brachium qua parte vergit ad cubitum, dilatatur; nam κονδύλοις τρισὶν, Processibus tribus s. Tuberculis, inseritur in cubiti σιγματοειδῆ ἀναγλυφὴν, Sedem similem literæ σ. Idem, ὦμου κεφαλὴ, Os s. Caput humeri; Id, quod extans, κόνδυλος est. [Hippocr. 1131. " Phryn. Ecl. 73. Thom. M. 545. Kuster. Aristoph. 238. Lobeck. Aj. p. 357. Lucian. 1, 126. 193. 442. 491. T. H. ad Dial. p. 116. ad Herod. 644. K. ἐντρίβειν τινὶ, Ælian. V. H. 3, 38." Schæf. Mss.] " Ἀκόνδυλον, Non habens nodos digitorum. " Ἀκόνδυλον adverbialiter etiam interpr. Sine colaphis et pugnis, Impune." [Lucian. 1, 491.] Δικόνδυλος, Duos nodos s. Duo tubera habens: de digito, in cujus duabus juncturis et articulis duo tubera extant. Aristot. H. A. 1, 15. Δάκτυλος δ' ὁ μὲν μέγας, μονοκόνδυλος, οἱ δ' ἄλλοι, δ. Μονοκόνδυλος, Unum nodum s. tuber habens. Dicitur de pollice, in quo cum una juncturа et curvatura sit, unum itidem tuber in ea juncturа et curvatura extat, Aristot. l. c. [* Περικονδυλοπωροφίλης, Callum articulis inducere amans, Lucian. 3, 656.] Προκόνδυλοι ET Μετακόνδυλοι. Προκόνδυλοι dicuntur Nodi et tubera in ea digiti curvatura et juncturа, quæ ungui vicina est: at μετακόνδυλοι in ea, quæ metacarpio. Ruf. Ephes. Τὰ δὲ ὀστᾶ τῶν δακτύλων, σκυταλίδες καὶ φάλαγγες· τὰ δὲ πρῶτα ἄρθρα, προκόνδυλοι· τὰ δὲ ἐφεξῆς, κόνδυλοι· τὰ δὲ τελευταῖα, μετακόνδυλοι. J. Poll. (2, 145.) Τὰ δὲ ἐπὶ τῷ μετακαρπίῳ πρὸ τῶν κονδύλων, μ., ὧν τὰ μὲν κάτω, ἄρθρα· τὰ δ' ὑπὸ ταῖς φάλαγξι, ῥιζόνυχες. Τρικόνδυλος, Ternas in digitis juncturas curvaturasque habens, ac ternos in eis nodos s. tubera extantia. Sunt enim qui tres κονδύλους digitis ceteris tribuant, pollici autem duos: contra tamen Aristot. pollici unum, binos ceteris: ut in Δικόνδυλος videre est.

Κονδυλώδης, Nodos et tubera in digitorum juncturis et curvaturis extantia repræsentans: ut κονδυλώδεις ἀποφύσεις in vertebris cervicis, Gal. de Ossibus. Ibid. dicit decimam vertebram non tantum sursum, sed etiam deorsum spectantes ἀποφύσεις habere, desinentes in extremitates κονδυλώδεις, Tuberosas, ut nonnulli interpr. Diosc. 1. de galla, Ἡ μέν τις, ὀμφακῖτις καλεῖται, μικρὰ καὶ κ., στιβαρὰ, ἀτρύπητος, Tuberosus. [Hippocr. 505, 31. 506, 6. 520, 36.]

Κονδυλίζω, Digitis in condylos contractis verbero, Pugnum impingo, Pugno cædo: cujus generis loquendi formulas posui in Κόνδυλος. J. Poll. Πυξ ἐπάταξεν. Ὑπερίδης δὲ καὶ κονδυλίζειν ἔφη· καὶ τὸ παθεῖν, κονδυλίζεσθαι. Apud Suid. Ὁ δὲ Ἡρακλῆς παῖδα νίπτρα προσφέροντα οὐ καταθύμια, κονδυλίσας ἀπέκτεινε: pro quo ex Athen. paulo ante, κονδύλῳ ἀπέκτεινεν. Diog. L. p. 72. in Socrate, ex Aristoxeno, Πολλάκις δὲ βιαιότερον ἐν ταῖς ζητήσεσι διαλεγόμενον, κονδυλίζεσθαι καὶ παρατίλλεσθαι, τὸ πλέον τε γελᾶσθαι καταφρονούμενον, καὶ πάντα ταῦτα φέρειν ἀνεξικάκως, Pugnis cædi et vellicari. [" Bibl. Crit. 1, 3. p. 51.: D. R. ad Longin. 265. Jacobs. Exerc. 2, 186. ad Lucian. 1, 193. 414. 491. Phryn. Ecl. 73. Thom. M. 545." Schæf. Mss. Ἑαυτὴν εἰς ἀνάμνησιν κονδυλίζει, Liban. 4, 240.] Κονδυλισμὸς, Plaga pugno incussa, Ictus pugno factus. [Artemid. 2, 15. " Phryn. Ecl. 73. Thom. M. 545." Schæf. Mss. * " Ἐπικονδυλίζω, unde *Ἐπικονδύλιστος, Hes." Wakef. Mss.] Κατακονδυλίζω, i. q. κονδυλίζω, Pugnos ingero, Pugnis cædo, Æschin. (84.) Καὶ κατακεκονδύλισται, ὥστε αὐτὸν οἶμαι τὰ τῶν κονδύλων ἴχνη τῶν Μειδίου ἔχειν ἔτι φανερά. [" Ruhnk. Longin. 265." Wakef. Mss.]

Κονδυλόομαι, οῦμαι, Intumesco, Extubero instar nodorum et tuberum in juncturis digitorum: unde κονδυλούμενα ap. Hes. ἀνοιδοῦσαι, καθάπερ ἐπὶ τῶν βρασσομένων ὑπὸ τοῦ πυρὸς ὑδάτων. Κονδύλωμα, Tuber, quale est nodorum in juncturis digitorum; Gorræo Carnis excrescentia callosa in digitis manuum ac pedum, in sede item ac uteri ore coalescens, ita dictum quod prominet in modum articuli, quem κόνδυλον appellant. Sed hic affectus in sede præcipue oritur, ruga aliqua corporum in ano reduplicatorum insurgente, ac præter naturam intumescente. Cum enim sinuosus sit anus, rugas coagmentatas habet; ubi vero amplius intumuerit, tunc fit Condyloma. Et aliquando quidem citra inflammationem fit, et molle est: quandoque vero cum inflammatione, tumque durum est et dolorificum. Hæc ille. Celsus 6, 18. Κονδύλωμα est Tuberculum, quod e quadam inflammatione nasci solet. Loquitur autem ibi de ani condylomate. Marc. Empir. c. 34. Condylomatis articulorum et nervorum sertula campana e passo et cretico decocta medetur. Plin. passim utitur. Hierocles Hippiatr. Συμβαίνει ἐν τοῖς ποσὶ μάλιστα τοῖς ἐμπροσθίοις κατὰ τὴν ἔκφυσιν τῆς ὁπλῆς, ἣν καλοῦσι στεφάνην, μάρμαρα οἴδησιν ἔχοντα καὶ κ. σκληρὰ καὶ πωρούμενα. [Hippocr. 520, 40. 42. 44. 521, 5. * Κονδύλωσις, 520, 37. 40. 47. 49. 521, 4. * " Κατακονδυλόω, Hes. v. Κρομβύτατον." Wakef. Mss.]

Κονδύλη, Tuber, Vibex, τῆς πληγῆς οἴδημα, i. q. Homero σμώδιξ et μώλωψ, VV. LL. ex Aristoph. Schol. [" Valck. ad Ammon. 125. ad Lucian. 1, 442. * Κονθύλη, ibid." Schæf. Mss.] " Κονθηλαὶ " Hesychio αἱ ἀνοιδήσεις, Tumores, Inflationes: quæ " et κονδύλαι." [* Κανθύλαι, Eid. αἱ ἀνοιδήσεις, ex Æschylo. * Κονδύλιον, Pugnus, Axionicus Athenæi 239. Πληγὰς ὑπέμενον κονδυλίων καὶ τρυβλίων.] At PRO Κονδύλιον, quod ap. Paul. Æg. scriptum reperitur, reponendum Κογχύλιον, Operculum s. Testa conchylii, quod et ὄνυξ appellatur, VV. LL. [" Κονδιλιον, leg. Κονδύλιον, Calamus et Penicillus pictorius, Montf. Palæogr. 6. 23. 349." Kall. Mss.]

[* " Κονδυλίτης Ἄρτεμις, Clem. Alex. 24." Kall. Mss.]

ΚΟΝΙΣ, εως, ἡ, Pulvis, Il. I. (385.) Οὐδ' εἴ μοι τόσα δοῖεν [δοίη] ὅσα ψάμαθός τε κόνις τε: N. (392.) πρόσθ' ἵππων καὶ διφρου κεῖτο τανυσθείς, Βεβρυχώς, κόνιος δεδραγμένος αἱματοέσσης. Hesiod. 'A. (62.) κόνις δέ σφ' ἀμφιδεδήει Κοπτομένη πλεκτοῖσιν ὑφ' ἁρμασι καὶ ποσὶν ἵππων. Xen. Ἱππ. (5, 5.) Πᾶσι τοῖς τῆς καθάρσεως ὀργάνοις ἀνιστάντα δεῖ τὴν τρίχα σοβεῖν τὴν κόνιν κατὰ φύσιν τῆς τριχὸς, Cunctis iis, quæ ad repurgandos equos comparata sunt, utemur ad pilos erigendos et expellendum pulverem secundum pilorum ritum. Herodian. 6, (9, 4.) Κ. τε πόρρωθεν ἐγειρομένη φαίνεται, Pulvis e longinquo excitatus videtur, Gal. Εἵρξαμεν δὲ τὸν εἰληθερεῦντα καθ' ἑκάστην καὶ τῇ κ. χρώμενον, Eum, qui quotidie apricari constituerat et athletico more pulvere aspergi, Athen. 12. Ὑποζύγια πολλὰ τὰ τὴν κ. κομίζοντα πρὸς τὴν ἐν τῇ παλαίστρᾳ χρείαν, Eust. ex Eod. Σκάπτοντί τινι τὴν τῶν ἀθλητῶν κ., Lucian. (1, 334.) Ἀλλὰ πάντα μία ἡμῖν κόνις, Uno pulvere omnia conficimus, Theophyl. Ep. ult. Περαιτέρω κόνεως κεκτημένους τὸ φύσημα. Et in alio Prov. Τὴν κ. ἀποψησάμενος ἠγωνίζετο, de eo, qui ἀναπαλαίει ἐφ' οἷς ἔπταισεν, Eust. in (Il. Ψ. 739.) Καί ῥ' ἀπομορξαμένω κονίην, δύσαντο χιτῶνας. Quod vero ad etymon attinet, in quodam nostro vet. Lex. derivatur a καίνω, τὸ κόπτω, ut κόνις sit ἡ εἰς σμικρὰ κεκομμένη γη, s. ἡ εἰς λεπτομερῆ οὐσίαν χωρήσασα γῆ, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ξυσμάτων. Idem etymon ab Eust. affertur ex Herodiano. Quomodo autem a κονιορτὸς differat, videbis infra. || Cinis, Od. Λ. (189.) Ἀλλ' ὅγε χεῖμα μέν εὖδει, ὀθι δμῶες, ἐνὶ οἴκῳ, Ἐν κόνι, ἄγχι πυρὸς, Il. Σ. (23.) Ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἐλὼν κόνιν αἰθαλόεσσαν Χεύατο κακκεφαλῆς, χάριεν δ' ἤσχυνε πρόσωπον, i. e. τεφραν, σποδὸν, Hes. Item in VV. LL. e Luciano (2, 931.) Τὸ δὲ καταλειπόμενον ἡ κόνις, Quod remanet, cinis est, σποδός. [Theocr. 24, 91.] || Lixivium, κονία, Plut. (8, 783.) loquens de ligno ficulno, Διὸ καιόμενόν τε τῷ καπνῷ δάκνει μάλιστα, καὶ κατακαυθέντος ἡ τέφρα ῥυπτικωτάτην παρέχει κόνιν, pro quo (8, 725.) Ὥστε καιόμενον μὲν ἐκδιδόναι δριμύτατον καπνὸν, κατακαυθεῖσαν δὲ, τὴν ἐκ τῆς τέφρας κονίαν ῥυπτικωτάτην παρέχειν ὑπὸ δριμύτητος. [" Jacobs. Anth. 6, 398. 9, 309. 11, 86. Exerc. 1, 185. Heyn. Hom. 5, 612. Reiz. de Acc. 113. Ammon. 84. Lennep. ad Phal. 112. Fischer. Anacr. 21. ad Charit. 367. De dat., Heyn. Hom. 7, 430. 8, 588. Κόνει, ad Mœr. 52. K. κατέχει, Jacobs. Anth. 6, 371. 409. Χυτὰ κ., ad Charit 327. Καταχαράσσειν τὴν κ., γράφειν εἰς κ., Luzac. Præf. ad Valck. Callim. p. 10. Κόνις, Κονία, Κονιορτὸς, Toup. Epist. de Syrac. 338." Schæf. Mss.] Ατ Κόνις, ιδος, Lens, h. e. Pediculorum veluti ovum, pilis adhærens: Eustathio vero κόνις est ζωΰφιόν τι μικροφυὲς κατὰ ἄτιμον κόνιν, ἀφ' ἧς οἱ φθεῖρες γεννῶνται. Aristot. H. A. 5, 31. Οἵ τε φθεῖρες καὶ ψύλλαι καὶ κόρεις ἐκ μὲν τῆς οἰκείας πάντα γεννᾷ τὰς καλουμένας κόνιδας: cujus l. Eust. quoque meminit, et Athen. 8. Ἱστορεῖ δὲ ὅτι καὶ ἐκ τῆς τῶν φθειρῶν οἰκείας αἱ κ. γεννῶνται. Diosc. 2, 101. de melle, Φθεῖρας καὶ κόνιδας φθείρει καταχριόμενον, Plin. 22, 25. Lendes et fœda capitis animalia necat: 1. de cedro, Φθεῖράς τε καὶ κόνιδας φθείρει περιχρισθεῖσα: quo Plin. scribit phthiriases perungi, itemque porrigines. Ammonius vero in hac signif. scribit κονὶς, ίδος, accentu in posteriore: cujus scripturæ Eust. non meminit, nec eam impressi libri sequuntur. [" Reiz. de Acc. 131. Ammon. 84. Schneid. ad Aristot. H. A. 263." Schæf. Mss. * " Κονίδιον, Lens, Priscian. de 12 Vers. Æn. 4, 82. 10, 182." Elb. Mss. * Κονιδὶς, ἡ, i. q. ψύλλιον, Diosc. 4, 70. Append.]

Κονιορτὸς, ὁ, Pulvis, qui excitatus est, et in aerem quasi elevatus, κονίη ἀειρομένη, Hom. ab ὄρω, i. e. διεγείρω, ut in nostro vet. Lex. traditur: unde differt a κόνις significante κονίαν κειμένην, quamvis ea differentia non semper observata reperiatur. Plut. Fabio (16.) p. 58. Καὶ τραχὺν ἐκ πεδίων ὑφάμμων καὶ ἀναπεπταμένων αἴρων κονιορτὸν, Theophr. C. Pl. 4, (16, 1.) Ὁ δὲ κονιορτώδης σῖτος θᾶττον σήπεται, καὶ ὁ ἐν τοῖς κονιατοῖς ἢ ἀκονιάτοις οἰκήμασι, διὰ τὸ πλείω θερμότητα ἔχειν· καὶ γὰρ ὁ κ. θερμὸν, ἅτε ξηρὸς ὤν: sic enim emendatur ille l., reponendo ἀκονιάτοις pro κονιάτοις, et κονιορτὸς pro κονιοτερός: cujus emendationis ratio peti potest ex H. Pl. 8, (11, 1.) Plut. (8, 621.) Αἱ μέν γὰρ παλαιόντων ἐπιβολαὶ καὶ ἕλξεις κονιορτοῦ δέονται. || Κονιορτὸς, scommate quodam dicebatur etiam ὁ ῥυπῶν καὶ αὐχμῶν, Sordidus et squalidus, Anaxandrides ap. Athen. 6. poneus quædam ἐπίθετα, quæ Athenienses ἐπὶ χλεύῃ παίζοντες alicui tribuebant, χαίρει τις αὐχμῶν ἢ ῥυπῶν; Κονιορτὸς ἀναπέφηνεν. [Demosth. 547. " Heindorf. ad Plat. Theæt. 315." Schæf. Mss. K. ὕλης κεκαυμένης, Thuc. 4, 34.] Κονιορτόπους, ὁ, ἡ, Cujus pedes in pulvere versantur: κονιορτόποδες ap. Hes., ἀγροῖκοι, ἐργάται. [" Wernsd. ad Plut. Quæst. 1, 17. Brunck. ad Aristoph. Λ. 982." Schæf. Mss.] Κονιορτώδης, Pulverulentus, vide Κονιορτός. Κονιορτόω, Pulvero, Pulvere excitato obduco, obsero, Theophr. H. Pl. 2, (7, 5.) Μεγαροι δὲ τὰς κολοκύντας, ὅταν οἱ ἐτησίαι πνεύσωσι, σκάλλοντες κονιορτοῦσι. Ibid. ὑποκονίειν vocat Greg. Μὴ θηλυνώμεθα, μηδὲ ἀντὶ τιμῆς ἡδείας κονιορτώμεθα. Suid. κονιορτωσάμενον exp. κόνιν ἐπιβαλόμενον in quodam l., quem citat. [" Ad Lucian. 1, 416." Schæf. Mss. " Etym. M. 50, 46." Wakef. Mss. Κονιορτοῦμαι, Gl. Pulveresco.]

[* Κονιβατία, ἡ, Hippocr. Vict. Sanor. 4, 2. al. * Κονιοβατία: Lobeck. Phryn. 521.] Κονίπους, ET Κονιόπους, ap. Etym. ac Suid., Pedibus in pulvere versans; vel Cujus pedes pulvere respersi sunt. Plut. Probl. Gr. init. κονίποδας et ἀρτύνους in Epidaurica rep. tradit fuisse vocatos quosdam senatores: nominatos autem κονίποδας conjectatur ἀπὸ τῶν ποδῶν κεκονιμένων ὁπότε κατέλθοιεν εἰς τὴν πόλιν: nam in agris utplurimum degebant. || Κονίποδες dicebantur etiam Calceamenta quædam soleæ exilioris, J. Poll. Οἱ δὲ κονίποδες, λεπτὸν ὑπόδημα πρεσβυτικόν· τὸ δὲ κάττυμα κοῦφον, ὡς ἐγγὺς εἶναι τῆς κόνεως τὸν πόδα. Etym. autem ac Suid. κονιόπουν dicunt esse πολυσχιδὲς ὑπόδημα τὸ μὴ σκεπάζον ὅλον τὸν πόδα, ἀλλὰ καὶ καταπασσόμενον ὑπὸ τῆς κόνεως: addit vero Suid. κονίποδα esse στενὸν σανδάλιον, οὐ διὰ τὴν στενότητα ὁ ποῦς ἐκονιορτοῦντα. Hesychio vero κονίποδες sunt ὑποδήματα μοιχικά: κυνῆποδες autem nominantur in equis, Cam. Utramque autem scripturam, sc. et κονιόπους et κονίπους, agnoscit Suid.: nam cum κονιόπους exposuisset, subjungit, γράφεται δὲ καὶ κονίπους. Aristoph. Ἐκκλ. (848.) Γέρων δὲ χωρεῖ χλανίδα καὶ κονίποδα [—δας Br.] Ἔχων, ubi Schol. exp. στενὸν σανδάλιον. [" Wernsd. ad Plut. Quæst. 1, 17." Schæf. Mss. Clem. Alex. Pæd. 2, 2.]

[* " Χρυσόκονις, ἡ, Anonymus Aug. Ms. c. 32." Schn. Lex.]

Ἐγκόνιος, Qui in pulvere est s. versatur: ἐγκόνιοι γραμμαὶ, Lineæ in pulvere descriptæ. [" Luzac. Præf. ad Valck. Callim. p. 11." Schæf. Mss.]

[* Κονιώδης, Hippocr. 213.]

Κονιω, VEL Κονίζω, Pulvere impleo, Il. Ξ. (144.) Ἀλλ' ἔτι που Τρώων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες Εὐρὺ κονίσσουσιν πεδίον, Pulvere implebunt campum: fugientes sc.: κονιορτοῦ πληρώσουσι, Hes.: ap. quem unico σ scribitur. Virg. de re simili loquens dicit, Pulverulenta fuga Rutuli dant terga per agros. Aliquando commodius redditur Pulvere respergo, fœdo, Il. Φ. (407.) Ἑπτὰ δ' ἐπέσχε πέλεθρα πεσὼν, ἐκόνισσε δὲ χαίτας, pass. X. (405.) Ὡς τοῦ μὲν κεκόνιτο κάρη ἅπαν: Φ. (541.) Δίψῃ καρφαλέοι, κεκονιμένοι, ἐκ πεδίοιο Φεῦγον. Lucian. (1, 158.) Πανταχόθεν συνθέουσι κεκονιμένοι καὶ πνευστιῶντες. Pro quo alibi dicit κεκονιαμένοι καὶ πνευστιῶντες, Bud. Idem (1, 275.) Καὶ διαφέρειν (δεῖ) τὰς ἀγγελίας ἃς παρὰ τοῦ Διὸς ἄνω καὶ κάτω ἡμεροδρομοῦντα, καὶ ἐπανελθόντα ἔτι κεκονιμένον παρατιθέναι τὴν ἀμβροσίαν, Adhuc e cursu pulverulentum. Diog. L. Zeuone, Ἐπὶ τὰ κεκονιμένα τῶν βάθρων ἐκάθιζεν αὐτὸν ἵνα μολύνηται χλανίδα. Et κεκονιμένη ἀσπὶς, Clypeus pulvere respersus, pulverulentus. Item κεκονιμένος Ἀλφειὸς in VV. LL. ex Epigr. Pulverulentus propter calculos et arenam. Ex iisd. Epigr. κεκόνιστο ὁ ποταμὸς, Fluvius desiccatus est, ut pulverem admitteret, VV. LL. || Pulverem moveo, cieo s. excito, Il. Ψ. (372.) τοὶ [οἱ] δὲ πέτοντο κονίοντες πεδίοιο, Pulverem cientes in campo, Od. Θ. (121.) οἱ δ' ἅμα πάντες Καρπαλίμως ἐπέτοντο κονίοντες

πεδίοιο, i. e., κόνιν ἐγείροντες. Deest autem præp. διὰ in h. l., ut κονέειν πεδίον dictum sit pro διὰ τῆς πεδιάδος κόνιν ἐγείρειν, Eust. || Κονίομαι, s. Κονίζομαι, In pulvere volutor, versor, more avium se pulverantium, aut athletarum corpora manusque oleo perlita pulvere obducentium. Athen. (388.) de porphyrione ave, e Polemone, Οὐ πρότερον τροφῆς μεταλαμβάνει, εἰ μὴ περιπατήσῃ τόπον τινὰ ἐξευρὼν ἑαυτῷ ἐπιτήδειον· μεθ' ὃν κονισάμενος λούεται, εἶτα τρέφεται. Pro quo κονέεσθαι dicitur et ἀλίζειν, i. e. ἐν κόνει κυλίεσθαι, κόνει φύρεσθαι: unde ἀλινδήθρα, i. q. κονίστρα. Eust. - || Metaph. accipitur pro ἀγωνίζομαι, Eust., s. potius pro Ad pugnam me paro athletarum more. Nam athletæ ad certamen se parantes solebant corpus oleo obductum in pulvere volutare, in primis vere manus, ut adversarium apprehendere possent; id enim si non faciebant, lubricæ manus erant, nec tactum admittebant; vel, ut annotatur in nostro quodam vet. Lex. Κονίζω, τὸ ἀγωνίζομαι καὶ παρασκευάζομαι πρὸς τὸν πόλεμον, ἀπὸ τοῦ κόνις· οἱ γὰρ ἀρχαῖοι ὅτε ἔμελλον ἀγωνίζεσθαι, εἰς τὰς χεῖρας αὐτῶν πτίνοντες, κόνιν προσελάμβανον, διὰ τὸ ἰσχυρῶς κρατεῖν. Philo V. M. 3. loquens de auxilio divino, Πεπείρασθε αὐτῆς ἤδη πολλάκις ἀμυνομένης ἀφανῶς, μέλλουσαν κονιεῖσθαι βλέπω, βρόχους τοῖς ἀνεῴοι περιβάλλουσαν κατὰ τῶν ἀντιπάλων, Se nunc ad pugnam accingere prospicio. Quo pertinet quod ap. Suid. est, κόνισαι, γυμνάσθητι· καὶ κονίζεσθαι, γυμνάζεσθαι. || Κονίω, s. Κονίζω, Oblino, proprie Oblino pulvere, χρίω, Suid. At Hesychio κονίοντες sunt λευκαίνοντες, Albario opere s. Calce inducentes. Item Pico, Pice oblino. Unde ἀκόνιτος Dioscoridi ἀπίσσωτος. Pro χρίω autem accipi videtur Scholiastæ Theocr. 1, (29.) de quodam poculo, Τῷ περὶ μὲν χείλη μαρύεται ὑψόθι κισσὸς, Κισσὸς ἐλιχρύσῳ κεκονισμένος. [Vide Barker. ad Etym. M. 1105.] || Κονιω, Festino, Propero, metaph. sumta ab iis, qui inter currendum et festinandum pulverem movent. Unde κονίοντες, ap. Hes. ἀνύοντες: et κονίσαι, ἀνύσαι: quod pro Festinare accipi, suo loco indicatum est. || Κονίζεσθαι, Hes. exp. κονιορτοῦσθαι, κυλίεσθαι, φθείρεσθαι. Notandum vero, quod ad grammaticam attinet, præt. pass. et verbalia ab eo derivata, si a κονίω formentur, non habere σ, ut κεκονιμένοι, κόνιτρον, ἀκόνιτος: sin a κονίζω, σ addi, ut in κεκόνιστο, κεκονισμένος, κονίστρα, κονιστικὸς, et similibus. [" Κονίω, Thom. M. 521. Jacobs. Anth. 6, 398. 7, 172. 9, 172. 12, 130. Brunck. Aristoph. 1, 64. 2, 18. 62. Kuster. 211. ad Lucian. 1, 623. Heyn. Hom. 6, 549. Act. Traj. 1, 234. Ernest. ad Batrach. p. 423. K. πεδίοιο, Hevn. Hom. 6, 514. 549. Κεκονιμένοι, Wessel. Obs. 247. ad Lucian. 1, 416. Κονίζω, Jacobs. Anth. 11, 278. Heyn. Virg. 1, 54. Hom. 8, 195. 214. 331. Gesner. Ind. Orph. Mœr. 51. et u. Κεκονισμένος, Festinans, Wernad. ad Plut. Quæst. 1, 17." Schæf. Mss. Χωρεῖ, κονίει, Æsch. S. c. Th. 60.] " Κονάσσουσα, " Hesychio est κονιορτὸν ἐγείρουσα, Pulverem excitans: quæ et κονίουσα." " Κορίννουσιν, Eid. co- " νιορτὸν ἐγείρουσι, Pulverem excitant, quod et κο- " νίουσι dicitur." [" Ad Mœr. 253." Schæf. Mss.]

[* Κονιστὴρ, unde * Κονιστήριος, e quo] Κονιστήριον, τὸ, q. d. Pulveratorium, i. e. Locus, in quo athletæ oleo perunctі se pulvere obducebant; erat enim κόνις τις ἐξαίρετος τοῖς παλαίουσι, Eust. et Suet. Nerone, Plin. 35, 13. narrantes pulverem luctatoribus ex Ægypto allatam: unde et J. Poll. in gymnico instrumento κόνεως σπυρίδα numerat, s. Locus, ubi luctaturi post ceroma pulvere aspergebantur, ut prehensiones essent firmiores et minus lubricæ. Utuntur h. v. Lat. quoque. Vitruv. 5, 11. de palæstrarum exædificatione, Deinde proxime conisterium. A conisterio in versura porticus frigida lavatio, quam Græci λουτρὸν vocitant: ad sinistram ephebei * elæothesium: proxime autem elæothesium frigidarium.

Κονίστρα, ἡ, Volutabrum pulvereum: de Cavo pulvereo, in quo aves pulveratrices aut se volutare aut parere solent. Aristot. H. A. 9, 8. de astu perdicum et coturnicum in nidificando, Ὅταν ποιήσωνται ἐν τῷ λείῳ κονίστραν, ἐν ἄλλῳ γὰρ τόπῳ οὐδενὶ τίκτει, ἐπηλυγασάμενοι ἄκανθάν τινα καὶ ὕλην, τῆς περὶ τοὺς ἱέρακας ἕνεκα καὶ τοὺς ἀετοὺς ἀλεώρας, ἐνταῦθα τίκτουσι καὶ ἐπωάζουσι: alibi, Ποιησάμενοι ἐν τῷ λείῳ κονίστραν, ἐνταυθα τίκτουσι· καὶ οὐκ ἐν τῷ αὐτῷ δὲ τίκτουσι καὶ ἐπωάζουσιν. Plin. 10, 33. Perdices spina et frutice sic muniunt receptaculum, ut contra feras abunde vallentur. Ovis stragulum molli pulvere contumulant, nec in quo loco peperere, incubant. Est vero et athletica ac palæstrica κονίστρα, Eust., ἀλινδήθρα, ἡ κατὰ πάλην κονίστρα, Plut. (8, 528.) de πάλη et παλαίστρα loquens, Τῶν τῆς ἀγωνίας εἰδῶν, πηλοῦ καὶ κονίστρας καὶ κηρώματος τυγχάνει δεόμενον, Pulvere s. Arena palæstrica et ceromate; nam videtur hic accipi pro Ipso pulvere s. Arena, in qua athletæ versantur et exercentur. Suidæ κονίστρα est παλαίστρα, κυλίστρα. [" Toup. Opusc. 1, 233." Schæf. Mss. Lycophr. 866.]

Κονιστικὸς, Qui in pulvere volutari solet: κονιστικοὶ ὄρνιθες, Aristot., Aves, quæ se pulverare solent, Plin.: Gaza Pulveratrices. Athen. (387.) ex Aristot. H. A. 8. Εἰσὶ δὲ τῶν ὀρνίθων οἱ μὲν κ., οἱ δὲ λοῦνται· οἱ δὲ οὔτε κ., οὔτε λοῦνται· ὅσοι δὲ μὴ πτητικοὶ, ἀλλ' ἐπίγειοι, κ., οἷον ἀλεκτορὶς, πέρδιξ, ἀτταγὴν, φασιανὸς, κορυδαλλός.

Κόνιτρον, Pulvis, Pulvereum volutabrum, ῥύπος, Suid.

Ἀκόνιτος, ὁ, ἡ, Qui sine pulvere fit, Pulveris expers. || Non illitus calce, Qui calce loricatus non est, Qui est sine opere tectorio et albario, VV. LL. || Pice non oblitus, Non picatus, Diosc. 1, 94. Λοιπὸν δεῖ ψύξαντας εἰς κεραμεοῦν ἀγγεῖον ἀκόνιτον, τουτέστιν ἀπίσσωτον, ἀποτίθεσθαι. [Barker. ad Etym. M. 1105-6. Quint. Sm. 4, 319.] Ἀκονιτὶ, Sine pulvere, Citra pulveris jactum s. tactum, ἄνευ κονίας, Aristoph.: accipitur pro Citra laborem, Nullo cum periculo et difficultate, Citra certamen, Ita ut certandum non sit: metaph. sumta ab athletis, qui in congressibus manus pulvere quodam conspergebant, ne tactus in adversarii apprehensione lubricus esset. Qua metaph. dicitur etiam ἀνιδρωτὶ, Citra sudorem: et in bello ἀμαχητὶ ac ἀναιμακτί. Plin. 35, 11. Alcimachus Dioxippum, qui pancratio Olympia citra pulveris jactum, quod vocant ἀκονιτὶ, vicit. Sic et Gell. 5, 6. Sine pulvere, [Impulverea, Schn. Lex.] quod dici solet, incruentaque victoria obvenit. Quibus verbis expressit ἀκονιτὶ et ἀναιμακτί. Horat. Ep. 1, 1. cui spes, Cui sit conditio dulcis sine pulvere palmæ. Thuc. 4, (73.) p. 145. Ἐπειδὴ γε ἐν φανερῷ ἔδειξαν ἕτοιμοι οντες ἀμύνεσθαι, καὶ αὐτοὶ ὥσπερ ἀκονιτὶ δικαίως ἂν τὴν νίκην τίθεσθαι: pro quo paulo post dicit ἀμαχητὶ. Herodian. 2, (14, 2.) Ἀναιμακτί τε καὶ ἀ. τοσαῦτα κατωρθωκότα, Citra sanguinem atque adeo citra pulverem tanti effectorem operis: (2, 13, 10.) Εἰληφθε γουν ραδίως καὶ ἀ. γε ἁλώσεατε, Nullo ferme negotio tenemini: 8, (6, 14.) Νίκην, ἣν ἀ. ἐνίκησαν, Quam citra pulveris jactum sibi pepererant. Apud Hes. scribitur ἀκονητὶ, per η in penult., exponiturque non solum ἀμαχητὶ, sed etiam ἄνευ ἀκοπήσεως: quæ postrema verba suspecta videri possint. In quodam nostro Lex. vet. utriusque scripturæ mentio fit, sc. ἀκονιτὶ ab α priv. et κόνις: et ἀκονητὶ, i. e. ἄνευ πόνου, Ionice pro ἀπονητί. [" T. H. ad Plutum p. 77. Jacobs. Anth. 9, 452. Toup. Opusc. 1, 18. ad Charit. 218. 389. Abresch. Add. ad Aristæn. 130. Lect. 95. 334." Schæf. Mss. Apollon. de Conjunct. 590. " Ἀκονητὶ, Clem. Alex. 469." Kall. Mss.] Apud Hes. autem est aliud ADV. Ἀκονίτως, i. signif. q. ἀκονιτὶ, s. ἀκοπιάστως, ἀπόνως. [" Jacobs. Anth. 7, 51. ad Charit. 5. Pierson. Veris. 182." Schæf. Mss.] Ceterum τῷ ἀκονητὶ in eod. nostro Lex. OPP. Ἐγκονητὶ, i. e. μετα πόνου, Non sine labore, negotio: quod ab ἐγκονέω etiam derivari posset. " Λειοκόνιτος, Hesychio κονι- " διαλελυμένη, item τελείωσις, quod * λείω signif. " τελείως, Perfecte, Integre, Plane." " Λευκονιτος " s. Λευκόρητος, Eid. λευκλέθριος, παντελῶς εξολο- " θρευόμενος, Plane perditus:" [leg. ἐξωλοθρευμένος. Barker. ad Etym. M. 1100. * Παγκονιτος, Soph. Trach. 505. ἄεθλα.]

[* " Ἀποκονίω, Hygin. Astron. 3, 11. cf. Blomf.

Gloss. ad Æsch. Pers. 168." Boiss. Mss.] Διακονίω, Pulvere perlino. || Διακονίομαι, Pulvere me lorico more athletæ in palæstra, Ad certamen me paro, In pulverem s. arenam descendo. Plut. (10, 44.) loquens de cane quodam Indico, Ἐλάφου ἀφιεμένου καὶ κάπρου καὶ ἄρκτου, ἡσυχίαν ἔχοντα κεῖσθαι καὶ περιορᾶν· ὀφθέντος δὲ λέοντος, εὐθὺς ἐξαναστῆναι καὶ διακονίεσθαι, καὶ φανερὸν εἶναι αὐτοῦ ποιούμενον ἀνταγωνιστὴν, τῶν δ' ἄλλων ὑπερφρονοῦντα πάντων. Simile quid refert Plin. 8, 40. de cane Indico, quem rex Albaniæ Alexandro dono miserat. || Pice perlino: Hes. διακονίσαι, διακλαῦσαι· ἀπὸ τοῦ κονῆσαι, ὅπερ ἐστὶ πίσσῃ χρίσαι, ubi pro κονῆσαι scribendum κονίσαι: pro διακλαῦσαι autem in VV. LL. ponitur διακαῦσαι, Perurere. [Barker. ad Etym. M. l. c. Hippocr. Epist. p. 1291.] Ἐγκονίομαι, Pulvere profundor, ut luctatores et athletæ, Xen. Σ. (3, 8.) Ἀλλὰ γῆν πολλὴν κέκτησαι; ἴσως ἂν, ἔφη, Αὐτολύκῳ τούτῳ ἱκανὴ γένοιτο ἐγκονίσασθαι, Bud. "Ἐκκονίεσθαι, In pulverem redigi. Hes. enim "ἐκκεκονίσθαι esse dicit τὸ εἰς κονίαν ἀναλελύσθαι." Συγκονίομαι, In eod. pulvere versor. Vide Συγκονιοῦμαι. Ὑποκονίω, Pulverem suscito, Pulvere aspergo, Pulvero. || Pulvere sublino, ut athletæ manus, ne in corpore ceromate inuncto lubricus contactus fallat, Plut. (8, 426.) Οὐδ' ὑποκονίεται, τὴν λαβὴν εὔτονον ποιῶν καὶ ἄφυκτον, (Pomp. 53.) de morte Crassi, Ἐπεὶ δ' ἀνεῖλεν ἡ τύχη τὸν ἔφεδρον του ἀγῶνος, εὐθὺς ἦν εἰπεῖν τὸ κωμικὸν, Ὡς ἄτερος πρὸς τὸν ἕτερον ὑπαλείφεται, Τὼ χεῖρέ τε ὑποκονίεται. [I. q. ὑποσκάπτω, Theophr. H. Pl. 2, 7, 5. τὸν βότρυν.] Ὑποκόνισις, Pulveris excitatio, Pulveratio, Pars quædam agriculturæ, Theophr. C. Pl. 3, (16, 3.) Τὴν δ' ὑποκόνισιν τὸ μὲν ἐν τοῖς πρώτοις καιροῖς, ὅταν ἄρχωνται περκάζειν οἱ βότρυες, μὴ ἐᾷν ἄχρις οὗ πεπανθῶσιν, ὀρθῶς ἔχει. De qua Colum. 11, 2. Sed frigidioribus regionibus pulverationem faciunt, quam vocant rustici Occationem, cum omnis gleba in vineis refringitur et resolvitur in pulverem. De ead. et Virg. G., Sollicitanda tamen tellus, pulvisque movendus, Et jam maturis metuendus Jupiter uvis, Serv. Genus ipsum culturæ Pulveratio vocatur, quo imminutæ glebæ vitibus applicantur. Vide et Ὑποκονιέω.

Κονίσαλος, s. Κονίσσαλος, Pulvis excitatus s. motus, i. q. κονιορτός: a κόνις et σαλεύω, sicut Gramm. quidam tradunt, ut κονίσσαλος sit οἱονεὶ ἡ σεσαλευμένη κόνις: quæ etymologia in quodam etiam nostro Lex. vet. affertur, in quo uno σ scribitur, sicut et in nostro Ms. Hom.: ap. Eust. utroque modo, et uno σ et duobus. Quidam tamen malunt derivare a fut. κονίσω, ut ἴξαλος ab ἴξω. Eust. etiam a κόνις et ἀέλλη. Il. Γ. (13.) Ὡς ἄρα τῶν ὑπὸ ποσσὶ κονίσαλος ὤρνυτ' ἀελλὴς Ἐρχομένων, Sub pedibus pulvis excitabatur procellosus, κονιορτὸς ἀελλώδης: E. (502.) ὡς τότ' Ἀχαιοὶ Λευκοὶ ὕπερθ' ἐγένοντο κονισάλῳ: X. (401.) de Hectore, quem Achilles raptabat bigis, Τοῦ δ' ἦν ἑλκομένοιο κονίσαλος: paulo post, κάρη δ' ἅπαν ἐν κονίῃσι Κεῖτο. || Κονίσαλος accipitur etiam pro πάτος, Pulvere illo, quo athletæ ceromate inuncti in conisterio se oblinunt, ut e Gal. 2 et 3. Ὑγιεινῶν tradunt: e quo desumta videntur hæc ap. Eust. Ὁ ἰδρῶς τῶν γυμναζομένων μιχθεὶς τῷ πάτῳ, συντελεῖ πρὸς διαφόρησιν ὄγκων τῶν παρὰ φύσιν· κονίσαλον δὲ ὀνομάζουσιν αὐτὸν ἔνιοι τῶν περιέργως ἀττικιζόντων. At Cæl. Rhod. 7, 26. Sunt, inquit, qui πάτον dici putent Cœnum ceromati, i. e. oleo, ut ipsi interpr., permixtum: cui si sudor accesserit, κονίσαλος Attice dicatur, sicuti auctor probat Gal. || Signif. etiam τὸ αἰδοῖον, ut Etym. annotat: ut vero Suid., δαίμων * πριαπώδης, ἐκ τοῦ μὴ ὀκνεῖν καὶ ἐπὶ κόνεως μίγνυσθαι, ut ibi scribitur: quo modo accipitur in quodam l. Plat. Comici ap. Athen. (441.) ubi περὶ γυναικῶν φιλοποτριῶν sermo est, Βολβῶν μὲν Ὀρθάννη τρὶ' ἡμιεκτέα (προθύεται,) Κονισάλῳ δὲ καὶ παρασταταιν δυοῖν Μύρτων πινακίσκος, χειρὶ παρατετιλμένων· Λύχνων γὰρ ὀσμὰς οὐ φιλοῦσι δαίμονες. Strabo ap. Cæl. Rhod. dicit esse Deum Atheniensium, ac Priapum Orthanæ et Conisalo persimilem esse. Meminit et Synes. Ep. 32. loquens de perdito et nequam mancipio, Ἑρμῇ μὲν γὰρ καὶ Ἡρακλεῖ τοῖς παλαίστρας ἐφόροις οὐδὲ κατὰ μικρὸν πρέπει· Κοτυττοῖ δὲ καὶ τοῖς ἄλλοις Κονισάλοις νεωκορεῖ, καὶ εἰ δή τινές εἰσι τούτου τοῦ κόμματος ἕτεροι δαίμονες, ἅπασιν αὐτοῦ μελεῖ. Hes. vero κονίσαλον esse dicit σκίρτησιν σατυρικὴν τὴν τῶν ἐντεταμένων τὰ αἰδοῖα. ["Kuster. Aristoph. 239. Brunck. 1, 64. Heyn. Hom. 4, 453. 5, 99. 8, 329. Wolf. Prol. 226. Numen Priapi, Jacobs. Anth. 8, 13. Kuhn. ad Paus. p. 5. Heringa Obs. 206. Toup. Opusc. 1, 231." Schæf. Mss.] Κονισάλεος, Pulverulentus, κεκονιορτωμένος, Hes. Scribitur autem κονισάλεος accentu in antepen. tum ap. Hes., tum ap. Suid., ap. quem duplici etiam σ scribitur sicut κονίσσαλος. ["Nonn. D. 36, 227. 40, 110. Antimachus ap. Etym. M." Wakef. Mss. Euphorion Stephani Byz. v. Ἄσβωτος, Herodianus Taurinensis: τῷ δ' ἀμφὶ κονισσαλέον πεπονῆατο δίφρον.]

"Κόγκαλος, Hesychio est κονιορτὸς, Pulvis."

Κόνιος, Pulvereus, Pulveralis, si dici posset: Ζεὺς Κόνιος. Paus. Attic. (40, 5.) p. 30. Διὸς Κονίου ναὸς οὐκ ἔχων ὄροφον. [Pind. N. 9, 102. κονίᾳ χέρσῳ.] At Κόνιον, Pulvis, i. q. κόνις, κονία. Suid. cum κονία exposuisset κονιορτὸς, et κόνιτρον ῥύπος, subjungit, καὶ οὐδετέρως κόνιον, καὶ κονίῃσι.

Κονία, Pulvis, i. q. κόνις: frequentissimum ap. Hom. tam in plur., quam in sing. Il. B. (150.) ποδῶν [δ'] ὑπένερθε κονίη Ἴστατ' ἀειρομένη, Sub pedibus excitabatur pulvis. Pro quo supra dixit ὑπὸ ποσσὶ κονίσαλος ὤρνυτ': Λ. (151.) ὑπὸ δέ σφισιν ὦρτο κονίη Ἐκ πεδίου, τὴν ὦρσαν ἐρίγδουποι πόδες ἵππων: Π. (775.) ὁ δ' ἐν στροφάλιγγι κονίης Κεῖτο: Ψ. (732.) μιάνθησαν δὲ κονίῃ, Pulvere fœdabantur, Virg. (739.) ἀπομορξαμένω κονίην, δύσαντο χιτῶνας. Od. Σ. (97.) Καδδ' ἔπεσ' ἐν κονίῃσι μακὼν, Il. P. (315.) ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν, ἔλε γαῖαν ἀγοστῷ, Od. Σ. (397.) πέσεν ὕπτιος ἐν κονίῃσι, Il. B. (418.) Πρηνέες ἐν κονίῃσιν ὁδὸς λαζοίατο γαῖαν. Sic Hesiod. (Ἀ. 365.) Πρηνὴς δ' ἐν κονίῃσι χαμαὶ πέσεν. E quibus exemplis cognoscere est ι in h. v. modo corripi, modo produci. Utitur in ead. signif. et Aristoph. (Λ. 471.) ap. Suid., ἐλοῦσαν ἡμᾶς ἄνευ κονίας, i. e. ἀκονιτὶ, Sine pulvere, Horat., Citra pulveris jactum, Plin. Ab Etym. exp. etiam μάχη: at tunc metaph. fuerit a pulvere palæstrico. || Dicitur etiam de Arena s. Sabulo litoreo aut fluviali, ἐπὶ τῆς ποταμίας λεπτοτάτης ἄμμου, minus proprie, Eust. Il. Φ. (270.) de Achille insiliente in Scamandrum, ποταμὸς δ' ὑπὸ γούνατ' ἐδάμνα Λάβρος, ὕπαιθρα ῥέων, κονίην δ' ὑπέρεπτε ποδοῖιν. || Cinis, Lix, Cinis foci, Varro ap. Plin. σποδὸς, σμῆγμα, Hes. Ap. Eund. vero est ET κόννα, ἡ σποδός. Idem significare etiam κόνις, supra indicatum est. || Calx, Opus tectorium s. albarium, quo muri inducuntur et dealbantur, i. q. τίτανος, Eust. dicens inde derivatum * ἐλαιοκονία ap. recentiores: * ἄσβεστος κονία ap. Paul. Ægin. 3, 52. Calx non extincta, τίτανος * ἀκατάσβεστος, et ἄσβεστος simpliciter. || Lixivium, Lixivia, i. e. Liquor, qui e cinere s. calce aqua perfusis distillat, τὸ ἐκ τέφρας καθιστάμενον ὑγρὸν, J. Poll. Colum. 12, 22. Cinerem lixiviam appellat: Cato ap. Plin. 14, 20. Cinerem lixivium: ipse autem Plin. 15, 17. 28, 18. Cinerem lixivum. Et 37, c. ult., e Varrone, Lix, cinis est foci; inde enim cinis lixivus potus medetur. Aristot. de Coloribus, Ἡ γὰρ κονία, ξανθὴ, ἐπιχρώζοντος τοῦ φλογοειδοῦς τὸ ὕδωρ, Diosc. 1, 187. Γίνεται δὲ καὶ κονία ἀγρίας συκῆς καὶ ἡμέρου καέντων τῶν κλάδων ἐκ τῆς τέφρας, ubi quod Diosc. tribuit τῇ κονίᾳ τῇ συκίνῃ, ut 6, 25. appellat, Plin. 23, 7. cineri ficulno, accipiens nimirum Cinerem pro cinere lixivo. Cinis, inquit, non ex alia arbore aciem purgat acrior: conglutinat, replet, astringit: bibitur et ad sanguinem discutiendum concretum: quod ita Diosc. Καθαίρει καὶ κολλᾷ, καὶ σαρκοῖ, καὶ συμφύει ἐοικότως τοῖς συναίμοις· καὶ ποτίζεται δὲ πρὸς αἵματος ἐκθρόμβωσιν, et quæ sequuntur. A Plat. inter ῥυπτικὰ numerari tradit J. Poll., sicut Plut. supra in Κόνις tradit συκῆν κατακαυθεῖσαν τὴν ἐκ τῆς τέφρας κονίαν ῥυπτικωτάτην παρέχειν ὑπὸ δριμύτητος, et Theophr. (H. Pl. 5, 9, 5.) Δριμεῖα δὲ καὶ ἡ τέφρα καὶ κονία ἡ ἀπ' αὐτῶν, et Plin. E nulla alia arbore cinerem fieri acriorem, i. e. cinerem lixivum. Item κονία ἀσβέστου, Lixivium e calce. Et κονία στακτὴ καὶ διηθημένη, Lixivium stillatitium et exco-la-

tum, e loto et percolato cinere factum, cujuscunque generis ille sit, vitis, fici, mali, tithymallorum, lapidum, partiumve animalium. Idem vero et simpliciter στακτὴ appellatur. Quod si cineri cuicunque calx addatur, id lixivii genus πρωτόστακτον appellari P. Ægin. 7. auctor est. Sunt et alia lixiviorum genera, varias sortita appellationes ab artificibus quibus illa inserviunt, ut * σαπωναρικὴ et πηλοποιητικὴ, quorum illud saponariis in usu est, nisi quis malit paratum e sapone lixivium intelligere, hoc figulis, Gorr. Pro πηλοποιητικὴ autem κονία scribitur et πιλοποιητικὴ, de cujus scripturæ varietate dicetur in Πιλοποιὸς, Lixivium, quo utuntur ii, qui pileos conficiunt; Lixivium, unde operantur coactiliarii, Marc. Empir. c. 14. appellat. Diosc. 6, 26. Θύμον τε σὺν ὄξει καὶ τὴν πηλοποιητικὴν κονίαν, Ruell. Lixivium cum luto suo. Paulo ante vero dixerat κονία συκίνη, quod idem Marc. ibid. vocat Lixivium ficulneum, Gal. Meth. 6. Μηδὲν ἐν τῷ παραχρῆμα φάρμακον ἔχων, ᾔτησα κονίαν στακτὴν, ἑωρακὼς ἐκ γειτόνων τοῦ κάμνοντος πηλοποιόν. Idem Gal. κ. Τόπ. 10. vocat ὑδωρ πιλοποιητικὸν, Aet. 12, 42. στακτὴν τῶν πιλωταρίων. Est et κονία * βαλανευτικὴ, Lixivium balneatorum, Geop. 10, 29. [" Phryn. Ecl. 42. ad Diod. S. 1, 634. Brunck. Aristoph. 1, 182. Jacobs. Anth. 11, 234. Heyn. Hom. 4, 224. 8, 433. Valck. ad Theocr. 1, 30. Adoniaz. p. 387. Toup. Emendd. 1, 306. ad Il. Φ. 11." Schæf. Mss. Barker. ad Etym. M. 1104-5. 1109-10. Aristoph. A. 470.]

Κονιάω, Pulvere impleo, i. q. κονίω: Suid. κονιωμένους, κονέως πεπληρωμένους. || Pulvere respergo, aspergo, Lucian. (1, 623.) Ἰδρῶτι ῥεόμενον καὶ τὼ πόδε κεκονιαμένον [—νιμένον] καὶ πνευστιῶντα de athletis: qua tamen signif. Idem supra dixerat de properantibus, Κεκονιμένοι καὶ πνευστιῶντες συνθέουσι.

Κονιῶμαι, In pulvere me voluto, Pulvero me, ut aves κονιστικαὶ in cavo quodam pulvereo se volutare et pulverare consueverunt, Aristot. H. A. 5, 31. Καὶ οἵ γε καλούμενοι φασιανοὶ ἐὰν μὴ κονιῶνται, διαφθείρονται ὑπὸ τῶν φθειρῶν, Plin. 11, 33. Hoc quidem et aves infestat, phasianas vero interimit, nisi pulverantes se. || Calce induco, obduco, oblino, Calce dealbo, Opere albario post tectorium induco, τῇ κονίᾳ, ἤγουν τιτάνῳ καὶ ἀσβέστῳ, παραχρίω, Dem. Ol. 3. (p. 36.) Καὶ τί ἂν εἰπεῖν τις ἔχοι τὰς ἐπάλξεις, ἃς κονιῶμεν: c. Aristocr. loquens de quibusdam ædificiis, Ἃ κονιῶσι καὶ κατασκευάζουσι. Et κονιῶμαι, Albario opere inducor, Calce dealbor, Plut. Sympos. Τί γὰρ οὕτως κεκονίαται ὁ οἶκος; Matth. 23, (27.) τάφοι κεκονιαμένοι, Sepulcra albario opere illita, τῇ γύψῳ καὶ τῇ ἀσβέστῳ λελευκασμένοι, Theophyl. Et Act. 23, (3.) Τοῖχε κεκονιαμένε, Paries dealbate, Calce et albario opere illite. Κονιῶμαι accipitur etiam active pro κονιῶ, Aristot. H. A. 8, 2. Καὶ τοῦτο τηροῦσιν οἱ ἐγχελεοτρόφοι, ὅπως ὀτιμάλιστα καθαρὸν ᾖ ἀπορρέον ἀεὶ καὶ ἐπιῤῥέον ἐπὶ πλαταμώνων, ᾗ κονιῶνται τοὺς ἐγχελεῶνας, Calce illinunt et inducunt opere albario anguillarum vivaria, Tectorio inducunt. || Cerusso, Fuco: κονιᾷν τὸ πρόσωπον, Fucare faciem. Bud. e Philostr. Ep. p. 188. Est autem ea metaph. ab opere tectorio, sicut et ap. Juv. quæ mutatis inducitur atque fovetur Tot medicaminibus,—Tandem aperit vultum, ac tectoria prima reponit. [Barker. ad Etym. M. 1105-6. n., 1110. " Thom. M. 521. Jacobs. Anth. 9, 462. 10, 163. Diod. S. 2, 391. Valck. ad Theocr. 1, 30. Wernsd. ad Plut. Quæst. 1, 18. ad Lucian. 1, 416. Τοῖχος κεκονιαμένος, Toup. Epist. de Syrac. 341. Opusc. 2, 48. Valck. Diatr. 266." Schæf. Mss.] Κονίαμα, Albarium opus s. Tectorium, Id, quod calce inductum, loricatum, incrustatum est: quæ aut calce pura fiunt, et Albarium opus vocantur a Vitruv.: aut gypso, et Gypsatum dicuntur: aut calce et arena, et Arenatum opus nominantur: aut calce et marmore tuso et triplici varietate comminuto, quæ Marmoratum Varro nuncupavit. Unde Plin. 36. Tectorium nisi ter arenato et bis marmorato inductum est, non satis splendoris habet. Theophr. C. Pl. 4. c. ult. Καὶ τὸ κ., ὅταν ἀναδέξηται, τηρεῖ τὴν θερμότητα. Ibid. κονιατὸν et ἀκονίατον οἴκημα dicit. Athen. (584.) ex Hegesandro, de Metanira meretrice, Δημοκλέους τοῦ παρασίτου, Λαγυνίωνος ἐπίκλην, καταπεσόντος ἔν τινι κ., Καὶ γὰρ σὺ, φησὶ, σαυτὸν ἔδωκας, οὐ ψῆφοι εἰσίν. [" Act. Traj. 1, 136. Abresch. Lectt. Aristæn. 333. ad Diod. S. 1, 339. 2, 411. * Κονίασμα, ibid." Schæf. Mss. Phrynichus Bekkeri p. 47. Demosth. 175. Oribas. Coll. 9. c. 13. Cod. Vat.] Κονίασις, Albarii s. Tectorii operis inductio, Loricatio et incrustatio, quæ fit opere albario, Albatus, Varro * ἀσβέστωσις, Hes. [Barker. ad Etym. M. 1103. Gl. Tectorium. " Phryn. Ecl. 43." Schæf. Mss.] Κονιατὴς, Tector, Qui opere albario et tectorio parietes inducit, Qui calce et arena confusa parietem aut murum loricat et incrustat, Qui vel pura calce, vel arenato aut marmorato corio parietem murumve obducit. Tectorem Varro et Vitruv. appellant. Lib. 10. Codic. tit. de Excusat. Artificum, Albini, quos Græci κ. appellant: ubi quidam leg. censent Albarii; sed Albinii scribitur in Annot. Bud. in Pand. Κονιαταὶ, inquit Hes., * ἀσβεστήριοι καὶ οἱ χρῖται. Apud Suid. vero scribitur κονιᾶται accentu in penult., quam scripturam Bud. quoque sequitur: sunt autem κονιᾶται, Suidæ οἱ τοὺς τοίχους * παραχρίοντες. [Barker. ad Etym. M. 1109-10. " Toup. ad Longin. 321. Act. Traj. 1. 136." Schæf. Mss.] Κονιατὸς, Albario et tectorio opere inductus, Calce illitus. [" Act. Traj. 1, 234." Schæf. Mss. Xen. K. Ἀ. 4, 2, 14.] Ἀκονίατος, ὁ, ἡ, Qui calce illitus non est, Qui opere tectorio et albario inductus non est. Utriusque exemplum habes in Κονιορτός.

[* Κονιάζω, Schleusner. Lex. V. T., Geopon. 13, 4, 2.]

Κονιέω, ET Κονιόω, si VV. LL. credimus, Pulverem moveo, excito, i. q. κονίω, de quo supra. || Κονιοῦμαι, In pulvere versor, i. e. In pulvere athletico et palæstrico exerceor, quæ signif. supra κονίομαι dicitur itidem de athletis: et κονιῶμαι de avibus, quæ in cavo pulvereo se volutant et pulverant. [* Ἐκκονιόω, Hippocr. 372.] Συγκονιοῦμαι, In eod. pulvere versor: ut athletæ, qui in eod. pulvere et arena exercentur. Plut. (6, 190.) loquens de adulatore, quem simiæ comparat, Τῷ μὲν συνορχούμενος καὶ συνᾴδων, τῷ δὲ συμπαλαίων καὶ συγκονιούμενος. Sic enim legitur in antiquis libris pro συγκινούμενος, quod in vulg. Edd. habetur: quidam tamen habent et συγκονιόμενος, a συγκονίομαι. Idem Plut. (6, 366.) loquens de amico, qui Proteum agere novit, Φιλολόγοις συναναγινώσκοντος, καὶ παλαισταῖς συγκονιουμένου, καὶ φιλοθήροις * συγκυνηγετοῦντος, καὶ φιλοπόταις * συμμεθυσκομένου, καὶ πολιτικοῖς συναρχαιρεσιάζοντος, ἰδίαν ἦθους ἑστίαν οὐκ ἔχοντος. [Max. Tyr. p. 115. Συγκονιούμενος καὶ συμπονῶν.] Ὑποκονιέω, Pulverem suscito, subtus moveo, Pulvero, Theophr. H. Pl. 2, (7, 5.) Τρέφειν δὲ δοκεῖ καὶ ὁ κονιορτὸς ἔνια, καὶ θάλλειν ποιεῖν· οἷον τὸν βότρυν· διὸ καὶ ὑποκονιοῦσι πολλάκις, οἱ δὲ καὶ τὰς συκᾶς ὑποσκάπτουσι: paulo post de ficis et cucurbitis loquens, Σκάλλοντες κονιορτοῦσι: paulo post, Τὴν δ' ἄμπελον οὔ φασι δεῖν ἢ ὑποκονιεῖν ἢ ὅλως ἅπτεσθαι περκάζοντος τοῦ βότρυος. Vide Ὑποκόνισις.

" Κονίπτω, Excito pulverem, Impleo pulvere, " VV. LL."

ΚΟΝΕΩ, Festino, Propero, Curro. Unde κόνει ap. Hes. σπεῦδε, τρέχε. Sic supra quoque κονίω pro Festino accipi dictum est: metaph. autem est a cursoribus, qui inter properandum pulverem excitant: ut de fugam capessentibus, Virg. versique vicissim Pulverulenta fuga Rutuli dant terga per agros: agmina cervi Pulverulenta fuga glomerant: quod Hom. dicit κονίειν πεδίον, et εὐρυκονίειν πεδίον, Fugiendo per campum pulverem excitare. Qui vero properant, fugientibus in hac re similes sunt; utique enim pulverem inter properandum cient. || Apud eund. Hes. κονεῖν est non solum ἐπείγεσθαι, sed etiam ἐνεργεῖν et αἰσθάνεσθαι. || Ministro, Famulor. ["Heyn. Hom. 8, 733. Wernsd. ad Plut. Quæst. 1, 18." Schæf. Mss. Asclepiad. Epigr. 37. εἴ τι καὶ κονεῖς.] Κονήτης, Minister, Famulus: κονῆται, θεράποντες, Hes.

" Ἀνακονεῖν, ap. Hes. legitur, expositum ἀναστρέ-

" φειν: sed suspectum est, utpote non positum sua " serie."

Διακονέω, Ministro, Famulor, Ancillor, Ministra s. Famuli operam præsto, Ministrum s. Famulum ago, Dem. (362.) Δεσπότῃ διακονοῦντες, Aristid. Διακονῶν τῷ βασιλεῖ, Plut. (7, 732.) Ἡσκημένων καὶ μεμαθηκότων παῖδων δαιτρεῦσαι καὶ ὀπτῆσαι καὶ οἰνοχοῆσαι εἰ μὴ διάθεσις μηδὲ διάταξις εἴη πρὸς τοὺς διακονοῦντας, Athen. 6. Εἴθισται γὰρ ἐν ταῖς οἰκιακαῖς διακονεῖν τοὺς νεωτέρους τοῖς πρεσβυτέροις, 5. Δουλος οὐδεὶς ἦν ὁ διακονήσων, ἀλλ' οἱ νέοι τῶν ἐλευθέρων ᾠνοχόουν: 9. (p. 377.) Euphron inducit coquum ita ministrum hortantem, Ὅταν ἑρανισταῖς, Καρίων, διακονῇς, Οὐκ ἔστι παίζειν. Matth. 4, (11.) Ἄγγελοι προσῆλθον, καὶ διηκόνουν αὐτῷ: pro quo Greg. Ὑπ' ἀγγέλων ὑπηρετεῖται. Plato de Rep. 2. (p. 235.) Διακονεῖν πρὸς ὠνήν τε καὶ πρᾶσιν, Inservire s. Operam suam locare ad emendum et vendendum. Item ap. Plut. (6, 233.) loquentem de vetula quadam, quæ Apelli ægroto famulabatur, Ὡς οὖν ἡ διακονοῦσα πρεσβύτις εὗρε, sc. τὸ κερμάτιον τὸ ὑποβεβλημένον τῷ προσκεφαλαίῳ. Sicut vero Ovid. medicorum jussa ministro, Horat. res omnes timide gelideque ministrat, ita Aristot. Pol. 7. διακονεῖν τὰ ἔργα. Qua fere signif. e Dem. διακονεῖσθαι infra habes. Item διακονῶ σοι ταῦτα, Plato, Hæc tibi servitia præsto, Hæc tibi præsto veluti minister et famulus. Διακονέομαι, Ministratur mihi, Ministri operas suas mihi præstant, Obsequiis et operis color atque observor, Bud. Matth. (20, 28.) Ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἦλθε διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι. Διακονοῦμαι accipitur etiam active pro διακονῶ, Diog. L. Diogene, Ἐν οἴκῳ τε ἐδίδασκε διακονεῖσθαι, λιτῇ τροφῇ χρωμένους, Athen. (659.) Τὸν τοῖς τετραδισταῖς διακονούμενον μάγειρον ἐν τῇ τῆς Πανδήμου Ἀφροδίτης ἑορτῇ. Et transitive, Lucian. (1, 686.) Τοῖς τὰ ἐρωτικὰ διακονουμένοις, Amorum ministris, Cic. Ministri libidinis, Ministræ voluptatum artes. Apud Eund. (2, 621.) Ἡμῖν παρεστήκεισαν οἰνοχόοι, τὸν οἶνον ἡμῖν χρυσίῳ διακονούμενοι. Sic Cic. Pocula ministrare. || Administro et gero, Bud. ap. Dem. (1206.) Ὡς ἐν καιρῷ τε ἕκαστα καὶ χρήσιμα τῇ πόλει ἐδιακονήθησαν. Fortasse tamen et hic διακονεῖσθαι accipi posset pro Ministrari, Præstari: metaph. sumta ab iis, qui pocula aut victum ministrant egentibus et petentibus, Cic. Varro: qua metaph. dicit Ovid. Divitias ministrare, Tibull. Vias fallendi ministrare, Virg. furor arma ministrat. || Διακονεῖν γάμον, Ministrum agere in parandis et adornandis nuptiis, Apparare s. Instruere nuptias, eo sensu, quo Apparare et Instruere convivium dicimur, Athen. (377.) e Posidippo Comico de quodam coquo, Διακονοῦμεν νῦν γάμους· τὸ θῦμα, βοῦς. Ὁ διδούς, Ἐπιφάνης. Ubi obiter etiam nota α in b. v. produci, sicut supra in l. ex Euphrone Comico c. [" Δ. cum suis perperam ab H. St. refertur ad v. Κονέω, quasi ex hoc compositum: quod si ita esset, ᾱ breve foret, at in διάκονος et derivatis constanter producitur." Schw. Mss. " Heyn. Hom. 8, 733. Thom. M. 216. Heath. Æschyl. p. 56. ad Charit. 682. 720. Musgr. Ion. 396. Clark. ad Il. A. 265. Albert. Peric. Cr. 48. Abresch. Lectt. Aristæn. 221. Toup. Opusc. 2, 161. ad Xen. Eph. 159. Fischer. Ind. Palæph. Anacr. 21. De quant., Brunck. Aristoph. 3, 105. Med., Paus. 417. Quid differt διακονούμενος a διακονῶν, Clark. ad Il. Γ. 141. Δεδιακόνηκα, Δεδιηκόνηκα, Valck. Diatr. 278. Mœr. 121. et n. ubi omnino de augm. in h. v.: Koppiers. Obs. 9. Heringa Obs. 296." Schæf. Mss. Aristoph. Ὄρν. 1323.] Pro διακονέω autem et διακονοῦμαι dicitur ETIAM Διακονίζω s. Διακονίζομαι, ead. signif. VV. LL. e Luciano, Ἀνθρώποις διακονίζεσθαι οἴεται. Dicuntur vero et Legati διακονίσασθαι: nam ministros agunt in mandatis principum aut civitatum exequendis J. Poll. 8, (38.) Καὶ τὰ ῥήματα, πρεσβεῦσαι, διακονίσασθαι, ἀποπρεσβεύσασθαι, ἀντιπρεσβεῦσαι. Vide Διάκονος, Διακονία. [" Locum Luciani nou reperi. Sed διακονίζω extat etiam in Schol. ad Nicandri Θ. p. 24. ubi διηκονίζοντο, pro quo tamen Cod. Vat. διηκονοῦντο." Bast. ad calcem Scap. Oxon.]

Διακόνημα, Opera a ministro præstita, i. e. Ministerium: Ovid. membra diurnis fessa ministeriis. Aristot. Polit. 1, dicit fuisse, qui servos διακονήματα docerent: Ἐκεῖ γὰρ, sc. Syracusis, λαμβάνων τις μισθὸν ἐδίδασκε τὰ ἐγκύκλια δ. τοὺς παῖδας, Trivialia ministeria s. officia, ut ὀψοποιητικὴν, et quæ hujusmodi sunt: sicut et Plut. supra in διακονῆσαι ponit δαιτρεῦσαι, ὀπτῆσαι, οἰνοχοῆσαι. Secundo autem libro pro ἐγκύκλια δ. dicit ἐγκύκλιαι διακονίαι, ut infra videbis. || Διακονήματα, Utensilia ad supellectilem pertinentia. Apud Athen. (274.) dicunt Romani, Πίλους τε ταῖς κεφαλαῖς περικείμεθα προβατείων δερμάτων δασεῖς, κεράμεα δὲ καὶ χαλκᾶ τὰ δ. κομιζομεν, κἀν τούτοις βρωτὰ καὶ ποτὰ πάντων ἀπεριεργότατα, de vasis sacrificalibus. Sic vero et διακονίαι infra. [" Abresch. Lectt. Aristæn. 221. ad Charit. 326." Schæf. Mss. * Διακόνησις, Plato de LL. 1. p. 22. Bip. " Wessel. ad Diod. S. 1, 8. Cum dat., Heindorf. ad Plat. Gorg. 229. Boeckh. in Min. 101." Schæf. Mss. * Διακονητὴς, Balsamon ap. Suiceri Thes. Eccl. 1, 861. * Ἀδιακόνητος, Joseph. A. J. 19, 1, 1.]

Διάκονος, ὁ, ἡ, Minister, Ministrator, Famulus, et Ministra, Ministratrix, Famula, Athen. (267.) e libris Clitarchi, qui Γλῶσσαι inscribitur, καλοῦνται δ' οἱ δοῦλοι ἄξοι, καὶ θεράποντες, καὶ ἀκόλουθοι, καὶ διάκονοι, καὶ ὑπηρέται· ἔτι δὲ πάλμονες καὶ λάτρεις, Aristot. Eth. 7, 6. Καθάπερ οἱ ταχεῖς τῶν διακόνων, οἳ πρὶν ἀκοῦσαι πᾶν τὸ λεγόμενον ἐκθέουσιν. Sic Claud. dicit Celeres ministros, hortatur celeres clamore ministros. Athen. (420.) de quibusdam, qui convivas secum adducunt, Βοῶσι, κεκράγασι, βλασφημοῦσι τὸν οἰνοχόον, τὸν διάκονον, τὸν μάγειρον: (291.) e Nicomacho, ἴσως, ὅσον διαφέρει διακόνου [μαγείρου διαφέρει] Μάγειρος, οὐκ οἶσθ': paulo post, Πρότερον ἀποδοῦναι σκενάσαντα μουσικῶς Διακόνου 'στὶ τοῦ τυχόντος; Ἡράκλεις, Ὁ μάγειρός ἐσθ' ὁ τέλειος ἑτέρα διάθεσις. Ubi itidem observa α in h. v. bis produci, sicut in διαφέρει, διάθεσις, διακονέω, ut supra admonui. Legati quoque διάκονοι appellantur sicut et διακονία infra de legatione dictum videbis, item διακονίσασθαι supra. J. Poll. 8. Ὁ δὲ πρεσβευτὴς εἴη ἂν καὶ ἄγγελος καὶ διάκονος· ἑτέρας δὲ χρείας, κήρυξ καὶ σπονδοφόρος: nam sicut paterfamilias ministros suos aliquo cum mandatis mittit, ita et princeps aut civitas legatum. Qua metaph. ministri verbi divini in scriptura διάκονοι nomiuati esse videntur, sicut et κηρύσσειν iid. dicuntur et πρεσβεύειν. Paul. vero Ep. ad Rom. (13.) Magistratus etiam appellat modo του θεοῦ διακόνους, modo λειτουργοὺς, Ministros s. Administros Dei, sc. in exequendis ejus jussis. Item 2 Cor. 6, (4.) Paulus de se, Ἐν παντὶ συνιστῶντες ἑαυτοὺς ὡς Θεοῦ διάκονοι, ut Dei ministri. Item Ephes. 3, (7.) Τοῦ εὐαγγελίου διάκονος, Coloss. 1, (7.): 2 Cor. 3, (6.) Διακόνους καινῆς διαθήκης. Et in malam partem in Ep. ad Gal. 2, (17.) Ἁμαρτίας διάκονος, Minister s. Ministrator peccati. Peculiariter vero διάκονοι dicebantur in Ecclesia Qui eleemosynas distribuebant pauperibus, ac eorum curam gerebant; s. Ærarii ecclesiastici œconomi: quo nomine comprehendebatur et Viduarum collegium: ii autem διάκονοι presbyteris suberant. Ceterum pro Διάκονος Ionice in Epigr. DICITUR Διήκονος, metri fortassis gratia: quamvis a Comicis ᾰ in h. v. producatur, ut paulo ante admonui. Ab eod. formatur COMPAR. Διακονέστερος, In ministrando promtior, Expeditior et celerior in ministrando et ministratoriis obsequiis præstandis, Celerior in subeundis ministeriis, quæ imponuntur. Irregularis autem compar. hic est, sicut ap. Pind. ἀπονέστατον, et ἀφθονέστατος, φιλοκτεανέστατος, ap. Hom., et alia similia. Apud Suid. in Prov. [ex Epicharmo,] Φρὺξ ἀνὴρ πλαγεὶς ἀμείνων καὶ διακονέστερος. Unde Cic. in testes Asiaticos dixit, Utrum igitur nostrum aut vestrum est hoc Proverbium, Phrygem plagis fieri meliorem? Non interpretatus est autem hoc διακονέστερος, quod rei præsenti non conveniret, aut non semper addi soleret. [" T. H. ad Plutum p. 457. Ind. ad Xen. Mem. Clark. ad Il. A. 265. Fischer. Anacr. 21. Achill. Tat. p. 33. ubi vertitur Internuntius: malim Famulus. Διάκονον ποιεῖσθαι, Boiss. Philostr. 322. Διήκονος, Toup. Opusc. 1, 369. 2, 242. Διακονέστερος, 1, 554. ad

Lucian. 1, 363." Schæf. Mss. Buttmann. Lexil. p. 219. * " Διακόνισσα, ἡ, Phot. Nomoc. p. 19." Kall. Mss.]

Διακονία, ἡ, Ministerium, Opera s. Officium, quod a ministro præstatur, i. q. διακόνημα supra: ut διακονίαι ἐγκύκλιοι, eæd. quæ διακονήματα ἐγκύκλια supra, ut culinarii et mediastini officia, quæ quotidie nobis a ministris præstantur: peculiariter quod ad domestica negotia attinet. Aristot. Pol. 2. Τῶν θεραπόντων τούτοις μάλιστα προσκρούομεν, οἷς πλεῖστον προσχρώμεθα πρὸς τὰς δ. ἐγκυκλίους. Item 1. post I. in Διακόνημα c., Ὀψοποιϊκὴ καὶ τἄλλα τὰ τοιαῦτα γένη τῆς δ. Rursum 2. Ἐν ταῖς οἰκετικαῖς δ. οἱ πολλοὶ θεράποντες ἐνίοτε χεῖρον ὑπηρετοῦσι τῶν ἐλαττόνων. Plut. Sympos. 5. Ἐγκελευόμεθα πολλάκις τοῖς διακονοῦσι θερμότερον ἅπτεσθαι τῆς δ., Calidius subire quæ imponuntur ministeria. At κριοῦ διακονία Prov. est in ingratos; nam cornu aries eos quoque petit, a quibus alitur. Διακονία dicitur etiam de Publico ministerio, i. e. de Negotio publico, de Muniis publicis, de Officiis quæ reip. præstamus. Æsch. (55.) Ὅσα τις αἱρετὸς ὢν πράττει κατὰ ψήφισμα, οὐκ ἔστι ταῦτα ἀρχῆ, ἀλλ' ἐπιμέλειά τις καὶ δ.: quod postea exp. πραγματεῖαι προστεταγμέναι κατὰ ψήφισμα. Dem. (296.) Τῆς μέν τοι δ. τῆς ἐφ' ἑκάστοις τῶν πεπραγμένων, καὶ ἐμαυτῷ μετεῖναί φημι. Plato (de Rep. 2. p. 235.) Ἑαυτοὺς ἐπὶ τὴν δ. τάττουσι ταύτην, Hæc sibi imponunt ministeria, Hanc provinciam sibi deposcunt. Et δ. δημοσίαι ap. J. Poll., Munera publica. Dicitur etiam de Legatione, quæ et ipsa munus publicum est. Sic vero et διάκονος et διακονίσασθαι usurpari, paulo ante ostendi. Thuc. 1, (133.) Ὡς οὐδὲν πώποτε αὐτὸν ἐν ταῖς πρὸς βασιλέα δ. παραβάλοιτο, προτιμηθείη δ' ἐν ἴσῳ τοῖς πολλοῖς τῶν διακόνων ἀποθανεῖν, In exequendis iis muneribus, quorum nomine ad regem mittebatur. Item δ. ἐκκλησιαστική, Ministerium ecclesiasticum, Ministerium s. Munus quod in Ecclesia nobis exequendum imponitur, præsertim vero Ministerium verbi: 2 Cor. 6, (3.) Ἵνα μὴ μωμηθῇ ἡ δ.: 1. Tim. 1, (12.) Πιστόν με ἡγήσατο, θέμενος εἰς δ. Item de ministerio eorum, qui διάκονοι appellantur, Synes. Epist. 66. de quodam Alexandro, qui adolescens in monasticum ordinem se contulerat, Τῇ δὲ ἡλικίᾳ συμπροϊούσης τῆς μοναδικῆς κατὰ τὸν βίον ἐνστάσεως, ἠξιώθη μὲν ἐκκλησιαστικῆς δ., ἠξιώθη δὲ τοῦ πρεσβύτερος εἶναι. || Instrumenta ad supellectilem pertinentia, ut et διακονήματα supra: nam ὄργανον, ut Aristot. docet, est ἄψυχος δοῦλος. Athen. (208.) Ἐφ' ὧν κατεσκευασμέναι ἦσαν ξυλοθῆκαι καὶ κρίβανοι, καὶ ὀπτανεῖα καὶ μύλοι καὶ πλείους ἑτέραι δ., Aliaque ministeria, Bud.: s. potius Aliaque instrumenta, quorum ministerio quotidie utimur. [" Non sunt, ut H. St. interpr., Instrumenta, sed Ministeria, ut reddit Bud., nempe Ministeriorum officinæ." Schw. Mss. " Ad Charit. 566. Brunck. Aristoph. 1, 289. Wessel. ad Diod. S. 1, 8. Cum dat., Heind. ad Plat. Apol. p. x. Διακ., Διηκ., Jacobs. Anth. 10, 84." Schæf. Mss.]

Διακονικὸς, Ministratorius, Ad ministrum pertinens: ut δ. πράξεις, Munia ministratoria; Munera quæ ministri exequuntur. Aristot. Polit. 3. Δύνασθαι καὶ ὑπηρετεῖν τὰς διακονικὰς πράξεις. Idem Polit. 7, 14. Διὸ πολλὰ τῶν εἶναι δοκούντων δ. ἔργων, καὶ τῶν νέων τοῖς ἐλευθέροις καλὸν διακονεῖν: ubi δ. ἔργα dixit, quæ alibi διακονήματα et διακονίας. Idem Polit. 1. Πότερόν ἐστιν ἀρετή τις δούλου παρὰ τὰς ὀργανικὰς καὶ δ. ἄλλη τιμιωτέρα τούτων. Plut. (7, 641.) Τὴν ἑρμηνευτικὴν, ὡς Πλάτων ἔλεγεν, καὶ δ. ἀναιροῦντες φύσιν, Cum interpretem, ut ait Plato, naturam et administram removerant, Turn. || Promtus ad exequenda ministeria, Officiosus, Peritus exequendorum ministeriorum, Xen. (Œc. 7, 41.) Ἀνεπιστήμονα —διακονίας παραλαβοῦσα, ἐπιστήμονα, καὶ πιστὴν, καὶ διακονικὴν ποιησαμένη. Sic Aristoph. Πλ. (1168.) καὶ πλῦνέ γε Αὐτὸς προσελθὼν πρὸς τὸ φρέαρ τὰς κοιλίας, Ἵν' εὐθέως διακονικὸς εἶναί μοι δοκῇς. Et ap. Plat. Gorg. (p. 151.) Οὐδ' ἐγῶ ψέγω τούτους, ὥς γε διακόνους εἶναι πόλεως, ἀλλά μοι δοκοῦσι τῶν γε νῦν διακονικώτεροι γεγονέναι, Apti magis et idonei administratores, Ministri magis strenui, Bud. Τὸ δ., pro Sacrarium s. Secretarium accipi in Canon. 21. Conc. Laodic. et ap. Grat. Dist. 23. tradunt VV. LL. Bud. vero Διακονεῖον in hac signif. affert infra. Alioqui τὸ δ. dicerentur Ipsi ministri, sicut τὸ στρατιωτικὸν Ipsi milites. [" Plato Gorg. 243. De quant., T. H. ad Plutum p. 457." Schæf. Mss.] Διακονικῶς, Ministratorio modo, More eorum, qui ministrant, Menander ap. Athen. (172.) Τί τοῦτο, παῖ; διακονικῶς γὰρ, νὴ Δία, Προελήλυθας.

Διακονεῖον, Diaconium. Distinct. 23. Diaconium, quod Latini Sacrarium dicunt, quo subdiaconi non intrant, Bud. Erit igitur διακονεῖον, Locus ubi diaconi congregantur. AT Διακόνιον, Diaconatus, VV. LL. || Placentæ quædam species, Eust.: vel, ut ap. Suid. nonnulli exp., ἡ τοῦ πλακοῦντος κρηπὶς, ζωμὸς ποιὸς, μάζα. Menecles autem in Γλωσσοκόμῳ, ut idem Suid. refert, ita de eo scribit, Ἀθηναῖοι τῷ Ἀπόλλωνι τὴν καλουμένην Εἰρεσιώνην ὅταν ποιῶσι, πλήττοντες λύραν τε καὶ κοτύλην καὶ κλῆμα καὶ ἄλλα τὰ κυκλοτερῆ πέμματα, ταῦτα καλοῦσι δ. Similiter et Amerias esse dicit τὰ κατὰ τὴν εἰρεσιώνην τῷ Ἀπόλλωνι πλασσόμενα πέμματα. Fuisse autem Placentam aut Panis quandam speciem ex ipso carmine in Eiresionem cantari solito apparet, Εἰρεσιώνη σῦκα φέρει καὶ πίονας ἄρτους, Καὶ μέλι ἐν κοτύλῃ καὶ ἔλαιον. Sed mendi suspicione laborant verba illa, quæ e Menecle affert Suid.: ac inter alia pro πλήττοντες fortassis leg. πλάττοντες: nisi forte post κοτύλην inserendum φοροῦντες, retinendo πλήττοντες, at κλήματος nomine intelligendus θαλλός: quod cognosci potest ex iis, quæ de eiresione traduntur a Plut. Theseo (22.) et Suida ac Aristoph. Schol., item et Eust. ac Etym. Pherecr. ap. Athen. (645.) ὑπὸ τῆς ἀπληστίας Διακόνιον ἔπησθεν, ἀμφιφῶντ' ἔχων. [" T. H. ad Plutum p. 359. 386." Schæf. Mss.]

Διακονὶς, Adornatio, Textura quædam, Homo gracilis, VV. LL. [" Toup. Epist. de Syrac. 341. 345." Schæf. Mss. Vide Schn. Lex.] Ἀντιδιάκονος, ὁ, ἡ, Vicissim ministri officio fungens, Vicissim serviens, Bud. e Strab. [16. p. 1130.] Αὐτοδιάκονος, Qui ipse sibi ministrat et famulatur, minister et famulus est, alterius ministerio non utitur, ὁ αὐτοχειρὶ δουλεύων, Eust. [in Dionys. P. 954. Strabo l. c.] Αὐτοδιακονία, Suum ipsius ministerium, Cum aliquis seipso, non alio, ministro utitur. Athen. (18.) cum heroas ap. Hom. docuisset solitos fuisse αὐτοὺς ἑαυτοῖς σκευάζειν τὰ κρέα καὶ ὀψαρτεῖν καὶ ἕψειν, subjungit, Ἐπετήδευον γὰρ τὴν αὐτοδιακονίαν, καὶ ἐκαλλωπίζοντο, φησὶ Χρύσιππος, τῇ ἐν τούτοις εὐστροφίᾳ. [* Πορνοδιάκονος, Gl. Bacario. * Συνδιάκονος, Posidippus Athenæi 376. Clem. Alex. Strom. 448. 536.] Ὑποδιάκονος, Subdiaconus, Can. Apost.

Παραδιακονέω, Administro, ex Aristoph. [Ὄρν 838. * Προδιακονέω, Joseph. A. J. 18, 3, 4. * Ὑποδιακονέω, J. Poll. 4, 92. " Ὑποδιακονέομαι διά τινος, Mihi ab aliquo ministratur, Schol. Theocr. Hypoth. Id. 2." Kall. Mss.]

Ἐγκονέω, Festino in, Festinus et celer sum in aliquo negotio, In opere exequendo propero, Accelero, ἐνεργῶ et πονῶ, ut vett. exposuisse Eust. annotat, deduci a πονέω volentes, Ion. more π in κ mutato. Il. Ω. (648.) de ancillis, Αἶψα δ' ἄρ' ἐστόρεσαν δοιὼ λέχε' ἐγκονέουσαι, Od. H. (340.) Ψ. (291.) itidem de ancillis, Αὐτὰρ ἐπεὶ στόρεσαν πυκινὸν λέχος ἐγκονέουσαι, Apoll. Rh. 2, (812.) Ἦρί γε μὴν ἐπὶ νῆα κατήϊσαν ἐγκονέοντες. Apud Soph. Aj. (811.) ii, qui in Ajace quærendo properabant, Χωρῶμεν, ἐγκονῶμεν· οὐχ ἕδρας ἀκμὴ, i. e. σπεύδωμεν, Schol. etymon addens, ἐπεὶ οἱ μετὰ σπουδῆς πορευόμενοι κόνιν ἐγείρουσιν. Idem Trach. (1257.) introducens Herculem hortantem Hyllum et Philocteten ad se rogo imponendum, Ἄγ' ἐγκονεῖτ', αἴρεσθε. Eur. Hec. (511.) Σπεύδωμεν, ἐγκονῶμεν, ἡγοῦ μοι, γέρων, Festinemus, Acceleremus. Similiter ap. Suid. ex Aristoph. Πλ. (255.) Ἴτ', ἐγκονεῖτε, σπεύδεθ'· ὡς ὁ καιρὸς οὐχὶ μέλλειν, Ἀλλ' ἔστ' ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκμῆς. Aristoph. Ἀ. (1088.) Ἀλλ' ἐγκόνει· δειπνεῖν κατακωλύεις πάλαι: Ὄρν. (1324.) Οὐ θάττον ἐγκονήσεις. Apud Hes. vero scribitur non solum ἐγκονέω, a quo ἐγκονέοντες, σπεύδοντες, ἐνεργοῦντες, ἐπειγόμενοι: sed ETIAM Ἐγγονέω, unde ἐγγονεῖν, ἐνεργεῖν, σπεύδειν, idque suo loco. At prior scriptura

melior est, atque in manuscriptis etiam libris reperitur. Legitur item in quodam nostro Lex. vet. Ἐγκονεῖν, τὸ μετὰ σπουδῆς ἐνεργεῖν, a κόνις· οἱ γὰρ ἐπειγόμενοί τι πράττειν, κατὰ τὸν δρόμον ἐγείρουσι κόνιν. [" Heyn. Hom. 5, 682. 8, 733. ad Charit. 756. Wolf. Proleg. 212. Jacobs. Anth. 6, 400. 406. Lobeck. Aj. p. 348. Eur. Herc. F. 507. Steinbr. Mus. Tur. 1, 196. Toup. Opusc. 2, 268." Schæf. Mss. Æsch. Pr. 962. Opp. Α. 4, 103. Quint. Sm. 1, 157. * Ἐγκονιάω, Laconice pro ἐγκονέω, Aristoph. A. 1311. cf. ἀδικιάω.] " Κατεγκονέω, affertur pro Festino." [Hes.]

Ἐγκονίς, ἡ, Famula, Ministra; nam ἐγκονίδες Suidæ sunt αἱ ὑπηρέτιδες: s. potius Famulæ studiose in opere suo versantes: quæ et Ἀγκωνίδες. Ἐγκόνως, Properanter, Festinanter, ταχέως, * ἐσπευσμένως, Hes.

Ἀγκονέω, i. q. ἐγκονέω, Studiose in aliquo opere versor, Opus aliquod accelero, μετὰ σπουδῆς ἐνεργῶ, VV. LL., non citato ejus expositionis auctore. [Vide Brunck. ad Aristoph. A. 1311. ubi vulgo habetur * Ἀγκονεύω.] Ἀγκόνος, Minister, Famulus: unde ἀγκόνους, quod Hes. exp. διακόνους, δούλους: Etym. ὑπηκόους etiam. [Lennep. Etym. v. Ἀγκοίνη.] Ἀγκονίς, Ministra, Famula. In nostro vet. Lex. ἀγκονίδες, αἱ ὑπηρέτιδες παρὰ τὸ ἐγκονεῖν, ὅ ἐστι μετὰ σπουδῆς ἐνεργεῖν. Ita vides ἀγκονέω et ἐγκονέω, ἀγκόνος et ἀγκόνος, ἀγκονὶς et ἐγκονὶς idem signif., scriptura tantum differre. At in VV. LL. perperam scribitur ἀγκοντίδες.

" ΚΟΝΝΟΣ, Hesychio est ὁ πώγων, ἡ ὑπήνη, Barba: necnon χάρις, Gratia." [Cf. Κονδάς.] " Pro Menti barba, Lucian. (2, 329.) Ὡς ἂν οὐ πρὸ πολλοῦ τὸν κόννον καὶ τὴν κορυφαίαν ἀποκεκομηκώς. Aliam signif. habet in h. l. Polybii (10, 18, 6.) quem Suid. citat sine expos.: Ἐδωρεῖτο δὲ πᾶσι τὰ πρέποντα· τοῖς μὲν παισὶ, κόννους καὶ ψέλλια· τοῖς δὲ νεανίσκοις, *δραμβὰς καὶ μαχαίρας: nisi forte ibi scr. κώνους. Est κόννος etiam Nom. propr. Lyrœdi s. Citharœdi cujusdam muti: unde Proverb. Κόννου ψῆφος dicitur ἐπὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων, teste eod. Suida. Ab eodem Conno esse videtur COMP. Κοννόφροσι, quod Hes. exp. ἄφροσι, Dementibus, Amentibus. At Κόνος * ἀρτοξύη, Suida auctore Paræmia est ἐπὶ τῶν ἀνταποδιδόντων." [" Toup. Opusc. 1, 234. 2, 136. Emendd. 1, 355. 374. Jacobs. Anth. 7, 161. Kuster. Aristoph. 50. * Κοννᾶς, 109. Κόννου ψῆφος, Brunck. 2, 226. 252. 3, 22. (Σφ. 675.)" Schæf. Mss. * Κοννοφόρος, Hesychio * σκολνφόρος.]

" ΚΟΝΤΟΣ, ὁ, Contus: ξυστόν. Od. I. (487.) Αὐτὰρ ἐγὼ χείρεσσι λαβὼν περιμήκεα κοντὸν Ὥσα πάρεξ." [" Κόντος, (sic,) Toup. Opusc. 1, 257. et Ind., Emendd. 1, 391. Valck. Diatr. 235. ad Diod. S. 1, 78. ad Lucian. 1, 440. Membrum virile, Kuster. ad Suid. 2, 457. Toup. Emendd. 4, 459." Schæf. Mss. Κόντος habet etiam Schn. Lex., citans Anal. 2, 164. * " Κοντοπαίκτης, Jacobs. Anth. 10, 157. 190." Schæf. Mss. * " Κοντοστέφανος, Anna C. 367. 368. 369. 396." Kall. Mss.] " INDE Κοντοφόρος, Qui contum gestat, Conto armatus. Vide Ὁπλῖται, in libro de Ord. Milit. col. 77. Meminit et Lucian." [2, 25. 259. * Μακροκόντιον, Pisid. Opif. p. 414. * Κοντόω, unde * Κόντωσις, Ælian. H. A. 12, 43.] " NECNON Κοντωτὰ πλοῖα hinc dicuntur Navigia contis instructa, s. Quæ contis impelluntur, non remis: ut sunt minora et actuaria. Meminit Diod. S. (19, 22.) et Appian." ['Αντικοντόω, unde] " Ἀντικόντωσις, Renixus qui fit conto, h. e. Conto inniti, Conto fulcire gradum: cum sc. aliquis loco cruris conto corpus fulcit. Hippocr. de Artic. (819.) Τῷ ξύλῳ ἀναγκάζονται ἀντερείδεσθαι πλάγιοι κατὰ τὸ ὑγιὲς σκέλος· δέονται γὰρ ἀντικοντώσιος ταύτῃ. Aliquanto post pro ἀντικοντώσει χρῆσθαι dicit, Ἀντὶ τῆς του μηρου ἐπιλαβῆς ὑπὸ τὴν μασχάλην τὴν κατὰ τὸ σιναρὸν σκέλος ὑποτιθέμενον σκίπονα ἀντερείδειν, Corpus fulcire scipione axillis supposito ea parte qua crus est læsum. Recte itaque Gal. in suo Lex. Hippocr. cum ἀντικοντώσιος exposuisset τῆς διὰ τοῦ κοντοῦ ἀντερείσεως, subjungit ὅπερ καὶ σκίμπων καλεῖται: vel potius σκίπων, Scipio, et Fulcrum corporis in incessu: quanquam ἀντικόντωσις sit proprie Ipsa actio τοῦ σκίπονι ἀντερείδεσθαι." [* Ἀποκοντόω, Procop. Hist. Arc. Λορδουμένη τε καὶ τὰ ὀπίσω ἀποκοντῶσα, Peripl. Maris Erythræi p. 165, 23. Hudson. ἀγκύρας ἀποκοντουμένας, Projectas. " Suid. 2, 457." Wakef. Mss. * Διακοντόω, unde * Διακόντωσις, Ælian. H. A. 12, 43. * Ἀντικοντέω, Hippocr. 508. * " Ἀντικονταίνω, Contra remigo, Erot. Lex." Wakef. Mss. * Κοντάριον, Eust. 1641, 8. * Κονταριοθήκη, Schol. Opp. Α. 2, 356. * " Κοντεύω, Conto affigo, Jo. Malal. 1, 203. 316." Kall. Mss.] " Est hinc ETIAM Κοντίλος, significans et ipsum τὸν κοντὸν, ut est in Lex. meo vet. At Hes. κοντίλον esse scribit εἶδος ὀρνέου, s. ὄρτυγα, Coturnicem: item esse Serpentem quendam: forsitan illum qui ἀκοντίλος dicitur, ex eo quod sese jaculi modo in adversarium vibret." [" Toup. Emendd. 1, 391. * Κόνταξ, * Κόνδαξ, Jacobs. Anth. 10, 157." Schæf. Mss. Vide Schn. Lex. * " Κοντάκιον, Chrys. Liturg. T. 6. p. 1004, 44." Seager. Mss. " Pars quædam cantus Ecclesiastici, Andr. Cret. 255. 285. 336. * Κονδάκια et Κοντάκια rotuli, Montf. Palæogr. 33. 386. 409." Kall. Mss.]

[* " ΚΟΝΤΟΣ, ἡ, ὀν, Curtus, Parvus, vox recentioris Græcitatis, Polemon Physiogn. 1, 18. p. 268. Adamant. 2, 15. p. 390. Anonym. Physiogn. post Marini V. Procl. p. 131. 132. 134. Cf. Du-Cang. 702. 709. * Κοντόχειρ, Anonym. Physiogn. 133." Schn. Lex. Suppl. Cf. Κονδὰ πασσάλια, in Lex. VV. Peregr.]

" ΚΟΞΑ, Suidæ τὸ ὀπίσω τοῦ γονατίου μέρος, Posterior genus pars: quæ alias ἰγνύα dicitur sive ἰγνύς: Latinis Poples. At Coxa his aliud sonat: nimirum τὸ ἰσχίον." [" T. H. ad Plutum p. 428." Schæf. Mss. Phot. Lex. v. Κώληπα.]

ΚΟΠΡΟΣ, ἡ, Stercus, Excrementum animalium, Fimus; Lætamen, quo agri stercorantur. Od. P. (297.) Ἐν πολλῇ κόπρῳ, ἣ οἱ προπάροιθε θυράων Ἡμιόνων τε, βοῶν τε, ἄλις κέχυτ': I. (329.) Καὶ τὸ μὲν εὖ κατέθηκα κατακρύψας ὑπὸ κόπρῳ Ἥ ῥα κατὰ σπείους κέχυτο μεγάλ' ἤλιθα πολλή, Sub fimo ante specum Polyphemi. Xen. Ἱππ. (5, 2.) Τὴν κ. καὶ τὰ ὑποστρώματα τοῦ ἵππου ἐκφέρειν εἰς ἓν χωρίον, Fimum et stramentum equi. Theophyl. Ep. 74. Γόνιμος πρὸς εὐκαρπίαν ὁ τῶν θρεμμάτων ὄνθος καθέστηκεν· οὐκοῦν δίδου μοι τῶν σῶν θρεμμάτων τὴν κ. Aristot. de hirundinibus, Μεταστρέφοντας ἔξω διδάσκουσιν αὐτοὺς προΐεσθαι τὴν κόπρον, Plin. Adultiores circumagi docent et foris saturitatem emittere. Item de stercore humano ap. eund. Aristot., de venatu pantheræ, Διὸ καὶ οἱ κυνηγοὶ κρεμαννύουσιν ἐν ἀγγείῳ ἔκ τινος δένδρου τὴν κόπρον, ὅπως μὴ ἀποχωρῇ μακρὰν τὸ θηρίον· αὐτοῦ γὰρ προσαλλομένη ἡ πάρδαλις καὶ ἐλπίζουσα λήψεσθαι, τελευτᾷ. Plin. Tam avida fera est excrementorum hominis, ut a pastoribus ex industria etc. Item de Stercore s. Fimo, quo saturantur agri, quod Lætamen quoque dicitur, Theophr. H. Pl. 2, (7, 4.) Ἡ δὲ κ. οὔτε πᾶσιν ὁμοίως, οὐθ' ἡ αὐτὴ πᾶσιν ἁρμόττει. Ibid. κ. δριμυτάτη: item ἰσχυρὰ et κούφη, C. Pl. 2, 7. || Dicitur etiam de Luto s. Cœno, Il. X. (414.) de Priamo, qui ad Achillem profecturus a suis retinebatur, Πάντας δ' ἐλλιτάνευε, κυλινδόμενος κατὰ κόπρον, i. e. κόνιν, Hes. Pulverem. || Κόπρος s. κοπρὸς, accentu in ult., ut distinctiouis gratia quosdam scribere testatur Eust., dicitur etiam de Bubili s. Boum stabulo, Il. Σ. (575.) de bobus, Μυκηθμῷ δ' ἀπὸ κόπρου ἐπεσσεύοντο νομόνδε, Od. K. (410.) περὶ βοῦς ἀγελαίας Ἐλθούσας ἐς κόπρον, ἐπὴν βοτάνης κορέσωνται. Sic Callim. H. in Dian. (177.) αὐχένα κεκμηνῖαι Κόπρον ἔπι προγένοιντο, de bobus ad arandum locatis. [" Heyn. Hom. 7, 554. 8, 333. 624. Gesner. Ind. in Orph. ad Mœr. 96. Thom. M. 157. 650. T. H. ad Plutum p. 221. Stabulum, Brunck. Apoll. Rh. 193.

De genere, Villois. ad Long. 233." Schæf. Mss. * Κοπροθέσιον, Gl. Sterquilinium, Geopon. 2, 10, 22. 22, 3. * Κοπροθήκη, Gl. Sterquilinium.]

Κοπρολόγος, Qui stercora colligit. Aristoph. Εἰρ. (9.) "Ανδρες κοπρολόγοι, προσλάβεσθε, πρὸς θεῶν, ad servum qui asini μάζας colligebat. [Σφ. 1184. I. q. κοπρίας, Harpocr. v. Ἀστυνόμοι, Αὐλητρίδων καὶ ψαλτριῶν καὶ κοπρολ., Casaub. ad Sueton. Tiber. 61. * Κοπρολογέω, J. Poll. 7, 134. * Κοπρόμοχθος, Pisid. Opif. p. 413. * " Κοπρόστομος, Tzetz. Exeg. in Il. 51. 155." Schæf. Mss.] Κοπρόσυρα, Stercora s. Fimus, qui trahitur: τὰ συρόμενα κόπρια, Hes. [* Κοπροσύρη, Eid. * περικάθαρσις. * " Κοπροφάγος, Diogenian. 3, 49. 5, 80." Boiss. Mss. " Tzetz. Ch. 12, 241. 673." Elberling. Mss. * Κοπροφαγέω, Suid. 1, 449. Theophyl. 2, 629. * Κοπροφόρος, Xen. Ἀπ. 3, 8, 6. κόφινος. J. Poll. 7, 134.] Κοπροφορέω, Stercora fero, Stercus ingero, injicio, Aristoph. ap. Suid. Κοπροφορήσω σ', εἴ τι γρύξεις, i. e. κόπρον σου καταφορήσω, κόπρῳ πληρώσω, ut ipse Suid. exp. [Respicitur ad Ἱππ. 295. Διαφορήσω σ', εἴ τι γρύξεις. Κοπροφορήσω σ', εἰ λαλήσεις. * " Κοπρόφυρτος, Const. Manass. Chron. p. 105." Boiss. Mss.] Κοπραγωγὸς, Stercora gestans, κοπροφόρος. [J. Poll. 7, 134. * Κοπραγωγέω, Aristoph. Λ. 1176. Tzetz. Chil. 13. p. 260. * Κοπρώνυμος, Eust. Od. A. p. 40, 40.]

Ἄκοπρος, ὁ, ἡ, Qui stercoratus non est, Qui sine stercore s. fimo s. lætamine est. Infra ἀκόπριστος. [Theophr. H. Pl. 8, 6, 4. 8, 7, 7.] Διάκοπρος, Stercoratus, Stercorosus, Theophr. C. Pl. 4, (12, 3.) Ἐν τοῖς ἀλεεινοῖς καὶ δ. καὶ λεπτογείοις καὶ ἡλιοβόλοις. [* Ὑπόκοπρος, Hippocr. 1132.] Φιλόκοπρος, Stercoris s. Fimi amans, Qui stercorari amat, [Theophr. H. Pl. 2, 7, 1. " Φιλόκοπροι δαίμονες, Jo. Climac. Scala 416." Boiss. Mss.]

[* " Κοπρηρὸς, Const. Manass. Chron. p. 63. * Κοπρώδης, 103. Suid. v. Δεισαλέα." Boiss. Mss. Plato Theæt. 191. Hippocr. 80. * Ἀκοπρώδης, 393, 38. * Εὐκοπρώδης, 1234.]

Κοπρικὸς, Stercoreus, Stercorosus. [Gl. Stercorarius: * Κόπρινος· Stercoreus.]

[* Κόπρειος, Stercorarius, Dio Cass. 436. Aristoph. Ἱππ. 899. ex emend. Brunckii.] Κόπριος, idem. At κ. ἀνὴρ, Homo vilis et qui stercora colligit, κοπρολόγος, aut Aliquis plebeius, Hortulanus, κηπουρὸς, Suid. [Brunck. l. c.] Κοπρία, Stercus, ὁ πηλὸς, Suid. Item Sterquilinium, Fimetum. Chrys. Ἀλλὰ τὴν κ. καὶ οἰκίαν αὐτῷ καὶ πόλιν καταστήσας, Faciens ut sterquilinium ei et domus et urbis loco essent. [" Heringa Obss. 209. Toup. Opusc. 1, 488. Emendd. 2, 375." Schæf. Mss. Strattis Pollucis 7, 134. Schleusn. Lex. V. T. Simonidis Fr. 2, 6. ἐν κοπρίῃσιν ἡμένην.] Κόπριον, τὸ, Stercus, Fimus, Plut. (8, 658.) Νέκυες γὰρ κοπρίων ἐκβλητότεροι, καθ' Ἡράκλειτον, Stercore abjectiores, Greg. Naz. Κόπρια περιβαλεῖν, Fimum circumjicere, ingerere. Apud Hippocr. autem κοπρίων Gal. exp. μελικηρῶν et ἀποπιεσμάτων τοῦ κηροῦ: annotans tamen, majorem partem legere κηρίων. Ita κόπρια dicerentur Fæces ceræ s. favi expressi, sicut σκωρία Fæx metallorum igni purgatorum et excoctorum: σκῶρ autem et κόπρος vicinæ signif. sunt. [" Heyn. Hom. 8, 599. 624. T. H. ad Plutum p. 371. Heindorf. ad Plat. Theæt. 315. Valck. ad Il. 22. p. 72. ad Xen. Eph. 129." Schæf. Mss. Κοπρίων κόφινον, Plut. Pomp. 48. * Κοπριήμετος, Hippocr. 1008.] Κοπριώδης, Stercorosus, [Theophr. C. Pl. 2, 6, 3. * " Κοπρίδιον, Etym. M." Wakef. Mss.]

[* Κοπρεαῖος, Nom. propr., Aristoph. Ἐκκλ. 317.]

[* Κοπρίαι, οἱ, Parasiti vilissimi, Scurræ, qui deriduculi gratia vana multa de se jactabant et pollicebantur, Dio Cass. 832. Κοπρίας τινὰς καὶ γελωτοποιούς. Copreæ dicuntur ap. Sueton. Tiberio 61. Claudio 8. Cf. Κοπρολόγος. Isidori Glossæ, Scurrula, qui incopriat.]

[* Κόπρανον, τὸ, Excrementum, Hippocr. 970. Aret. 17.]

Κοπριὼν, ὠνος, ὁ, Scarabeus quidam, ita dictus, quod stercoreas pilas provolvat, VV. LL. ex Hippocr. [de Superfœt. c. 10.] Vide et Ἡλιοκάνθαρος.

Κοπρὼν, ῶνος, ὁ, Sterquilinium, Fimetum, Locus in quem stercora et fimus egeritur, ubi ventris onus deponitur, J. Poll. 5. c. 14. Τὸ δ' εἰς ἀφοδον ἀπελθεῖν, ἐρεῖς εἰς ἀπόπατον, εἰς ἀποσκευὴν, εἰς λαγόνα, εἰς κ., Eubulus ap. Athen. (417.) Σὺ μὲν τὸ Θήβης, ὡς λέγεις, πέδον λιπὼν, Ἀνδρῶν ἀρίστων ἐσθίειν δι' ἡμέρας Ὅλους τραχήλους, καὶ κοπρῶνος πλησίον. Idem paulo ante itidem de Thebis dixerat, οὗ τὴν νύχθ' ὅλην Τήν θ' ἡμέραν δειπνοῦσι, καὶ κόπρον γ' ἔχει Ἐπὶ ταῖς θύραις ἕκαστος. Ubi suspicor reponendum κοπρῶν' ἔχει. [" Steph. Dial. 49. Brunck. Aristoph. 1, 269. Schol. Aristoph. Πλ. p. 98. Hemst., ad Mœr. 240. Toup. Opusc. 1, 178. Koen. ad Greg. Cor. 241." Schæf. Mss.] Unde Κοπρώνης Bud. derivatum videtur, quod ap. Chrys. pro Homine ultimæ sortis poni annotat, quasi Sterquilinarius. [" Aut potius si ab ὠνεῖσθαι repetatur, quod faciendum videtur, erit, Qui a rep. jus redemit stercora e semitis colligendi." Ernesti. " Ὁ κοπρώνης ἀλγεῖ καὶ ὀδυνᾶται ὅτι μὴ ἀπάλλακται τοῦ ταλαιπώρου καὶ ἐπονειδίστου εἶναι δοκοῦντος ἐπιτηδεύματος τούτου, Chrys. in 1 Cor. c. 15. T. 3. p. 501." Seager. Mss. * Κοπρεὼν, Tzetz. Chil. 12. p. 228.]

Κοπρόω, Stercoro, κόπρον ἐπιβάλλω, Eust. [" Schol. Aristoph. Πλ. p. 98. Hemst." Schæf. Mss.] Κόπρωσις, Stercoratio, e Theophr. C. Pl. 3, (19, 1.) Ὑδρευσις, κ. Sed ibi scribitur κόπροσις per o in penult., adeo ut dubium sit an κόπρωσις reponendum, an potius κόπρισις, quod frequentius ap. eum reperitur. At κόπρωσις legitur etiam H. Pl. 2, [7, 1. * " Ἐκκοπρόω, Cum stercore ejicio, Aret. 94." Wakef. Mss. * Ἐκκόπρωσις, Hippocr. 41, 38. Progn. s. 58. * Ἐκκοπρωτικός, Suid. 1, 120.]

Κοπρέω, Stercoro, i. q. κοπρόω, Od. P. (297.) Ἐν πολλῇ κόπρῳ, ἥ οἱ προπάροιθε θυράων, Ἡμιόνων τε, βοῶν τε, ἅλις κέχυτ', ὄφρα ἂν ἄγοιεν Δμῶες Ὀδυσσῆος τέμενος μέγα κοπρήσοντες, Stercoraturi: [Etym. M. κοπρίσαντες, Wolf. κοπρίσσαντες.] Pro eod. dicitur et Κοπρεύω, Eust., per hoc illud Hom. exponens. [* Ἐκκοπρέω, Hippocr. 407, 33.]

Κοπρίζω, Stercoro: vel, ut Colum. loquitur, Stercore saturo, satio, Stercus ingero: Virg. Pingui fimo saturo: Plin. Fimum misceo terræ. Theophr. C. Pl. 3, (9, 1.) Τὸ γὰρ τὴν ψιλὴν κοπρίζειν, οὐχ ὅμοιον, Terræ nudæ stercus ingerere, Solum nudum satiare fimo, stercorare. Et pass. 2, (18, 1.) cum dixisset, Ἐν τοῖς φυτοῖς ἔνια συνεργεῖν πρὸς τὴν ἀλλήλων σωτηρίαν καὶ γένεσιν, subjungit, Ὅτι σηπομένων τῶν φύλλων συμβαίνει καθάπερ κοπρίζεσθαι τὴν γῆν. Sic Plin. 18, 16. de fœnogræco, Ipsumque pro lætamine est. I. e., Atque ipsum lætaminis loco telluri ingeritur, Eo veluti lætamine terra stercoratur. [" Heyn. Hom. 8, 624. ad Od. P. 299." Schæf. Mss.] Κοπρισμὸς, Stercoratio, Stercoris s. Lætaminis ingestio, Theophr. (C. Pl. 3, 9, 2.) Διὸ καὶ ταῖς ἐπομβρίαις χρησιμώτερος ὅγε συνεχὴς καὶ πλείων κ. Κόπρισις, idem, Theophr. C. Pl. 3, (9, 1.) Περὶ δὲ κοπρίσεως ἀκολούθως: paulo post, κοπρισμός: [H. Pl. 8, 6, 3. C. Pl. 3, 20, 6.] Ἀκόπριστος, ὁ, ἡ, Qui stercoratus non est, Cui fimus s. lætamen ingestum non est, Theophr. C. Pl. 4, (12, 3.) Διὸ καὶ τὰ κοπριζόμενα προτερεῖν φασὶ τῶν ἀκοπρίστων σχεδὸν εἴκοσιν ἡμέραις. [* Ἐκκοπρίζω, Hippocr. 1100. * Ἐπικοπρίζω, Geopon. 2, 23, 5.]

ΚΟΠΤΩ, Scindo, Seco, Findo. Nam διαίρεσιν quandam et τομὴν hoc verbo solere signif. Eust. annotat. Aristot. de nido alcyonis, Καὶ κόπτοντι μὲν σιδηρίῳ ὀξεῖ, οὐ ταχὺ διακόπτεται· ἅμα δὲ κόπτοντι καὶ ταῖς χερσὶ θραύοντι, ταχὺ διαθραύεται ὥσπερ ἡ ἁλοσάχνη. Plin. Ferro iutercidi non queunt, franguntur ictu valido, ut spuma arida maris. Ubi duplicem habes τοῦ κόπτειν signif.: sc. et Secare, et Ictum iucutere. Et pass. Κόπτομαι, Scindor, Secor, Findor: quo sensu pulvis a curruum rotis κόπτεσθαι ap. Hesiod. dici videtur, (Ἀ. 02.) κόνις δέ σφ' ἀμφιδεδὴει Κοπτομένη πλεκτοῖσιν ὑφ' ἅρμασι, Fissus s. Scissus a curribus. Alii interpr. Excitatus; sed longius hæc exp. petita est. Dicitur aliquis etiam κόπτεσθαι dictis mordacibus, ut Lat. Proscindi et Concidi. Epigr.

Ὡς αἰεὶ κόπτῃ ῥήμασι καὶ κοπίσι, Ut semper concideris verbis et machæris. Aliquando potius redditur compositis Amputo, Succido; vel etiam simpliciter Cædo. Xen. Ἑλλ. 5, (2, 33.) Ἀπιὼν δὴ ἔκοπτε τὰ δένδρα: (29.) Κόπτοντα τὰ δένδρα, ἐμποδὼν καταβάλλειν, εἴ τις ὄπισθεν ἐπίοι: 3, (2, 19.) Ἐπορεύετο κόπτων καὶ κάων τὴν χώραν. Rursum 5, (2, 29.) Πρὸς μὲν τὴν πόλιν ἰὼν, οὔτε κατέκαε, οὔτ' ἔκοπτε. || Vulnero, Saucio; nam signif. et τομὴν in corpus penetrantem, et πληγὴν μετὰ τραύματος. Sic accipit Eust. h.l. ap. Hom. de dracone ab aquila raptato, (Il. M. 204.) Κόψε γὰρ αὐτὸν ἔχοντα κατὰ στῆθος, περι[παὰ] δειρὴν, Ἰδνωθεὶς ὀπίσω. Hinc metaphorice naves κόπτεσθαι dici videntur, cum aliquo telo missili ictæ vulnerantur. Nisi aliquis κόπτεσθαι hic accipere mallet pro Pertundi. Thuc. 8, (13.) p. 268. Καὶ περὶ τὴν Λευκαδίαν ἀποληφθεῖσαι καὶ κοπεῖσαι ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν ἑπτὰ καὶ εἴκοσι νεῶν, Schol. κακοπαθήσασαι, quod nimis generale est. Et voce act. ap. Plut. Alcib. (27.) p. 66. Καὶ προσκείμενος ἔκοπτε τὰς ναῦς, καὶ συνετίτρωσκε τῶν ἀνδρῶν ἐκνεόντων. || Cædo, Icio, Percutio, Ferio, Verbero, Od. Σ. (334.) Ὅστις σ' ἀμφὶ κάρη κεκοπὼς χερσὶ στιβαρῇσι Δώματος ἐκπέμψῃσι, φορύσας [φορύξας] αἵματι πολλῷ, Il. Ψ. (690.) Κόψε δὲ παπτήναντα παρήϊον, Circumspectantis malam percussit, Od. Θ. (528.) Κόπτοντες δούρεσσι μετάφρενον, ἠδὲ καὶ ὤμους, Il. K. (513.) Καρπαλίμως δ' ἵππων ἐπεβήσατο, κόπτε δ' Ὀδυσσεὺς Τόξῳ, Verberabat s. Percutiebat: pro quo paulo ante dixerat Τόξῳ ἐπιπλήσσων: quoniam scuticam oblitus fuerat. At κόπτειν ποτὶ γαίῃ est Allidere solo, Od. I. (289.) Σὺν δὲ δύω μάρψας, ὥστε σκύλακας, ποτὶ γαίῃ Κόπτ' ἐκ δ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέε, δεῦε δὲ γαῖαν: i. e. ἔκρουε, προσήρασσε, Eust. || Impello, Pulso, Il. N. (59.) Ἦ, καὶ σκηπανίῳ γαιήοχος Ἐννοσίγαιος Ἀμφοτέρω κεκοπὼς πλῆσεν μένεος κρατεροῖο. Ead. signif. frequens est κόπτειν τὴν θύραν, i. e. θυροκρουστεῖν, Pulsare fores, Percutere, Plin.: Aristoph. Πλ. (1097.) Τίς ἔσθ' ὁ κόπτων τὴν θύραν; Quis pulsat fores? Plaut. Quis illic est, qui tam proterve nostras ædes arietat? At aliud est ap. Virg. Arietat in portas et duros objice postes. Et paulo post, Σὺ τὴν θύραν ἔκοπτες οὑτωσὶ σφόδρα; Xen. Ἑλλ. 5, (4, 7.) Κόψας δὲ τὴν θύραν εἶπεν ὅτι παρὰ τῶν πολεμάρχων ἀπαγγεῖλαί τι βούλοιτο, Plut. Alcibiade, Τὴν θύραν κόψας εἰσῆλθεν πρὸς αὐτὸν, Aristot. de Mundo, Ἐνειλούμενον πνεῦμα ἐν τῇ γῇ κόπτεται μετὰ ῥοθίου βίας, Ventus in terra cohibitus ac convolutus arietat impetu vehementi, Bud. || Cudo, vel etiam Percutio; ea signif., qua numi, dum signantur, percuti dicuntur. Aristot. Æcon. 2. Οὐκ εὐπορῶν δὲ ἀργυρίου νόμισμα ἔκοψε τοῦ καττιτέρου, E stanno numos percussit, Bud. Et pass. ap. Herodian. 2, (15, 9.) Νομίσματά τε αὐτοῦ κοπῆναι ἐπέτρεψε, Numosque imagine ejus percuti jussit, Polit.: Aristoph. B. (721.) οὐ κεκιβδηλευμένοις, Ἀλλὰ καλλίστοις ἁπάντων, ὡς δοκεῖ, νομισμάτων, Καὶ μόνοις ὀρθῶς κοπεῖσι καὶ κεκωδωνισμένοις: paulo post, τοῖς πονηροῖς χαλκίοις, Χθές τε καὶ πρώην κοπεῖσι τῷ κακίστῳ κόμματι, E pessima materia cusis. De fabro autem ferrario cudente ferrum dicitur Il. Σ. (378.) sc. de Vulcano fabricante tripodas, οὔατα δ' οὔπω Δαιδάλεα προσέκειτο, τά ῥ' ἤρτυε, κόπτε δὲ δεσμούς, Cudebat vincula, s. ἤλαυνε, ἤτοι * ἐσφυροκόπει, τὰ εἰς δεσμὸν ἀγγείου χρήσιμα, Eust. || Tundo, Arat. (448.) πυμάτῃ δ' ἐπίκειται Εἴδωλον Κόρακος σπείρην κόπτοντι ἐοικὸς, Cic. Extrema nitens plumato corpore corvus Rostro tundit. Quo sensu κολάπτειν dici, suo loco dictum est. Aristot. H. A. 9, 1. de circo ave, Γαμψώνυχος γὰρ ὢν καὶ ὠμοφάγος, ἐπιτίθεται καὶ λυπεῖ κόπτων, sc. vulpem: paulo post eod. sensu de corvo dicit, Διὰ τὸ τύπτειν ἐπιπετόμενος αὐτοὺς, καὶ τὰ ὄμματα κολάπτειν αὐτῶν. Diosc. de sparto, Καὶ αὐτῶν δὲ τῶν ῥάβδων ἐν ὄξει βραχεισῶν, εἶτα κοπεισῶν καὶ χυλισθέντων, ἰσχιαδικῶν ἐστι βοήθημα ὅσον κύαθος εἷς πινόμενος, Plin., Rami similiter cum fronde in aceto macerati pluribus diebus et tusi, succum dant ischiadicis utilem, cyathi unius potu. || Pisces quoque et vermes dicuntur κόπτειν: pisces, cum assilientes quasi tundunt suo rostro rem aliquam; at vermes, cum rodentes aliquid et ipsi veluti tundunt. Aristot. de rana piscatrice, Ὅταν ἐν τοῖς ἀμμώδεσιν ἢ θολώδεσιν ἀναταράξας κρύψῃ ἑαυτὸν ὁ βάτραχος, ἐπαίρει τὰ πρὸς τῶν ὀφθαλμῶν ἀποκρεμάμενα τριχώδη· κοπτόντων δὲ τῶν ἰχθυδίων, συγκατάγει μέχρι περ ἂν πρὸς τὸ στόμα προσαγάγῃ, Plin. Rana, quæ in mari Piscatrix vocatur, eminentia sub oculis cornicula turbato limo exerit, assultantes pisciculos attrahens, donec tam prope accedant, ut assiliat. || Κόπτεσθαι dicuntur etiam frumenta et semina, cum vitiantur, inprimis, cum inimica et malefica animalia eis innascuntur, Theophr. H. Pl. 8, (11, 2.) Ἐγγίνεται δὴ φθειρομένοις ἴδια ζῶα· — καὶ σηπομένοις μὲν πᾶσι, σκώληξ, κοπτομένοις δὲ καθ' ἕκαστον ἴδιον: paulo post, Διαφέρει δὲ, ὡς ἔοικε, χώρα χώρας, καὶ ἀὴρ ἀέρος, εἰς τὸ κόπτεσθαι καὶ μὴ, τὰ σπέρματα. Paulo post dicit, in quodam l. Cappadociæ frumentum ad multos annos asservari posse, tam ad sementem faciendam, quam ad usum vitæ humanæ, Τὸ γὰρ ὅλον οὐ κόπτεσθαι, τὰ δὲ ἱμάτια καὶ τὴν ἄλλην γάζαν κόπτεσθαι. Et C. Pl. 4. c. ult. Θᾶττον δὲ πολὺ κόπτεται κριθὴ πυροῦ, διὰ τὸ μανότερα εἶναι καὶ γυμνότερα. Et paulo post, Τῷ δὲ σίτῳ κοπέντι βοήθεια ταχίστη τὸ εἰς τὴν ἄλω φέροντας ἀπικμῆσαι. Et, Διὰ τί ποτε ὁ κεκομμένος σῖτος καὶ παλαιὸς, ὕδατος μὲν ἐπιχεομένου θερμοῦ, διαβλαστάνει· — σηπόμενος δ' οὐ διαβλαστάνει. Et fin. Συμβαίνει δὲ καὶ κόπτεσθαι καὶ σήπεσθαι δι' ἀλλοτρίας θερμότητος. Sicut vero ibi κόπτεσθαι et σήπεσθαι copulat, licet diversa, ita φθαρτικὴν et σήπουσαν ὑγρότητα ac θερμότητα: adeo ut κόπτεσθαι et φθείρεσθαι pro eod. poni videantur, ἔστι δὲ ἡ μὲν σήπουσα ἀλλοτρία καὶ φθαρτική. His autem, quæ κεκομμένα vocat, opp. τὰ ἄκοπα s. τὰ ἀκόπως ἔχοντα καὶ ἀπαθῆ. At (13, 5.) dicit et Τὰ πνεύματα κόπτοντα φθείρειν μᾶλλον, διὰ τὴν ἀσθένειαν. || Obtundo, ἐνοχλῶ, Plut. Phocione (7.) p. 243. Καὶ κόπτοντος αὐτὸν (νεανίσκου) ἐρωτήμασιν ἀκαίροις, Bud.: Synes. Ep. 29. Εἰ δεῖ ποτὲ πεπαῦσθαι κἀμὲ κοπτόμενον ὑπὸ πολλῶν καί σε περὶ πολλῶν ὑπ' ἐμοῦ, Obtundi, vel etiam Vexari. || Succutio, ut equus sessorem succutere dicitur. Sic accipit Bud. in Xen. Ἱππ. (1, 4.) Δεῖ τοίνυν καὶ τὰ ἀνωτέρω μὲν τῶν ὁπλῶν, κατωτέρω δὲ τῶν κυνηπόδων ὀστᾶ, μήτε ἄγαν ὀρθὰ εἶναι, ὥσπερ αἰγός· ἀντιτυπώτερα γὰρ ὄντα κόπτει τὸν ἀναβάτην. Et κόπτομαι, Succutior: Idem Xen. (8, 7.) p. 552. Χρὴ γὰρ ὀρμῶντος μὲν ἐξαίφνης ἵππου προνεύειν· ἧττον γὰρ ἂν καὶ ὑποδύοι ὁ ἵππος, καὶ ἀναβάλλοι τὸν ἀναβάτην· ἐν μικρῷ δὲ ἀναλαμβανομένου, ἀναπίπτειν· ἧσσον γὰρ ἂν αὐτὸς κόπτοιτο: Succutietur, ut idem Bud. vertit, Jactabitur, Cam. Unde ἄκοπος ἵππος καὶ ἄπταιστος, Nec succussor nec offensator, Bud. || Κόπτομαι, Vexor; interdum et Fatigor, Fatisco, Lassesco. Dem. (22.) de subditis Philippi, Κοπτόμενοι δὲ αἰεὶ ταῖς στρατείαις ταύταις ταῖς ἄνω τε καὶ κάτω, λυποῦνται καὶ συνεχῶς ταλαιπωροῦνται. In ead. signif. accipitur a Chrys. ad Thess. p. 44. Hinc Κόπος, Labor, Molestia. Pro Afflictari autem accipi ab eod. Chrys. in 1 ad Cor. 15. annotat Bud. Καὶ ὑπὲρ μὲν τῶν ἔξω κοπτόμεθα πραγμάτων· ἐν δὲ ταῖς τοῦ οὐρανοῦ μαλακιζόμεθα. || Κόπτομαι, Præcidor, signif. obscœna, Aristoph. B. (425.) Κἀκόπτετ' ἐγκεκυφὼς, Præcidebatur acclinatus. Martialis, Præcidi gaudes, præcisus Nævole ploras, VV. LL. || Κόπτομαι, Plango, Pectus manu plango, Ovid. percutio, Virg.: Pectora tundo manu, palmis, Ovid. Pectus ferio manu, Plangore ferio pectus, ut idem. Lucian. (1, 538.) Πενθοῦσι τὸ ἱερεῖον, καὶ κόπτονται περιστάντες ἤδη πεφονευμένον. Item et Solon ap. Plut. Ἀμυχὰς κοπτομένων ἀφεῖλεν, Lacerationes plangentium sustulit. Interdum casum adjunctum habet, ut Lat. Plango. Stat. enim dicit Carmine plangere aliquem, Funera alicujus plangere. Idem, plangunt sua damna coloni. Ubi accipitur pro Cum planctu deploro, Plangore et lamentationibus prosequor. Epigr. Μηκέτι, μηκέτι, Μάρκε, τὸ παιδίον, ἀλλ' ἐμὲ κόπτου, Sed me plange et lugeto: ὅτ' αὐτὸν ἔσω νεκρὸν ἐκοπτόμεθα, Cum eum domi mortuum plangeremus. Hinc. κοπετὸς, Planctus. || Κόπτει τὰ λιμναῖα, Lacus petit, VV. LL. [" Heyn. Hom. 7, 492. Thom. M. 547. Jacobs. Anth. 6, 68. 9, 383. 489. Kuster. Aristoph. 53. 121. Heindorf. ad Plat. Phædr. 257. Alciphr. 226. Hutch. ad Xen. K. Π. 24. Suid. 2, 348. ad Lucian. 1, 178. 318. 3, 578. Valck. Anim. ad Ammon. 133. Wolf. ad Hesiod. 65. ad Herod. 334. 464. Plut. Mor. 1, 526. ad Phalar. 223. Cudo, T. H.

ad Plutum p. 336. Kuster. Aristoph. 214. ad Diod. S. 2, 109. Abscindo, Callim. 1, 523. Macto, Jacobs. Anth. 12, 455. Xen. K. 'A. 2, 1, 6. Obtundo, ad Mœr. 74. De mortario, Ammon. 104. Valck. Anim. 183. K. *τὴν θύραν*, Phryn. Ecl. 74. Thom. M. 546. Brunck. Aristoph. 1, 284. T. H. ad Plutum p. 414. Mœr. 211. et n., Herodian. Philet. 466. Ammon. 83. Fischer. ad Anacr. p. 14.: *φυλλάδα*, Longus p. 47. Vill. et not.: *ὕλην*, Diod. S. 2, 422. Heringa Obs. 127. Valck. Callim. p. 25.: *χώραν*, ad Dionys. H. 2, 1090.: *τὸ μέτωπον*, ad Charit. 347. *Κεκοπὼς*, Heyn. Hom. 6, 382. 642. *Κεκοπὼν*, ibid. *Μήθ' ὑμῖν ἐνοχλῶ, μήτ' ἐμαυτὸν κόπτω*, Demosth. 1439, 17. 1446, 14. Act., med., Kuster. V. M. Præf. p. iv. vii. 9. 98. Med., Jacobs. Anth. 7, 372. 9, 470. 489. Wakef. Georg. p. 46. *Κόπτεσθαι*, Wessel. ad Diod. S. 1, 18. *Κόπτομαί τι*, Deploro aliquid, Musgr. ad Eurip. 192. Albert. Peric. Cr. 22. 39. *Κεκομμένος* et *κεκολλημένος* conf., ad Hesych. 1, 333, 6. cf. ad Dionys. H. 2, 1090." Schæf. Mss. *Φρενῶν κεκομμένος*, Æsch. Ag. 476. * " *Κοπτέον*, Geopon. 3, 7." Boiss. Mss. Athen. 119.]

Κόμμα, Segmen, Cæsum, Incisum, Incisio, Pars s. Membrum periodi imperfectum, Cic. de Oratore, Nam cum sis his locis usus, quibus ostendi licere, transferenda tota dictio est ad illa, quæ nescio cur, cum Gr. *κόμματα* et *κῶλα* nominent, nos non recte Incisa et Membra dicamus. Quintil. 9, 4. At illa connexa series tres habet formas: Incisa, quæ *κόμματα* dicuntur: Membra, quæ *κῶλα*: *περίοδον*, quæ est vel Ambitus, vel Circumductum, vel Continuatio, vel Conclusio. Aliquanto post, Incisum, quantum mea fert opinio, erit sensus non expleto numero conclusus: plerisque pars membri. Tale est enim, quo Cic. utitur, Domus tibi deerat? at habebas. Pecunia superabat? at egebas. Fiunt autem etiam singulis verbis incisa: ut, Diximus, testes dare volumus. Incisum est, Diximus. Romanus Aquila, Cæsum, inquit, quod Græci appellant *κόμμα*, est pars orationis nodum e duobus aut e pluribus verbis quidquam absoluti significans: ut, Etsi vereor, judices, ne turpe sit. Demetr. *Κόμμα ἐστὶ τὸ κῶλον ἔλαττον*, ut *Γνῶθι σεαυτὸν*, *Ἔπου θεῷ*. Paulo ante dixerat esse *βραχύτητά τινα κατὰ σύνθεσιν*. Paulo post, *Ἔστι γὰρ περίοδος σύστημα ἐκ κώλων ἢ κ. εὐκαταστρόφων πρὸς τὴν διάνοιαν τὴν ὑποκειμένην ἀπηρτισμένων*. || Nota, Signum in numo percusso, Moneta, Aristoph. B. (725.) *τούτοις τοῖς πονηροῖς χαλκίοις Χθές τε καὶ πρῶην κοπεῖσι τῷ κακίστῳ κόμματι*, Numis pessimæ notæ, i. e. adulterinis, s. subæratis numis, et qui boni non sunt: Cic. Si sapiens adulterinos numos acceperit imprudens pro bonis. Quibus opp. *οὐ κεκιβδηλευμένα δὲ ὀρθῶς κοπέντα νομίσματα*, ut supra in *κόπτω* videre potes. Et metaph. Aristoph. Πλ. (861.) *Προσέρχεταί γάρ τις κακῶς πράττων ἀνήρ. Ἔοικε δ' εἶναι τοῦ πονηροῦ κόμματος*, a metaph. *τῶν κιβδήλων νομισμάτων*, Schol.: (956.) *ἰδὼν γὰρ αὐτὸν, γνώσεται Ὅτ' ἔστ' ἐκείνου τοῦ πονηροῦ κόμματος*, a metaph. *τῶν νομισμάτων τῶν φαύλως διακεκομμένων*, Schol. Synes. Ep. 32. *Καὶ εἰ δή τινές εἰσι τούτου τοῦ κόμματος ἕτεροι δαίμονες*. Qua metaph. Colum. videri potest dixisse Non bonæ notæ vinum; Aliquis de meliore nota, Catull. Item ap. Dion. *Οἱ τοῦ νομίσματος κόμμα μεταχειριζόμενοι*. Pecuniæ signatores, s. Triumviri monetales, ut Pomponius JCus de Origine Juris 2. appellat. || *Κόμματα*, Aquarum emissaria, et incilia, ad hoc inventa et structa, ut aquæ aut in campos arvales admitti possent, aut intra alveum contineri, VV. LL. At Harpocr. scribit *κόμματα* videri esse *μέρη τινὰ της καλάμης ἢ τῶν περὶ τὸν σῖτον αὐτὸν ἐν τῷ στάχυϊ γινομένων, ἢ τῶν ἀνθερίκων*. [" Thom. M. 547. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 228. Dionys. H. 5, 213. Rutilius p. 159. Toup. Opusc. 1, 201. Belin. ad Oppian. 1. in Addend. Casaub. Athen. 1, 39. Alciphr. p. 22. ubi vertitur Moneta. Fragmentum, Casaub. Athen. 132. Pars orationis, Valck. Adoniaz. p. 200. Demetr. §. 9." Schæf. Mss. J. Poll. 4, 112. Harpocr. Anecd. Bekkeri 272.] *Κομματικὸς*, Incisis et commatis constans, In quo incisa et commata crebra sunt, Hermog. *Λαμπρότητος ἐναντίον ἐστὶ τὸ κ. καὶ διαλεκτικὸν καὶ ὅλως τὸ ἀγωνιστικὸν εἶδος τῶν λόγων*, Qui constant commatibus, Bud.: *κ. καὶ ἀσύνδετον λόγον* Eust. dicit esse *χαρακτηριστικὸν θυμουμένου καὶ ἐναγωνίου ἤθους*. || In choris *παρῳδικὰ* dicuntur, quando chorus exponit quam ob causam venerit; *στάσιμα* autem, quando stat, incipitque commemorare aliquod incommodum, quod in illis rebus evenerit; nonnulla vero, *κ.*, quando, quod restabat, lamentantur acerbos eos casus. Hæc Victorius. De ead. re dicitur et *κομμός*. [Lucian. 2, 826. " *Λόγοι κ.*, Brevissimæ sententiæ, Phot. Bibl. de Phrynicho. Conf. c. *κομμωτ.*, T. H. ad Aristoph. Πλ. p. 399." Schæf. Mss.] " *Κοματικὸν*, in VV. LL. " ex Æschyli Schol. esse dicitur Postrema chori " pars, ubi reliquum totum in luctu consumitur: " perperam scriptum pro *κομματικόν*. Id autem vo- " catur *παρὰ τὰ κόμματα* et planctus." *Κομματικῶς*, Ita ut crebra sint commata, Hermog. [" Eust. 152, 7." Seager. Mss. " Schol. Aristoph. Πλ. 369. ad Il. I. 46." Schæf. Mss.] *Κομμάτιον*, Parvum segmentum. In choricis carminibus *κομμάτιον* Polluci dicitur *καταβολή τις βραχέος μέρους*: at Aristoph. Scholiastæ *προκήρυγμα τῆς παραβάσεως*. Alibi vero idem Schol. scribit *κομμάτιον* esse *δύο στίχων ἢ τριῶν, οὐδέποτε δὲ ὑπερβάλλειν εἰς τὸ τέταρτον*. Plut. (6, 675.) de Timotheo citharœdo, *Ποτὲ ᾀδων τουτὶ τὸ κομμάτιον, Σὺ δὲ τὸν γηγενέταν ἄργυρον αἰνεῖς*: [8, 241. " Thom. M. 547. Platonius, Dionys. H. 5, 217. T. H. ad Plutum p. 305. Alciphr. p. 4. Plut. de S. N. V. 101. Toup. ad Longin. 366. * *Κομματίας*, Cattier. Gazoph. 48." Schæf. Mss. Philostr. Soph. 2, 29. p. 621.]

Κοπὴ, Sectio, Incisio; Contusio, Bud. ex Aristot. || Dicitur et de Loco prærupto, Præcipitio, Strabo 10. *Ἀπὸ τῆς κ. ῥίπτεσθαι*, Præcipitem dari, VV. LL. [Cf. p. 694. " Ad Diod. S. 1, 180." Schæf. Mss. Cædes, Strages, Hebr. 7, 1.]

Κοπεὺς, Cælum, quo marmorarii incidunt marmora, Lucian. (1, 18.) *Καὶ γλυφεῖα καὶ κ. καὶ κολαπτῆρας ἐν ταῖν χεροῖν ἔξεις*. [" Ad Diod. S. 1, 42." Schæf. Mss. Diosc. 1, 35.]

Κοπὶς, ίδος, ἡ, Gladius s. Culter aptus ad cædendum. Frequenter ap. Xen. tribuitur Persis et barbaris, K. Π. 2, (1, 2.) *Θώραξ μὲν περὶ τὰ στέρνα, γέρρον δὲ εἰς τὴν ἀριστερὰν· κοπὶς δὲ ἡ σάγαρις εἰς τὴν δεξιάν*: 6, (2, 5.) *Σὺν ἀσπίσι ταῖς ποδήρεσι καὶ δόρασι μεγάλοις—καὶ κοπίσι*: 7, (3, 2.) de manu cuidam abscissa, *Ἀποκέκοπτο γὰρ κοπίδι ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων*. Plut. Alex. p. 220. *Κοπίδι βαρβαρικῇ κατήνεγκεν*: paulo post, *Ὥστε τῶν πρώτων ψαῦσαι τριχῶν τὴν πτέρυγα τῆς κοπίδος*, quod a Clito in convivio *ξίφος* dicitur. Idem in Aristide, de Persis in prælio Plataico, *Καὶ πρὸς τὰς ξιφουλκίας ἐχώρουν οὐκ ἀργῶς, ἀλλὰ ταῖς κοπίσι καὶ τοῖς ἀκινάκαις χρώμενοι*. Videntur autem hæ *κοπίδες* fuisse Gladii curti et latiores ac leviter falcati, aptiores ad ictus et vulnera adversario ingerenda, qualibus hodieque Turcæ utuntur. Nonnulli vero *κοπίδα* Securim quoque interpr. qui niti videntur hoc loco Curtii 8. Anceps ergo pugna nunc sequentium, nunc fugientium elephantos, in multum diei varium certamen extraxit, donec securibus, id namque genus auxilii præparatum erat, pedes amputare cœperunt. Copidas vocant gladios leviter curvatos, falcibus similes, queis appetebant belluarum manus. Hæc Curtius. Sunt vero et *μαγειρικαὶ κοπίδες*, Cultri culinarii, quibus sc. utuntur coqui ad incidendas carnes. Unde et J. Poll. inter *μαγειρικὰ καὶ κρεωπολικὰ ἐργαλεῖα* recenset. Majores autem ii cultri sunt et recurvi instar *κοπίδων* barbaricarum. Anaxippus ap. Athen. (169.) *μαγειρικὰ σκεύη* enumerans, *Ζωμήρυσιν φέροις, ὀβελίσκους δώδεκα, Κρεάγραν, θυείαν, τυροκνῆστιν παιδικὴν, Στελεὸν, σκαφίδας τρεῖς, δορίδα, κοπίδας τέτταρας*. Sic enim ibi ex Eust. locum eum corrigo. Plut. Lycurgo (2.) *Διερύκων γὰρ ἀψιμαχίαν τινὰ, μαγειρικῇ κοπίδι πληγεὶς ἀπέθανε*. || Cœna, Convivium quoddam Laconicum, Athen. (138.) e Cratino, *Ἆρ' ἀληθῶς τοῖς ξένοισίν ἐστιν, ὡς λέγουσ', ἐκεῖ, Πᾶσι τοῖς ἐλθοῦσιν ἐν τῇ κοπίδι θοινᾶσθαι καλῶς*: ex Eupolide, *καὶ γέννηται τοῖσδε σάμερον κοπίς*. Post quæ verba, paucis interjectis, subjicit, *Θύουσι δ' ἐν ταῖς κοπίσιν αἶγας, ἄλλα*

δ' οὐδὲν ἱερεῖον· καὶ τῶν κρεῶν διδόασι μοίρας, καὶ τὸν καλούμενον φυσίκιλλον·—διδόασι τῶν συνιόντων ἑκάστῳ τυρὸν χλωρὸν, καὶ γαστρὸς καὶ φύσκης τόμον, καὶ τραγήματα, σῦκά τε ξηρὰ καὶ κνάμους καὶ φασήλους χλωρούς: quod ipsum (56.) commemorat e Polemone. ["Musgr. El. 837. Koen. ad Greg. Cor. 241. Zeun. Ind. ad Xen. K. Π. Toup. Opusc. 1, 472. 2, 50. Valck. Hipp. p. 240. Brunck. ad Soph. Fr. p. 694. Conf. c. κόνις, Heath. ad Soph. in Addend. Brunck. Antig. 602. K. μάχαιρα, Musgr. Bacch. 1025. Cycl. 240." Schæf. Mss. Κέντροιο κ., Nicander Θ. 780.] Κοπίζω, Epulum istud agito, Convivium istud celebro, Athen. l. c. Ἐπὴν δὲ κοπίζωσι, πρῶτον μὲν δὴ σκηνὰς ποιοῦνται παρὰ τὸν θεὸν, ἐν δὲ ταύταις στιβάδας ἐξ ὕλης· ἐπὶ δὲ τούτων δάπιδας ὑποστρωννύουσιν, ἐφ' αἷς τοὺς κατακλινθέντας εὐωχουσι: paulo post, Κοπίζει δὲ καὶ τῶν ἄλλων Σπαρτιατῶν ὁ βουλόμενος. Pro hoc autem κοπίζειν ibid. dicit κοπίδας ἄγειν, ἐπιτελεῖν. AT VERO Κόπις, εως, ὁ, Nugator, Scurra, i. q. κώμαξ, φλύαρος, βωμολόχος, e vett. Eust. In h. autem Eur. l. Hec. (133.) de Ulysse, ὁ ποικιλόφρων, Κόπις, ἡδυλόγος, δημοχαριστὴς, Λαερτιάδης πείθει στρατιὰν, vetus liber exp. λάλος, Loquax. Utitur Lycophron quoque (763.) ap. quem κόπις a Tzetze exp. ὁ ῥήτωρ, ὁ ἔμπειρος, ὁ ὑπὸ πολλῶν πραγμάτων κεκομμένος: [cf. Eund. 1464.] Sed in malam partem ab Eur. capitur, ac signif. potius Versutum et callidum rhetorem quam simpliciter Rhetorem. In nostro quodam Lex. vet. exp. σύντομος καὶ οξὺς τῷ λόγῳ. || Κόπις, μερὶς, δεῖπνον, μάζα, ἄρτος, κρέα, λάχανον, ζωμὸς, σῦκον, τράγημα, θέρμος, Hes.: sed scr. potius foret κοπὶς, accentu in ult., ac cum superiore κοπὶς conjungendum. Κόπιες, Eid. sunt κέντρα ὀρνίθεια. [Barker. ad Etym. M. 886-7. " Steinbr. Mus. Tur. 1, 166. Zeun. ad Xen. K. Π. 160. 409. Valck. Diatr. 225. Wyttenb. Select. 373. Wessel. ad Diod. S. 1, 42. Alciphr. 440. Enarrator, Wakef. Alc. 772." Schæf. Mss.] Sicut autem a superiori κοπὶς derivatur κοπίζω, ita et ab hoc κόπις, quod Loquacem ac Nugatorem significat, itidem EST Κοπίζω, Nugor, vel, ut Hes. exp., ψευδομαι, Mentior; solent enim loquaces ac nugatores sæpe mentiri.

[* " Κοπίδερμος, * Κοπιδερμία, Jo. Malal. 2, 118. not." Kall. Mss.]

[* Κόπειον, * Κόπεον, * Κόπαιον, * Κοπάδιον, * Κοπίσκος, * Κοπιοδόρπιον, Barker. ad Etym. M. 886-7. Κόπεον, Gl. Frustum: Κοπάδια· Copadia. " Κόπειον, Κόπεον, Κόπαιον, Bergler. Alciphr. 293. (3, 7.) * Κόπερρον, Koen. ad Greg. Cor. 311." Schæf. Mss.]

[* Κοπάριον, Paul. Æg. 6, 62. ὑδροκηλικὸν κ.: 78. τετρημένον κ.]

[* Κόπηθρον, τὸ, Olus quoddam agreste, Hes.]

Κοπὰς, άδος, ἡ, Quæ cædi solet, Gazæ Multifida ap. Theophr. H. Pl. 1, (3, 3.) Ἐῶσι δὲ καὶ τὰς ἐλαίας κοπάδας καὶ τὰς συκᾶς. Hesychio κοπάδες sunt τὰ ἐπικεκομμένα δένδρα, Arbores accisæ s. decacuminatæ.

Κόπανον, Pistillum, i. e. Quo in mortario aliquid pinsimus et tundimus. [Barker. ad Etym. M. 886-7. " Bergler. Alciphr. 293." Schæf. Mss. Æsch. Choeph. 860.] Κοπανίζω, Pistillo tundo, Pinso: Vitruv. Mortario collocato, calce et arena ibi confusa, decuria hominum inducta, ligneis vectibus pinsant materiam. [Κεκοπανισμένον ἔλαιον, LXX. 1 Reg. 5, 11. Alex. Trall. 11. p. 187. * " Κοπανισμὸς, Hes. v. Κόπος." Wakef. Mss. * Κοπανιστὴρ, unde] Κοπανιστήριον, Pistillum, Id quo aliquid in mortario pinsimus, s. pinsamus, et tundimus, i. q. κόπανον. [Barker. ad Etym. M. 886-7. Gl. Battuarium. * " Κοπανιστὸς, Pistillo tusus, Hesych." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611.] Τρισκοπάνιστος, ὁ, ἡ, Ter pistus, pistillo subactus: ἄρτος, Panis ter pinsatus, pistillo subactus. Hom. Batrachom. (34.) οὐδέ με λήθει Ἄρτος τρισκοπάνιστος ἀπ' [ἐπ'] εὐκύκλον κανέοιο, Οὐδὲ πλακοῦς τανύπεπλος. [" Ms. L. * δυσκοπάνιστος, vitiose pro * δισκ., quod e duobus Mss. profert Barnesius, et fuit in Ms. Lycii. Est autem non Bis aut Ter pistus, sed Mollior et delicatior, e farina tenuissima, aut exquisitiori artificio factus, ut bene Lycius capit." Clark. At in Etym. M. 150. extat * Δυσκοπάνητος.] In VV. LL. ponitur ETIAM Τρικοπάνιστος, sed in heroicum metrum non ingreditur.

[* " Κόπα, Catinus, Montf. Palæogr. p. 7." Kall. Mss.]

[* " Κοπέω, Seco, Rei Accip. Scriptt. 85." Wakef. Mss. At * Κοπητὸς, Theophr. H. Pl. 5, 1, 1. est falsa lectio pro λοπητός.]

[* "Ἄκοπος, Non vulneratus, Etym. M. 51, 24." Wakef. Mss. * " Ἡμίκοπος, Schol. Opp. Ἁ. 1, 716. 2, 286." Wakef. Mss. Ἡμίκοπον Hesychio * ἡμίπλευρον. * " Δεξιοκοπέω, Jo. Malal. 2, 232." Kall. Mss.] " Λεπτοκοπεῖν, Minutatim contundere s. concidere, " λεπτῶς κόπτειν: unde particip. præt. pass. λελε- " πτοκοπημένος," [Inc. Esaiæ 27, 9. Aqu. Symm. Theod. 28, 28. Ἄρτος δὲ λεπτοκοπηθήσεται.] " Με- " σοκόποι αὐλοὶ dicuntur οἱ ὑποδεέστεροι τῶν τε- " λείων, μέσοι, Hes." [Phot.] " Ii ab Athen. dicuntur " ἡμίοποι:" [at in p. 176. αὐλοὶ μεσόκοποι et ἡμίοποι diversi sunt. Μεσόκοπος, Media ætate, 569. μείραξ, Cratinus ap. Bekkeri Anecd. 108.] " Νεόκοπον " κάρδοπον, Eupol. dixit τὴν νεωστὶ κεκομμένην, Al- " veum s. Mactram recenti cæsura et excavatione " factam, auctore J. Poll. (10, 122.) qui et νεόκοπον " μύλην affert ex Aristoph. Σφ. (648.) Πρὸς ταῦτα " μύλην ἀγαθὴν ὥρα ζητεῖν σοι καὶ νεόκοπον:" [sed ibi legitur, metro postulante, * Νεόκοπτον.] " Ξενοκοπεῖν " Metagenes usurpavit ἐπὶ τοῦ πληγὰς λαβεῖν, teste " Suida." [* Ὁλόκοπος, Totus concisus, Diosc. 5, 65.]

Κοπτὸς, Tusus. Κοπτὸν ET Κοπτὴ, dicitur Pharmacum ad placentulæ formam contundendo redactum: cujus componendi exempla aliqua habentur ap. Gal. de Locis Aff. 7. Non valde autem horum compositio abhorret ab ea, quam Mazapanem aut Pastam regiam appellant. Sic vero dictum est hoc medicamentum, quod non coqueretur, sed tunderetur. Hæc inter alia Gorr. Diosc. 2, 125. de lino, Παρορμᾷ δὲ καὶ πρὸς ἀφροδίσια μιγὲν μέλιτι καὶ πεπέρει ἀντὶ κοπτῆς πολὺ λαμβανόμενον, Si pro placenta largius assumatur, Ruellius. Aetius 13, 12. Κοπτὴν δίδου ἐξ ἀμυγδάλων μετρίως πεφωγμένων. Et κοπταὶ σησαμίδες, Artemid. Placentæ e sesamo. Gal. de Loc. Aff. 9. Κοπτόν ἐστι τὸ φάρμακον, E genere eorum, quæ ad placentæ formam contundendo rediguntur. Rursum fem. et subst. non pro Placenta medicamentaria, sed quæ mensis apponeretur, ap. Athen. (649.) e Sopatro, Τίς δ' ἀναρίθμου μήκωνος εὗρε κοπτὰς, Ἣ κνικοπύρους ἡδονὰς τραγημάτων Ἐμιξεν; Paulo post, Ἀπέχεις τὴν κοπτὴν, ἧς συμβουλεύω σοι ἀπεσθίειν. Martialis quoque Coptæ meminit, 14. Peccantis famuli pugno ne percute dentes: Clara Rhodus coptam, quam tibi misit, edat. [" Jacobs. Anth. 7, 46. 10, 99. Brunck. Aristoph. 2, 101. Κόπτη, (sic,) Κοπτάριον, Toup. Append. in Theocr. p. 10. et Ind." Schæf. Mss. At * Κόπτη exp. Porrum ap. Athen. 648.] Κοπτοπλακοῦς, ὁ, i. q. κοπτὴ, Placenta e contusa materia composita, Athen. [647.] Κοπτάριον, Placentula e materia contusa; est enim dimin. Pro κοπτὴ tamen sæpe usurpatur: unde κ. βηχικὰ ap. Medicos: de quibus vide Gal. κ. Τόπ. 7. (13, 542.) Diosc. 4, 190. de cnico, Γίνεται δὲ καὶ κ. κοιλίας μαλακτικὰ, τοῦ ὀποῦ αὐτοῦ μιγέντος ἀμυγδάλῳ καὶ νίτρῳ καὶ ἄνισῳ καὶ μέλιτι ἐφθῷ, Ruell. Offulæ, quas Placentulas vocant. [* Κόπτον, τὸ, Unguentum, Alex. Trall. 7. p. 117., 11. p. 182.]

[* " Κοπτικὸς, Tzetz. Chil. 12, 873. ad Lyc. 705. Synes. 3, 368." Elberling. Mss. " Herodian. Epimer. 134. 135. * Κοπτικῶς, ibid." Boiss. Mss.]

" Ἄκοψον Hes. exp. ἀδρανῆ, Imbecillum, Ineffi- " cacem." [Cf. Ἀπόκοπος.]

" Ἀμφίκοπον, Utrimque scindens. Eust. enim tra- " dit, quod Hom. vocat ἀμφοτέρωθεν ἀκαχμένον, i. e. " ἀμφοτέρωθεν θλίβον τῇ τομῇ, dici etiam ἀμφίστομον " et ἀμφίκοπον: utpote ἀμφοτέρωθεν κόπτον." [" Eust. Ism. 493. Ἀμφίκοπος, Utrimque cæsus, Serv. Æn. 7, 125." Wakef. Mss.]

Ἀνακόπτω, Retundo, Inhibeo, Retro inhibeo: Ἀνακόψαι τὸ ῥεῦμα, Lucian. Dicitur etiam ἀνακόπτω σε τῆς ὁρμῆς, Inhibeo impetum tuum, pro παύω καὶ ἀναστέλλω, Arceo et propulso, Bud. || Elido: ἀνα-

κόπτειν τοὺς ὀφθαλμούς, Elidere oculos. || Ἀνακόπτομαι, pass. Retundor, Inhibeor, Retro inhibeor, Lucian. (2, 262.) Οὕτω μὲν ἀνεκόπην τῆς ὁρμῆς, καὶ ἀνεπαύομην. Apud Eund. exp. Interrumpor, (1, 77.) Τοῦτο δὲ φθέγξασθαι βουλόμενος, ἐξέπιπτόν τε καὶ ἀνεκοπτόμην. Item Elidor: Ἀνεκόπη τοὺς ὀφθαλμούς, Elisus fuit oculos, pro, Elisi fuerunt ei oculi. [" Heroic. adesp. 21, 21. Boiss. Philostr. 264. 319. Plut. Alex. 146. Schm., Thom. M. 323. 586. Coray Theophr. 303. Irmisch. Herodian. 4, 232. Diod. S. 1, 729. Jacobs. Anth. 11, 280. Lennep. ad Phal. 18. ad Herod. 736. Lucian. 1, 56. Hemst. ad 178." Schæf. Mss.] " Ἀγκοπτὴρ, Hesychio σφύρα, Malleus: " forsan Æolica sync. pro ἀνακοπτήρ." Ἀνακοπὴ, Inhibitio, Retro inhibitio, Retusio, Plut. (6, 285.) Πολλαὶ καὶ συνεχεῖς ἀ. τῆς προθυμίας οἷον ἀπομαραινομένης. || Apud Aristot. Reciprocatio, in h. l. Καὶ κυμάτων ἐπιδρομαὶ ποτὲ μὲν ἀνακοπὴν ἔχουσαι, ποτὲ δὲ πρόωσιν μόνην: ita enim Interpres, Undarum excursiones interdum reciprocantes, interdum eluvie retro non recurrente. [" Plut. Alex. 107. Schm., ad Lucian. 1, 270." Schæf. Mss. Plut. Pyrrho 15. Mario 15. Strabo 3. p. 264.] " Ἀντανακόπτω, Repercutio," [" Phrynichus Bekkeri p. 34." Boiss. Mss.] " Ἀν- " τανακοπὴ, Repercussio, Repercussus," [Aristot. de Mundo 4, 31. * Προανακόπτω, Clem. Alex. Strom. 3. p. 548, 7. Joseph. B. J. 3, 6, 2. * " Συνανακόπτω, Simul retundo, Diog. L." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611. Schneidero susp. * Ὑπανακόπτω, Liban. 4, 803.]

Ἀντικόπτω, Retundo, Referio, Repercutio. Bud. ἀντικόπτειν exp. Relidere, Repercutere, ut ἀντικρούειν, Obsistere, Propulsare, citans Theophr. C. Pl. 2. Ὅπου γὰρ ἀεὶ μαλακὸς ὁ ἀὴρ, ἐνταῦθ' ἡ εὐβλαστία γίνεται τῶν δένδρων, ὥσπερ ἐν Αἰγύπτῳ, διά τε τὴν εὐτροφίαν, καὶ διὰ τὸ μηδὲν ἀντικόπτειν τῶν ἔξωθεν. Alibi dicit Τοῦ χειμῶνος ἀντικόπτοντος. [Idem de Ventis 53.] Ἀντικοπὴ, Repulsus, Ipse repellendi actus, Plut. (6, 285.) Ἡ τοῦ καλάμου βλάστησις, ὁρμὴν ἔχουσα πλείστην καὶ καλλίστην ἀπαρχῆς εἰς μῆκος ἐπιδώσειν ὁμαλὸν καὶ συνεχὲς, τὸ πρῶτον ἐν διαστήμασι μεγάλοις ὀλίγας λαμβάνουσα προσκρούσεις καὶ ἀντικοπάς. Pro Conflictatio, Collisio, citatur e Philone. [" Valck. Hipp. p. 184." Schæf. Mss. * Ἀντίκοψις, Theophr. de Ventis 55. * Ἀντικοπτικὸς, Sext. Emp. 656.]

Ἀποκόπτω, Abscindo, Excindo, Recido, Amputo; Od. Γ. (449.) πέλεκυς δ' ἀπέκοψε τένοντας Αὐχενίους, λῦσεν δὲ βοὸς μένος, i. e. ἀπέτεμεν, Eust. Il. I. (241.) Στεῦται γὰρ νηῶν ἀποκόπτειν [—ψειν] ἄκρα κόρυμβα. Xen. Ἑλλ. 1, (6, 15.) Ἀγκύρας ἀποκόπτοντες. Pass. Ἀποκόπτομαι, Abscindor, Excindor: Aristoph. N. (1124.) Ἥνίκ' ἂν γὰρ αἴτ' ἐλάαι βλαστάνωσ', αἴτ' ἄμπελοι, Ἀποκεκόψονται. Dicitur ἀποκοπεὶς χεῖρα, Abscissus manum, i. e. Cui manus abscissa est. Sic ap. Philon. Ἀποκοπεὶς δάκτυλον ἄκρον, Cui summus digitus est abscissus. [" Ἀποκεκομμένος, Spado, Clem. Alex. 15." Kall. Mss.] || Metaph. ut ἀποκόπτειν ἐλπίδα ap. Theodorit. H. E. 3. fin., quod ad verbum reddere possumus, Ciceroniane loquendo, Præcidere spem. || Metaph. Præcido cunctationem, et hæsitationem tollo, Bud. citans ex Alciphr. Ὅπου γὰρ ἂν ῥέψῃς, ὦ γύναι, ἅπαξ ἐκεῖσε ἀκολουθήσω· ἀποκόπτειν γὰρ εἴωθε γνώμην ἡ τῶν φίλων συμβουλὴ ἀμφίβολον. Supra autem dixerat, Τούτων σὺ τὴν αἵρεσιν ταλαντεύῃ. Hactenus Bud. Sed et hoc sciendum est, explicationem hujus sententiæ haberi ap. eund. Auctorem hanc, Οἱ τὴν γνώμην ἀμφίβολοι τὴν παρὰ τῶν εὐνοούντων κρίσιν ἐκδέχονται. Est porro non absimilis usus verbi Præcido ap. Cic. Nostrates quoque dicunt eadem metaph. Trancher le mot. || Minuo, metaph.: quia minuimus id, unde aliquid recidimus: Οὐθὲν τοῦ ἀρχαίου ἀπέκοπτον, Nihil de sorte minuebant. Potest et Lat. verti Recidebant, Resecabant. || Repello, Abjungo, Separo. Apud Synes. metaphorice pro Avoco, Abstraho, junctum accusativo cum gen., Οὓς τὸ ὁμιλεῖν πάνυ πράγμασιν ἀνθρωπίνοις οὐκ ἀποκόπτει τοῦ θείου. || Ἀποκόπτομαι, Abstrahor, Avellor: ut canem dicunt ἀποκοπῆναι τῶν ἰχνῶν, cum non amplius invenire potest ipsa ἴχνη, Vestigia. Hes. autem habet ἀποκοπῆναι sine gen. ἰχνῶν: nam sic ap. eum legitur, Ἀποκοπῆναι ἐπὶ τῶν ἰχνευόντων λέγεται ὅταν μὴ εὕρωσιν. [Plut. Pyrrho 2. τῆς ἐλπίδος.] Est præterea Ἀποκόπτομαι, Obtundor, metaph. ut ἀποκεκομμένη φωνὴ, Obtusa vox, Plut. || Ἀποκόπτομαι, Deplango, Cum planctu deploro. Vide Κομμός. [" Jacobs. Anth. 6, 69. Wakef. Georg. p. 46. Diod. S. 1, 650. 2, 32. 291. T. H. ad Plutum p. 296. Valck. Hipp. p. 221. Wessel. ad Herod. 132. ad Charit. 215. Grammatice, Steph. Dial. 18. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 121. * Ἀποκοπτέος, Reiz. Belg. Gr. 631." Schæf. Mss.] " Ἀποκοπησα- " μένη, Hesychio * στερνοκοπησαμένη, ἀποκοψαμένη, " Plangens tundensque pectus." [* Ἀπόκοψις, Hippocr. 881. * Ἀποκόψιμον, Gl. Succidaneum.] Ἀπόκομμα, Abscissum s. Amputatum alicunde frustum, Fragmentum, Frustum. [Lucian. 2, 85. ἀραχνίου.] Ἀποκοπὴ, Abscissio, Amputatio. Est ἀποκοπὴ Figura ap. Gramm., cum abscissa est ultima vocabuli alicujus syllaba: ut δῶ pro δῶμα, et κρῖ pro κρῖμνον per ἀποκοπὴν dici tradunt. Aristot. de Poet. Αἱ ἐπεκτάσεις καὶ ἀποκοπαὶ καὶ ἐξαλλαγαὶ τῶν ὀνομάτων: ἀποκοπὴ χρεῶν, ad verbum Rescissio æris alieni, Lat. Tabulæ novæ. Ut autem χρεῶν ἀποκοπὴ, sic χρεωκοπεῖν et χρεωκοπία compp. vv. dicitur. Solon hanc χρεῶν ἀποκοπὴν mitiore vocabulo appellavit σεισάχθειαν, quasi Oneris excussionem: ut hic scribitur, Σόλων χρεῶν ἀποκοπὴν ἐν Ἀθήναις ἐποίησε, σεισάχθειαν προσαγορεύσας, [cf. Plut. Sol. 15.] Frequentius tamen dicitur plurali χρεῶν ἀποκοπαί. Plut. de Lycurgo loquens, Καὶ τῶν χρεῶν ἀποκοπὰς εἰσηγησάμενος. Dem. (746.) Οὐδὲ τῶν χρεῶν τῶν ἰδίων ἀποκοπάς. Cic. ad Att. 7, 10. χρεῶν ἀποκοπὰς, φυγάδων καθόδους, sexcenta alia scelera moliri: libro autem 10. Latine loquens vocat exulum reditus et tabulas novas, idem dicens, inverso tantum ordine. || Ἀ. φωνῆς, Obtusio vocis, Abscissio, ad verbum; Abscissa vox, vel Suppressa, Cels., teste Bud. Diosc. de crambe loquens, Διαμασσώμενα δὲ τὰ φύλλα φωνῆς ἀποκοπὴν καθίστησι τοῦ χυλου καταπινομένου. Sic et ἀποκεκομμένην φωνὴν Plut. vocem obtusam appellavit. Celsus de gravedine, Vocem obtundit, nares claudit. [" Schol. Theocr. 2, 40." Boiss. " Diod. S. 2, 324. Greg. Cor. 217. Figura grammatica, Steph. Dial. 18. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. Ἀποκ. χρεῶν, ad Mœr. 87. 347. ad Diod. S. 1, 90." Schæf. Mss.] Ἀπόκοπος, ὁ, ἡ, q. d. Abscissus, i. e. Cui abscissa est virilitas, Spado. Firmicus, Inefficaces et apocopos reddet et qui nihil agere possint. Suid. itidem ἀποκόπους exp. ἐκτομίας: sed addit sic appellari etiam ἀσθενεῖς, Debiles et Imbecilles. [Gl. Castratus, Eviratus, ὁ εὐνοῦχος. " Stanl. Eum. 188. Vales. ad Theodorit. p. 85. ad Lucian. 3, 395. Toup. Opusc. 1, 257. ad Thom. M. 139." Schæf. Mss.] " Προαποκόπτω, " Præcido," [Joseph. B. J. 4, 4, 4. " Clem. Alex. 460." Kall. Mss. * Συναποκόπτω, Plut. 8, 98.]

Διακόπτω, Discindo, Disseco, Diffindo. Et Διακόπτομαι, Discindor, Diffindor: διακοπεὶς τὸ κράνος, Cui dissecta s. diffissa est galea, nisi aliquis malit Pertusa. Quoniam vero cutis vulnerando dissecatur, aliquando Vulnero verti potest. Unde quod Aristot. dicit, Ὅπου δ' ἂν ᾖ καθ' αὐτὸ δέρμα, ἂν διακοπῇ, οὐ συμφύεται, οἷον γνάθου τὸ λεπτὸν καὶ βλεφαρὶς, Plin. ita interpr. Ubicunque per se ac sine carne est, vulnerata non coit, ut in bucca cilioque. || Interseco, Intercido: cujus signif. exemplum una cum Plinii interpretatione habes supra in Κόπτω. Et διακόπτων σφυγμὸς, Pulsus intercisus, qui proprio nomine δορκαδίζων dicitur, Gorr. || Dirimo, Plut. (Pomp. 19.) Διέκοπτε γὰρ αὐτοὺς καὶ διΐστη ποικίλος ὢν ὁ πόλεμος, Dirimebat, Disjungebat, Una castrametari vetabat et vires sociare. Alia exempla habes ap. Bud. 888. || Interrumpo, Interpello. Cujus signif. exempla ab eod. Bud. ibid. afferuntur. At pag. seq. l. e Basilio affert, ubi διακόπτειν signif. Interpellare loquentem et interfari. Annotat vero et interruptionem interpellationemque præscriptionum hoc verbo in Pand. Gr. significari. || Perrumpo, Plut. (6, 286.) Τῷ δ' αὐτε πτερὰ γένετο δι' ὠφέλειαν διαφερομένῳ καὶ διακόπτοντι τὰς προφάσεις, ὥσπερ ὄχλον ἐμποδὼν ὄντα, ῥώμῃ καὶ προθυμίᾳ τῆς ἀνύσεως. Pro Aciem perrumpere et

impressionem facere citat Bud. 888. 889. e Xen. Ἑλλ. (7, 5, 23. 24.) || Pertundo, Trajicio, Bud. 889. e Luciano. || Quod vero Chrys. in Ep. ad Thess. p. 44. Διακόπτομαι ταῖς φροντίσι, Latinius verteris, Distrahor, Distineor, Distringor. ["Ad Charit. 112. (292. 243.) Cattier. Gazoph. 75. T. H. ad Plutum p. 336. ad Lucian. 2, 334. Dionys. H. 5, 211. Zeun. Ind. ad Xen. K. Π. ad Diod. S. 1, 360. Casaub. ad Athen. 138." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 3, 37. 15, 11. * Διακοπτέον, Plut. 9, 260. * Διάκομμα, Hippocr. 100.] " Διάκοψις, Intercisio. Item Disse-" ctio." [* Διακοπτικὸς, Schol. Eur. Andr. 826. "Clem. Alex. 132." Kall. Mss. * Εὐδιάκοπτος, Polyb. 3, 55, 1.] Διακοπὴ, Intercisio, Diremtio, διαίρεσις, διαχωρισμὸς, Hes. Διακοπὴ, inquit Gorr., dicitur ab Hippocr. Vulnus omne, quod alte descendit impactumque est. Scribit tamen Gal. (9, 258.) proprie eo nomine significari ap. Medicos Solutam in osse capitis continuitatem ab aliquo acuto occursante atque abscindente, vocarique aliis nominibus ἐγκοπὴν et ἕδραν. Diosc. 2, 208. de argemone, Δύναμιν δὲ ἔχει αὕτη χλωρὰ τριβομένη λεία καὶ ἐπιτιθεμένη διακοπὰς θεραπεύειν. Ubi Marcellus putat specialiter de nervis dici, ac διακοπὰς esse, quas Plin. appellat Nervorum præcisiones s. præsectiones, afferens ex 11, 37. Vulneratis nervis summus dolor, præsectis nullus. [Plut. Bruto 20. " Cattier. Gazoph. 75. ad Diod. S. 2, 284. 595." Schæf. Mss. Oribas. Collect. Cod. Mosq. 6, 20.] Διάκοποι, Scissuræ. Sic item vocabantur in aggeribus Meatus intercisi, s. Incilia hiantia, per quæ Nilum transmittebant in arva remotiora segetibus destinata, VV. LL. Qua fere signif. κόμματα supra. Ἀδιάκοπος, Qui intercisus aut diremtus non est, Non interruptus, ἀδιαίρετος, ἀδιαχώριστος, Hes. [Eust. Il. p. 2, 26. " Rei Accip. Scriptt. 118. Philo J. 1, 81. Etym. M." Wakef. Mss.] Ἀδιακόπως, More eorum, quæ diremta aut interrupta ac impedita non sunt. [* Εὐδιάκοπος, Polyb. 3, 46, 4. * " Συνδιακόπτω, Oribas. de Fract. 7. p. 86." Kall. Mss.]

Ἐγκόπτω, Incido. || Intercido, Iter aut Cursum intercido, ut Cæsar dicit Pontem intercidere, Impedio, Præpedio, Greg. Ἡ κακίας ἐγκοπτομένης ἢ ἀρετῆς ὁδοποιουμένης, ad Rom. 15, (22.) Ἐνεκοπτόμην τὰ πολλὰ τοῦ ἐλθεῖν πρὸς ὑμᾶς, Præpeditus sæpe fui. || Interpello, ut διακόπτω, Act. 24, (4.) Ἵνα δὲ μὴ ἐπὶ πλεῖόν σε ἐγκόπτω, Ne autem te diutius interpellem, h. e. ab aliis actionibus avocem. Verba sunt Tertulli contra Apostolum, ad Felicem præsidem, h. e., ἵνα μὴ ἐπὶ πολὺν χρόνον παρενοχλῶ σοι χρηματιοῦντι, Ne te avocem a gerenda rep. ἵνα μὴ ἀπασχολῶ σε πολιτευόμενον. Cic. ad Att., Ego autem ad Pompeianum properabam, ubi interpellatores minus molesti, Bud. || Ἐγκόπτω πάτταλον, Impingo s. Infigo clavum, h. e. Cum ictu adigo, Theophr. H. Pl. 2, (7, 6.) Ἀμυγδαλῇ δὲ καὶ πάτταλον ἐγκόψαντες σιδηρουν, ὅταν τετράνωσιν, ἄλλον ἀντεμβάλλουσι δρύϊνον: [C. Pl. 1, 17, 10. " T. H. ad Lucian. 1, 178. Valck. Anim. ad Ammon. 134. Callim. 211." Schæf. Mss. Porphyrius Theodoreti Gr. Pass. 1, 701. Οὐδὲν γὰρ ἐνέκοπτεν αὐτῷ τοῦτο πρὸς σοφίαν.] " Ἐνκόπτων, Hesychio ἐμ-" ποδίζων, διακωλύων." [* "Ἐγκοπτος, Lobeck. Aj. p. 357." Schæf. Mss.] Ἔγκομμα, Impedimentum, Offendiculum, Obstaculum, Id ipsum, quod nobis iter intercidit et nos præpedit, πρόσκομμα, Hes. [Reinesii V. L. p. 243.] Ἐγκοπὴ, Incisio, Incisura, Incisus. Apud Suid. Χωρὶς ἐγκοπῶν καὶ κλιμακτήρων οὐκ ἦν ἐπιβῆναι τῆς πέτρας, Absque incisuris in petra factis, ut fieri solet in rupibus imperviis, quo pedes in eis figi queant. Ἐγκοπὴ, inquit Gorr., Incisio: dicitur proprie in capitis ossibus, ut docet Gal., Soluta continuitas ab aliquo acuto occursante et abscindente. Vocatur aliis nominibus διακοπὴ, ἕδρα. || Præpeditio, Intercisio itineris s. cursus: ἐγκοπὴν ἕνεδρον, ἐμπόδιον, Hes. [Jambl. Protr. 356. " Cattier. Gazoph. 75." Schæf. Mss.] " Ἐγκωπὴ, Hesychio ἐμπό-" διον: quod supra per *o μικρόν*." At Ἐγκόπησις, Offensio, VV. LL. quod suspectum est. Pro ἐγκόπησις autem, quod ex Hieron. Comm. in Os. citant, vet. Ed. habet ἐγκότησις, et quidem rectius. Ἐγκοπεὺς, έως, ὁ, Cælum, Instrumentum, quo marmorarii marmor incidunt: qua signif. κοπεὺς supra dicitur. Lucian. (1, 5.) Ἐγκοπέα γάρ τινά μοι δοὺς ὁ θεῖος, ἐκέλευσέ μοι ῥῆμα καθικέσθαι πλακὸς ἐν μέσῳ κειμένης. Idem dicit et κοπέας et κολαπτῆρας. [Gl. Scalpellus: * Ἐγκοπίς· Planula. * " Παρεγκόπτω, Impedimentis interpositis obsto, Chrys. in Jo. Hom. 21. T. 2. p. 639, 24." Seager. Mss.]

Ἐκκόπτω, Excido, Excindo. Qua porro signif. dicit Plaut. Excidere manibus suis patriam, Cic. Urbem excisam et eversam, Virg., Excindine domos — Perpetiar, item, Nec posse Argolicis excindi Pergama telis: item, Ferro sceleratam excindere gentem: et Valerius Flaccus, invisi genus omne excindere Phœbi: ead. dicitur etiam ἐκκόπτειν. Herodian. 7, (2, 20.) Ἐκκόψειν τε καὶ ὑποτάξειν τὰ μέχρι Ὠκεανοῦ Γερμανῶν ἔθνη βάρβαρα, Excisurum subacturumque Oceano tenus omnes Germaniæ barbaras nationes.; (4, 6, 7.) Καὶ εἴ τι γένος ἦν βασιλικὸν ἢ ἐν συγκλήτῳ ἐξ εὐπατριδῶν καταβαῖνον, πᾶν ἐξέκοψε, Excidit, s. Stirpitus delevit et sustnlit e medio. Plut. (Pomp. 24.) Νήσους καὶ πόλεις παραλίους ἐκκόπτοντες. Idem Cicerone de Catilina et conjuratis, Ἀνθρώπους ἀλιτηρίους ἐκκόψαντι τῆς πατρίδος, Penitus et stirpitus tollenti. Bud. At Excidere aliquem numero civium in Plinii Ep. est In exilium mittere. Dicitur etiam vicina significatione ἐκκόπτειν νόσον et αἰτίαν νόσου ap. Gal.: Cic. Neu semper primi cujusque mali excidendi causa sit, ut aliud renascatur illo pejus. Gal. Meth. 10. Ἆρά γε τὸν πυρετόν ἐστι μόνον ἰατέον, ἀμελοῦντα τῆς αἰτίας; ἢ τὴν αἰτίαν ἐκκοπτέον, ἀμελοῦντα τοῦ πυρετοῦ. Nec multum absimili sensu ἐκκόπτειν ἑαυτῶν τὴν οἴησιν: Cic. Si e rerum natura non possem evellere, ex animo quidem excidere. Item ap. Plat. Charmide (p. 110.) Καί μου ἡ πρώην θρασύτης ἐξεκέκοπτο; ἣν εἶχον ἐγῶ, ὡς πάνυ ῥᾳδίως αὐτῷ διαλεξόμενος, Et mea illa omnis audacia excisa est prorsus. Item Τῶν πατρῴων ἐκκοπεὶς, ap. Synes. Bonis paternis excisus, ut Plin. dicit Civium numero excidere, vel Eversus bonis omnibus. Epist. 43. Πράττων οὖν πονήρως παρ' ἡμῖν, καὶ τῶν πατρῴων ἀκριβῶς ἐκκοπεὶς. In VV. LL. annotatur ἐκκεκομμένον dici Eum, qui inter aleas bona sua profudit, ac vulgari lingua * ἐκκεκοττισμένον vocari ἢ ἀποκεχωρισμένον. || Extundo, Excutio, Everbero, Aristoph. Ἀ. (92.) ἐκκόψειέ γε Κόραξ πατάξας τόν γε σὸν τοῦ πρέσβεως, sc. ὀφθαλμὸν, Utinam elidat tuum legati oculum, Bud. interpr.: N. (24.) Εἴθ' ἐξεκόπην πρότερον τὸν ὀφθαλμὸν λίθῳ. Plut. Popl. Ἐκκοπεὶς ὀμμάτων θάτερον. Apud Lat. ea signif. dicit Terent. Vel oculum exculpe; est ubi vos ulciscar locus. Plaut. metaph. At ego tibi hoc continuo cyatho oculum excutiam tuum; Horat. Eripere oculos alicui; Ovid. Eruitur oculos Gryneus; Quintil. Oculosque hostis Galli rostro atque alis everberaret: Elidere oculos alicui, Plaut. || Dicimur etiam ἐκκόπτειν ὑδατος ἀχωγοὺς, Intercidere s. Intervertere aquæ ductus, cum meatus eorum solitos obstruimus, et alio avertimus, Herodian. 7, (12, 7.) Ἐκκόψαι πάντας τοὺς εἰσρέοντας εἰς τὸ στρατόπεδον ἀγωγοὺς ὑδατος, Intervertere omnes rivos, qui in castra pervenirent, Polit. || Item τὴν φωνὴν ἐξέκοπον, Lucian., Vocis iter, ut Ovid. loquitur, interciderunt, [cf. 2, 661.] Ead. signif. Cic. dicit Interruptas voces atque morientes; Cels. Vocem suppressam et obtusam: item supra φωνῆς ἀποκοπὴ, Diosc. ["Thom. M. 323. 852. Jacobs. Anth. 7, 270. 9, 383. 10, 236. Cattier. Gazoph. 75. T. H. ad Plutum p. 213. ad Diod. S. 1, 729. 2, 100. ad Lucian. 2, 144. Eust. ad Il. p. 711, 33. Boiss. Philostr. 319. Plato Charm. 61. ad Mœr. 154. Valck. Hipp. p. 239. Callim. 82. 212. Wyttenb. Select. 328. 334. ad Charit. 319. ad Herod. 657. ad Phalar. 223.: τὰς κατοικίας, Strabo 5. p. 659. Plut. Alex. p. 29. Schm." Schæf. Mss. I. q. νικῆσαι κύβοις, Alexis ap. Anecd. Bekkeri p. 94. Ἐκκεκομμένος et ἐκκεκαυμένος, Barker. ad Etym. M. 1102. * Ἐκκόπτης, Gl. Excisor.] " Ἐπεκ-" κόπτης affertur pro Objurgator." [* " Ἐκκοπτέον, Clem. Alex. 164. 240." Kall. Mss.] Ἐκκοπὴ, Excisio, Exectio. Gorræo Excisio est calvariæ fissura cum ossis offensi ruptura, Paul. Æg. 6, 90. [Plut. Alex. 63. Polyb. 2, 65, 6. 10, 30, 3. δένδρων. * Ἐκκοπέυς,

Scalper excisorius, Galen. 10, 150. * Ἐκκόπευσις, Paul. Æg. 6, 88. * Ἀντεκκόπτω, Diog. L. Solone 57. Diod. S. 12. p. 298, 16. Dem. 744. * " Προεκκόπτω, Prius excido, Chrys. in 1 Cor. Serm. 10. T. 3. p. 302, 31." Seager. Mss. * " Συνεκκόπτω, Greg. Naz. Or. 10, 163." Strong. Mss. Xen. K. Ἀ. 4, 8, 6. "Jo. Climac. 144. * Ὑπεκκόπτω, Const. Manass. Chron. p. 82." Boiss. Mss.]

Ἐπικόπτω, Incido, Præcido, h. e. In superficie et cacumine cædo aut decido, ut in arboribus, quæ decacuminantur, et in quibus prominentes rami deputantur et truncantur, i. fere q. κολούω et περικόπτω ap. rei rusticæ scriptt. Activi verbi exemplum afferam in Ἐπικοπή: passivi autem hoc extat ap. Theophr. C. Pl. 2, (15, 3.) Ἂν πρεσβύτεραι γινόμεναι, πάλιν ἐπικόπτωνται καὶ διακαθαίρωνται, sc. αἱ κολουθεῖσαι arbores. || Accido, eo sensu, quo Liv. dicit, Ita prælio uno accidit Vestinorum res: item, Post accisas a Camillo Volscorum res: item, Accisæ opes. Aristot. Polit. 3. Ὁ δὲ Περσῶν βασιλεὺς Μήδους καὶ Βαβυλωνίους καὶ τῶν ἄλλων τοὺς πεφρονηματισμένους διὰ τὸ γενέσθαι ποτ' ἐπ' ἀρχῆς, ἐπέκοπτε πολλάκις, Accidebat et extenuabat eorum vires, Imminuebat eorum opes et potentiam: pro quo alibi dicit ταπεινοῦν, et Plut. κολούειν καὶ ταπεινοῦν, ut suo loco indicavi. Bud. interpr. etiam Retuudo, Reprimo, Cohibeo, Greg. Ἐπικόπτων τὴν περὶ τὸν λόγον αὐτῶν ἑτοιμότητα καὶ ταχυτῆτα, et, Ἐπικοπτέτω μέριμνα μὲν ἡδονὴν, λύπην δὲ ἡ κρείττων ἐλπίς. Et sic sæpe ap. Eund. accipi tradit. || His subjungi potest ἐπικόπτω pro Reprehendo, quia reprehensionibus solemus accidere et retundere alicujus insolentiam aut imprudentiam, ap. Diog. L. Zenone 319. Idem in Xenophane, Γέγραφε καθ' Ἡσιόδου καὶ Ὁμήρου, ἐπικόπτων αὐτων τὰ περὶ θεῶν εἰρημένα. || Cædo, Ferio, Desuper ictum incutio, vel ἐπάνω τοῦ τραχήλου πλήττω, Eust. Od. Γ. (442.) πέλεκυν—Ὀξὺν ἔχων ἐν χειρὶ παρίστατο βοῦν ἐπικόψων: paulo post, πέλεκυς δ' ἀπέκοψε τένοντας Αὐχενίους. || Cudo, ut κόπτω supra, Aristot. Œcon. 2. Ἀνενεχθέντος δὲ τοῦ ἀργυρίου, ἐπικόψας χαρακτῆρα, ἐξέδωκε τὴν δραχμὴν δύο δυναμένην δραχμὰς, Cum argentum contulissent, numo percusso drachmam locavit pro didrachmo, Bud. Posset etiam reddi Cum notas impressisset, signasset: nisi forte ea signif. accipiendum sit quo ἐπίκοπος infra. [" Eur. Tro. 623. Wakef. S. Cr. 4, 55. T. H. ad Plutum p. 294. 296. 336. Timon Phl. 39. Wyttenb. Select. 433. ad Herod. 575. Reprehendo, R. W. ad Hierocl. p. 200. Ruhnk. Præf. ad Rutil. p. xi. ad Lucian. 1, 247. I. q. ἐπισκώπτω, Heyn. Hom. 8, 570." Schæf. Mss. Philostr. 483. 557. 594. 616. 825. Strabo 15. p. 163. Sieb.] Ἐπικοπή, Incisio, Accisio, Præcisio, ea sc., qua arborum extremæ partes deputantur, quam Decacuminationem Plin. appellat, Theophr. C. Pl. 5, (17, 3.) Περὶ δὲ τῆς ἐ. καὶ τῆς κολούσεως ἐν ὀλίγοις ἡ σκέψις: paulo post, Καλοῦσι δ' ἐπικοπὴν, ὅταν ἀφαιρεθείσης τῆς κόμης ἐπικόψῃ τις τὸ ἄκρον: paulo ante, Κατὰ μὲν τὴν ἐ. (φθείρεται) ἐλάτη, πεύκη, πίτυς, φοίνιξ· ἔνιοι δὲ καὶ κέδρον καὶ κυπάριττόν φασι. Unde Plin. 17, 24. Similem et decacuminatio rationem habet, cupressi, piceæ, cedri; hæ enim detracto cacumine aut ignibus adusto intereunt. Idem palmam sterilescere dicit cacumine ablato, ut in Ἐγκέφαλος annotavi. Porro quam Plin. ibid. vocat Decorticationem, Theophr. φλοιοῦ περιαίρεσιν: et quam Detruncationem, Idem κόλουσιν: ut ostendet collatio locorum. || Incisio, Vulnus, Dion, Νομίσαντες οὖν καταπεπτωκέναι τε ὑπὸ τραυμάτων καὶ μιᾶς ἐπικοπῆς εἶναι, VV. LL. [" Concisio, Dio Cass. 590." Wakef. Mss.] Ἐπίκοπος, ὁ, ἡ, Accisus, Præcisus, Decacuminatus, Brevis, Gaza ap. Theophr. H. Pl. 5, 2. Ἔστι δὲ ὁλα μὲν τὰ τοιαυτα ἰσχυρὰ, τμηθέντα δὲ, ἀσθενῆ, διὰ τὸ πολλὰς ἔχειν παραλλαγάς· καλοῦσι δὲ οἱ τέκτονες ἐπίκοπα ταυτα διὰ τὸ πρὸς τὴν χρείαν οὕτω τέμνειν. Sic enim leg. esse, patet ex ipsius interpretatione; sed in vulg. Edd. scribitur ἐπίτοκα. || Subst., Lignum, quod supponitur, cum quid securi secatur, Bud. ap. Lucian. 50(=1, 371.) Λαβὼν πέλεκυν τῶν ναυπηγικῶν, ἀποκόψει αὐτὸν, ἐπικόπῳ τῃ ἀναβάθρᾳ χρησάμενος: loquitur autem ibi de barba. [Vide omnino Hemst.] Potest tamen et pro Mensa accipi, supra quam lanii et coqui carnes concidunt, ut ἐπικόπανον. Antiquam autem eam vocem esse Eust. tradit, eique synonymum ἐπίξηνον, at ἰδιωτικῶς vocari * ἐπικόρμιον. Aristoph. autem Schol. ἐπίξηνον esse dicit μαγειρικὸν κορμὸν, ἐφ' οὗ τὰ κρέα συγκόπτουσι. Eust. exponens Homericum illud Od. B. (237.) παρθέμενοι κεφαλὰς, subjungit, προτείναντες, ἢ ὡς ἐν ἐπιξήνῳ, ἤτουν ἐπικόπῳ, ἤτοι, * ἐπικορμίῳ, θέντες ὥστε κοπῆναι, In trunco, in quo carnes concidi solent. Sed fortassis non minus ἐπίκοπον substantive dicitur quam ἐπίκοπος: quemadmodum ap. J. Poll. ἐπίξηνον, et ap. Schol. Aristoph. ἐπίξηνος. Præterea in altero subintelligi posse videtur κορμὸς, τράπεζα, aut tale quid; in altero ξύλον, aut aliquid aliud. [Paul. Æg. 6, 67. supplet σανίδιον.] Sicut vero tam ἐπίξηνος dicitur quam ἐπίξηνον, ita tam ἐλεὸς quam ἐλεὸν, Eust. || Ἐπίκοποι dicuntur etiam Characteres, qui cum initio male impressi fuissent, denuo imprimendi sunt. In quodam nostro Lex. vet. Ἐπίκοποι, οἱ κακῶς τοπρῶτον πληγέντες χαρακτῆρες, καὶ διὰ τοῦτο ἐπικοπτόμενοι. Similiter et ap. Hes. ἐπίκοπος, χάραγμα ἐκ δευτέρου πληγέν. [Paul. Æg. 6, 60. 64. 78. " Schol. Il. Λ. 261. Quod abscindit, aufert, Stob. 375." Wakef. Mss.] Ἐπικόπανον, Mensa coquinaria supra quam carnes concidi solent, i. q. ἐπίκοπος, ἐπίξηνον, J. Poll. 6. de vasis et instrumentis culinariis, Ξάνιον ἢ ἐπίξηνον, ὃ ἡ νέα κωμῳδία ἐπικόπανον καλεῖ· τὸ δ' αὐτὸ παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἐλεὺν ἐκαλεῖτο: 10. Τῶν δὲ μαγειρικῶν καὶ ἐλεὸν, ξάνιον, ἐπίξηνον, τράπεζα μαγειρικὴ, ἣν οἱ νεώτεροι ἐ.: citat autem e Menandri Messenia, ἠγεῖται μὲν ὅλως ἐπικόπανόν τι. Sed perperam ibi scribitur ἔλαιον et ἐπὶ κόπανον. [" T. H. ad Lucian. Dial. p. 57. ad 1, 370. * Ἐπικοπὶς, 372." Schæf. Mss.] Ἐπικόπτης, Reprehensor, Castigator, ab ἐπικόπτω, quod pro Reprehendo accipi, supra dictum est, Diog. L. Arcesilao 197. Ἦν δὲ ἐ. ἱκανῶς καὶ παῤῥησιαστὴς, Bud. Sed vett. quidam libri ibi scriptum habent * ἐπισκώπτης. Rursus in Menedemo ap. Eund. 122. Ἦν γὰρ καὶ ἐ. καὶ παῤῥησιαστὴς, quæ verba idem Bud. citat; sed vett. libri hic itidem scriptum habent * ἐπισκώπτης. [" Heyn. Hom. 8, 570. Timon Phl. 23." Schæf. Mss.]

Κατακόπτω, Decido, ea signif., qua Plaut. dicit Decide mihi collum, Præcido, Amputo, Deputo, vel etiam Detrunco, Theophr. C. Pl. 2, (15, 4.) Καὶ κατακοπτομένη δὲ λαμβάνει τινὰ ἀναπνοὴν καὶ ἀφαίρεσιν, ὥσπερ καὶ ὅταν οἱ σφῆνες διακρουσθῶσιν. || Concido, In minutas partes concido et comminuo, Plut. Lycurgo (9.) Ἀλλὰ μηδὲ κατακόψαι λυσιτελὲς, Thuc. 4, (128.) p. 162. Τὰ μὲν ὑπολύοντες κατέκοπτον: 7, (29.) p. 242. Ἐπιπεσόντες διδασκαλείῳ παίδων—κατέκοψαν πάντας, de Thracibus, qui τοὺς ἀνθρώπους ἐφόνευον, φειδόμενοι οὔτε πρεσβυτέρας οὔτε νεωτέρας ἡλικίας, ἀλλὰ πάντας ἐξῆς, ὅτῳ ἐντύχοιεν, καὶ παῖδας καὶ γυναῖκας ἔκτεινον καὶ προσέτι καὶ ὑποζύγια: ac plus est ibi κατακόπτειν, quam Occidere aut Obtruncare: licet Eust. simpliciter dicat accipi ἐπὶ σφαγῆς, e Comico citans, κατεκόπησαν οὐτοιῖ. Sic Xen. Ἑλλ. 4, (8, 30.) Τῆς νυκτὸς ἐπιπεσόντες, κατακόπτουσιν ἐν τῃ σκηνῃ αὐτόν. [" Sed Herodoto 8, 92. κατακοπεὶς dicitur Homo non occisus quidem, sed Acceptis toto corpore vulneribus misere concisus." Schw. Mss.] || Κατακόπτω pro Numum percutio, VV. LL. ex Herod. (3, 96.) Xen. Ἑλλ. 1, (5, 2.) Καὶ τὸν θρόνον κατακόψειν, ἐφ' ᾧ ἐκάθητο, ὄντα ἀργυροῦν καὶ χρυσοῦν, ubi intelligitur κατακόψειν ad percutiendam s. cudendam monetam. || Κατακόπτομαι, Plango, i. q. κόπτομαι supra, Chrys. in Ep. ad Thess. 1. p. 17. Ἆρα τὸ κατακόπτεσθαι ἐπὶ τοῖς ἀπελθοῦσι, τῶν οὐκ ἐχόντων ἐστὶν ἐλπίδα: paulo post, Εἰ δὲ τὸ ἀλγεῖν ἐπὶ τοῖς ἀπελθουσιν, ἐθνικῶν, τὸ κατακόπτεσθαι καὶ καταξαίνειν παρειὰς, τίνων ἄρα ἐστί: Paulo ante vero simplici usus fuerat, Κόπτεται καὶ θρηνεῖ καὶ ἀφορήτως πενθεῖ. [" Jacobs. Anth. 9, 451. 489. ad Diod. S. 2, 32. 109. 125. 312. ad Charit. 693. Toup. Addend. in Theocr. 397. ad Longin. 370. Bergler. Alciphr. 112. ad Lucian. 1, 424. Brunck. ad Aristoph. Λ.

730. Obtundo, ad Mœr. 74." Schæf. Mss. Xen. Ἱππαρχ. 4, 5.] Κατακοπὴ, Decisio, Deputatio, Detruncatio, Theophr. C. Pl. 2, (12, 6.) Αἱ διακαθάρσεις τῶν δένδρων καὶ αἱ κ. ποιοῦσι πολυκαρπεῖν. ["Toup. ad Longin. 370." Schæf. Mss. * Προκατακόπτω, Athen. p. 5. * Συγκατακόπτω, Plut. 9, 249.]

[* Μετακόπτω, Polyæn. 6, 9, 1.]

Παρακόπτω, Perperam cudo, Falsum numum percutio, Monetam non bonam cudo, i. q. παραχαράττω: unde παρακεκομμένον νόμισμα, Numus non bonus, sed adulterinus, ut Cic. loquitur, Numus subæratus, οὐκ ὀρθῶς κοπὲν, κοπὲν τῷ κακίστῳ κόμματι, καὶ κεκιβδηλευμένον, ut Aristoph. loqui, supra dictum fuit; seu, νόμισμα πονηροῦ κόμματος: quod et παράτυπον et παράσημον: necnon παρακεχαραγμένον καὶ κίβδηλον. In qua signif. VV. LL. e Luciano (3, 101.) afferunt, Κίβδηλα καὶ νόθα καὶ παρακεκομμένα, Moneta adulterina et falso percussa. Sed metaph. plerumque capitur, Lucian. (2, 340.) Διαστρέφων τὴν γλῶτταν καὶ ταυτὶ τὰ ἀλλόκοτα συντιθεὶς, καὶ σπουδὴν ποιούμενος ἐπ' αὐτοῖς, ὡς δή τι μέγα ὂν εἴ τι ξενίζοι καὶ τὸ καθεστηκὸς νόμισμα τῆς φωνῆς παρακόπτοι, Adulteraret, κιβδηλεύοι. Idem Lucian. (1, 810.) Κατὰ τοὺς ἀργυρογνώμονας διαγινώσκειν ἄ,τε δόκιμα καὶ ἀκίβδηλα, καὶ ἃ παρακεκομμένα: (2, 14.) Ἀργυραμοιβικῶς—ἕκαστα ἐξετάζοντας, ὡς τὰ μὲν παρακεκομμένα, εὐθὺς ἀποῤῥίπτειν, παραδέχεσθαι δὲ τὰ δόκιμα, καὶ ἔννομα, καὶ ἀκριβῆ τὸν τύπον. Ead. metaph. dicitur etiam παρακεκομμένος ἀνὴρ, ut supra ὁ πονηροῦ κόμματος, i. e. Improbus et pravus, qui et παράτυπος et παράσημος, Bud. citans ex Aristoph. Ἀ. (517.) ἀνδράρια μοχθηρὰ, παρακεκομμένα, Ἄτιμα, καὶ παράσημα, καὶ παράξενα, Quasi moneta male et falso percussa. || Fraudo, Damno afficio, Bud. ex Aristoph. N. (639.) ἔναγχος γάρ ποτε Ὑπ' ἀλφιταμοιβοῦ παρεκόπην διχοινίκῳ, i. e. ἐζημιώθην, Schol. Itidem pro Damnum do, Terent., citant VV. LL. ex ejusd. Aristoph. Ἱππ. (858.) ὦ πονηρὲ, Ὅσον με παρεκόπτου χρόνον, τοιαῦτα κρουσιδημῶν. Videtur autem παρακόπτω pro Defraudo, manasse ab illis, qui monetam subæratam et adulterinam bonæ permutant, et ita homines fraudant ac decipiunt. || Παρακόπτω τὴν διάνοιαν, Deliro, et veluti in scopulos impingo: pro quo dicitur etiam παρακόπτω τῇ διανοίᾳ. Aristot. de Auditu Mirabilibus, Λέγεται δέ τινα ἐν Ἀβύδῳ παρακόψαντα τῇ διανοίᾳ, καὶ εἰς τὸ θέατρον ἐρχόμενον ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας, θεωρεῖν ὡς ὑποκρινομένων τινῶν, καὶ ἐπισημαίνεσθαι· καὶ ὡς κατέστη τῆς παρακοπῆς, ἔφησεν ἐκεῖνον αὑτῷ τὸν χρόνον ἥδιστα βεβιῶσθαι. Similiter ap. Horat. Epist. 2, 2. fuit haud ignobilis Argis Qui se credebat miros audire tragœdos, In vacuo lætus sessor plausorque theatro: Cetera qui vitæ servaret munia recto More, et qui posset — signo læso non insanire lagenæ. Qui postquam rediit ad se, — Pol me occidistis, amici, Non servastis, ait, cui sic extorta voluptas, Et demtus per vim mentis gratissimus error. Est itaque παρακόπτειν τῇ διανοίᾳ, Mente errare, captum esse, Mentis suæ non esse. Pro eod. dicitur et παρακόπτω simpliciter. Plut. (10, 620.) Οὐ κραιπαλῶντες οὐδὲ φαρμακῶντες ἄνθρωποι καὶ παρακόπτοντες, ἀλλὰ νήφοντες καὶ ὑγιαίνοντες καὶ γράφοντες περὶ ἀληθείας καὶ κανόνων καὶ κριτηρίων, ἐν τοῖς ἐναργεστάτοις πάθεσι καὶ κινήμασι τῆς αἰσθήσεως. Similiter ap. Diog. L. Arcesilao, Τοῦτον καὶ παρακόψαντα ἀναλαβὼν οἶκοι, ἐς τοσοῦτον ἐθεράπευσεν ἐς ὅσον ἀποκαταστῆσαι, de Hipponico Geometra, quem Agesilaus solebat σκώπτειν νωθρὸν ὄντα καὶ χασμώδη. Et ap. Suid. Ἐτελεύτησε δὲ ἄκρατον πολὺν ἐμφορηθεὶς, καὶ παρακόψας, i. e. τὸν νοῦν παρατραπεὶς, ut ipse exp. Similiter et Bud. παρακόπτειν pro μαίνεσθαι affert ex Alexandro π. Ψ. 2. Παρακόπτειν, inquit Gorr., Delirare, Dementem esse: verbum ap. Medicos ambiguum. Nam Gal. init. Comm. 3. in 3 τῶν Ἐπιδ., scribit Hippocr. eo verbo uti solitum, cum vult indicare τῆς παραφροσύνης magnitudinem, quemadmodum et verbis ἐκστῆναι, μανῆναι, et ἐκμανῆναι. Idem autem de Locis Aff. 3. scribit, eos, qui in febribus delirant, ab omnibus non solum medicis, sed etiam idiotis vocari παραφρονοῦντας, παραπαίσαντας, παρακόψαντας: non autem φρενιτικοὺς, quasi levius quid τῆς παρακοπῆς nomine, quam τῆς φρενίτιδος designetur. [" Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 122. Aristoph. Ἱππ. 807. Kuster. 121. Eur. Hipp. 238. ad Diod. S. 1, 89. Deliro, 371. Bernard. Reliq. 74. Παρακεκομμένος, ad Mœr. 54. Valck. Hipp. p. 284. (Nicet. Annal. 12, 2.) * Παράκομμα, Casaub. Athen. 30." Schæf. Mss. Philo 3. p. 22. P.] Παρακοπὴ, Delirium, Mentis error, Horat., Diosc. 4, 69. de foliis qnarti generis hyoscyami, Ἐψηθέντα δὲ ὡς λάχανα, καὶ βρωθέντα τρυβλίου πλῆθος, μετρίαν π. ἐργάζεται, Plin. 25, 4. Quippe etiam foliis constat mentem corrumpi, si plura quam quatuor bibantur. Ibid. scribit oleo quoque auribus infuso tentari mentem. Eund. hyoscyamum paulo ante dicit vini natura esse, ideoque mentem caputque infestare. Diosc. quoque paulo ante de aliis duobus hyoscyami generibus tradit, utrumque μανιῶδες ὑπάρχειν καὶ καρωτικὸν, sicut Plin. omnia insaniam gignere capitisque vertiginem. Item ap. Suid. παρακοπὴ φρενῶν, ἢ φρενιτίασις: at Gal. in Παρακόπτω dicit παρακοπὴν esse levius quiddam quam φρενῖτιν. Unde et Plut. diversa hæc facit (6, 305.) Οἱ δ' εἰς μελαγχολίαν, ἢ φρενῖτιν, ἢ π. ἥκοντες, οὐδὲ φοιτῶντας ἐνιαχοῦ πρὸς αὐτοὺς ἀνέχονται (τοὺς θεραπεύοντας,) ἀλλ' ἐξελαύνουσιν, ἢ φεύγουσιν, ὑπὸ τοῦ σφόδρα νοσεῖν, μηδ', ὅτι νοσοῦσιν, αἰσθανόμενοι: [10, 617. " Wakef. Eum. 330." Schæf. Mss. Suppl. 325. Ag. 225. * Παράκοπος, Insanus, Pr. 582. Eur. Bacch. 33. 998. Aristoph. Θ. 668.] Παρακοπτικὸς, Mentis errori obnoxius, Cujus mens tentari solet, Delirans, Demens, Mentis errorem inducens, Mentem tentans, Insaniam gignens, Gal. Λήθαργος π., ἡ παρακοπὴ ληθαργικὴ, ἢ φρενιτική.

Περικόπτω, Circumcido, Circumcirca reseco et dimutilo, Thuc. 6, (27.) p. 206. Ἐν δὲ τούτῳ ὅσοι Ἑρμαῖ ἦσαν λίθινοι ἐν τῇ πόλει τῇ Ἀθηναίων, — μιᾷ νυκτὶ οἱ πλεῖστοι περιεκόπησαν τὰ πρόσωπα. Paus. vero, ut Schol. annotat, in Atticorum vocabulorum congerie scribit, τοὺς τραχήλους καὶ τὰ αἰδοῖα τοὺς Ἑρμᾶς περικοπῆναι, et Eos, qui facinus illud perpetrarant, Ἑρμοκοπίδας fuisse nominatos. Latini dicunt Truncare capite, manibus. || Metaph. plerumque capitur ut ἐπικόπτω, et Lat. Accido, et ea signif., qua Bud. scribit vulgus Gallicum dicere Resecare ungues et Circumcidere alas, h. e. Imminuere opes et auctoritatem. Ejusd. signif. esse κολούειν, supra dictum fuit. Sumta autem metaph. est vel ab agricolis, qui arbores luxuriantes decacuminant, et ramis eminentioribus in orbem truncant, vel ab iis, qui avibus alas præcidunt s. circumcidunt, ne evolare possint: ut περικόπτειν eos dicamur, quorum opes et potentiam infringimus ac imminuimus, et quos aliqua e parte viribus veluti truncamus. Dem. (116.) Καθ' ἕνα ἕκαστον οὑτωσὶ περικόπτειν καὶ λωποδυτεῖν τῶν Ἑλλήνων, καὶ καταδονλοῦσθαι τὰς πόλεις, Singulorum opes accidere, civitatesque spoliare: Liv. Accisæ a Camillo Volscorum res, Virg. accisis coget dapibus consumere mensas. Interdum additur gen. rei, qua aliquis veluti truncatur et spoliatur, quæ alicui præciditur, Plut. Lucullo (14.) loquens de Tigrane, Δύναμιν, ἡ Πάρθους περικόπτει τῆς Ἀσίας, Antonio (69.) Πόλεσι περικεκομμέναις χρημάτων, ἀνδραπόδων, ὑποζυγίων: Cæsare, Δεύτερον περικοπτόμενος τὸν στόλον. Greg. π. Φιλοπτ. appellat περικεκομμένους Mendicos membris oblæsos et mutilatos, et fortunis omnibus nudatos, Ἄνθρωποι περικεκομμένοι καὶ περιῤῥηγμένοι χρήματα, συγγένειαν, φίλους, αὐτὰ τὰ σώματα. Hæc et alia Bud. 894. Idem in Lex. suo e Plut. affert de Sertorio, Περικόπτων ἀγορὰς, λιμώττοντας τὴν χώραν, Commercia tollens. Ex Eod. Εἰς τὴν Γορδιανὴν ἐμβεβληκὼς, καὶ περικόπτων τοὺς ὑπὸ Τιγράνου, Diripiens. Ex Eod. in Lucullo, Περικοπτόμενος δὲ τὴν ἀγορὰν ἐκ τῆς θαλάττης ὑπὸ τῶν πολεμίων, ἐξέπεμψεν ἐπ' Αἰγύπτου, Annonæ angustia deprehensus, Annona accisa deprehensus. Rursus in Sertorio, Περιέκοπτεν αὐτῶν τὴν ἀπὸ τῆς γῆς εὐπορίαν ἐνέδραις καὶ κυκλώσεσι, Commeatibus interclusit. [" Ad Dionys. H. 2, 757. 4, 2018. Wakef. Herc. F. 347. S. Cr. 4, 135. Jacobs. Anth. 8, 873. 9, 382. 10, 268. Toup. Opusc. 2, 88. Diod. S. 1, 265. Al-

ciphr. 448. Περικεκομμένος τινὸς, Plut. 6, 142. Hutt." Schæf. Mss. Demosth. 92. Strabo 11. p. 548. * " Περικοπτέον, Hemsterh. in Schraderi Emendd. p. 100." Schæf. Mss. Clem. Alex. 243. 246. * Περικεκομμένως, Concise, Schn. Lex. ἀμαρτύρως.] Περίκομμα, Recisamentum, Plin.; Fragmen, quod circumcidendo deputatum et resectum est, Frustum circumcidendo amputatum, quod circumcisum est, Bud., dicens inde peculiariter appellari Ea, quæ coci auferunt e carnibus et circumcidunt. In VV. LL. est Edulium ex herbis carnibusque concisis, i. q. Apicio, Juvenali, et Martiali Minutal. Quod J. Poll. quoque innuere videtur, qui 6, c. 9. cum scripsisset τὰ συγκεκομμένα λάχανα vocari etiam κνιστὰ, subjungit, Οἱ κωμικοὶ ὠνόμαζον τὰ περικόμματα καὶ χναύματα· τὰ δ' αὐτὰ καὶ νωγαλίσματα. Athen. (149.) Εἶτα δ' εἰς τὸ κοινὸν, ζωμὸς, καὶ περίκομμα· πρόσχερα δὲ ἑκάστῳ δύο κρέα: (381.) e Dionysio Comico de piscis frusto et iis quæ exenterando eximuntur, Περικόμματος δὲ τάξιν ἢ θέσιν φέρει, Εἰς αὔριόν σε κἀμὲ ταῦτ' εὐφρανάτω, Aristoph. Ἱππ. (372.) Περικόμματ' ἐκ σοῦ σκευάσω, Te ut minutal frustulatim concidam; κόψω σοῦ τὸ σῶμα, Suid., dicens περικόμματα vocari τὰ ὑπὸ τῶν μαγείρων περιαιρούμενα τῶν κρεῶν, Ea, quæ coqui in carnibus circumcirca resecant. Ita περικόμματα ἐκ σοῦ σκευάσω, esset, Te circumcidam et circumcirca truncabo. Hes. infra Συγκομμάτιον quoque Edulii genus quoddam esse dicit. At in Plut. (9, 66.) Ἂν περίκομμα τοῦ καλοῦ καὶ εἴδωλον ἐν ταῖς διανοίαις ἔχωσι, videtur accipi pro Quibusdam veluti lineamentis, sicut περικοπὴ Budæo paulo infra ap. Polyb. usurpari videtur. [" Kuster. Aristoph. 108. Fr. 228. Valck. Phœn. p. 66." Schæf. Mss. Athen. 95. 96. 269. * " Περικομμάτιον, Albert. Gl. Gr. 206." Boiss. Mss. Athen. 661. ubi vide Schw. Aristoph. Ἱππ. 770.] Περικοπὴ, Circumcisio, Circumcisura, Plin., qua sc. res aliqua in orbem truncatur et dimutilatur: τῶν Ἑρμῶν π., Andoc. de Myst. Et Alcibiades delatus eam ob causam fuit quasi τοὺς Ἑρμᾶς περικόψας, ut cognoscere est e Thuc. (6, 28.) p. 206. Dicitur etiam de Quavis truncatione et mutilatione. || Budæo 895. videtur esse Quasi ῥῆσις quædam vel περίοδος, h. e. Sententia certo ambitu orationis comprehensa, quibus verbis subjungit l. quendam e Philoponi disputatione 7. c. Proclum, Ἀρκέσει δὲ καὶ μίαν ἐκ τῶν εἰς τὸν Φαῖδρον ὑπομνημάτων περικοπὴν παραθέσθαι. At nonnulli hic per π. volunt intelligi διορισμὸν, Determinationem: id ipsum vero translate cum Colum. Limitationem dici posse addunt: a Cic. autem Decisionem vocari in Or. pro Cæcinna, Quid nostra decisio de æquitate? quid ratio interdicti de jure admoneant, ut judicetis? Et pro Roscio, Dicat decisionem factam esse, quæ facta non est. Basil. Magnus de Baptism., Quæst. 4. Ὅταν δὲ πρόσταγμα προστάγματι ἐναντίως ἔχειν δοκῇ, ἵνα τὰς ὑποθέσεις καταμανθάνοντες, καὶ ὁλόκληρον π. ἀναγινώσκοντες, οὕτω τὸ ἄμαχον ἐπιγινώσκωμεν. Hieron. c. Jovin. 2. Exposita est περικοπὴ Apostoli de hujuscemodi quæstionibus disputandis: singulis oppositionibus responsum. Idem Epist. ad Pammach. Apologeticum si legeris, ipse pro nobis ceteris satisfacies; aut si tu quoque narem contraxeris, illam Apostoli περικοπὴν, in qua de virginitate et nuptiis disputat, aliter disserere compelleris. Loquitur autem ibi Hieronymus de l. in 1 ad Cor. 7. Suid. περικοπὴν esse dicit μέρος τι τῆς ὑποθέσεως, h. l. afferens, Ὁ δὲ προῆγε, ποιήσας εὔστολον τὴν ἀκολουθίαν καὶ τὴν π. τῆς ἐκδημίας: ubi itidem VV. LL. interpr. Determinationem et conclusionem. Nisi potius ad sequentem signif. pertineat. || Aliud etiam signif. quam περιαίρεσις, Polyb. (6, 53, 6.) de elatione funerum ap. Romanos, Ταύτας δὴ τὰς εἰκόνας — ἐπὰν τῶν οἰκείων μεταλλάξῃ τις ἐπιφανὴς, ἄγουσιν εἰς τὴν ἐκφορὰν περιτιθέντες, ὡς ὁμοιοτάτοις εἶναι δοκοῦσι κατά τε τὸ μέγεθος καὶ τὴν ἄλλην περικοπήν. Hic signif., ni fallor, τὰ πέρατα τοῦ σώματος, b. e., Lineamenta, καὶ τὴν τοῦ σώματος περιγραφὴν, Ornatum. Hæc Bud. ibid. VV. LL. interpr. Notam descriptionem et quasi delineationem; annotant enim, περικόπτειν significare et περιγράφειν et περιχαράττειν, Circumsignare, A Colum. || Ponitur et ἀντὶ τῶν ὑπαρχόντων, pro Facultatibus et bonis hominis, pro Sarcinis et impedimentis et apparatu supervacaneo, Bud. Lex. e Suida l. proferens, Ταύτην τὴν π. ἐδωρήσατο τῇ τῆς Αἰμιλίας μητρὶ, i. e. ὕπαρξιν, ut ipse Suid. exp., non tantum suo ordine, sed etiam in Αἰμιλία. Locus autem is e Polyb. (32, 12, 6.) desumtus est. || In h. autem ejusd. Auctoris l. Ἅτε μηδεμίαν ἐχούσης πραγματικὴν ἔμφασιν τῆς π. αὐτῶν, idem Suid. exp. ἐνεργείας. || Περικοπαὶ, Hesychio κλοπαὶ, λῃστεῖαι: a περικόπτω, quod Nudare et Spoliare aliquando signif. Sed male ibi scribitur περικοῖται. [Plut. 6, 152. " Schol. Aristoph. Πλ. 619. ad Diod. S. 2, 587." Schæf. Mss. * Περικόπτης, Photio κλώψ.] " Εὐπερίκοπτος, ap. " Suid. legitur in Ms. etiam Cod., cum hoc exem- " plo, Ὁ δὲ πρὸς τὰς ἐντεύξεις εὐπερίκοπτος ἦν καὶ ἀνε- " πίφθονος, sed sine exp." [Locus desumtus est e Polybio 11, 10, 3. et vocab. εὐπ. exp. Facilis, Comis, Simplex, Sine fastu.]

Προκόπτω, Procedo, Progredior, Pergo s. Provehor B ulterius, Chion Epist. Ὡς δὲ τριάκοντά που στάδια ἀπ' αὐτῆς προεκύψαμεν, δεινὸς ἡμᾶς χειμὼν κατέλαβε, Simulatque triginta stadia ab ea processeramus. Et ap. Suid. Ὀχήματι κεχρημένον καὶ διὰ τῆς λεωφόρου προκόπτοντα κατέλαβε: ipse tamen Suid. ibi exp. διερχόμενον. Sicut etiam dicitur Procedere s. Progredi s. Provehi ætate, ita et προκόπτειν. In Vita Æschiuis, Προκόπτων δὲ τῇ ἡλικίᾳ, ἐπὶ τὸ πολιτεύεσθαι καὶ τὰ κοινὰ πράττειν ἀπέκλινε. Lucas vero sine præp. dicit προκόπτειν ἡλικίᾳ, 2, (52.) Καὶ Ἰησοῦς προέκοπτε σοφίᾳ καὶ ἡλικίᾳ καὶ χάριτι παρὰ Θεῷ καὶ ἀνθρώποις, ubi exponi etiam potest Augescebat. Capitur eo quoque modo, quo Cic. dicit Ad virtutem procedere, In virtute procedere et progredi, In philosophia procedere; Facere progressus s. Proficere in aliqua re, Cic. Qui quod Stoici Græce dixerunt, Οἱ προκόπτοντες ἄχρις οὗ τὴν ἀρετὴν ἀναλάβωσιν, ἀνόητοι καὶ μοχθηροὶ διαμένουσι, ita Latine reddidit, Qui processit aliquantum ad virtutis aditum, nihilo minus in miseria est, quam qui nihil processit. Et cum præp. ἐν ap. C Lucian. (1, 804.) Ἐγὼ μὲν προὔκοπτον ἐν τοῖς μαθήμασι, σὺ δὲ ὠλιγώρησας ἑαυτοῦ. Sic ad Gal. 1, (14.) Καὶ προέκοπτον ἐν τῷ Ἰουδαϊσμῷ ὑπὲρ πολλοὺς συνηλικιώτας ἐν τῷ γένει μου, In Judaismo progressus faciebam supra multos generis mei æquales. Quintil. Ultra quam homini datum est provehi, Ovid. Vix ultra quo jam progrediatur habet. Ejusd. signif. est ἐπιδιδόναι: unde Socrates ὁ ἀπὸ Μόψου ap. Lucian. (3, 569.) Προκόπτει τινὸς εἰπόντος ἐν τοῖς μαθήμασιν, ὁ δὲ Πλάτων, ἔφη, τοῦτο ἐπιδιδόναι καλεῖ. Dicitur vero non solum προκόπτειν ἐν, sed etiam προκόπτειν ἐπί: ut ap. Plut. in l. Πῶς ἄν τις αἴσθοιτο ἑαυτοῦ προκόπτοντος ἐπ' Ἀρετῇ. Cic. Procedere ad virtutem, ut supra dixi. Idem in eod. l. dicit προκόπτειν προκοπὴν, p. 136. meæ Edit. (6, 295.) Ἄρχονται τὴν ἀληθῆ προκοπὴν καὶ ἄτυφον προκόπτειν. Item προκόπτειν ἐπὶ πλεῖον, 2 ad Tim. 2, (16.) Ἐπὶ πλεῖον γὰρ προκόψουσιν ἀσεβείας, Longius enim ad iniquitatem procedent: Cic. Longe ad virtutem procedere, Plin. Si quis eo insolentiæ furorisque processerit. Sic et Provehi usurpatur. Dicitur etiam aliquis οὐδὲν προκόπτειν, ut οὐδὲν ἀνύειν, Nihil proficere. Quo sensu Liv. dicit, Cum parum procederet incœptum; Cic., Quibus cum parum procederet. Rursum Liv. Deinde ut nihil procedebat, ad populandum agrum Neapolitanum magis ira quam potiundæ urbis spe processit. Eur. Hipp. Καί τοι προκόψω γ' οὐδὲν, λυπήσω δέ σε, Etiamsi nihil proficiam, nihil procedat, Etiamsi ne digitum quidem progrediar in incœpto meo: qua locutionis formula Cic. utitur. Dicimur etiam ead. signif., Provehi ulterius; item et Promovere: Terentius, Abibo hinc, præsens quando promoveo parum. Pro Promoveo vero transitive sumto accipi putatur ap. Thuc. 4, (60.) p. 140. Κακῶς τε ἡμᾶς αὐτοὺς ποιοῦντων τέλεσι τοῖς οἰκείοις, καὶ τῆς ἀρχῆς ἅμα προκοπτόντων ἐκείνοις: nam ibi Schol. exp., προοδοποιούντων καὶ εὐτρεπιζόντων, προκοπὴν καὶ ἐπίδοσιν ποιούντων ἡμῶν τῆς ἀρχῆς ἐκείνων, Nobis promoventibus illis imperium, ut Ovid. dicit Promovere imperium. Sed paulo inferius Schol

aliter legit, sc. περικοπτόντων: ita exponens eum l., ἡμῶν κακῶς αὐτοὺς διαθέντων τοῖς οἰκείοις δαπανήμασι, καὶ περιαιρούντων καὶ περικοπτόντων τῆς ἡμετέρας ἀρχῆς πρὸς τὸ ἐκείνοις συμφέρον: quæ lectio videri possit commodior. In h. autem ejusd. Thuc. l. 7, (56.) p. 252. Τὴν σφετέραν πόλιν ἐμπαρασχόντες προκινδυνεῦσαί τε, καὶ τοῦ ναυτικοῦ μέγα μέρος προκόψαντες, itidem reddi potest Rem navalem magna e parte promoventes. Schol. exp. προκοπὴν μεγάλην τῷ ναυτικῷ στόλῳ παρασχόντες, h. e. πολλὰς ναῦς αὐτοῖς παρασχόντες εἰς τὰς ναυμαχίας: addens tamen, alios sic exponere, ἐπὶ μέγα ἐν τῷ ναυτικῷ προκόψαντες. ‖ Procedo, alia signif., ea sc., qua Virg. dicit, Jamque dies alterque dies processit, et auræ Vela vocant. Et Sallust., Ubi plerumque noctis processit, obscuro etiam tum lumine milites Jugurthini castra hostium invadunt. Et Cæs. Quantoque ejus amplius processerat temporis, tanto erant alacriores ad custodias. Ibi enim Procedere accipitur pro Elabi. Paul. ad Rom. (13, 11.) Νῦν γὰρ ἐγγύτερον ἡμῶν ἡ σωτηρία ἢ ὅτε ἐπιστεύσαμεν. Ἡ νὺξ προέκοψεν, ἡ δὲ ἡμέρα ἤγγικεν, Nox processit, dies vero propinquat: Sallust. Ubi plerumque noctis processit. Pro quo 1 Jo. 2, (8.) dicit, Ὅτι ἡ σκοτία παράγεται, καὶ τὸ φῶς τὸ ἀληθινὸν ἤδη φαίνει. [" Wakef. S. Cr. 4, 44. Jacobs. Anth. 10, 35. Diod. S. 1, 399. 717. ad 2, 551. Phryn. Ecl. 30. Thom. M. 740. Eur. Hec. 951. Steinbr. Mus. Tur. 1, 315. Valck. Hipp. p. 303. ad Charit. 305. 325. ad Lucian. 1, 484. ad Il. K. 252. ad Herod. 713. Car. Christ. Woog Prol. de v. προκόπτειν, Lips. 1754. (Comment. Lips. 2, 233.) Προκ. εἴς τι, vide me ad Greg. Cor. 14." Schæf. Mss. Herod. 1, 190. 3, 5. 9, 44. Corai. ad Isocr. 121.] Προκοπὴ, Progressus, Processus; ea signif. qua Suet. dicit, In Græcis literis magnum processum habere; Cic. Gradus tuos et quasi processus dicendi studio cognoscere. Cic. dicit etiam Progressio. Cum enim scribit, In qua (philosophia) quod inchoatum est neque perfectum, progressio quædam ad virtutem appellatur: id Progressionem appellat, quod Græci προκοπὴν. Plut. 132(=6, 284.) Οὐ μόνας ποιοῦσιν ἐποχὰς ὥσπερ ἐν ὁδῷ τῆς προκοπῆς: 140(=303.) Νέῳ ἀνδρὶ γευσαμένῳ προκοπῆς ἀληθοῦς ἐν φιλοσοφίᾳ. Pro eod. dicit ἐπίδοσις: 132(=284.) Εἰς ἅπαντα ποιεῖ, μάλιστα δ' εἰς ἀρετῆς ἐπίδοσιν. Eleganter vero dicit Bion ap. Diog. L. Τὴν οἴησιν ἐγκοπὴν εἶναι προκοπῆς, Opinationem esse profectus progressionisque impedimentum, Opinationem progressui iter intercidere: quod Plut. paulo ante dicit ποιεῖν ἐποχὰς ὥσπερ ἐν ὁδῷ τῆς προκοπῆς. Joseph. A. J., Στάσις ἐλάμβανε τῆς ἐπὶ τὸ χεῖρον προκοπῆς, In pejus provehebatur. Legitur etiam προκοπὴν ποιεῖν, Plin. Facere profectum sub præceptore; Cic. Facere progressus in studiis, Tantos processus efficiebat, ut evolare, non excurrere videretur. Plut. vero dicit etiam προκοπὴν προκόπτειν, ut supra indicavi. [" Phryn. Ecl. 30. Thom. M. 740. Jacobs. Anth. 12, 310." Schæf. Mss.] Προκοπὸς, si mendo caret, Processus, i. e. Successus: Seneca, Queruntur et de consiliis et de processibus suis, maluntque semper, quæ reliquerunt. Item, Ex animadversione alicuorum processuum et suorum desperatione, fortunæ irascens animus: ubi pro Felici successu, qui dicitur εὐτύχημα, usurpatur. Polyb. (8, 17, 6.) Ταχέως ἐλάμβανε τὸ πρᾶγμα προκοπὸν, Res statim procedebat, Liv. Sed ibi reponendum puto προκοπήν. [* " Πρόκοποι τὰ αἰδοῖα γίγνονται, Aret. 4, 4. signif. dubia." Scbn. Lex. * Ἀπρόκοπος, Gl. Inefficax. Manetho 2, 435. 444. 3, 23. 275. Basil. 3, 327. " Cf. not. ad Hesych. 98. Procl. Paraphr. 245. * Ἀπροκοπία, Schol. Lucian. Bis Accus. 21." Kall. Mss.] Αἱ Προκοπὶς, Cæsaries, VV. LL. χαίτη, Hes. [* " Ἀπρόκοπτος, Qui nil proficit, Athan. Dial. de Trin. 3. (2, 160.)" Kall. Mss. * Συμπροκόπτω, Nicomacb. Arithm. 1, 19. p. 97. Lobeck. Phryn. 85.]

Προσκόπτω, Allido, Greg. Naz. Προσκοπτόμενα τῇ πέτρᾳ νηπία, Infantes petræ allisi. ‖ Impingo, Offendo, Matth. 4, (6.) Luc. 4, (11.) Μή ποτε προσκόψῃς πρὸς λίθον τὸν πόδα σου, Ne impingas s. offendas pedem, Aristoph. Σφ. (245.) Προσέκοψε τῷ σκότῳ τὸν δάκτυλον, Offendit in tenebris digitum, ubi τῷ σκότῳ dixit ut τῷ λίθῳ. Idem dicitur προσκρούειν et προσπαίειν. Sed frequentius omittitur accus. πόδα, Jo. 11, (9.) Ἐάν τις περιπατῇ ἐν τῇ ἡμέρᾳ, οὐ προσκόπτει, Rom. 9, (32.) Προσέκοψαν τῷ λίθῳ τοῦ προσκόμματος, Offenderunt s. Impegerunt pedem ad lapidem offendiculi. Eust. dicit proprie accipi ἐπὶ ποδῶν, sicut et σφάλλεσθαι: indeque esse hanc ap. recentiores γνώμην, Φορητότερον ποσὶν ἢπερ γλώττῃ προσκόπτειν, i. e. σφάλλεσθαι. Sed dicimur etiam προσκόπτειν alicui rei, qua offendimur, quæque nobis velut offendiculum occurrit, in quo pedem impingamus, 1 Petri 2, (8.) Οἱ προσκόπτουσι τῷ λόγῳ, Qui offenduntur. At Rom. 14, (21.) Ἐν ᾧ ὁ ἀδελφός σου προσκόπτει ἢ σκανδαλίζεται. In ead. signif. dicitur et προσκόπτομαι, Offendor, Offensus aut Infensus sum, App. B. C. 2. de Curione, Ἔλεγε δὲ ταῦτ', εἰδὼς οὐ μεθήσοντα τὴν ἀρχὴν τὸν Πομπήϊον, καὶ τὸν δῆμον ὁρῶν ἤδη προσκοπτόμενον αὐτῷ διὰ τὰς τοῦ δεκασμοῦ δίκας. Interdum commodius redditur Incurro, Synes. de Insomn. Ψυχὴ μηδενὶ κακῷ περὶ τὰ τῇδε προσκόπτουσα, In nullum malum in rebus humanis incurrens, Ep. 46. Σὺ δὲ ἡμῖν, ἕως μὲν οὐ προσεκόπτομεν τῇ τύχῃ, συνέμεινας, Quamdiu in res adversas non incurrebamus. At in Aristot. Probl. s. 5. Προσκόπτομεν τῷ ἀέρι τροχάζοντες, VV. LL. interpr. Incurrendo aerem nostro impetu violamus. Aliquando est Cum impetu incurro et irruo, Invehor, Matth. 7, (27.) de ventis, Καὶ προσέκοψαν τῇ οἰκίᾳ ἐκείνῃ, καὶ ἔπεσε. In argumento τῶν βατράχων Aristoph. (6.) θεράπων δ' ἰδὼν Ὡς Ἡρακλεῖ προσέκοπτε διὰ τὸν Κέρβερον, In Bacchum irruit, s. Cum impetu incurrit, indutum habitu Herculeo, putans esse Herculem qui Cerberum abduxerat. [" Abresch. Æsch. 2, 12." Schæf. Mss. M. Anton. 9, 3. " Προσκόπτειν τινὶ, Offensum esse alicui, Irasci, Succensere, Gaviter ferre, aut Non ferre, Non tolerare, Diod. S. 1, 89. Προσκόπτοντας ταῖς εἰς τὰ προειρημένα παρανομίαις, Succensentes flagitiis in dicta animalia admissis: 3, 4. Διόνυσον προσκόψαντα ταῖς τοιαύταις περιστάσεσι: 4, 61. p. 306. Καὶ διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῆς λύπης προσκόψαντα τῷ ζῆν, Cum vitam amplius tolerare non posset. Polyb. 1, 31. Καὶ προσκόψαντες τῇ βαρύτητι τοῦ Μάρκου." Brunck. Mss.] Πρόσκομμα, Offendiculum, Obstaculum in via, in quod pedem impingimus, Impedimentum, in quod pedes incurrunt; proprie enim ἐπὶ ποδῶν dicitur πρόσκομμα, ut ὑπώπιον ἐπ' ὀφθαλμῶν, Eust.: 1 Petr. 2, (7.) Λίθος προσκόμματος. Generaliter de Quovis, quo animus aut oculi aut aures alicujus offenduntur, et quo ejus cursus veluti obstaculo impeditur, 1 Cor. 8, (9.) Βλέπετε μή πως ἡ ἐξουσία ὑμῶν αὕτη πρ. γένηται τοῖς ἀσθενοῦσι, Ne ea offendantur, illis offendiculo sit: Rom. 14, (13.) Τιθέναι πρόσκομμα τῷ ἀδελφῷ. ‖ Suidæ σκάνδαλον, βλάβη, ζημία. [Athen. 97.] Προσκοπὴ, Offensio, s. potius Offendiculum, i. q. πρόσκομμα, σκάνδαλον, Hes. h. e. Id, in quod pedes nostri incurrunt, et quo cursus noster impeditur, in quo pedes nostri offenduntur impingentes: προσκοπὴ νεῶν, Thuc. Impedimentum et obstaculum, quo navium cursus inhibetur, Ἔτυχον δὲ αἱ μὲν ἐπὶ Καρίας ἐς προσκοπὴν τῶν Φοινισσῶν νεῶν οἰχόμεναι, Ut eas prohiberent, [" Ut specularentur," Duker.] Item Scandalum et Offendiculum ap. Theologos, 2 Cor. 6, (3.) Μηδεμίαν ἐν μηδενὶ διδόντες πρ., Nullam eis offensionis materiam præbentes, Nihil facientes, quo offendantur. Sunt qui Offensioni esse et Offensionem afferre e Cic. interpr. [" Ad Diod. S. 2, 583." Schæf. Mss.] Ἀπρόσκοπος, ὁ, ἡ, Qui in nullum offendiculum impingit, Cujus pedes in nullum offendiculum incurrunt, Qui inoffenso gradu procedit; generaliter, Inoffensus: i. q. ἀσφαλής: proprie enim hæc duo ἐπὶ ποδῶν dici Eust. tradit. Act. 24, (16.) Ἐν τούτῳ δὲ αὐτὸς ἀσκῶ ἀ. συνείδησιν ἔχειν, Interim autem meditor conscientiam habere inoffensam, Bud. [Æsch. Eum. 105. " Wakef. ibid. Abresch. Æsch. 2, 11. Musgr. Iph. A. 57. ad Charit. 260. Valck. Diatr. 266. ad Hesych. 1, 130." Schæf. Mss. Eust. Od. A. p. 25, 48. Schleusn. Lex. N. T.] Ἀπροσκόπως, Sine offendiculo, Ita ut pedem non impingas, nec offendas, Ita ut in nullum incurras pedum offendiculum, i. q. ἀσφαλῶς: proprie ἐπὶ ποδῶν, metaph. de aliis: ut

ἀπροσκόπως ἀγορεύειν, i. q. ἀσφαλῶς, Eust.: sicut supra γλώττῃ προσκόπτειν, Lingua impingere. [" Abresch. Æsch. 2, 11." Schæf. Mss. Basil. Epist. 267. * Ἀπρόσκοπτος, Sirach. 32, 22. * " Ἀπροσκόπτως, Chrys. Liturg. T. 6. p. 993, 15." Seager. Mss.]

Συγκόπτω, Concido, Conscindo. Qua vero signif. Cic. dicit, Virgis plebem Romanam concidere, et Plaut. Pugnis concisus, ea et Aristoph. N. (1425.) Ὅσας δὲ πληγὰς εἴχομεν πρὶν τὸν νόμον τεθῆναι, Ἀφίεμεν, καὶ δίδομεν αὐτοῖς προῖκα συγκεκόφθαι, i. e. τυφθῆναι s. κατακοπῆναι ταῖς μάστιξι, Verberibus concisos s. cæsos nos esse. Pro Pugnis aut Verberibus concidere videtur accipi posse et in Xen. Σ. (8, 6.) p. 522. Πρὸς τῶν θεῶν, ὦ Ἀντίσθενες, μόνον μὴ συγκόψῃς με· τὴν δ' ἄλλην χαλεπότητα ἐγώ σου καὶ φέρω καὶ οἴσω φιλικῶς, Modo pugnis et verberibus me non concidas. Apte tamen hic etiam reddere possumus Contundere; nam Cic. dicit Pugiles cæstibus contusi; Ovid. Nares contundere alicui; Plaut. Nonne hic homo modo me pugnis contudit? Sic accipitur etiam ap. Dem. c. Mid. 222(=532.) Τὸν δὲ χορηγὸν αὐτὸν οὐδ' ὁ συγκόψας παρὰ πάντας τοὺς νόμους οὕτω φανερῶς, οὐ δώσει δίκην; nam Dem. choragum suæ tribus agens, Ἐπὶ τῆς ὀρχήστρας κονδύλους ἔλαβεν ἐναντίον πάντων τῶν θεατῶν, Liban. Argumento: quemadmodum et Æsch. c. Ctes. (p. 84.) dicit Demosthenem κατακεκονδυλίσθαι ὥστε αὐτὸν τὰ τῶν κονδύλων ἴχνη τῶν Μειδίου ἔχειν ἔτι φανερά. Est igitur συγκόπτειν i. q. κονδυλίζειν, s. κατακονδυλίζειν, Pugnis concidere, contundere. || Συγκόπτειν est etiam Discindere. Unde et Lucian. dicit, Πολλαὶ φιλίαι συνεκόπησαν: ita Cic. Multæ amicitiæ discissæ potius quam dissutæ. || Συγκόπτεσθαι etiam dicuntur qui syncope corripiuntur, h. e. quibus cor veluti conciditur et contunditur, ac omnia vincula quibus vita continetur, quasi discissa resolvuntur; nam scribit Aret. de Morbis acutis 2, 3. nihil esse μέζον ἢ ὠκύτερον συγκοπῆς δυνάμιος: esse autem τῆς καρδίης νοῦσον ἢ σίνος τῆς ἐν αὐτέῃ τοῦ ζῆν δυνάμιος, καὶ λύσιν τῶν δεσμῶν τῆς εἰς ζωὴν δυνάμιος, πάθος ἀντίξουν τῇ συστάσει του ἀνθρώπου ἐόν. De symptomatis autem et notis τῶν συγκοπτομένων Idem ibid. tradit. Galenus, Οἵ γε καὶ ἐξαίφνης συγκόπτονται, Repente linquuntur animo, Bud.; sed si Medicis credimus, συγκόπτεσθαι plus est quam λειποθυμεῖν, ut patet e verbis Aretæi paulo ante cc. Idem, Ἔνιοι δὲ σπασθέντες καὶ μετὰ νοτίδος ὑπὸ τῆς ὀδύνης συγκοπέντες, ἀπέθανον, Syncope correpti mortui sunt: quod non ita facile fit in animi deliquiis. [" Heind. ad Plat. Theæt. 374. Phædr. 336. Bergler. Alciphr. 112. Dionys. H. 2, 946. Contralto, Gramm., Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 421." Schæf. Mss. Συγκόπτομαι, Una fleo, Eust. Ism. 390." Wakef. Mss. * " Συγκεκομμένως, Bekk. Anecd. 751." Boiss. Mss. * " Σύγκομμα, Alex. Trall. 9, 525. Nonni Epit. c. 184." Kall. Mss.] Συγκομμάτιον, Genus quoddam edulii, σκευασία τις παρὰ τοῖς ὑψαρτυταῖς, Hes. Fortassis i. q. περίκομμα.

Συγκοπὴ, Syncope: est Præceps virium omnium lapsus, ut Gal. ante se a vett. Medicis definitam esse prodidit. Ergo cum essentia virium, quibus regitur corpus, tum in spiritu, tum in solidorum corporum temperamento consistat, palam est nihil horum per syncopen manere integrum, sed cuncta collabi et dissipari: cum spiritu quidem, calorem nativum, ita cum eo mixtum atque confusum, ut nunquam ab invicem separari possint: cum solidorum autem corporum temperamento, tum eum ipsum calorem singulis a natura partibus insitum, tum humidum illud primigenium et radicale, quo uno, veluti glutino quodam, robur earum continetur. Hæc Gorr. Paulo post subjungit, hunc virium lapsum duo præcipua symptomata consequi: exoluto quidem calore, frigiditatem totius corporis: digesta vero solidorum corporum substantia, sudorem quem Medici συγκοπτικὸν et διαφορητικὸν appellant: hæcque duo esse παθογνωμονικὰ τῆς συγκοπῆς συμπτώματα, quæ alia etiam, cujusque facultatis propria, pulsus defectio, et sensus motusque privatio, consequantur. Postquam vero duo causarum genera explicavit, a quibus malum hoc oritur, dicit tantum esse trium principio-

A rum inter se consensum, ut protinus noxas suas invicem communicent, ipsumque ventriculi os præter reliquas, propter exquisitum sensum, si graviter offendatur, syncopos accersere, quas ab eo στομαχικὰς appellant. Causas autem magnas prorsus esse et vehementes, adeo ut ab iis ægri non modo λειποθυμῆσαι, Animo linqui, sed totis viribus resolvi possint, et proximi periculo esse: sc. alias spiritu ipso deperdito, alias alterato, aliquando maxima e parte digesto, non raro hæc utraque perpesso. Quibus subjungit, Causæ namque eæd. minores, non jam syncopen, sed animi defectum, λειποψυχίαν a Medicis dictum, inducent, magnitudine sola a syncope differentem; neque enim tanta est per λειποψυχίας animi exolutio, quanta per συγκοπὰς, in quibus nulla omnino vis, quæ vel in spiritibus vel in solidis partibus posita sit, integra manet: cum per λειποψυχίας, etiamsi aliqua e parte exolvantur spiritus, solidorum tamen corporum, quæ multo minus quam spiritus, injuriis sunt opportuna, substantia non digeritur, B sed incolumis persistit. Argumento sudor est, in lipopsychia quidem nullus, sed in syncope perpetuus, et pro causarum magnitudine paucus vel multus. Hic enim veluti terminus quidam lipopsychias a syncopis dividit, sic ut quæ virium dissolutiones intra sudorem constiterint, λειποψυχίαι s. λειποθυμίαι, s. exolutiones, unum enim hæc tria significant, dicantur: quæ vero eum prætergressæ fuerint, et ad sudorem usque pervenerint, syncopæ: quarum etiam pro sudoris modo magnum sit discrimen. Siquidem nemini dubium esse potest plus in iis multo esse periculi, quibus plurimus sudor accessit quam quibus exiguus, quod major virium lapsus ita contingat. Sed quantuscunque sit, omnem ὀξέως καὶ ἀθρόως, Repente et universim, fieri debere, ratio τῆς συγκοπῆς exigit. Cum enim ea nulli morbo acumine et periculo concedat, lapsum illum virium confertim et semel et magnum etiam fieri necesse est. Hæc ille. P. Ægin. 3, 34. Κατὰ συμπάθειαν δὲ πάσχουσα (ἡ καρδία) ἐπί τε ἐγκεφάλῳ καὶ ἥπατι καὶ στόματι γαστρὸς, C λύπη τε καὶ φόβῳ καὶ ἑτέροις πλείοσι, τὴν καλουμένην ἐποίσει συγκοπὴν, ἀθρόαν οὖσαν τῆς δυνάμεως κατάπτωσιν, ἐκλύσεσί τε καὶ λειποθυμίαις καὶ * μικροσφυξίαις, ἄκρων τε περιψύξεσι καὶ περιϊδρώσεσι δηλουμένην. Gal. Οὐ συγκοπὰς οὗτοί γε χυμοὶ φέρουσιν, ἀλλὰ τὰς καλουμένας λειποψυχίας. Sunt qui λειποψυχίαν interpr. Animi deliquium, Animi defectum s. defectionem, at συγκοπὴν, Animæ defectionem, remittentes ad Cels. 7, c. ult. || Figura Gramm., qua syllaba e medio dictionis alicujus aufertur, sicut ἀποκοπὴ, cum in fine; ἀφαίρεσις, cum ab initio. [" Greg. Cor. 215. Schneid. Comm. ad Veget. p. 41. ad Diod. S. 1, 226. Jacobs. Anth. 7, 385. Steph. Dial. 18. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 101. 2, 109. 119. 193. 495. 501." Schæf. Mss. Longin. 41. φράσεως, Plut. 9, 614. * Σύγκοπος, Animi deliquio affectus, Diod. S. 3, 56. p. 133, 28. Schneid. l. c." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T.]

[* Σύγκοπτος, Athen. 373. λάχανα.] Συγκοπτικὸς, Syncopen inducens, Animæ defectionem et præcipi- D tem virium omnium lapsum una cum sensuum languore, arteriarum pulsus defectionem, sudoreque perpetuo, afferens, corde jam affecto, et laborante vitæ principio, Gal. Ἡ μὲν οὖν τοιαύτη διάθεσις, ὀλέθριός τε ἐστι καὶ σ.

[* " Ὑποσυγκόπτω, vox Grammatica, ap. Apollon. Ms. π. Ἐπιῤῥ. fol. 123. a." Bast. in Ind. Scap. Oxon.]

Ὑπερκόπτω, Supero, Superscando, Supervehor, Supergredior: ut προκόπτω, Provehor, Progredior. Themist. in Sophista, Οὐδ' ἀνελθεῖν εἰς ἐκείνην τὴν σκοπιὰν, ἣ ὑψηλοτάτη τέ ἐστι καὶ ὑπερκόπτει τὸν οὐρανὸν, Supergreditur: Tac. Villarum magnificentia quasi principem supergrederetnr; Quintil. Omnem laudem supergressa: ibi enim Supergredior pro Supero accipitur.

Ὑποκόπτω, Succido, VV. LL. [" Strabo 117. B." Wakef. Mss. * " Ὑπόκομμα, Phryn. Ecl. 102." Schæf. Mss.]

¶ Κόπος, ὁ, Labor, Molestia, a κόπτομαι, Vexor, Laboribus et molestiis premor, Aristoph. Πλ. (321.)

τῷ κόπῳ ξυνεῖναι, In labore versari, VV. LL. ‖ Lassitudo, Fatigatio e labore, a κόπτομαι, Fatigor, Fatiscor, Lassesco, Xen. Ἱππ. (4, 2.) Κόπου ἐνόντος δεῖται ἀναπαύσεως, Plut. (6, 483.) Οὐκ ἀγνοῶ δὲ, ὅτι καὶ διὰ κόπους πυρέττουσιν ἄνθρωποι, καὶ δι' ἐγκαύσεις καὶ διὰ περιψύξεις. Aliquanto post, βαρύτητες καὶ κόποι, φησὶν Ἱπποκράτης, αὐτόματοι νοῦσον φράζουσι: quæ verba leguntur Aphor. 2, 5. Unde sunt hæc Celsi 2, 2. de signis adversæ valetudinis futuræ, Præterea hæc protinus timeri debet si graviora membra sunt. Aliquanto post, Si genua quasi fatigata sunt, totumve corpus lassitudinem sentit. Diosc. 3, 98. de ammoniaco, Ποιεῖ καὶ πρὸς κόπους συγχριόμενον, μιγὲν ὀξει καὶ νίτρῳ καὶ κυπρίνῳ ἐλαίῳ ἀντὶ ἀκόπου. De quo Plin. 24, 6. Lassitudines peruugi cum aceto et oleo, exiguoque nitro, perutile est: ὁ πόνος ἐστὶ τοῦ κόπου αἴτιος, Lassitudinis causa labor est. Et Gal. κόποις ἁλίσκεσθαι, Lassitudinibus corripi, h. e. Lassari. Item κόπον λύειν, Solvere s. Dissolvere s. Levare lassitudinem, ut Plinium loqui in Ἄκοπος dicam. Athen. (24.) Ἴασαι δὲ καὶ λουτρὰ, ἄκη πόνων, παντοῖα, κόπον μὲν θαλάττη λύοντες, ἢ μάλιστα τοῖς νεύροις ἐστὶ πρόσφορος: paulo post, καμάτων λύσις: accipiens pro eod. κόπον, πόνον, κάματον, pro Lassitudine e multo labore. [" Wakef. Ion. 1107. Brunck. Soph. 3, 430. Jacobs. Anth. 12, 21. 80. Lobeck. Aj. p. 315. Anacr. p. 11. Fisch." Schæf. Mss. I. q. κοπετὸς, Æsch. Choëph. 21. ὀξύχειρι σὺν κόπῳ, vulgo legitur κόπτω.]

Ἄκοπος, ὁ, ἡ, Non lassatus, Lassitudinis expers, Lassitudinem non sentiens; Indefessus, Infatigabilis. Xen. Ἱππ. (1, 6.) p. 545. loquens de equorum genibus, quæ ὑγροτέρως κάμπτονται, h. e. Flexu magis lubrico moventur, Τὰ δὲ ὑγρὰ δικαίως εὐδοκιμεῖ· ἀπταιστότερον γὰρ καὶ ἀ. τὸν ἵππον τῶν σκληρῶν σκελῶν παρέχει, Minus et offendit equus et laborat, Cam. At Bud. ἄ. ἵππον accipit ἀντὶ τοῦ μὴ κόπτοντος τὸν ἀναβάτην, Qui non succussat; nam κόπτειν et pro Succutere accipi, supra dictum fuit. ‖ A Medicis ἄκοπα dicuntur Medicamenta, quibus adversus lassitudines utuntur, lassi perunguntur, Lassitudines recreantia, Lassitudines reficientia, In lassitudine recreantia defessos, Lassitudines et fatigationes levantia, Lassitudines solventia s. dissolventia. Tot enim modis interpretari possumus, Plinianis verbis utentes. Sed et Acopa Lat. quoque vocant, retenta v. Gr., Cels. 5, 24. Scrib. Larg. 154. Acopon ad perfrictionem lassitudinum, tensionem nervorum. Ead. a Diosc. 2. vocantur etiam ἄ. δυνάμεις. Et ἄ. μαλάγματα in Hippiatria, Quæ fiunt ad lassitudinem equorum discutiendam. Ἄκοπον, inquit Gorr., dicitur proprie Medicamentum, quod omnem lassitudinem e multo et vehementi corporis motu exortam illitu levat. Hæc prima fuit τοῦ ἀκόπου signif.; sed usus paulatim nomen id extendit etiam ad medicamenta similem sortita compositionem, licet aliis quam tollendæ lassitudini commodis inserviant. Neque enim ad eam tantum, sed ad dolorem etiam veterem in alto corpore delitescentem, vel ad motum sensumque difficilem, vel ad tensionem scirrhosque componuntur. Adhibentur et iis, inquit Oribas., qui cum pinguedinem corpori inducere moliantur, nihil tamen cibis, potibus, perfusionibus, balneis, aliisque id genus remediis proficiunt. Quæ omnia ut ἄκοπα recte dici possint, satis est si humida sint consistentia et τοῖς ἀκόποις simili: ea autem media est inter συγχρίσματα et liquida cerata, tanto illis crassior, quanto his liquidior est. Sunt autem τὰ ἄ. fere Omnia facultate duplicia, alia calefacientia, alia emollientia. Aliquanto post, Additur vero ab Oribasio tertia τῶν ἀ. differentia, eorum sc. quæ cutim scarificant. Ceterum miscentur aliquando calefacientia emollientibus, illinunturque commodissime diuturnis affectibus, quique ægre elidi possunt, et quibus sinapismus congruit. Miscentur et unguenta quædam ad solam odoris suavitatem ET Μυράκοπα appellantur: ejusd. tamen cum acopis generis et facultatis, et nihilo illis præstantiora, præter odoris gratiam. De iis et P. Ægin. 7, [19. Basil. Epist. 291. Alex. Trall. 7. p. 118. Vide Bekk. Anecd. 1. p. 365.] Ἄκοπος, Fruticis nomen, qui et Anagyros appellatur, Plin. 27, 4. Diosc. 3. 167.: inde fortassis dicti, quod parturientibus laborem mitiget; est enim περίαπτον δυστοκούσαις, Diosc.: difficulter parientibus adalligatur, Plin. ΑΤ Ἄκοπις, Gemma est ap. Plin. 37, 10. nitro similis, pumicosa, aureis guttis stellata, cum qua oleum subfervefactum perunctis lassitudinem solvit: VV. LL. ἄκοπον etiam apellant. ‖ Ἄκοπος, Qui molestia affectus non est, Cui nullis molestiis cor contunditur. Unde ἄ. ἀνὴρ ap. Suid. ex Amipsia Comico, ὁ οὐδέπω ἡνοχλημένος ὑπό τινος. ‖ Qui corruptioni obnoxius non est, inprimis vero A vermium noxa tutus; nam supra habuisti κόπτεσθαι dici ea, quæ vitiantur, et quibus malefica animalia innascuntur. Aristot. Probl. 13. Διὰ τί ἐν τῷ πόντῳ ὁ σῖτος ἐαθεὶς ἐν τῷ ψύχει, πολλὰ ἔτη γίνεται ἄκοπος; ubi ἄ. σῖτος opp. τῷ κοπέντι, ut Theophr. appellat: qui et scribit de C. Pl. 4. sub fin. Τὸ δὲ ὅλον, ἄ. τὰ μὲν ξηρότητι· διὸ καὶ κάχρυς χρονιώτερον· τὰ δὲ ἀμιξίᾳ καὶ καθαρότητι, καθάπερ ὁ χόνδρος, i. e., οὐ κόπτεται, ut paulo ante præcedit: 4, (13, 7.) Πρὸς τούτοις ἡ ἐμβαλλομένη γῆ, καὶ ἄκοπον παρέχουσα καὶ ἀνοιδίσκουσα, de frumento: H. Pl. 4, 4, (2.) de malo medico, Κἂν εἰς ἱμάτια τεθῇ τὸ μῆλον, ἄκοπα διατηρεῖ. Plin. 12, 3. Pomum ipsum odore præcellit, qui transit in vestes una conditus, arcetque animalium noxia. Pertinet huc, quod ex Oppio adducit Macrob. Sat. 4, c. ult. Est autem odoratissimum; e quo interjectum vesti tineas necat. Quæ vero hic ἄκοπα dicit, ead. et ἀπαθῆ appellat, quemadmodum in Κόπτῳ dictum est; necnon ἄζωα. [" Lucian. 2, 230. et n., Heindorf. ad Plat. Phædr. 188." Schæf. Mss.] Ἀκόπως, Sine lassitudine; Sine noxa animalium maleficorum, ut Plin. vocat vermes in seminibus, et vestibus, aliisque similibus innascentes, ac ea vitiantes et corrumpentes. Theophr. C. Pl. 4. c. ult. Ἀ. δὲ ἔχει τάδε, θέρμος, κέγχρος, αἰγίλωψ, αἶρα, σήσαμον, ἐρέβινθος, καὶ ὅλως τὰ δριμέα, ubi ἀκόπως ἔχει dicit pro οὐ κόπτεται. [* " Ἀκοπία, Cic. Ep. ad Div. 16, 18." Kall. Mss. * " Ἀκοπητὶ, (i. q. ἀκόπως,) Abresch. Lectt. Aristæn. 96." Schæf. Mss. Liban. 1, 378.] Ἔγκοπος, Labore ac lassitudine plenus, In quo multum laboris ac lassitudinis inest, i. e. Laboriosus, Difficilis, δυσχερής: nam ἔγκοποι, Hesychio δυσχερεῖς. ‖ Lassus, Lassatus: ἴχνος, Vestigium fessum, VV. LL. ex Epigr. [" Quint. Mæc. 7. Toup. Opusc. 2, 13." Schæf. Mss. LXX. Job. 19, 2. Es. 43, 23. * " Ἐγκοπητὶ, Abresch. Lectt. Aristæn. p. 96." Schæf. Mss.] Ἔκκοπος, Fessus, Lassus, Lassatus, Lassitudine enervatus, i. q. sequens κατάκοπος. Apud Suid. Ὁ δὲ διανύσας τετρακοσίους σταδίους, καὶ γενόμενος ἔκκοπος, ἐπέμεινεν, Ex itinere lassatus, Lassus de via, Plaut., Lassitudine exanimatus, Cæs. [* " Ἑτερόκοπος, Anna C. 115." Boiss. Mss. Ἑτεροκοπία, vide Τραχηλισμός.] Εὔκοπος, Facilis, Qui facili labore fit; Expeditus, Qui facili labore rem aliquam conficit, et qui veluti non lassat. Epigr. οὕτως Εὔκοπός ἐστι Δίων, Adeo Dion est expeditus, qui absque dolore medetur. In VV. LL. dicitur i. esse q. εὔκολος, et Facile parabilis. [" Jacobs. Anth. 9, 465." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T.] " Εὐκόπως, Fa" cili labore et nullo negotio, Aristoph." [" Fr. 283. ad Diod. S. 1, 192. 356." Schæf. Mss. " Schol. Pind. N. 1, 82." Boiss. Mss.] Εὐκοπία, Facilitas, εὐκολία, VV. LL. [" Diod. S. 1, 186." Schæf. Mss.] Κατάκοπος, Defessus, Labore confectus, Qui et κατάπονος et πεπονημένος dicitur, Bud. 890. e Plut., afferens ibid. exemplum e Diodoro, ubi καταπόνους vocat Defessos pugnando, quibus ἀκέραιοι, Integri, substituuntur. Plut. Alcib. (25.) p. 65. Θλίβειν καὶ ἀποκναίειν ἀτρέμα, καὶ ποιεῖν ἀμφοτέρους βασιλεῖ χειροῦθεις, καὶ καταπόνους ὑπ' ἀλλήλων, q. in l. καταπόνους ead. signif. dicit, qua Diodorus, i. e. κατακόπους. [Plut. 7, 24.: Arato 8. Eum. 15. " Diod. S. 2, 169. 391." Schæf. Mss. * Κενοκοπέω, Inanem sumo laborem, Plut. 10, 291. * " Λυσίκοπος, ὁ, ἡ, Nomen herbiæ Artemisiæ, Poëta ap. Fabric. B. Gr. L. 3. c. 26. p. 636. v. 28." Kall. Mss. * Περίκοπος, unde * " Ἀπερίκοπος, * Ἀπερικόπως, Ind. ad Timarion. in Notit. Mss. 9, 216." Boiss. Mss. Ἀπερικόπως, Sine

intermissione, Schol. Lycophr. 1432. * Πολύκοπος, Athen. 20. ὄρχησις.] Ὑπέρκοπος, Supra modum lassatus, Valde lassus, defessus, fatigatus, Bud. ex Aristot. περὶ Θαυμασ. Ἀκουσμ. Idem de venatu pantheræ, Ἵνα προσαλλομένη καὶ ὑπέρκοπος γενομένη ὑπ' αὐτῶν παραλυθῇ καὶ ὑποχείριος γενήται. || At in Soph. Aj. (127.) ὑπέρκοπον Μηδέν ποτ' εἴπῃς αὐτὸς εἰς θεοὺς ἔπος, Μηδ' ὄγκον ἄρῃς μηδέν', Schol. vult ὑπέρκοπον metri causa usurpatum esse pro ὑπέρκομπον. [" Ὑπέρκοπος, Superbus. Vide Notas. Antiqua notio verbi κόπω vel κόπτω, videtur fuisse Gradior: unde προκόπτω. Erit igitur ὑπέρκοπος, Qui nimis longe progreditur." Blomf. ad Æsch. S. c. Th. 387. * Ὑπερκόπως, Choeph. 134.] Ὑπόκοπος, Aliquatenus lassatus, Aliqua e parte lassus, Xen. K. (6, 25.) p. 576. Ἐπειδὰν μεταθέουσαι αἱ κύνες ἤδη ὑπόκοποι ὦσι, καὶ ᾖ ὁψὲ τῆς ἡμέρας, Lassi propemodum sint. Nisi aliquis malit, Lassitudini succumbant, Lassitudine opprimantur.

Κοπώδης, ὁ, ἡ, Laboriosus, Molestus, Quo facile lassamur s. lassescimus. Bud. vertit Molestus in Plut. (10, 200.) Τοὺς δ' ἄγαν νομίμους ἐκείνους, καὶ μηδένα σύνδεσμον ἐκ τῆς συνηθείας ἀφιέντας, ὡς ἀργὴν καὶ ἀπαθῆ καὶ κοπώδη τῷ ἀμεταβλήτῳ τὴν φράσιν ποιοῦντας αἰτιοῦται. [" Sic Alexis ap. Athen. 122. Aqua si crudam bibas, non decoctam; βαρὺ καὶ κοπῶδες, Gravis est et molestiam creat." Schw. Mss.] || Lassatus, Lassus, Defessus, Lassitudine defessus, Plin.: P. Æg. 7. Ἄκοπα λέγεται ἐκ τοῦ πρώτως πρὸς τοὺς κ. συνενρῆσθαι, Quoniam primum inventa sint ad recreandos eos, qui lassitudine defessi sunt, Quoniam contra lassitudinum dolores primum inventa sunt. Sic enim loquitur Plin., e quo supra in Ἄκοπος complures ejusmodi loquendi formulas annotavi. [Plut. 6, 174. Galen. 5, 182. Bas.] " Κωπώδεις, οἱ, Garruli, " si VV. LL. credimus." [Lege κόπ.]

[* Κοπηρὸς, Nicet. Annal. 3, 7. Herodian. Epimer. 179.]

Κοπόω, Lasso, Fatigo. Et κοπόομαι, Lassor, Fatigor, Lassitudine opprimor s. exanimor, Assiduo labore defatigor s. defatigatus sum, Labore defetiscor s. defessus sum, Frangor laboribus. Liv. dicit etiam Affecta laboribus ac vigiliis corpora, i. e. fracta et exanimata. Unde ἐκοπώθη, Gal., Lassus est de via, Lassatus est ab itinere; Jactatus est, Bud. Et κεκοπωμένος, Diosc., Lassitudine confractus vel contusus; Fatiscens, Bud. [Dio Chrys. Or. 11. p. 344. 476. Plut. 7, 242. Artemid. 1, 76. Batrach. 188. * Κόπωσις, Gl. Lassitudo, LXX. Eccl. 12, 12. " Athan. 1, 479." Kall. Mss. * Κατακόπωσις, Gl. Delassatio.]

[* Κοπία, Hesychio ἡσυχία.]

Κοπιάω, Laboro, Luc. 5, (5.) de piscantibus, Δι' ὅλης τῆς νυκτὸς κοπιάσαντες οὐδὲν ἐλάβομεν, Tota nocte laborantes, Matt. 6, (28.) Luc. (12, 27.) Οὐ κοπιᾷ, οὐδὲ νήθει: 2 Tim. 2, (6.) Τὸν κοπιῶντα γεωργὸν δεῖ πρῶτον τῶν καρπῶν μεταλαμβάνειν, Agricolam laborantem. Item 1 Tim. 5, (17.) Μάλιστα οἱ κοπιῶντες ἐν λόγῳ καὶ διδασκαλίᾳ, Plurimum operæ laborisque conferentes. Item Philip. 2, (16.) Οὐδὲ εἰς κενὸν ἐκοπίασα, Non frustra laboravi, operam ac laborem insumsi. Et cum accus., Jo. 4, (38.) Θερίζειν ὃ οὐχ ὑμεῖς κεκοπιάτε, In quo nihil laboris ac operæ posuistis. Sic et Rom. 16, (6.) Πολλὰ ἐκοπίασεν εἰς ἡμᾶς. Ubi sicut dicit ἐκοπίασεν εἰς ἡμᾶς, ita Coloss. 1, (29.) Εἰς ὃ καὶ κοπιῶ: et 1 Tim. 4, (10.) Εἰς τοῦτο γὰρ καὶ κοπιῶμεν. Potest interdum etiam exponi Fatigo me. || Moleste fero, Fastidio, Plut. (6, 704.) Τῶν δ' Ἀθηναίων αὐτὸν προπηλακιζόντων, Τί κοπιᾶτε, εἶπεν, ὑπὸ τῶν αὐτῶν πολλάκις εὐχρηστούμενοι, Cur fastiditis eos, qui sæpe commodis vestris servierunt? Qua de causa lacessitis eos, ab iisd. sæpe commode tractati? Bud. Fortassis tamen ea signif. accipi locus iste potest, qua is, quem paulo post ex Aristoph. afferam. || Fatigor, Lassor, Defetiscor, Lassesco, Fatisco, Jo. 4, (6.) Ὁ οὖν Ἰησοῦς κεκοπιακὼς ἐκ τῆς ὁδοιπορίας, Lassus de via, Plaut. In Hippiatria, Οὐ γὰρ ἐξ ὁδοιπορίας τὰς φλέβας κοπιᾷ, ἀλλὰ τὰ νεῦρα, Lassitudinem sentit, E lassitudine dolorem sentit, Lassescit, Bud. Et metaph. ap. Aristoph. Ὄρν. (734.) Ὥστε παρέσται κοπιᾶν ὑμῖν Ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν, Οὕτω πλουτήσετε πάντες, Lassabimini bonis: ut in malam partem Ovid. Pietas lassa malis. Schol. exp., ἐν πλησμονῇ γενόμενοι τῶν ἀγαθῶν ἀπειρηκέναι φήσετε, Præ lassitudine e nimia bonorum affluentia, i. e. præ fastidio et nausea. Sic accipi etiam poterit l. e Plut. paulo ante c. Dicitur etiam κοπιάομαι voce pass. pro κοπιάω, Aristot. Probl. s. 5. Ὅτι κόπος γίνεται ὁστῶν θλωμένων καὶ πιεζομένων καὶ κοπιωμένων, Lassatis s. Lassescentibus, Lassitudine defessis. [" Toup. Opusc. 1, 101. ad Herod. 595. Phalar. 296. Wakef. Ion. 1107. Aristoph. Fr. 248." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. Κοπιῶ ζῶν, Asclepiad. Epigr. 8. * Κοπιάτης, Gl. Vespillo.] Ἀκοπίαστος, ὁ, ἡ, Qui lassatus non est, Indefessus, Infatigabilis, i. q. ἄκοπος, Facilis, Lassitudinis et laboris vacuus, Lassitudinem et laborem nullum afferens, Aristot. de Mundo, Ἀ. τινὰ ὁδὸν εὑροῦσα, Viam nacta facilem et expeditam, et quæ minime lassat. [* Ἀκοπιαστὶ, Socr. H. E. 6, 326.] Ἀκοπιάστως, Sine labore et lassitudine, Ita ut laborandum non sit, Ita ut non fatigeris et lassescas, i. e. Nullo labore, negotio, ἀκονιτί. [Schol. Soph. Aj. 852. * " Ἀκοπιάτως, Euseb. in Ps. 73. Sapient. 16, 20. (sec. Vatic.)" Kall. Mss. At Cod. Alex. habet —άστως. * Συγκοπιάω, Ignat. Ep. ad Polycarp. c. 6. " Jo. Climac. 42. Schol. 356." Boiss. Mss.]

Κοπιαρὸς, Laboriosus, Molestus, Lassitudinem nervis inferens, Aristot. in Probl. s. 5. Διὰ τί μακροὶ μὲν ὄντες οἱ περίπατοι ἐν τοῖς ὁμαλέσι, κοπιαρώτεροί εἰσι τῶν ἀνωμάλων, Laboriosiores sunt, Magis lassant. [" Thom. M. 453." Schæf. Mss. Theophr. Fr. 7, 7. 9, 18. * Κοπιώδης, Hippocr. 55. 1250.]

Κοπάζω, Cesso, s. potius Cesso nimio labore fractus, Cesso gravi labore fatiscens; sed ut plurimum simpliciter pro Cesso ponitur, i. e. παύομαι, ut Suid. exp.: Aristot. Probl. 23. Διὰ τί ὅταν ἡ λίμνη ἢ κοπάσῃ ἢ ξηρὰ γένηται, ἀποκάεται ὁ σῖτος ἐν τῷ πεδίῳ μᾶλλον, Cum lacus diminutus est, Gaza; vel Subsidit, Stagnare et inundare desinit. Pro Cesso autem est ap. Judith 6. fin. [Esth. 2, 1.] Καὶ ἐκόπασεν ὁ βασιλεὺς τοῦ θυμοῦ, Cessavit ab ira, Iram deposuit. Matth. 14, (32.) Καὶ ἐμβάντων αὐτῶν εἰς τὸ πλοῖον, ἐκόπασεν ὁ ἄνεμος, Cessavit ventus, Flare desiit. Quod iisd. verbis dicit Marc. 4, (39.) 6, (51.) Num. 11, (2.) Καὶ ηὔξατο Μωυσῆς πρὸς Κύριον, καὶ ἐκόπασε τὸ πῦρ, Et cessavit ignis. [Herod. 7, 191. Ἄνεμος ἐκόπασε, de quo l. Longin. 43. ubi in var. lectt. ἐκοπίασε a * Κοπιάζω: vide Toup. " Longus p. 8. Vill." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. * " Κοπασμα, Tzetz. Chil. 6, 834." Elberling. Mss. * " Συγκοπάζω, Anna C. 155." Kall. Mss.]

¶ Κοπετὸς, ὁ, Planctus; Plangor, Lamentatio, in qua pectus plangimus, pectus manu tundimus: a κόπτομαι, Pectus manu ferio, ut in lamentis fieri solet. Plut. Fabio (17.) Κ. τε γυναικείους ἀφαιρῶν, καὶ συστάσεις εἴργων τῶν εἰς τὸ δημόσιον ἐπὶ κοινοῖς ὀδυρμοῖς ἐκφερομένων, Femineos planctus: Seneca, Femineo cum planctu mistus clamor, Virg. femineis plaugoribus ædes ululant. Act. 8, (2.) Ἐποιήσαντο κ. μέγαν ἐπ' αὐτῷ. Qua signif. Seneca dicit, Ferite palmis pectora et planctus date. Stat. ingentes iterasti pectore planctus. Ovid. Dare plangorem. Cic. Plangoribus et lamentationibus compleremus forum. Vide et Κομμός. [Dionys. H. 2, 90. Schleusn. Lex. V. T. Hesych. Κοπετὸς, κομμὸς, θρῆνος μετὰ ψόφου χειρῶν.] " Κωπετὸς, Eid. θρῆνος: qui potius κοπ."

¶ Κομμὸς, ὁ, Planctus, Plangor, ut κοπετός. Apud Suid. Ἠγεῖτο γυναικῶν μυρία πληθὺς, μετὰ κομμοῦ καὶ ὀλολυγῆς, Cum plangore et ejulatu: Virg. penitusque cavæ plangoribus ædes Femineis ululant: ipse Suid. exp. γόον καὶ ὀδυρμοῦ. Κομμοὶ sunt etiam Peculiaris quædam quarundam Tragœdiarum pars. Aristot. Poet. (12.), postquam Tragœdiæ partes enumerasset, Κοινὰ μὲν οὖν ἁπάντων ταῦτα· ἴδια δὲ τὰ ἀπὸ τῆς σκηνῆς καὶ κομμοί: paulo post, Κομμὸς δὲ, θρῆνος κοινὸς χοροῦ καὶ ἀπὸ σκηνῆς, Fletus lamentumque commune chori et ab scena, Ploratus lamentatioque communis et chori et ab scena: cum histriones ipsi, et qui chorum i. e. cantorum gregem

conficiunt, in aliquo adverso casu lugendo congregantur: qualem Victorius esse dicit in Eur. Andr. post nuntium de cæde Neoptolemi, postque multiplicem luctum, allato corpore trucidato, usque ad Thetidis adventum. Similiter et in Soph. Aj. post inventum corpus Ajacis, usque ad interventum Menelai. Κομμοὶ autem, inquit Victorius, Ejulatus hi generaque atrocium lamentationum vocabantur, quia qui gravi aliquo dolore premuntur, frontem femurque ferire consueverunt: a κόπτομαι, quo in hoc genere fletus significando usus est Herod. non semel, ut, Κόπτονται τὰ μέτωπα προθύμως, καὶ οἰμωγῇ διαχρέονται ἀπλέτῳ. Apte autem in primis Eur. Tro. (622.) Cum enim illic Andromache narraret Hecubæ, se vidisse corpus Polyxenæ, quæ in busto Achillis necata fuerat, operuisseque illud vestimentis, et hoc denique genere luctus casum illum prosecutam fuisse, inquit, Εἶδόν νιν αὐτὴ, κἀποβᾶσα τῶνδ' ὄχων, Ἔκρυψα πέπλοις κἀπεκοψάμην νεκρόν. Cic. quoque Ep. ad Att., hoc videtur significare voluisse, cum inquit, Aut, ingemuisse, ut frontem ferias: necnon in Tusc. 3. Ex hac opinione sunt illa varia et detestabilia genera lugendi, pædores, muliebres lacerationes genarum, pectoris, feminum, capitis percussiones: nam Xen. quoque eund. morem intellexit, et K. Π. (7, 3, 2.) affirmavit ipso Cyrum usum fuisse: quamvis eod. verbo non utatur, cum inquit, Ταῦτα ἀκούσας ὁ Κυρος ἐπαίσατο ἄρα τὸν μηρόν: sicut et idem Tragicus in ead. fabula (788.) et ipse verbum variavit: cum tamen idem prorsus ostendere vellet. Est autem ubi Hecuba miserabiliter lamentatur, quod infans Astyanax ad mortem raperetur, e sinu matris abductus, ac docet, cum aliis eum prosequi officiis nequeat, unum hoc dare, τάδε σοι δίδομεν Πλήγματα κρατὸς, στέρνων τε κόπους. Sicut Cic. paulo ante dicit Pectoris, Capitis percussiones. Quod vero ad scripturam attinet, ap. Aristot. scribitur κόμμος, accentu in prïore; at contra ap. Suid. l. c.: ac certe verbalia ejusmodi acui solent, sicut et in nostro quodam Lex. vet. acuitur, perinde ut γραμμὸς, quod a γράφω fit, ut hoc κομμὸς a κόπτω. || Κόμμοι, Hesychio κοπετοὶ, ὀδύντες γόμφιοι, ἢ κόμποι: scribitur autem ap. ipsum cum accentu in priore, ut ap. Aristot. scribi paulo ante annotavi. || Ornatus nimis accuratus et exquisitus, supervacaneus; Nitor fucatus et non naturalis, Cic.; Nitor fucatus et ascititius, Accuratus et supervacuus comtus: Lucret. Virginei comtus: περίεργος κόσμησις, Suid. Fucus, Mangonium. A qua signif. seqq. derivantur. Apud eund. Suid. κομμὸς esse dicitur ὁ κεκομμένων τριχῶν κόσμος: quo videtur velle signif. Comam aliunde resectam, ac appositam capiti, variis lenociniis fucatam. [" Toup. Opusc. 1, 233. Porson. Hec. p. viii. Ed. 2. Soph. Aj. p. 45. Lob. Wakef. ad Bion. 1, 97. Valck. p. 317." Schæf. Mss. " Nic. Damasc. 457." Wakef. Mss.]

Κομμόω, Ornatum accuratum ac supervacaneum adhibeo, Fuco. Unde κομμοῦν ap. Hes. ὡραΐζειν τὸ σῶμα, et κομμῶσαι, τὸ κοσμῆσαι. Item in pass. κομμοῦσθαι ap. Suid. καλλωπίζεσθαι περιέργως καὶ γυναικωδῶς: quo modo ab Eupolide accipi tradit. Item partic. κομμωθεῖσα ap. Hes. κοσμηθεῖσα. [" T. H. ad Aristoph. Πλ. p. 398. ad Lucian. 1, 695. ad Mœr. 76. 238." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 5, 39.] In nostro autem vet. Lex. est ETIAM Κομμεῖν, a κομμέω, quod itidem exp. τὸ σῶμα ὡραΐζειν. Mangonizare hoc etiam dicitur. Plin. 23, 1. Succus radicis vitis nigræ cum ervo, lætiore quodam colore et cutis teneritate mangonizat corpora. Possumus etiam reddere Como: Stat. Comere vultum; et, colla genasque Comere, et pingui crinem deducere amomo. Κόμμωμα, i. q. κομμὸς, Id, quod ad corpus mangonizandum adhibetur, Quod vultus comendi et fucandi causa applicatur. Κομμώματα, inquiunt VV. LL., dixit Lucian. (2, 11.) τὰ κομμωτικὰ, Cultum muliebrem, Plin. Crinalem cultum, Claudian. Virginei comtus, Lucr. [" T. H. ad Plutum p. 399." Schæf. Mss.] Κόμμωσις, Ornatio corporis supervacanea, Ornatus corporis et cultus supervacaneus, Lenocinium et corporis mangonium, ὁ τοῦ σώματος ὡραϊσμὸς, Hes. Athen. (568.) Τὴν ἑταιρικὴν παρασκευὴν καὶ τὰς δι' ἐπιτεχνήσεως κ. τῶν ἑταιρῶν, Mangonia et lenocinia in corpore fucando ornatu accurato ac supervacaneo, καλλωπισμοὺς καὶ περιέργους ὡραϊσμοὺς τοῦ σώματος: quales meretricum fallacias Alexis ibi describit: ac inter alia, Εὐθὺς ἀναπλάττουσι ταύτας (τὰς καινὰς ἑταίρας πρωτοπείρους τῆς τέχνης,) ὥστε μήτε τοὺς τρόπους, Μήτε τὰς ὄψεις ὁμοίως διατελεῖν οὔσας ἔτι. Τυγχάνει μικράτις οὖσα; φελλὸς ἐν ταῖς βαυκίσιν' Ἐγκεκάττυται: ibid. tradit etiam τεχνήματα, quibus proceriores uti solerent, et eæ quæ non haberent ἰσχία, et quæ κοιλίαν ἀδρὰν. Et paulo post de faciei fucatione, Τὰς ὀφρῦς πυρρὰς ἔχει τις; Ζωγραφοῦσιν ἀσβόλῳ. Συμβέβηκ' εἶναι μέλαιναν, κατέπλασε ψιμμυθίῳ. Λευκόχρως λίαν τις ἐστί; παιδέρωτ' ἐντρίβεται: et quæ sequuntur. || Hes. κομμώσεις, αἱ πλεκτάναι. || Apiariis, Mellariis, Meliturgis, ut Varro loquitur, μελισσουργοῖς, ἡ τοῦ σμήνους * διάχρισις, Hes. quæ signif. alius originis est, sc. a Κόμμι, Gummi: unde Colum. 12, 50. Gummitionem appellat. Plin. 11, 7. Prima fundamenta κόμμωσιν vocant periti: secunda, Pissoceron: tertia, Propolin, inter coria cerasque. Commosis, crusta est prima, saporis amari. Pissoceros super eam venit, picantium modo, ceu dilutior: ceræ initium plerumque e mitiore gummi. Qui l. Plinii desumtus est ex Aristot. H. A. 9, 40. sed ibi scribitur non κόμμωσις, sed κώνυσις, [κώνησις.] Virg. Gluten vocasse videtur. [Barker. ad Etym. M. 1109.] Κομμωτὴς, Qui fuco et mangoniis ac supervacaneo cultu in corpore ornando utitur, Mangonizandi corporis artifex, Mango. Peculiariter vero Mangones dicebantur, qui pueris puellisque, quos vendebant, artificio quodam fucatum inducere colorem solebant, ac verum robur inani sagina mentiri, ut carius venderent: sicut lenones suis lenociniis meretriculas fucabant, ut ex Alexide in Κόμμωσις præcedente videre est. Plin. Thynni sanguine oblitos pueros pubescere negant mangones. Suet. Domit. Spadonum, qui residui ap. mangones erant, pretia moderatus est. Idem Plin. dicit Mangones gemmarum. A Suida exp. καλλωπιστὴς, Ornandi artifex. Plut. (7, 374.) de tragicis Atheniensibus loquens, Καὶ Πῶλοι συνίτωσαν ὥσπερ γυναικὸς πολυτελοῦς, τῆς τραγῳδίας κ. καὶ διφροφόροι, μᾶλλον δὲ ὡς ἀγαλμάτων ἐγκαυσταὶ καὶ * χρυσωταὶ καὶ βαφεῖς, Mangones tragœdiæ, qui eam comunt ac fuco ornant. J. Poll. hos κομμωτὰς vocat κομωτὰς a κόμη, et κεροπλάστας, Qui in ornanda ac fucanda coma operas suas locant, Comendæ ornandæque artifices. [Lucian. 1, 691. " Thom. M. 317. T. H. ad Plutum p. 398. Brunck. Aristoph. 2, 42. ad Mœr. 238." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 268. Themist. 238. Arrian. Epict. 324." Wakef. Mss.] Fem. EST Κομμώτρια, Mango, Ornatrix; nam eo sensu accipitur a Suet. Claud. Hæc matris meæ liberta et ornatrix fuit: qualis fuit et illa Cypassis Ovidiana edocta comam dominæ arte atque lege fingere, et ponendis in mille modis perfecta capillis. Plato de Rep. 2. (p. 239.) Ἦ οὐ δοκεῖ σοι δεήσειν παιδαγωγῶν, τιτθῶν, τροφῶν, κομμωτριῶν, κουρέων, καὶ αὖ ὀψοποιῶν τε καὶ μαγείρων. Apud J. Poll. vero scribitur κομώτρια, uno μ, ut supra post Κόμη in Κομόω admonui. Hesychio κομμώτρια est ἡ κοσμοῦσα τὰς τρίχας καὶ ψιλοῦσα, κουρίσασα. At pro πλέκτρα, quo vocab. paulo ante exp. κομμώτρια, fortassis leg. est πλέκτρια: nam et πλοχμοὶ in crinibus dicuntur, ac πλόκαμοι. Præterea ab Etym. exp. ἐμπλέκτρια. [Aristoph. Ἐκκλ. 737. " Valck. ad Il. 22. p. 62. Mœr. 237. et n., T. H. ad Plutum p. 398. Brunck. Aristoph. 2, 42." Schæf. Mss. Schol. Plat. p. 151.] " Κομμώτριον, τὸ, dici- " tur esse Instrumentum muliebre, forsan quo ute- " bantur πρὸς τὰς κομμώσεις." [" Aristoph. Fr. 250." Schæf. Mss. " J. Poll. 10, 176." Kall. Mss.] Ατ Κομμωτρίδιον, ap. J. Poll. e Thesmoph. Aristoph. videtur accipi pro Calamistro, i. e. Acu majore, quæ calefacta et adhibita fronti, intorquet capillos, s. pro alio aliquo Instrumento aut Medicamento etiam, quo crines ornantur. Citat J. Poll. (7, 96.) ex Aristoph. Thesm. ut dixi, sicut et ξυρὸν, ψαλίδια, κηρωτὴν, κίστρον, προκόμιον, ὄχθους, ψιμμύθιον, μύρον, φύκος: quibus præcipue mulierculæ in comendo capillitio et fu-

canda facie utuntur. Recenset vero et alia ibi γυναικεῖα φορήματα.

Κομμωτικὸς, Aptus ad formæ lenocinia, Quo formæ lenocinari possumus, Quintil. Quo mancipiorum negotiatores formæ puerorum, virilitate excisa, lenocinantur, Quo fucare cutem possumus. Vel specialius, Ad comtum s. cultum crinalem comparatus: ut κομμωτικὰ medicamenta ap. Medicos dicuntur Pigmenta et Fucus, quibus mulieres suæ formæ lenocinantur, ut vitia naturæ artificio celent: quæ vere sunt lenocinia atque mangonia: κοσμητικὰ vero, Honestamenta sunt, quibus non fucatus et ascititius nitor conciliatur, sed insitus ac naturalis conservatur vel instauratur. Et κομμωτικὸν ἰατρικῆς μέρος, Pars medicinæ ea, quæ circa hæc formæ lenocinia versatur. Gal. de Loc. Affect. 1. Διαφέρει τοῦ κ. τὸ κοσμητικὸν τῆς ἰατρικῆς μέρος· τῷ μὲν κ. σκοπός ἐστι κάλλος ἐπίκτητον ἐργάσασθαι· τῷ δὲ τῆς ἰατρικῆς μέρει τῷ κοσμητικῷ, τὸ κατὰ φύσιν ἅπαν τῷ σώματι φυλάττειν· ᾧ καὶ τὸ κατὰ φύσιν ἔπεται κάλλος: de quo posteriori medicinæ genere scripsit Cleopatra et Crito. Idem Gal. Τὸ μέντοι λευκότερον τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου ποιεῖν ἐκ φαρμάκων, ἢ ἐρυθρότερον, ἢ τὰς τρίχας κεφαλῆς οὐλας ἢ πυρρὰς ἢ μελαίνας, ἢ, καθάπερ αἱ γυναῖκες, ἐπὶ μήκιστον αὐξανομένας, ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα τῆς κ. κακίας ἐστὶν, οὐ τῆς ἰατρικῆς τέχνης ἔργα. E quibus patet quodnam medicinæ genus κ. appelletur. Item κομμωτικὴ, sc. τέχνη, Comtoria ars, ut quidam interpr., Ars fucatrix et lenocinii aptandi: Quæ fuco ascititiam pulcritudinem inducit: quam medicinæ partem revera esse negat Gal., sed lenonum, mangonum, et maleficorum hominum, neque a viro bono et integro medico exercendam, nisi a regibus aut principibus coacto; probrosa enim ea fuit: unde et Philippus Macedo quendam capillorum tinctura superbientem, ex ordine judicum movit, ut in Apophthegm. docet Plut. Et Ovid. hoc comendi artificium damnans, ait, Sint procul a nobis juvenes ut femina comti. De ea tamen multi scripserunt vett. Medici, Archigenes, Heraclides Tarentinus, et Crito: quem majori venia dignum censet Gal., quod in imperatoriis ædibus medicinam exerceret. Plato Gorgia, (465.) Τῇ μὲν οὖν ἰατρικῇ ἡ ὀψοποιητικὴ κολακεία ὑπόκειται· τῇ δὲ γυμναστικῇ, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον τοῦτον, ἡ κ., τῇ δὲ νομοθετικῇ, σοφιστικὴ· τῇ δὲ δικαιοσύνῃ, ῥητορική. Unde Quintil. Adulationem medicinæ vocat Plato coquorum artificium; et exercitatricis, mangonum; legalis, cavillatricem; justitiæ, rhetoricam: Κομμωτικὴ, inquam, κακουργός τε καὶ ἀπατηλὴ καὶ ἀγεννὴς καὶ ἀνελεύθερος, σχήμασί τε καὶ χρώμασι καὶ λειότητι καὶ αἰσθήσει ἀπατῶσα· ὥστε ποιεῖν ἀλλότριον κάλλος ἐφελκομένους, τοῦ οἰκείου τοῦ διὰ τῆς γυμναστικῆς ἀμελεῖν. Quam Quintil. dicit colorem fuco et verum robur inani sagina mentiri. Locus ejus est 2, 15. at Platonis p. 420. Edit. Ald. (=4, 41.) Philostr. Ep. 39. Ὀφθαλμῶν ὑπογραφαὶ, καὶ κομῶν προσθέσεις, καὶ ζωγραφίαι παρειῶν, καὶ χειλέων βαφαὶ, καὶ εἴ τι κομμωτικῆς φάρμακον, καὶ εἴ τι ἐκ φυκίου δολερὸν ἄνθος, ἐπανόρθωσις τοῦ ἐνδεοῦς εὑρέθη, sc. a mulierculis, quæ καλλωπιζόμεναι θεραπευουσι τὸ ἐλλιπές: qualia sunt et Thaidis ac Laidis pharmaca, quæ paulo post commemorat, sc., τὸ φυκίον, καὶ ὁ κηρὸς, καὶ τὸ ταραντινὸν καὶ οἱ ἐπικάρπιοι ὄφεις καὶ αἱ χρυσαῖ πέδαι. Hinc sumta metaphora Rhett. dicunt κ. κάλλος τοῦ λόγου, Lenocinii plenum. Utitur Hermog. de Oratione apte composita et numerosa. Qua metaph. ap. Lat. quoque dicuntur, Pigmenta et fucus verborum, Lenocinia, Comtum dicendi genus. Sic ap. Cic. Oratio colorata, Comta. Hermog. Τοῦτο δὲ καίπερ κ., ὅμως λεπτόν ἐστι, καὶ οὐκ ἔχει δίαρμα, οὐδὲ μέγεθος. Quod vero ad scripturam attinet, de qua etiam supra mentionem feci, J. Poll. uno μ scribit, derivans a κόμη: ac κομωτὰς esse vult eosd., quos κεροπλάστας, s. τοὺς περὶ τὴν κόμην χειροτέχνας, Comæ ornandæ et fucandæ artifices; sed ubique fere duplici μ scriptum reperitur, etiam in libris manuscriptis: ut sc. sit a κομμὸς, quo περίεργος κόσμησις, s. περίεργος καὶ γυναικώδης καλλωπισμὸς significatur. Nec Medici et qui de mangonio isto verba faciunt, ad comam tantum restringunt hoc lenocinium, sed eo quemlibet ascititium et fucatum cutis ornatum comprehendunt, ut ex exemplis e Gal. ac Plat. cc. manifestum est. [Lucian. 1, 690. 2, 53. 406. "T. H. ad Plutum p. 398. Porson. Med. p. 101. Heindorf. ad Plat. Gorg. p. 55." Schæf. Mss. "Clem. Alex. 66." Wakef. Mss.] "Κομμωτικῶς, Comte: ex Hermog." [Schol. Aristoph. Πλ. 1064. "T. H. p. 398. Kuster. Aristoph. 16." Schæf. Mss.]

[* "Ἀκόμμωτος, Non fucatus, Themist. 218." Wakef. Mss.]

[* "Κομμωτίας, Zeun. ad Xen. K. Π. 819." Schæf. Mss.]

[* Ἐπικομμόω, Themist. 167.]

Κομμωτίζω, Curiosius orno, καλλωπίζω, VV. LL. Suidæ autem κομμωτίζω est ἐπιμελοῦμαι. Quæ expositio vocabulum hoc suspectum mihi reddit, ac si vera est, leg. putarim κομίζω: nam id ap. Hom. pro ἐπιμελοῦμαι accipi, suo loco dictum est. ["Ad Mœr. 238." Schæf. Mss. Syncs. 83.]

[* Κομμὼ, ἡ κοσμοῦσα τὸ ἔδος τῆς Ἀθηνᾶς ἱέρεια, Anecd. Bekkeri p. 273.]

ΚΟΜΠΟΣ, Crepitus, proprie apri dentes acuentis: ejusd. originis cum superioribus. Alii vero dictum volunt quasi κενὴν ὅπα ἔχοντα. Eust. dicit κόμπον esse κτύπον, ὃν ὁ κάπρος ἀποτελεῖ θήγων ὀδόντας, Il. Λ. (416.) de apro et venatoribus, Θήγων λευκὸν ὀδόντα μετὰ γναμπτῇσι γέννυσιν. Ἀμφὶ δέ τ' ἀΐσσονται· ὑπαὶ δέ τε κόμπος ὀδόντων Γίνεται. Sed non tantum de hoc Strepitu dicitur, verumetiam de Eo sonitu, qui a saltantibus pede terram pulsando editur. Od. Θ. (380.) πολὺς δέ τε [δ' ὑπὸ] κόμπος ὀρώρει, de iis, qui ὠρχείσθην ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ Ταρφέ' ἀμειβομένω. Sunt vero et κωδωνοφόροι κόμποι ap. Eur. Rheso (383.) Sonitus e tintinnabulis, unde apparet κτύπον et κρότον et κόμπον pro eod. sumi, ac κόμπον fere esse e pulsu aut impulsu et collisione corporum quorundam, ut est dentium inter se, pedum cum terra, τοῦ ῥόπτρου cum tintinnabulo, Κλύε καὶ κόμπους κωδωνοφόρους, [* κωδωνοκρότους.] || Κόμπος dicitur etiam de Verborum ampullis, Inani verborum crepitu, ac Vana grandiloquentia: quam Jactationem s. Jactantiam dicere possumus; nam hæc quoque in verbis esse dicitur, ut e Cic. discimus et Quintil. Æsch. (87.) Ἀφελὼν τὴν κ. ἀλαζονείαν καὶ τὸν τοῦ ψηφίσματος. Sic Cic. quoque copulat Jactationem et Insolentiam, dicens, Insolentiam et jactationem hominum ferre. Thuc. 2, (40.) Πλούτῳ τε ἔργου μᾶλλον ἐν καιρῷ ἢ λόγου κόμπῳ χρώμεθα, Divitiis magis utimur ad opportunitatem rerum gerendarum quam cum verborum ostentatione et jactatione: paulo post, Καὶ ὡς οὐ λόγων ἐν τῷ παρόντι κόμπος τάδε μᾶλλον ἢ ἔργων ἐστὶν ἀλήθεια. Plut. Alex. (62.) p. 229. Καὶ κόμπος οὐκ ἦν περὶ ταῦτα, sc. de octo equitum myriadibus et viginti peditum, octo curruum millibus, et sex millibus elephantorum pugnæ assuetorum; nam rex postea Seleuco quingentos elephantos donavit, et sexaginta myriadibus collectis, Indos invasit. Plut. (8, 296.) Τύφου γὰρ αὖ τινὸς κενοῦ, καὶ κόμπου τὸ τοιοῦτον, οὐκ ἀληθείας καὶ ἁπλότητος. Et ap. Suid. Πεφυρτο δὲ τῇ δεήσει κ. βαρβαρικός. Item, Ἔστι τεκμηριῶσαι ὡς ὑπαινιττόμενοι γῆν ἔχειν σιδηροφόρον, τῷ τοιῷδε κόμπῳ ἐχρήσαντο: in quibus Il. ipse κόμπον exp. ἀλαζονείαν, ἔπαρσιν, κενοδοξίαν. Lat. quoque verbi similis usus est. Cic. Se non jactatione populari, sed dignitate atque innocentia tuebantur. Quintil. Veritus opinionem jactantiæ. Idem, Hoc enim inanis est jactantiæ. Idem Eruditionis jactationem dicit. In h. autem l., quem VV. LL. ex Epigr. citant, μετέλθοις Κείνης πότνα δίκη κόμπον ἀγηνορίης, Ead. interpr. Fastum superbiæ. Item ap. Soph. Aj. (96.) Κόμπος πάρεστι, Gloriari licet, Cam. || Κόμποι, Hesychio ὀδόντες γόμφιοι, ut et κόμμοι et κόμβοι. [Herod. 7, 103. "Markl. Suppl. 127. ad Charit. 454. Musgr. Iph. T. 485. Herc. F. 1119. Jacobs. Anth. 7, 135. Boiss. Philostr. 571. Heyn. Hom. 6, 299. Lobeck. Aj. p. 357. Valck. Phœn. p. 63. 144. 228. 675. Callim. 285. Bibl. Crit. 1, 1. p. 76. Musgr. ad Eurip. p. 201. Toup. Opusc. 2, 233." Schæf. Mss.

Ælian. H. A. 7, 1.] Ατ Κομπὸς, Jactator, Jactabundus, Eur. Phœn. (609.) Κομπὸς εἶ, *σπονδαῖς πεποιθὼς, αἳ σε σώζουσιν θανεῖν*, i. e. *κομπαστὴς ἤτοι ἀλαζονικὸς εἶ, καὶ μεγαλοφρονεῖς ἐπὶ ταῖς γενομέναις σπονδαῖς*, Schol. Item *κ. λόγος*, Etym. M. (527, 47.) Oratio s. Verba jactabunda, Jactantiæ et insolentiæ plena. Unde et ap. Hes. pro *κόμπος*, quod exp. *ὑπερήφανος*, scr. videtur *κομπός*. [" Valck. Pbœn. p. 228. 675. Porson. l. c. Musgr. ad Eurip. p. 201." Schæf. Mss.]

Κομπολακέω, Jactabunda loquor, Inanes ampullas projicio, Aristoph. B. (961.) *ἀλλ' οὐκ ἐκμπολάκουν, Ἀπὸ τοῦ φρονεῖν ἀποσπάσας, οὐδ' ἐξέπληττον αὐτοὺς*, i. e. *κενοὺς οὐκ ἐποίουν ψόφους, οὐκ ἔλεγον κομπώδη*, Schol. [" Bast Lettre 58. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 6." Schæf. Mss. Philostr. Icon. 1, 27.] " Κομπαλικεύσει Hes. affert pro * *προσαλαζονεύει*." Κομπολακύθης, ὁ, ἡ, Jactator, Qui inanes bullas projicit, Tumidus ac sui jactans, Quintil., Aristoph. 'A. (589.) Ὄρνιθός *ἐστιν*, sc. *τὸ πτίλον*: cui subjiciens alter rogat *ἆρα κομπολακύθου*; ubi Schol. exp. * *ματαιοκόμπου, καὶ κομπώδους ἐν τῷ καυχᾶσθαι*, dicens perstringi ibi Lamachum sub specie avis veluti *κομπαστήν*: comp. autem h. v. esse e *κομπὸς* et *λήκυθος*, quod ipsum *λήκυθος* a *λακέω* derivari: ac inde *ληκυθίζειν, τὸ μεῖζον βοᾶν καὶ ψοφεῖν*. Etym. dicit esse Proprium nomen avis. " Affertur hoc thema " in postrema Etymologi Ed.: putarim tamen dicen- " dum potius *κομπολάκυθος*, e *κόμπος* et *λήκυθος*." [" Jacobs. Anth. 8, 126. Kuster. Aristoph. 122. Toup. Addend. in Theocr. 396. * Κομπολακυθέω, Palæph. p. lxxi. Fischer." Schæf. Mss. " Tzetz. Chil. 9, 415. * Κατακομπολακυθέω, 10, 279." Elberling. Mss. * Κομπολογέω, unde * " Κομπολόγημα, Const. Manass. Chron. p. 80." Boiss. Mss. * Κομποποιέω, Epiphan. 1, 666.] Κομποῤῥήμων, Qui grandibus se verbis jactitat, Tumidus jactator, Qui verborum ampullas projicit. [" Eust. Il. 854, 8." Wakef. Mss.] Κομποφακελορῥήμων, Ampullosa et gravi verborum compositione utens, Aristoph. B. (837.) de Æschylo, Ἄνθρωπον ἀγριοποιὸν, *ἀὐθαδόστομον*, Ἔχοντ' ἀχάλινον, ἀκρατὲς, ἀπύλωτον στόμα, Ἀπεριλάλητον, κομποφακελορῥήμονα, i. e. * *βαρυῤῥήμονα, σκληρὰ καὶ συνδεδεμένα ἔπη λέγοντα*, Schol.: nam *φακέλους* esse dicit *βαρέα καὶ συνδεδεμένα φορτία τῶν ξύλων*, Graves lignorum fasces.

" Ἄκομπος, Alienus ab ostentatione et jactantia: " *ὁ οὐ κομπηρὸς*, s. *ὁ οὐ κομπώδης*." [Æsch. S. c. Th. 560. * Βαρύκομπος, Pind. Π. 5, 76.] " Εὔκομπος, " Compositus, VV. LL." [Eur. Tro. 152. * Κενόκομπος, Theod. Prodr. Ep. f. 81. * Ματαιόκομπος, Schol. Aristoph. 'A. 589. * Μελίκομπος, Pind. 'I. 2, 46. * " Μυκτηρόκομπος, Const. Manass. Chron. p. 119. 715." Boiss. Mss. Æsch. S. c. Th. 470. *πνεῦμα*, " Spiritus, qui per nares emissus, sonum jactabundum edit." Blomf. Gl.] " Πολύκομπος, Ja- " ctabundus, Multum sese jactitans." [J. Poll. 4. c. 67. Suid. v. Στωμύλος, et Kuster.] " Στυφοκόμπος, " vel Στυφόκομπος, ut ap. Schol. Aristoph., dicitur de " gallinaceo pugnaci, item de coturnice, teste Hes. " Apud Aristoph. legitur, *ὄρτυγος ὑπὸ στυφοκόμπου*, " Ὄρν. (1299.) *καὶ γὰρ ἦκεν ὄρτυγος Ὑπὸ στυφοκόμπου* " *τὴν κεφαλὴν πεπληγμένος*. Ita enim leg., e Suidæ " etiam auctoritate, non *πεπληγμένῳ*: item *ὄρτυγος*, " non *ὄρτυγι*. Vide et hujus Poëtæ Enarratorem: " item Pollucem, ap. quem est *στυμφοκόπος*." [In Brunckii Ed. sic extat locus: *καὶ γὰρ εἶκεν ὄρτυγι Ὑπὸ στυφοκόμπου τὴν κεφαλὴν πεπληγμένω*: ubi ita agitur de h. v. " Ὑπὸ στυφοκόμπου. Sic quidem libri omnes, hancque scripturam agnoscunt præter Scholiastem, quem descripsit auctor Etym. M., Hesychius et Suidas. Mendosa tamen est. Genuinam nominis formam satis declarat J. Poll. 7, 136. Ὁ *γὰρ ὀρτυγοκόπος ἐστὶν ἐν χρήσει, καὶ ὀρτυγοπώλης· καὶ στυφοκόπους αὐτοὺς οἱ κωμῳδοὶ καλουσιν*: 9, 107. *Καὶ μέντοι καὶ τὸ ὀρτυγοκοπεῖν παιδιὰ, καὶ τὸ πρᾶγμα ὀρτυγοκοπία, καὶ οἱ παίζοντες ὀρτυγοκόποι, καὶ στυφοκόποι ἐκαλοῦντο*. Sic ap. Onomasticum leg. esse vere censet Kuhnius, monens *στυφοκόπους* dici Coturnicum magistros a *στύφω*, Spisso, Crassum reddo, quia nutriebant coturnices, et *κόπτω*, Cædo, quia in commissionibus cædebant, vellicabant coturnices. Quid, malum, siguificatio verbi *κομπέω* commune habet cum *ὀρτυγοκοπίᾳ*? Insititiam esse ajunt literam *μ*. Quorsum? nonne Comicis metris, nam vox illa Comica est, quod probe observandum, tam apta est tertia brevi quam longa? Sic multis in libris *ὄμβριμος* legitur, qua in voce etiam *μ* insititium esse tradunt: sed insitio illa barbarici commentum est. Vide quæ paucula notavimus ad Æsch. S. c. Th. 796. Ut gallinaceorum, publice Athenis coturnicum certamina exhibita fuisse fidem facit Lucian. 2, 918. Præterea ludus erat, quo se privatim oblectabant. Eum describit Meursius de Ludis Græcorum in Ὀρτυγοκοπία, ubi *στυμφοκύποι* habet, quam scripturam in altero l. exhibent Pollucis libri, non minus mendosam quam *στυφοκόμποι*. Simili errore in Scholiis legitur *ὑπ' ὀρτυγοκόμπου*. Genuinæ scripturæ indicium etiam servavit accentus. Nam si *κόμπος* pars esset compositionis hujus nominis, scribendum esset *στυφόκομποι*, non vero *στυφοκόμποι*. Hesychii interpretationem secutus est doctissimus Hemsterhusius, quam e snpradictis falsam esse liquet: *στυφοκόπος* dicitur Is, qui coturnicem suam contra alterius coturnicem committit. Græcum nomen vix Latino reddere possis. Si avis ipsa *στυφοκόπος* etiam appellata fuit, quod minus probabile videtur, nec tamen præfracte negare ausim, et in gallinaceorum pugna validior gallus sic dictus fuit, hic, quia de coturnice agitur, saltem vertendum erat: Similis est coturnici a validiore in pugna caput ictæ. Sed malim, A lusore caput ictæ." Brunck. Vide Gronovii Obss. 1, 2. p. 20.] " Τυμφόκοι ap. Comicos *οἱ ὀρτυγοκόποι*. " Vide J. Poll. Supra *στυμφοκόποι*." Ὑπέρκομπος, Supra modum jactabundus, Jactator supra modum gloriosus: *ὑπέρκομποι τάχει νῆες*, Celeritate præstantes naves, et celeritatis suæ veluti jactatrices: quales sunt actuariæ. Plut. Themist. [Æsch. S. c. Th. 397. 410. Pers. 342. 796. 829. 833. Vide Blomf. Gloss. " Casaub. ad Inscr. Her. p. 354. Cren., Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 353. Aj. 127. ad Lucian. 1, 450. Wakef. Herc. F. 1089." Schæf. Mss.] Ὑπερκόμπως, Supra modum jactauter, Jactabunde, Superbe, *ὑπερηφάνως*, Hes. Ὑψίκομπος, Elatus, Jactator, Qui jactando se effert, Superbus, i. q. *ὑπέρκομπος*. Ὑψικόμπως, Superbe, Arroganter, Soph. Aj. (766.) Ὁ δ' *ὑψικόμπως καὐφρόνως ἠμείψατο*, Nimium se efferendo et jactitando, Nimis superbe: se sc. etiam absque deorum ope vincere posse. Φιλόκομπος, Jactationis amans, Qui sese jactitare amat et efferre. [Suid.] Φιλοκομπέω, Jactationum amaus sum, Jactitare et efferre me amo. Unde *φιλοκομπῶν* ap. Suid., *μεγαλορῥημονῶν, ὁ ἑαυτὸν ὑψῶν*. [Apud Phot. Φιλοκόμπων, (sic,) *μεγαλορῥήμων, ὁ ἑαυτὸν ὑψῶν*. * Φιλοκομπία, Cyrill. c. Jul. 10. p. 353. * Ἀφιλόκομπος, Idem in Levit. p. 375. " Andr. Cret. 60. 65." Kall. Mss. * Ἀφιλοκομπέω, Cyrill. in Jo. 13. p. 727. * Ἀφιλοκομπία, in Isaiæ 41. p. 536. * Ἀφιλοκόμπως, Andr. Cr. 61. * Ψυχόκομπος, Pisid. Opif. 407.]

Κομπώδης, Jactans sui, Jactabundus, Thuc. 2, (62.) Οὔτ' *ἐγὼ ἐν τοῖς πρὶν λόγοις οὐδ' ἂν νῦν ἐχρησάμην κομπωδεστέραν ἔχοντι τὴν προσποίησιν*. Et *τὸ κ.*, Janctantia s. Jactatio sui. [Plut. Sulla 16. et 7, 272.] Κομπωδῶς, Jactauter, Jactabunde, [vide Ἐπικομπέω.]

Κομπηρὸς, Jactans sui, Jactabundus, i. q. *κομπός*. [* " Κομπηρῶς, Basil. Ms. Schol. in Greg. Naz. p. m. 41." Bast. in Ind. Scap. Oxon.]

Κομπέω, Crepito, Strepitum edo, qualem aper acuens s. collidens dentes: Crepitare dentibus, Plaut. Item generalius pro Sonitum edo: ut thorax æreus, in quem emissum telum est, resonat. Il. M. (151.) Ὡς τῶν *κόμπει χαλκὸς ἐπὶ στήθεσσι φαεινὸς Ἀντην βαλλομένων*, sc. ut in venatione apri, *ὑπὸ κόμπος ὀδόντων γίνεται*. Æra crepitantia, Virg. Arma crepitantia, Ovid. Dicitur etiam de Vasorum souitu, *ἐπὶ τοῦ τῶν σκευῶν ἤχου*, Eust., addens, *κομπεῖν γοῦν χύτραν ἢ λοπάδα φησὶν ὁ Λαέρτης ἐν τοῖς τῶν Σοφιστῶν Βίοις*. ‖ Crepo, ea signif., qua Horat. dicit, Quis post viua gravem militiam aut pauperiem crepet?

Item, Sulcos et vineta crepat mera. Soph. Aj. (770.) Τοσόνδ' ἐκόμπει μῦθον, Ista crepabat verba, Jactanter efferebat: de Ajace, qui dicebat, ἐγὼ δὲ καὶ δίχα Κείνων (θεῶν) πέποιθα τοῦτ' ἐπισπάσειν κλέος. Eur. Or. (563.) δράσας δ' ἐγὼ Δεῖν', ὡς σὺ κομπεῖς, τόνδ' ἔπαυσα τὸν νόμον, Ut tu jactitas, μεγαλορρήμονεῖς. Item κομποῦμαι, Jactanter aliquid dico: ut κομπῶ. Thuc. 6. Ὅσοιπερ κομποῦνται, i. e. κομπαστικῶς λέγουσι, VV. LL. [" Thom. M. 554. Markl. Suppl. 127. Lobeck. Aj. p. 403. Brunck. 1230." Schæf. Mss. Æsch. Pr. 946. * Διακομπέω, Athen. 212.] " Ἐγκομπέω, Jactito me in, s. Ostento me inter, ut " ap. Plut. (8, 306.) Κατὰ τὸ Καφεισίου σῶμα, καλης " ἐσθῆτος δεόμενον ἵνα τοῖς ἐρασταῖς ἐγκομπὴσηται, " τοσούτοις οὖσι. Ita enim legendum videtur pro " ἐγκομπίσηται: nisi malis ἐγκομπάσηται, eodem " manente sensu." Ἐπικομπέω, Jactito, Ostento, Thuc. 4, (126.) p. 162. Ἄπωθεν ἀπειλαῖς τὸ ἀνδρεῖον μελλήσει ἐπικομποῦσιν, Se ituros ac fortitudinem suam declaraturos verbis minacibus jactitant: 8, (81.) p. 288. Ὑπισχνεῖτο δ' οὖν τάδε μέγιστα ἐπικομπῶν ὁ Ἀλκιβιάδης, Magnificis et jactabundis verbis res maximas promittebat, κομπωδῶς λέγων, Schol. [" Thom. M. 545." Schæf. Mss.] Περικομπέω, Circumquaque jacto, Thuc. 6, (17.) p. 203. Καὶ μὴν οὐδ' ὁπλῖται οὔτ' ἐκείνοις, ὅσοι περικομποῦνται, Quot esse maguificis verbis vulgo jactatur. Nam Vulgo jactatur, Cic. in hac signif. dicit; Sil. Fama jactatur; Liv. Jactata sermonibus res ap. Romanos. Sed Gr. verbum amplius signif. [Joseph. 1020.] Ὑποκομπέω, Crepitum s. Sonitum subtus edo, Plut. (8, 672.) loquens de sacerdote Judaico, Κώδωνες δὲ πολλοὶ κατακρέμανται τῆς ἐσθῆτος, ὑποκομποῦντες ἐν τῷ βαδίζειν, Subtus tinnientes, dum incedit.

Κομπάζω, i. q. κομπέω, ac inde derivatum, Eust. Ἐκ τοῦ ἐνταῦθα κυριολεκτουμένου κομπεῖν, τὸ κομπάζειν παρῆκται· ὃ παρὰ τοῖς ὕστερον στωμυλίαν δηλοῖ καὶ * στομφασμὸν * περιαντολογικὸν, ὡς καὶ τὸ κομπεῖν παρὰ Σοφοκλεῖ. Soph. Aj. (1122.) Μέγ' ἄν τι κομπάσειας, ἀσπίδ' εἰ λάβοις, Magnopere te jactitaris, Admodum superbus futurus sis. Bud. vertit Insolenter et fastuose dico, in Plut. Πρὸς ταῦτα Κράσσου κομπάσαντος ὡς ἐν Σελευκίᾳ δώσει τὰς ἀποκρίσεις, γελάσας ὁ πρεσβευτὴς, et quæ sequuntur. Idem Bud. interpr. Tumide et cum fastu effero, ap. Polyb. Ὡς γὰρ καὶ ἐμοῦ καλλίων ταῦτα κομπάζεις, ubi cum accus. construitur, ut κομπεῖν supra ap. Soph. quod Crepare interpretatus sum. Item in pass. κεκομπασμένος, VV. LL. ex Epigr. Temere jactatus. Et ap. Suid. ἐκομπάσθη, εἰς ὄγκον διετέθη, ἠπάτηται. [Barker. ad Etym. M. 836. " Boiss. Philostr. 420. 571. 619. Thom. M. 544. Markl. Suppl. 127. Wakef. Alc. 508. Eum. 209. 593. Abresch. Æsch. 2, 24. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 6. An κομπῆσαι Græcum? Valck. Diatr. 8." Schæf. Mss.] Κόμπασμα, Id ipsum, in quo nos jactamus, quo nos efferimus et gloriamur, Greg. c. Jul. Ὄναρ ἐφάνη τῶν ἀσεβῶν τὰ κ., Ampullæ et verba jactabunda. [Æsch. Pr. 361. 557. S. c. Th. 800. Aristoph. B. 971.] Κομπασμὸς, Jactatio, Jactantia, vel, ut Bud. interpr., Elatio, Insolentia verborum, i. e. τὸ κομπῶδες, Plut. [Sulla 16.] Κομπαστὴς, Jactator, Qui sese Jactat, i. q. κομπὸς, Schol. Eur. [Plut. Crasso 16.] Pro eod. dicitur ET Κομπαστεὺς, si VV. LL. credimus. [* Κομπασεὺς, Aristoph. Ὀρν. 1126. Προξενίδης ὁ Κ. " Fictum nomen gentile, tanquam si pagus esset Κόμπος dictus: Jactatorem signif. Vide nott. ad Conc. 362." Brunck. * Κομπαστικὸς, unde] Κομπαστικῶς, Jactabunde, More eorum, qui sese jactant. [* " Ἀκόμπαστος, Expers jactautiæ, ostentationis, gloriationis, Chrys. in Matth. Hom. 15. T. 2. p. 92, 39." Seager. Mss. Æsch. S. c. Th. 544. * " Ἀντικομπάζω, Plut. Antonio 62." Boiss. Mss.] Ἀποκομπάζω, Insolentius me effero, jacto. Significantius est quam simplex κομπάζω. In VV. LL. citatur ex Epigr. Ἀπεκόμπασε βραγχὸν, pro Raucum sonum edidit. Sed fortasse addendum fuit Cum fastu, aut aliquid hujusmodi. Et notandum est e verbo neutro factum fuisse activum. [" Jacobs. Anth. 11, 160." Schæf. Mss. * Ἐγκομπάζομαι, Plut. 8, 306. var. lect.: vide

A Ἐγκομπέω.] " Ἐκκομπάζω, Efferor, Insolesco, e " Soph." [El. 569.] Ἐπικομπάζω, i. q. ἐπικομπέω. Basil. ἐπικομπάζων accipit pro Magnificis verbis prædicans et efferens: quod odiosiore verbo Crepare dicitur, ut in Κομπέω annotavi, Ὁ τοίνυν τῶν ὄντων τὴν γνῶσιν ἐπικομπάζων, τέως τὴν τοῦ μύρμηκος φύσιν εἰπάτω. || Jactabundis verbis addo, Plut. Camillo (22.) Ἀληθεῖ λόγῳ τῷ περὶ τῆς ἁλώσεως ἐπικομπάσαι τοὺς Ὑπερβορέους, Veræ narrationi de captivitate jactanter addidisse Hyperboreos.

[* " Κομπὰς, Jactator, Diogen. 5, 46." Wakef. Mss.]

[* Κομπισμὸς, Μελισμὸς, * Τερετισμὸς, nomina Musica, Bryennii Harmonica p. 480.]

" Κομβακεύεται, Hes. affert pro κόμπους λέγει, " Inanes projicit ampullas, et susquipedalia verba. " Κομβεῖν, affertur pro Ornare, Comere: κομεῖν: " sed sine exemplo. Hes. vero κόμβησαν exp. ποιὸν " ἦχον ἀπετέλεσαν, quod fere et κομβακεύεσθαι est, " Inanibus verborum ampullis strepitare: verbo B " ficto ex ipso souo: unde et κομπεῖν ac κομπάζε- " σθαι. Apud Eund. reperio et κομβῆσαι expositum " ἀναλαβεῖν, Recipere, Recuperare: quod potius " κομίσαι dicitur. Κομβίζων, Idem affert pro φυσῶν, " Flans."

" Κόμπαλος Hesychio est * παλαιστροφύλαξ, Custos " palæstræ." [* " Κόμπελος, Bibl. Crit. 1, 1. p. 76." Schæf. Mss.]

" ΚΟΡΔΑΞ, ακος, ὁ, Cordax: Genus Saltationis " Comicæ quod ap. Græcos habitum est φορτικὸν, ut " tradit Athen. (631.) qui ipsum numerat inter τὰ " στασιμώτερα καὶ ποικιλώτερα καὶ τὴν ὄρχησιν ἁπλου- " στέραν ἔχοντα. Aristoph. Schol. scribit tria fuisse " saltationis genera: ἐμμέλειαν, Tragicam: σίκιννιν, " Satyricam: κόρδακα, Comicam: in qua solitos fuisse " αἰσχρῶς κινεῖν τὴν ὀσφὺν, Turpiter agitare s. mo- " tare lumbos, ut Hes. quoque ejus motus fuisse " scribit ἀσέμνους: passim igitur reprehenditur. A- " ristoph. N. (540.) οὐδὲ κόρδαχ' εἵλκυσεν. Ibid. Eu- C " polis suo Maricæ apposuit γραῦν μεθύσην τοῦ κόρ- " δακος ἕνεκα, Ad desaltandum cordacem. Et ap. " Theophr. Char. (6, 1.) si modo ejus iste liber est, " Ὁ ἀπονενοημένος ἀμέλει δυνατὸς καὶ ὀρχεῖσθαι νή- " φων τὸν κόρδακα, Scit sobrius quoque saltare cor- " dacem: alioquin a potis desaltari solitum." [" Kuster. Aristoph. 58. ad Lucian. 2, 281. Thom. M. 547. Coray Theophr. 198. Jacobs. Anth. 8, 343. Athen. p. 20. Ammon. 83." Schæf. Mss.] " INDE " Κορδακικὸς, Cordacicus, Cordaci conveniens, Cor- " dacem decens. Aristot. Rhet. l. 3. de rhythmis " loquens, scribit τὸν ἡρῷον esse σεμνὸν καὶ λεκτικὸν " καὶ ἁρμονίας δεόμενον: τὸν ἴαμβον esse αὐτὴν τὴν " τῶν πολλῶν λέξιν: ideoque oratorio numero ine- " ptum, utpote in quo oporteat esse σεμνότητα ut " possit ἐκστῆσαι: τὸν τροχαῖον vero esse κορδακικώ- " τερον: idque patere e tetrametris: esse enim τρο- " χερὸν ῥυθμὸν τὰ τετράμετρα. Unde Cic. de Ora- " tore, Aristoteles judicat heroum numerum grandio- " rem quam desideret soluta oratio: jambum autem D " nimis e vulgari esse sermone. Ita neque humilem " et abjectam orationem, nec nimis altam et exagge- " ratam probat: plenam tamen eam vult esse gra- " vitatis, ut eos qui audient, ad majorem admiratio- " nem possit traducere. Trochæum autem, qui est " eodem spatio quo choreus, Cordacem appellat, " quia contractio et brevitas dignitatem non habeat. " Et Quintil. 9, 4. Licet herous, qui est idem da- " ctylus, Aristoteli amplior, jambus, humanior vi- " deatur: trochæum, ut nimis currentem damnet, " eique cordacis nomen imponat. Ibid. dixerat ab " Ephoro fugi spondeum et trocheum, alterius tar- " ditate, alterius celeritate damnata. Est indidem " et VERB. Κορδακίζω, significans τὸν κόρδακα ὀρχοῦ- " μαι, Cordacem salto: Suidæ αἰσχρῶς ὀρχοῦμαι, " Turpiter et incoudite salto." [" Thom. M. 547." Schæf. Mss.] " Unde VERBALE Κορδακισμὸς, Cor- " dacis saltatio. Demosth. (23.) dicit a Philippo " despici et pelli qui ipsius τὴν καθημέραν ἀκρασίαν " του βίου καὶ μέθην καὶ κορδακισμοὺς ferre nequeant.

" Hesychio κορδακισμοὶ sunt τὰ τῶν μίμων γελοῖα καὶ " παίγνια: qui affert et Κορδαξίας pro ὀρχήσεως." [* Κορδάκισμα, Hes. v. * Κολλικονόμον. * Περικορδακίζω, Schol. Aristoph. Ἱππ. 694.]

ΚΟΡΕΩ, Verro, Purgo, Od. Υ. (149.) αἱ μὲν δῶμα κορήσατε ποιπνύσασαι, Domum verrite: verba Eurycleæ ad ancillas. Dem. (313.) de Æschine, Τὸ μέλαν τρίβων, καὶ τὰ βάθρα σπογγίζων, καὶ τὸ παιδαγωγεῖον κορῶν, Verrens: s. σαρῶν, ἤτοι καθαίρων καὶ καλλύνων τὸ ἔδαφος. Et τὸ κορούμενον, Purgamentum, Quod converritur. Item τρὶς κεκορημένον, Anacr., Quod ter verrendo mundatum est. [Eust. Il. Θ. p. 616, 45. conjunctim legit τρισκ.] || Everro, Everriculo expurgo, metaph. ap. Aristoph. Εἰρ. (59.) Κατάθου τὸ κόρημα, μὴ κόρει τὴν Ἑλλάδα, Schol. ἔρημον οἰκητόρων μὴ ποίει διὰ τὸν πόλεμον. At Suid. hic legit ἐκκόρει, ut infra annotavi. Ut autem versus constet, si ἐκκόρει legere velimus, scr. erit μὴ 'κκόρει. || Mundo, Orno, καθαίρω, καλλωπίζω: unde volunt esse Κόρος et Κόρη. || Curo, ἐπιμελοῦμαι. A qua hujus verbi signif. Suid. derivat κόρος et κόρη: quod nimirum juventus studiose curanda sit. Unde κορήσατε ap. Eund., ἐπιμελήθητε. Ceterum κορέω pro Verro videtur idem Suid. deducere a κόρος significante κλάδον: nam κορεῖν esse τὸ τοῖς κλάδοις σαροῦν. [" Bekk. Anecd. 365." Boiss. Mss. Barker. ad Etym. M. 1100-2. " Phryn. Ecl. 28. Thom. M. 404. 548. Eckhel. Doctr. Num. 4, 289. Græv. Lectt. Hes. 517." Schæf. Mss.] Κόρημα, Purgamentum, Id ipsum, quod verrendo collectum est, Sordes verrendo collectæ, J. Poll. 6, c. 15. Σπόγγοις δὲ καὶ σπογγιαῖς καθηράντων οἱ ὑπηρέται πάντα τὰ λείψανα της τροφῆς, τὰ ἐπὶ τοῦδαφος ἀπερριμμένα: quibus enumeratis subjungit, ἃ καὶ κορήματα κλητέον. || Etiam Ipsum σκεῦος, J. Poll. ambiguum an Illud, in quo purgamenta illa collecta deponuntur, an Scopas, quibus converruntur. Verba ejus sunt: Ἐπεὶ τῷ πυλωρῷ τὸ καθαίρειν καὶ καταρραίνειν τὴν οἰκίαν ἀναγκαῖόν ἐστι, τὰ πρόσφορα δὲ τούτων τῶν σκευῶν εἴπωμεν· οἷον κόρημα· καλεῖται δὲ οὕτω καὶ τὸ σκεῦος καὶ τὸ κάθαρμα, τὸ κορούμενον. Sed videtur potius accipere pro Scopis, Scopulis, ut Colum. vocat. Idem et Eust. testatur: Κορήσατε, inquit, exponens l. ex Hom. c., ἀντὶ τοῦ σαρώσατε, καλλύνατε· ὅθεν καὶ κόρημα τὸ σάρον, δι' οὗ φιλοκαλεῖται γῆ: quod et σάρωθρον et κόρηθρον. Sic accipitur ap. Aristoph. Εἰρ. (59.) Κατάθου τὸ κόρημα, μὴ κόρει τὴν Ἑλλάδα, i. e. κόσμητρον, τὸ σάρον, ᾧ εἰώθασιν ἀποκαθαίρειν τοὺς ῥύπους τῶν οἴκων, Schol. [Barker. ad Etym. M. 1100-2. " Cattier. Gazoph. 25. Phryn. Ecl. 28. 44. Thom. M. 547. Aristoph. Fr. 266." Schæf. Mss. * Κορημάτιον, Gl. Scopulæ, Barker. l. c.] Κόρηθρον, Scopæ, Scopulæ, i. q. κόρημα in posteriori signif. Id, quo pavimentum purgamus et mundamus: quod et κάλλυντρον et σάρωθρον. Lucian. (3, 61.) Λαβὼν ἂν ὁ ἀνὴρ τὸν μοχλὸν τῆς θύρας ἢ τὸ κ. Apud J. Poll. scribitur ETIAM Κόρυτρον, ut videbis in Παρακορέω: sed ea scriptura mendi suspecta est. Ἀκόρητος, ὁ, ἡ, Qui eversus s. scopis mundatus non est, Incultus, Minime ornatus, ἀκόσμητος, ἀκαλλώπιστος, Schol. Aristoph. N. (44.) Εὐρωτιῶν, ἀκόρητος, εἰκὴ κείμενος. [Eust. 951. * Λεωκόρητος, Phot. ἐξωλοθρευμένος· τὸ γὰρ λέως ἐστὶ τελέως· Ἀρχίλοχος· Λείως γὰρ οὐδὲν ἐφρόνεον· καὶ λεουργὸς ἀπὸ τούτου, ὁ μεγαλουργός. Cf. Λεωκόνιτος, et Barker. l. c.]

[* Ἀνακορέω, i. q. * ἀνακαλλύνω, Phryn. Bekkeri p. 14. * " Ἀποκορέω, ad Hesych. 1, 467, 2." Dahler. Mss.] Ἐκκορέω, Everro, Verrendo expurgo, Synes. Καλὸν οὖν εἰ πάντα εὐθετήσας ἐκκορήσειας καὶ ἐνθυμιάσειας τὸ δωμάτιον, Honestum igitur erit, si omnia digerens et componeus, etiam everras cubiculum, suffituque vapores. Sic Colum. Stabula frequenter everrenda et purganda. || Quemadmodum vero in hoc Senecæ dicto, Qui malignos sermones everrit, se ipse inquietat, hoc verbum accipi tradunt pro Curiose excutio; ita et ἐκκορέω Bud. interpr. Excutio ap. Alciphr. Ep. 38. Τοιούτου τινὸς βοηθήματος δεόμεθα, ὃ τὸν πολὺν αὐτοῦ τύφον, ἀλλ' οὖν καὶ τὴν κραιπάλην ἐκκορήσειεν. Sed diversa tamen signif. Excutio in his duobus ll. capitur: nec incommode reddideris etiam Abstergere queat. || Quo porro sensu Cic. in Verrem dicit, Quam tu domum, quam urbem adiisti, quod fanum denique, quod non eversum atque extersum reliqueris? i. e., expilatum s. compilatum, ead. prope ap. Suid. μὴ ἐκκόρει τὴν Ἑλλάδα. Sed diversitas est in iis, quæ everruntur; ibi enim de bonis intelligitur, at hic de ipsis incolis accipi Suid. vult, exponens, ἔρημον ποιῶν οἰκητόρων διὰ τῶν πολέμων. Posset etiam aliquis exponere Everriculo purga; nam everriculum i. est q. sagena. Locus is est Aristoph. Εἰρ. (59.): ac in vulg. Edd. non ἐκκόρει legitur, sed κόρει, idque ap. Schol. quoque. || At ἐκκορηθείης erat ἀρὰ quædam ap. vett. pro ἄρδην ἀπολεσθείης, ut idem Suid. docet, e Menandro citans ἐκκορηθείης σύ γε. Eust. exp. ὅλως ἐκτμηθείης. " Hes. " ἐκκοροῦσιν exp. non solum * ἐκκαλλύνουσιν, sed etiam " φθείρουσιν." ["Phryn. Ecl. 28. Thom. M. 548. Coray Theophr. 291. Jacobs. Anth. 9, 115. Bergler. Alciphr. 170. (1, 37. 3, 62.)" Schæf. Mss.] Παρακορέω, Converro, Verro, J. Poll. 6, (94.) Παῖς ἐκκορείτω, παρακορείτω, καθαιρέτω, καλλυνέτω, σαιρέτω, κορύτρῳ ἢ καλλύτρῳ. A Phrynicho exp. * παρακαλλύνω. [Athen. 408. 665.] Περικορέω, Circumcirca verro, Converro. [Barker. ad Etym. M. 1111.] Περικόρημα, Purgamentum, Sordes circumquaque verrendo collectæ, περικάθαρμα, * περισάρωμα. [Anecd. Bekkeri p. 296.]

" Ἀκόρευτος, ap. Hes. legitur expositum non solum " ἀκόρεστος, ἄπληστος, Insatiabilis, Inexplebilis; sed " etiam * ἀσάρωτος, Scopis non mundatus: tanquam a " κορεύω significante idem cum κορέω."

" Ζάκορος, Ædituus, Dei minister: ut ap. Cic. Mi- " nistri publici Martis. Plut. Camillo, Ἱερεῖς τε καὶ " ζάκοροι θεῶν:" [Sulla 7.] " Athen. (590.) Δεισι- " δαιμονῆσαί τε ἐποίησε τοὺς δικαστὰς τὴν ὑποφῆτιν καὶ " ζάκορον Ἀφροδίτης μὴ ἀποκτεῖναι: de Hyperide " defendente Phrynen meretricem. Etym. quoque " ζάκορος est νεωκόρος i. e. ἡ διακονοῦσα περὶ τό ἱερόν: " ut et Nicandro ἡ κοσμοῦσα τὸν ναύν: s. ὁ ἱερεὺς ὁ " τὸν ναὸν κοσμῶν καὶ σαρῶν, παρὰ τὸ κορεῖν, quod " Atticis signif. σαίρειν. Sed eod. Etym. teste ζά- " κορος dicitur etiam ὁ ὑπηρέτης, Minister, Famulus: " s. ἡ ὑπηρέτις, Ministra, Famula: ut, Ἐπίθες τὸ πῦρ " ἡ ζάκορος οὑτωσὶ καλῶς. Nam et famulorum famu- " larumque ministerio in verrendis expurgandisque " ædibus utimur. Porro quod attinet ad ζα in hoc " comp., annotat Lex. meum vet., non esse hic " ἐπιτατικὸν, sed positum pro præpositione διὰ, ut sit " διάκορος, i. e. ἡ περὶ τὸν ναὸν διακονοῦσα. Æolico " enim more τὸ διὰ verti in ζα: quomodo ζάπλουτος " dici pro διάπλουτος, et ζαφλεγὴς pro διαφλεγής. " Non male igitur et illi qui ζαβάλλειν pro διαβάλ- " λειν positum volunt: unde sit ζάβολος pro διάβο- " λος." ["Thom. M. 404. 622. Jacobs. Anth. 9, 306. Eckhel. Doctr. Num. 4, 289. Toup. Opusc. 1, 153. Emendd. 1, 232. 4, 449. ad Charit. 314." Schæf. Mss. Buttmann. Lexil. 220.] " Ὑποζάκορος ex He- " rod." [6, 134. 135.] " affertur pro Administer: " sed potius fuerit interpretandum Administer ζα- " κόρου." [* " Ζακορεύω, Inscr. Murator. p. 180." Boiss. Mss. " Ad Charit. 315." Schæf. Mss. * " Ἱεροκόρος, Templi ædituus, Method. 412." Kall. Mss.]

ΚΟΡΟΣ, ὁ, Puer, Juvenculus, Catull. Qui flosculus es juvenculorum, s. Filius, παῖς, Hes.: Eubulus ap. Athen. (47.) Οὗ ῥᾷστα δὴ [ῥᾷστ' ἀεὶ] πεινῶσι Κεκροπιδῶν κόροι Κάπτοντες αὔρας, ἐλπίδας σιτούμενοι, Juvenculi s. Juvenes Cecropidæ, h. e. Athenienses. Aliud exemplum e Plut. habes in Κόρη. Κόρος, Novellum germen; sic enim nonnulli scr. existimant, non κορὸς, ut ap. Gal. scribitur in Lex. Hippocr. κορούς, τὰς ἀπὸ τῶν κλάδων παραφύσεις, τὰ νέα βλαστήματα. Apud Hes. certe κόρος accentu in priore exp. νέα βλαστήματα. Et ap. Suid. κλάδος. || Eid. Hes. κόρος est κάλλυντρον: q. v. Scopas signif., i. e. κόρηθρον. [Barker. ad Etym. M. 1101. n.] || Item Πλέγμα μυρσίνης πεποιημένον: quibus verbis Scopas itidem eum intelligere existimo; præsertim cum oxymyrsine, quæ myrtus sylvestris est, Lat. Scopa regia dicatur, si Scrib. Largo credimus. [Κόρους

πλεκτοὺς ἀκραιφνεῖς μυρρίνης, Strattis ap. Etym. M. v. Κόρυθάλη.] Quæ expositiones si veræ sunt, primo loco ponendæ fuissent; nisi aliquis mallet eas præcedere ipsum κορέω, ut σάρον verbo σαρόω præponeudum est. || Κόρος, Hesychio πλῆθος ἀνθρώπων: quale quid signif. etiam χορός. || Item Κόρος, Mensuræ genus quadraginta medimnum et unius, Joseph. A. J. 3. fin. ut docet Bud. de Asse. Hesych. quoque dicit esse μέτρον τι σιτικόν. [Continet sex medimnos Atticos, secundum Joseph. A. J. 15, 9, 2. Vide Schleusner. Lex. N. T. " Athan. 2, 77." Kall. Mss. * Ἡμίκορος, Dimidium cori, Inc. Hos. 3, 2.] " Ἡμικόριον, Dimidia cori pars. Apud Hes. legitur " ἡμικύλλιον, diciturque esse μέτρον οἴνου: ab aliis " exp. ἡμιχοίνικον." At vero de etymo nominis κόρος, cui primum locum tribui, dicam in Κόρη. [" Gesner. Ind. in Orph., ad Timæi Lex. 150. ad Herod. 655. Filius, Valck. Diatr. 145. Brunck. ad Andr. p. 136. ad Trach. 646. Germen novellum, T. H. ad Plutum p. 469. 471." Schæf. Mss. * Κόρος, ἡ, Hippocr. 1200. Ἱπποθόου ἡ κ., Filia Hippothoi.] Ἀμφίκορος, Medius inter tres fratres, ὁ μέσος τριῶν ἀδελφῶν, Hes. Suid.

Κόριψ, Juvenculus, Adolescentulus, νεανίσκος, Hes. " Κόρυξ, Eid. est etiam νεανίσκος."

" Κοριάω, Effero me. Hes. enim κοριῶντα affert pro " γαυρούμενον: pro quo infra κορωνιῶντα." [Intelligendum videtur Juveniliter exultantem: cf. Κορίσαι.]

Κόρη, Pupa, Puella, Juvencula, a κόρος: utrumque autem a κορέω, quod est καλλύνω, Venusto: quod ea ætas cultior sit et ornatior. Alii autem a κορέω, τὸ καθαίρω, ut sit Quæ pura adhuc est et a viro intacta, ἡ ἄφθορον ἔχουσα τὴν ἡλικίαν. Alii a κορέω pro ἐπιμελοῦμαι, quoniam πολλῆς ἐπιμελείας δέονται οἱ νεώτεροι. Nonnulli vero a κείρω derivant, ut sit ἡ κειρομένη καὶ ἔτι νεάζουσα: quæ etym. affertur præter superiores a Schol. Theocr., necnon in quodam nostro Lex. vet. Xen. A. (1, 3.) Τὰς κ. οἱ ἄλλοι Ἕλληνες ἡρεμιζούσας ἐριουργεῖν ἀξιοῦσι: paulo ante, Κόρας καλῶς δοκούσας παιδεύεσθαι. Apud Athen. (555.) Ἐν Λακεδαίμονι εἰς οἴκημά τι σκοτεινὸν πᾶσαι συνεκλείοντο αἱ κ., συγκλειομένων καὶ τῶν ἀγάμων νεανίσκων: (566.) de juvenibus et puellis in Chio, Καὶ ὁρᾷν προσπαλαίοντας τοὺς νέους ταῖς κ.: (516.) Τῶν ἑταιρισμῷ τὰς ἑαυτῶν κ. ἀφοσιούντων, Quibus mos est puellas suas Veneri meretrici prostitutæque consecrare. Plut. Lyc. (14.) p. 15. Οὐδὲν ἧττον εἴθισε τῶν κόρων τὰς κ. γυμνάς τε πολιτεύειν καὶ πρὸς ἱεροῖς τισιν ὀρχεῖσθαι, καὶ ᾄδειν, τῶν νέων παρόντων καὶ θεωμένων: ubi quos κόρους vocat, paulo post νέους appellat. Idem Eur. ap. Athen. (61.) in quodam Epigr. de matre, μετὰ δύο ἀῤῥένων τελείων, μιᾶς δὲ παρθένου, Fungos lethiferos comedente, Μητέρα, παρθενικήν τε κόρην, δισσούς τε συναίμους Ἐν ταυτῷ φέγγει μοιριδίῳ φθιμένους. Plato (de LL. 7. p. 373.) Καὶ τούτων μαθητὰς τοὺς ἐν τῇ πόλει παῖδάς τε καὶ ἄνδρας, καὶ κ. καὶ γυναῖκας πάντων τούτων ἐπιστήμονας. In quibus exemplis omnibus de Juvencula innupta dicitur. Aliquando commodius redditur Virgo. Dem. (540.) παῖς κ., Puella virgo; et e Plat. de LL., K. καὶ δέσποινα, Virgo et domina, de Minerva. Sicut vero Dem. dicit παῖς κ., adjective, ita infra Athen. κ. θυγατέρες. Nonnunquam accipitur pro Filia, θυγάτηρ. Apud Athen. 13. (p. 556.) Καὶ ἑπτὰ μέντοι γε ἡμέραις πεντήκοντα διεπαρθένευσε Θεστίου κόρας: nisi quis hic malit subintelligere θυγατέρες, ut adjective accipiatur, sicut ap. eund. Athen. 8. Ἦσαν κ. θυγατέρες αὐτῷ, Filiæ adolescentulæ s. virgines. Pro Filia ap. Isocr. quoque accipitur, teste Bud. citante h. ex eo l. de Pirithoo, (Hel. Enc. 10.) Βουληθέντος αὐτοῦ μνηστεύσαι κόρην τὴν Διὸς καὶ Δήμητρος. Non tantum vero de Innupta puella dicitur, ut in ll. præc. sed etiam de Nupta, verum ea juvencula adhuc, quam Hom. κουριδίην ἄλοχον dicit. Herodian. 3, (10, 14.) de filia Plautiani in matrimonium collocata Antonino Caracallæ, Ἀπεχθῶς πάνυ πρὸς τὴν κ. διέκειτο, Puellam ipsam pessime oderat, Polit. in Diog. L. Pyth. 409. Τίμαιός τέ φησιν ἐν δεκάτῃ Ἱστοριῶν λέγειν αὐτὸν τὰς συνοικούσας ἀνδράσι, θεῶν ἔχειν ὀνόματα, κόρας, νύμφας, εἶτα μητέρας καλουμένας. || Κόρη s. Κ. Περσεφόνη, dicta fuit etiam Proserpina filia regis Molossorum, cui nomen Ἄδης: eo quod decentes forma mulieres Molossi vocent κόρας. Hanc amabat Pirithous, ac noctu rapere volebat: quo cognito, pater ipsius Ἄδης canem, quem habebat, ante fores ligavit, a multitudine *τρικέρβερον dictum: is venientem e compacto Pirithoum interemit, ac ipsam quoque κόρην auxilio ei venientem: quam a Plutone raptam fuisse postea dixerunt. Ita Suid. Isocr. autem hanc κόρην, Prosepinam, paulo ante vocavit κόρην τὴν Διὸς καὶ Δήμητρος, Filiam Jovis et Cereris: quam a Plutone raptam poetæ dicunt. Aristoph. Σφ. (1438.) εἰ ναὶ τὰν Κόραν Τὴν μαρτυρίαν ταύτην ἐάσας ἐν τάχει, Ἐπίδεσμον ἐπρίω, Næ per Proserpinam, ubi annotat Schol. Siculis familiare fuisse hoc juramentum, quod ibi Proserpina a Plutone rapta fuisse credatur. Xen. Ἑλλ. 6, (3, 4.) p. 345. Τὰ Δήμητρος καὶ Κ. ἄῤῥητα ἱερά, Nausicrates ap. Athen. (330.) Αἷς καὶ θεὰν τιμῶσι Φωσφόρον Κ., Δείπνων ὅταν πέμπωσι δῶρα ναυτίλοι. || Lycophron κόρας vocat naves πρωτοπλόους, i. e. Primum in aquam conjectas, VV. LL.: Eust. vero ab eo naves μιλτοπαρῄους vocatas fuisse κόρας annotat, quod ταῖς κόραις οἰκεῖον sit τὸ μιλτοπάρῃον. || Pupa, Imaguncula pueri aut puellæ aut etiam alterius animalis. Etym., κόρη τὸ σμικρὸν ἀγαλμάτιον τὸ γύψινον ἢ πήλινον. Unde Κοροπλάθος infra. || Pupilla, Major oculi circulus intra iridem comprehensus, per quem cernimus; qui non aliud revera est quam tunicæ ῥαγοειδοῦς foramen, in eum usum a natura factum, ut per ipsum res visibiles humori crystallino facilius paterent: per pupillam enim cernimus, non quod ea sit præcipuum videndi instrumentum, sed quod spiritui visorio per eam via pateat, nec possit aliter visio fieri. Rufus τὴν κόρην esse dicit τὸ ἐν μέσῳ τοῦ ὀφθαλμοῦ βλεπόμενον: scribitque eand. alio nomine ὄψιν vocari: γλήνην autem, Simulacrum, quod in pupilla cernitur: quam tamen multi Pupillam etiam interpr. Alio vero l. Idem scribit κόρας dici τὰς ὄψεις· γλήνας, τὰ μέσα τῶν ὀφθαλμῶν, δι' ὧν ὁρῶμεν: vel, ut aliis placet, τὴν ὄψιν μέν, ᾧ βλέπομεν· κόρην δὲ καὶ γλήνην, τὸ εἴδωλον τό ἐν τῇ ὄψει. Eleganter in ambiguo ludens Orator quidam ap. Plut. (8, 96.) ait τὸν ἀναίσχυντον ἐν τοῖς ὄμμασιν οὐκ ἔχειν κόρας, ἀλλὰ πόρνας: nam τῶν κορῶν est αἰσχύνεσθαι. Et Longin. (4, 5.) e Timæo, Ὅ τίς ἂν ἐποίησεν ἐν ὀφθαλμοῖς κόρας, μὴ πόρνας ἔχων; || Κόρη ap. Hippocr. τὸ ὑπερικὸν, Gal.; habet enim fructum κορίῳ similem. Gorr. [" Phryn. Ecl. 25. Thom. M. 548. 550. Wakef. Herc. F. 609. Eum. 69. Jacobs. Anth. 12, 353. 354. Villois. ad Long. 64. Brunck. ad Eur. Bacch. 736. Eur. Hipp. 141. Phœn. 1333. Valck. p. 287. 403. 745. ad Od. T. 546. Puella, Pupilla, Heyn. Hom. 5, 443. Imago, Heind. ad Plat. Phædr. 199. Pupa, Jacobs. Anth. 11, 253. ad Mœr. 234. ad Timæi Lex. 165. Toup. Opusc. 1, 405. Filia, Antip. Th. 46. Femina, Bast Lettre 134. Plut. 3, 167. Cor. Proserpina, Brunck. Apoll. Rh. 124. Valck. Adoniaz. p. 386. Hipp. p. 181. Pierson. Veris. 179. Eichst. Quæst. 76. ad Herod. 413. 648. Puella nupta, ad Xen. Eph. 199. Pupilla oculi, Musgr. El. 448. Wakef. Phil. 142. Jacobs. Anth. 10, 55. D. R. ad Longin. 248. Toup. 285. Musgr. Phœn. p. 191. Oculus, Theocr. 6, 30. Valck. Phœn. p. 466. Brunck. ad Soph. Œd. T. init. Vestis pars, Morus ad Xen. Hellen. 55. (2, 1, 6.) Zeun. ad K. Π. 744. 746. An Numi genus? Jacobs. Spec. 108. De rebus inanimatis, Casaub. ad Athen. 133. De colonia, ad Herod. 750. Metaph., Jacobs. Anth. 7, 230. 12, 145. Kuster. Aristoph. 125. Abuud., Lobeck. Aj. p. 381. Conf. c. κόμη, Wakef. Diatr. 30. Κόρας conf. c. κύνας, Porson. Or. 605. K. Διὸς, de fonte, Jacobs. Anth. 11, 402. K. ἀλὸς, λίμνης, Toup. Opusc. 2, 130. Κόρη, Κόρος, Reiz. Acc. 116. Κόρα, de hac formula Dorica, Valck. Hipp. p. 281. Κόρα Παλλὰς, Musgr. Herc. F. 1003. Voss. Arist. 1, 52. Κόραι, Parcæ, Eichst. Quæst. 74." Schæf. Mss. Τὰ κόρα μοι ἐπιτεθόλωσθον, Lucian. 2, 326.]

Κορακόσμιον, Puellarum s. Virginum ornamentum: κορακόσμια ap. Suid. τὰ τῶν παρθένων κοσμήματα. Unde Hes. emenda. [" Heyn. Hom. 8, 628. Bast Lettre 159. Heindorf. ad Phædr. 199. Toup. Opusc.

1, 405. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 60. ad Timæi Lex. 166." Schæf. Mss. Hes. v. Σίλλυβα, Anecd. Bekkeri 1, 102.] Κοροπλάθος, Puparum fictor. Sunt autem Pupæ imagunculæ quædam puellares, quibus virgines in prima pueritia lusitare solebant, donec jam pubertati vicini eas Veneri offerrent. Suidæ κοροπλάθοι sunt οἱ τοὺς κόρους ἢ κόρας πλάττοντες κηρῷ ἢ γύψῳ: item et Quorumvis animalium simulacra e luto fingentes. J. Poll. Τὸ μὲν δὴ ξύλον, εἰς ὃ πλέκουσι τὸ πῖλον οἱ κοροπλάθοι, κάνναβος καλεῖται: Idem, Τῶν δὲ κοροπλάθων ἴδιον τὸ τὰ * χολοβαφῆ βάπτειν, τὰ χρυσοειδῆ. Lucian. (2, 347.) Τοῖς ὑπὸ τῶν κοροπλάθων εἰς τὴν ἀγορὰν πλαττομένοις ἐοικώς. Utitur etiam Isocr. ἐν τῷ περὶ Ἀντιδοσ. Christodulus tamen existimat dicendum potius κουροπλάθος. [Julian. Cæs. 27. not.] Pro eod. dicitur ETIAM Κοροπλάστης, Etym. Est autem ei κοροπλάστης ὁ τὰ ζῶα διαπλάττων· οὐ γὰρ μόνον κούρους ἢ ὁμοίας κόρας πλάσσει, ἀλλὰ πᾶν ζῶον: quæ ad verbum habentur et in quodam nostro vet. Lex. Idem tamen agnoscit et alterum vocab. Subjungit enim, Καὶ κηροπλάθους, τοὺς ἐκ κηροῦ ἢ πηλοῦ ἢ τοιαύτης τινὸς ὕλης πλάττοντας κόρας ἢ κούρους. ["Κοροπλάθος, Κοροπλάστης, Thom. M. 552. Heindorf. ad Plat. Theæt. 298(=147.) Cornar. Ecl. p. 22. ad Mœr. 234. 242. ad Timæi Lex. 149. 165. T. H. ad Lucian. 1, 206. Toup. Opusc. 2, 130. * Κοροπλαθικὸς, ad Timæi Lex. 166. Thom. M. l. c." Schæf. Mss. Procl. in Plat. Tim. 2. p. 120.]

Κοραγέω, Puellam s. Virginem abduco: κοραγεῖν τὸ ἁπάγειν τὴν κόρην, Hes. "Κοράμβλη, a quibus-"dam dicitur ἡ κράμβη, Brassica: utpote ἀμβλύνου-"σα τὰς κόρας. Ita Lex. meum vet. et Etym. ap. "quem sine λ scriptum. Aristoph. Schol. (Ἱππ. "536.) τὴν κράμβην ap. Atticos dici κοράμβλην tra-"dit, διὰ τὸ τὰς κόρας βλάπτειν." [Koen. ad Greg. Cor. 58." Schæf. Mss.] Κόροιφος, Virginum corruptor, VV. LL. Vide Κόρσοιφος ap. Etym.

[* Δίκορος, Anonym. de Physiogn. ap. Boiss. ad Marini Vitam Procli p. 130. ὀφθαλμός. Cf. Plin. H. N. 7, 2. Eust. Il. B. 595.] "Λειοκόρης, Hesy-"chio ὁ τελείως ἐκκεκαυμένους τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων. "Ordo alphabeticus pro eo requirit Λειψοκόρης." [Barker. ad Etym. M. 1102. * Μεγαλόκορος, Aet. 7. p. 133. Οἱ μελανόφθαλμοι φύσει μεγαλόκορά εἰσι. * Μελάγκορος, Tzetz. Chil. 12. p. 235. "Is. Porphyrog. in Allatii Exc. 309. 316." Boiss. Mss. * "Πλατυκορία, * Πλατυκορίασις, i. q. μυδρίασις, et oppositum τῷ * στενοκορίασις, Veget. Mulomed. 2, 16. not." Schn. Lex. * "Στεινόκορος, Jo. Geometra in Lemmate c. 34. Paradisi." Boiss. Mss. * "Τρίκορος, Etym. M. Schol. Od. Σ. 297." Wakef. Mss.] Κορικὸς, Puellaris, Virginalis. At non receptum esse h. v. docet J. Poll. Κορικὸν ἐρεῖς τὸ παρθενικόν· εἰ καὶ μὴ λίαν δόκιμον. Κορικῶς, Puellariter, ut Plin. Jun. loquitur, Puellarum more, γυναικικῶς, ὡς κόραι, ut Suid. et Hes. exp. Philo V. M. 1. Οἱ δὲ νεανίαι κ. ἤδη τρυφᾶτε, Puellarum in morem diffluitis. ["Bergler. ad Alciphr. 277. (3, 1.) Valck. Phœn. p. 549." Schæf. Mss.] Κορίκιος, Ad virginem s. puellam spectans: κ. πρᾶγμα, J. Poll. [Schneidero susp.]

Κόριον, Pupa, Puellula, Athen. (612.) Οὕτως ἐρωτικῶς τὸ κ. μετεχειρίζετο, τῆς ἡλικίας αὐτῆς ἀπολαύων, ἧς ῥᾷον τοὺς ὀδόντας ἀριθμῆσαι ὅσῳ ἐλάττους ἦσαν, ἢ τῆς χειρὸς τοὺς δακτύλους. Qualis fere jocus est ap. Martial. 4. Pupam se dicit Gellia, cum sit anus. || Sacrificium pro pueris juvenculis, J. Poll. Εἰς τούτους, τοὺς τε κούρους καὶ τὰς κόρας εἰσῆγον· καὶ εἰς ἡλικίαν προελθόντων, ἐν τῇ καλουμένῃ κουρεώτιδι ἡμέρᾳ, ὑπὲρ μὲν τῶν ἀῤῥένων, τὸ κ. ἔθυον, ὑπὲρ δὲ τῶν θηλειῶν, τὴν γαμηλίαν. || Κόριον ET Κορίαννον, SIVE Κορίανον, Coriandrum, Frutex caule exili, sesquicubitali, ramoso, folio adianti, rotundo capite, cicutæ odore gravi, semine rotundo nudoque, radice lignosa, brevi, neque adeo fibrosa. Vetustiores Græci, inquit Gal., κορίαννον nominabant, at recentiores Medici omnes κόριον appellant. Crediderunt aliqui sic vocatum a cimicibus, quod folia et caules eos olent: sunt qui ἀπὸ τῆς κόρης, A pupilla, dictum velint, quasi κορίαμβλον, Hebetantem oculorum pupillas. Hæc inter alia Gorr. Diosc. (3.) c. 71. Κόριον ἢ κορίαννον, γνώριμον, δύναμιν ἔχον ψυκτικήν. Nicander 'A. (157.) οὐλόμενόν γε ποτὸν κορίοιο δυσαλθές: [Θ. 874. ὀρειγενές.] Idem dicitur et κολίανδρον, Schol.: Plin. 26, 8. Ead. præstat hypericon, quam alii Chamæpityn, alii Corion appellant: sicut et Diosc. 3, 171. Ὑπερικὸν, οἱ δὲ ἀνδρόσαιμον, οἱ δὲ κόριον, οἱ δὲ χαμαιπίτυν. || Κορίανον dicitur etiam Aunulus, qui in indice digito gestatur, J. Poll. 5. de nominibus mundi muliebris, Καὶ ἕτερον κορίαννον, τῷ λιχάνῳ περιηρτημένον. Frequentius autem scriptum reperitur κορίαννον, duplici ν. || Κόριον ἔννυγρον dictum a quibusdam τὸ ἀδίαντον, ut habetur ap. Diosc. teste Gorr. quoniam φυλλάρια ἔχει * κοριάνδρῳ ὅμοια, ut idem Diosc. docet. ["Κόριον, Phryn. Ecl. 24. Thom. M. 440. 548. 673. Aristoph. Ἀ. 731. Wakef. S. Cr. 3, 188. Κορίαννον, Brunck. Anal. 2, 76. Κορίανον, Casaub. Athen. 142. Κορίαννον, Κορίανον, Bernard. Reliq. 103. * Κορίανδρος, 28. 103." Schæf. Mss.] "Κολίανδρον, Schol. "Aristoph. suo tempore dictum fuisse scribit quod "ab Aristoph." [Ἱππ. 676. 682.] "vocatur κορίαν-"νον, Coriandrum." "Κοριάννησον, ap. Theophr. "H. Pl. 1, 18. legitur in censu τῶν γυμνοσπερμά-"των λαχάνων, ut et ἄνηθον et κύμινον. Sed qui-"dam pro eo reponendum censent κορίαννον, ἄνισον." Κοριοειδὴς, Pupæ s. Puellulæ similis; nam κοριοειδὲς Hesychio est κορίῳ ἢ κόρῃ ἐοικός. ["At Hes. non intelligit Puellulæ simile, sed Pupillæ oculi simile, sc. Splendide nigricans, qua notione Coracini pisces κοριοειδέες appellantur ab Epicharmo ap. Athen. 282. 308. ubi temere olim, et invitis vetustis libris κηριοειδέες editum erat." Schw. Mss. Diosc. 2, 207.] Κοριώδης, Puellaris.

Κορίδιον, Puellula, Pupa, J. Poll. Sed εὐτελὲς est vocab., sicut et κοράσιον, ut Idem annotat: vide sequens. ["Thom. M. 548. Phryn. Ecl. 24." Schæf. Mss.] AT Κορίδιος, Qui virgo duxit uxorem, VV. LL. Qua signif. dicitur κουρίδιος infra. Κορίσκη, ET Κορίσκιον, Puellula, Pupa, J. Poll. (2, 17.) Τὰ δὲ ἐφεξῆς, sc. post puerilem ætatem, παιδίσκη, κόριον, κόρη, κορίσκιον· τὸ δὲ κοράσιον, εὐτελὲς, ὥσπερ καὶ τὸ κορίδιον. Athen. (665.) e Plat. Jambicis, Αὐλοὺς δ' ἔχουσά τις κορίσκη Καρικὸν μέλος τι Μελίζεται. ["Phryn. Ecl. 24. 25. Thom. M. 548." Schæf. Mss.] Κοράσιον, Pupa, Puellula, Matth. 9, (24.) Οὐ γὰρ ἀπέθανε τὸ κ., ἀλλὰ καθεύδει. Verum εὐτελὲς est h. v., sicut et κορίδιον, si Polluci credimus, cujus verba in præcedente Κορίσκη citavi. [Schleusn. Lex. N. T. "Phryn. Ecl. 24. Thom. M. 548. Jacobs. Anth. 6, 358." Schæf. Mss.] Κορασιώδης, Puellaris, Plut. (8, 93.) Τὰ του πλούτου φάλαρα ταῦτα καὶ περιδέραια καὶ θεάματα κ.: [557. "10, 116. Clem. Alex. 207." Wakef. Mss. Lobeck. Phryn. 75. * Κορασίδιον, ibid. "Arrian. Epict. sæpius." Kall. Mss.]

[* "Κορίνη, dimin. τοῦ κόρη, var. lect. Theocr. 11, 60." Wakef. Mss. "Puellula, Philostr. 74." Kall. Mss.]

"Κορινᾶῖοι, οἱ, affertur pro Qui e clancularia con-"cubitu nati sunt. Forsan sunt Quos clam pepe-"rerunt quæ κόραι esse putabantur: cujusmodi λα-"θρίδια γεννήματα Eubulus Comicus per risum vo-"cavit παρθένων ἀνασύρματα."

Κορεύω, Devirgino, Virginitatem libo, Stupro, Eust. Τυρὼ ἐκτρεφομένη παρὰ Δηϊονεῖ τῷ θείῳ, κορεύεται ὑπὸ Ποσειδῶνος. || Apud Eur. vero in Alc. (313.) ubi Alcestis moritura filiam alloquitur, Σὺ δ', ὦ τέκνον, μοι πῶς κορευθήσει καλῶς, vulg. versio habet, In virginitate educaberis. Sed videtur potius accipi pro Devirginaberis: q. d. Cui viro daberis devirginanda, sine stupro? nam postea subjicit, Οὐ γάρ σε μήτηρ οὔτε νυμφεύσει ποτὲ, ac metuit ne forte Admetus superinducat ei novercam, quæ τιν' αἰσχρὰν προσβαλοῦσα κληδόνα Ἥβης ἐν ἀκμῇ τῆς αὐτῆς διαφθείρῃ γάμους. ["Wakef. Herc. F. 688. Ion. 1103. Musgr. 1084." Schæf. Mss.] Κόρευμα, Virginitas, ut exp. ap. Eur. Alc. (175.) Ὦ λέκτρον, ἔνθα παρθένει' ἔλυσ' ἐγὼ Κορεύματ' ἐκ τοῦδ' ἀνδρός, οὗ θνήσκω πέρι, Virgineam virginitatem: ut i. sit q. κορεία. Alii Puellaris ætatis statum. Κορεία, Virginitas, παρθενία, Suid. ex Epigr. Χρύσεος ἀψαύστοιο διέτμαγεν ἄμμα

κορείας. || Sacrificium in honorem Proserpinæ, θυσία τῇ Κόρῃ τελουμένη, Hes. [Hoc tamen in sensu scr. Κόρεια, "ad Diod. S. 1, 333." Schæf. Mss. Apud Strab. 1. p. 261. * Κόρια.] || Item καλλονή, Pulcritudo; et θεραπεία, eid. Hes. ["Ad Charit. 375. Anton. Lib. 190. Verh., Ruhnk. Ep. Cr. 167. Jacobs. Anth. 10, 323. Bast Lettre 134." Schæf. Mss. * "Κορεῖον, τὸ, i. q. κόρευμα, Schol. Eur. Alc. 175. Τὰ της παρθενείας κορεῖα." Kall. Mss.] Διακορεύω, ET Διακορέω, Devirgino, Stupro s. Constupro, Vitio, Virginitatem imminuo, Virginitate spolio, Virginitatem violo, rapio, eripio. Sic enim Lat. loquuntur: unde διακορεῦσαι ap. Suid., διαπαρθενεῦσαι: et διακορῶ, κόρην διαφθείρω. J. Poll. 3, (42.) Τὸ δὲ τῆς παρθενίας ἀφελέσθαι, διακορῆσαι λέγουσιν, ὡς Ἀριστοφάνης (Θ. 480.) Οὗτός [Ὅσπερ] με διεκόρησεν [—ρευσεν] οὖσαν ἑπτέτιν: pro quo διαπαρθενεύειν ap. Herod. accipi tradit. Item ὁ Ζεὺς διεκόρησεν ἁλοὺς ἔρωτι, Bud. vertit Præfloravit. ["Kuster. Aristoph. 220. Thom. M. 216. ad Lucian. 1, 305." Schæf. Mss.] Διακόρευσις, ET Διακόρησις, Ipsa actio devirginandi, Stuprum. [Schol. Pind. * Διακορευτὴς, Schol. Aristoph. Θ. 69. * Ἐκκορέω, 760. τίς ἐξεκόρησέ σε; "Ἐκκορέω i. signif. q. διακορέω, de quo supra v. 480.: et sic forte intelligendus est Hesychius in glossa ἐκκορουσιν, φθείρουσιν. At hic valet τὴν κόρην ἀφαιροῦμαι. Ludit in ambiguo Comicus: Quis te devirginavit? pro Quis tibi puellam tuam ademit?" Brunck.]

¶ Κοῦρος, ὁ, Puer, Juvenculus, Adolescentulus, i. q. κόρος, ex eoque factum poetica epenth. literæ υ, Il. Δ. (321.) τότε κοῦρος ἔα, νῦν αὐτέ με γῆρας ἱκάνει: Ω. (347.) κούρῳ αἰσυμνητῆρι [αἰσυνητῆρι] ἐοικὼς Πρῶτον ὑπηνήτῃ, τοὔπερ χαριεστάτη ἥβη: P. (726.) κοῦροι θηρητῆρες: Od. H. (100.) Χρύσειοι δ' ἄρα κοῦροι ἐϋδμήτων ἐπὶ βωμῶν Ἕστασαν αἰθομένας δάϊδας ἐνὶ [μετὰ] χερσὶν ἔχοντες, Φαίνοντες νύκτας κατὰ δώματα δαιτυμόνεσσι, de puerorum simulacris facem convivis epulantibus præbentium. Κοῦρος, inquit Bud., Medius inter παῖδα et ἄνδρα: circa quales Socraticus amor erat. Utitur h. v. J. Poll. quoque. || Κοῦρος, sicut κόρος, Novellum germen, Ramus: unde κουροθαλής. ["Heyn. Hom. 4, 279. 5, 193. 7, 55. Munck. ad Anton. Lib. 114. 302. Verh. Valck. ad Ammon. 36. Diod. S. 1, 305. et n. Conf. c. κόρ., ad Dionys. H. 1, 388. Periphrastice, Fischer. Præf. ad Weller. Gr. Gr. p. vii. K. νέοι, Heyn. Hom. 6, 387. Κούρῳ καὶ κόρῃ, Plato de LL. 237. 249. 250. 253. Ast. Κοῦροι, Dioscuri, Jacobs. Anth. 12, 334." Schæf. Mss.] Pro κοῦρος autem Dorice DICITUR Κῶρος, ut Μῶσαι pro Μοῦσαι. Theocr. 1, (47.) Τὰν ὀλίγος τις κῶρος ἐφ' αἱμασιαῖσι φυλάσσει Ἥμενος. Fem. EST Κούρη, Puella, Pupa, Virguncula, i. q. κόρη, factumque e κοῦρος, ut κόρη e κόρος, Il. Π. (7.) ἤϋτε κούρη Νηπίη, ἥθ' ἅμα μητρὶ θέουσ' ἀνελέσθαι ἀνώγει, Od. Z. (122.) Ὥστε με κουράων ἀμφήλυθε θῆλυς ἀϋτή. || Dicitur etiam de Ea, quæ non amplius virgo est, juvenili tamen et puellari ætate; ac tum i. signif. q. νεᾶνις, Juvencula, Uxor aut Mulier juvencula, Il. A. (98.) de Briseide, Πρίν γ' ἀπὸ πατρὶ φίλῳ δόμεναι ἑλικώπιδα κούρην: (337.) Ἀλλ' ἄγε, διογενὲς Πατρόκλεις, ἔξαγε κούρην, Καὶ σφῶϊν δὸς ἄγειν: quam paulo post γυναῖκα vocat, Ἡ δ' ἀέκουσ' ἅμα τοῖσι γυνὴ κίεν: B. (689.) Κούρης χωόμενος Βρισηΐδος ἠϋκόμοιο. Sic Z. (247.) de thalamis in ædibus Priami, Κουράων δ' ἑτέρωθεν ἐναντίοι ἔνδοθεν αὐλῆς Δώδεκ' ἔσαν τέγεοι θάλαμοι.—ἔνθα δὲ γαμβροὶ Κοιμῶντο Πριάμοιο παρ' αἰδοίης ἀλόχοισι: ibi enim quas κούρας nominarat, paulo post ἀλόχους appellat: ut per κούρας hic accipiendæ sint νέαι ἄλοχοι, quas idem Poeta κουριδίους ἀλόχους vocat. Eod. modo κόρη quoque accipitur, ut supra annotavi. || Cum vero gen. additur, κόρη accipitur pro Filia, Il. Z. (420.) Νύμφαι Ὀρεστιάδες κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο: I. (509.) Ἀλλ', Ἀχιλεῦ, πόρε καὶ σὺ Διὸς κούρησιν ἔπεσθαι Τιμήν: Υ. (105.) καὶ δέ σέ φασι Διὸς κούρης Ἀφροδίτης Ἐκγεγάμεν, Venere natum esse Jovis filia. Sic vero et κόρη usurpari, supra docui. ["Gesner. Ind. in Orph. vv. Κόρε, Κούρη. Colonia, Ilgen. Hymn. 610. Κοῦραι Διὸς, Dawes. M. Cr. 359. Κούρη Βρισῆος, K. Βρισηΐς, Heyn. Hom. 5, 553. Κούρα, Brunck. Aristoph. 3, 141." Schæf. Mss.] "Κώρη, Dor. pro κούρη," [Theocr. 6, 36.]

[* Κουροβόρος, Æsch. Ag. 1505.] "Κουρογονίη "καὶ θηλυγονίη, ap. Hippocr. π. Γονῆς, pro Puero- "rum et Puellarum generatio." Κουροθάλεια δάφνη, Laurus virentibus ramis decora, Epigr. a κόρος s. κοῦρος significante νέον βλάστημα: vel quoniam, ut in VV. LL. annotatur, Apollini sacra est, qui Κουροτρόφος dicitur, ob vim solis cuncta vegetantem. ITEM Κοριθαλὴς δάφνη ap. Suid. ead. signif. sc. a κόρος significante κλάδον. Id autem vocabulum non intrat metrum heroicum, ac præterea pro ι reponendum ο, et scr. κουροθαλής. "Κορυθαλία, Hesychio est δάφνη "ἐστεμμένη: secundum alios εἰρεσιώνη. Sunt qui "dicant esse ὑπερόριον θεόν. Apud Etym. et in Lex. "meo vet. pro hoc scriptum κορυθάλη," ["T. H. ad Plutum p. 469." Schæf. Mss.] "ab iisque exp. "itidem ἡ πρὸ τῶν θυρῶν δάφνη τιθεμένη, quoniam, "inquiunt, οἱ κλάδοι, quos vocant κορούς, θάλλουσιν: "ut Chrysippus, ἀλλὰ δᾷδας ἡμμένας μοι δότω τις "ἔνδοθεν, καὶ κορυὸς πλεκτοὺς ἀκραπνεῖς" [ἀκραιφνεῖς] "μυρρίνης. Alii hanc nominis rationem afferunt, "quod ἠβησάντων τῶν νέων καὶ θυγατέρων, qui κόροι "et κόραι dicuntur, δάφνας προετίθουν ἐφηβίοις καὶ "γάμοις εἰς τὸ δίκρον. Κορυθαλλίστριαι, eod. Hes. "auctore sunt αἱ χορεύουσαι τῇ Κορυθαλλίᾳ θεᾷ. Ubi "etiam nota λ geminatum esse." Κουροπλάθος, Puparum fictor: vide Κοροπλάθος. ["Thom. M. 552. ad Mœr. 234. * Κουροσόα, 235. Jacobs. Anth. 8, 11. Κωροσόα, Toup. Opusc. 1, 405." Schæf. Mss.] Κουροτόκος, Puerpera, Mater, VV. LL. ex Eur. [Suppl. 957. * Κουροτοκέω, Hippocr. 233, 54. 234, 8.] Κουροτρόφος, Juvenum s. Juvenculorum nutritor: vox Attica, si Polluci credimus. Od. I. (27.) de Ithaca Insula, Τρηχεῖ', ἀλλ' ἀγαθὴ κουροτρόφος. Hesiod. Θ. (450.) de Hecate, Θῆκε δέ μιν Κρονίδης κουροτρόφον: ["Sed et Venerem Κουροτρόφον memorat Sophocles Athenæi 592. Eandemque intelligere videtur Plato Comicus ap. Eund. 441." Schw. Mss.] Hesiod. "Εργ. (1, 226.) Εἰρήνη δ' ἀνὰ γῆν κουροτρόφος, Juvenum altrix s. educatrix. Synes. de Insomn. Ὅτε ἄρα αὐτῷ γλυκεῖα καρδίαν ἀτάλλουσα κ. συναορεῖ ἐλπίς. Item Plut. Probl. Rom. (7, 125.) Quare Ruminæ in sacris offeratur lac, non autem vinum, Ὥσπερ οὖν ἡμεῖς τὰς τρεφούσας τὰ παιδία γάλακτι, θηλονὰς ἀπὸ τῆς θηλῆς καλοῦμεν, οὕτως ἡ Ῥουμίνα θηλωτὶς οὖσα καὶ τιθήνη καὶ κουροτρόφος, οὐ προσίεται τὸν ἄκρατον, ὡς βλαβερὸν ὄντα τοῖς νηπίοις: ubi κοῦρον s. κούρην accipit pro Puero s. Puella teneræ adhuc ætatis, nec pueritiam egressis, ut Hom. κούρην νηπίην paulo ante dixit: in præcedentibus autem Il. dicitur potius de Juvenibus et Adolescentibus. ["Heyn. Hom. 8, 387. Kuster. Aristoph. 219. Jacobs. Anth. 7, 322. 8, 11. 10, 322. Anim. 87. Huschk. Anal. 19. 285. Markl. Suppl. 490. Musgr. Ion. 475. Bacch. 420. Potter. Archæol. 1, 66. Valck. Hipp. p. 282. ad Diod. S. 1, 160. 389. Ilgen. Hymn. 199. 605. ad Herod. 757. Kuhn. ad Paus. 51. Wyttenb. Ep. Cr. 33. Mitsch. H. in Cer. 174. Wolf. ad Hesiod. p. 99. Heyn. p. 150. Valck. ad Mosch. p. 368. ad Callim. 1. p. 146. ad Charit. 330." Schæf. Mss. Nomen Cereris, Herod. V. Hom. 30. * Κουροτροφέω, Philostr. V. Apoll. 333. Strabo 10. p. 723. * Κουροτροφία, Hippocr. de Salubr. Diæt. T. 1. p. 630. ubi Foës. sect. 3. p. 5. habet κυοτροφία, Codd. σκιατροφία. * Κουροφίλος, Theodorid. Epigr. 3.]

[* "Ακουρος, Prole mascula carens, Od. H. 64.]

Κουρύτερος, Junior, Il. Δ. (315.) Ἀλλά σε γῆρας τείρει ὁμοΐιον· ὡς ὀφελέν τις Ἀνδρῶν ἄλλος ἔχειν, σὺ δὲ κουροτέροισι μετεῖναι. Hesiod. "Εργ. (2, 65.) Κουρύτερος γὰρ ἀνὴρ μεθ' ὁμήλικας ἑπτοίηται. Athen. 13. ψυχὴ κουροτέρα, Animus juvenilis. ["Toup. Append. in Theocr. p. 24. Apoll. Rh. 1, 408. Heyn. Hom. 4, 615. 6, 547." Schæf. Mss.]

Κουροσύνη, Pueritia, Infantia, VV. LL. ex Epigr. [Anal. 1, 229. 2, 155. Dor. Κωροσύνα, Theocr. 24, 57.] ET Κουρόσυνος θρὶξ, Puerilis capillus, VV. LL. ex Epigr. [Anal. 2, 42.] Possunt tamen hæc etiam ad Κουρὰ referri, de quo supra post Κείρω.

Κουρίδιος, Juvenilis. Dicitur de Eo plerumque, qui in juvenili ætate uxorem duxit: ad differentiam eorum, qui provectiore ætate ducunt, aut qui ducunt secundam: ut κουρίδιος πόσις, ὁ ἐκ παρθενίας ἀνὴρ γεγαμηκὼς γυναῖκα. Il. E. (414.) Κουρίδιον ποθέουσα πόσιν τὸν ἄριστον Ἀχαιῶν: Od. Λ. (429.) Κουριδίῳ τεύξασα πόσει φόνον: Ψ. (150.) οὐδ' ἔτλη πόσιος οὗ κουριδίοιο Εἴρυσθαι μέγα δῶμα, Mariti sui, cui juveni nupserat: Od. (22.) κουριδίοιο φίλοιο Οὐκ ἔτι μέμνηται. [" Imitatus est Herod. 1, 135. 5, 18. 6, 138." Schw. Mss.] Utitur h. v. et Lucian. (1, 177.) Φασὶ γυναῖκά ποτε οὖσαν Αἰόλου Ἕλληνος θυγατέρα, κουρίδιον ἄνδρα τὸν ἑαυτῆς τεθνεῶτα θρηνεῖν, Cui juveni virgo nupserat. Item κ. δῶμα, Ædes, in quas aliqua juveni marito virgo nubens pervenit. Od. T. (579.) Τῷ κεν ἄμ' ἐσποίμην νοσφισσαμένη τόδε δῶμα Κουρίδιον, μάλα καλὸν, ἐνίπλειον βιότοιο. Ead. signif. Aristoph. (Εἰρ. 844.) dixit κ. λέχος. Fem. Κουριδία, ut ἄλοχος, γυνὴ, Uxor, quam quis virginem et juvenculam duxit: ἣν τις κόρην οὖσαν ἠγάγετο, Eust. Il. N. (626.) Οἵ μευ κουριδίην ἄλοχον καὶ κτήματα πολλὰ Μὰψ οἴχεσθ' ἀνάγοντες: T. (297.) ἀλλ' ἐμὲ ἔφασκες Ἀχιλλῆος θείοιο Κουριδίην ἄλοχον θήσειν. Item ap. Herod. 1, (135.) κουριδίαι γυναῖκες. Athen. (619.) e Stesichoro, de quadam Calyce, Σωφρονικὸν δὲ πάνυ κατεσκεύασεν ὁ ποιητὴς τὸ τῆς παρθένου ἦθος, οὐκ ἐκ παντὸς τρόπου θελούσης συγγενέσθαι τῷ νεανίσκῳ, ἀλλ' εὐχομένης, εἰ δύναιτο, γυνὴ τοῦ Εὐάθλου γενέσθαι κουριδία. [" Ad Charit. 747. Archiloch. 8. Jacobs. Anth. 6, 324. 12, 302. Steph. Dial. Att. p. 11. Heyn. Hom. 4, 50. 674. 5, 85. 375. 6, 478. 7, 13. 670. Bast Lettre 188. Hymn. in Cer. 136. Munck. ad Anton. Lib. 82. Verh., Clark. ad Il. A. 114." Schæf. Mss.] Κουρίζω, Juveuis sum, Juvenilem ætatem ago, Od. (X. 184.) σάκος—Λαέρτεω ἥρωος, ὃ κουρίζων φορέεσκε, i. e. κοῦρος ἤτοι νέος ὤν. || Juvenilia sapio, τὰ τῶν νέων φρονῶ, Suid. || Educo, A puerili ætate educo, Hesiod. Θ. 346. de Naidibus, Τίκτε δὲ θυγατέρων ἱερὸν γένος, αἳ κατὰ γαῖαν Ἄνδρας κουρίζουσι σὺν Ἀπόλλωνι ἄνακτι Καὶ ποταμοῖς, i. e. ἀνατρέφουσιν, Schol. || Κουρίζομαι, Nubo, Hymenæus mihi cantatur: unde κουριζομέναις ap. Hes. ὑμεναιουμέναις, γαμουμέναις· διὰ τὸ λέγειν σὺν κούροις τε καὶ κόραις. [Opp. Ἀ. 1, 664. Pind. Π. 3, 30. in var. lect. * Ὑποκουρίζομαι.] Κουρεῖα, Proserpinalia, VV. LL. Ead. signif. supra ex Hes. habuimus κορεία. [" Ad Diod. S. 1, 333." Schæf. Mss.]

[* Κούριος, Orac. ap. Paus. 3, 44. ἥβη, Orph. Arg. 1336. ἄνθος παρθενίης. " Heyn. Hom. 6, 450. ad Il. N. 433. Ruhnk. ad H. in Cer. 108. * Κουρήϊος, ibid." Schæf. Mss. * " Κούριον, Victima phratoribus pro κούρῳ aut κούρᾳ, puero puellave, in epulum offerri solita, in album phratorum inscribendis, Reisk. Οὔθ' οἱ φράτορες συνεδεξαντο, ἀλλ' ἀπηνέχθη τὸ κούριον, Isæus 135." Seager. Mss. * " Κούρειον, Victima, Brunck. Soph. 3, 399. Aristoph. Fr. 245." Schæf. Mss. Etym. M., Anecd. Bekkeri p. 273.]

[* Κουρικὸς, unde] " Κουρικῶς, Puellariter, Puel-" larum more. Vide Κουρῆτες."

[* " Κουρώδης, Auson. Epist. 12, 15." Elberling. Mss.]

" Κουρὰς, s. Ἐγκουρὰς, Hes. teste dicitur ὁ * ὀροφικὸς " πίναξ, ἡ ἐν τοῖς ὀροφώμασι γραφὴ, Picturæ s. Tabulæ " pictæ quibus laquearia et tecta ædium exornari " solent." " Ἐγκουράδες, Hes. teste sunt τὰ ἐν τῷ " προσώπῳ στίγματα, Stigmata et notæ in facie: item " οἱ ἐν ταῖς ὀροφαῖς γραφικοὶ προσώπων πίνακες: nam " κουρὰς est ἡ κορυφὴ et ὁ γραπτὸς πίναξ: et ἐγκούρας " ap. Æsch." [ἐν Μυρμιδόσιν] " ὁ γεγραμμένος, " Pictus. Pro quo posteriore videtur ἐγκουρὰς po-" tius scr., nisi sit primæ simplicium declinatiouis. " Videtur etiam ἐγκουρὰς dici posse παρὰ τὴν κόρην, " ut sit, Quæ in sese τῶν κόρων imagines pictas ha-" bet, Puellarum puerorumve imaginibus exornata." [" T. H. ad Plutum p. 377." Schæf. Mss. Fuse agitur de his vv. in Schn. Lex. Suppl. Vide etiam quæ notantur in Æsch. 8, 198. Ed. Butler.]

ΚΟΡΙΖΟΜΑΙ, Blandior, Blande appello, s. compello, Aristoph. (N. 68.) Τοῦτον τὸν υἱὸν λαμβάνουσ' ἐκορίζετο, Schol. ἐκολάκευε, καὶ ὑποκοριστικῶς ἐκάλει, οἷα φιλεῖ τοῖς παιδίοις: ut patres et matres pueros aut puellas diminutivis sæpe nominibus appellant, quo blandius loquantur veluti cum Γλυκέριον pro Γλυκέρα, et cum κορίσκιον aut κόριον pro κόρη. || Κοριζόμεναι, Puellæ nubiles, Cam. Ejusd. fere signif. fuit paulo ante κουριζόμεναι. [Phrynich. Bekkeri 1. 47. ubi etiam * Κόρισμα. " Κορίζω, ad Timæi Lex. 267." Schæf. Mss. unde] " Κορίσαι, Hesychio ὑψῶσαι, In " altum extollere, Elevare." [" Mutandum esse puto vocab. in Hes., ubi legitur Κορίσαι, ὑψῶσαι: lege, Κορίσαι, ὑψωθῆναι: cf. Bast. ad Greg. Cor. p. 512. coll. 776.: Superbire enim signif. h. l., uti κοριῶντα idem Hes. exp. γαυρούμενον." Spohn. de Extr. Odyss. Parte p. 114. quem omnino vide de Κορίζομαι et compositis.] Διακορίζω, i. q. διακορεύω, διακορέω, Devirgino, Virginitatem eripio. Unde διακεκόρισται ap. Hes. διαπαρθενεύεται. || Intentis pupillis s. pupulis inspicio, a κόρη, Pupilla; nam διακορίζεσθαι eid. Hes. est βλέπειν, ἀτενίσαι, qua signif. ap. Suid. dicitur ETIAM Διακοράζομαι: sic enim scribit, διακοράζεσθαι, ἀτενὲς βλέπειν, διὰ τὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς κόρας λέγεσθαι. Id autem διακοράζομαι ap. ipsum non suo loco positum est, sed post Διακονῶ: unde suspicetur quis eum scripsisse διακουράζεσθαι. NAM Διακουράζεσθαι Etymologico est τὸ ἀτενὲς βλέπειν, quoniam sc. οἱ ὀφθαλμοὶ dicuntur κόραι, ut per hoc διὰ significetur τὸ ἀτενὲς, quod et in nostro vet. Lex. annotatur. Affertur tamen ap. Eund. et alia exp., quæ et in nostro vet. Lex. habetur, Διακουράζεσθαι, τὸ ἀγεννῶς βλέπειν· παρὰ τὸ διάγειν τὰς κόρας τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ μὴ ἐπ' εὐθείας βλέπειν. Melius tamen διακοράζεσθαι cum κόραι convenit. [* " Διακοριστὴς, Coteler. ad Const. Apost. 8, 32." Kall. Mss. * " Ἐκκορίζω, ad Charit. 749. Coray Theophr. 291. Jacobs. Auth. 9, 115. Act. Traj. 1, 244. * Ἐκκοράζω, ibid. * Ἐκκουρίζω, ibid. cf. Bergler. Alciphr. 430." Schæf. Mss.] Ἐπικορίζω, Sperno et rejicio, opp. τῷ κορίζομαι, Aristot. H. A. 9, 8. Καὶ τῶν περδίκων δ' οἱ τιθασσοὶ τοὺς ἀγρίους πέρδικας ὀχεύουσι καὶ ἐ. καὶ ὑβρίζουσι, Spernunt, Gaza. Huc pertinet, quamvis totum locum non prorsus exprimens, quod e Trogo affert Plin. 10, 33. Perdices vero a domitis feros et novos aut victos iniri promiscue. [Schn. Lex. corrigit ἐπικορρίζουσι, i. e. ἐπὶ κόρρης πατάσσουσι, in Aristot. l. c.: Spohn. de Extr. Odyss. Parte p. 112. vulgatum defendit. Vide Barker. ad Etym. M. 1101-2. " Ἐπικορίζομαι, Pierson. Præf. ad Mœr. p. 36. ad p. 380. Add. ad p. 381. ad Timæi Lex. 267. Schneid. ad Xen. Mem. 89." Schæf. Mss.] Ὑποκορίζομαι, Blandis verbis appello, Subblandiens voco, Blandior, Subblandior, Aristoph. Πλ. (1010.) εἰ λυπουμένην γ' αἴσθοιτό με, Νηττάριον ἂν καὶ φάττιον ὑπεκορίζετο, Plut. (10, 555.) Κολώτης, ὃν Ἐπίκουρος εἰώθει * Κολωτάραν ὑποκορίζεσθαι καὶ * Κολωτάριον. Apud Athen. (585.) de Phryne meretrice, Φιλάργυρος δέ τις ἐραστὴς ὑποκοριζόμενος αὐτὴν, εἶπεν, Ἀφροδίσιον εἶ Πραξιτέλους, Ei blandiens s. subblandiens. || Interdum Speciosiore et honestiore nomine voco, Minuendo s. Extenuando verum nomen, speciosius ac honestius nomen prætexo; nam, ut Schol. Dem. annotat, ὑποκορίζεσθαι est τὸ εὐφήμοις ὀνόμασι τὴν ἀτοπίαν κλέπτειν, proprie autem τὸ τοῖς παισὶ πρὸς ψυχαγωγίαν λέγειν τινὰ ὀνόματα, οἷον ὡς Διόνυσός ἐστι, ὡς βασιλεὺς, ὡς τὰ τοιαῦτα, s. τὸ αἰσχρὸν εὐφήμως ὀνομάζειν, Suid. Solent enim ii, qui alicui adulantur et blandiuntur, ejus vitia extenuare, ut prolixe docet Plut. de Disc. Adul. ab Amico. Unde et pro Adulatorum more extenuare in h. ap. Suid. l. capi potest, Προχειρότερος ἦν εἰς ἐπιτίμησιν· διὸ καὶ θαμὰ πολλοῖς προσέκρουεν, οὐκ ἀνεχόμενος αὐτῶν τὴν κακίαν ὑποκορίζεσθαι. Vide et Ὑποκορισμὸς paulo post. Plut. Solone (15.) Ἀστείως ὑποκορίζεσθαι τὰς μὲν πόρνας, ἑταίρας, Urbane minuendo nominis turpitudinem, meretrices s. scorta, vocare amicas s. sodales. Athen. (516.) Ὅθεν οἱ Λυδοὶ τὸ πικρὸν τῆς πράξεως ὑποκοριζόμενοι, τὸν τόπον καλοῦσι Γυναικῶν ἀγῶνα, Γλυκὺν ἀγῶνα, Speciosiore ac honestiore nomine vocant locum illum, in quo heræ cum servis ab Omphale conclusæ fuerant. Ubi unum tantum casum habet, contra quam in superiori l. et sequenti. Plut. de Virt. Mor. Καὶ προθυμίας τὰς

ἐπιθυμίας ὑποκορίζονται. Plato (de Rep. 3. p. 290.) Εὐλογία ἄρα καὶ εὐαρμοστία καὶ εὐσχημοσύνη, καὶ εὐρυθμία εὐηθείᾳ ἀκολουθεῖ, οὐχ ἣν ἄνοιαν οὖσαν ὑποκοριζόμενοι καλοῦμεν ὡς εὐήθειαν, ἀλλὰ τὴν ὡς ἀληθῶς εὖ τε καὶ καλῶς τὸ ἦθος κατεσκευασμένην διάνοιαν, Consequentia sunt bonitatis morum: non ejus, quam amentiam revera existentem nos specioso nomine εὐήθειαν vocamus, tanquam a bonis moribus manet; sed ejus, quæ ob id ita dicta est, quasi mentem recte beneque constitutam habeat: ut B. interpr., qui ὑποκορίζεσθαι dicit esse Rem odiosam specioso nomine appellare, aut minus invidioso, h. e. εὐφήμως ὀνομάζειν, citans e Dem. (424.) ubi Τοιαῦθ' ὑποκοριζόμενοι interpr. Honestis appellationibus rem sceleratam et pudendam velantes et prætexentes, Virg. Conjugium vocat, hoc prætexit nomine culpam, τοῦτο τὸ ὑποκόρισμα τῇ ἁμαρτίᾳ προβαλλόμενος: cujus l. exp. Gr. e Suida et ipsius Demosth. Schol. ascripsi. Citat ibid. et alium l. e Plat. (de Rep. 5.) ubi de amatoribus loquitur τῶν παιδικῶν vitia tegentibus: e quo Plut. (6, 207.) et ipse affert, Τὸ δὲ μελίχρουν, ὅλως ἐραστοῦ προσποίημα εἶναι ὑποκοριζομένου καὶ εὐκόλως φέροντος τὴν ὠχρότητα. Sed ap. Plat. 73. Edit. Ald. (—7, 55.) legitur μελαγχλώρους et ποίημα pro μελιχρόους et προσποίημα. At μελιχρόους cum Plut. rectius legi, vocabulum ὠχρότης ostendit, ad quod propius accedit μελίχροος quam μελάγχλωρος: nisi forte μελίχλωρος legendum sit, Theocr. 1, (26.) Σύραν καλέοντί τυπάντες, Ἰσχνὰν, ἁλιόκαυστον· ἐγὼ δὲ μόνος μελίχλωρον. Sed et ibi Schol. videtur legisse μελίχρωον, exponens ἐοικυῖαν κατὰ τὸ χρῶμα μέλιτι: Lucr. 4. Nec sua respiciunt miseri mala maxima sæpe. Nigra, μελίχροος est: immunda et fœtida, ἄκοσμος, et quæ sequuntur alia vitiorum in iis quas amamus ὑποκορίσματα. Ὑποκορίζομαι accipitur etiam contrario modo, Bud. citans e Xen. Ἀπ. 2, (1, 26.) de duabus mulieribus Herculi adstantibus, et eum ad se pertrahere conantibus, Οἱ μὲν ἐμοὶ φίλοι καλοῦσί με Εὐδαιμονίαν· οἱ δὲ μισοῦντές με, ὑποκοριζόμενοι ὀνομάζουσι Κακίαν. Suid. ibi exp. διασύροντες. [" Ὑποκορίζεσθαι nunquam signif. potest διασύρειν: Suidæ hæc interpretatio futilissima est: locus Xenophontis in vitio cubat, qui unica revocata particula restituendus est, sic: Οἱ μὲν ἐμοὶ φίλοι, ἔφη, καλοῦσί με Εὐδαιμονίαν· οἱ δὲ μισοῦντές με, μὴ ὑποκοριζόμενοι ὀνομάζουσι Κακίαν, Qui vero oderunt, neutiquam blandientes, Infelicitatem me vocant: μὴ ὑποκοριζόμενοι, Nihil dissimulantes, Neutiquam subblandientes; quod faciunt sc. qui amant: Aristides 2, 112. Οὔτε τὰς κακίας ὑποκορίζεσθαι τῷ τῆς ἀρετῆς ὀνόματι, οὔτε τὰς ἀρετὰς φαυλίζειν, τὰ τῆς κακίας ἑκάστῃ παρατιθέντα, Nec vitiis virtutis titulo blandiri, nec virtutes, vitii nota affixa, calumniari. Toup. ad Suid. 111. 261." Brunck. Mss.] Pro Iunuo et Indico videtur accipi ap. Plut. (8, 765.) Οἱ δὲ παλαιοὶ καὶ τρύγα τὸν οἶνον ἄντικρυς ἐκάλουν, ὥσπερ ψυχὴν καὶ κεφαλὴν τὸν ἄνθρωπον εἰώθαμεν ἀπὸ τῶν κυριωτάτων ὑποκορίζεσθαι, Quemadmodum nomine κεφαλῆς et ψυχῆς, præcipuarum in homine partium, ipsum hominem innuere et indicare solemus. Ex ejusd. Plut. Numa (8.) VV. LL. afferunt ὑποκορίζομαι τὴν ἐν λόγοις Πυθαγόρου αἰμυλίαν, pro Alludo ad Pythagoræ in dicendo gratiam, Arrideo atque amplector. Suid. vero in h. l., Ὁ δὲ ὑποκεκορισμένῃ καὶ ἀπατηλῇ ἐχρήσατο πρεσβείᾳ, exp. ὑποκεκρυμμένῃ, nisi forte sit simulata; nam ὑποκορίζω et ὑποκορίζομαι idem Suid. exp. non solum κολακεύω, sed etiam ὑποκρίνομαι. [" Thom. M. 873. Eust. ad Il. p. 451, 16. ad Lucian. 1, 633. Callim. 1, 429. Heindorf. ad Plat. Phædr. 286. ad Mœr. 380. ad Timæi Lex. 266. Toup. Opusc. 1, 237. 524. Emendd. 2, 315. Schneid. ad Xen. Mem. 89. ad Charit. 317." Schæf. Mss. Themist. Or. 34. p. 72. Philostr. Soph. 2, 10, 2. Arrian. Ep. 4, 1. p. 166. Phrynichus Bekkeri p. 47. Spohn. de Extr. Odyss. Parte p. 109.] Ὑποκόρισμα, Malæ rei integumentum, et speciosum ac honestum nomen auribusque blandiens, Bud. ap. Plut. (9, 220.) loquentem de σεισάχθεια, quam Solon, volens τὰ ὀφλήματα κουφίσαι, introducere conabatur, Τοῦτο ἦν ὑποκόρισμα χρεῶν ἀποκοπῆς, Erat autem id honesta appellatio novarum tabularum, Bud. Idem Plut. Galba (20.) Εἰδὼς φυγῆς ὑποκόρισμα καὶ παρακάλυμμα τὴν ἀρχὴν αὐτῷ δεδομένην, Alexis ap. Athen. (463.) Τὸ καλούμενον ζῆν τοῦτο διατριβῆς χάριν Ὄνομ' ἐστὶν ὑποκόρισμα τῆς ἀνθρωπίνης Μοίρας. [" Schol. Aristoph. Πλ. p. 265. T. H., Toup. Emendd. 2, 315. Casaub. ad Athen. 1, 28." Schæf. Mss.] Ὑποκορισμὸς, Extenuatio, qua rei per se turpi aut malæ honestum ac speciosum nomen prætexitur, Aristot. Rhet. 3. Ἔτι τὸ αὐτὸ ὑποκορίζεσθαι· ἔστι δὲ ὁ ὑ., ὃς ἔλαττον ποιεῖ καὶ τὸ κακὸν καὶ τὸ ἀγαθὸν, ut ille, qui pro χρυσίον dicebat χρυσιδάριον, et * ἱματιδάριον pro ἱμάτιον, et λοιδορημάτιον pro λοιδορία. [Plut. Theseo 14. " Ad Timæi Lex. 266. Toup. Opusc. 1, 525. Aristoph. Fr. 222." Schæf. Mss. * Ὑποκόρισις, ex Eust. 1196. addendum Lexicis notavit Spohn. de Extr. Odyss. Parte p. 140.] Ὑποκοριστικὸς, Extenuatorius, ut in assentationibus fieri solet, Diminutivus: ut, * Ὦ Σωκρατίδιον φίλτατον ap. Aristoph. (N. 746.) forma diminutiva a Σωκράτης: et * Φειδιππίδιον a * Φειδιππίδης, et παιδίον a παῖς, Athen. 14. * Ῥοίδιον μέν τοι ὡς βοίδιον, τὸ ὑποκοριστικὸν, sc. a ῥόα. [" Euseb. H. E. 5, 16." Mendham. Mss.] Ὑποκοριστικῶς, Blande, Subblandiendo; More eorum, quæ diminutiva a Gramm. appellantur. Athen. (308.) Ὑ. δὲ ὠνόμασεν αὐτοὺς (sc. τοὺς κορακίνους et μαινίδας) Φερεκράτης ἐν Ἐπιλήσμονι, Τοῖς σοῖσι συνὼν κορακινιδίοις καὶ μαινιδίοις. [Plut. 9, 370. " Suidas v. Κλινίς." Schæf. Mss. * Συνυποκορίζω, Eust. 1283, 83. Συνυποκορίζομαι, 1390, 19.]

" ΚΡΑΜΒΗ, ἡ, Brassica: per sync. pro κράμβη," [quod vide,] " utpote quæ τὰς κόρας et " aciem oculorum hebetet. Ejus tria genera enume" rat Diosc. l. 2. ἥμερον, ἄγριον, θαλάσσιον: c. 146. " 147. 148. itidemque Galen. Plinius vero 20, 9. " In tres, inquit, species divisere brassicam Græci " antiquissimi: crispam, quam * Selinada vocarunt, " a similitudine apii foliorum: alteram, Leam, latis " foliis, e caule exeuntibus: unde Caulodem quidam " vocavere: tertia est proprie appellata Crambe, " tenuioribus foliis et simplicibus, densissimisque, " amarior, sed efficacissima. Hæc ille e Catone de " Re Rustica c. 157. Verum et Euthydemus" [Eudemus] " Atheniensis in libro de Oleribus ait tria " esse κράμβης genera: esse enim ἁλμυρίδα, λειόφυλλον, σελινουσίαν: quarum hanc postremam τῇ ἡδονῇ primam judicari: τὴν σελινουσίαν vero sic nominuari διὰ τὴν οὐλότητα, utpote similem apio. Plura " vide ap. Athen. 9. (p. 369.) ubi annotat eam habitam fuisse etiam ἱερὰν, eamque ob rem a Nicandro " vocari μάντιν: indeque, ap. Iones præsertim, in " jurando etiam dicere solitos ναὶ μὰ τὴν κράμβην: " exempla ejus juramenti afferens ex Ananio, Teleclide, Epicharmo, Eupolide. Idem Athen. ibid., " necnon et l. 1. (p. 34.) τὴν ῥάφανον quoque dictam " fuisse κράμβην tradit, hoc ex Apollodoro Carystio " afferens testimonium, Οἰδ' ὅτι καλοῦμεν ῥάφανον, " ὑμεῖς δ' οἱ ξένοι Κράμβην: forsan quoniam utriusque eadem vis. Ut enim Timæus dicit Sybaritas " πρὸ τοῦ πίνειν solitos κράμβας ἐσθίειν, et Athenæus, " εἰς τὰς κατασκευαζομένας ἀμεθύστους προσλαμβάνεσθαι τὸ τῆς κράμβης σπέρμα: ita Amphis Comicus " τὰς ῥαφάνους esse φάρμακον μέθης, ἐξελαῦνον τοὺς λήρους: et Anaxandrides, Ῥάφανόν τε πολλὴν ἐντράγητε, παύσετε Τὸ βάρος, διασκεδᾶτε τὸ προσὸν " νῦν νέφος Ἐπὶ τοῦ μετώπου. Præterea, ut Athenæus " dicit, si qua in vinea nascantur κράμβαι, ἀμαυρότερον γίνεσθαι τὸν οἶνον: ita et Theophrastus sub " finem libri 4. τὴν ῥάφανον φθείρειν τὴν ἄμπελον. " Item ut τῆς κράμβης tria enumerantur genera, ita et " τῆς ῥαφάνου, οὐλόφυλλον, λειόφυλλον, ἄγριον, ap. " Theophr. H. Pl. 7, 4. Ex Epigr. vero affertur et " κανναβίνη κράμβη." [" Phryn. Ecl. 56. 72. Thom. M. 777. Schneid. Scriptt. R. R. 3, 1. p. 271. Jacobs. Anth. 8, 240. 9, 134. Steph. Dial. 52. Ammon. 122. Koen. ad Greg. Cor. 58. Casaub. Athen. 1, 96." Schæf. Mss. * Κραμβασπάραγος, Geopon. 12, 1, 2. * Κραμβοφάγος, Batrach. 216. * Λευκοκράμβη, Geopon. 12, 1, 4. * Κραμβήεις, Nicander Ἀ. 330.] " Inde DIMIN. Κραμβίδιον, pro κράμβη. Ac ut di" ctum est κράμβην a nonnullis dici τὴν ῥάφανον, ita

" et κραμβίδιον: velut ab Antiphane, in Rustico, " κραμβίδιον ἐφθὸν, χάριεν, ἀστεῖον πάνυ. Ita Pollux, " affereus et ex Aristot. H. A., Ῥάφανος, ἣν καλοῦσί " τινες κράμβην." [Diosc. 2, 148.] " ITEM Κραμβίῳ " pro κράμβης ἀφεψήματι, Decocto brassicæ, ut acci- " pit Galen. ap. Hippocr. (644, 9.) Κλύζειν τῷ σὺν " τῷ κραμβίῳ χλιηρῷ." [* Κραμβὶς, Ælian. H. A. 9, 39. " Schneider. Scriptt. R. R. 3, 2. p. 40. * Κραμβίζω, Theophilus de Urin. p. 86. Guid." Schæf. Mss.]

" ΚΡΟΜΜΥΟΝ, τὸ, Cæpa: τὸ πρωϊνὸν ὄψον τῷ " πότῳ προσφάγιον ἐρεθιστικὸν τοῦ οἴνου, inquit Hes. " Sed rustici potius et sordidi hoc obsonio utuntur, " et vinosi ad excitandum appetitum vini: unde per " reprehensionem ap. Xen. Σ. (4, 7.) κρομμύων ὄζειν: " quanquam et ibi οἱ συμπόται dicuntur ἥδιον πιεῖσθαι " εἴ τις αὐτοῖς ἐνέγκῃ κρόμμυον: secundum Hom. Il. " Λ. (629.) ἐπὶ δὲ κρόμμυον, ποτῷ ὄψον. Quinetiam ibi " dicitur τῷ εἰς μάχην ὁρμωμένῳ καλῶς ἔχειν κρόμμυον " ὑποτρώγειν: eorum imitatione qui gallis gallinaceis " allia comedenda præbent cum eos volunt commit- B " tere. Proverbialiter Κρόμμυα ἐσθίειν, vel Κρομμύων " ὀσφραίνεσθαι, dicitur Qui invitus flet, s. Qui invitus " ad lacrymandum provocatur, et pœnas dat: quia " cæpa oculis admota lacrymas ciet: eam ob rem a " Colum. dicta Lacrymosa. Ita Bias ap. Diog. L. 1. " Haliatti Lydorum regi mandanti ut ad se veniret, " rescribit, Ἐγὼ Ἀλιάττῃ κελεύω κρόμμυα ἐσθίειν: pro " κλαίειν καὶ οἰμώζεσθαι, Pœnas dare suæ arrogantiæ " et insolentiæ. Et ap. Aristoph. B. (654.) Xanthias " vapulans, Æaco roganti, Τί δῆτα κλάεις; respondet, " κρομμύων ὀσφραίνομαι, Cæpas odoror: i. e. Vapulo, " et pœnas do, s. ob verbera cuti inflicta fleo: quia " cæpæ naribus oculisve admotæ lacrymas provo- " cant etiam nolentibus. Quapropter etymon illud " quod afferunt, valde consentaneum est, nimirnm " κρόμμυον ex eo dictum esse quod αὐτοῦ ὀσφραινόμε- " νοι ἢ ἐσθίοντες τὰς κόρας μύομεν: oculos enim clau- " dere, et emittere lacrymas consuerunt qui ipsum " naribus oculisve admovent, vel qui ori ingerunt, " ii etiam qui in frusta concidunt. Quod etymon C " sequendo, unico potius μ scribendum esset, ut " sane ap. Hom. scribi comperimus, metri lege " postulante, non solum in l. supra c., sed etiam " in hoc, Od. T. (232.) Τὸν δὲ χιτῶν' ἐνόησα περὶ " χροῒ σιγαλόεντα Οἷόν τε κρομύοιο λοπὸν κατὰ ἰσχα- " λέοιο. Nec ap. Hom. tantum, sed etiam ap. Xen. et " Athen. Gemino autem ap. Aristoph. et alios Comi- " cos, postulante geminationem τοῦ μ lege metrica." [" Heyn. Hom. 6, 228. Phryn. Ecl. 126. Thom. M. 584. ad Lucian. 2, 324. Athen. 24. 28. ad Mœr. 111. ad Charit. 276. ad Herod. 288. Κρόμμυα, Locus, ubi κρ. veneunt, Heringa Obss. 164. Kuster. ad Suid. 1, 529. Toup. Opusc. 2, 213. Græv. Lectt. Hes. 613. Κρόμμυα ἐσθίειν λέγω, ad Herod. 337." Schæf. Mss. * Κρομμυοπώλης, Qui cæpas vendit, Lexx. Gr. sine Auctore. * " Κρομμυοπώλιον, Hes." Wakef. Mss.] " Κρομμυοξυρεγμία, Acidus ructus " qualis eorum est qui cæpas comederint: s. Acidus " ructus e cæparum esu: vide T. 1. c. 1247. ET " Κρομμυγήτειον, τὸ, Crommygetium: Olus mixtæ D " naturæ e getio et cæpa: quare Gaza Cæpigetium " vertit, ap. Theophr. H. Pl. 4," [6, 2. Κρομμυογήτειον Schn. * Κρομμυώδης, Diosc. 4, 151. * " Κρομύδιον, Schol. Opp. Ἁ. 3, 173." Wakef. Mss.] " Κρομμυόννησος dicta est Insula quædam a cæparum " fertilitate: sita est juxta Smyrnam, teste Plin. 5, " 31. Et Κρομμύουσα, pro Κρομμυόεσσα, Insula " Iberiæ, eand. ob rem sic appellata: necnon Κρομ- " μύων, Urbs vicina Ascaloni. Corinthiaci etiam agri " Vicus quidam a nonnullis Κρομύων s. Κρομυὼν aut " Κρομμυὼν dicitur, qui ab aliis Κρεμμύων s. Κρε- " μύων: unde Κρεμμυωνία s. Κρομμυωνία, ῦς, inter- " fecta a Theseo. Vide Paus. in Atticis et Corinth. " item Strab. Steph. B. per ε gemino μ scribit, unico " Plin. Qua in scriptura nil interesse puto, cum Hes. " κρέμμυον dici tradat pro κρόμμυον: sed sive per ε " sive per ο, sive unico sive gemino μ scribatur, " inalim scribi oxytonως." [" Κρομμυὼν, ad Diod. S. 1, 523." Schæf. Mss. " Κρομμυωνία, Theod. Hyr- A tac. in Notit. Mss. 5, 740." Elberling. Mss.]

" ΚΟΡΙΣ, εως, ὁ, ἡ, Cimex: Diosc. 2, 36. Κόρεις " οἱ ἀπὸ κλίνης: et Geopon. 15, (13, 14.) Πῶς χρὴ " ἀναιρεῖν τὰς κόρεις. Vide et Aristot. H. A. 5, 31. Ari- " stoph. vero N. (634.) Ἀλλ' οὐκ ἐῶσιν ἐξενεγκεῖν μ᾽ " οἱ κόρεις, per jocum dixit pro οἱ Κορίνθιοι. || Herbæ " s. Fruticis nomen, qui alio nom. dicitur Hype- " ricon, ut tradit Diosc. 3, 174. Sic Plin. 26, 11. " Semen hyperici quod Coris appellatur. Et c. 8. " Est et aliud hypericon, quod alii Corin appellant, " folio tamaricis. Apud Hes. oxytonως scriptum " κορὶς, ab eoque esse dicitur Piscis quidam: item " Herba quædam alio nom. dicta χαμαιπίτυς. Plin. " sane paulo ante l. c. scripserat hypericum ab aliis " χαμαιπίτυν, ab aliis Corion appellari. Sed Diosc. " tamen seorsim περὶ κόρεως tractat, seorsim περὶ " χαμαιπίτυος, diversas esse indicans." [" Jacobs. Anth. 9, 115. 123. Phryn. Ecl. 154. Thom. M. 549. Lennep. ad Phal. 121." Schæf. Mss. * Κορίζω, Gl. B Cimico.] " Ἀκκορίζω, pro Perdo cimices, affertur " ex Epigr." [* Ἐκκορίζω, Barker. ad Etym. M. 1101.]

ΚΟΡΟΣ, ὁ, (ἡ,) Niger, μέλας, ut Etym. et Eur. Schol. volunt. Poni etiam pro καθαρὸς tradunt VV. LL. e Schol. Hesiodi. Neutrius tamen signif. exempla afferuntur; sed a priori Etym. derivat κόραξ et κορώνη, at Schol. Eur. (Or. 1267.) etiam κόρη significans Pupillam. [" Schol. Il. A. 170." Wakef. Mss.] Fortasse autem rectius scriberetur κορὸς cum accentu in posteriore, ut distingueretur a κόρος, Satietas. Hanc autem meam scripturam confirmat exemplar quoddam Scholiastæ Oppiani dicentis κορακῖνον dictum παρὰ τὸ κορὸν τὸ μέλαν. " Κοριάλαι, Hes. teste " dicuntur αἱ τρίγλαι, Mulli, pisces."

ΚΟΡΑΞ, ακος, ὁ, Corvus: a κόρος, Niger, si Etym. credimus. Plut. (6, 489.) Κοράκων μὲν λαρυγγισμοῖς, καὶ κλωσμοῖς ἀλεκτορίδων, καὶ συσὶν ἐπὶ φορυτῷ μαργαινούσαις ἐπιμελῶς προσέχειν, σημεῖα ποιουμένους πνευμάτων καὶ ὄμβρων. Quale est, quod Plin. scribit C sub fin. l. 18. Corvique singultu quodam latrantes, seque concutientes, si continuabunt, ventos; si vero carptim vocem resorbebunt, ventosum imbrem. Similia et Theophr. περὶ Σημείων Ὑδάτων καὶ Πνευμάτων. Athen. 8. Κόρακας θηρεύσας καὶ ἁλείψας γύψῳ, ἀφῆκεν. Eod. l. "Εως κόρακες λευκοὶ γένωνται καὶ ἐν τοῖς κρατῆρσιν ἰχθύες φανῶσι. Sic Epigr. Θᾶττον ἦην λευκοὺς κόρακας πτηνάς τε χελώνας Εὑρεῖν. Plut. (10, 51.) Ψᾶρες δὲ καὶ κόρακες καὶ ψιττακοὶ μανθάνοντες διαλέγεσθαι. Lucian. (1, 114.) Κόραξι καὶ λύκοις χαριζόμενος. Item in imprecationibus ἐς κόρακας, vel absolute vel cum verbo, Ad corvos, In malam rem, ut Lat. dicunt. Aristoph. Σφ. (982.) Ἐς κόρακας· ὡς οὐκ ἀγαθόν ἐστι τὸ ῥοφεῖν, Apage ad corvos: (N. 789.) οὐκ ἐς κόρακας ἀποφθερεῖ μου; Non a me protinus in malam rem abibis? (Σφ. 51.) Ἀρθεὶς ἀφ' ἡμῶν ἐς κόρακας οἰχήσεται: (Εἰρ. 500.) ἐς κόρακας ἐρρήσετε. Plut. (9, 415.) Εἰς Κάρας, ὥσπερ εἰς κόρακας, ἀποδιοπομπουμένου τὸν Ἰσαγόραν, Theophyl. Ep. 50. Τὴν δικελλαν ἀφεὶς, καλαμῖδα καὶ χάρτας ἁράμενος, εἰς κόρακας χώρει γερόντιον. Rursus Aristoph. N. (133.) Βάλλ' ἐς κόρακας· τίς ἔσθ' ὁ κόψας τὴν θύραν; (123.) Ἀλλ' ἐξελῶ σ' ἐς κόρακας ἐκ τῆς οἰκίας. Alexis ap. Athen. (610.) in edicto de exigendis philosophis, Ἐς κόρακας ἔρρειν φασὶν ἐκ τῆς Ἀττικῆς: (352.) Πρὸς Ἄρειον δὲ τὸν ψάλτην ὀχλοῦντά τι αὐτὸν, Ψάλλ' ἐς κόρακας, ἔφη. Ceterum hoc ἐς κόρακας jubetur aliquis abire in malam crucem, ut Plaut. dicit, Abduce istum in malam crucem, et ibi pascere corvos, ut Horatius loquitur. Quidam tamen κόρακας specialiter esse volunt Locum supplicii in Thessalia. Ab illo autem loquendi genere ἐς κόρακας fiunt σκορακίζω et ἀποσκορακίζω, de quibus infra. || Corvus: est etiam Signum cœleste ap. Astronomos. Arat. (448.) πυμάτῃ δ' (sc. σπείρῃ τῆς τοῦ λέοντος οὐρᾶς) ἐπίκειται Εἴδωλον Κόρακος, σπείρην κόπτοντι ἐοικὸς, Cic. Extrema nitens plumato corpore corvus Rostro tundit. || Nomen piscis ap. Athen. quem Plin. Corvum quoque appellat. || Item, εἶδος μηχανήματος, Suid., quod Lat. itidem Corvum vocant, Curt. 4. Ad implicanda

navigia quæ muros subibant, validis asseribus corvos et ferreas manus cum uncis ac falcibus illigaverant, ut cum tormento asseres promovissent, subito laxatis funibus injicerent, Polyb. 1, (22, 9.) p. 6. Ὅτε δὲ ταῖς σανίσι τῶν καταστρωμάτων ἐμπαγέντες οἱ κ. ὁμοῦ συνδήσαιεν τὰς ναῦς, εἰ μὲν πλαγίαι παραβάλοιεν ἀλλήλαις, πανταχόθεν ἐπεπήδων· εἰ δὲ κατὰ πρῴραν, δι' αὐτοῦ τοῦ κ. ἐπὶ δύο συνεχεῖς ἐποιοῦντο τὴν ἔφοδον. Ibid. docet quomodo injiciantur hi corvi. Meminit eorund. et App. Vitruv. 10, 19. vocat corvum demolitorem et gruem. Itaque Diades, inquit, scriptis suis ostendit se invenisse turres ambulatorias, quas etiam dissolutas in exercitu circumferre solebant: præterea terebram et ascendentem machinam, qua ad murum plano pede transitus esset, et etiam corvum demolitorem, quem nonnulli Gruem appellant. Quæ verba transtulit ex Athen. de Mach. Sic enim iste: Διάδης μὲν οὖν αὐτός φησιν ἐν τῷ Μηχανικῷ αὐτοῦ Συγγράμματι εὑρηκέναι τούς τε φορητοὺς πύργους καὶ τὸ λεγόμενον τρύπανον καὶ τὸν κ., καὶ τὴν ἐπιβάθραν. Athen. (208.) Κ. τε σιδηροῖ κύκλῳ τῆς νεὼς, οἳ δι' ὀργάνων ἀφιέμενοι τὰ τῶν ἐναντίων ἐκράτουν σκάφη, καὶ παρέβαλλον εἰς πληγήν. || Marculus ferreus, quo fores pulsantur aut attrahuntur. Manus extera Lucretio: ἡ κορώνη, κρίκος, κίγκλος. Epigr. in nasum cujusdam Castoris, ἐστι Τέκτοσιν ἀξίνη, τοῖς πυλεῶσι κόραξ, Portis autem mallei s. tuditis, quo pulsentur, instar est. J. Poll. 7, c. 26. Ἦν Ὅμηρος κορώνην λέγει, νῦν κ. καλοῦσι: citans e Posidippo, κόρακι κλείεται θύρα. Eust. forma dimin. Κοράκιον etiam appellat. || Rostrum gallinaceum, τῶν ἀλεκτρυόνων ἄκρα ῥύγχη, Hes. || Κόραξ est etiam Genus supplicii ap. Lucian., teste Bud., qui affert (1, 472.) Οἵ τε πλούσιοι καὶ τοκογλύφοι προσῄεσαν, ὠχροὶ, καὶ προγάστορες, καὶ ποδαγροὶ, κλοιὸν ἕκαστος αὐτῶν, καὶ κ. διτάλαντον ἐπικείμενος. || Nomen montis altissimi inter Callipolin et Naupactum, Liv. 36. || Nom. cujusdam Ithacesii filii Arethusæ, qui leporem persequens, per præcipitium decidit, et mortuus est: eo autem cognito mater ad fontem se strangulavit: indeque ipse nomen dedit τῇ Κόρακος Πέτρῃ, mater autem fonti. Od. N. (407.) αἱ δὲ νέμονται Πὰρ Κόρακος Πέτρῃ, ἐπί τε κρήνῃ Ἀρεθούσῃ. Plut. (9, 106.) Φρεωρυχῶν ἐν ἐσχατιᾷ παρὰ Κόρακος Πέτρῃ τὴν * συβοτικὴν ἐκείνην Ἀρέθουσαν. Annotat Eust. Κόρακος Πέτρα scribi ὑφὲν, sicut et Μεγάλη Πόλις. Gentile autem esse Κορακοπολίτης ut Μεγαλοπολίτης. || Nom. rhetoris, rhetorices inventoris. Unde Κακοῦ Κόρακος κακὸν ὠόν. Suid. || Nom. Pastilli ap. Aët. 14. fortassis ejus, qui Galeno κορακίνη σφραγὶς. [" Jacobs. Anth. 10, 75. 11, 322. ad Bianor. 4. Toup. Emendd. 2, 586. Heyn. ad Apollod. 699. Anton. Lib. 132. Verh., Ruhnk. Ep. Cr. 112. Machina belli, ad Diod. S. 2, 194. Tumulo impositus, Jacobs. Auth. 8, 88. Κ. νυκτὸς, νυκτερινὸς, Munck. ad Anton. Lib. 109. Verh.: τῆς θύρας, Valck. Adoniaz. p. 335. ad Od. A. 441. Jacobs. Anth. 11, 338.: λευκὸς, Lucian. Ep. 22. Εἰς, ἐς κόρακας, Thom. M. 378. 789. ad Charit. 707. Huschk. Anal. 102. Bergler. Alciphr. 32. 62. 177. 343. Brunck. Œd. T. 1146. Ἐς κ., non εἰς κ., Koen. ad Greg. Cor. 32. Κόρακος πέτρα, Bondam Spec. Animadv. 7. Κ., κόλαξ, Brunck. Aristoph. 2, 202." Schæf. Mss. Mathem. Vett. p. 43. Theognis 833.] Κορακοειδὴς, Corvi speciem gerens: κορακοειδὴς ἀπόφυσις, Processus omoplatæ exiguus et acutus, ab interna ejus parte exoriens; sic dictus, quod ejus finis ut cornicis rostrum foras inclinet: [Galen. 4, 20.] Dicitur et alio nomine ἀγκυροειδὴς, quod sua extremitate, anchoræ similis videatur. Gorr. [Aristot. H. A. 1, 764. Athen. 304.] Κορακώδης, Corvinus, Qui est corvini generis. Aliquando i. signif. q. præcedens. [" Eunap. Photii Bibl. Cod. (p. 100.)" Boiss. Mss. * " Κορακόμαντις, Qui vel Quæ e corvis auguria captat: utitur Eust. in Od. Ξ." Scap. Lex. Elzevir. 1652. * " Κορακόφωνος, Tatian. 25. p. 56. Worth." Routh. Mss. * Δισκόραξ, Lucian. 3, 187. * Ὀξυκόρακος, Paul. Æg. 6, 87. * Ὀστοκόραξ, Gl. Ossifragus. * Παιδοκόραξ, Anal. 1, 493. * Πετροκόραξ, Nom. propr., Welcker. Epigrr. Gr. Spicileg. 2. p. 31-2. Bonnæ 1822. 4°. * Φαλακροκόραξ, Plin. 10, 48. cf. Πυῤῥοκόραξ.] Κοράκινος, Corvinus: χρῶμα, Corvinus color, Qualis corvi est: cum quodam splendore nigerrimus, qualis est Gagatis lapidis color, vel nostri serici nigri villosi. Vitruv. 8, 3. Coracinum colorem appellat. [Anecd. Bekkeri p. 104.] Ατ Κορακῖνος, Coracinus, Piscis nomen, Gazæ Corvulus; sed cum Plin. vocab. Gr. retinere possumus: dictus παρὰ τὸ διηνεκῶς τὰς κόρας κινεῖν, Athen.; ut vero Schol. Opp. (Ἁ. 1, 133.) παρὰ τὸ κορὸν, Nigrum. Archestr. ap. Athen. (294.) τῶν φαυλοτάτων κορακίνων. Aliquanto post, οἱ Νειλῶται κορακῖνοι, Plin. 32, 2. Coracini pisces Nilo peculiares sunt: (308.) κορακῖνος θαλάσσιος, Plin. Coracinus marinus. Vocari autem alio nomine σαπέρδην, ab Alexandrinis autem πλάτακα, ibid. docet, et l. 3. [118. 121.] κορακίνου ποταμίου meminit, quem πέλτην vocari a Nilotis annot. [" Thom. M. 790. Aristoph. Ἱππ. 1053. (A. 560.) Fr. 270." Schæf. Mss. Κ. Ποντικοῦ σὰρξ, Zopyrus Oribasii p. 353. Matth.] Κορακινίδιον forma dimin. Parvus coracinus, Pherecr. ap. Athen. (309.) Τοῖς σοῖσι συνὼν κορακινιδίοις ἢ μαινιδίοις: [329. * Κορακινὶς, Geopon. 20, 25, 1.] Κορακίας, ὁ, Corvinus, Corvo similis, Qui de corvorum specie est. || Graculus, Species quædam monedularum, VV. LL. ex Aristot. H. A. 9, (24.) Hesychio est κολοιός: et κορακῖνος ac μέλας. Κορακεὺς ap. Eundem itidem Piscis species, i. forsan q. κορακῖνος. Κοράκιον, Corvulus. || Tudes s. Malleus, quo pulsantur fores: qui et κόραξ et κορώνη, Eust. ut supra annotavi. || Species ficus, cujus fructus coracino colore est, Aristoph. Schol. Suid.: alio nomine κορόνεως appellatur. Athen. autem. 3. (p. 77.) meminit Κορακέων, quam et ipse Ficorum speciem quandam esse docet: Κορακέων δὲ, σύκων εἶδος, inquit, Ἑρμιππος ἐν Στρατιώταις παραδίδωσι διὰ τούτων, Ἡ τῶν φιβαλέων μάλιστ' ἂν ἥ τῶν κορακέων. Sed ap. Schol. Aristoph. habemus κορώνεων, ut in textu ipsius poetæ, et φιβάλεων. Ibid. autem κοράκιον legitur. [Aristot. Mirab. c. 87. " Jacobs. Anth. 11, 338. Brunck. Aristoph. 3, 137. ad Lucian. 1, 472." Schæf. Mss. * Κορακίσκος, Gl. Corvus. * Κορακιάω, Athen. 329. * " Κορακίζω, Denigro, Amphiloch. p. 44." Kall. Mss. * " Κορακιστὶ, Lingua corvina, Chrys. in Act. Ap. Serm. 4. T. 4. p. 634, 25. Μὴ κ. φθέγγεσθε, ὦ ἀνόητοι, καθάπερ τὰ παιδία." Seager. Mss.] " Ἐκκορακίζειν, Suidæ ἀποδιώκειν, Abigere. Aliis Ejicere et jubere facessere εἰς κόρακας." [Theophyl. Simoc. 4, 6.] Κορακεύομαι, κοράττω, κοραίνω, Denigro, μελαίνω, VV. LL. [Vide Κοράττω.]

Κοράττω, Precibus insto et urgeo. Unde κοράττειν ap. Suid. τὸ ἄγαν προσκαρτερεῖν καὶ λιπαρεῖν: dicit autem esse sumta hanc signif. ἀπὸ τῶν περὶ τὰς θύρας κοράκων περιπετομένων καὶ μὴ ἀποχωρούντων. Hesychio vero κοράττειν est κορακεύεσθαι.

[* Κοραξὸς, ἡ, ὸν, i. q. κορακινος, Strabo 12. p. 236. Sieb. εἰς τὴν κοραξὴν χρόαν, ex emend. Salmasii, pro vulgato κοραξίν. * Κοραξὸς, ὁ, Piscis quidam, Xenocr. c. 12. not.]

Σκορακίζω, Ad corvos abire jubeo, Amando aliquem et jubeo abire in malam rem, crucem: εἰς κόρακας πέμπω, Hes., εἰς κόρακας ἀποδιοπομποῦμαι, Plut., εἰς κόρακας ἔρρειν φημὶ, Alexis. Idem Hes. εἰς ἔρημον πέμπω καὶ ἀρῶμαι, καὶ ἐκφαυλίζω, Diras imprecor, et in malam crucem facessere jubeo, Maledictis prosequor et in malam rem abire jubeo, Contumeliose rejicio aut repello, Contemtim abjicio. Dem. (155.) Ὅταν τὰ μέγιστα κατορθώσωσι, τότε μάλιστα σκορακίζονται καὶ προπηλακίζονται παρὰ τὸ προσῆκον. Plut. Artax. (27.) p. 309. Νῦν μὲν εὐημερῶν ὅμοια τοῖς πρώτοις, νῦν δὲ προσκρούων καὶ σκορακιζόμενος. Σκορακισμὸς, Contumeliosa repulsio, qua sc. aliquem ad corvos amandamus et in malam crucem facessere jubemus, χλευασμὸς, ὕβρις, φαυλισμὸς, ἀποδοκιμασία, Hes.: Plut. (7, 830.) Ἀλλά τις ἀπήντηκεν ἐκ διαβολῆς ἢ φθόνου δυσημερία καὶ σκ., Ubi copulantur δυσημερία et σκ., sicut paulo ante ab Eod. τῷ σκορακίζεσθαι opp. τὸ εὐημερεῖν. Ἀποσκορακίζω, In malam rem abire jubeo, Contumeliose repello; proprie, Ad corvos abire jubeo: pro quo Lat. dicunt

Abire in malam rem. Alciphr. (1, 38.) Τὸν δὲ Αἰγύπτιον ἐκεῖνον ὡς ἀπεσκοράκισεν, ὅσον ἀργύριον προτείνοντα. Solebant Græci amandare ad corvos eum, quem a se contumeliose dimittere vellent, dicentes, ἐς κόρακας, Ad corvos: subaudito verbo imp. modi significante Abi. Hinc comp. verbum ἀποσκορακίζω, quasi ἐς κόρακας πέμπω: quod quidam exp. εἰς ἔρημον τόπον ἀποπέμπω, In locum desertum amando. Suid. vult ἀποσκορακίζειν signif. non solum ἀποῤῥίπτειν, Expellere s. Repellere, et ἐξορίζειν, Exterminare, sed etiam εὐτελίζειν, Contemtui habere, Vilipendere, Assis non æstimare. [* "Ἀποσκορακιστέον, Clem. Alex. 179. 208." Kall. Mss.] Ἀποσκορακισμὸς, Amandatio alicujus in malam rem, Contumeliosa repulsio, ἐξουδένωσις, Hes. Apud Esaiam interpr. vulgo Increpationem, 66, (15.) Ἰδοὺ γὰρ Κύριος ὡς πῦρ ἥξει, καὶ ὡς καταιγὶς τὰ ἅρματα αὐτοῦ, ἀποδοῦναι ἐν θυμῷ ἐκδίκησιν, καὶ ἀ. αὐτοῦ ἐν φλογὶ πυρός.

¶ ΚΟΡΩΝΗ, Cornix, ejusd. originis cum κόραξ, Hesiod. Ἔργ. (2, 365.) Μήτοι ἐφεζομένη κρώζῃ λακέρυζα κορώνη, Garrula cornix, Ovid.: Archil. ap. Athen. (594.) Συκῇ πετραίῃ πολλὰς βόσκουσα κορώνας, Opp. K. 3, (117.) Αἰετόεντά τε φυλα πολύζωοί [* πολύκρωζοί] τε κορωναι, Vivaces cornices, s. Annosæ, Horat. Idem dicit, Servatura diu parem Cornicis vetulæ temporibus Lycen. Et Martial. Et cornicibus omnibus superstes. Similiter et Hesiod. ap. Plin. 7, 48. cornici novem nostras tribuit ætates, quadruplum ejus, cervis, id triplicatum corvis. Apud Hom. autem sunt etiam marinæ κορῶναι, quas quidam esse putant Mergos aut Fulicas, αἰθυίας καὶ λάρους, Eust. [Arrian. Peripl. Eux. p. 22.] Sed possumus fortassis dicere Cornices aquaticas, ut Plin. dicit Corvos aquaticos, 11, 37. Quædam animalium naturaliter calvent, sicut struthiocameli et corvi aquatici, quibus ap. Græcos nomen est inde. Od. E. (66.) Σκῶπές τ', ἴρηκές τε, τανύγλωσσοί τε κορῶναι Εἰναλίαι, τῇσίν τε θαλάσσια ἔργα μέμηλε: Ξ. (308.) Οἱ δὲ κορώνῃσιν ἴκελοι περὶ νῆα μέλαιναν Κύμασιν ἐμφορέοντο. [Ælian. H. A. 15, 23. Pancrates Athenæi 283.] || Κορώνη dicitur etiam, ut κόραξ supra, Marculus ferreus, quo fores pulsantur; Anulus, quo ipsæ fores attrahuntur, ὁ κρίκος, ᾧ ἔστι τὴν θύραν ἑλκύσαι, τὸ τῆς θύρας ἐπίσπαστρον, s. ῥόπτρον, ἀπὸ τῆς κορώνης * εὐλύγιστον ἐχούσης τράχηλον, Eust. Od. A. 441. Βῆ ῥ' ἴμεν ἐκ θαλάμοιο, θύρην δ' ἐπέρυσε κορώνῃ Ἀργυρέῃ, Od. H. (90.) Φ. (138.) || Summitas in curvatione arcus, Curvatura in arcu, ubi figitur ex utraque parte nervus, Il. Δ. (111.) Πᾶν δ' εὖ λειήνας χρυσέην ἐπέθηκε κορώνην, de fabricatore arcus, Od. Φ. (165.) Αὐτοῦ δ' ὠκὺ βέλος καλῇ προσέκλινε κορώνῃ. Sed ibi annotat Eust. esse qui de ea, quæ in janua κορώνη dicitur, intelligant. Quod vero attinet ad illud hemistichium, χρυσέην ἐπέθηκε κορώνην, scribit illud in Proverbium abisse: nam χρυσῆν ἐπιτιθέναι κορώνην esse Felicem finem rei alicui imponere: quo sensu et κορωνὶς infra dicitur. || Generaliter etiam pro Quavis Summitate poni videtur: ut in h. l. Artemidori, Ἐδοξέ τις τὸ αἰδοῖον αὐτοῦ ἄχρι τῆς κορώνης τετριχῶσθαι, Ad summam usque glandem; nam et Suid. h. l. citans exp. τὸ ἄκρον. || Omne id, quod incurvatum est, πᾶν τὸ ἐπικεκαμμένον. Item γένος quoddam ἐπιπλοκῆς, Eust. e vett. Lexx. || Inflexum illud, quod in navis puppi visitur, Arat. (345.) ὅταν δὴ ναῦται ἀποστρέψωσι [ἐπιστ.] κορώνην, Ὅρμον ἐσερχόμενοι, Cic. Obvertunt navem magno cum pondere nautæ, Adversamque trahunt optata ad litora puppim, Schol. τὸ τῆς πρυμνῆς ἐπικαμπὲς, dicens inde naves κορωνίδας appellari. || Apex ligni inter utrumque bovem in aratro protensi, ad quod allusit illud Oraculum lascivum, Ἱστοβοῆϊ γέροντι νέαν ποτίβαλλε κορώνην, VV. LL. Polluci (1, 252.) est τὸ τέλος τοῦ ἱστοβοέως τὸ μετὰ τὸν ζυγόν. [Apoll. Rh. 3, 1317.] || Κορώνη s. Κορωνὸν, Ossis apophysis in finem acutum desinens, cujusmodi habetur una utrimque in osse genæ inferioris, tendinem a temporali musculo descendentem excipiens; ita dicta, quia τῆς κορώνης, h. e. Cornicis, rostro similis sit. Quæ autem apophysis in caput crassum et rotundum desinit, non κορώνη, sed αὐχὴν nominatur. Gorr. [Galen. 4, 10. Hippocr. 795. * Κόρωνον, 797. Galen. 4, 330. Palladius 924.] || Capitis autem κορῶναι vocantur, J. Poll. Δύο προβολαὶ ὑπὸ τὴν παρεγκεφαλίδα ἐνίζουσαι εἰς τὰς δύο κοιλότητας τὰς ἐν τοῖς πλαγίοις τοῦ ἐπιστροφέως σφονδύλου. || Corona, Eust. Hesychio vero est εἶδος στεφάνου. Eid. κορῶναι sunt τὰ περιφερῆ σχήματα. || Urbs Messeniæ, Eust. unde Κορωνεὺς, Κορωνῆθεν, Plut. Symp. 2. Plin. 4, 5. Coroneus sinus a Corone. || Κορώνη, Cognomen Theocliæ meretricis ap. Athen. [583. "Jacobs. Anth. 8, 151. 9, 136. Heyn. Hom. 4, 268. 6, 186. Ruhnk. Ep. Cr. 112. Apoll. Dysc. 51. et n., ad Mœr. 279. Toup. Opusc. 2, 122. Græv. Lectt. Hes. 611. Pars arcus, Theocr. 25, 213. ad Charit. 728. Musgr. Herc. F. 946. Curvitas in puppi navis, Heyn. Hom. 5, 582. Marculus januæ, ad Lucian. 1, 472. Jacobs. Anth. 11, 338. Cum ἱστοβοεὺς juncta, Toup. in Schol. Theocr. 220. Ruhnk. Ep. Cr. 221. Valck. Diatr. 275." Schæf. Mss. Aristot. H. A. 8, 5, 7. Opp. K. 1, 155. Βραχίονας, κορωνὰ, καρποὺς, Lucian. Tragop. 122.] "Κόρων, Hesychio est τὸ ἐπι- "κεκαμμένον τοῦ ῥυμοῦ, Temonis pars inflexa s. in- "curva: quæ et κορώνη. In VV. LL. exp. Impro- "bus, Cornibus rectis: qui potius κορωνὸς dicitur." [* "Κορωνεκάβη, Jacobs. Anth. 8, 284." Schæf. Mss.] Κορωνόπους, ὁ, Pes cornicis, Herba, quam et * Κορακόποδα dici Hes. scribit. Plin. Coronopum appellat. Herba est, inquit Gorr., oblonga, per terram strata, fissis foliis et aculeatis, radice gracili. Leonicenus Capriolam vulgo dici censet, nonnunquam et Sanguinariam, quod naribus indita sanguinem eliciat. Nostri nunc olitores Dentem Canis vocant, quanquam eod. nomine Gramen appellent. Sed coronopum quoque generibus graminis Plin. assignavit. Falluntur autem qui coronopum, corvinum pedem esse existimant. Pes enim corvinus exulcerandi vim habet maximam, coronopus autem estur et astringit. Sic dictus est, quod ejus stylus e mediis foliis exurgens, in cornicis pedem conformatus articuletur, reliquam exhibens cruris effigiem. Hæc ille. Tradunt autem VV. LL. quosdam pro Coronopode pingere eam, quæ vulgo Cornu Cervinum appellatur; sed verum coronopum esse, quam Verrucariam herbarii nominant. Plin. 20, 16. e Theophr. H. Pl. 7, 9.: item 22, 19. e Diosc. 2, 158. Apud P. vero Ægin. in Κορωνόπους, pro κολικοὺς repone κοιλιακοὺς e Diosc. Plin. et Aet. [Theophr. C. Pl. 2, 5, 4.] Κορωνοποειδὴς, Pedi cornicis similis, Pedis cornicis speciem repræsentans: quale esse ficus folium tradit Hippocr. [Epidem. 6. p. 1195. In Theophr. H. Pl. 1, 10, 5. Schn. dedit * Κορωνοποδώδης.] Κορωνοπόδιον, forma dimin. a κορωνόπους, Pediculus cornicis. Accipitur pro Coronopo herba ap. Aet. 1. [* Τετρακόρωνος, Opp. K. 2, 292.] Κορωνιδεὺς, Cornicis pullus, Hes. Eust. [" Valck. Adoniaz. p. 401. * Κορωνιόεις, Græv. Lectt. Hes. 610." Schæf. Mss.] Κορώνεως, ω, ἡ, Ficus, cujus fructus coracino colore sunt, Aristoph. Εἰρ. (628.) τὴν κορώνεών γ' ἐμοῦ, Ἐξέκοψαν. Vide Κοράκιον. " Ita dicitur Ficus quædam quod fru- " ctus ejus sint colore cornicis nigro: unde et κορά- " κιον nonnulli eam appellant, quod ὁ καρπὸς αὐτῆς " κόρακι ἔοικε τὸ χρῶμα, ut traduut Schol. Aristoph. " et Suidas. Pro quo nonnulli reponunt κοράκειον, " Corvinam. Hermippus vero et σύκων κορακέων " meminit, teste Athen. quæ forsan et κορώνεα σῦκα " nominantur, a cornicis, ut illa a corvi, colore ni- " gro." "Κορωναῖος, Hesychio est ἀμπέλου ἢ συκῆς " εἶδος, Vitis s. Ficus species: pro quo alii habent " κορώνεως." [* " Κορώνιον, Diosc. Notha 473." Boiss. Mss.] Κορωνίζω, Cornici colligo stipem, τῇ κορώνῃ ἀγείρω: de circulatoribus quibusdam, qui cornicem circumferentes stipem ei corrogabant, cantilenam quandam canentes, quæ citatur ab Athen. (359.) e Phœnice Colophonio, Poëta jambico, cujus initium est, Ἐσθλοὶ κορώνῃ χεῖρα πρόσδοτε κριθῶν. Κορώνισμα, Carmen, quod illi circulatores cornici stipem corrogantes canebant. Κορωνιστὴς, Circulator, qui cornici stipem mendicat, Athen. (360.) e Pamphilo Alexandrino, Κ. δὲ ἐκαλοῦντο οἱ τῇ κορώνῃ (τῷ ζῴῳ,

Eust.) ἀγείροντες· καὶ τὰ ᾄδόμενα δὲ ὑπ' αὐτῶν, κορωνίσματα καλεῖται. [Μετὰ τῶν ἡλίκων ἔτι κομώντων, οὓς κορωνιστὰς, ὡς ἔοικεν, ἀπὸ τῆς κόμης ὠνόμαζον, sc. οἱ Κυμαῖοι, Plut. 7, 63. "Ilgen. ad Hymn. p. 433. * Κορωνίτης, Ruhnk. Ep. Cr. 29. Jacobs. Anth. 9, 184." Schæf. Mss. "Simonid. ap. Potter. ad Clem. Alex. 294." Kall. Mss.]

Κορωνὶς, ίδος, ἡ, Epith. navis ap. Hom.: significatur autem ea voce aut ἡ μέλαινα, Nigra, aut ἡ ἐπικεκαμμένη τὰ ἄκρα, In qua summitates inflexæ sunt, Eust.: vel, ut Schol. Arati, ἡ ἐπικαμπὴς τὴν πρύμναν, In qua puppis incurva est. Sicut et Hes. κορωνίδας esse dicit τὰς * καμπυλοπρύμνους. Il. A. (170.) Οἵκαδ' ἴμεν σὺν νηυσὶ κορωνίσι, ubi annotat Eust., κορωνίδας νῆας dici οὐ μόνον ὡς κατὰ τὴν κορώνην μελαίνας, ἀλλὰ καὶ ὡς τὰ ἄφλαστα τὰ κατὰ πρώραν καὶ πρύμναν, οἷα ἐν λιγυσμῷ [f. l. λυγισμῷ] ἐπικαμπτόμενα ἐχούσας. [Vide Schol.] Sunt quidam qui Rostratas etiam reddi posse existiment, et Coronatas, citantes ex Ovid., Torta coronatæ solvunt retinacula naves; sed id nullis auctoritatibus confirmant. Od. T. (182.) ἐν νήεσσι κορωνίσιν Ἴλιον εἴσω Ὤιχεθ', Il. B. (297.) Ἀσχαλάαν παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, Ad naves amplustria curva inflexaque habentes. || Item subst. Coronis, i. e. Linea brevis, quæ in extrema parte aliquantum incurvatur, γραμμή τις βραχεῖα, καμπήν τινα ὑποκάτω ἔχουσα: quæ in Comicorum et Tragicorum fabulis adhibetur, ὅταν ἐν οἷς ἤρξαντο στίχοις, ἐν τούτοις οἱ ὑποκριταὶ παύωνται, ἧς ἐξῆς ἀεὶ τίθεται κορωνὶς ἑτέρα τοῦ χοροῦ, ἐπισφραγίζουσα οἷον τὰ ῥηθέντα, Schol. Aristoph. N. (506.) Ex Hephæstione autem VV. LL. tradunt κορωνίδος in dramate triplicem usum esse, cum histrionibus abeuntibus subsistit chorus, aut versa vice choro emigrante remanent histriones; vel quando locorum commutatio in scena fit. Duplex autem esse traditur, ἐπῳδικὴ, μετὰ διπλῆν, et προῳδικὴ, si alteram ipsa præcedat diplam. || Nota quædam, quæ in calce libri appingi solebat unci figura ad significandum finem: quam Martialis Coronidem et ipse appellat, 10, (1.) Si nimius videor, seraque coronide longus Esse liber, legito pauca, libellus ero. Item, Et mage principio grata coronis erit. Unde Μέχρι τῆς κ., Usque ad coronidem, extremum librum s. calcem libri, Plut. de Fort. Alex. (320.) Philoxenum a Dionysio in latomias conjectum refert, quia ἀπὸ της ἀρχῆς ὅλην μέχρι τῆς κ. περιέγραψεν τὴν αὐτοῦ τραγῳδίαν, Quod tragœdiam, quam emendandam ille dederat, circumscripsisset s. litura induxisset a principio usque ad coronidem, totam una litura delendam significans. Idem adversus Stoicos, Ἐκ παρόδου καὶ ἀρχῆς ἄχρι κ. || Fastigium, Summitas et apex in re aliqua, i. q. κολοφών, κορυφή: unde κορωνίδα ἐπιτιθέναι, Fastigium et finem imponere rei alicui: quam loquendi formulam fortasse aliquis manasse putet a coronide, quam in calce libri apponi solere dixi. Eod. dicitur sensu κεφάλαιον, κολοφῶνα, τέλος ἐπιτιθέναι. Potest etiam fieri ut desumta sit hæc phrasis ex Hom. χρυσῆν δ' ἐπέθηκε κορώνην, de fabro arcum fabricante: nam ibi χρυσῆν κορώνην Eust. accipi tradit pro ἀγαθὸν τέλος τῶν πράξεων: et ipse etiam inde sumens dicit χρυσῆν ἐπιτεθῆναι κ. ταῖς πράξεσιν ἢ τοῖς λόγοις, h. e. συμπέρασμα, τέλος. Lucian. (2, 34.) Εἶτα ἐπέθηκεν Ἀλάντειόν τινα τὴν κ.: de quodam Aphranio, qui ἐπὶ τέλει τοῦ λόγου δακρύων ἅμα σὺν οἰμωγῇ περιπαθεῖ ἀπέσφαξεν ἑαυτὸν ἐπὶ τῷ τάφῳ. Greg. Eusebio, Τοῖς ὑπὲρ τῆς ἀληθείας ἱδρῶσι ταύτην ἐπιθεὶς κ. Idem de Cypriano, Ταῖς πολλαῖς βασάνοις ταύτην ἐπιτίθησι τὴν κ. Item κορωνὶς του βίου, Finis et clausula vitæ, Bud. ap. Plut. (9, 152.) Τὸν ἐμβεβιωκότα πολιτικαῖς πράξεσι καὶ διηγωνισμένον οὐκ ἐῶν ἐπὶ τὴν δᾴδα καὶ τὴν κ. τοῦ βίου προελθεῖν, ἀλλ' ἀνακαλούμενος: (6, 244.) Λόγος ὁ τὸ ἐφεξῆς ἀπαιτῶν, ὑποτιθέναι τοῦτο τῇ τοῦ συγγράμματος κ., Imponere fastigium, s. Ad umbilicum perducere. Hes. esse dicit τὸ τελευταῖον τῆς οἰκοδομῆς ἐπίθεμα. || Corona Vitruv., Coronis, vulgo Corniche, Ornamentum columnarum, ut cymatium, trochilus, astragalus, VV. LL. || Κορωνίδες, Coronæ violaceæ, ἐκ τῶν ἴων πεπλεγμένοι στέφανοι, proprie vero τὰ βλαστήματα, Hes. [Stesichorus Athenæi p. 81. "Ad Charit. 529. Jacobs. Anth. 8, 223. Schol. Aristoph. Πλ. 253. Heyn. Hom. 4, 64. 268. 5, 347. 6, 160. 7, 97. 8, 4. Ilgen. Hymn. 258. ad Anton. Lib. 171. Verh., Toup. ad Longin. 389. Valck. ad Chrys. 16. Wassenb. ad Hom. p. 67. Wyttenb. ad Plut. 1, 252." Schæf. Mss. Lex. de Spirit. 242. Etym. M. v. Τόφρα, Heliod. 3. p. 139., 10. p. 517. Eust. 73, 25. 451.]

Κορωνὸς, Elatus, Cervicem in altum efferens, ὑψαύχην, γαυριῶν, Etym. et vet. nostrum Lex. in h. Archilochi l., Βοῦς ἐστὶν ἡμῖν ἐργάτης ἐν οἰκίῃ Κορωνὸς ἔργων ἴδρις. Sed derivant a κάρα: nihil tamen vetat a κορώνη deducere: quod hac voce interdum τὸ ἄκρον significetur, et inde naves κορωνίδες dicantur παρὰ τὸ ἐξῃρμένας ἄνω εἶναι, s. διὰ τὸ εἰς ὕψος ἀνέχειν, ut in eod. nostro Lex. annotatur. Apud Hes. bis scribitur κόοωνος, accentu in antep., exponiturque non solum ὀρθόκερως ταυρος, sed etiam πονηρός. Ille autem, qui collegit voces pro diverso Accentu diversam Signif. accipientes, scribit κορωνὸν esse Angulum; at Κόρωνον, Nom. montis. ["Jacobs. Anth. 6, 175." Schæf. Mss.] "Κορυνὸς, Altus: si non mentiuntur "Hesychii exemplaria, in quibus legitur κορυνὰ ex- "positum ὑψηλὰ, Alta, Celsa. Ordo alphabeticus "pro eo requirit Κορωνά."

Κορώνιος, Incurva et lunata cornua habens: κορώνιος, inquit Hes., μηνοειδῆ ἔχων κέρατα βοῦς.

Κορωνιάω, Cervicem vel Cornua effero: Hes. κορωνιῶν, γαυριῶν, a κορωνός. || Incurvus et lunatus sum, Hesiod. Ἀ. (289.) κορωνιόωντα πέτηλα, i. e. ἐπικαμπῆ γεννήματα, s. ἐπικαμπεῖς στάχεις, Schol. Sed scribitur ibi etiam κορυνιόεντα, de quo vide post Κορύνη. ["Reisk. ad Dion. Chrys. 2, 426. Heringa Obss. 227. Jacobs. Anth. 6, 175. 9, 184." Schæf. Mss. Polyb. 27, 13, 6.]

"Κορωνόμος, Medicorum vox, significans id quod "κύβωλον dicitur, ab Hippocr. κύβιτον, Cubitum. "Ita J. Poll. l. 2."

ΚΟΡΥΝΗ, Clava. Proprie ῥάβδος κεφαλωτὴ, dicta παρὰ τὴν κάραν, Eust. i. e., ad verbum, Virga capitata, Il. H. 141. Ἀλλὰ σιδηρείῃ κορύνῃ ῥήγνυσκε φάλαγγας, ubi σιδηρείην vocari tradit idem Gramm., ἧς τὸ τοῦ ξύλου ἐξ ἄκρου παχὺ σιδηροῦν ἐστί. Aristot. Polit. 5. Καὶ ἐν Μιτυλήνῃ τοὺς πενθαλίδας Μεγακλῆς περιϊόντας καὶ τύπτοντας ταῖς κορύναις, ἐπιθέμενος μετὰ τῶν φίλων ἀνεῖλε. || Κορύνη, metaph. pro Asini veretro, Nicander Ἀ. (409.) Δεινὴν βρωμήεντος ἐναλδήσασα [—δήνασα] κορύνην. || Κ. βλαστοῦ in germinatione arborum dicit Theophr. a clavæ similitudine, quam illæ habent, VV. LL. ubi et additur Plin. videri vocasse Geniculatum incrementum et Cacuminum articulationem; at Gazam Surculum male reddidisse. Verba Theophr. sunt H. Pl. 3, (5, 1.) Καὶ τὰ μὲν ἄνω, τὰ δ' εἰς τὰ πλάγια κύκλῳ ποιεῖται τὴν βλάστησιν, οἷον γόνυ ποιησάμενα τὴν τοῦ πρώτου βλαστοῦ κ. HINC Κορυνᾶν verbum, de junco, 4, 12, (2.) Κορυνᾷ δ' ὅλως ὁ κάρπιμος, ἐξ αὐτοῦ τοῦ γραμμώδους ἐξοιδήσας, male enim ibi κόρυνα vulg. Edd. habent: Clavæ instar fastigium edit, Fastigiat se et velut thyrsum profert. Gaza autem, Omnino frugifer in callum de regulari surculo ipso tumescens. ET Κορύνησις, Hesychio βλάστησις, Germinatio. [Theophr. H. Pl. 3, 5, 1.] || Κορύναι quibusdam tam Summi humeri quam Cubiti articulus dictus fuit, tanquam Clavæ: quibusdam ἁρμοὶ, tanquam Compages: quibusdam κόνδυλοι, tanquam Tubercula. Cam. ex J. Poll. Apud quem κορύνας nonnulli esse dixerunt Capitulata s. Capitata ossa in humeri cubitique articulatione. ["Jacobs. Anth. 11, 360. Heyn. Hom. 5, 334. Casaub. ad Athen. 102. 108. ad Mœr. 224. Greg. Cor. 247. Græv. Lectt. Hes. 610. Pedum pastorale, ad Timæi Lex. 214. Sensu obscœno, Jacobs. Anth. 9, 130. Conf. c. κορώνη, ad Dionys. H. 2, 846. De quant., Jacobs. Anth. 11, 227. Heyn. Hom. 5, 335. Brunck. ad Eur. Or. p. 199. Toup. ap. Warton. ad Theocr. 2. p. 280. Add. in Theocr. 404. Κορύνησις, Casaub. ad Athen. 105. 126. * Κορύνωσις, ibid." Schæf. Mss.] Κορυνηφόρος, ὁ, ἡ, Claviger, Clavam gestans. Κορυνηφόροι et Κορυνῆται,

Clavatores, ut quidam e Plauto [Rudentis 3, 5, 25.] et Festo interpr. sicut ῥαβδοφόροι, Virgatores. [" Const. Manass. Chron. p. 127. var. lect." Boiss. Mss. Plut. Solone 30. Herod. 1, 59. Ruhnk. ad Timæi Lex. 213.] Κορυνιόεις, ET Κορυνώδης, Clavæ formam habens, In clavæ modum fastigiatus. Apud Hesiod. ('A. 289.) κορυνιόεντα πέτηλα exp. ῥαβδώδη καὶ δι' εὐκαρπίαν εὔογκα. Quidam vero putant Culmos fastigiatos reddi posse, quod Plin. de asparago loquens dixerit, Viret thyrso primum emicante, qui caulem educens, tempore ipso, quo fastigiatus est, in toros stringitur. Hic enim thyrsum et fastigium asparago tribui eod. modo, quo Theophr. (H. Pl. 6, 4, 2.) dicit eum ἐκφύειν παρὰ τὰς ἀκάνθας κορυνῶδες μικρόν: at Gazam omniuo male Piciliosum vertisse. [Κορυνῶδες, Hesychio ὀζῶδες.] Κορυνήτης, Clavator, Clavarius, inquit Bud., i. e. Qui clava utitur in pugna, Il. H. (9.) ὃν κορυνήτης Γείνατ' Ἀρηίθοος. Ab eod. Budæo κορυνῆται et ξυλοφόροι exp. Fustuarii et Clavatores. Et latro quidam insignis a Diodoro l. 5. (1, 302.) dicitur κορυνήτης, ea signif., qua utitur Ovid. nomine Claviger, Bud. " Κορυνίτης, Hesychio " * κορυνομάχος, * ῥοπαλομάχος, pro quo alii habent " κορυνήτης." [" Ad Mœr. 159." Schæf. Mss. * Κορυνῖτις, Orph. H. 50, 9. al. * κρουνῖτις.]

ΚΟΡΥΣ, υθος, ἡ, Galea, Cassis: sic dicta a κάρα, Caput: unde et κορύνη, aliaque nonnulla deducuntur. Alii autem non a κάρα simpliciter deducunt, sed vocatam putant ἀπὸ τοῦ κάρα ῥύεσθαι. Est autem poetica hæc Galeæ appellatio, et quidem ap. Hom. frequens, Il. Φ. (50.) Γυμνὸν ἄτερ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος· οὐδ' ἔχεν ἔγχος: Π. (70.) οὐ γὰρ ἐμῆς κόρυθος λεύσσουσι μέτωπον Ἐγγύθι λαμπομένης. Et, Λαμπρῇσι κορύθεσσι, (P. 269.) item παναίθῃσιν, (Ξ. 372.) Invenitur autem accus. non solum κόρυθα, sed κόρυν quoque, et quidem ap. Lucian. etiam [1, 261. " Callim. 1, 491. Eutolm. 1. Heyn. Hom. 4, 528. ad Charit. 266. Toup. Emendd. 4, 425. Musgr. Bacch. 1184. De accus., Heyn. Hom. 7, 785. Antip. S. 34. Κόρυν, Boiss. Philostr. 561." Schæf. Mss.] " Κόρυθα " Hes. affert pro περίδρομον, τὸν περιβόλαιον στέφα- " νον." " Κόρυρ, Eid. θριγγὸς, Septum, Maceria, Lo- " rica." " Κορεῖον, Eid. περικράνειον: quod et κόρυς." " Κόρυθοι, Eid. περικεφαλαῖαι: quæ et κόρυθες. Eid. " κόρυθος est εἷς τις τῶν τροχίλων." [Cf. Κορθύλος. * Κορύθιον, Gl. Galeola.]

Κόρυς, Galerita, avis, QUÆ Κορυδαλὸς etiam, ET Κορυδαλλὸς alicubi, SICUT Κορυδαλλὶς ap. Theocr. (7, 23.) cum λλ, ET Κόρυδος. Exp. et Alauda: creditur que quibusdam esse tam avis ea quæ Alouette, quam ea quæ Cochevis a nobis vocatur. Κορυδαλοῦ duo sunt genera, unum λόφον ἔχον, ut loquuntur Aristot. et Plut., Apicem habens in capite cassidis forma, s. galeri, unde Cassitam Lat. Galeritam et Galericum nomiuarunt. Alterum sine apice, cujus rursus duo genera, terrestre et marinum. Κορυδαλὸς ap. Aristot. legitur, ap. Diosc. et P. Ægin. Κορυδαλλὸς etiam cum λλ, item Κόρυδος. [" Κορυδὸς (sic,) Verh. ad Anton. Lib. 71. LB., Valck. Hipp. p. 269. Phœn. p. 146. Timæi Lex. 164. et n., Ammon. 84. Valck. Anim. 128. Eichst. Quæst. p. 36. Bergler. Alciphr. 384. Phryn. Ecl. 150. Thom. M. 549. K. κύκνου, Jacobs. Anth. 7, 387. 9, 38. 12, 138. Κορυδαλὸς, Phryn. l. c. Thom. M. 549. 550. Κορυδαλὸς, Κορυδαλλὸς, Muuck. ad Anton. Lib. 52. Verh. Κορύδαλος (sic,) Ammon. et Valck. ll. cc. Κορυδαλλὶς, Phryn. l. c. Thom. M. 549. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 105. Munck. l. c. * Κορυδαλὴ, Κορυδαλλὶς, Wyttenb. ad Plut. 1, 353. * Κορύδων, Phryn. Ecl. 150. Timæi Lex. 164. et n., Munck. l. c. * Κορυδεὺς, Bentl. Opusc. p. 80." Schæf. Mss. * " Κορυδάλιον, Diosc. Notha 470." Boiss. Mss. * Ὀρθοκόρυδος, Alciphr. 3, 48. vide Bergler. p. 384. vulgo * ὀρθοκόρυζος.] " Κορύφαλος affertur pro κορυδαλὸς, " Galerita, Cassita."

Κορυθάϊξ, Galeam quatiens cum impetu: vide in Ἄϊκες post Ἀΐσσω. [" Heyn. Hom. 8, 265.] Κορυθαιόλος, Variegatam habens galeam. Frequens est ap. Hom. Vide autem et alias hujus nominis expp. in Αἰόλος. [* Εὐκόρυθος, Opp. K. 1, 363. * Τρικόρυθος, Eur. Or. 1480. * Τρίκορυς. Bacch. 123. " Lobeck. Aj. p. 359. Wessel. Probab. p. 46. Toup. Opusc. 1, 496. * Τρικορύσιος, ibid., ad Lucian. 1, 313. Τρικορυσία, Aristoph. Λ. 1032. Kuster. p. 239." Schæf. Mss. " Menander ap. Suid. in v." Boiss. Mss.]

Κορύσσω, proprie Galea armo, sed generaliter pro Armo accipitur. Unde et Κορύσσομαι, Armor: Il. Δ. (274.) Τὼ δὲ κορυσσέσθην. || Incito, tanquam armans ad prælium: ut exp. ap. Hesiod. (148.) κορύσσουσα κλόνον ἀνδρῶν. Apud Il. vero B. (273.) πόλεμόν τε κορύσσων, redditur Bellum adornans. Alii autem volunt κορύσσων πόλεμον esse pro ἐς πόλεμον: ut reddatur Armans ad prælium: [cf. N. 306.] || Κορύσσομαι, Impetu feror, tanquam armatus ad prælium, Furo, Apoll. Rh. 2, (70.) κῦμα θαλάσσης Τρηχὺ θοῇ ἐπὶ νηῒ κορύσσεται, Adversus navem furit, s. Furibundo quodam impetu fertur. [" Mnasalc. 3. Huschk. Anal. 283. Jacobs. Anth. 10, 237. Heroic. adesp. 12. Heyn. Hom. 4, 249. 633. 637. 5, 112. 7, 307. 693. 8, 172. Lobeck. Aj. p. 399. ad Mœr. 230. ad Il. T. 397. Græv. Lectt. Hes. 603. Musgr. Bacch. 1101. 1252. Anton. Lib. 52. Verh. Κορυσσαμένη, Mitsch. H. in Cer. 1051. Κεκορυθμένος, Markl. Iph. p. 150. Monum. Byz. 11. Heyn. Hom. 7, 270. Cum gen., Musgr. Iph. A. 1072." Schæf. Mss. Βίον κορυσσέμεν ὀρθοβούλοις μαχαναῖς, Vitam instruere, regere prudentibus consiliis, Pind. Π. 8, 104.: ἔργον κορύσσειν, Aciem instruere, Ἰ. 8, 115. Ταῦρος ἐκορύξατο, Hippocr. Epist. p. 1284. Vide Schu. Lex. " Apud Athen. 127. habes, Δίκην ἀλεκτρυόνος κορύξασθαι, Ad galli gallinacei modum erecta crista ad pugnam se comparare." Schw. Mss. Vide Theocr. 3, 5. et nott.] Et COMP. Ἀντικορύσσομαι, Oppugno, ἀνταίρομαι, Ad prælium me comparo, Bud. citans ex Athen. Τὴν ὁ Κύνουλκος ἀεί ποτε τῷ Οὐλπιανῷ ἀντικορυσσόμενος, Cynulcus semper ad prælium se comparans adversus Ulpianum: [cf. 106.] " Ἐπικορύσσομαι, Armor, s. " Armo me adversum, Lucian." [2, 261.] Κορυστὴς, Armiger, Armatus, Miles, Strenuus miles, Bellator, Il. Π. (603.) ἄνδρα κορυστήν. Χαλκοκορυστὴς, Ære armatus, i. e. Æreis armis. Sed accipitur et pro simplici κορυστής. [Il. E. 699. Z. 398. * " Κορυστὸς, Inscr. Attica, Bœckh Staatshaushalt. 2, 345. σιτηρὰ * ἡμιχοινίκια κορυστὰ, χοίνικι κορυστῇ." Schn. Lex. Κορυστὸς μόδιος, Gl. Cumulatus.] " Κορυτὸν, He- " sychio τὸ ἐπίμεστον, Plenum."

Κορυθέω, i. q. κορύσσω, Armo: quod thema alioqui inusitatum quidam afferunt tanquam ex eo sit præt. κεκορυθμένος, quod aliquoties ap. Hom. erat pro Armatus: ut sc. sit κορυθήσω a Κορυθέω, in præt. κεκορύθηκα, et pass. κεκορύθημαι, ac per sync. κεκόρυθμαι, unde κεκορυθμένος: sed Eustathio potius assentior a Κορύσσω deducenti, ut sit κεκορυθμένος pro κεκορυσμένος, posito θ pro σ, ut in μηνιθμὸς, et aliis plerisque.

" Κορυθία, Hesychio αὐλήτρια, Tibicina."

" Κόρυμνα, Hesychio κόσμος τις γυναικεῖος περιτρα- " χήλιος."

" Κορυνθεὺς, Hesychio est κόφινος, κάλαθος, ἀλε- " κτρυὼν, Cophinus, Calathus, Qualus, Gallinaceus. " At Κόρυνθος, Eid. est μάζης ψωμὸς, Offula mazæ."

" ΚΟΡΘΥΣ, Hesychio σωρὸς, Acervus: afferenti " et κόρθυας pro τὰ κατ' ὀλίγον δράγματα. Suidæ " quoque κόρθυς est τὸ εἰς ὕψος ἀνάστημα, Tumulus, " Agger, Cumulus: in exemplum afferenti h. l., Ὁ δὲ, " ποιήσας ἐξ ἄμμου κόρθυν, καὶ ἐξάρας τῆς γῆς οὐκ ἐπὶ " πολὺ, πάλιν τῷ ποδὶ καταστρώσας, αὖθις τὸ δάπεδον " ὁμαλὲς ἐποίησε." [Theocr. 10, 48. " Schneid. Scriptt. R. R. 3, 1. p. 383." Schæf. Mss.] " Κορ- " θύω, SIVE Κορθύνω, In acervum colligo, Coacervo. " Hesiod. Θ. (852.) Ζεὺς δ' ἐπεὶ οὖν κόρθυνεν ἑὸν " μένος, εἵλετο δ' ὅπλα, Vires suas collegit et veluti " coacervavit. Il. I. (7.) ἄμυδις δέ τε κῦμα κελαινὸν " Κορθύεται, In acervum veluti attollitur, s. κορυφοῦ- " ται, αὔξεται, Schol. εἰς ὕψος αἴρεται, ὑψοῦται, μετεω- " ρίζεται, Hes. Quod et Intumescere et Insurgere " dicunt Latini." [Apoll. Rh. 2, 322. * " Ἀντικορθύω, Nicet. Eugen. 9, 29." Boiss. Mss.] " Κορθελαι,

" Hesychio *συστροφαὶ, σωροί*: qui *Κορθίλας* quoque " et *κόρθιν* esse dicit *τοὺς σωροὺς καὶ τὴν συστροφήν*. " *Κόρθιλος*, Avis quam quidam *βασιλικὸν* dicunt, " teste Eod.:" [leg. *Κορθύλας*, *Κόρθυν*, et *Κορθύλος*, item *βασιλίσκον*.] " *Κορθώ*, Eid. *βλάβη*, Noxa, Damnum."

" KOPYZA, Gravedo: Crudi humoris e capite in " nares destillatio: Morbus cerebri, oriens e solis " æstu, vini potu largiore, balneis calidioribus, per- " fusione capitis ex aqua calida, cibo qui in ventre " incoctus manet, et immodica cerebri refrigeratione: " et quod in ventre diarrhœa est e mala concoctione, " id in cerebro catarrhus et coryza: sed coryza " quidem dicitur cum in nares humor destillat, ca- " tarrhus vero, cum in os defluit per palatum. Fu- " sius hæc ap. Galen. de Loc. Aff. l. 1, et Aet. 9, " 53. Celsus 4, 2. Destillat autem humor e capite " interdum in nares, quod leve est: interdum in " fauces, quod pejus est: interdum etiam in pulmo- " nem, quod pessimum est. Aliud autem, quamvis " non multum distans, malum est Gravedo: hæc B " nares claudit, vocem obtundit, tussim siccam mo- " vet. Omnia ista *κορύζας* Hippocr. nominavit: " nunc video ap. Græcos in gravedine hoc nomen " servari: destillationes, *καταστάγμους* appellari. " Hippocr. de Vet. Med. *Ὅσοισιν ἂν ἡμέων κόρυζα* " *ἐγγένηται, καὶ ῥεῦμα κινηθῇ διὰ τῶν ῥινέων*. Idem " in Coac. Progn. *Κορύζας καὶ πταρμοὺς τοῖσι περὶ* " *πλεύμονα καὶ προγενέσθαι καὶ ἐπιγενέσθαι πονηρόν*. " Sed et ipse Mucus narium, Pituita, s. Humor cras- " sior qui per nares destillat, *κόρυζα* nominatur. " Galen. Comm. in Progn. Hippocr. scribit *τὸ διὰ* " *τῶν ῥινῶν ἐκκρινόμενον ὑγρὸν λεπτὸν* solere omnes " veteres Medicos appellare *κόρυζαν*. Lucian. (1, " 347.) *Κορύζης μὲν τὴν ῥῖνα, λήμης δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς* " *μεστὸν ὄντα*: Idem (2, 42.) *Λήρου πολλοῦ καὶ κορύζης* " *συγγραφικῆς γέμουσα*, ubi quidam accipiunt pro Su- " perbia et fastu: possis commodius pro Stultitia, Sto- " liditate." [" Ad Lucian. 2, 227. T. H. ad Dial. p. 25. Bernard. Reliq. 44. Stoliditas, Valck. ad Ammon. 88. **Κορυζώδης*, ibid. Thom. M. 573. Toup. Opusc. 2, C 31. * *Τρικόρυζος*, 285. Emendd. 2, 574. 4, 492. Add. in Theocr. 409." Schæf. Mss. * *Κορυζᾶς, ὁ*, Menander Suidæ.] " *Κορυζάω*, Gravedine laboro, Muco " plenus sum, Nares pituita clausas habeo. Lucian. " (1, 361.) *Γέροντα λημῶντα καὶ κορυζῶντα*. Plato " Polit. 2. (p. 343.) *Ἡ τιθὴ κορυζῶντά σε περιορᾷ,* " *καὶ οὐκ ἀπομύττει δεόμενον*. Apud Hes. reperio " ETIAM *Κορύζει*, expositum *μωραίνει*: itidemque " *Κορύζων, μεμωραμμένος*: pro quo Suid. habet *κορυ-* " *ζῶν*, perispomenos: ratio forsan ejus expositionis " est quod stulti esse soleant *οἱ κορυζῶντες*: unde et " *βουκόρυζοι*." [" *Κορυζάω*, Bergler. Alciphr. 350. Timæi Lex. 164. et n., Valck. ad Ammon. 88. T. H. ad Lucian. Dial. p. 25. *Κορύζω*, 27." Schæf. Mss. Polyb. 38, 4, 5. *Πᾶσαι ἐκόρυζον αἱ πόλεις*, Stultitia occæcatæ erant. * *Κορυζιάω*, Gl. Pipito.]

KOPYMBOΣ, ET *Κόρυμβον*, Vertex, Cacumen. Eust. postquam scripsit hac voce significari *τὰ ἐξέχοντα*, idque in montibus præcipue, subjungit, Herod. *τὸν τοῦ ὄρους κόρυμβον* alicubi dixisse, perinde ac D si quis *κορυφὴν* dicat: (7, 218.) *Οἴχοντο φεύγοντες ἐπὶ τοῦ οὔρεος τὸν κόρυμβον*. || *Κόρυμβα νηῶν*, Il. I. (241.) *Στεῦται γὰρ νηῶν ἀποκόψειν ἄκρα κόρυμβα*, ubi *κόρυμβα* accipi putatur pro Extremis navium partibus, exponiturque *ἀκροστόλια* et *ἄφλαστα*. Sunt et qui *κόρυμβα* interpr. Amplustria. Eust. autem in suis in h. l. Comm. ait *κόρυμβα* Homero significare *ἄκρα*: sed non videtur considerasse addi et *ἄκρα* in isto Hom. l. Quod autem attinet ad eos, qui *κόρυμβα* exp. etiam *ἄφλαστα*, sciendum est inveniri tamen *ἀφλάστοιο κόρυμβα* ap. Apoll. Rh. 2, (601.) Vide tamen plura ap. eund. Hes. || *Κόρυμβος* dicitur et de Coma certo quodam modo nodata. Alii Comæ ornamentum fuisse dicunt. At Schol. Thuc. (1, 6.) tradit *κόρυμβον* fuisse in mulieribus, qui *κρώβυλος* in viris: [cf. autem Heraclidem Ponticum ap. Athen. 512. *Κορύμβους ἀναδούμενοι τῶν τριχῶν, χρυσοῦς τέττιγας περὶ τὸ μέτωπον καὶ τὰς κόμας ἐφόρουν*.] HINC *Κεκορυμβωμένη κόμη χρυσῷ στρόφῳ*, ap. Suid. a v. A *Κορυμβοῦμαι*, quod exp. a Cam. Coma aureo vinculo fastigiata: ab aliis autem, Aureis corymbis fastigiata. [" Wakef. S. Cr. 3, 139. Toup. Opusc. 1, 446." Schæf. Mss.] ET *Κορύμβαι* ap. Athen. (525.) in hac signif. *Χρύσειαι δὲ κορύμβαι ἐπ' αὐτῶν, τέττιγες ὥς*. || Caules asparagi, *ὁ καυλὸς τοῦ ἀσπαράγου*. Sed dicitur et de aliis; legitur enim *κόρυμβοι κισσου*, quod exp. Racemi hederæ, s. Acini. Sed satius fuerit ipsam Gr. vocem retinere, quam et Lat. retinent appellantes Hederæ corymbos. HINC autem *Κορυμβίας κιττὸς* ap. Theophr. H. Pl. 3, (18, 6.) *Λευκὸς γὰρ ὁ μὲν τῷ καρπῷ μόνον, ὁ δὲ καὶ τοῖς φύλλοις ἐστί. Πάλιν δὲ τῶν λευκοκάρπων μόνον, ὁ μὲν ἁδρὸν καὶ πυκνὸν καὶ συνεστηκότα τὸν καρπὸν ἔχει καθάπερ εἰς σφαῖραν, ὃν δὴ καλοῦσί τινες κορυμβίαν*. Q. l. ita interpretatus est Plin. 16, 34. Alia (hedera) fructu tantum candida, alia et folio. Fructum quoque candidum ferentium aliis densus acinus et grandior, racemis in orbem circumactis, qui vocantur Corymbi. Idem tamen Plin. 19, 9. *κορυμβίαν* aliter accepit: B Ferulæ duo genera in peregrinis fruticibus diximus, Semen ejus in Italia cibus est; conditur quippe duratque in urceis vel anni spatio. Duo ea genera, caules et racemi. Corymbiam hanc vocant, Corymbosque, quos condiunt. Sciendum est autem generalius etiam accipi nomen hoc *κόρυμβος*, dici enim et *κόρυμβον δάφνης* in Epigr. Ramum lauri: et *κορύμβους συκῆς* a Nonno. [" *Κόρυμβος, Κόρυμβον*, Philipp. Th. 1. Jacobs. Anth. 6, 421. 7, 255. 8, 35. 10, 57. 11, 129. 405. 409. Villois. ad Long. 235. Brunck. Aristoph. 3, 166. Markl. Iph. p. 34. Wakef. Trach. 524. Toup. Add. in Theocr. 407. Opusc. 1, 244. 291. Koppiers. Obss. 87. Virgil. Ecl. 3, 39. et n., Musgr. Bacch. 1063. ad Herod. 607. Aplustria navium, Jacobs. Anth. 11, 168. Heyn. Hom. 5, 582. 7, 124." Schæf. Mss. Æsch. Pers. 410. 660. Herod. 7, 218. * *Κορυμβηλὸς*, i. q. *κορυμβίας*, Nicander Athenæi 683. *κιττός*: editum est *Κορύμβηλος*.] " *Κο-* " *ρυμβήθρα, ἡ*, a nonnullis dicitur *ὁ κισσὸς*, Hedera, " ut est in Append. Diosc. 2, 210. procul dubio ex " eo quod fert corymbos." * *Κορυμβοειδὴς*, Diosc. C 3, 124. * *Κορυμβώδης*, 29. * *Κορυμβοφόρος*, Long. Pastoral. 2, 26. p. 58. cf. Passow. p. 356. et Schæf. 368. Nonn. D. 18, 3. 21, 52. 24, 102. 30, 10.] " *Ἀκόρυμβοι*, Suidæ sunt *οἱ ἐπὶ τῶν ἀκρεμόνων βοτρυ-* " *δὸν μετέωροι κόκκοι, ὡς ἐπὶ τῶν κισσῶν ἔχει*. Sed " scr. potius *κόρυμβοι* eo significatu: nam *ἀκόρυμβοι* " sonat Non habentes corymbos." *Ἀκροκόρυμβα*, i. q. ap. Hom. *ἄκρα κόρυμβα* in l. paulo ante c. ex Il. I. in *Κόρυμβον*. In VV. LL. exp. Rostra navium. [Diosc. Notha 478. Poëta vet. de Herbis 178. ap. Fabric. B. Gr. 3. p. 656.] *Δικόρυμβος*, Binos corymbos habens: de hedera, de qua et *τετρακόρυμβος*. || *Δ. ὄρος* ap. Philostr., i. q. *δικόρυφον*, Duplicem verticem habens mons, Duplex cacumen, Bud. [Lucian. 1, 497. *Παρνασσός*.] *Τετρακόρυμβος*, Quaternos corymbos habens, de hedera, Epigr. *κισσός*. Exp. et Quatuor oras habens, VV. LL. [" Jacobs. Anth. 8, 66." Schæf. Mss. * *Τρικόρυμβος*, Synes. H. 1, 66. p. 114. * " *Ὑψικόρυμβος*, Nicet. Eugen. 6, 223." Boiss. Mss. Theod. Prodr. Ep. f. 63. * *Χρυσοκόρυμβος*, Diosc. Parab. 1, 72.]

" *Κορυμβάσι*, Hes. affert pro *περιδρόμοις δι' ὧν* " *συσπᾶται γύργαθος καὶ κεκρύφαλος καὶ δεσμοί*."

KOPYΦH, ἡ, Vertex. Hoc nomine *κορυφὴ* nonnulli intelligunt Capitis partem inter sinciput et occiput mediam et summam: quæ proprie *στεφάνη* dicitur, alii partem eam capitis, in qua capilli alii ad dextram, alii ad sinistram invertuntur: ut non sit aliud *κορυφὴ* quam linea illa, quæ capillos in duas partes distinguit. Rufus *κορυφὴν* definit *τὸ ἐν μέσῳ, καθ' ὃ δὴ μάλιστα εἰλοῦνται αἱ τρίχες*. Id, quod etiam secuti Lat. Verticem dixerunt, a vertendo, sc. propter flexum capillorum, quod illic velut in gyrum ii vertantur. Quam etiam ob causam quidam *ἑλιγμὸν* et *πόλον, ἀπὸ τοῦ πολεῖν*, a Vertendo, eand. partem appellarunt, J. Poll. Hæc Gorr. Ut autem *κορυφὴν* Ruf. esse dicit *τὸ ἐν μέσῳ*, sic et idem Poll. ait *κορυφὴν* alio nomine dictam *μεσόκρανον*: esse autem *τὸ*

ἔγκοιλον τοῦ κρανίου. Xen. Ἱππ. (1, 11.) tribuit et equo κορυφὴν, scribens, Κορυφὴ μὲν μείζων, ὦτα δὲ μικρότερα ἱππωδεστέραν τὴν κεφαλὴν ἀποφαίνει, Ipse vertex si fuerit grandior, aures vero minutæ, magis ita caput equinum videbitur, Cam. Utitur Xen. et ibid. (1, 8.) || Vertex, Cacumen, Fastigium, Apex, Il. A. (499.) Ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδειράδος Οὐλύμποιο: B. (456.) Οὔρεος ἐκ κορυφῆς. Et in plur. Γ. (10.) ὄρεος κορυφῇσι. Usus est et Thuc. 2, (99.) Ὅπως κατὰ κορυφὴν ἐσβαλοῦσιν. Et plur. κορυφαὶ ap. Herod. 8, (37.) Ἀπὸ δὲ τοῦ Παρνησσοῦ ἀποῤῥαγεῖσαι δύο κορυφαί. || Summa, Caput, in metaph. signif.: ut κορυφὴ τοῦ λόγου, sicut Lat. Caput sermonis, s. disputationis, Summa, Clausula. Plato Cratylo (p. 293.) Ἔρχομαι γὰρ ἐπὶ τὴν κ. ὧν εἴρηκα, Plut. (7, 178.) Ἵνα δὲ κορυφὴν ὁ λόγος ἐπιθεὶς ἑαυτῷ παύσηται. Pro eod. dicitur et κολοφῶνα ἐπιτιθέναι. Pro κορυφὴ autem hac in signif. dicitur non solum κολοφὼν, sed et κορωνὶς et κεφάλαιον, et τελος et πέρας, Bud. Comm. 610. Apud Pind. autem κορυφὰν quidam exp. Perfectionem, Π. 9, (135.) ὁ δὲ καιρὸς ὁμοίως Παντὸς ἔχει κορυφάν: ut sc. dicat opportunitatis esse perfectionem tam in magnis, quam in parvis rebus. || Pars ossis, quod κύκνῳ τρητὸς dicitur, ea sc., quæ anum versus inclinat, J. Poll. || Κορυφαὶ, Digitorum extremitates internæ, quæ et ῥᾶγες. J. Poll. τὰ δ' ἔνδοθεν τῶν δακτύλων πέρατα, ῥᾶγές τε καὶ κορυφαί. Sunt autem qui et hic Vertices interpr. [" Luzac. Exerc. 107. Jacobs. Anth. 6, 382. Markl. ad Max. Tyr. 667. Thom. M. 530. Valck. Diatr. 48. ad Herod. 634. Maris, Boiss. Philostr. 656. Conf. c. ὀροφὴ, ad Diod. S. 1, 111. Ἐκ κ. εἰς ὄνυχας, Huschk. Anal. 206." Schæf. Mss. Themist. p. 5. Plato Phædone p. 60. Aret. 47.] " Κορυφᾷ, Dor. pro κορυφῇ, s. " ἀκρωρείᾳ, Hes." " Κορύτῃ, Idem affert pro τῇ κεφα- " λῇ, Capiti."

" Ἀκόρυφα, Hesychio ἀναρίθμητα, πολλὰ, Innume- " ra, Multa: sonat tamen potius Verticem s. Fasti- " gium non habentia." [Dionys. H. 2, 46.]

Δικόρυφος, ὁ, ἡ, q. d. Bivertex, Duplicem habens verticem. Δικόρυφοι, ut scribit Bud. ex Aristot. [H. A. 1, 769.] J. Poll. (2, 43.) Bivertices, Qui duplici sunt capillorum discrimine et æquamento, h. e. vertice. Δικόρυφοι dicuntur, inquit Gorr., non Ii, quibus os summum capitis geminum est, sed quibus geminum est discrimen capillorum, s. linea illa, quæ capillos in duas partes distinguit. [Eur. Phœn. 234. Strabo 2, 168. * Εὐκόρυφος, Dionys. H. 2, 305. " Stob. Ecl. 992." Kall. Mss.] Ἰσοκόρυφος, q. d. Æqualem verticem habens, Æque eminens: πόλεις Dionys. H. (3, 9.) Urbes æqualis excellentiæ, Cam. [* " Μεγαλοκόρυφος, Aristot. Rhet. p. 156." Wakef. Mss.] Μελαγκόρυφος, q. d. Atrivertex, i. e. Atrum verticem habens. Nomen est avis Aristoteli, [" Rhet. 3, 3. e Lycophr." Kall. Mss.] ap. quem a Gaza vocatur Atricapilla. Ead. dicitur συκαλὶς, Ficedula; sed diverso anni tempore, propter coloris mutationem. Μελαγκόρυφοι, inquit Cam., sunt Plinio Ficedulæ post autumnum. [Aristoph. Ὄρν. 888. Athen. 65. * Μελαγκορυφίζω, Hero de Spirit. p. 220. * Συγκόρυφος, Aristot. Probl. 15, 10. κῶνοι.]

[* Κορυφώδης, Hippocr. 1165. Orph. de Lapid. 14.]

Κορυφαῖος, q. d. Verticalis, In vertice positus, i. e. Supremum locum obtinens, Supremus, Præcipuus, Lucian. (3, 141.) Καὶ ἕκαστος οἴεται πρῶτος αὐτὸς ἔσεσθαι, τὸν κ. ἐκεῖνον ἐκπολιορκήσας, καὶ τῆς φιλίας ἀποσκευασάμενος, ubi πρῶτον et κορυφαῖον pro eod. accipit. Sic autem et ab aliis sæpe dicitur τῶν φίλων κορυφαῖος, Qui supremum locum s. principem inter amicos obtinet, Princeps amicorum. Cum autem ita loquimur, animadvertendum est dari gen. huic nomini utpote superlativi signif. habenti. Invenitur tamen et κορυφαιότατος φίλων: et ap. Plut. (10, 587.) Περιπατητικῶν ὁ κ. Bud. quoque ex eod. scriptore affert, locum non indicans, κορυφαιότατος pro Excellentissimus inter alios, Eminentissimus. Sed non satis exacto sermone posse hoc dici existimo; atque hinc esse illud dictum cujusdam ap. Lucian. (3, 565.) irrideutis eum, qui ita locutus erat, τῶν φίλων ὁ κ.: et quidem irridentis his verbis, Χάριέν γε τὸ τῆς κορυφῆς ποιεῖν τι ἐπάνω. In VV. LL. κορυφαῖοι, Proceres, Primores. Et κ. πῖλος ap. Plut. Marcello (5.) qui Apex Valerio Maximo. Apud Herodian. 8, (3, 13.) Τὰ δὲ μέγιστα καὶ κ. τῆς νίκης, ita enim ibi leg. puto, non μέγιστα κ. sine copula, Polit. vertit Extremos victoriæ fructus: 7, (5, 4.) κ. τέλος Idem vertit Fastigium, Ὥσπερ κ. τέλος τῶν προγενομένων πράξεων. || Κορυφαῖος in choreis dicitur Præsultor. Aristot. Polit. 3. nominat in choro κορυφαῖον, Principem, Præcentorem, et παραστάτην, Adjunctum, Cam. Apud Bud. autem hæc leguntur, In choreis etiam παραστάτης dicitur, Qui præsultori secundus est; qui præsultor κ. etiam dicitur, ἐξάρχων, κατάρχων, χοροστάτης. Est enim hic ordo ut præcentori proximus sit ὁ παραστάτης, et huic deinde proximus sit ὁ τριτοστάτης. Aristot. de Mundo, Καθάπερ ἐν χορῷ, κορυφαίου κατάρξαντος συνεπηχεῖ πᾶς ὁ χορὸς, Quemadmodum fit in choro ut auspicanti præsuli aut præcentori accinat totus chorus, Bud. Idem Aristot. ibid., et quidem statim post, Κατὰ γὰρ τὸ ἄνωθεν ἐνδόσιμον ὑπὸ τοῦ φερωνύμως ἂν κορυφαίου προσαγορευθέντος κινεῖται μὲν τὰ ἄστρα ἀεὶ καὶ ὁ σύμπας οὐρανὸς, Et sidera enim semper et universum ipsum cœlum eos ad numeros moventur, quos Deus sursum quasi auspicando præcinendoque emodulatur, Bud.; quem a similitudine sane congrua κ. mundi recte appellaris, quasi Præsultorem ipsum hujusque chori magistrum. || Κ. Ζεὺς, Capitolinus Jupiter, et Κ. Ἄρτεμις, Bud. e Paus. [Cor. 4, 5. 28, 2. " Phryn. Ecl. 103. Musgr. Ion. 236. Herc. F. 740. Jacobs. Anth. 7, 84. T. H. ad Plutum p. 331. 334. Schneid. Præf. ad Demetr. ix. ad Xen. Eph. 171. Præcentor chori, ejus partes, Brunck. ad Eur. Hipp. 720. Κορυφαιότατος, Valck. Adoniaz. p. 235. De superl., Phryn. Ecl. 23. 102. Thom. M. 372. 550. 837. ad Lucian. 2, 45." Schæf. Mss. Stob. Phys. 968.] || Κορυφαῖον, Retis pars, Bud. ex J. Poll. (5, 31.) p. 184. ubi dicit esse τὸ στενὸν τῆς ἄρκυος: atque idem a nonnullis dictum esse ET Κορυφιστῆρ: sed Κορυφηστὴρ cum η in utroque loco vulg. Edd. habent. [Cf. Xen. K. 10, 2. et Lex. Xen.] " Κορυφιστὴς, idem. Hesychio est " κόσμου γυναικείου τὸ περὶ τὴν κεφαλὴν χρυσίον, et " κεκρυφάλου τὸ μέσον ῥάμμα." || Κορυφαία, Habenæ pars summum equi caput cingens, Bud. affereus e Xen. Ἱππ. (3, 2.) hæc verba, Πῶς δέχεται τὸν χαλινὸν, πῶς δὲ περὶ τὰ ὦτα τὴν κορυφαίαν: [5, 1. 6, 7. J. Poll. 1, 147. " Lucian. 2, 329." Schæf. Mss. * " Πρωτοκορυφαῖος, Andr. Cret. 336." Kall. Mss. * " Συγκορυφαῖος, Germanus in Dormit. B. Mar. 106." Boiss. Mss.]

Κορυφόω, In verticem attollo, Fastigio, Consummo. Et Κορυφοῦμαι, itidem In verticem attollor, Fastigior, Consummor, Bud. ap. Basil. 91. Affert autem et e Strab. pro In verticem attolli: quod loquendi genus Plinianum esse tradit. E Philone quoque citat, Ἡ καὶ πρὸς μήκιστον ἀρθεῖσα ὑψος, συστέλλεται κορυφουμένη, pro In cacumen extenuata vel conformata. Sic autem ET Ἀποκορυφῶσαι pro In verticem conformare, a Polyb. (3, 49, 6.) poni tradit. || Κόρυφοῦν VV. LL. exp. etiam Impleo ad summum ab ore. Et affertur ex Epigr. κορυφούμενος εἰς ἓν ἀριθμὸς, pro Numerus in unum collectus, i. e. Summa. [" Jacobs. Anth. 6, 64. 7, 364. Wakef. S. Cr. 1, 64. ad Herod. 408." Schæf. Mss. Adamant. Phys. 209. * Κορύφωσις, Nicom. Arithm. 2. p. 126. Ast. * " Θεοκορύφωτος νῆσος, Cacuminibus a Deo iustructa insula, Montf. Palæogr. p. 52." Kall. Mss.] " Ἀγκορυφῶσα, ap. Hes. ἀνατι- " θεῖσα τὸ τῆς κεφαλῆς ἐφαπτόμενον, τὴν ἱέρειαν καθο- " σιοῦται τῇ θεᾷ." [" Ἀνακορυφόω. In Theod. Prodr. Amar. Du Thiel. Notit. Mss. 8, 116. e Cod. edidit ἀνακορυφώσασθαι, ubi Gaulm. p. 438. * ἀνακορυφήσασθαι." Elberling. Mss.] Ἀποκορυφόω, In verticem conformo, Polyb. ut dictum modo fuit in Κορυφόω. || Ἀποκορυφοῦν ap. Herod. pro Plane eloqui s. potius Verbis extollere, Cam. afferens h. illius l. 5, (73.) Ἀρταφέρνης ὁ Ὑστάσπεος, Σαρδίων ὕπαρχος, — ἀπεκορύφου σφι τάδε, i. e., inquit ille, Amicitiam regiam verbis extollebat, Gloriose respondebat. At ego assentior potius Budæo exponeuti, Summatim hæc re-

spondit, Ad summam hæc respondit. [Hippocr. Progn. p. 39.] Ἐκκορυφόω, Summatim dico, A principio et velut a capite incipiens expono, Hesiod, Ἔργ. (1, 106.) ἕτερόν τοι ἐγὼ λόγον ἐκκορυφώσω. Cam. tamen vertit simpliciter, Explicabo, Peragam. Addit autem, Arithmeticos ἐκκορυφοῦν τὰς πυραμίδας cum faciunt κολούρους, primum uno, deinde ternario, mox deinceps aliis triquetris ademtis. [* Ἐπικορυφόω, unde * Ἐπικορύφωσις, Nicom. Arithm. 2. p. 110. * Συγκορυφόω, Dionys. H. 6. p. 827. " Longinus 24." Seager. Mss. * Συγκορύφωσις, Lobeck. Phryn. 271. * Ὑπερκορυφόω, unde * Ὑπερκορύφωσις, Hippocr. 915.]

" Κόρυφος, Hesychio κόρυμβος γυναικεῖος." " Κόραφος, Eod. auctore est Avis quædam." [Schn. Lex. corrigit κόρυφος, inde deducens μελαγκόρυφος.]

[* Κορυφὰς, Schn. Lex. et Suppl. afferunt ex Hippocr. et Galeni Exeg.]

[* " Κορυφάσιος, Jacobs. Anth. 7, 84." Schæf. Mss. * " Κορυφασία, ἡ, Epith. Minervæ, Clem. Alex. 17." Kall. Mss.]

" Κορυφεῖ, Defluit, καταῤῥεῖ: si non mentiuntur " Hesychii exemplaria."

" Κορύφαινα, Hes. auctore est Piscis quidam. Dorion in libro de Piscibus, κορύφαιναν vocari scribit " τὸν ἵππουρον, s. τὸν ἱππουρέα, ut docet Athen. l. 7." [p. 304.]

" ΚΟΣΚΙΝΟΝ, Cribrum: πλέγμα ἐκ σχοίνων ἐν " ᾧ τὰ ἄλευρα διασήθουσιν, inquit J. Poll. Epigr. in " temulentos, Τρητὸν γὰρ θεμένη χερὶ κόσκινον, εὐ " διὰ πυκνῶν Σχοίνων ἠελίους πλείονας ηὐγάσατο. Et " Aristophanicus Strepsiades N. (373.) putabat Jo" vem cum plueret, διὰ κοσκίνου οὐρεῖν, Mingere per " cribrum. Proverbiis etiam quibusdam adhibetur " hoc κοσκίνον vocabulum. Alexis ap. Athen. (60.) " Τὴν λοπάδ' ὁρύττων ἀποδέδειχα κόσκινον: pro Mul" tis pertudi foraminibus ita ut cribrum esse videa" tur. Item Proverbialiter dicitur Haurire κοσκίνῳ, " pro In re cassa et inutili operam ponere. Plato " de Rep. 2. Τοὺς ἀνοσίους καὶ ἀδίκους ἐν ᾅδου κοσκίνῳ " ὕδωρ ἀναγκάζουσι φέρειν, Cribro aquam ferre. Lu" cian. (2, 386.) Δοκεῖ ὁ μὲν ἕτερος τούτων, τράγον " ἀμέλγειν· ὁ δὲ, αὐτῷ κόσκινον ὑποτίθεναι. Apud " Psellum esse dicitur Figura quæ collectione nume" rorum perficitur, eo quod velut per incerniculum " quoddam dilabantur primi quilibet numeri." [Nicom. Arithm. p. 84. " Jacobs. Anth. 8, 57. 9, 450. Heindorf. ad Plat. Gorg. 159. ad Timæi Lex. 80. Casaub. ad Athen. 123." Schæf. Mss.] " Tradunt " et masculino genere DICI Κόσκινος, pro κόσκινον: " cujus nulla reperi exempla: neutrius autem termi" nationis exempla sunt et ap. J. Poll. et in Epigr. " Κοσκινόμαντις, εως, ὁ, Vates cribro divinans, ap. J. " Poll. 7, (188.) e Phidippide Comico, ubi et ἀλευ" ρομάντεις." [Theocr. 3, 31. " Ad Lucian. 2, 217." Schæf. Mss. * Κοσκινομαντεία s. * Κοσκινομαντικὴ, Ars cribro diviuandi, Schn. Lex. ἀμαρτύρως.] " Κο" σκινοποιὸς, Qui cribra conficit, Cribrorum texendo" rum artifex," [Gl. Cribrarius. * Κοσκινοπώλης, Nicophon Athenæi 126.] " Κοσκινόρινος, Hesychio " εἰς κοσκίνου κατασκευὴν ῥινός: quod quidam interpr. " Scutum in modum cribri confectum: cum potius " sonare videatur Pellis ad conficiendum cribrum. " nam et e pellibus s. membranis fieri cribra solent. " DIMIN. Κοσκίνιον, τὸ, Cribellum. Athen. l. 14. " Ἐὰν δέ σοι παρῇ κοσκίνια μικρὰ, ἐπίβαλλε, καὶ ἕα " ἐκρεῖν τὸν ὄρρον. Est indidem et ADV. Κοσκινη" δὸν, Cribri modo, In modum cribri. Lucian. (1, " 105.) Οἱ σεισμοὶ δὲ, κοσκινηδόν· καὶ ἡ χιὼν, σωρη" δόν. Affertur et VERB. Κοσκινίζω, Cribro." [" Herodian. Epimer. 125. 245." Boiss. Mss. " Aqu. Symm. Amos. 9, 9. κοσκινιῶ. Subst. * Κοσκίνισις laudat Schæf. ad Greg. Cor. p. 769." Schleusn. Lex. V. T. * " Κοσκινεύω, Herod. 737. Wessel. Diss. 207." Schæf. Mss. Plut. 9, 573. * Κοσκινάω, * Κοσκινέω, Diosc. Parab. 1, 154. " Ad Hesych. 2, 1190, 19." Dahler. Mss. Κοσκήνωμα, * Κοσκίνωμα, Schleusn. Lex. V. T. * " Κοσκίζω, i. q. κοσκινίζω, Tzetz. Chil. 13, 424." Elberling. Mss.]

ΚΟΣΜΟΣ, ὁ, Ordo, τάξις, Eust. derivans a κομῶ, τὸ ἐπιμελοῦμαι, item Hes. et Suid.: qui pro hac signif. affert ex Herod. Οἱ δὲ Πέρσαι ἡσσηθέντες ἔφευγον οὐδενὶ κόσμῳ, [cf. 3, 13.] Eust. autem in eod. loquendi genere οὐδενὶ κόσμῳ exp. ἀτάκτως. Sed hoc adv. ἀτάκτως cum οὐδενὶ κόσμῳ a Thuc. copulatur 3, (108.) Καὶ πολλοὶ ἀπέθανον αὐτῶν ἀτάκτως, καὶ οὐδενὶ κόσμῳ προσπίπτοντες, ubi Bud. οὐδενὶ κόσμῳ vertit Incomposite. Lucian. addidit præp. σὺν, (1, 848.) Ἐκκλίναντες, σὺν οὐδενὶ κόσμῳ ἔφευγον. At Schol. Thuc. alicubi κόσμον non τάξιν, sed εὐταξίαν exp. Ceterum Bud. ut οὐδενὶ κόσμῳ vertit Incomposite in l. paulo ante c., sic κόσμον Compositionem ap. Aristot., τάξιν ei adjungentem. Quæ duo copulantur et a Plut. scribente, Οὐκέτι κόσμον εἶχεν, οὐδὲ τάξιν τὸ πλῆθος. Aristot. de Mundo, ubi de magnificentia imperii regis Persarum agit, Τοσοῦτος δὲ ἦν ὁ κόσμος, καὶ μάλιστα τῶν φρυκτωριῶν κατὰ διαδοχὰς πυρσευουσῶν ἀλλήλαις. Quorum erat ipsorum is apparatus, ea descriptæ collocationis ratio, tam rato ordine vices munerum constitutæ, et præsertim eorum, qui etc. Bud. Exp. etiam Tam bene descriptæ vices.

Κόσμος, Modus, Ratio, ea signif., qua dicitur a Cic. Modo et ratione omnia facere, unde οὐ κατὰ κόσμον ap. Hom. sæpe, Sine modo, Non cum modo, Non cum ratione, Incomposite. Contra vero κατὰ κόσμον, ap. Eund. Modo et ratione. Exp. et Decenter, Rite, Apte, Convenienter. Habet autem talem quandam signif. et ablativus Ordine ap. Lat. interdum. ‖ Disciplina, ap. Thuc. non semel. Item πολιτεία, Schol. Ab Hes. exp. et κατάστασις. In VV. LL. Status, ubi affertur etiam κόσμος πολιτείας ex Aristot.; invenitur autem et ap. Isocr. in Pauath.; pro Ratione reip. recte atque ordine constitutæ. Et ex Herod. (1, 99.) Κόσμον τόνδε καταστησάμενος pro Hanc rationem instituit.

Κόσμος, Ornamentum, Ornatus, Lucian. (2, 11.) Αἰσχύνας τῷ κόσμῳ ἐκείνῳ, Isocr. ad Nic. 9. Τρύφα μὲν ταῖς ἐσθῆσι καὶ τοῖς περὶ τὸ σῶμα κ., Herodian. 3, (9, 20.) Καὶ πάντα τὸν κ. καὶ κειμήλια ἁρπάσαντες. Apud Xen. K. Π. 8, (4, 11.) de Rep. 2. est et γυναικεῖος κόσμος, Ornamenta muliebria: quæ Lat. Mundum muliebrem vocant. Idem canum κόσμον esse dicit δέραια, et ἱμάντας, et στελμονίας. Interdum etiam Decus, Laus: quam signif. et vox Ornamentum Latinis habet. Thuc. 1, (5.) Οἷς κόσμος καλῶς τοῦτο δρᾶν, Quibus laudi est id facere egregie, Soph. Aj. (293.) γυναιξὶ κόσμον ἡ σιγὴ φέρει, Mulieribus silentium laudem affert, vel ornamentum. Apud Od. autem Θ. (492.) ἵππου κόσμον ἄεισον, vult Eust. κόσμον esse τὴν εὔκοσμον ἐπίνοιαν καὶ μέθοδον, καὶ τὴν ἔνδος αὐτοῦ ἡρωϊκὴν διάταξιν, καὶ, ὡς εἰπεῖν, στρατηγικήν. [" Κόσμος, Decus, Decor, in dictionibus hujusmodi ap. Herod. 8, 60. Οὐκ ἐφερέ οἱ κόσμον, Non erat ei decorum: 142. Οὐδὲ δίκαιον (ἐστὶ) οὐδὲ κόσμον φέρον ὑμῖν." Schw. Mss.]

Κόσμοι, Magistratus Cretensibus, qui ἔφοροι Lacedæmoniis, Aristot. Polit. 2, 8. unde κοσμεῖν, Eo magistratu fungi. [* Κόσμιος, eod. sensu, Chishull. 109. 115.]

Κόσμος, Mundus, non ea signif., qua paulo ante γυναικεῖος κόσμος expositum fuit Mundus muliebris; sed qua et Orbis mundi a Virg. dicitur. Hac autem signif. Diogenes, cum ap. alios, tum ap. Lucian. (1, 548.) se dicit esse κόσμου πολίτην, cum interrogatur cujas sit. Idem Lucian. (2, 290.) Ἀπὸ γὰρ χάους εὐθὺς καὶ τῆς πρώτης τοῦ κ. γενέσεως ἀρξάμενον, χρὴ κ. τ. λ. Bud. ap. Aristot., ubi κόσμῳ opp. ἀκοσμίαν, vertit κόσμον, Compagem rerum compositam concinnoque ordine digestam. Vide Ἀκοσμία.

Κόσμος, inquit idem Aristot., ordiens eum, quem de illo scripsit libellum, ἐστὶ σύστημα ἐξ οὐρανοῦ καὶ γῆς, καὶ τῶν ἐν τούτοις περιεχομένων φύσεων. Vel, κόσμος est ἡ τῶν ὅλων τάξις τε καὶ διακόσμησις, ὑπὸ θεοῦ τε καὶ διὰ θεὸν φυλαττομένη. Idem in eod. l. Τίς γὰρ ἂν εἴη φύσις τοῦδε κρείττων; ἣν δ' ἂν εἴποι τις, μέρος αὐτοῦ ἐστί· τό, τε καλὸν πᾶν, ἐπώνυμόν ἐστι τούτου, καὶ τὸ τεταγμένον, ἀπὸ τοῦ κόσμου λεγόμενον κεκοσμῆσθαι. Sed hic Aristoteli minime assentior,

cum multo sit verisimilius *κόσμον* dictum esse Mundum ab ea *κόσμου* signif., qua pro *τάξις* s. *εὐταξία* ponitur, aut ab ea, qua pro Ornamento accipitur, quam contra signiff. istos ab eo sumtas esse.

Κόσμος interdum peculiariter pro Cœlo: quo exp. modo et in Epigr. l. 2. [Corai. ad Isocr. 2, 59. 172. " Κόσμος simpliciter pro Cœlo. Atlantei ap. Diod. S. 3, 56. mortuo regi Urano dicuntur *ἀθανάτους τιμὰς ἀπονεῖμαι, μεταγαγεῖν δ' αὐτοῦ προσηγορίαν ἐπὶ τὸν κόσμον*, Nomen ejus ad cœlum transtulisse, quod sc. *οὐρανὸν* exinde appellarunt: Idem c. 60. de Atlantis filiabus, *Ὑπάρξαι δ' αὐτὰς καὶ σώφρονας διαφερόντως, καὶ μετὰ τὴν τελευτὴν τυχεῖν ἀθανάτου τιμῆς καὶ καθιδρυνθείσας ἐν τῷ κόσμῳ*, In cœlo collocatas: similiter c. 61. Jovem refert *καθιδρυνθῆναι ἐν τῷ κόσμῳ τῇ τῶν εὖ παθόντων τιμῇ*: ita Mundus pro Cœlo Virgil. Georg. init., vos, o clarissima mundi Lumina, labentem cœlo quæ ducitis annum." Brunck. Mss.] ‖ In N. T. tam varie capitur *κόσμος*, quam Lat. Mundus ap. Theologos.

Κόσμος sunt qui a *κόμη*, Coma derivari putent, quod ea ornamento esset; sed vicissim *κόμη* quidam dici putarunt quasi *κόσμη*, a *κόσμος* deducentes.

[" Κόσμος, ad Phalar. 68. 274. 307. Musgr. Suppl. 245. Wakef. Alc. 159. S. Cr. 3, 139. 5, 90. 146. Jacobs. Anth. 6, 334. Huschk. Anal. 16. Ernest. ad Xen. Mem. 1, 1, 11. Ammon. 84. Tyrwh. ad Aristot. 182. Lennep. ad Phal. 133. 150. ad Herod. 456. ad Charit. 225. Plut. Mor. 1, 605. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 152. Diatr. 26. 41. Callim. 83. Phœn. p. 291. Toup. Opusc. 2, 234. Cœlum, Jacobs. Anth. 9, 179. 292. Heind. ad Plat. Gorg. 211. Magistratus, Valck. Adoniaz. p. 272. 320. K. *κυνῶν*, Villois. ad Long. 115. K. *κόσμου*, Bergler. Alciphr. 234. K. *φέρειν*, Lobeck. Aj. p. 265. Ἐν κ., Boiss. Philostr. 359. Villois. ad Long. 35. Κατὰ *κόσμον*, ad Il. Π. 367. Οὐδενὶ κ., Dionys. H. 1, 63. Οὐδένα κ., Herod. 722, 18. 723, 69. 76. Οὐδένα κ., ἐν οὐδενὶ κ., 675. Toup. Opusc. 1, 371. Οὐδένα *κόσμος*, Aristoph. Fr. 252. Πολλοὶ καὶ πολλῷ σὺν κ., Dionys. H. 2, 946. Plur., Dionys. H. 1, 161. 2, 1025. Οἱ *κόσμοι*, Koen. ad Greg. Cor. 207. ad Charit. 363." Schæf. Mss. Τὰ * *κόσμα γυναικεῖα*, Procl. Paraphr. Ptol. 2. p. 100.]

[* Κοσμοδιοικητικὸς, Stob. Ecl. Eth. 66. " Phys. 163." Wakef. Mss. * Κοσμοθέτης, Greg. Naz. 2, 161. * " Κοσμοκόμης, Jacobs. Anth. 9, 161." Schæf. Mss. * " Κοσμοκράτης, Theod. Prodr. in Notit. Mss. 8, 87." Boiss. Mss.] Κοσμοκράτωρ, Mundi imperium obtinens, Mundi princeps, ad Ephes. 6, 12. Πρὸς τοὺς κ. τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου, ubi vet. Interpr. reddidit Adversus mundi rectores tenebrarum harum. Alii, Adv. mundi dominos, rectores tenebrarum sæculi hujus. Tertull. autem *κοσμοκράτορας* vertit Munditenentes, Hilarius Mundipotentes. Ceterum Greg. *κοσμοκράτορα* sine adjectione etiam, vocavit Dæmonem. [Orph. H. in Sol. 11. in Pan. 11. " Psell. in Cantic. Cant. 2, 15. 3, 7. Const. Manass. Chron. p. 2. 40. 142. 163." Boiss. Mss. * " Κοσμοκτίστωρ, Idem p. 76. Meurs." Schæf. Mss. * Κοσμοκτόνος, Pisid. Opif. 429.] Κοσμολογία, Dissertatio de mundo, Sermo, qui habetur de mundo. ET Κοσμολογικὸς, Ad *κοσμολογίαν* pertinens. Unde κ. *φιλοσοφία*, ead. quæ *φυσική*: hæc differt a philosophia, quæ *θεολογικὴ* et *ἐποπτικὴ* vocatur, quæ sc. est *ἐν νοητοῖς καὶ ἀϊδίοις*. Bud. e Dionys. Areop. [* " Κοσμομανὴς, Orac. Sibyll. 5. p. 618. *πόλεμος*. Sic etiam habet quidam Cod. p. 636. ubi extat * Κοσμοκαρής." Schn. Lex. Suppl. * " Κοσμοπατὴρ, Orph. H. 3, 3. olim *κόσμε πατήρ*." Schn. Lex. Sed legitima forma est * Κοσμοπάτωρ, Herm. *κοσμοκράτωρ*. * " Κοσμόπλανος, Const. Apost. 7, 32." Kall. Mss.] Κοσμοπλάστης, Mundi fictor, ap. Philon. de Mundo, sicut et *κοσμοποιὸς*, de Deo. [* " Κοσμοπλαστέω, Mundum formo, Philo J. 1, 437." Wakef. Mss. * " Κοσμοπληθὴς, 4 Macc. 15, 31. Ἐν τῷ κ. *κατακλυσμῷ*, In diluvio totum mundum obruente." Schleusn. Lex. V. T. * Κοσμοπλόκος, Apollinis nomen, Anal. 2, 518. Inscr. Muratorii p. 64. n. 6.] Κοσμοποιὸς, Mundi conditor, fabricator, opifex, Deus, ap. Philon. de Mundo, [Plut. 9, 506.: τὸ κ., Stob. Ecl. Eth. 66. " Valck. Diatr. 40." Schæf. Mss.] Κοσμοποιΐα, Mundi fabricatio s. creatio. Sic autem appellatur et Liber quidam Empedoclis ab Aristot. Metaph. [4 Macc. 14, 7.] Κοσμοποιεῖν, Mundum condere, de Deo, ap. Philon.: Aristot. autem de Cœlo 3. dixit, Ἐξ *ἀκινήτων γὰρ ἄρχεται κοσμοποιεῖν ὁ Ἀναξαγόρας*. [Plut. 8, 870. * " Κοσμοποιήτης, Stob. Ecl. 976." Kall. Mss. * " Κοσμοποιητικὸς, Philo. J. p. 4. alibi." Wakef. Mss. * Ἀνακοσμοποιέω, Epiph. 1, 495. " Method. 289." Kall. Mss. * Κοσμόπολις, ὁ, Nomen magistratus ap. Locrenses Italiæ, Polyb. 12, 16, 6.] Κοσμοπολίτης, Mundi civis. Apud Diog. L. interrogatus Diogenes cujas sit, respondet se esse *κοσμοπολίτην*, ap. Lucian. autem *κόσμου πολίτην* divisim. Sed invenitur *κοσμοπολίτης* et ap. alios. [* " Κοσμοπολῖτις, Philo J. p. 601." Wakef. Mss. * Κοσμοπρεπὴς, Stob. Serm. 249. * Κοσμοσάνδαλον, Hyacinthus flos, Paus. 2, 35, 4. Cf. Athen. 681. 685. J. Poll. 6, 106. et T. H. ad Lucian. 1, 240. * " Κοσμόσωστος, Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imagg. 123." Boiss. Mss. * Κοσμοσωτήριος, Phot. Nomocan. Balsam. Tit. 2. c. 2. p. 41. Ὄνομα γλυκὺ καὶ κ. * " Κοσμοτέχνης, Synes. H. 3, 424. * Κοσμοτεχνῆτις, 2, 30." Boiss. Mss. * Κοσμοτρόφος, Manetho 1, 2. * " Κοσμοφθόρος, Monum. Byz. 16." Schæf. Mss. Κοσμοφορέω, 4 Macc. 15, 31. * Κοσμαγωγὸς, Psell. in Orac. Chald. p. 96. 100. Pisid. Opif. 395. * Κοσμολέτης, Greg. Naz. Carm. 13, 88.] Κοσμουργὸς, Mundi opifex. [* " Κοσμουργέω, Heraclitus ap. Procl. ad Plat. Tim." Schn. Lex.] Κοσμουργία, Mundi opificium, Dionys. Areop. Epist.

Ἄκοσμος, ὁ, ἡ, Inordinatus, Indigestus, Incompositus, *ἄτακτος*, ut *κόσμον* significare interdum *τάξιν*, dictum fuit. Sic ap. Hom. de Thersite, II. B. (213.) Ὅς ῥ' ἔπεα φρεσὶν ἦσιν ἄκοσμά τε πολλά τε ἧδη, exp. *ἄτακτα*: sed potest et aliis exponi modis. Quidam Latine reddiderunt Intempestiva. ‖ Sæpe etiam est Inornatus, Incultus, Incomtus. In hoc autem versu Sibyllino, Ἔσται *κόσμος ἄκοσμος, ἀπολυμένων ἀνθρώπων*, Lactantius 7, 16. *κόσμος ἄκοσμος* vertit Deformatus orbis atque desertus. Similis autem fuerit allusio, si dixeris Mundus immundus, sed Immundus non satis respondentem signif. habet. [Plut. Crasso 15. " Jacobs. Anth. 11, 47. Lucret. 4, 1154. Κόσμος ἄ., Autip. S. 29. Jacobs. Anth. 10, 394." Schæf. Mss.] Ἀκόσμως, Inordinate, Indigeste, Incomposite. ["Fischer. ad Palæph. p. 39." Schæf. Mss. Schol. Aristoph. B. 28. Æsch. Pers. 374.] Ἀκοσμία, Status rerum perturbatus, Res incompositæ, i. q. *ἀταξία* Isocrati in Areop. Synes. Ep. 104. Καὶ *πάντα εὐθὺς ἀκοσμίας ἐμπίπλησι*. Plut. (Pomp. 54.) *ἀκοσμίαν* vocavit Statum reip. Rom., qui erat tempore belli civilis, cui *εὐκοσμίαν* opp. Quam signif. habere videtur *ἀκοσμία* et ap. Aristot. Polit. 2, 8. non autem significare Depositionem magistratuum, qui *κόσμοι* dicebantur, ut VV. LL. ex Aretino interpr. Vide Bud. Comm. 791. Apud Aristot. autem *ἀκοσμίαν* Bud. vertit Congeriem confusam et inconditam, in l. de Mundo, Κόσμον δ' *ἐτύμως τὸ σύμπαν, ἀλλ' οὐκ ἀκοσμίαν ὀνομάσαις ἄν*: hæc enim verba sic reddit, Universumque ipsum commodius *κόσμον* nominaris, i. e. Compagem rerum compositam concinnoque ordine digestam, quam *ἀκοσμίαν*, i. e. Congeriem confusam et inconditam. Greg. Ἐντεῦθεν *κόσμον ἡ πρὶν ἀ. λαμβάνει*. Idem alibi ἀ. et *ἀταξίαν* de Chao dixit, 234. Tale est quod ap. Plut. legimus (10, 210.) Ἀ. *γὰρ ἦν τὰ πρὸ τῆς του κόσμου γενέσεως*, Indigesta quædam et inornata congeries, Turn. ‖ Dedecus, et rerum indignitas, Bud. e Plut. Idem *ἀκοσμίαν* esse tradit, quod Cic. vocat Vitam flagitiosam; VV. LL. exp. et Petulantia. [Dio Cass. 54, 16. Eur. Iph. A. 317. *λόγων*.] Ἀκοσμέω, Incomposite me gero aut indecenter s. inhoneste, Facio aliquid contra decorum, aut officium, Soph. Ant. (730.) p. 243. meæ Ed. Ἔργον *γάρ ἐστι τοὺς ἀκοσμοῦντας σέβειν*; ubi Schol. exp. *ἀπειθοῦντας* et *ἄκοσμα διαπραττομένους*. Et Munere meo perperam fungor, Munus meum detrecto, Vices meas non obeo, Bud. 791. ap. Dem. (1226,) et Lys.

(525.) Apud Isocr. autem accipi docet pro Flagitiose vivo. ‖ Ἀκοσμοῦσαι γυναῖκες, Indecenter et perperam comtæ mulieres, Bud. ex J. Poll. [Soph. Phil. 387. " Bergler. Alciphr. 37." Schæf. Mss.] Ἀκόσμητος, Incompositus, Indigestus, Inornatus, Incomtus, Dionys. Areop. Τὸ μὲν ἄτακτον καὶ ἀ. καὶ συμπεφορημένον. [Schol. Aristoph. A. 279.] Ἀκοσμήτως, Incomposite, Inornate, Incomte, Plato de LL. [Schol. Aristoph. A. 1118.]

Διάκοσμος, Ordo et rerum digestio numeros omnes concinnitatis habens, ut accipi a Luciano tradit Bud. afferens etiam ex Aristot. de Mundo, Πᾶς ὁ τοῦ βίου δ. Vide et Comm. 792. Accipitur sæpe pro verbali διακόσμησις. [Thuc. 4, 93. Plut. 10, 583. " Heyn. Hom. 4, 424. 426. 429. 5, 624. 6, 195. 656. 7, 304. Heindorf. ad Plat. Phædr. 252. ad Diod. S. 1, 647." Schæf. Mss. Parmenides Fr. 114.] Διακοσμέω, Ordino, Distribuo, Digero; Compono, Adorno, Instruo. Il. B. (476.) Ὡς τοὺς ἡγεμόνες διεκόσμεον ἔνθα καὶ ἔνθα Ὑσμίνηνδ' ἰέναι. Et pass. (126.) Ἡμεῖς δ' εἰς δεκάδας διακοσμηθεῖμεν Ἀχαιοί. Thuc. 1, (20.) Ἱππάρχῳ περιτυχόντες—τὴν Παναθηναϊκὴν πομπὴν διακοσμοῦντι: 2, (100.) Καὶ ἄλλα διεκόσμησε τά τε κατὰ τὸν πόλεμον ἵπποις καὶ ὅπλοις, καὶ τῇ ἄλλῃ παρασκευῇ. Aristot. de Mundo, Τὴν τῶν ὅλων σύστασιν διὰ τῆς τῶν ἐναντιωτάτων ἀρχῶν κράσεως μιᾷ διεκόσμησεν ἁρμονίᾳ: de q. l. vide Bud. 792. Bene autem cum hoc convenit iste Plut. (9, 730.) Καὶ ὅσα διακοσμῶν καὶ βραβεύων ὁ θεὸς, ἁρμονικὸς καλεῖται καὶ μουσικὸς, Aliisque in rebus quarum descriptione et designatione deus harmonicus et musicus vocatur, Turn. Exp. etiam Recte et ordine constituo, [Xen. K. Π. 3, 3, 11. 8, 4, 2.] Guberno. Et pass. Plato de LL. Οὕτω τούτων διακεκοσμημένων. [" Thom. M. 188. Diod. S. 2, 339. Dionys. H. 1, 84. Heyn. Hom. 4, 353. Heindorf. ad Plat. Phædr. 249. Mœr. 107. Toup. Opusc. 2, 24. Valck. Diatr. 40." Schæf. Mss.] Διακόσμησις, Ordinatio, Distributio, Constitutio, Gubernatio. In VV. LL. e Plat. de LL. affertur Δ. τῶν νόμων pro Constitutio legum; τῆς πόλεως, pro Administratio civitatis. Vide et Bud. 792. [Plut. 8, 230. 452. " Boeckh. in Plat. Min. 26. Heindorf. ad Phædr. 327. ad Phalar. 307. Plut. de S. N. V. 85. Valck. Diatr. 40. Callim. 270." Schæf. Mss.] " Ἀδιά- " κόσμητος, Inexornatus: vel etiam Qui composite " distinctus et distributus non est." [" Joseph. 188." Wakef. Mss. Dionys. H. 1, 141. * Εὐδιακόσμητος, Polyb. 8, 36, 9. * Ἀντιδιακοσμέω, App. B. C. 2, 278. * Ἐνδιακοσμέω, Ocellus 3, 1.] Συνδιακοσμέω, Simul ordino, compono, [Plut. Lycurgo 23.]

Εὔκοσμος, Bene ordinatus: contrarium incomposito, quod est ἄκοσμος. Thuc. 1, (84.) Πολεμικοί τε καὶ εὔβουλοι διὰ τὸ εὔκοσμον γιγνόμεθα, Ob statum bene compositum. Exp. etiam Ob moderationem. E Xen. autem affertur in VV. LL. τὸ εὔκοσμον pro Ornatus, et Laudabilis habitus. Item εὔκοσμος pro Comtus, Elegans. [" Jacobs. Anth. 9, 292. Brunck. Bacch. 231." Schæf. Mss.] Εὐκόσμως, Ordinate, Composite, Rite atque ordine, Decore. Exp. et Ornate, Concinne. Bud. e Diogene, Καὶ τὰς χλανίδας εὐκόσμως περιεβάλλοντο, ubi exp. Honeste et decenter. [Xen. K. Π. 2, 4, 1.] Εὐκοσμία, Decentia, Modestia, Mores compositi. Quæ interprr. sunt Budæi, qui ab Isocr. in illa tertia signif. accipi tradit. Polit. ap. Herodian. (8, 8, 1.) Modestiam itidem interpr. Ego quod Hes. dicit, ἐπὶ τῆς εὐκοσμίας τῶν γυναικῶν, apte reddi posse existimo Ad continendas mulieres in officio, ubi sc. scribit ἁρμοσύνους fuisse Magistratum quendam ap. Laced. ἐπὶ τῆς εὐκοσμίας τῶν γυναικῶν. [Xen. K. Π. 1, 2, 3. " Jacobs. Anim. 260. Heyn. Hom. 7, 79." Schæf. Mss.] Εὐκοσμέω, Modeste me gero, Officio meo fungor. In VV. LL. affertur ex 1 Macc. (8, 15.) Εὐκοσμεῖν αὐτοὺς pro Ornare ipsos. [" Sed εὐκοσμεῖν ibi potius notat: Bene administrare, Sapienter gubernare, Res bono ordine tueri, Videre ut ordo rerum per leges constitutus a civibus observetur. Narratur enim ibi, Romanos quotidie trecentos et viginti inire consilia: περὶ τοῦ πλήθους τοῦ εὐκοσμεῖν αὐτοὺς, ut viderent ne quid P. R. detrimenti caperet, ac sapienter regeren- A tur cives Romani. Vulgatus: Ut, quæ digna sint, gerant. Syrus: Quomodo curam gererent et regerent. Hinc εὐκοσμία Bonos mores notat ap. Xen. K. Π. 1, 2, 3. Cf. quoque Schw. Gloss. Polyb. 4 Macc. 6, 2. ubi de vestimentis sermo est." Schleusn. Lex. V. T. * Εὐκόσμητος, Eust. Il. A. 429.]

[* " Κατάκοσμος, Appian. 1, 819. Schol. Pind. Ὀ. 2, 93." Wakef. Mss. * Μετάκοσμος, et adv. * Μετακόσμως, Philo Jud. de Somn. p. 592. * Μικρόκοσμος, Schn. Lex. ἀμαρτύρως. * Μυρίκοσμος, Anon. H. in Virg. 13. * Νεόκοσμος, 14. * Ὀλβιόκοσμος, Schneidero dubiæ fidei videtur.] " Παρακόσμως, Indecore, " Indecenter, Joseph. Μεθυσθεὶς δὲ εἰς ὕπνον κατα- " φέρεται, καὶ γεγυμνωμένος παρακ. ἔκειτο." [* " Πεντέκοσμος, Damascius ap. Wolf. Anecd. 3, 258." Kall. Mss. * Πολύκοσμος, Hes. v. Πολυδαίδαλος. * " Πρωτόκοσμος, Inscr. ap. Walpole's Memorials p. 496. et sæpius in Grutero." Boiss. Mss. * Ῥυσίκοσμος, Anon. H. in Virg. 18.] Φιλόκοσμος, Ornatus amans s. cultus, Cultus studiosus: ut Strabo vocat Gallos φιλοκόσμους. Chrys. quoque appellavit mulieres φ. γένος. B ‖ Qui amat mundum, i. e. res mundanas, ut Theologi loquuntur. [Plut. 10, 66. " Const. Manass. Chron. p. 67. Pisid. Opif. 18. * Φιλοκοσμέω, Ind. ad Leon. Diac. 243." Boiss. Mss. " Cultui sum deditus, Clem. Alex. 202. Euseb. H. E. 186." Kall. Mss.] Φιλοκοσμία, Ornatus studium, Cultus studium. [Plut. 6, 547.; Philop. 9. " Jo. Climac. Scala 434." Const. Manass. Chron. p. 98." Boiss. Mss. * Φωτόκοσμος, Pisid. Opif. 392.]

[* Ἀκόσμιος, ὁ, ἡ, Lysias 162.] Ἀποκόσμιος, Qui procul a mundo degit, in secessu et monasterio vivit, Bud. e Greg. Vide Κοσμικός. Ἐγκόσμιος, Qui est intra mundum, versatur in mundo. Cui opp. præcedens ἀποκόσμιος. [Dionys. Areop. de Div. Nom. 1, 6. p. 384. * Ἐγκοσμίως, Basil. 3, 608. " Anna C. 451." Kall. Mss. * Εὐκοσμίως, Schol. Aristoph. N. 969. Schneidero susp. * Ἡμικόσμιον, Niceph. Blemm. 236.] " Μετακόσμια, Intermundia. " Ita enim Cic. de Fin. 2. de Epicuro, Individua et C " intermundia vocat ἀτόμους et μετακόσμια." [Plut. 8, 917. 928. " Ruhkopf. ad Senec. 4, 166." Schæf. Mss. * " Παγκόσμιος, Ad totum orbem terrarum pertinens, Pseudo-Chrys. Serm. 5. T. 7. p. 238. κατακλυσμός." Seager. Mss. Orph. H. in Apoll. 20. Schol. Soph. Ant. 622. " Method. 417. Andr. Cret. 12. 58. 96. 175." Kall. Mss. " Const. Manass. Chron. p. 5. Agapet. Scheda 2. Saracenica Sylb. 41. 42. Schol. Lucian. in Class. Journ. 23, 210." Boiss. Mss. * Περικόσμιος, Synes. 316. Χορείαν περικοσμίαν, Dionys. Areop. 384.] Προσκόσμιος, q. d. Antemundanus, Qui fuit ante conditum mundum. [Cyrill. in Jo. 956. 959. Theodoret. Dial. 3, 142. * Προκόσμια, τὰ, Ornamenta, Phaleræ, Plut. 10, 43.] Ὑπερκόσμιος, q. d. Supramundanus, Bud. Ὑπερκοσμίους ἐκφαντορίας ap. Dionys. Areop. vertit, Rerum cœlestium explanationes. [* " Ὑπερκοσμίως, Ritu cœlesti, Chrys. Hom. 140. T. 5. p. 882, 40." Seager. Mss.]

" Ἀκοσμήεις, i. q. ἄκοσμος, Incompositus, Modum " excedens decentem. Nicander Ἀ. (175.) ἀκοσμή- D " εσσα, φιλοργὴς, i. e. ἄτακτος, ἡ μὴ κοσμίως κινου- " μένη: de mari."

Κοσμικὸς, Mundanus, Ad mundum pertinens. A Chrys. autem κοσμικοὶ et μονάζοντες opp., ut sc. sint μονάζοντες qui et ἀποκόσμιοι, sequendo signif. datam modo nomini ἀποκόσμιος e Greg. [Plut. 6, 455. " Wakef. S. Cr. 4. tit., 5, 146. Jacobs. Anth. Proleg. 66. Valck. ad Ammon. 83. * Κοσμικῶς, D. R. ad Longin. 250." Schæf. Mss.]

Κόσμιος, Qui est moribus compositis, Moderatus, Modestus, Qui recte atque ordine omnia agit, Plato de Rep. 1. (p. 151.) Ἂν μὲν γὰρ κ. καὶ εὔκολοι ὦσι, καὶ τὸ γῆρας μετρίως ἐστὶν ἐπίπονον. Pro quibus Cic. Moderati enim et nec difficiles nec inhumani senes tolerabilem agunt senectutem. A Lys. 88(=789.) appellatur Qui legibus paret, Bud. Et κοσμιωτάτη, * εὐκαλλώπιστος, Hes. [" Wakef. S. Cr. 3, 134. 139. 4, 196. Brunck. Aristoph. 1, 259. Boiss. Philostr. 359. Toup. Opusc. 1, 392. ad Lucian. 1, 231. 434." Schæf. Mss. Arrian. Ep. 1, 9. I. q. κοσμικὸς, Plut. 4,

370. H.] " Κοῖμος, Etymologo (524.) est ὁ πάντα " ἐν αὐτῷ διατεταγμένα ἔχων καὶ κεκοσμημένα, In quo " omnia bene disposita sunt et ornata." [Videtur leg. κόσμιος. * Κόσμιον, τὸ, i. q. κοσμιότης, Herod. V. Hom. 4. Πολλῷ κοσμίῳ χρωμένη. Ornamentum, Schleusner. Lex. V. T. " Agathias 31. Diod. S. 2, 512. 616. Lobeck. Aj. p. 358. Heyn. Hom. 6, 561. Valck. Phœn. p. 43. Ammon. 149." Schæf. Mss. " Secund. 22." Wakef. Mss. Gl. Ornatum, Ornamentum: Κόσμιον κεφαλῆς· Caliendrum, Ornatus: Κόσμια γυναικός· Ornamenta, Calbæ.] Κοσμίως, Moderate, Modeste, Ut decet eum qui est compositis moribus, Lucian. (1, 756.) Κ. βαδίζοντας: [2, 275. Plut. Marcello 23.] Κοσμιότης, Moderatio, Modestia, Isocr. Panath. (1.) Μηδεμιᾶς κ. μετέχοντας, Aristoph. Πλ. [564. Lucian. 1, 171. Plut. 6, 367. * " Κοσμιώδης, Clem. Alex. 242." Kall. Mss.]

[* Κοσμιαῖος, Democritus Stobæi Phys. p. 348.]

[* " Κοσμίτης, Corona muri, Tzetz. ad Lycophr. 290." Kall. Mss.]

Κοσμέω, Ordino, Distribuo, Compono, Il. M. (87.) Πένταχα κοσμηθέντες, ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕποντο, pro quo alibi utitur comp. διακοσμεῖσθαι. Item Adorno, Instruo, Apparo, Od. H. 13. Ἡ οἱ πυρ ἀνέκαιε, καὶ εἴσω δόρπον ἐκόσμει. Sed Eust. ἐκόσμει hic exp. εὐπρεπῶς ἔταττεν. Ut autem dicit Hom. κοσμεῖν δόρπον, sic Xen. (K. Π. 8, 2, 5.) κοσμεῖν τράπεζαν. || Κοσμεῖν, Inconditam rerum congeriem in ordinem redigere, unde et pro Mundum architectari, Bud. 792. || Orno, Honesto, Thuc. 2, (42.) Ἅ γὰρ τὴν πόλιν ὕμνησα, αἱ τῶνδε καὶ τῶν τοιῶνδε ἀρεταὶ ἐκόσμησαν. Ex Eod. (1, 21.) affertur Κοσμῶ ἐπὶ τὸ μεῖζον, pro In majus effero s. extollo ornando. Herodian. 7, (10, 8.) Πάσαις ταῖς βασιλικαῖς τιμαῖς ἐκόσμησε. Ut autem hic dicitur τιμαῖς κοσμεῖν, sic a Xen. (K. Π. 1, 3, 3.) τιμᾶν et κοσμεῖν copulantur. Sed et idem Herodian. dicit alicubi (3, 6, 12.) Τιμῇ καὶ δόξῃ ἐτιμήσαμεν καὶ ἐκοσμήσαμεν: (1, 17, 5.) Χρυσῷ καὶ λίθοις πολυτίμοις κεκοσμημένος. Aliquando vero κοσμεῖν Eid. est Commodis afficere, Locupletare: 3, (10, 12.) Πλούτῳ τε ὑπερβάλλοντι ἐκόσμησε. || Κοσμεῖν etiam dicuntur κόσμοι, cum magistratu suo funguntur. Vide Κόσμοι in Κόσμος. [" Heyn. Hom. 4, 448. 6, 598. 7, 783. Thom. M. 447. ad Charit. 710. Musgr. Rhes. 138. 662. Jacobs. Anth. 8, 334. Alpheus 5. et Jacobs., Toup. Opusc. 2, 24. ad Xen. Eph. 134. Eur. Andr. 950. Bergler. Alciphr. 194. ad Herod. 245. 456. Wakef. S. Cr. 3, 134. Apparo, Diod. S. 1, 460. 462. Rego, Dionys. H. 1, 251. De acie, 2, 678. ναῦν, 3, 1325. De funere, Verh. ad Anton. Lib. 9. LB., ad Xen. Eph. 194.: ἔν τινι, ad Diod. S. 2, 202. Οἱ κοσμοῦντες, Magistratus, Valck. Adoniaz. p. 272. Med., Macedon. 32. Κοσμεῖσθαι ἐπί τινι, Dionys. H. 4, 2168." Schæf. Mss. Hesiod. Ἔργ. 306. Soph. Aj. 1113. * Κεκοσμημένως, Ælian. H. A. 2, 11. * " Κοσμητέός, Ornandus, Clem. Alex. 226." Kall. Mss.] Κόσμημα, Ornamentum, Insigne, Plato de LL. Βάμματα δὲ μὴ προσφέρειν, ἀλλ' ἢ πρὸς τὰ πολέμου κοσμήματα, Cic. Tincta vero absint nisi a bellicis insignibus. [Lucian. 1, 14. 2, 286. Xen. K. Π. 7, 3, 2.] Κόσμησις, Ornatio, Exornatio, Aristot. [Plut. Theseo 23. * Κοσμητὴρ, Cimone 7. Manetho 1, 105. * Κοσμήτειρα, Orph. H. in Natur. 8. Inscr. Murator. 164, 4. Pocock. 37, 34. * Κοσμήτρια, Gl. Ornatrix, " ad Mœr. 238." Schæf. Mss. * Κοσμητήριος, Hes. * Κοσμητήριον, Gl. Scoba, leg. Scopæ. * Κόσμητρον, Schol. Aristoph. Εἰρ. 59.] Κοσμητὴς, Ornator, Exornator, exp. et Moderator, Ordinator, e Seneca, [Plut. Cimone 7. " Thom. M. 317. Epigr. adesp. 157. Jacobs. Anth. 12, 335. ad Mœr. 238. ad Xen. Eph. 194. Zeun. ad Xen. K. Π. 819. (8, 8, 20.) ad Herod. 456. ad Charit. 363. Paus. 1, 405." Schæf. Mss.] " Apud Hes. paroxytonως κοσμήτης, exp. κουρεὺς, ἐνταφιαστής." [Magistratus Atheniensis, Inscr. Chandleri P. 2. no. 58. unde * Κοσμητεύω, Inscr. 60. Vide Schn. Lex. " Inscr. ap. Van Dale Diss. de Antiq. 694. 697. 698." Boiss. Mss. Item * " Ἀντικοσμήτης, Qui est in loco τοῦ Κοσμήτου, ut ἀντιστρατηγὸς, Spon. Inscr. T. 3. p. 2. 158. et * Ἀντικοσμητεύω, Marm. Arundel. no. 16. Ed. Seld." Schn. Lex. Suppl.] Κοσμητικὸς, Ornandi peritus, s. potius, Ordinandi peritus, ab altera τοῦ κοσμεῖν significf. Κοσμήτωρ, ορος, Ordinator, Moderator, Dux, cujus est ordinare et singula rite componere, Il. A. (16.) Ἀτρείδα δὲ μάλιστα, δύω κοσμήτορε λαῶν. [Plut. 8, 432. Epigr. ap. Æschin. 80, 22. " Ad Charit. 593. Huschk. Anal. 280. Monum. Byz. 15. Epigr. adesp. 500. et Jacobs., Schellenb. Antim. 84. Κοσμήτωρα, (sic,) Auger Discours 1, 348. Jacobs. Anth. 11, 376. Tzetz. ad Lycophr. p. 590. Lips. * Κοσμητὸς, Casaub. Athen. 1, 75." Schæf. Mss.] Ἀκόσμητος, ὁ, ἡ, Inordinatus, Indigestus, Incompositus, Inornatus. [Lucian. 1, 580.] Ἀκοσμήτως, Inordinate, Incomposite, Inornate. [* " Ἀνακοσμέω, Method. 289. var. lect." Kall. Mss.] " Ἀντικοσμέω, Vicissim " orno, s. Contra orno." [Schol. Aristoph. N. 1181. Plut. 9, 240. 291. * Ἀντικόσμησις, Suid. 1, 227.] Ἀποκοσμέω, Quæ ordine collocata erant, aufero, depono, amoveo: et q. d. Decolloco. Od. H. (232.) ἀμφίπολοι δ' ἀπεκόσμεον ἔντεα δαιτός: quod Hes. tamen exp. simpliciter ἀπετίθουν, Amovebant; sed intelligendum est Amovebant, eorum collocationem et ordinationem velut dissolventes. || Ornatum adimo, Ornatu privo, Greg. Ἀποκοσμήσας τὴν κεφαλὴν τοῦ διαδήματος καὶ ὑποκύψας, Cum ornatum diadematis capiti suo ademisset, capiti suo exemisset diadema quo ornatum erat. [" Longus 104. 246. Vill." Schæf. Mss. Med., Paus. 7, 26.] Ἐγκοσμέω, Colloco ordine, Dispono in: ut ἐγκοσμεῖν τῇ νηΐ, Collocare ordine in navi, Disponere in navi; Imponere navi, collocando ordine. Od. O. 218. Ἐγκοσμεῖτε τὰ τεύχε', ἑταῖροι, νηῒ μελαίνῃ. [Dionys. H. 10, 54. et var. lect. * Ἐκκοσμέω, Gl. Exorno, Aristid. 1, 148. 257. Schleusn. Lex. V. T.] " Ἐκκόσμησις, Exornatio. " Aliis Honestamentum." [Diosc. 5, 9.] Ἐπικοσμέω, Ornatum addo, Cohonesto, Dem. Phal. Τῆς γὰρ λέξεως ἡ μὲν ὑπηρετεῖ, ἡ δὲ ἐπικοσμεῖ. Affertur et ex Aristot. Polit. [" Toup. ad Lougin. 321." Schæf. Mss. Philostr. 528. " LXX. Eccles. 1, 15." Kall. Mss. * Ἐπικόσμημα, Nicet. Annal. 5, 6. * " Ἐπικόσμησις, Tzetz. Exeg. in Il. 27, 23." Schæf. Mss. " Const. Apost. 1, 8." Kall. Mss. * Προσεπικοσμέω, Schol. Pind. Π. 5, 15. " Nilus in Albian. 129." Boiss. Mss.] Συνεπικοσμέω, Una oruo, Ad ornatum addendum juvo. In VV. LL. redditur Cohonesto et visendum reddo, in Xen. (Ἱερ. 8, 6.) Αὐτὸ γὰρ τὸ τετιμῆσθαι, μάλιστα συνεπικοσμεῖ, ὥστε τὰ μὲν δυσχερῆ ἀφανίζειν, τὰ δὲ καλὰ, λαμπρότερα ἀναφαίνειν. Κατακοσμέω, Compono, Digero in ordinem, Apto, Bud. e Plat., ap. quem Εἰς τὸν ἑαυτοῦ δρόμον κατακοσμούμενος ᾖει exp. Ratione et ordine constitutus. In VV. LL. affertur e Plut. Fabio, Κατεκοσμοῦντο πρὸς ἐκείνου γνώμην, pro Se ad illius sententiam accommodabant. || Ex Eod. autem in Romulo (23.) Κατακοσμοῦντες ἑαυτοὺς, pro Colentes observantesque se invicem. [" Ad Charit. 750. Jacobs. Anim. 253." Schæf. Mss. Polyb. 3, 114. Plut. Numa 14. Bruto 13.] Κατακόσμησις, Digestio rerum et apta compositio, Bud. e Plat. [Gl. Ordo. " Clem. Alex. 785." Wakef. Mss. * " Κατακόσμητος, Const. Manass. Chron. p. 56." Boiss. Mss.] " Ἀκατακόσμητος, I- " nexornatus: item Indispositus, Decente ordine non " distinctus. Apud Plut. (7, 671.) Πέρας οὐδὲν " ἄτακτον οὐδ' ἀκατακόσμητον, Turuebus vertit, Nul- " læ vacabunt tanquam reliquiæ vel ordinis vel de- " scriptionis expertes:" [* Συγκατακοσμέω, 9, 703.] Μετακοσμέω, q. d. Aliter compono, In alium statum s. aliam formam compono. In VV. LL. scribitur accipi pro Transmuto ornatum; item simpliciter pro Muto et Novo, Transformo, afferturque e Luciano (1, 194.) Εἶτι ἡδίκησα ἐγὼ, μετακοσμήσας καὶ νεωτερίσας τὰ περὶ τοὺς ἀνθρώπους. At Bud. vult accipi pro In melius constituo et ordino ap. eund. Lucian. scribentem, Ἦν ταῦτα ἐπανορθώσῃς καὶ μετακοσμήσῃς. [Gal. de Sect. 6. * Μετακόσμησις, Plut. Sulla 7. Plato de LL. 10. p. 80. " Plut. Mor. 75. cf. Wytt. 558." Boiss. Mss. * Συμμετακοσμέω, Plut. Alex. 47. * " Περικοσμέω, Clem. Alex. (349.) 419. e Poëta." Wakef. Mss. LXX. Ps. 143, 14. Appian. B. C. 1030. * Περικόσμημα, Const. Manass. Chron. p. 63. * Ἀπερικόσμητος, p. 2.

Eumath. (45. 110.) 386." Boiss. Mss.] Προκόσμημα, q. d. Anteornamentum. Exp. tamen simpliciter Ornamentum in VV. LL. item Externus cultus, e Diog. L. (1, 7.) Est autem tanquam verbale a VERBO Προκοσμέομαι. [Longin. 43, 3. " Philo J. 1, 157. Schol. Il. Γ. 362." Wakef. Mss. * Προσκοσμέω, Joseph. A. J. 15, 10, 3. * Προσκόσμημα, Inscr. Chandleri p. 7. 20. Murator. Inscr. p. 137. Schneidero tamen vitiosum videtur, et προκ. corrigendum.] " Συγ- " κοσμέω, Simul honesto, Cohonesto, e Xen." [K. Π. 2, 2, 15. M. Anton. 5, 1. 7, 48.]

¶ Κοσμάριον, dimin. aut certe diminutivi formam habens, q. d. Parvum ornamentum. Frequens est ap. Hes.: ut cum dicit καλαμὶς, κοσμάριόν τι περὶ τοὺς πλοκάμους: item Καμαρὶς, κοσμάριον γυναικεῖον. [Athen. 474.]

" ΚΟΣΣΥΦΟΣ, ὁ, Merula: in Epigr. et ap. Aristot. " H. A. 9, 19. Attice κόττυφος." " Κόττυφος, Meru- " la: Avis satis nota, de qua Aristot. Ælianus, Op- " pianus. Vide Ἔκλευκος. Est et Piscis nomen, quem B " Plin. quoque Merulam appellat. Est et Nom. " propr. ducis cujusdam ap. Æschin. in Ctesiph. Infra " Κόψιχος." [Apud Bœotos, Gallus, Paus. 8, 17. 9, 22. " Jacobs. Anth. 7, 324. 8, 59. Villois. ad Long. 164. ad Mœr. 210. ad Lucian. 1, 66. 314. Heyn. ad Apollod. 1065." Schæf. Mss. * Κοσσυφίζω, Hero de Spirit. 227.]

" Κόψιχος, pro κόσσυφος dicitur, teste Eust. ut et " Hes. tradit κόψιχον esse Avis genus quod a non- " nullis vocatur κόσσυφος: poni vero et ἐπὶ τοῦ θα- " λασσίου. Suidas per ν scriptum habet κόψυχος, " tradens hoc κόψυχος de Ave dici, κόσσυφος vero de " Pisce: quod discrimen verum non est, cum avis " etiam comperiatur a multis dici κόσσυφος s. κότ- "τυφος, Aristot. sc., Æliano, Oppiano, Athenæo. " Hujus porro κόψυχος hoc affert exemplum, σὺ δὲ " κοψύχῳ ἔοικας σκάφιον ἀποτετιλμένῳ. Qui locus " desumtus est ex Aristoph. Ὄρν. (806.) ubi scriptum " est per ι, nec ibi solum, sed et aliquanto post in " ead. fabula: itidemque ap. Athen. l. 6. Ὑπαίθριος C " χειμῶνα διάγειν; κόψιχος: ex Aristophonte. Et l. " 13. (p. 558.) ex Anaxila, Βλέμμα καὶ φωνὴ γυναικὸς, " τὰ σκέλη δὲ κοψίχου: de Theano meretrice. Eu- " stathium vero per ι scribere patet e similiter ter- " minatis, τάριχος, Φρύνιχος, Θευδέριχος." [" Ad Mœr. 210. 257. Voss. Myth. Br. 1, 221. ad Lucian. 1, 314. Villois. ad Long. 164. 169. 173. * Κοψίχειος, ad Lucian. 1, 315." Schæf. Mss.]

" ΚΟΣΤΑΙ, Hesychio κριθαὶ, Hordeum. Sed legi- " tur ap. eum et paroxytonως κόσται. Vide Ἀκοστεῖν." [" Κοστὴ, Ilgen. Hymn. 644. * Κοστοφάγος, 644. 646." Schæf. Mss. " Sunt etiam οἱ κοσταὶ, puto a sing. ὁ * κοστὴς, Piscium genus quoddam, quorum meminit Diphilus Medicus Athenæi 357. ubi v. nott." Schw. Mss.]

" Ἀκοστὴ, Hordeum: item generalius Quivis ci- " bus, s. Quodvis alimentum, ut ex Eust. docebo " in Ἀκοστέω. Hesych. Cypria dialecto τὴν κρι- " θὴν vocari ἀκοστὴν annotat. Utitur tamen eo vo- D " cabulo Nicander Ἀ. 106. Πολλάκι δ' ἐνθρύψειας " ἐν ὀπταλέῃσιν ἀκοσταῖς: i. e. ἐν πεφρυγμέναις κρι- " θαῖς, inquit Schol., qui κριθίνην πτισάνην his ver- " bis indicari ait, et ἀκοστὰς dici τὰς κριθὰς, παρὰ τὸ " ἄκος ποιεῖν τοῖς νοσοῦσι πινομένας, ut et Lex. meum " vetus παρὰ τὸ ἄκος ἐμποιεῖν τοῖς ὀστέοις. Alia vero " expositio quærenda huic voci est in h. ap. Suid. " l., Τὼς τρητὼς δόνακας καὶ ἀκοστὰν σεῖο κορύναν Ὦ " Πὰν δέχνυσον." [" Heyn. Hom. 5, 291. Heringa Obss. 227. Schneid. ad Nicandri Ἀ. p. 111." Schæf. Mss.]

" Ἀκοστέω, multis modis exp. ap. Il. Z. (506.) Ὡς " δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ, Δεσμὸν " ἀποῤῥήξας θείει πεδίοιο κροαίνων, Εἰωθὼς λούεσθαι " ἐϋῤῥεῖος ποταμοῖο. Ibi enim Eust. annotat, ἀκοστῆ- " σαι secundum veteres esse τὸ * πολυκριθῆσαι s. τὸ " κριθιάσαι, Abundare esu hordei: ἀκοστὰς enim vo- " cari τὰς κριθάς: quod quidem Homeri auctoritate " non probari, sed Nicandri tamen et aliorum. Quin A " veteres tradere, ap. Thessalos quasvis τροφὰς no- " minari ἀκυστάς. Alios vero ἀκοστῆσαι interpretari " σχεῖν ἄχος ἐν τῷ ἵστασθαι: quosdam λαβεῖν ἄχθος " vel potius ἄκος τῇ στάσει καὶ τῇ τῆς τροφῆς ἀπολαύ- " σει. Alios autem velle hoc ἀκοστῆσαι per sync. " dictum pro ἀκολαστῆσαι s. ἀκολάστως διατεθῆναι: " nonnullos interpretari ἡσυχάσαι, nimirum παρὰ " τὸ ἀκὴν, ἤγουν ἡσύχως, στῆναι. Esse alios qui " scribant ἀγοστήσας, et exp. ῥυπανθεὶς, Sordibus " coinquinatus: derivantes nimirum hoc verbum ex " ᾱ priv. et γοῖτος significante ῥύπος, Sordes: ideo- " que poëtam subjunxisse, εἰωθὼς λούεσθαι, h. e. " φαντασάμενος τὰ συνήθη λουτρά. Eædem prope- " modum expositiones habentur ap. Etym. et in " Lex. meo vet., nimirum κριθιάσας καὶ ὑπὸ τῆς " τροφῆς ἀκρατὴς ὤν, vel quasi ἀχοστήσας, h. e. ἐπὶ " στάσει δυσχεράνας: ideoque poëtam subjunxisse, " Δεσμὸν ἀποῤῥήξας, vel ῥυπανθεὶς: quosdam vero " legere ἀκοιτήσας, et exponere μίξεως ἐπιθυμήσας: " cum tamen ἀκοιτεῖν sonet potius Non habere κοί- " την. Meminit et Hes. harum interpretationum, sed " præfert eam quæ ἀκοστήσας accipit pro ἐν ἄχει " γενόμενος, quasi ἀκοστήσας: quam Aristonici esse " ait: alios vero glossographos exponere κριθιάσας, " ἀδδηφαγήσας, ἄδην πληρωθεὶς, sc. ἀπὸ τοῦ ἄκος τῆ- " σαι, h. e. λαμβάνειν: poni autem ἄκος ἐπὶ τῆς ἀπο- " παύσεως τοῦ τε λιμοῦ καὶ τῆς δίψης, patere ex (Il. X. " 2.) πίον τ' ἀκέοντό τε δίψαν." [" Valck. Anim. ad Ammon. p. 181. Schneid. l. c. Heyn. Hom. 5, 290. Boiss. Philostr. 289." Schæf. Mss.] " Ἀγοστέω, " Immundus et sordibus inquinatus sum. Il. Z. (l. c.) " στατὸς ἵππος ἀγοστήσας ἐπὶ φάτνῃ. Ita enim legere " quosdam, et intelligere ῥυπανθεὶς, annotat Eust."

" ΚΟΤΙΝΟΣ, ὁ, Oleaster, Oliva sylvatica: ἀγριέ- " λαιος. Plut. Fab. Σκληρότερον δὲ προσφέρεσθαι καὶ " βιαιότερον ἢπερ οἱ γεωργοῦντες ἐρινεοῖς καὶ ἀχράσι καὶ " κοτίνοις, Quam agricolæ caprificis, piris sylvaticis et " agrestibus olivis. Hesychio κότινος est non solum " ἀγριέλαιος, sed etiam ὁ ἐξ ἀγριελαίας στέφανος " Ὀλυμπιακὸς, Corona ex oleastro qua Olympicis ludis " donari solebant qui vicissent. Testis Archias E- " pigr. 1. ubi cum dixisset esse quatuor ἀγῶνας ἀν' " Ἑλλάδα, Jovis, Apollinis, Palæmonis, Archemori, " h. e., Olympicos, Pythios s. Delphicos, Isthmios, " Nemeos: subjungit, Ἆθλα δὲ τῶν, κότινος, μῆλα, " σέλινα, πίτυς. Sic Pausanias, Ἥπτετο ἤδη ἐπικει- " μένου τὸν κότινον, Cum ei jam imponeretur corona " ex oleastro. Κότινος exp. etiam Acinus, ap. Theo- " phr. H. Pl. 2, (6, 12.) de vite, Ἧττον ἀποβάλλειν " τοὺς κοτίνους" [Schn. κυτίνους:] " cui ante oppo- " suerat ῥοάδα γίνεσθαι, Defluvio fructus tentari." [" Kuster. Aristoph. 11. 12. Jacobs. Anth. 7, 72. 8, 205. 12, 130. T. H. ad Plutum p. 179. 192., Sylb. ad Paus. 177. 188. Schreber. ad Theocr. p. 86. 97. ad Mœr. 237. 381. Act. Traj. 1, 235. Toup. Opusc. 2, 38. 130. Τὸν κ. ἀνελέσθαι, ad Herod. 470. Adj., Brunck. Aristoph. 1, 260. T. H. ad Plutum p. 192." Schæf. Mss.] " Κοτινοτράγος, Oleastro, s. Baccis " oleastri, vescens: ὁ κότινον ἐσθίων. Supra in Κο- " μαροφάγος ex Aristoph." [Ὄρν. 240. * Κοτινηφόρος, Moschus 8, 2.] " NECNON Κοτινὰς ἐλαία hinc " dicitur Olea in oleastrum inserta. Hippocr. pro " Bacca oleastri accipere videtur, cum dicit, Νήσσει " δίδου ἄνθος χαλκοῦ ὅσον κοτινάδα: de Morb. l. 3." [" Ad Mœr. 381." Schæf. Mss.] " Verum et Insulæ " quædam Κοτινοῦσαι, s. Κοτινοῦσσαι, per con- " tractionem e κοτινόεσσαι, dicuntur ob oleastro- " rum uberem proventum." [" Heringa Obss. 227. T. H. ad Plutum p. 187." Schæf. Mss. * " Κοτι- νόεις, Oleastris repletus, Eust. in Dionys. P. 456." Wakef. Mss.]

" Κόψιμος, ἡ, Genus arboris ap. Theophr. H. Pl. " 3, (15, 6.) putatur esse id quod vulgo Neprun dici- " tur, e quo pigmentum fit vulgo dictum Verd de " vessie. Gaza in sua interpr. prætermisit. Habes " in Κράταιγος." [Schneid. in sua Ed., cum Athenæo p. 50. ὁ κότινος dedit.]

ΚΟΤΟΣ, Ira-vetus, Ovid.; Ira, quæ diu mansit

alta mente reposta, Ira diu condita; nam Condere iras ea signif. dicit Tac., quo Hom. χόλον φυλάσσειν. Dicunt etiam Memorem iram Virg. Ovid., signif. huc pertinente. Plus est κότος quam ὀργή, χόλος, μῆνις: nam Eust. annotat, μῆνιν ἐγκαθίσασαν τῇ ψυχῇ ἐπιπλέον, εἰς κότον ἀποκαθίστασθαι: est igitur μῆνις diuturna, seu, ut alibi Idem exp., χόλος ἀποκείμενος, χόλος ἀπόθετος, ὁ πολυετὴς χόλος καὶ τὴν μῆνιν * ὑπεραναβάς. Idem alibi sic scribit, Ὅτε μέντοι χόλος θυμῷ κατάκειται πεφθεὶς, κότος τότε ἀποτελεῖται. Il. A. (81.) Εἴπερ γάρ τε χόλον [γε] καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ, Ἀλλά γε καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον, ὄφρα τελέσσῃ: unde etiam patet, κότον esse Iram, quæ cito concoqui non potest, sed diu alta mente reposta vindictæ occasionem quærit: N. (516.) Του δὲ βάδην ἀπιόντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ Δηΐφοβος· δὴ γάρ οι ἔχεν κότον ἐμμενὲς αἰεί; ubi οἱ significat Adversus ipsum, sicut et in seqq. Il. Od. A. (100.) οὐ γὰρ οἴω Αἴσειν Ἐννοσίγαιον, ὅ τοι κότον ἔνθετο θυμῷ, Χωόμενος ὅτι οἱ υἱὸν φίλον ἐξαλάωσας, Cui jacet alta mente reposta ira adversus te. Il. Θ. (449.) ad Junonem et Minervam, Ὀλλῦσαι Τρῶας, τοῖσιν κότον αἰνὸν ἔθεσθε, Contra quos alta mente reposuistis iras: Π. (449.) τοῖσιν κότον αἰνὸν ἐνήσεις, Contra quos irarum habenas, quas diu strinxisti, effundes. Item ap. Suid. Οὔκουν ἐδέχετο αὐτοὺς τὸ μαντεῖον, τοῦ θεοῦ μηνιῶντος αὐτοῖς· καὶ λιπαρούντων μαθεῖν καὶ δεομένων τὴν αἰτίαν τοῦ κότου, οὐφέ ποτε χρῆσαι, Tam gravis iræ causam. Interdum vero simpliciter pro μῆνις s. χολος poni, Eust. annotat. Derivari autem a κεῖμαι, eo quod sit χόλος ἀπόθετος, ejusque etymi rationem ex Hom. peti posse, qui dicit κότον ἔνθετο θυμῷ, et κότον ἔθεσθε. ‖ Suidæ φθόνος, ὁ ἀδηφάγος. [" Dionys. H. 3, 1881. Wakef. Eum. 502. Abresch. Æsch. 2, 112. Kuster. Aristoph. 71. Heyn. Hom. 7, 219. Wassenb. ad Hom. p. 28. Wessel. ad Herod. 226. ad Timæi Lex. 24. ad Il. Ξ. 310. Conf. c. χόλος, Heyn. Hom. 6, 542." Schæf. Mss.]

Ἄκοτος, ὁ, ἡ, Qui graves et veteres iras alta mente repostas non habet: ἄκοτον, ἀόργητον, Hes. [* Βαρύκοτος, Æsch. Eum. 783. 812.] Ἔγκοτος, Qui graves animo premit iras, Qui veteres iras animo conditas habet, vel etiam Iratus: φθόνος, Epigr. ap. Suid., τίς φθόνος αἰὲν Θησείδας ἀγαθῶν ἔγκοτος αἰὲν ἔχει; Item Herod. (8, 29.) Σφὶ ἀμφοτέρων ἔχοντες ἔγκοτον, Ob hæc ambo ipsis infensi. Suid. quoque meminit hujus nominis substantive positi; loco enim citato subjicit, ἔγκοτος οὖν ἡ ἐπίμονος ὀργή. Paulo ante vero ἔγκοτον exposuerat ἐχθρὸν ἐνδιάθετον. [" Dionys. H. 3, 1755. Wakef. Eum. 1016. Georg. p. 54. Diodor. Sard. 12. et Jacobs., Timæi Lex. 102. et n., Steinbr. Mus. Tur. 1, 328. Toup. Opusc. 1, 193. 2, 195. Wessel. ad Herod. 226. 471. 499. 633." Schæf. Mss.] Ἐγκότως, Irato animo, Iracunde, ὀργίλως. [" Schol. Eur. Hipp. 1. nam sic lego pro vulg. εἰκότως, quod bene ad sensum Heath. mutabat in ἐχθρῶς, sed longius a voce corrupta." Boiss. Mss.] " Ἐπίκοτα, Hes. e " Soph. Nauplio affert pro ἐπίμομφα, ἃ πᾶς ἄν τις " μέμψαιτο. ut sint Culpanda, et ob quæ merito quis " irascatur." [Æsch. Pr. 603. S. c. Th. 792. Choeph. 626. Pind. Fr. 7.] " Idem tamen ADV. Ἐπικότως " exp. * ἐπιστρεφῶς: cum potius signif. Irate vel Ira- " cunde: ut ap. Æsch. Pr. (162.) ὁ δ' ἐπικότως ἀεὶ " Θέμενος ἄγναμπτον νόον." [Hes. v. Ἐπιζαφελῶς.] Ζάκοτος, Valde iratus, Qui vehementer exæstuat ira, quamdiu profundo pectore pressit, Valde iracundus, Il. Γ. (220.) Φαίης κεν ζάκοτόν τινα ἔμμεναι, ubi exp. πάνυ ὀργίλον. [* " Μεγαλόκοτος, Etym. M. 407." Boiss. Lex. Apollonii p. 367. * Μεγαλοκότως, Phav. Lex. 340. Hes. v. Ζαφελῶς. * Νεόκοτος, Æsch. S. c. Th. 809. Pers. 256.] " Παλίγκοτος, Qui simultatem " cum aliquo gerit, Qui alicui est infestus. Aristoph. " (Eip. 390.) Μὴ γένῃ παλίγκοτός τις ἀντιβολοῦσιν " ἡμῖν, Ne per iram mutes consilium de juvandis " nobis, Bud. Vide Schol. Redditur et Iracundus." [Brunckius versum numeris corruptum ita sanavit: Ἡμὶν ἀντιβολοῦσιν, ὦ "ναξ, μὴ γένῃ παλίγκοτος. Moschus 4, 92. Theocr. 22, 58. Παλιγκότατος, falsa lectio ap. Hippocr. Epidem. 2. T. 1. p. 694.: pro παλιγκοτάτοισι leg. παλιγκότοισι, nec, cum Foesio, παλιγκοτωτάτοισι.] " Παλιγκότως, Per simultatem, " Animo infenso, et simultatem gerente. Redditur " et Iracunde. Herod. (4, 156.) π. συνεφέρετο." " Παλιγκοτία, Simultas. Affertur et pro Offensione, " ex Hippocr. (830.) Ὑπὸ πάντων τὰς π. παρέχει." [* Παλιγκοταίνω, Hippocr. 663, 17. * Παλιγκοτέω, 806. 840. 841. 1128. * Παλιγκότησις, 772.: Schn. Lex. affert et * Παλιγκοτάω ex Eod. * Ὑπέρκοτος, Æsch. Ag. 831. * Ὑπερκότως, 476. Eur. Herc. F. 1087.]

Κοτήεις, Iratus, Qui memori aliquem vindicat ira, Ovid.; Graves animo iras premens. Il. E. (190.) Καί μιν ἔγωγ' ἐφάμην Ἀϊδωνῆϊ προϊάψειν, Ἔμπης δ' οὐκ ἐδάμασσα· θεὸς νύ τις ἐστι κοτήεις. Κοτώεις, Iracundus, VV. LL.

[* Κοτεινὸς, Pind. N. 7, 89. ψόγος: sic dedit Boeckh. pro vulgato σκοτεινός.]

Κοτέω, ήσω, έσω, Irascor, s. potius Æstuo ira, quam diu pressi sub pectore, Il. A. (180.) ad Achillem, σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω Οὐδ' ὀθομαι κοτέοντος, Non moveor tuis iris, quas alta mente repostas coquis s. premis. Eust. tamen ibi κοτέοντα vult παραχρηστικῶς accipi ἐπὶ τοῦ νῦν πρώτως θυμοῦσθαι ἀρχομένου, de Eo, qui nunc primum irasci cœpit. Il. Ψ. (391.) de Minerva, Ἡ δὲ μετ' Ἀδμήτου υἱὸν κοτέουσ' ἐβεβήκει, Item cum gen. rei illius, quæ iram nobis movit: Δ. (167.) Ζεύς σφιν Κρονίδης ἐπισσείησιν ἐρεμνὴν Αἰγίδα, Τῆς δ' ἀπάτης κοτέων, Fraudis hujus nomine graves alta mente reponens iras, Memori ira prosequens hanc fraudem. Pro Irascor sæpe etiam capitur, ut dixi. Hesiod. Ἀ. (402.) λέοντε δύω ἀμφὶ κταμένης ἐλάφοιο Ἀλλήλοις κοτέοντε, Mutua ira æstuantes nomine cervæ: (176.) Τοὶ δ' ἔτι μᾶλλον ἐγερρέσθην κοτέοντε μάχεσθαι, Excitabantur ad pugnam iratis animis ineundam. Sed quædam ibi exempl. divisim legunt κότεόν τε: Ἔργ. (1, 25.) Καὶ κεραμεὺς κεραμεῖ κοτέει καὶ τέκτονι τέκτων, Καὶ πτωχὸς πτωχῷ φθονέει, Irascitur; ad se enim omnia commoda et quæstum revocare vellet, Item in partic. κεκοτηὼς, Iratus, Ira accensus s. æstuans, Od. I. (501.) Ἀλλά μιν ἄψορρον προσέφην κεκοτηότι θυμῷ, Apoll. Rh. 2, (89.) κεκοτηότε δηριάασθον, pro quo Hesiod. dicit κοτέοντε. Legitur etiam κοτέομαι pass. voce pro κοτέω, Il. Ψ. (383.) Τυδέος υἷι κοτέσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων: Σ. (367.) Οὐκ ὄφελον Τρώεσσι κοτεσσαμένη κακὰ ῥάψαι, Graves et veteres contra Trojanos iras animo premens: Od. E. (146.) Διὸς δ' ἐποπίζεο μῆνιν, Μήπως τοι μετόπισθε κοτεσσάμενος χαλεπήνῃ: Il. E. (177.) Εἰ μή τις θεός ἐστι κοτεσσάμενος Τρώεσσιν, Ἱρῶν μηνίσας. In quibus ll. proprie accipi potest pro Veteres iras animo premo. Interdum vero simpliciter pro Irascor accipi potest, sicut et κοτέω, Il. B. (222.) τῷ δ' ἂρ Ἀχαιοὶ Ἐκπάγλως κοτέοντο νεμέσσηθέν τ' ἐνὶ θυμῷ. [" Ad Timæi Lex. 22. ad Il. Ξ. 310." Schæf. Mss. Κοτεῖται, Hesychio ζηλοῦται, ἐπιθυμεῖται. Κοτέει, Eid. ὑπωπιᾷ. * Κεκοτημένως, Dionys. H. 2, 57. * Ἀντικοτέω, Gl. Obstigilo, Obtrecto, Officio: * Ἀντικότησις· Offensio.] Ἐγκοτέω, i. q. κοτέω. Eust. τὸ παρὰ τοῖς ὕστερον ἐγκοτῆσαι, κοτέσασθαι λέγει, loquens de h. l. Il. E. (177.) κοτεσσάμενος Τρῶεσσι. Apud Suid. Ἐνεκότει Ἡσαῦ Ἰακὼβ τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ. [Æsch. Choeph. 39.] Ἐγκότημα, ET Ἐγκότησις, Ira; quæ alta mente reposta jacet, Vetus et gravis; i. q. κότος. Hesychio ἐγκότημα est ὀργὴ, μανία, Ira furibunda. Hieron. in Os. 9, (7.) Pro Amentia, i. e. μανία, Aquila vertit ἐγκότησιν: quam nos vel Iracundiam vel Memoriam doloris in Latino possumus dicere. Sic enim ibi scribitur, non ἐγκόπησις, ut in VV. LL. [LXX. Jerem. 48, 39. al. * Ἐκκότημα. * Ἐγκοτητικὸς, ad Hes. 1, 1574, 21." Dahler. Mss. * " Ἐπεγκοτέω, Nicet. Eugen. 5, 219." Boiss. Mss. * Ἐπικοτέω, Nicander Θ. 181. * " Παρακοτέω, Photio ὀργίζομαι." Schn. Lex.]

[* Κοταίνω, Æsch. S. c. Th. 491. * " Ἀντικοταίνω, Erot." Kall. Mss.]

[* Κοτίζω, Hes. in Μὴ κοτίσῃς: item] " Κοτιεῖ, " Eid. φθονεῖ, ζηλοῖ, Invidet: quod et κοτέει."

ΚΘΤΥΛΗ, Cavus, Cavum, Cavitas, i. q. κοίλωμα, Athen. (479.) ex Apollod. Πᾶν δὲ τὸ κοῖλον, κοτύλην

ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ, ὡς καὶ τὸ τῶν χειρῶν κοῖλον, Quemadmodum et manus cavitatem, quæ Lat. Vola dicitur. Unde ludus quidam ἐν κοτύλῃ, Cum aliquis reductas in tergum manus conjungebat stringebatque, rursus alter impositis in eas genibus tollebatur, suis manibus oculos gestantis obtegens. De qua et J. Poll. et Athen. l. c.: alio autem nomine ἱππάδαν et κυβήσινδαν nominari idem Poll. tradit. Similis autem ludus est is, quem ἐφεδρισμὸν idem Poll. et Hes. appellant. Eust. Περιαγαγών τις ὀπίσω τὼ χεῖρε συμπλέκει τοὺς δακτύλους· ἕτερος δέ τις εἰς τὰ κοιλώματα τῶν χειρῶν, ἅπερ εἰσὶ κοτύλαι, τὰ γόνατα ἐνθεὶς, καὶ οὕτως ἀναβαλὼν ἑαυτὸν φέρεται ἔποχος, ἐπιλαβὼν τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ φέροντος· εἶτα ἐν μέρει ὁ τέως φερόμενος, κατελθὼν φέρει τὸν ἕτερον. Apud Athen. vero scribitur ἐγκοτύλη una voce, sicut et ap. Eust. 1282. e Paus. Apud eund. tamen Eust. alibi et J. Poll. divisim quoque ἐν κοτύλῃ. || Κοτύλη vocatur etiam ἡ τοῦ ἰσχίου κοιλότης, ut Athen. ibid. docet, h. e. Cavitas coxæ. Schol. Theocr. Ἔχουσι τὰ τοιαῦτα ὀστᾶ τὰ λεγόμενα ἰσχία, κοιλότητάς τινας, εἰς ἃς αἱ κεφαλαὶ τῶν μηρῶν ἁρμόζονται· αἱ δὲ κοιλότητες αὗται καὶ γλουτὰ λέγονται καὶ κοτύλαι, παρὰ τὴν κοιλότητα. Sic infra κοτυληδόνες. Κοτύλη, inquit Gorr., signif. et Cavitatem manus, quam Lat. Volam dicunt, et Sinum etiam, in quo caput femoris volvitur. Verum proprie ab anatomicis dicitur ἡ κοτύλη Cavitas ossis profundior, in quam alterum os inseritur: quæ vero non est tam profunda, sed superficiaria, γλήνη ab Hippocr. (783.) appellatur. Il. E. (305.) Τῷ βάλεν Αἰνείαο κατ' ἰσχίον, ἔνθα τε μηρὸς Ἰσχίῳ ἀνστρέφεται [ἐνστρ.]· κοτύλη δέ τέ μιν καλέουσι, ubi annotat Eust. non tantum μηροῦ esse κοτύλην, sed etiam ὦμον suam habere κοτύλην, sc. τὸ κατ' αὐτὸν κοῖλον τῆς ὠμοπλάτης. Gorr. vero latius quoque ab anatomicis extendi annotat. Sed et Marsyas ap. Athen. (479.) τὸ ἐν τῷ ἰσχίῳ ὀστοῦν scribit vocari ἄλεισον et κύλικα: adeo ut hæc κοτύλη fortassis dicta videatur a similitudine τῆς κοτύλης pro Poculo acceptæ. || Κοτύλαι vocantur etiam τὰ περὶ τὰς πλεκτάνας τῶν πολυπόδων πυκνὰ κοῖλα σαρκία, Eust. quæ infra κοτυληδόνες. || Κοτύλαι dicuntur et Cymbala, τὰ κύμβαλα, Athen. (ibid.) et ex eo Eust. citantes ex Æschyli Hedonis, Ὁ δὲ χαλκοδέτοις κοτύλαις ὀτοβεῖ. Sic enim ap. Eust. scribitur, meris anapæstis; ap. Athen. autem ὀττόβει. || Κοτύλη capitur etiam pro Vasculo quodam s. Poculo concavo, forma scutellæ ut videtur. Marc. Diosc. interpr. scribit fuisse hæc vasa ea forma, quæ nunc quoque in fictilibus poculis videtur, quibus pauperes et qui in cœnobiis degunt, utuntur, ac hodieque Cotylas Italice appellari. Quoties autem, servata ejusd. vasculi forma, in alium transferebatur usum, oxybaphum vocatum fuisse, quod in cœna aceto plenum ad intinctus poneretur: i. e. acetabulum: forma orbiculari, profunda et sine marginis latitudine. Athen. (478.) e Diod. tradit Hom. κοτύλην vocasse, quem nonnulli κότυλον: non esse autem κύλικα, eo quod aures non habeat, sed similem λουτηρίῳ βαθεῖ. Apollod. vero ap. Eund. scribit esse ποτηρίου τι γένος ὑψηλὸν καὶ ἔγκοιλον. At Simmias ap. Eund. ἀποδίδωσι τὴν κοτύλην ἄλεισον. Od. P. (11.) de Ulysse mendico, δώσει δέ οἱ ὅς κ' ἐθέλῃσι Πύρνον καὶ κοτύλην, Il. X. (494.) de orphano s. pupillo, Τῶν δ' ἐλεησάντων κοτύλην τις τυτθὸν ὑπέσχε [ἐπέσχε,] Χείλεα μέν τ' ἐδίηνε, ὑπερῴην δ' οὐκ ἐδίηνε, Cotylam præbuit libandam extremis labris, s. μικρὰν * κυπελλίδα, Eust.: Aristoph. Cocalo ap. Athen. (478.) κεράμειον Κοτύλαισιν μεγάλαις ἔγχεον ἐς σφέτερον δέμας οὐδένα κόσμον, Ἔρωτι βιαζόμεναι μέλανος οἴνου ἀκράτου, de quibusdam vetulis potantibus. Apud Eund. Πολλὰ μεταξὺ πέλει κοτύλης καὶ χείλεος ἄκρου: in quo versu Proverbiali alicubi pro κοτύλης legitur κύλικος, quod et Gell. agnoscit, dicens ei respondere hunc Latinum, Multa cadunt inter calicem supremaque labra. Aristoph. (Πλ. (737.) πρίν σε κοτύλας ἐκπιεῖν οἴνου δέκα. || Mensura liquidorum, ead. quæ Romanis Hemina, ut Diodorus et Heraclitus ap. Athen. tradunt. Cum quibus facit et Fannius Palæmon, cum ait, At cotylas, quas, si placeat, dixisse licebit Heminas, recipit geminas sextarius unus; Qui quater assumtus fit Graio nomine chœnix. Κοτύλη, inquit Gorr., est Mensura liquidorum ap. Atticos, capiens τέταρτα δύο, Quartaria duo, Italicas uncias novem mensurales, quæ ad septem et dimidiam ponderales reducuntur, ut auctor est Gal. κ. Γένη 5. Alio nomine Græcis τρύβλιον dicitur et ἡμίξεστον, Dimidius sextarius. Siquidem ὁ ξέστης duas cotylas continet. Sunt qui κοτύλην Latine Heminam interpr., et satis quidem bene: quia nulla est Latinis mensura, quæ propius ad κοτύλην accedat. Nec tamen eæd. mensuræ sunt: κοτύλη enim uncias Italicas novem capit, ut diximus: hemina autem Romanorum unam præterea continet. Verum anuotat idem Gorr. e Gal. 4. de Tuenda Sanit. quosdam Medicos Romanos κοτύλην pro Libra usurpasse: Οὐσῶν τῶν κοτυλῶν Ἰταλικῶν, ἃς δὴ καὶ λίτρας ὀνομάζουσι: alios vero etiam libra majorem fecisse κοτύλην, atque ἐκκαίδεκα ὀγγίας Ῥωμαϊκὰς ἔχειν τὴν ἐν ταῖς φαρμακίτισι βίβλοις γεγραμμένην ὑπὸ τῶν ἰατρῶν κοτύλην. Integrum locum ap. eum reperies. Apud Marc. Empiricum ex Hippocr. Ἡ χοίνιξ ἔχει κοτύλας δ. ἡ κοτύλη ἔχει ἡμίξεστον α. τὸ τρύβλιον δὲ κοτύλη ἐστὶν Ἀττική· τὸ ὀξύβαφον δὲ τέταρτόν ἐστι κοτύλης· ὁ κύαθος ἕκτον ἐστὶ κοτύλης. Ibid. Ἑλληνικὴ κοτύλη τοῦ ἐλαίου ἔχει λι. α, καὶ ἡ Ἰταλικὴ κοτύλη ἔχει γο θ. ἡ δὲ Ἀλεξανδρίνη κοτύλη ἐλαίου μὲν ἔχει γο η, οἴνου δὲ γο θ. Unde apparet diversam fuisse cotylam olei et vini; item Italicam et Græcam. Aliquanto post, Ἡ κοτύλη ἔχει γο θ, γο ι, λί. α, γο γ. Et P. Ægin. Ἡ κοτύλη, ταυτὸν μὲν εἰπεῖν τὸ τρύβλιον, ἔχει μύστρα μεγάλα γ, ὀξύβαφα δὲ δ. Item aliquanto post de Italicis mensuris olei, vini, mellis, ἡ κοτύλη γο θ, γο ι, γο ιγ, Suid. Sed et aridorum κοτύλη mensura fuit ap. Atticos: continebat autem ὀξύβαφα Quatuor, s. Uncias novem mensurales, Gorr. Thuc. ap. Athen. (478.) Ἐδίδοσαν μὲν αὐτῶν ἑκάστῳ ἐπὶ ὀκτὼ μῆνας κοτύλην ὕδατος, καὶ δύο κοτύλας σίτου: vel κριθῶν, Eust. Aristoph. ap. Eund. Ὁ δ' ἀλφίτων πριάμενος τρεῖς χοίνικας, Κοτύλης δεούσας οἰκαδ' ἀπολογίζεται. Ejus nota fuit ap. Græcos Κ. [" Heyn. Hom. 5, 58. 8, 351. 363. 412. ad Lucian. 1, 299. 798. Dial. p. 88. Aristoph. Fr. 252. Jacobs. Anth. 7, 249. Exerc. 1, 145. ad Diod. S. 1, 557. T. H. ad Plutum p. 449. Toup. Opusc. 1, 236. 371. ad Longin. 393. Casaub. ad Athen. 140. Mœr. 193. et n., Vasculum concavum, Heyn. ad Apollod. 1167. Mensura liquidorum, Toup. Opusc. 1, 71." Schæf. Mss. * Κοτυλοειδὴς, Hippocr. 838.]

Κοτυλήρυτος, s. Κοτυληῤῥυτος, ὁ, ἡ, Vola haustus, Quantum utraque manu haurire potes, ὁ ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν ἀρυσθῆναι δυνάμενος, Athen. (479.) ὁ τῇ κοτύλῃ ἀρυόμενος, Eust. qui alibi sic scribit, Κοτύλη, τὸ τῆς παλάμης κοίλωμα, ὅθεν καὶ κ., ὃ τοιαύταις ἂν τις κοτύλαις ἀρύσαιτο, ἤγουν ἀμφοῖν ταῖν χεροῖν: paulo post, K., ὅπερ ἄν τις κοίλῳ τινὶ ἀρύσηται. Il. Ψ. (34.) Πάντῃ δ' ἀμφὶ νέκυν κοτυλήῤῥυτον ἔῤῥεεν αἷμα. Quod vero ad scripturam attinet, rectius uno ῥ cum Eust. scribi videtur: reperitur tamen et gemino tum ap. Athen., tum in nostro Ms. Hom., ubi illud κοτυλήῤῥυτον exp. τοσουτον τῷ πλήθει ὥστε καὶ κοτύλῃ ἀρύσασθαι, Vola manus, vel etiam quovis κοίλῳ: i. e. Concavo vase, veluti scutella, aut simili. [" Heyn. Hom. 8, 363. Ruhnk. ad H. in Cer. 106." Schæf. Mss. Nicander Θ. 539.]

Ἐγκοτύλη, Ludus quidam qui et ἐν κοτύλῃ dicitur, de quo paulo ante ex Athen. J. Poll. et Eust. De eod. hæc scribit Paus. ap. Eust. Ἐγκοτύλη, παιδιά τις, ἐν ᾗ, κοιλάναντες χεῖρα, δέχονται τὰ γόνατα τῶν νενικηκότων οἱ νενικημένοι, καὶ βαστάζουσιν αὐτούς: quæ ad verbum citantur ab Athen. (479.) Idem Paus. ap. eund. Eust. Παιδιά τις ἦν καλουμένη ἐγκοτύλη, ἐν ᾗ διαπλέξας τις ὀπίσω τοὺς δακτύλους τῶν χειρῶν * ἐπενωτίζετο τὸν ἀναιρούμενον· ὁ δ' ἐνθεὶς τὸ γόνυ ταῖς χερσὶ, καὶ περιλαβὼν τοῦ αἴροντος τὴν κεφαλὴν ἢ τὸν τράχηλον, ἐβαστάζετο: appellatam autem ἐγκοτύλην scribit, quoniam τὸ κοῖλον τῆς χειρὸς dicitur κοτύλη, εἰς ὃ ἐνερίθει τὸ γόνυ ὁ βασταζόμενος. " Ἀγ- " κοτύλη, Hes. auctore est παιδιά τις ἐν ᾗ τὰς χεῖρας " ὀπίσω πλέξαντες δέχονται τὸ γόνυ: pro quo alii " habent ἐν κοτύλῃ."

[* Δεκακότυλος, ὁ, ἡ, Strabo 3. p. 215.] Δικότυλος, Qui duarum cotylarum est, s. Duas cotylas habens, i. e. duas carunculas concavas circa cirros: dicitur de piscibus quibusdam ex eorum genere, qui μαλάκια appellantur. Aristot. H. A. 4, 1. de eledone polypi specie, Μήκει τε διαφέρουσα τῷ τῶν ποδῶν καὶ τῷ μονοκότυλον εἶναι μόνην μαλακίων· τὰ γὰρ ἄλλα πάντα δ. ἐστί. Ubi Gaza vertit, Quod unum e mollium numero simplicem acetabulorum ordinem agat; cetera namque omnia duplici caliculantur. Μονοκότυλος, Qui unam concavitatem habet iu cirris suis s. flagellis. In quo unum tantum acetabulum est. Dicitur de quodam polyporum genere, ut videre est in Δικότυλος. [* Ὀκτακότυλος, Athen. 180. * Τρικότυλος, 472. Hippocr. 533, 45. Aristoph. Θ. 743.]

[* Ἡμικοτύλη, Hippocr. 568, 8.] Ἡμικοτύλιον, Dimidiata cotyla, s. hemina, Dimidia cotylæ s. heminæ pars, Diosc. 5. [Anecd. Bekkeri 263.] Ἡμικοτυλιαῖος, Qui est dimidiatæ cotylæ s. heminæ: οἶνος, Diosc. 8. Vini cotyla s. hemina dimidiata, tantum quantum dimidiata cotyla capiatur.

Κοτυλιαῖος, Cotylæ mensuram æquans, Diog. L. K. ποτήριον, Poculum capiens heminam, Bud. [" Athen. 129. λήκυθοι." Schw. Mss. * Κοτυλαῖος, Diog. L. 2, 139. leg. κοτυλιαῖος.] ΑΤ Κοτύλαιος, Exiguus instar cotylæ; nam κοτύλαια Hesychio sunt μικρὰ, παρὰ τὴν κοτύλην. Item Κοτύλαιον, Montis nomen, Æsch. (66.) Τὸ Κ. ὀνομαζόμενον ὄρος. Κοτυλώδης, Qui cotylæ formam repræsentat, Cotylæ formam referens, Athen. (480.) Κυαθὶς, κ. ἀγγεῖον.

[* Κοτύλιον, Diosc. Ther. c. 27. * Κοτυλίδιον, Eust. 1521, 52. " Ad Lucian. 1, 299." Schæf. Mss.]

[* Κοτύλων, Cognomentum Varii, a potando effictum, Plut. Antonio 18. Varius Cotyla Ciceroni Phil. 5. et 8. Φιλωνίδης Κοτύλη, Dionys. H. 12. p. 2340.]

Κοτυληδὼν, ὄνος, ἡ, i. q. κοτύλη, Cavitas: κυάθου, Nicander Cyathi cavitas, i. e. Cavum illud in cyatho Ἀ. (547.) Ἐκθλίψαντα πορεῖν κυάθου κοτυληδόνα πλήρη. || Cavum illud, in quo femoris caput vertitur, sicut et κοτύλη Homero, Lat. Acetabulum, Plin. 28, 11. Item ossa ex acetabulis pernarum circa, quæ coxendices vertuntur, Aristot. H. A. 1, 13. Τὸ μὲν οἷον ἐφέδρανον, γλουτός· τὸ δὲ ἐν ᾧ στρέφεται ὁ μηρὸς, κοτυληδών: 3, 7. Κάτω δ' ἡ περαίνει μετὰ τὸ ἰσχίον, ἡ κ. ἐστὶ, καὶ τὰ τῶν σκελῶν ἤδη ὀστᾶ. || Κοτυληδόνες dicuntur etiam Polypodum acetabula, Concavæ partes in polyporum flagellis s. cirris: qua siguif. κοτύλη quoque supra attuli ex Eust.: Athen. (479.) Καὶ αἱ τοῦ πολύποδος ἐν ταῖς πλεκτάναις ἐπιφύσεις, παραγώγως κοτυληδόνες, sc. dicuntur a κοτύλη. Aristot. H. A. 4, 1. Ὁ μὲν οὖν πολύπους καὶ ὡς ποσὶ καὶ ὡς χερσὶ χρῆται ταῖς πλεκτάναις: paulo post, Καλεῖται δὲ ῥάχις τὸ λεῖον, οὗ πρόσω αἱ κοτυληδόνες εἰσί: paulo ante, Ἐπὶ δὲ τῶν ποδῶν αἱ κ. ἅπασιν εἰσί. De quibus Plin., Omnes brachiis, ut pedibus ac manibus, utuntur. Item Per brachia velut acetabulis dispersis, haustu quodam adhærescunt. Item, Luctatur enim complexu, et sorbet acetabulis ac numeroso suctu detrahit. Ubi Brachia vocat, quas Aristot. πλεκτάνας, et Acetabula, quas ille κ. Apud Hom. autem Eust. accipi vult synecdochice pro Ipsis brachiis s. cirris, quæ πλεκτάναι appellantur, ἀπὸ τῶν βραχυτάτων κ., αἱ πρανεῖς ταῖς πλεκτάναις ὑπόκεινται, ὁμοιαι οὖσαι κοτυλιδίοις κοίλοις: unde et denominantur. Od. E. (432.) πουλύποδος, θαλάμης ἐξελκομένοιο, Πρὸς κοτυληδονόφιν πυκιναὶ λάϊγγες ἔχονται. [" Ad Lucian. 1, 299." Schæf. Mss.] || Umbilicus Veneris, Herba folium habeus acetabuli figura, unde et nomen, orbiculatim et inevidenter concavum: cauliculo brevi, qui e medio prosilit, in quo et semen inest, radice olivæ modo rotunda. Est et alterum cotyledonis genus, quod ab aliis * κυμβάλιον nominatur, pinguibus foliis, latioribus, ligularum modo densis, circa radicem medium oculi ambitum describentibus, ut in majori sempervivo. Gorr. Diosc. 4, 92. Κοτυληδὼν, οἱ δὲ σκυτάλιον, οἱ δὲ * κυμβάλιον· φύλλον ἔχει ὥσπερ ὀξύβαφον, περιφερὲς, λεληθότως κοῖλον. Plin. 25, 13. Cotyledon, parvula herba, cauliculo tenero, pusillo, pingui folio et concavo ut coxendices. Scrib. Largus tradit eam habere similia folia cymbalis: quemadmodum ab Æschylo Cymbala vocari κοτύλας supra dictum fuit. || Κοτυληδόνες, Ora venarum et arteriarum intra uterum eminentia et quodammodo nodosa, non multum hæmorrhoidibus ani dissimilia, aut cotyledonis herbæ foliis orbiculatis et parum concavis; servatur namque in medio ipsorum orificiorum parva cavitas in cotyles modum. Gorr. Et paulo post, ubi usum et officia earum explicavit, Alii vero, ut refert Gal., nullas prorsus utero mulieris κοτυληδόνας inesse crediderunt: quos tamen ipse et doctissimorum virorum testimoniis et ipsa anatomia revincit; insunt enim et mulieribus, quamvis minores quam quæ in vaccis, capris, cervis, atque aliis ejusmodi animalibus apparent. [* Κοτυληδονώδης, Galeu. 4, 282.]

Κοτυλὶς, ἡ κοτύλη τοῦ ἰσχίου, Concavitas coxendicis, Hippocr. Μοχλικῷ, et de Morbis l. 2. Gorr.

Κότυλος, ὁ, Cotyla, Poculi genus, idem cum eo, quod Homero κοτύλη, si Diodoro ap. Athen. (478.) credimus, qui tamen addit, δύνασθαι τὸν παρὰ τοῖς Αἰτωλοῖς καί τισι τῶν Ἰώνων λεγόμενον κότυλον vocari ab Hom. κοτύλην, ὂν ὅμοιον ὄντα τῶν προειρημένων ἐν οὓς ἔχειν. Idem Athen. aliquanto ante, Τὰ μόνωτα ποτήρια, κότυλοι. Ibid. e Diodoro tradit, Παρὰ Σικυωνίοις ἐπιπολάζειν τὸ ἔκπωμα, εἶναι δὲ αὐτὸ λουτηρίῳ ἐοικὸς βαθεῖ, ἔχειν δὲ καὶ οὓς ἐνιαχῆ. Apud Eund. Pamphilus scribit esse ποτηρίου εἶδος ἴδιον Διονύσου. Eubulus de sacerdote, τὴν καλὴν σκευὴν ἔχων Οἶνον ἐξέσπενδε κοτύλῳ. Ion, κότυλον οἴνου πλέων. Aliquanto post (482.) de Pbiditiis ap. Lacedæmonios, Εἰ δέ ποτε πλεῖον πιεῖν βουληθεῖεν, * προσπαρετίθεσαν τοὺς καλουμένους κοτύλους, κάλλιστα καὶ εὐποτώτατα ἐκπωμάτων. || Mensuræ nomen ap. Marc. Empir. Cotylos, inquit, habet uncias quatuor; quod facit cyathos duos et cochlearia sex. Item cotylus trunciarius habet heminæ tertiam partem. Est igitur diversa signif. hujus cotyli et cotylæ. [" Heyn. Hom. 8, 351. Aristoph. Fr. 223. Toup. Opusc. 2, 90." Schæf. Mss.]

Κοτυλίσκη ΕΤ Κοτυλίσκιον, Parva cotyla: κοτυλίσκη citat Athen. (479.) e Pherecrate. At κοτυλίσκιον ex Aristoph. Ἀ. (459.) Κοτυλίσκιον, τὸ χεῖλος ἀποκεκομμένον, s. ἀποκεκρουσμένον, ut Eust. (1282.) legit, [ἀποκεκρουμένον, Schw. " Kuster. Aristoph. 121. Brunck. 3, 76. Toup. Emendd. 4, 456. Opusc. 1, 236." Schæf. Mss.] SED Κοτυλίσκος, dimin. est a κότυλος. Vocatur autem κ. ὁ ἱερὸς τοῦ Διονύσου κρατηρίσκος, καὶ ᾧ χρῶνται οἱ μύσται, Athen. (479.) e Nicandro Thiatyreno, adducente h. ex Aristoph. Nub. l. μηδὲ στέψω κοτυλίσκον. Sed perperam ap. Athen. scribitur οἷς χέονται, pro ᾧ χρῶνται, quod ap. Hes. habetur: qui κοτυλίσκους quibusdam esse dicit τὰ μόνωτα ποτήρια, ut κότυλοι supra: item Speciem quandam placentæ: præterea κοίλωμα, sicut et κοτύλη accipi dictum fuit: item βόθρον, εἰς ὃν τὸ αἷμα τῶν τῇ γῇ θυομένων ἐνέβαλλον. [" Ad Lucian. 1, 469." Schæf. Mss.]

Κοτυλίζω, Heminatim vendo. Proprie de vino dicitur, sed metaph. et de aliis, quæ non acervatim, sed particulatim venduntur, ἐπὶ τῶν κατὰ μέρος πιπρασκομένων, ἀλλ' οὐκ ἀθρόως. Aristoph. Κιρνάντες γὰρ τὴν πόλιν ἡμῶν, κοτυλίζετε τοῖς πένησιν, Pherecr. ap. J. Poll. (7, 195.) μηδὲν κοτυλίζειν, ἀλλὰ καταπλάττειν. In propria signif. accipitur ap. Aristot. Œcon. 2. Τοῖς δὴ ἐμπόροις καλῶς εἶχε μὴ κοτυλίζειν, ἀλλ' ἀθρόα τὰ φορτία πεπρᾶσθαι, Heminatim venditare, Bud. [" Aristoph. Fr. 283." Schæf. Mss. " Steph. B. 335." Wakef. Mss. Phrynichus Bekkeri p. 46. * Κοτυλιστὴς, Julian. Misop. 360.]

[* " Κότυλον, τὸ, Posterior pars capitis, Athan. 2, 60." Kall. Mss.]

" ΚΟΥΤΑΡΟΝ, Hesychio est τῶν ὀπισθίων τοῦ " βοὸς ἡ σὰρξ ὑπὲρ τὰ ἄρθρα. Hierocles in Hippiatr. " Κυνὸς κουταβίῳ, ita enim ibi scriptum, κεκαθαρισμένῳ " καὶ μεμαδισμένῳ utitur in equo laborante malide."

ΚΟΥΦΟΣ, Levis, Non ponderosus, Aristoph. B.

(1351.) ἀνέπτατ' ἐς αἰθέρα Κουφοτάταις πτερύγων ἀκμαῖς. Et κοῦφαι ἐσθῆτες, Herodian. (3, 4, 19.) κοῦφα κρέα, Aristot. Eth. 6. Huic opp. βαρὺς, ut Lat. Gravis opp. Levi. Plato Minoë (129.) Πότερον τὰ πλείονα ἕλκοντα, βαρύτερα νομίζεται ἐνθάδε, τὰ δὲ ἐλαττον, κουφότερα. Sic in isto ejusd. Plat. dicto opp., Λόγου κουφοτάτου πράγματος, βαρυτάτη ζημία καὶ παρὰ θεῶν ἕπεται καὶ παρὰ ἀνθρώπων: quod dictum sæpe a Plut. commemoratur. Synes. quoque ad hoc respiciens, sed tanquam Proverbiale afferens, non ascripto Auctoris nomine, scripsit, Καὶ τοῦτο δὴ τὸ λεγόμενον, κουφοτάτου πράγματος, λόγου, βαρυτάτην τὴν τιμωρίαν ἐξέτισε. Ut autem hic βαρυτάτη τιμωρία, et in l. illo Plat. βαρυτάτη ζημία, dicitur, ita vicissim κουφοτάτη τιμωρία alibi, et κουφοτέρα τιμωρία ap. Philon. Ἔδεισε μὴ κουφοτέραν ἀναπράξῃ τιμωρίαν. Simili autem metaph. Latini Leves pœnas et Graves pœnas dicunt. || At in hoc Prov., Κούφη γῆ τοῦτον καλύπτοι, accipitur in propria signif.; sonat enim ad verbum Levis terra hunc tegat: estque precantis quietem mortuo: ut passim ap. Lat., cum dicunt, Sit illi terra levis. Huc pertinet Juv. Dii majorum umbris tenuem et sine pondere terram. Suid. autem verbis illis, Κούφη γῆ τοῦτον καλύπτοι, subjungit ἀντὶ τοῦ μετέωρος: deinde λέγεται δὲ γῆ γῆς κουφοτέρα κ. τ. λ. quæ alio pertinent. Sciendum est porro dici etiam brevius κούφη γῆ, ut in Julian. Imp. Ep. ad Hermog. ὕπαρχον Αἰγυπτίων, quæ est 23. Ἐκείνῳ μὲν δὴ, ἐπειδὴ μακαρίτης ἐγένετο, κούφη γῆ, καθάπερ λόγος. || K. σπέρματα, Theophr. Levia semina, i. e. Quæ terram nimia defrugatione non exinaniunt. VV. LL. || K. ὅπλισις, Levis armatura, Philo V. M. 1. Καὶ τοὺς ἄλλους παραλαβὼν, ὅσοι τῆς κούφης ὁπλίσεως. Sic autem Plut. Fabio κούφην στρατιὰν dixit, Πρῶτον μὲν γὰρ ἀπέστειλε τὴν κούφην στρατιὰν, ἔπειτα τοὺς ἱππεῖς. || Levis, i. e. Remissus, Languidus, Diosc. Ἕψε κούφῳ πυρὶ, κινῶν πραέως. Idem, Κόψον κούφως ἐν ὅλμῳ. Apud Eund. κούφη ἀνθρακιὰ, alibi μαλακὴ dicta. || Et κ. σικύαι, Medicis Cucurbitulæ, quæ sine scarificatu cutim laxant, VV. LL. || K. ἐλπὶς, ἐλπίδες, Levis spes, Exigua spes, Quæ e levi occasione concipitur, Cujus concipiendæ levis est occasio, Herodian. 2, (8, 6.) Οὐ φαῦλαι δὲ οὐδὲ κ. καλοῦσιν ἐλπίδες: (9, 1.) Ταῦτα δὲ αὐτοῦ διατυποῦντος καὶ κ. καὶ ἀδήλοις ἐπαιρομένου ἐλπίσι. Quamvis autem ita his in ll. exponam, non ignoro Bud. κ. ἐλπὶς vertere Bona spes et hilaris, in Thuc. 2, (51.) Καὶ αὐτοὶ τῷ παραχρῆμα περιχαρεῖ, καὶ ἐς τὸν ἔπειτα χρόνον ἐλπίδος τι εἶχον κούφης μηδ' ἂν ὑπ' ἄλλου νοσήματός ποτε ἔτι διαφθαρῆναι. Non ignoro item Schol. κούφης exponere τῆς κουφιζούσης αὐτοὺς ἀπὸ τῆς λύπης: sed ab utroque dissentio, et Levem spem dici potius existimo, quam leviter et inconsiderate aliquis concipit, quæ levi quodam gaudio animum afficit. Horat. certe videtur ad κούφην ἐλπίδα s. potius κούφας ἐλπίδας respexisse, Mitte leves spes et certamina divitiarum. || K. ἄνθρωπος, Homo levis, Ventosus, Herodian. 5, (7, 1.) Πείθει αὐτὸν, κοῦφον ἄλλως καὶ ἄφρονα νεανίαν: 2, (7, 13.) Φύσει τε κοῦφον τὸ Σύρων ἔθνος, ἐς καινοτομίαν τε τῶν καθεστηκότων ἐπιτήδειον: 7, (8, 12.) Τοῦ δὲ Ῥωμαίων δήμου τὸ κ. καὶ εὐμετάβολον οὐκ ἀγνοεῖτε, Leve instabileque ingenium, Polit. || K. νῆες, Vacuæ naves: unde κουφίζω, Exonero. Bud. [" Thom. M. 771. ad Diod. S. 1, 192. 474. Luzac. Exerc. 142. 163. Wakef. S. Cr. 1, 14. 4, 26. Jacobs. Exerc. 2, 55. Anth. 6, 266. 424. 7, 309. 8, 236. 9, 68. 11, 109. 149. Toup. Add. in Theocr. 400. Munck. ad Anton. Lib. 72. Verh. Levis armaturæ miles, Heringa Obss. 128. ad Herod. 706. De solicitudinibus amantium, Ruhnk. Ep. Cr. 298. Conf. c. κωφὸς, Brunck. Apoll. Rh. 182. ad Anacr. 126. Valck. Anim. ad Ammon. 133. Jacobs. Exerc. 2, 10. ad Il. Λ. 390. ad Diod. S. 1, 219. Κοῦφα, adverbial., Brunck. Aristoph. 3, 180. Villois. ad Longum 140. Heyn. Hom. 6, 400. Toup. Opusc. 1, 528. Κούφη κόνις, Jacobs. Anth. 12, 294. στρατιὰ, Muret. 2, 11. Κουφότερον φέρειν, Achill. Tat. 13. Κουφότατα φέρειν, Valck. Diatr. 113." Schæf. Mss.] Κούφως, Leviter. Accipitur autem variis modis, sicut et nomen κοῦφος, quemadmodum et Lat. Leviter varias nominis Levis signiff. sequitur. Thuc. 4, (33.) Ἄνθρωποι κ. ἐσκευασμένοι, i. e. ψιλῇ ὁπλίσει ὡπλισμένοι, Schol., Lat. Leviter armati, ut κούφην ὅπλισιν paulo ante interpr. Levem armaturam. || K. κύψον, vide in Κοῦφος pro Levis, i. e., Remissus, Languidus. || K. φέρειν, ut Lat. Leviter, quod et Modice s. Moderate ferre, cui opp. Graviter ferre, Eur. Med. (1014.) Κούφως φέρειν χρὴ θνητὸν ὄντα συμφοράς. || Leviter, Temerarie. At vero Od. Θ. 201. Καὶ τότε κουφότερον μετεφώνεε Φαιήκεσσι, exp. Eust. ἐπῃρμένον, et θρασύτερον: itidemque scribit Porphyr. Quæst. 16. in Hom. cum dicitur κουφότερον μετεφώνεε, oportere nos intelligere, verba, quæ subjungentur, esse κοῦφα καὶ ἐπῃρμένα, utpote Ulysse propter victoriam magnifice loquente. [" Jacobs. Exerc. 1, 80. Κουφοτέρως, Toup. Opusc. 2, 37." Schæf. Mss. Dionys. H. 1, 206.] " Κορφῶς, " Hes. affert pro ἐλαφρῶς, Leviter, Agiliter: quod " supra κολυφρῶς." [* Κουφοφορέομαι, Sext. Emp. adv. Math. 9, 71." Kall. Mss.]

Κουφότης, Levitas, cui opp. βαρύτης, Gravitas. In h. autem Theophr. I. (C. Pl. 4, 8, 3.) Πάντα γὰρ ταῦτα συνεργεῖ καὶ πρὸς πλῆθος καρποῦ καὶ πρὸς κ. τῆς γῆς, καὶ τὸ μὴ ὁμοίως καρπίζεσθαι, ubi κ. γῆς oppositam τῷ καρπισμῷ, Defrugationi ap. Colum., dici quidam putant respiciendo ad ea semina, quæ κοῦφα vocari, dictum modo fuit. || Levitas mentis, sicut κοῦφος, Homo levis et ventosus. [" Jacobs. Exerc. 2, 10. Thom. M. 552. 801." Schæf. Mss.]

[* " Ἐπίκουφος, Levis, 3 Macc. 4, 5. ἐπίκουφον sec. Cod. Alex. Lectio aperte vitiosa. Reponendum est * ἐπικύφων." Schleusn. Lex. V. T.] Ὑπόκουφος, Aliquantum levis, Aliquantum levitatis habens, tam in propria signif., quam in metaph. [Plut. Pelop. 14. Artax. 5.]

Κουφίζω, Levo, Elevo, Sublevo. A Bud. exp. Erigo et Sublevo in Herodian. (1, 4, 1.) Τοῦ σκίμποδος κουφίσας ἑαυτόν. Simplici autem Levo redditur in Aristot. de Mundo, Αἱ φθοραὶ κουφίζουσι τὰς γενέσεις, Eur. Rheso (281.) λόγον δὲ δὶς τόσου μ' ἐκούφισας. Rursum βάρος κουφίζειν Bud. ap. Basil. vertit Tollere onus. Tale est autem ap. Soph. Ant. (43.) Εἰ τὸν νεκρὸν ξὺν τῇδε κουφιεῖς χερί. Apud Eund. vero (Aj. 1287.) κουφίζειν ἅλμα κυνῆς exp. Exire e galea saliendo leviter, i. e. agiliter. Accipitur autem κουφίζω et generalius pro In altum tollo, quod est Elevo ad verbum. || Levo, metaph., Xen. (Ἀπ. 2, 7, 1.) Ἴσως ἄν τί σε καὶ ἡμεῖς κουφίσαιμεν, Te laboris parte levare possumus. || Κουφίζω, inquit Bud., Levo, i. e. Erigo afflictum et consolor, Aristot. Κουφίζονται γὰρ οἱ λυπούμενοι συναλγούντων τῶν φίλων, Dem. (1400.) Χαλεπὸν τὰς παρούσας συμφορὰς λόγῳ κουφίσαι. Et cum gen., Κουφισθεὶς τοῦ πάθους, Levatus malo, ex Aristot. Probl. (11, 10.) Affertur præterea κουφίζεσθαι e Thuc. pro Alacrem et hilarem esse. || Κουφίζω, Exonero, vide in Ἀποκουφίζω. || Κουφίζουσα γῆ, neutra signif. pro κούφη γῆ, ut quidem exp. Tzetz. ad Hesiodi Ἔργ. (2, 81.) Νειὸν δὲ συνείρειν ἔτι κουφίζουσαν ἄρουραν, i. e. ἔτι κούφην οὖσαν, καὶ μὴ συμπιπληθεῖσαν καὶ στερεωθεῖσαν, ἀλλὰ σπογγώδη. In VV. LL. exp. Terram levem et non lutosam. [" Sensu Grammatico, Diacon. ad Hesiod. Ἀ. p. 89. 93." Boiss. Mss. " Heyn. Hom. 8, 450. Thom. M. 771. Jacobs. Anth. 12, 206. Timocles, Brunck. Aristoph. 3, 58. Diod. S. 2, 565. Markl. Suppl. 1047. Musgr. Hel. 40. 1571. Wakef. Ion. 893. Herc. F. 935. Alc. 2. Toup. Add. in Theocr. 400. Eur. Phœn. p. 42. Valck., ad Charit. 228. Wassenb. ad Hom. 133. 135. ad Herod. 158. ad Lucian. 1, 376. Brunck. Aj. 1286. Melius habeo, Heringa Obss. 166. De quant., ad Mœr. 96." Schæf. Mss.] " Κούφισις, Levatio, Allevatio," [Pherecr. ap. Bekk. Anecd. 438. Joseph. A. J. 17, 6, 2. Dio Cass. 322, 64.] Κουφισμὸς, Levatio, Sublevatio. || Pro Ea, quam Gramm. ἔκθλιψιν appellant, Eust. [113, 47. Aret. Acut. 1, 1. " Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 225. Steph. Dial. 59. Jacobs. Anth. 12, 206." Schæf. Mss.] Κούφισμα, Levamen, Sublevamentum, Allevamentum, ex Eur. Phœn. [862. * Κουφιστὴρ, Chirurg. Vett. p. 102. * Κουφιστικὸς, Aristot. de Cœlo 4, 3.] Ἀνακουφίζω, Allevo, Sublevo, Erigo, Attollo;

ἀνακουφίζω κάρα βυθῶν, Soph. (Œd. T. 23.) Sic autem accipi et simplex κουφίζω, dictum antea fuit. "Ἀνακούφισις, Allevatio, Sublevatio." [Soph. Œd. T. 218. * Ἀνακούφισμα, Hippocr. 364. * "Προσανακουφίζω, Joseph. Vita 18. * Ὑπανακουφίζω, Planud. Ovid. 14, 577." Boiss. Mss. "Theodor. Hyrtacenus, Extr. des Mss. 5, 732." Kall. Mss.] Ἀποκουφίζω, Levo, Sublevo, Exonero, Plut. Pericle (11.) Ἀποκουφίζων πολυπράγμονος ὄχλον τὴν πόλιν. Itidem vero simplex κουφίζω pro Exonero accipi tradit Bud. addens, hanc signif. sumtam esse a κουφος, Vacuus, ut cum κοῦφαι νῆες appellantur Vacuæ naves. [Eur. Or. 1341. Hec. 106. * Διακουφίζω, Hippocr. Epidem. 3. p. 1093.] Ἐκκουφίζω, Levo, Sublevo, pro κουφίζω, ἀποκουφίζω. [Plut. Mario 9. * Ἐπεκκουφίζω, Joseph. B. J. 1, 21, 12.] Ἐπικουφίζω, Elevo, In altum tollo, Soph. (Aj. 1410.) πλευρὰς ξὺν ἐμοὶ Τάσδ' ἐπικούφιζ', ubi exp. ἀναβάσταζε, Philo de Mundo, Πρὸς τὴν φυσικὴν τοῦ πυρὸς κίνησιν ἐπικουφίζουσα αὐτὴν ἀναδραμεῖται, ubi redditur Erigens, Arrigens: hoc modo, Ad naturalem ignis motum se arrigens, sursum resiliet. Idem ἐπικουφίζεσθαι et ἐπιῤῥέπειν inter se opp., Ἐν μέρει μὲν (αἱ χεῖρες) ἐπεκουφίζοντο, ἐν μέρει δ' ἐπέῤῥεπον, ubi ἐπεκουφίζοντο redditur Levabantur, at ἐπέῤῥεπον, Ingravescebant. || Metaph., ut Lat. Levo, cum dicitur Laborem levare vel dolorem: quam metaph. et simplici κουφίζω dari dictum fuit antea. Sed a Xen. ἐπικουφίζειν accipi videtur pro Alacrem reddere s. Alacriorem, in K. Π. 7, (1, 9.) p. 103. meæ Ed. Παρακάλει τοὺς σύν σοι εἰς τὴν ἐμβολὴν, τῷ μὲν προσώπῳ παραθαῤῥύνων, ταῖς δ' ἐλπίσιν ἐπικουφίζων. Videtur autem ideo ἐπικουφίζειν accipi pro Alacrem reddere, quod qui alacri est ad rem quampiam agendam animo, ejus corpus alacritas illa agilius quodammodo reddere videtur. At Cic. ap. eund. Scriptorem ἐπικουφίζειν vertit Leviorem facere. Utriusque autem l. proferam. Xen. igitur K. Π. 1, (6, 19.) Cambyses filium suum instituens, inter alia hæc dicit, Θάῤῥει μέντοι ὦ παῖ· εὖ γὰρ ἴσθι τοῦτο, ὅτι τῶν ὁμοίων σωμάτων οἱ αὐτοὶ πόνοι οὐχ ὁμοίως ἅπτονται, ἄρχοντός τε ἀνδρὸς καὶ ἰδιώτου, ἀλλ' ἐπικουφίζει τι ἡ τιμὴ τοὺς πόνους τῷ ἄρχοντι. Cic. autem Tusc. 2. scribit, Itaque semper Africanus Socraticum Xenophontem in manibus habebat, cujus in primis laudabat illud, quod diceret eosd. labores non esse æque graves imperatori et militi: quod ipse honos laborem leviorem faceret imperatori. ["Bergler. Alciphr. 183. Plut. Mor. 1, 539." Schæf. Mss. Appian. ap. Anecd. Bekkeri 154. * "Ἐπικουφισμὸς, Clem. Alex. 880." Wakef. Mss.] Συνεπικουφίζω, Una cum aliquo sublevo, Ad sublevandum adjuvo. Qua in signif. dicitur et Συγκουφίζω. ["Philo J. 2, 364. Clem. Alex." Wakef. Mss. Plut. Eumene 9.] Ὑπεπικουφίζω, Aliquautum sublevo. At in VV. LL. exp. simpliciter Sublevo. [Schneidero dubiæ videtur auctoritatis.] Συγκουφίζω, Simul levo, attollo, erigo, Adjuvo in levando s. attollendo aut etiam portando: ut in hoc Sexti Philosophi loco, in eo Pyrrhoniarum hypotyposeωn opere, quod a me Latinitate donatum est: 3, 2. Συνεργὸν δὲ (αἴτιον εἶναι ἡγοῦνται,) ὃ βραχεῖαν εἰσφέρεται δύναμιν, καὶ πρὸς τὸ μετὰ ῥαστώνης ὑπάρχειν τὸ ἀποτέλεσμα· οἷον, ὅταν δύο βάρος τι βασταζόντων μόλις, τρίτος τις προσελθὼν συγκουφίσῃ τοῦτο: i. e., ut ibi sum interpretatus, Συνεργὸν autem (αἴτιον putant esse) Causam, quæ parvas vires confert, et quidem per quas facilior reddatur effectus; ut cum duobus aliquod onus ægre portantibus, tertius aliquis adveniens, una cum ipsis illud portando sublevat. Quod si liceat βαστάζειν ibi accipere pro Attollere, in qua signif. accipitur ἀναβαστάζειν a Schol. Soph., tunc et συγκουφίζειν fuerit Adjuvare in attollendo. ["Lucian. 2, 528." Wakef. Mss. * Ὑποκουφίζω, Gl. Sublevo.]

"Κουφόω, Levo, Allevo. Erot. κουφοῖ ex Hippocr. "affert pro λύει καὶ παύει τὰς ὀδύνας, Dolores levat "s. allevat."

"ΚΟΧΛΟΣ, ὁ, i. q. κόγχος, Concha. Hes. scribit "olim τοῖς θαλασσίοις κόχλοις usos fuisse πρὸ τῆς τῶν "σαλπίγγων εὑρέσεως, Conchis marinis: ut et ap. "Ovid. Cæruleum Tritona vocat, conchaque so-"nanti Inspirare jubet: et ap. Maronem, cava dum "personat æquora concha. Itidem Athen. (457.) "κόχλον σημαίνεσθαι scribit hoc Theogmidis gripho, "Ἤδη γάρ με κέκληκε θαλάσσιος οἰκαδε νεκρὸς, Τεθνη-"κὼς ζωῷ φθεγγόμενος στόματι. Sed et Eurip. (Iph. "T. 303.) dixit κόχλους φυσῶν, Conchas inspirans, "Concham inflans, h. e. Concha inflata canens. Ex "Epigr. vero pro Conchylio, Ostro, Purpura. Gaza "ap. Aristot. vertit Concha tortilis et turbinata, "Cochlea: quæ et ipsa VOCATUR Κόγχος, ET Ko-"χλίας etiam: quem enim Epicharmus κόγχον σέ-"σιλον appellat, eum Diosc. κοχλίαν σέσιλον. Epi-"charmus inquam ap. Athen. (63.) Κόγχον δὲ τὸν "σέσιλον ἄπαγ' ἐς τὸν φθόρον, Cochleas, quæ σέσιλοι "dicuntur, abjice in malam rem. Et Diosc. 2, 11. "τὸν σέσιλον κοχλίαν esse ταρακτικὸν κοιλίας καὶ στο-"μάχου ἑμετοποιόν: ita vero nominari τὸν ταῖς ἀκάν-"θαις καὶ τοῖς θαμνίσκοις προσκεκολλημένον ἄγριον "κοχλίαν, Agrestem cochleam spinis et fruticibus "hærentem. Idem Diosc. ibid. ponit et alia tria "cochlearum genera, κοχλίας χερσαίους, ποταμίους, "θαλασσίους: e terrestribus cochleis maxime lau-"dans Sardoas, Libycas, Astypalæanas, Siculas, "Chias, necnon τὸν ἐν ταῖς κατὰ Λιγυρίαν ἄλπεσι "πωματίαν καλούμενον κοχλίαν, Cochleas quæ in "Ligusticis Alpibus vocantur operculares. Achæus "epitheticὼς dixit κοχλίας κεράστας, Cochleas cor-"nutas: animalculum enim hoc minutula in incessu "protendit cornua, viæ indices in eis gestans oculos. "Hesiod. vero (Ἔργ. 2, 189.) τὸν κοχλίαν vocat "φερέοικον, Domiportam: ut qui domum suam se-"cum portet, nulli sc. fidens, sed semper metuens ne "sibi rapiatur: unde eleganter Anaxilas Comicus" [ap. Athen. 63.] "dixit, Ἀπιστότερος εἶ τῶν κοχλιῶν "πολλῷ πάνυ, Οἳ περιφέρουσ' ὑπ' ἀπιστίας τὴν οἰκίαν. "Athen. (ibid.) et griphum hunc convivalem affert "de cochlea, Ὑλογενὴς, ἀνάκανθος, ἀναίματος, ὑγρο-"κέλευθος." [Cf. Eund. 455.] "Porro τοῦ κοχλίου "nomen transfertur et ad alia. Hes. enim κοχλίας "nominari scribit non solum τὰ ἐσθιόμενα ζῶα, sed "etiam τὰ ἐν τοῖς ὀργάνοις ξύλινα: et Suidas, κο-"χλίαν nominari ὁδὸν εἰς ἑκάτερα περιηγμένην. Vi-"truv. 10, 11. describit cochleam qua magna vis "aquæ possit hauriri, sed non tam alte tolli quam "rota: eam fieri e tigno per octo crassitudinis "divisiones involutos habente canales, et justam "cochleæ naturalemque imitationem: versationes "facere hominibus calcantibus. Sic Idem 5, 11. "dicit, Cochleis, rotis, tympanis collocatis, locus "exinaniatur. At 6, 8. Torcular si non cochleis "torquetur, sed vectibus et prelo premitur. Item "κοχλίας dicitur τῶν ὤτων ἡ ἔξωθεν περιβολὴ, Ex-"terior auriculæ ambitus circumflexu et gyris qui-"busdam cochleam imitans." ["Κόχλος, Musgr. Iph. T. 303. Jacobs. Anim. 284. Anth. 11, 195. Heyn. Hom. 5, 146. ad Charit. 220. 240.: K. κοῖ-λος, Toup. Add. in Theocr. 403. Harles. p. 351. * Κόχλος, ἡ, Wakef. Del. 1, 260. ad Lucian. 1, 639. Philostr. 242. Boiss., Paul. Silent. Ambo 118. Sylb. ad Paus. 107. (3, 21.) Argum. Soph. Trach." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 3, 859. Naumachius 62. * Κοχλοειδὴς, Pisid. Opif. 407. * "Ἀμφίκοχλος, Epiph. de 12. Lap. 9." Kall. Mss. "Κοχλίας, Huschk. Anal. 118. T. H. ad Plutum p. 412. Casaub. ad Athen. 131. Toup. Opusc. 1, 336. Emendd. 2, 46. Ilgen. ad Hymn. 638. Wessel. ad Diod. S. 1, 40. 360. Κοχλίου βιὸς, Jacobs. Anim. 239. Anth. 6, 382. 9, 503." Schæf. Mss. Plut. 8, 85.] "Ceterum a κο-"χλίας est COMP. Κοχλιοειδὴς, Cochleæ speciem "gerens, Cochleæ similis: ut κ. κλίμαξ ap. Philopon. "in Proclum, Scala quæ gyris quibusdam et circui-"tibus quales in cochlea sunt, in altum fert." ["Fischer. ad Palæph. 194. Jacobs. Anth. 8, 117. * Κοχλιοειδῶς, Bast Lettre 33." Schæf. Mss.] "ITEM "Κοχλιώδης dicitur παρὰ τοὺς κοχλίους, i. q. κοχλιο-"ειδὴς: aliis Tortilis, Tortuosus." ["Fischer. ad Palæph. 194." Schæf. Mss. "Planud. Ovid. Met. 1, 336. Basil. Cæs. Schol. ad Greg. Naz., in Notit. Mss.

T. 11. P. 2. p. 128." Boiss. Mss. * " Κοχλιάζων, ὁ, Heliodorus Oribasii de Machinamentis c. 24. Secundum tympanum cochlea speciem lentis referens recta collocatur: hæc composito vocabulo Græce κ. dicitur." Schn. Lex. * " Ἀντικοχλίας, Villoison. Anecd. Gr. 2, 116. Τὸ γὰρ ῑ, καὶ τὸ ᾱ, καὶ τὸ ῆ, καὶ τὸ ῶ, οἷον αἱ ἀντικοχλία, Πέρσῃ, Μενελάῳ, καταλήξεις εἰσὶ τῆς δοτικῆς. Ἀντικοχλία est vox nihili. Nemo non videt locum corruptum esse, et leg. Αἴαντι, κοχλίᾳ. Et ita legitur in Cod. Vat." Bast. ad calcem Scap. Oxon.] " Denique a nomine κόχλος, s. κο- " χλίας, sunt DIMIN. Κοχλὶς et Κοχλίδιον, signifi- " cantia Parvam concham s. cochleam, Conchulam, " Cochleolam. Posterioris meminit Suid. quoque, " esse dicens εἶδος ζωῠφίου, Speciem animalculi. E " Strabone l. ult. affertur κοχλίδιον pro Scalarum " genere cujus scapum, ut τὸ τῶν κοχλιῶν κιόνιον, " volumen ἑλικοειδῶς circumductum ambit a summa " coassatione ad imum libramentum: sed perpe- " ram: orto errore e versione Lat.: in Græco enim " κοχλίας legitur: p. 347(=509.) de Paneo, s. Panis B " fano, Στροβιλοειδὲς, ἐμφερὲς ὄχθῳ πετρώδει, διὰ κο- " χλίου τὴν ἀνάβασιν ἔχον, In quod per cochleam " ascenditur. Hujusmodi cochleam Athen. vocat " κλίμακα ἑλικτήν: l. 5. de Philopatoris nave, Ὡι " κλίμαξ ἑλικτὴ φέρουσα πρὸς τὸν κρυπτὸν περίπατον " παρέκειτο. Rursum Strabo κοχλίαν vocat etiam " Aquariam machinam quam Vitruv. Cochleam: " eod. libro, p. 352. init. (=1145.) Ῥάχις δ' ἐστὶν " ἀπὸ τοῦ στρατοπέδου καὶ μέχρι Νείλου καθήκουσα, δι' " ἧς ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ τροχοὶ καὶ κοχλίαι τὸ ὕδωρ ἀνά- " γουσιν, ἀνδρῶν ἑκατὸν πεντήκοντα ἐργαζομένων." ["Κοχλίδιον, Ilgen. ad Hymn. p. 638." Schæf. Mss. " Tzetz. ad Lyc. 236." Boiss. Mss. * Περικόχλιον, Heliodorus de Machinamentis in Eclog. Phys. p. 467. not. * " Κόχλεον, Montf. Palæogr. 404." Kall. Mss.] " Κοχλιάριον, τὸ, Cochleare, s. Cochlear. Frequens " ap. Diosc. Itidemque in Hippiatr. Σελίνου σπέρ- " ματος κοχλιάριον μεστὸν, Seminis apii plenum co- " chlear, h. e. Seminis apii quantum pleno cochleari " capi queat. Verum non esse vocem hanc anti- C " quam, sed a recentioribus usurpatam Græcis, et a " Latinis translatam, tum Suidas docet, tum Pollux, " (6, 87. 10, 89.) qui τὸ κοχλιάριον vocari posse scri- " bit μυστιλάριον, SIVE κοχλιώρυχον:" [" Phrynichus Bekkeri 49." Boiss. Mss.] " Dici tamen videtur παρὰ " τοὺς κοχλίας, ut Cochlear a cochleis: similitudi- " nem enim aliquam cochlearum gerit s. concha- " rum." " Κόχλαι ἔνιαι, Conchæ quædam, Aristot. " H. A. 4." [* Κοχλὰς, i. q. κόχλος, Manetho 5, 24.] " Κάχλικος, Hes. exp. τοῦ κόχλου. At Καχλὶς, Eid. " συμβολή." " Κόχλω, Etymologo * γυρίζω, Gyro: " unde derivat κόχλος et κοχλίας." [* " Ἀνακοχλάζω, Wolf. Anecd. Gr. 2, 324." Kall. Mss.]

" ΚΟΧΩΝΗ, ἡ, et Κόχωνον, τὸ, signif. σύζευξιν " ἰσχίων πρὸς ἕδραν: propter quam et πᾶς ὁ περὶ τὴν " ἕδραν τόπος ita nominatur, inquit Gal. in Lex. " Hippocr. Significat igitur et Commissuram coxen- " dicis partium cum sede, et totum locum qui circa " sedem est. Hes. κοχώνας esse dicit τὸ τῆς ῥάχεως D " πρὸς τῷ δακτυλίῳ, Spinæ dorsi eam partem quæ ad " podicem est, s. τοῦ ἱεροῦ ὀστέου τὰ ἑκατέρωθεν μέρη: " afferens et κόχωνα pro ἰσχία. Utitur porro fem. " κοχώνη Hippocr. Γυναικ. 1. Ὀδύνη λήψεται τοτὲ " μὲν τῆς γαστρὸς τὸ κάτω τοῦ ὀμφαλου, τοτὲ δὲ τοὺς " βουβωνας, τοτὲ δὲ τὴν ὀσφύν τε καὶ κυχώνην:" [cf. 1143.] " Et de Nat. Mul. Ὀδύνη ἔχει καὶ τὴν νειέρην " γαστέρα, καὶ τὰ σκέλεα εἰρύαται, καὶ τὰς κοχώνας ἀλ- " γέει. Aristoph. et fem. et neutro usus est: dicens " nimirum et συσπᾶσθαι δεῖ τὰς κοχώνας, et ἀποκρυ- " πτόμενος εἰς τὰ κύχωνα, Ἱππ. (424.) ubi Schol. non " absurde videtur κοχώνην exp. τόπον ὑπὸ τοῦ αἰδοίου " καὶ τῶν μηρῶν καὶ τῶν ἰσχίων." [At Brunck. restituit τὰς κοχώνας in Aristoph. l. c. " Toup. in Schol. Theocr. 215. Mœr. 236. et n., Kuster. Aristoph. 108. Fr. 266." Schæf. Mss. Theopompus Comicus ap. J. Poll. 2, 18. Diotimus ap. Ælian. V. H. 2, 41. Suidæ *μεσόσκελον.]

" ΚΟΨΑ, Hesychio est ὑδρεία: vel potius ὑδρία, " Hydria: afferenti et Κοψία pro χύτρα, Olla."

ΚΡΑΔΗ, Ramus ficulnus, Surculus ficulneus, Theophr. C. Pl. 5, 1, (3.) "Ἐχουσί τινας ἀρχὰς ἐν αὐτοῖς βλαστητικὰς οἱ κλῶνες ἢ πτόρθοι ἢ ἀκρέμονες, ἢ ὅ,τι χρὴ καλεῖν τὰ ἐσχατεύοντα τῶν δένδρων· οὐδὲν γὰρ ἐπὶ πᾶσι κοινὸν, ἀλλ' ἔνια προσηγορίας τινὰς ἔχει ἰδίας, καθάπερ θαλία, κράδη, κλῆμα· καλοῦσι δέ τινες καὶ κλῶνας. Ubi nota κράδην esse e genere eorum, quæ dicuntur τὰ ἐσχατεύοντα τῶν δένδρων, ἅπερ ἔχουσιν ἀρχάς τινας ἐν αὐτοῖς βλαστητικὰς, e genere sive κλώνων s. κλάδων s. πτόρθων: sed ficus proprie esse, ut θαλία oleæ, et κλῆμα vitis. Galeno Lex. Hippocr., κράδαι sunt συκῆς οἱ ἀκρέμονες. Rursum Theophr. H. Pl. 2, (5, 4.) Φυτεύεται δὲ καὶ ἡ συκῆ, ἐάν τις κράδην παχεῖαν ἀποξύνας σφυρᾷ παίῃ, ἄχρι οὗ ἂν ἀπολίπῃ μικρὸν ὑπὲρ τῆς γῆς· εἶτ' ἐπ' αὐτῆς ἄμμον βαλὼν ἄνωθεν ἐπιχώσῃ. Unde Plin. 17, 17. Defractos serere ramos docuit (casus,) cum pali defixi radices cepissent. Multa sic seruntur, in primisque ficus, omnibus aliis modis nascens præterquam talea: optime quidem si vastiore ramo pali modo exacuto adigatur alte, exiguo super terram relicto capite, eoque ipso arena cooperto. Et 1, (8, 5.) Ἐνίοις δὲ καὶ οἷον κράδαι γίνονται, καθάπερ πτελέᾳ καὶ δρυῒ καὶ μάλιστα ἐν πλατάνῳ, Quædam veluti cradæ, Gaza: VV. LL. hic Morbum esse volunt illum, qui κράδος vocatur, de quo in seqq. Item ap. Suid. Ἡσθιον δὲ τὰς κράδας οἱ Λακεδαιμόνιοι, i. e. κατέκοπτον, ut ipse exp. Item, Οἱ μὲν οὖν τέττιγες ἐπὶ τῶν κραδῶν ἕνα μῆνα ἢ δύο ᾄδουσι, [ex Aristoph. Ὄρν. 39.] || Etym. autem scribit κράδας esse non solum κλάδους τῆς συκῆς, sed etiam παντὸς τοῦ ἀκροδρύου: quomodo ab Hesiodo usurpatum videtur (Ἔργ. 2, 299.) Ἐν κράδῃ ἀκροτάτῃ. Eustathio item est aut Folium ficulnum, aut etiam generaliter Quodvis folium. || Nicandrum vero κράδην accepisse pro Ficu sylvestri tradit ipsius Schol. in Ther. 853. Σὺν δὲ κράδης κνέουσαν ἀποτμήξαιο κορύνην. Et sub fin. Alexiph. Πολλάκι δ' ἀγριόεντα κράδην σπέραδός τε σελίνου Ἴσθμιον. At Suidæ κράδη est συκῆ, ut et Hesychio, i. e. Ficus, [Aristoph. Εἰρ. 627.] || Quod vero in Tragœdia dicebatur μηχανὴ, illud in Comœdia κράδη, J. Poll. dicens esse συκῆς μίμησιν: nam κράδην ab Atticis vocari τὴν συκῆν. Hesychio autem κράδη est ἀγκυρὶς, ἐξ ἧς ἐνήπτοντο οἱ ἐν ταῖς τραγικαῖς μηχαναῖς ἐπιφαινόμενοι. Sic vero in VV. LL. annotatur de hoc κράδη, Κράδη, Hamus vel Pegma, e quo aliquid suspenditur. Aliquando ea Pegmatum species, quæ in scenis ad ficulneæ arboris imaginem produci solebant. Addunt vero hæc verba e Zenodoto, Ἀγκυρὶς, ἀφ' ἧς ὑποκριταὶ ἐν ταῖς τραγικαῖς σκηναῖς ἐξαρτῶνται, θεοῦ μιμούμενοι ἐπιφάνειαν, ζωστῆρι ταινίαις κατειλημμένοι. [" Jacobs. Anth. 7, 76. Toup. Opusc. 1, 527. Timæi Lex. 166. et n." Schæf. Mss. Κραδὴ, Schw. ad Athen. 682.] " Κραδηφορία, Gestatio ramorum, s. " ramorum ficus. Plut. Symp. 4, (5.) de Judæis, " "Ἐστι δὲ καὶ κραδηφορία τις ἑορτὴ καὶ θυρσοφορία παρ' " αὐτοῖς, ἐν ᾗ θύρσους ἔχοντες εἰς τὸ ἱερὸν εἰσίασιν."

Κράδος, ἡ, i. q. κράδη, Ramus ficulnus, Diosc. 2. de ficu sylvestri loquens, Αἱ δὲ κράδοι βοείοις κρέασι καθεψόμεναι εὐέψητα ταῦτα ποιουσι. Sic enim ibi scribitur, sc. κράδοι, et sic legit etiam Bud.; sed quædam Edd. habent κράδαι. || Vitium s. Morbus in ficu, Theophr. H. Pl. 4, (14, 4.) Ἁλίσκεται δὲ συκῆ μάλιστα καὶ σφακελισμῷ καὶ κράδῳ· καλεῖται δὲ σφακελισμὸς μέν, ὅταν αἱ ῥίζαι μελανθῶσι· κράδος δὲ, ὅταν οἱ κλάδοι· καὶ γὰρ καλουσί τινες κράδους, ὅθεν τοὔνομα τῇ νόσῳ. Unde Plin. 17, 24. Verum ut homini nervorum cruciatus, sic et arbori; ac duobus æque modis. Aut enim in pedes, h. e. radices, erumpit vis morbi, aut in articulos, h. e. cacuminum digitos, qui longissime a toto corpore exeunt. Inarescunt ergo, et sunt ap. Græcos sua nomina utrique vitio: undique primo dolor, mox et macies earum partium fragilis, postremo tabes morbusque, non intrante succo aut non perveniente: maximeque id fici sentiunt. Hoc et κράδη dicitur, VV. LL. [" Jacobs. Anth. 7, 76." Schæf. Mss.] Κραδοπώλης, Surculorum ficulnorum

s. ficuum venditor. Κραδοφάγος, Qui ficos comedit aut ficulnis ramis foliisve victitat, *συκοφάγος*, * *ἰσχαδοφάγος*, Hes. Signif. etiam *τὸ ἀγροῖκον*, ut Idem annotat. Item ap. Eust. quidam Gramm., *Οἱ ἄγροικοι καὶ κρ. λέγονται καὶ κραδοπῶλαι, ὡς ἀπὸ φύλλων καὶ δένδρων ποριζόμενοι.* Quibus verbis videtur signif. Homines rusticos, et Qui e rebus vilibus quæstum faciant. Rusticum et sordidum, inquit Erasm. Chil., vett. *κραδοφάγον* per jocum appellabant quasi *κραδαιοφάγον*: nam *κράδαια* vocant Arboris fici folia. Iidem dicebantur *βαλανοφάγοι*, quasi Prisco more glandibus viventes. Vide et Κράδαιον. Apud Hes. vero scribitur *κραδαφάγος*.

Κράδαλοι, Rami ficulni, *κλάδοι συκῆς*, Hes. [" Pierson. Add. ad Mœr. 229." Schæf. Mss.] AT Κραδαλὸς, Vibratilis, Qui facile concutitur s. quassatur; * *εὐκράδαντος καὶ εὐκίνητος*, Eust.

Κράδαιον, Folium ficulnum, J. Poll. (6, 40.) Ἐκ δὲ *τούτων ἂν εἴη καὶ ὁ κραδοφάγος, τὸν δὲ ἄγροικον οὕτως ἐκάλουν· ἐπεὶ κράδαια τὰ φύλλα τῶν συκῶν.*

[* " Κράδισος, J. Poll. 6, 14." Kall. Mss.]

[* " Κραδιαῖος, Synes. H. 2, 29. *λόχευμα.*" Kall. Mss.]

" Κραδησίτης, Hesychio *φάρμακος ὁ ταῖς κράδαις* " *βαλλόμενος.*"

[* Ἀποκράδιος, Anal. 1, 223. * Εὐκράδιος s. Εὐκράδιος, Nicander 'A. 347. sed pro *εὐκραδίης* Codd. nonnulli *εὐκραδέος* exhibent ab * Εὐκραδής.]

" Δικράδεστος, Hesychio *ξένος δύο κλάδους ἔχων*: " nimirum a *κράδη*, Ramus ficulnus."

" Ἀποκραδίζω, E ramo ficnlno, qui *κράδη* dicitur, " aufero s. detraho. Nicander 'A. (319.) *Τῷ μέν τ'* " *ἢ ὀπόεντας ἀποκραδίσειας ἐρινούς*: ubi Schol. exp. " *ἀπὸ τῆς κράδης κόψειας, οἷον ἀποσυκίσειας*, h. e., " inquit, *λάβοις.*

Κραδάω, Cradatione infestor. In VV. LL. e Theophr. (H. Pl. 4, 14, 4.) Est autem Morbus quidam ficui peculiaris, de quo in Κράδος. ‖ Vibro, Concutio, Quatio, a *κράδη*, Eust.: contra Etym. *κράδη* a *κραδάω*. Videtur autem *κραδάω* esse Quasso s. Concutio aut Agito: ut folia solent concuti aut agitari a vento: nam *κράδη* generaliter pro Quovis folio accipi Eust. annotat. Il. (H. 212.) *νέρθε δὲ ποσσὶν* Ἧιε *μακρὰ βιβὰς, κραδάων δολιχόσκιον ἔγχος*, Prælongam vibrans s. quatiens hastam, de Ajace. Quo versu Suet. scribit Vespasianum Imperatorem usum fuisse de quodam proceræ staturæ improbiusque nato. Idem versus extat et in Od. T. (438.) Sic Il. N. (582.) Βῆ δ' *ἐπαπειλήσας* Ἑλένῳ *ἥρωϊ ἄνακτι*, Ὀξὺν *δόρυ κραδάων*, Acutam vibrans hastam: Cic. de Samnitibus, Vibrant hastas ante pugnam. [" Ad Mœr. 229." Schæf. Mss. * Κράδασις, Diog. L. Epicuro 105. * " Κραδασμὸς, Nicom. Harm. 8." Wakef. Mss. " Marcellus de Puls. Cod. Vindob. p. 24. *Τῷ γινομένῳ περὶ τοῖς ἑξακοντισμοῖς τῶν δοράτων κρ.*" Schn. Lex. Suppl. * Ἐπικραδάω, Apoll. Rh. 1, 552. Simonid. ap. Lycophr. 555. * Κατακραδάω, Polyb. 18, 1, 16. est falsa lectio pro *κατακρατέω*.]

Κραδαίνω i. q. *κραδάω*, ex eoque derivatum, Eust. Vibro, Crispo, Bud. ap. Plut. (6, 791.) Ἀγησίλαος *ἐρωτηθεὶς ἄχρι τίνος εἰσὶν οἱ τῆς Λακωνικῆς ὅροι, τὸ δόρυ κραδάνας εἶπεν,* Ἄχρις οὗ τοῦτο *φθάνοι.* Hastam quatere dicit Virg., certam quatit improbus hastam. Silius, Concutere hastam, Ovid. Tela concutere. Et pass. Il. N. (504.) Π. (614.) Αἰχμὴ δ' Αἰνείαο *κραδαινομένη κατὰ γαίης* Ὤιχετ'. Item, Vibro, Concutio, Tremefacio, Cum tremore commoveo, ut fit in terræmotibus: Κραδαίνεται *γῆ, μὴ κινεῖται*, Bud., Terra vibratur, concutitur, non movetur. Plin. Nec simplici modo quatitur unquam, sed tremit vibratque. Idem eam dicit intremiscere. Seneca de tremore terræ loquens, Nam nec succutiuntur tunc omnia, nec inclinantur, sed vibrantur. Synes. Ep. 161. Ἔσειεν *ὁ Θεὸς τῆς ἡμέρας πολλάκις· καὶ πρὸς ἱκετηρίας ἦσαν οἱ ἄνθρωποι πρηνεῖς οἱ πλείους· τὸ γὰρ ἔδαφος ἐκραδαίνετο.* ‖ Quasso, Quatio, Concutio, eo sensu, quo Seneca dicit Terrore quatere populos, Lucan. Tumultu ingenti bellorum concutitur Roma, Ovid. Metus ossa concutit. Plut. Alcib. (15.) p. 63. Διαστῆσαι *καὶ κραδάναι* Πελοπόννησον: (Anton. 37.) Τοσαύτην *δύναμιν, ἣ καὶ τοὺς πέραν* Βάκτρων Ἰν*δοὺς ἐφόβησε, καὶ πᾶσαν ἐκράδανε τὴν* Ἀσίαν, Concusserat et tremefecerat. Et *κραδαίνομαι*, Metu concutior, Tremisco, Horrore quatior, Plut. (Cic. 35.) de Cicerone in judicio Milouiano, Κραδαινόμενος *τὸ σῶμα, καὶ τὴν φωνὴν ἐνισχόμενος*, Corpore præ metu vibrante et voce interrupta, Bud. Paulo ante dixerat, Μυλις *ἐπαύσατο παλλόμενος καὶ τρέμων.* Idem Plut. Alex. (74.) p. 230. Εἰκόνος Ἀλέξανδρου *φανείσης, ἄφνω πληγέντα φρίξαι καὶ κραδανθῆναι τὸ σῶμα, καὶ μόλις ἀναλαβεῖν ἑαυτὸν ἱλιγγιάσαντα πρὸς τὴν ὄψιν.* [" Dionys. H. 4, 2006. Jacobs. Anth. 8, 379. Heyn. Hom. 6, 463. Plut. Alex. 180. Schm., Wakef. Herc. F. 347. Pierson. Veris. 129. ad Mœr. 229. ad Xen. Eph. 157. Koen. ad Greg. Cor. 47." Schæf. Mss.] " Ἀκράδαντον, Suidæ et Hesychio *ἄσειστον, ἀσάλευ-* " *τον, ἀκίνητον*, Inconcussum, Non agitatum, Immo- " tum: Quod nimirum *οὐ κεκράδανται*: vel etiam " Quod nequit *κραδαίνεσθαι*, Concuti et quassari. " Philo de V. M. l. 2. Τὰ *δὲ τούτου μόνα βέβαια,* " *ἀσάλευτα, ἀκράδαντα.*" [" Agapet. Scheda 13. * Εὐκράδαντος, Etym. M." Boiss. Mss. " Ad Od. H. 106. Heyn. Hom. 7, 555. 804." Schæf. Mss.] " Ἀμφι- " *κραδαίνω*, et Ἀμφικραδάω, Circumcirca et unde- " quaque vibro s. quatio, Undique quasso." " Ἀνα- " *κραδαίνω*, et Ἀνακραδάω, Vibro, Concutio, Quasso." " Διακραδαίνω, Quasso, Concutio, Commoveo. Hes. " *διακραδαίνοιντο* exp. *κινοῖντο*: Suid. *διακραδαίνων,* " *σείων.*" Ἐπικραδαίνω, Evibro, Quatio, Bud. e Xen. [J. Poll. 5, 62.] Συνεπικραδαίνω, Una concutio, Xen. K. (6, 16.) de canibus, Ἐπειδὰν δὲ *περὶ τὸν λαγὼ ὦσι, δῆλον ποιήσουσι τῷ κυνηγέτῃ σὺν ταῖς οὐραῖς τὰ σώματα συνεπικραδαίνουσι.* Motu crebro concutere corpus, Lat. " Συγκραδαίνω, Simul qua- " tio, aut vibro. Aristot. de Mundo (4, 27.) Πολλὰ " *μέρη συνεκράδανε πνεῦμα*, Multis in locis spiritus " vibrantem motum civit, Bud."

Κραδεύω, i. q. *κραδάω* et *κραδαίνω*, Vibro, Quatio, Concutio: *κραδεύειν, κραδαίνειν, σείειν, τινάσσειν*, Hes. " Ἀνακραδεύω: unde *ἀνακραδεύει*, Hesychio " *σείει, σαλεύει.*

" ΚΡΑΙΠΝΟΣ, Rapidus, Velox, Pernix, Celer. " Il. Ψ. (749.) Ὅστις ἐλαφρότατος *ποσσὶ κραιπνοῖσι* " *πέλοιτο*: Χ. (138.) Πηλείδης δ' *ἐπόρουσε ποσὶ κραι-* " *πνοῖσι πεποιθώς.* Et alibi (P. 190.) *ποσὶ κραιπνοῖσι* " *μετασπών*: Il. Ψ. (590.) Κραιπνότερος *μὲν γάρ τε* " *νόος*, subaud. *νέου ἀνδρὸς πέλεται, λεπτὴ δέ τε μῆτις.* " Idem neutr. plur. *κραιπνὰ* adverbialiter usurpat " pro Velociter, Rapide, Celeriter, Cito. Od. P. (27.) " Κραιπνὰ *ποσὶ προβιβάς*: ut et in Epigr. legimus " *κραιπνὰ διώκειν*: pro eo quod Homerus dicit *κραι-* " *πνοῖς ποσί.* Alioqui idem Poëta utitur et ADV. " Κραιπνῶς, pro Velociter, Cito, Propere. Il. K. " (162.) *ὁ δ' ἐξ ὕπνοιο μάλα κραιπνῶς ἀνόρουσε*: O. " (83.) Ὡς *κραιπνῶς μεμανῖα διέπρατο ὠκέα ἶρις*: Od. " Θ. (247.) *ποσὶ κραιπνῶς θέομεν.*" [* Κραιπνοβάτις, Theod. Prodr. Ep. p. 53. * Κραιπνοπόρος, 29.] " Affertur ET Κραιπνοφόρος pro Velox, Citus, ex " Æsch. (Pr. 132.) nisi forte scr. potius *κραιπνόφορος*, " ut sit Qui rapido impetu fertur: sicut *κραιπνόσσυ-* " *τος.*" [* Παλίγκραιπνος, Anal. 1, 208. * Κραιπνοσύνη, Tzetz. Carm. Il. 211.]

" ΚΡΑΜΒΟΣ, ὁ, Crambus: Vitium fructuum, et inter hos uvarum: simile *τῇ ἐρυσίβῃ*: fit autem *ὅταν* " *ὑπούσης τῆς ὑγρότητος μετὰ τὰς ψακάδας ἐπικαύσῃ* " *σφοδρότερον ὁ ἥλιος*: quod et *ἐπὶ τῶν οἰνάρων* ac- " cidit. Ita Theophr. C. Pl. 5, (11, 1.) Plin. 17, " 24. dicit, Si sol acrior humorem s. rorem insecutus " inussit. Ita igitur dicitur *κράμβος*, cum acriore " solis exustione acini uvarum veluti tosti assique " inarescunt. Nam *κράμβος* adjective significat " *ξηρὸς, καπυρὸς*, Aridus, Torridus, teste Hes., affe- " rente et *κραμβότατον* pro *καπυρώτατον*. Quomodo " ap. Aristoph. quoque Ἱππ. (539.) Ἀπὸ *κραμβοτά-* " *του στόματος μάττων ἀστειοτάτας ἐπινοίας*, Schol. et " Suid. exp. *ξηροτάτου*, necnon *ἡδυτάτου*: qui etiam " addunt, allusisse eum hac voce ad *τὸ λάχανον, τὴν* " *κράμβην*: ac Cratetem, de quo Comicus ibi loqui- " tur, fuisse *αὐτοσχέδιον περὶ τὰ δράματα.* Porro ab

" hoc κράμβος, τὸ καπυρὸς, DERIV. Κραμβαλέος, si-
" gnificans etiam ipsum Tostus, Assus, Siccus : ap.
" Athen. (376.) Οὐ, sc. τοῦ δέλφακος τοῦ εἰσαχθέντος
" εἰς τὸ συμπόσιον, τὸ μὲν ἥμισυ, κραμβαλέον ἦν,
" ἐπιμελῶς πεποιημένον, τὸ δέ τι ἥμισυ ὡσὰν ἐξ ὕδατος
" ἐψημένον τακερῶς. Ita autem accipiendum esse,
" docet mox ipse coquus, jubens Dipnosophistas
" ostendere πως τε ὁ χοῖρος ἐσφάγη, καὶ πῶς ἐξ ἡμι-
" σείας μὲν ὀπτὸς, ἐψὸς δὲ κατὰ θάτερα :" [cf. 381.]
" Hesychio quoque Κραμβαλέος est ξηρὸς καὶ καπυ-
" ρός : afferenti et VERB. Κραμβαλίζουσι pro καπυ-
" ρίζουσι : necnon et κατασείουσιν. Infra κρόμβος
" pro hoc κράμβος. AT Κράμβαλα, eid. Hes. sunt
" μνημεῖα, Monumenta."

" Κρόμβος, Hesychio est ὁ κόνδυλος : necnon ὁ
" καπυρός : afferenti itidem κρυμβότατον et pro κατα-
" κεκονδυλωμένον et pro καπυρότατον : pro quo po-
" steriore supra κραμβότατον e κράμβος." [" A κρόμ-
" βος vero, s. rectius κρομβὸς, idem ac κραμβαλέος
" valente, derivatur * Κρομβόω, Asso, Torreo, quo
" usus est Diphilus Athenæi 383. Παρατίθημι— B
" χοιρίδια * περιφόρεινα, κρομβώσας ὅλα, Appono
" porcellos sua cute tectos, assos totos." Schw. Mss.]

" ΚΡΑΣΤΙΣ, εως, ἡ, Gramen, Herba semiarida
" vel virens etiam : quod et γράστις atque ἄγρωστις.
" Polluce auctore ὁ χόρτος dicitur et χιλὸς et βοτάνη,
" et κράστις : unde et κραστήριον nominatum τὸ ἀγ-
" γεῖον ὃ ἐπὶ τῆς φάτνης κατῆρτο ἐπὶ τῷ χόρτῳ, Crates
" lignea super præsepi cui imponitur fœnum. Sic
" Idem 10, (166.) c. 38. κραστήριον dici scribit
" τέτταρα ξύλα εἰς ἄλληλα ἐνηρμοσμένα τόνῳ ἐν-
" δεδεμένα : quæ super præsepi suspendebantur ad
" exhibendum jumentis τὸν χιλὸν, qui et κράστις
" dicitur et χόρτος s. πόα. Meminit Etym. quoque.
" Is enim κράστιν vocari scribit τὸν ἡμίξηρον χόρ-
" τον : unde et τὰ ζῶα dici Κραστίζεσθαι pro ἐμ-
" φορεῖσθαι του τοιούτου χόρτου, Vesci tali gramine :
" quod et χιλοῦσθαι s. χιλεύεσθαι, παρὰ τὸν χιλόν."
[" Aristoph. Fr. 278. Phryn. Ecl. 74. 75. Wessel. Diss.
Herod. 185. Κράστις, Κραστίζω, * Κράτις, * Κρατί-
ζω, ad Mœr. 211. 212." Schæf. Mss. Anecd. Bekkeri 273. J. Poll. 7, 142.] " Γράστις, Gramen. Vide
" Γράσυς et Γράω." [Gl. Farrago. " Phryn. Ecl. 75.
Mœr. 211. et n. ubi et de * Γράτις, Wessel. l. c."
Schæf. Mss.] " Κρατὶς, ἡ, Farrago. Affertur enim
" ex Aristot. H. A. 8, (8.) κρατὶς ἔγκυος pro Far-
" rago frugibus gravida :" [al. κρᾶσις.]

ΚΡΑΤΟΣ, τὸ, Robur, Vires, Vis, Potentia, Il. H. (142.) Τὸν Λυκόοργος ἔπεφνε δόλῳ, οὔτι κράτεΐ γε, Στεινωπῷ ἐν ὁδῷ, A. (509.) Τύφρα δ' ἐπὶ Τρώεσσι τίθει κράτος, Adjice robur et vires Trojanis, vel potentiam, Auge Trojanorum potentiam : B. (118.) de Jove, τοῦ γὰρ κράτος ἐστὶ μέγιστον, Ejus enim potentia est maxima. Aristot. de mundo, Ὁ τὸ κράτος ἔχων ἡγεμών. Et ἐν κράτει εἶναι, pro Potentem esse, Thuc. || Sæpe etiam exp. Imperium, Herod. Ἡμεῖς δὲ ἀνδρῶν τῶν ἀρίστων ἐπιλέξαντες ὁμιλίην, τούτοισι περιθείομεν τὸ D κράτος. Et τῆς θαλάσσης κράτος, Thuc. 1, (143.) Maris imperium. Et κράτος τῆς οἰκουμένης, Imperium orbis, Athen. Itidem Imperium Romanorum a Plut. dicitur κράτος. || Hes. κράτος vult esse etiam βασιλείαν, Regnum, Regiam dignitatem. Quo pertinet, quod Eust. annotat in Il. M. (214.) σὸν δὲ κράτος αἰὲν ἀέξειν : hunc sc. locum facere pro iis, qui postea κράτος vocarunt βασιλείαν. || Κράτος in manu vocarunt Græci, quod ad digitos vergit, tanquam manus robur, Cam. ex J. Poll. || Victoria, Od. Φ. (280.) Ἠῶθεν δὲ θεὸς δώσει κράτος, ᾧ κ' ἐθέλῃσιν. Sic Hesiod. ('A. 328.) Νῦν δὴ Ζεὺς κράτος ὔμμι διδοῖ. Itidem Soph. (Aj. 768.) κράτος κατακτήσασθαι, Victoriam comparare. Et Eur. (Hec. 877.) γυναιξὶν ἀρσένων ἔσται κράτος, Victoria masculorum erit feminis, pro Feminæ vincent masculos. Et metaph. nonnunquam, sicut Lat. Victoria, Principatus : Greg. de Maximino tyranno, Φιλονεικῶν τὸ τῆς ἀσεβείας κρ. ἀναδήσασθαι, Victoriam, Principatus, Præcipuum nomen, Bud. || AT Κατακράτος, s. potius κατὰ κράτος, Vi, Totis viribus : A Κατὰ κράτος ἑλεῖν τὴν πόλιν, Isocr. Plato, necnon passim Historici, Urbem vi capere, expugnare, Thuc. 8, (100.) p. 295. Ἀφ' ὧν τῷ στρατεύματι παρεσκευάζοντο, ὡς κατὰ κράτος μηχαναῖς τε καὶ παντὶ τρόπῳ, ἢν δύνωνται, αἱρήσοντες τὴν Ἐρεσὸν, Lucian. (3, 152.) Ἐπειδὰν τοίνυν ὑπὸ τούτων ἁπάντων συμμαχούμενοι προσπέσωσι, κατὰ κράτος αἱροῦσιν, οἶμαι. || Κατὰ κράτος, inquit Bud., Vi et armis. Plut. sæpe utitur pro Vehementer, Pro viribus, Omni ope. Hæc ille. Ego autem non a Plut. tantum, sed et ab aliis antiquioribus accipi ita dico : exponens tamen etiam Acerrime, Magno conatu, Omni conatu. Thuc. 1, (64.) Καὶ οὕτως ἤδη κατὰ κράτος ἡ Ποτιδαια ἀμφοτέρωθεν ἐπολιορκεῖτο. Plut. autem dixit etiam πολεμεῖν κατὰ κράτος, Acerrimum bellum gerere. Apud Xen. vero (K. Π. 4, 2, 15.) κατὰ κράτος φεύγειν exp. Totis viribus fugere, i. e. Quantum quis pedum velocitate contendere potest. Transfertur autem κατὰ κράτος et ad alia : Plut. Ὥστε κατὰ κράτος ἐλέγχεσθαι τὸν Πυθαγόραν, εἰπόντα κ. τ. λ., quod ego interpretor, Adeo ut validissimis rationibus convictus B teneatur. Hanc inquam aut huic similem interpr. dandam esse huic l. existimo ; cum alioqui sciam doctissimum virum Turn. liberius exposuisse κατὰ κράτος, sc. Manifesto, Modis omnibus. Ceterum admonendus est lector magni erroris, qui in VV. LL. commissus est in scribendo hoc vocab. ; cum enim e κατὰ κράτος factum fuisset κατακράτος, aliquis postea, ut adverbii formam s. terminationem ei daret, scripsit in illis κατακράτως, atque adeo ll. Plat. et Xen. simili errore implicuit. [" Sic scribitur in Andr. Cret. p. 19." Kall. Mss.] Atqui nec in ullo fideliter scripto exemplari se κατακράτως reperisse testatus est unquam quisquam, nec ullius exempli analogia confirmari potest. At κατακράτος conjunctum quidem, sed cum ο, in multis vett. Codd. non infideliter alioqui scriptis, legisse me fateor ; sic tamen ut alteram scripturam malim κατὰ κράτος. Ut autem Κατακράτος, sic Ἀνακράτος conjunctim scriptum invenitur, itidem signif. Totis viribus, [Xen. K. Π. 1, 4, 23.] Sed et hic scripserim potius ἀνὰ κράτος. Est autem alioqui rarus C hujus præp. usus cum isto nomine, pro κατὰ sc. || Κράτος existimavit Eust. prius esse quam κάρτος : scribit enim κάρτιστοι ap. Hom. esse vel a κάρτα, τὸ λίαν, vel a κράτος per metathesin, ut βάρδιστοι ἵπποι dicitur pro βράδιστοι. At ego crediderim potius κάρτος prius esse quam κράτος, sicut καρδία prius est quam κραδία : neque tamen cum ad tribuendam utrique suam sedem ventum est, i. e. tam huic κράτος, quam illi κάρτος, ab illo dissentire ausus sum. [" Heyn. Hom. 6, 313. 8, 34. ad Charit. 454. 629. Jacobs. Anth. 6, 69. 226. 9, 213. Anim. 201. Crinagor. 18. et Jacobs., Wakef. Eum. 27. Musgr. Herc. F. 557. Philippus 46. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 81. Toup. Opusc. 1, 128. Emendd. 1, 195. Xen. K. Π. 160. Diod. S. 1, 387. ad Herod. 620. 653. Conf. c. σθένος, Heyn. Hom. 6, 313. ; cum κλέος, 461. Ἀνὰ κράτος, Mahne de Arist. p. 13. L., Schneid. ad Xen. K. Ἀ. 60. Ἀπὸ κράτους, Diod. S. 2, 71. 185. 187. 205. 290. 414. 427. 444. ad Dionys. H. 3, 1547. Κατὰ κράτος, D Diod. S. 1, 457. 466. 513. 709. 2, 378. 427. Schneid. ad Xen. K. Ἀ. p. 60. ad Mœr. 48. Koppiers. Obss. 123. Ilgen. Hymn. 219. ad Herod. 627. Villois. ad Long. 46. Κατακράτος, Duker. Præf. Thuc. p. 8. ad Diod. S. 2, 94. 111. 181. 283. 330. 498. 504. 506. Ilgen. ad Hymn. 219. Πρὸς κράτος, Brunck. Antig. 60. Νίκη καὶ κρ., Plato de LL. 480. Ast. cf. Plut. Anton. 50. Τοῦ πολέμου κρ., Paus. 3, 51. Dionys. H. 1, 329. Boiss. Philostr. 495." Schæf. Mss. Τὰ κράτεα χαλᾶται, Vires exolvuntur, Hippocr. 662.] " Ἀγ-
" κράτος ἐλαύνοντα, Suid. e Xen. (Ἱππ. 8, 10.) affert
" pro πάνυ ἐλαύνοντα : quod ἀγκράτος syncopen ha-
" bet pro ἀνακράτος s. ἀνὰ κράτος, Pro viribus, Quan-
" tum poterat." " Κατάκρας, nonnulli volunt esse
" pro κατακράτος s. κατὰ κράτος, Vi : nonnulli pro ἐξ
" ὁλοκλήρου, παντελῶς, διόλου, Prorsus, Funditus.
" Thuc. (4, 112.) Ἐπὶ τὰ μετέωρα τῆς πύλεως ἐτράπε-
" το, βουλόμενος κατάκρας καὶ βεβαίως ἑλεῖν αὐτήν."
[Vide Suid. 2, 237.] " Idem, Ἐλπίσαντες τὴν πόλιν
" ἕξεσθαι κατάκρας, παραδιδόασι σφὰς αὐτούς. Apud
" Hes. divisim scriptum κατ' ἄκρας, dicentem κατ'

" ἀκρας ἑλεῖν esse τὸ ἐξ ἐφόδου καὶ τὸ αἰφνίδιον. " Idem et κατ' ἄκρης affert pro κατὰ κορυφῆς: ad- " dens etiam κατὰ κράτος." " Κατάκρης, Iouice pro " κατάκρας."

Κραταιὸς, Fortis, Viribus potens, Validus, Od. Σ. (381.) Καί ποὺ τις δοκέεις μέγας ἔμμεναι, ἠὲ κραταιός: O. (242.) Γείνατο δ' Ἀντιφάτην καὶ Μάντιον, νἷε κραταιώ. Philo de Mundo, Οὐδὲν τῶν ἐν ὕλαις κραταιὸν οὕτως ὥστε κόσμον ἀχθοφορεῖν ἰσχύσαι, Nihil ita validum, [" Callistr. ap. Athen. 125. κραταιοῦ καύματος ὥρη, Fervida æstate." Schw. Mss.] Interdum Validus s. Potens in continendo aut retinendo, Tenax, ut δεσμὸς κραταιότατος ap. Eund. Vinculum validissimum et tenacissimum. In Epigr. ἔχει γὰρ Ἄρπαγος ἰκτίνου χεῖρα κραταιοτέρην, Milvo rapace manum tenaciorem. In malam autem partem accipitur μοῖρα κραταιὴ, Eust. Violentum fatum, Nimiis viribus potens, Il. Π. (334.) πορφύρεος θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή. Item Κραταιὸν οὖδας ap. Hes. λιθόστρωτον ἔδαφος, Solum s. Pavimentum lapidibus stratum. [" Brunck. Apoll. Rh. 58. Lobeck. Aj. p. 317. ad Charit. 262." Schæf. B Mss. * " Κραταιὰ, Chelidonium majus, Diosc. Notha 450." Boiss. Mss.] At Κραταῖον, Consuetum scripturæ aut picturæ firmamentum, VV. LL. Κραταιῶς, Valde, Fortiter, Philo de Mundo, Τῆς συνεχούσης αὐτὰ δυνάμεως, ὑφ' ἧς καὶ διανίσταται, μάλα παγίως καὶ κραταιῶς ἐνειλημένης, Quam firmissime in eis atque validissime implicitæ. [1 Reg. 2, 16. * Κραταὶς, i. q. κραταιῶς, Od. A. 596. al. κραταί' ἴς: cf. Eust., et Dionys. H. de C. VV. 280. * Κραταιότης, LXX. Ps. 45, 3. " Chrys. in Ps. 44. T. 1. p. 648, 43." Seager. Mss.]

[* " Κραταίλεως, Scopulosus. Hesych. Κραταίλεον (—λεων) ἔδαφος· ἐκ σκληροῦ λίθου γεγονός. Ἀλᾶας sc. Eur. El. 534. ἐν κραταιλέῳ πέδῳ. Homeri κραταίπεδον Eust. exp. per τὸ λιθόστρωτον, καὶ οὕτω στερρὸν, p. 1827, 39. Idem p. 1938, 1. comparat * Κραταίβιος, * Κραταίπιλος, * Κραταίτονος, et alibi Κραταιγύαλος." Blomf. ad Æsch. Ag. 649.] " Κραταίπεδον " οὖδας, Firmum solum et durum: s. Lapidibus " stratum, λιθόστρωτον. Od. Ψ. (46.) οἱ δέ μιν ἀμφὶ C " κραταίπεδον οὖδας ἔχοντες Κεῖατ' ἐπ' ἀλλήλοισι." [* " Κραταίρινος, Firma pelle instructus, ὁδμὴ κραταιρίνοιο χελώνης, in Orac. ap. Herod. 1, 47." Schw. Mss. Euseb. Pr. E. 5, 21. * " Κραταιόχειρ, Const. Manass. Chron. p. 27. 77." Boiss. Mss.]

Κραταιόω, Viribus potentem et validum reddo, Roboro, Corroboro, Luc. 1, (80.) Ἐκραταιοῦντο πνεύματι, Ephes. 3, (16.) Δυνάμει κραταιωθῆναι διὰ τοῦ πνεύματος αὐτοῦ, 1 Cor. 16, (13.) Στήκετε ἐν τῇ πίστει, ἀνδρίζεσθε, κραταιοῦσθε. Κραταίωμα, Firmamentum. [LXX. Ps. 42, 2. * Κραταίωσις, 59, 7. 67, 38.] Ἐπικραταιόω, Insuper confirmo: ἐπεκραταιώθην, Prævalui, Invalui, VV. LL. [Eccles. 4, 12.]

" At Κράταιος, ἡ, Herba est quæ alio nomine Cra- " tæogonon. Theophr. H. Pl. 9, (18, 6.) de iis quæ " geniturum augent, dicit sumi etiam τὸν τῆς κραταίου " καρπὸν ἐν ὕδατι: nasci autem hanc ὥσπερ λίνον " πύρινον, fructum vero veluti κέγχρον, Milium. " Dioscoride auctore κραταιόγονον dicitur, s. κρα- " ταίονον, 3, 139.: ubi ipsum scribit habere folia " similia foliis melampyri, pluribus ab una radice " enascentibus calamis, iisque multorum genicu- " lorum: semine milii, summopere acri: quem a " muliere potum, facere ipsam ἀρρενοτόκον. Itidem " Galen. Simpl. Med. l. 7. Κραταιογόνου τῆς πόας ὁ " καρπὸς καὶ δριμὺς γενομένοις ἐστὶ καὶ σφοδρῶς χρω- " μένοις, κέγχρῳ παραπλήσιος ὑπάρχων. Cratæogo- " non, inquit Plin. 27, 8. spicæ tritici simile est, " multis calamis ex una radice emicantibus, multo- " rumque geniculorum: nascitur in opacis, semine " milii, vehementer aspero gustu: quod si bibant " ante conceptum vir et mulier, virilis sexus futurum " partum ajunt. Est vero et alia cratæogonos quæ " Thelygonos vocatur: differentia intelligitur lenitate " gustus." " Κράταιγος, SIVE Κραταιγὼν, Cratægos, " s. Cratægo: Arbor habens folium simile mespilo, " longum, sine incisura, corticem quoque ut mespilus " lævem: pomulum rotundum ea magnitudine qua " ἡ κόψιμος, s. ὁ κότινος: id maturescendo exiccatur " et nigrescit, succum gustanti offerens similem me- A " spilo: unde et sylvatica esse mespilus videatur. " Ita Theophr. H. Pl. 3, 15, 6. et ex eo Athen. l. 2. " (p. 50.) Plin. 27, 8. Theophr. arboris genus intel- " ligi voluit cratægon s. cratægona, quam Itali Aqui- " foliam vocant. Quo in l. reprehenditur Plin. quod " cratægon esse dicat Italorum aquifoliam: utpote " quæ sit arbor aculeata et perpetuo virens, e ge- " nere τῶν πρίνων, Ilicum." [Vide Schn. Lex. et Ind. Theophr.]

Κρατερὸς, i. q. κραταιὸς, Validus, Viribus et robore potens, Il. Π. (624.) κρατερός περ ἐών καὶ χερσὶ πεποιθώς: Φ. (566.) Λίην γὰρ κρατερὸς πέρι πάντων ἔσσ' ἀνθρώπων: Z. (97.) Ἄγριον αἰχμητὴν, κρατερὸν μήστωρα φόβοιο. Hesiod. Θ. (864.) ἠὲ σίδηρος, ὅπερ κρατερώτατός ἐστι. Il. Γ. (179.) βασιλεύς τ' ἀγαθὸς, κρατερὸς τ' αἰχμητὴς, Bellator viribus potens, fortis, strenuus: P. (204.) Οὗ [Τοῦ] δὴ ἑταῖρον ἔπεφνες ἐνηέα τε κρατερόν τε. Item κρατερὸς δεσμὸς, ut κραταιὸς, Tenax vinculum et validum. At Eust. exp. χαλεπός: sicut Lat. Dura vincula dicunt. Il. E. (386.) Παῖδες Ἀλωῆος δῆσαν κρατερῷ ἐνὶ δεσμῷ: paulo post, χαλεπὸς δέ ἑ δεσμὸς ἐδάμνα. Unde Eust. exp. illam sumsit. || Vehemens, Acer, Violentus, σφοδρὸς, βίαιος, Il. B. (515.) Ἀρῃϊ κρατερῷ. Sic (O. 202.) ἀπηνέα τε κρατερόν τε: Ω. (211.) Ἀργίποδας κύνας ἅσαι, ἑῶν ἀπάνευθε τοκήων, Ἀνδρὶ παρὰ κρατερῷ: nam hic Eust. in malam partem accipit ἐπὶ βιαίου. Posset tamen et pro Crudeli capi, ut paulo ante dicit Ὠμηστὴς καὶ ἄπιστος ἀνήρ. Il. B. (345.) Ἄρχευ Ἀργείοισι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας, In prœliis vehementibus, acribus, acerrimis. Sic κρατερὰ ἀμφίβασις. Il. E. (623.) Δεῖσε δ' ὅγ' ἀμφίβασιν κρατερὴν Τρώων ἀγερώχων, i. e. γενναίαν, βιαίαν, κρείσσονα. Item κρατερὰ ἄλγεα, Vehementes dolores, Od. O. (232.) Δεσμῷ ἐν ἀργαλέῳ δέδετο κρατέρ' ἄλγεα πάσχων. Idem, κρατερὰ ἀνάγκη, Dura necessitas, vel Violenta, βιαία, Il. Z. (458.) Πόλλ' ἀεκαζομένῃ· κρατερὴ δ' ἐπικείσετ' ἀνάγκη, Violenta urgebit necessitas, quæ quantumvis invitam coget. || At κρ. μῦθος non tantum in bonam partem accipitur pro Generosa oratio, et cui se opponere difficile, γενναία καὶ δυσαπάντητος: sed etiam Acerba, Minax, χαλεπὴ, ἀπειλητική. Il. A. (25.) Ἀλλὰ κακῶς ἀφίει, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλε, Acria et minacia verba addidit: Π. (199.) Στῆσεν ἐϋκρίνας, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλε, i. e. γενναῖον καὶ * δυσαπάντητον, Eust. || Victor, Superior, νικητὴς, Eust. ex Æliano, Ὁ δεινὰ κρατερὸς τοὺ δεῖνος γέγονεν. || Nom. proprium cujusdam Macedonis, quo Philippus et Alexander in multis bellis duce usi sunt. [" Heyn. Hom. 5, 142. 7, 177. Musgr. Suppl. 573. Diod. S. 2, 507. ad Dionys. H. 1, 89. Toup. Opusc. 2, 241. Greg. Cor. 232. Ilgen. ad Hymn. 441. ad Charit. 262. ad Herod. 624. Conf. c. κρυερὸς, Heyn. Hom. 6, 448.; cum χαλεπὸς, 5, 98." Schæf. Mss.] Κρατερῶς, Valide, Fortiter, Strenue, Firmiter, γενναίως, * στερρῶς, Eust. Il. O (666.) Ἑστάμεναι κρατερῶς, μηδὲ τροπάασθε [τρωπᾶσθε] φύβονδε, Firmiter persistere, nec in fugam inclinare. Item κατὰ κράτος, Totis viribus, Toto virium nixu, Od. Δ. (344.) Καὶ δ' [Καὶ δ'] ἔβαλε κρατερῶς. At κρ. ἀγορεύειν exp. ἀποτόμως, Il. (Θ. 28.) ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ Μῦθον ἀγασσάμενοι· μάλα γὰρ κρατερῶς ἀγόρευε. Sic vero supra quoque κρ. μῦθον ἐπιτέλλειν dicit. [" Wakef. S. Cr. 2, 15." Schæf. Mss. * Κρατερόστομος, Theod. Prodr. Ep. p. 42. * Κρατερόχειρ, Anal. 3, 276. * Κρατερόχροος, Opp. K. 3, 337. var. lect. * Κρατερώδους, Hes.]

Κρατερόω, Validum et firmum reddo, Solido. Κρατέρωμα, Mixtura æris et stanni, qua sc. aliquid solidatur: κρατερώματα, μίξις χαλκοῦ καὶ κασσιτέρου, Hes.

Κρατὺς, έος, ὁ, i. q. præcedentia κραταιὸς et κρατερὸς, Il. Ω. (345.) Τὴν μετὰ χερσὶν ἔχων πέτετο κρατὺς Ἀργειφόντης. Ab Hes. exp. ἄρχων, ἐξουσιάζων. [" Dionys. H. 8, 26. Heyn. Hom. 7, 173. Ilgen. ad Hymn. p. 213. Ruhnk. ad H. in Cer. 346." Schæf. Mss.]

Κρατύνω, Validum ac firmum reddo, Munio, ὀχυρὸω, Thuc. 3, (18.) Καταστησάμενοι τὰ ἐν ταῖς πόλεσι ταύταις βεβαιότερα, καὶ τείχη κρατύναντες, Ac mœnia fortiora firmioraque reddentes, s. munientes, ἰσχυρὰ ποιήσαντες: 1, (69.) Ἑάσαντες αὐτοὺς τὴν πόλιν

μετὰ τὰ Μηδικὰ κρατῦναι, Urbem munire. Ead. signif. dicitur et κρατύνομαι. Idem Thuc. 4, (52.) p. 138. Κρατυνάμενοι αὐτὴν, sc. τὴν Ἀνταν̃δρον: (114.) p. 157. Τὰς ἐγγὺς οἰκίας ἐκρατύναντο. App. Ἐκρατύνετο τὰ παράλια τῆς Ἰταλίας φρουρίοις πολλοῖς. Sic Plut. Demetrio, Τὰς μὲν πόλεις ἐκρατύνετο φρουραῖς, Muniebat præsidiis. In h. autem ejusd. l., Τὴν προβολὴν κρατυνάμενοι, Bud. interpr. Impressione validiore facta. Item κρατύνασθαι ναῦν, Contra ventorum furores munire, Firmiorem reddere ad eorum impetus sustinendos. Lucian. (2, 73.) Τὴν ναῦν ὡς πρὸς μέγαν καὶ βίαιον πλοῦν ἐκρατυνάμην, Navem, ut ad longam sævamque navigationem esset idonea, armandam instruendamque curavi. At πίστεις s. ὅρκια κρατύνασθαι, est Stabilire, Confirmare, Firmare. Thuc. 3, (82.) Τὰς ἐς σφας αὐτοὺς πίστεις οὐ τῷ θείῳ νόμῳ μᾶλλον ἐκρατύνοντο ἢ τῷ κοινῇ τι παρανομῆσαι, Firmabant s. Confirmabant. || Confirmo, Stabilio, Vim magnam tribuo, Plut. Alex. p. 162. Οἱ τὴν εἱμαρμένην κρατύνειν πειρώμενοι, Vim magnam fato tribuere conantes. || Roboro, Induro, Xen. A. (2, 3.) Ἀντὶ γεμὴν τοῦ ἀπαλύνειν τοὺς πόδας ὑποδήμασιν, ἔταξεν ἀνυποδησίᾳ κρατύνειν, Firmare et indurare: Plin. Indurantes attritu arborum costas. Bud. || Solido: unde fracta ossa, cum per callum glutinantur, κρατύνεσθαι dicuntur ab Hippocr., Confervere a Celso, VV. LL. || Accipitur etiam pro κρατῶ: nam Hes. κρατύνει exp. κρατεῖ: κρατυνθὲν, κρατηθὲν, βεβαιωθέν. Pro hac autem signif. verbi κρατύνω, quam profert Hes., sc. pro κρατῶ, faciunt duo Tragicorum duorum loci, Soph. Eur. Ita enim Soph. Œd. T. (14.) p. 148. meæ Ed. Ἀλλ', ὦ κρατύνων, Οἰδίπους, χώρας ἐμῆς. Eur. autem in Bacch. (659.) p. 17. Ed. Ald. Πενθεῦ, κρατύνων τῆσδε Θηβαίας χθονός: quod κρατύνων Horatium esse interpretatum Rector, docet mea in illum l. annotatio, quam habes in opusculo, quod inscripsi Annotationes in Soph. et Eur. [" Wakef. Phil. 1161. Platonius, ad Diod. S. 2, 510. Dionys. H. 1, 594. Brunck. Phil. 1161. Bergler. Alciphr. 237. Raphel. N. T. 2, 357. Eur. Hipp. 1282. De constr., Brunck. ad Phœn. 600." Schæf. Mss. Cum accus., Æsch. Pers. 886.] " Κρατυσμὸς, Corroboratio, Hippocr." [Epidem. 6, 8.] Κρατυντὴρ, Victor, Qui prævalet alteri et victoriam obtinet: nam κρατυντῆρα Hes. exp. τὸν κατισχύοντα. " Κρατυντήριος κλισμὸς, Sella ad retinendum, " Hippocr." [628, 18. Sext. Emp. 399.] AT Κρατυντικὸς, Firmandi s. Confirmandi vim habens, Firmare s. Confirmare potens. [* Διακρατύνω, unde * " Διακρατυντικὸς, Diosc. 22. var. lect." Wakef. Mss.] Ἐπικρατύνω, Confirmo, Roboro. [Hes. * " Περικρατύνω, Andr. Cret. 194." Kall. Mss. * Συγκρατύνω, Hippocr. 1006.]

Κρατίων, Fortior, Validior, VV. LL.

Κράτιστος, Fortissimus, Validissimus, Viribus præpotens, præstans, Strenuus, Thuc. 7, (67.) p. 255. Τὸ κρατίστους εἶναι εἰ τοὺς κρατίστους ἐνικήσαμεν: 2, (40.) Κράτιστοι δ' ἂν τὴν ψυχὴν δικαίως κριθεῖεν, Præstantissimi ac generosissimi animi merito censeri debent: 3, (11.) Ἐν τῷ αὐτῷ δὲ καὶ τὰ κράτιστα ἐπί τε τοὺς ὑποδεεστέρους πρώτους ξυνεπῆγον, i. e. τοὺς κρατίστους, Præstantissimos quosque, Qui viribus ceteris præstarent; nam opp. ibi τὰ κρ., s. τοὺς κρ., τοῖς ὑποδεεστέροις, et ἀσθενεστέροις, ut paulo post vocat. Item κράτιστος ποιεῖν τι, Qui potissimum aliquid facere posse videtur, Cui veluti vires maximæ suppetunt ad aliquid efficiendum, Qui optime aliquid facere potest, Aptissimus ad aliquid faciendum. Thuc. 2, (81.) Δοκοῦσι δ' οἱ Ἀκαρνᾶνες κράτιστοι εἶναι τοῦτο ποιεῖν, Xen. (Ἀπ. 1, 4, 1.) Νομίζουσι Σωκράτην προτρέψασθαι μὲν ἀνθρώπους ἐπ' ἀρετὴν κράτιστον γεγονέναι, προαγαγεῖν δὲ ἐπ' αὐτὴν οὐχ ἱκανὸν, Socratem existimant præstantissimum fuisse ad homines ad virtutem impellendos, Turn.: Dem. Κράτιστον μὲν τῆς ἀκμῆς τῶν καιρῶν τυγχάνειν, Potissimum est temporum articulum attingere. Item κράτιστον ἔσται, Potissimum erit. Et τὰ κρ., Quæ potissima sunt. || Interdum commodius redditur Optimus, sicut et in quibusdam præcedentium II. accipi potest, Thuc. 1, (143.) Καὶ, ὅπερ κράτιστον, κυβερνήτας ἔχομεν πολίτας, Quod longe optimum est, etiam Potissimum. || Interdum pro comparativo accipitur, Plut. de Garrul. Ἵνα αὐτὸς αὐτοῦ τυγχάνῃ κράτιστος ὤν, Ut ipse seipso præstantior et melior existat, Ipse se præstantia vincat: ut de luna, αὐτὴ αὐτῆς λαμπροτάτη. [" Wakef. Phil. 3. Dionys. H. 1, 149. 273. Ilgen. Hymn. 441. Ἀπὸ τοῦ κρ., Dionys. H. 1, 221. 369. 2, 787. 4, 2013. ad Thom. M. 92. Ἐν τῷ κρ., Dionys. H. 1, 144. 209. cf. 405. 2, 902. 933. Κατὰ τὸ κρ., 1, 279. Τὸ κρ., τὰ κρ., de homine, ad Lucian. 1, 401. Τὸ κρ. μέρος, Dionys. H. 2, 939. ad 941. Κράτιστόν ἐστι, Aristoph. Fr. 275. Ἵππ. 30. Κρ. εἴη, Toup. ad Longin. 388. Τὰ κρ., Duker. Præf. Thuc. p. 9. Κρ., ἄριστος, ad Diod. S. 2, 253." Schæf. Mss.] Κράτιστα, Præstantissime, Optime. [Eur. Med. 384. * Κρατιστίνδην, J. Poll. 1, 176.] Κρατιστεύω, Præstantissimus s. Optimus sum, Præsto, Antecello, Isocr. Evag. (10.) Καὶ τούτων ἄν τις μάρτυρας ποιήσαιτο, τῆς μὲν σωφροσύνης, τοὺς συμπαιδευθέντας τῶν πολιτῶν· — τῆς δὲ ῥώμης, τοὺς ἀγῶνας ἐν οἷς ἐκεῖνος τῶν ἡλικιωτῶν ἐκράτίστευε, Præstantia et fortitudine æquales suos superavit. Arrian. (5, 1, 3.) Ἐκπέμπουσι παρ' αὐτὸν οἱ Νυσσαῖοι τὸν κρατιστεύοντα σφῶν, Qui præstantia inter ipsos potior erat, Xen. K. Π. 1, (5, 1.) Καὶ τἆλλα κρατιστεύοντα αὐτὸν ἐώρων περὶ ἅπαντα ἑαυτῶν. Pro Præstantissimus sum, citat Bud. ex Aristot. Probl. 63. Plut. Eum. 190. Item cum dat. rei, qua ceteris præstamus. Apud Xen. (Ἀπ. 1, 4, 14.) Τῷ σώματι καὶ τῇ ψυχῇ κρατιστεύοντες, Corpore et animo præstantes. Et τὸ κρατιστεῦον, Quod potissimum et præstantissimum est, Philo de Mundo, Τῶν ἐν ἡμῖν τὸ κρ., ὁ νοῦς, Eorum, quæ in nobis sunt, animus in primis bonitate censetur et præstantia.

[* " Κράτωρ, Const. Manass. Chron. p. 26. 36. 39. 40. 44. 81. 91. 92. 94. 187. 246. Meurs." Schæf. Mss. " Nicet. Eugen. 6, 169. * Κρατορία, Const. Manass. Chron. p. 49(=93. Meurs.)" Boiss. Mss.] " Κρατορικὸς affertur pro Imperiosus; sed siue testimonio."

Ἀκρατὴς, ὁ, ἡ, Impotens, q. d. κράτος οὐκ ἔχων: ut ἀκρατὴς θυμοῦ, Pleminius impotens iræ, Liv.: pro eod. autem Curt. Impotens animi, q. d. κράτος οὐκ ἔχων θυμοῦ: itidemque ἀκρατὴς ἔρωτος, Impotens amoris, Tac. Potest vero et alia sermonis forma dici, Impotente ira percitus, et Impotente amore captus. || Ἀκρατὴς, q. d. Impotens continendi s. retinendi, Qui continere s. retinere non potest: ut exp. a Bud. in exemplis seqq. Aristot. Ἀ. δὲ τὰ παιδία μέχρι πόῤῥω τῆς κεφαλῆς ἐστὶ, Pueruli diu caput continere non possunt: sc. præ pondere cerebri. Lucian. (1, 313.) Ἀ. ἐγένετο τῶν κεράτων τοῦ κριοῦ, Non valuit arietis cornua continere et cohibere s. coercere. Vel etiam verbo Retinere, Qui cornua, quæ apprehenderat, retinere non potuit. Apud Eund. (3, 168.) Ἀκρατὴς γέλωτος, Non continens risum. Isocr. Pan. dicit se esse ἀκρατῆ ἐνίων, i. e. Se continere quædam non posse, sibi inter dicendum quædam invito excidere. Sed sæpe etiam peculiarem habet verbi Continere signif., eam sc., a qua dicitur aliquis esse Incontinens: ἀ. τῶν ἐπιθυμιῶν, Incontinens cupiditatum, rarius tamen gen. adjiciunt Latini. Xen. K. Π. 5, (1, 7.) Τὰ μοχθηρὰ ἀνθρώπια πασῶν, οἶμαι, ἐπιθυμιῶν ἀκρατῆ ἐστί. Idem, (Ἀπ. 1, 2, 2.) Ἀ. ἀφροδισίων, Incontinens venereæ voluptatis, i. e. Libidinosus. Sed jungitur aliis plerisque genitivis, quibus junctum non itidem reddi commode ead. forma possit: ut cum dicitur ἀκρατὴς τιμῆς, κέρδους, etc. Sunt igitur ap. Aristot. ἀκρατεῖς τιμῆς, ad verbum Incontinentes gloriæ, Qui cupiditatem gloriæ continere et refrænare non possunt: itidem κέρδους, Qui cupiditatem lucri, i. e. avaritiam, compescere nequeunt. Ac plane iidem sunt ἀκρατεῖς κέρδους, et generaliter ἀκρατεῖς τῶν ἐπιθυμιῶν, qui et ἥττονες τῶν ἐπιθυμιῶν appellantur, quasi Cupiditatibus inferiores, Qui superantur a cupiditatibus. || Absolute etiam, sicut Lat. Incontinens: ut Incontinens Tityus ap. Horat.: Aristot. Eth. 7, 1. 4. pro iisd. poni scribit ἀκρατῆ et ἀκόλαστον, sicut et ἐγκρατῆ ac σώφρονα. Idem ejusd. c. 4. init. dixerat, Ὅτι μὲν οὖν περὶ ἡδονὰς καὶ λύπας εἰσὶν οἵτ' ἐγκρατεῖς καὶ κρατερικοὶ, καὶ ἀκρατεῖς καὶ μα-

λακοὶ, φανερόν. Paulo post vero docet, cum eorum, quæ voluptatem corpori afferunt, alia sint necessaria, alia nequaquam, sed per se tamen optabilia, eos, qui in his modum excedant, non dici absolute ἀκρατεῖς, sed cum adjectione: Ἁπλῶς μὲν, inquit, οὐ λέγομεν ἀκρατεῖς, προστιθέντες δὲ, τὸ χρημάτων ἀκρατεῖς, καὶ κέρδους καὶ τιμῆς. Postea autem docet, ubi ἀκρατὴς sine adjectione ponatur. Notandum est porro, exactius loqueudo, discrimen inter ἀκρατὴ et ἀκόλαστον, sive inter ἀκράτειαν et ἀκολασίαν statui. || Passive, Qui contineri s. coerceri aut compesci non potest, vel etiam refrænari: στόμα, Aristoph. (B. 838.) Effræne os. || Absolute, Robur s. Vires non habens, Invalidus, Debilis, Imbecillus: κράτος οὐκ ἔχων, sicut a δύναμις dicitur ἀδύναμος: ut χεὶρ ἀκρατὴς, Manus debilis, imbecillis. Sic ἀκρατὲς ap. Eur. pro ἀσθενὲς, Imbecille, Hes. || Ἀκρατέστερος pro ἀκρατότερος, Meracius, Aristot. Probl. Οἶνος κεκραμένος μὲν, ἀκρατέστερος δέ. Ibid. Οἱ ἀκρατέστερον πίνοντες ἢ ὅλως ἄκρατον, μᾶλλον κραιπαλῶσι: unde VV. LL. consarcinatores collegerunt ἀκρατὴς poni pro ἄκρατος, iguorantes ἀκρατέστερος dici ut ἀφθονέστερος, ῥᾳδιέστερος, et similia: neque enim reperiuntur ἀφθονὴς et ῥᾳδιὴς, sed tantum ἄφθονος et ῥᾴδιος. Quod autem ad h. Luciani l. attinet, (2, 9.) Ἐκεῖ μὲν γὰρ ἀ. ἡ ἐλευθερία, καὶ νόμος εἷς, τὸ δόξαν τῷ ποιητῇ, hic ἀ. ἡ ἐλευθερία Micyllus vertit, Libertas nullius alterius arbitrio subjecta; ego autem potius intelligo Pura puta libertas, si ita loqui licet, sed reponens ἄκρατος. [Soph. Œd. Col. 1291. " Lucian. Ep. 30. ad Mœr. 78. ad Lucian. 1, 313." Schæf. Mss. Vide Schn. Lex. Suppl. Aristias Athenæi 686. In var. lect. * Ἀκραταῖος. " Ἀκρατέστερον Attice, ἀκρατώτερον communiter, Mœr. Atticista p. 3." Kall. Mss.] Ἀκρατῶς, Impotenter, Impotenti animo, Incontinenter, Intemperanter: opp. habens ἐγκρατῶς. Secundum Suid. ἀκρατῶς significat etiam, Cum summa contentione, Concitate: ut in h. l., quem citat, Ἵππεῖς ἤλαυνον ἀκρατῶς, καὶ ἅμα ἐβόων: q. d. Ita ut retineri nullo modo possent et reprimi: neque enim facile intentus et incitatus cursus retinetur. [" Argum. Aristoph. A." Schæf. Mss. Ἀκρατέως, Hippocr. 405. * Ἀκρατὶ, Aret. 34.] Ἀκράτεια, Incontinentia, Intemperantia, Xen. K. Π. 8, (1, 6.) Τούτους ἡγεῖτο ἢ ἀ. τινὶ, ἢ ἀδικίᾳ, ἢ ἀμελείᾳ ἁπεῖναι. Aristot. ἀκράτειαν et ἀκολασίαν pro eod. ponit: nonnulli distinguunt. Vide Ἀκολασία. Et Ἀκρασία quoque hac in signif. interdum, vel potius frequenter, accipitur: ut suo loco docui. Tunc autem suspicari me ἀκρασία dici quasi ἀκρατησία, ibid. admonui. || Ἀκράτεια τῶν προσφερομένων, stomachi vitium, q. d. Impotentia contiuendi cibos sumtos: accipiendo Impotentiam pro Carentia facultatis, si ita loqui licet. [Imbecillitas, Hippocr. 1123. " Heind. ad Plat. Gorg. 269. ad Mœr. 29. ad Thom. M. 30. * Ἀκρατία, ibid. * Ἀκρατέω, Musgr. Heracl. 884." Schæf. Mss. J. Poll. 2, 154. * " Ἀκράτησις, Intemperantia, Jambl. V. P. 96." Wakef. Mss.] " Ἀκρα- " νει, Hesychio ἀκρατεῖ, Incontinens est. Forsan " scr. ἀκραταίνει." " Ἀκρανὲς, Eid. ἀκρατὲς, Incon- " tinens." Ἀκρατεύομαι, Incontinenter s. Intemperanter vivo, Intemperans sum: cui opp. ἐγκρατεύομαι. Utitur autem verbo ἀκρατεύομαι Aristot. Eth. 7, 2. et 3. licet Phrynich. Atticos hoc verbo neget uti. Sed et ἀσωτεύεσθαι ab eod. Aristot. usurpatur. [" Thom. M. 30. Phryn. Ecl. 192. Brunck. Aristoph. 1, 249." Schæf. Mss.] Ἀκράτευμα, Incontinentia, Intemperantia, ἀκράτεια. Sonat autem potius, Intemperans factum. [* " Ἀκρατευτικὸς, Aristot. Rhet." Wakef. Mss.]

Αὐτοκρατὴς, vide Αὐτοκράτωρ.

Δικρατὴς, q. d. Bipotens, Soph. Aj. (252.) Δικρατεῖς Ἀτρεῖδαι, Divisum inter se imperium habentes, Agamemnon et Menelaus, [Antig. 145.]

Ἐγκρατὴς, contrariam signif. habens proxime præcedenti ἀκρατὴς. Dicitur enim ἐγκρατὴς quasi ὁ ἐν κράτει ἔχων, Qui in potestate habet (rem aliquam,) Qui potitur re aliqua. At Bud. exp. Imperium habens, Potens alicujus rei; sed accommodata mihi videtur esse illa mea prima interpr. plerisque ll., e quibus est hic Dem. Ἐπειδὴ δὲ τάχιστα ἐγκρατὴς ἐγένετο τοῦ ἀργυρίου. Apte enim hic reddideris, meo judicio, Postquam in potestate habuit illam pecuniam. Ut omittam, In potestate bene convenire cum ἐν κράτει. Alibi autem verbo Potiri aut ejus partic. uti possumus: alicubi etiam nomine Compos: Ἐγκρατὴς τῶν πραγμάτων Φίλιππος, Dem., quo locutus est modo et Plut. Solone, Potiens rerum, Potitus rerum. Lucian. (2, 892.) Ὡς μήλου καὶ κοτίνου ἐγκρατεῖς γένοιντο νικήσαντες, Ut potiantur oleastro, consequantur. At nomine Compos reddi potest: Ἐγκρατὴς τῆς βασιλείας γενόμενος, Compos regni factus, Regno potitus. Sed et peculiaris nominis Compos signif., qua dicitur aliquis Compos esse sui, huic nomini convenire putatur. Affertur enim e Plat. Ἐγκρατὴς αὐτὸς αὑτοῦ, pro Compos sui. || Ἐγκρατὴς redditur etiam Superior, Plut. Numa, Ἐγκρατὴς καὶ ὑπερδέξιος τῆς κακίας ἀρετὴ, Superior vitio virtus. Sic Xen. (Œc. 9, 11.) ἐγκρατὴς ὕπνου, Qui est superior somno, somno non succumbit, non est deditus. Sic ἐγκρατὴς γαστρὸς, Qui ventri non est deditus; at in VV. LL. exp. Qui ventrem coërcet et reprimit. Et ἐγκρατὴς οἴνου, Vino non deditus: ἀφροδισίων s. συνουσίας, Rebus venereis non deditus, Abstinens rerum venerearum. At tria hæc, Ἐγκρατὴς τῆς γαστρὸς καὶ οἴνου καὶ συνουσίας, Bud. vertit uno vocabulo, Continens. Quam signif. habet alioqui hoc nomen ἐγκρατὴς et sine adjectione, ut videre potes in Ἀκρατὴς. At Οὐκ ἐγκρατὴς θυμοῦ, cum i. valeat q. ἀκρατὴς θυμοῦ, apte reddetur itidem Impotens iræ. Sed et ap. Theodorit. H. E. 3. Ἰδὼν ὅμως τὸν βασιλέα ἐγκρατῆ γενέσθαι τοῦ θυμοῦ μὴ δυνάμενον, reddere possumus μὴ δυνάμενον ἐγκρατῆ γενέσθαι τοῦ θυμοῦ, et his modis, Non posse iram suam compescere, eohibere, refrænare; Non posse Moderari iræ suæ, Horat. || Qui retinere potest, ut vicissim ἀκρατὴς aliquando Qui retinere non potest: cujus signif. exemplum in Ἀκρατὴς attuli e Luciano. Sed ex Eod. (1, 279.) affertur ἐγκρατὴς ἡνιῶν simpliciter pro Tenens habeuas. E Plat. autem ἐγκρατὴς νόμου, pro Retineus legem. || Sine adjectione, Potens, Validus: Isocr. Archid. (17.) p. 148. Ἐγκρατεστέραν τὴν ἀρχὴν τῶν πολιτῶν κατεστήσατο. [Soph. Œd. T. 941. " Palladas 77. Dionys. H. 1, 259. 494. Toup. Opusc. 1, 104. ad Lucian. 1, 313. Ἐγκρ. ἀφροδισίων καὶ γαστρὸς, Xen. Mem. 1, 2, 1." Schæf. Mss.] Ἐγκρατῶς, Potenter, Cum potentia: ἄρχειν, ἔχειν τὴν ἀρχὴν, Firmum habere imperium. Aristot. Pol. 3. Ἐπεὶ γὰρ ἐγκρ. ἔσχον τὴν ἀρχὴν οἱ Ἀθηναῖοι, ἐταπείνωσαν τοὺς Σαμίους καὶ Λεσβίους παρὰ τὰς συνθήκας, Postquam firmum habuerunt imperium, Bud. At VV. LL. e Thuc. (1, 76.) afferunt Ἐγκρ. ἄρχειν pro Imperiose dominari; et ἐπέρχεσθαι, (6, 92.) vertunt Acerrime: ἀντιλαμβάνεσθαι, Firme prehendere, Tenaciter prehendere. || Continenter, Cum continentia, Utendo continentia. [" Act. Traj. 1, 255. Toup. Opusc. 1, 383. ad Charit. 384." Schæf. Mss. Polyb. 1, 79, 5. Ἐγκρατέως, Theocr. 25, 266.] Ἐγκράτεια, Continentia, Temperantia, Xen. Ἀπ. 1, (5, 4.) Ἐγκράτειαν ἀρετῆς εἶναι κρηπῖδα, Aristot. Eth. 7, 4. Καὶ ἡ ἐγκρ. ἡ τοῦ σώφρονος. Sed cum gen. frequenter, sicut et ἐγκρατὴς, et tum exp. etiam Abstinentia. Isocr. Τούτων ἐγκρ. ἄσκει πάντων ὑφ' ὧν κρατεῖσθαι τὴν ψυχὴν αἰσχρὸν, Exerce abstinentiam ab iis rebus, i. e. Assuefacias te abstinentiæ: sunt tamen et qui exp. simplicius Abstinere. Apud Eund. Ἐγκράτειαν ἄσκει κέρδους, exp. Temperantiam a lucro exerce; sed ab aliis melius, Continentiam exerce a cupiditate lucri. Possis etiam reddere, Impera cupiditati lucri, Ne lucro dedita sit mens tua. || Imperium, Ditio, VV. LL. [Xen. K. Π. 8, 1, 36.] Ἐγκρατεύομαι, ut ab ἀκρατὴς fit ἀκρατεύομαι, Continens sum, Continentia utor, Me contineo, Sum abstinens, 1 ad Cor. 7, 9. Εἰ δὲ οὐκ ἐγκρατεύονται, γαμησάτωσαν, Si autem se non continent, Sin continentiæ dono instructæ non sint: 9, 25. Πᾶς δὲ ὁ ἀγωνιζόμενος πάντα ἐγκρατεύεται, ubi πάντα ἐγκρατεύεται exp. In omnibus est continens: quod tamen alio pertinet, quam illud alterum ἐγκρατεύονται: refertur enim hic ἐγκρατεύεσθαι ad exquisitam gymnastarum diætam, propter quam certis cibis utebantur, a multis abstinentes. Huc pertinet

et ἀναγκοφαγία eorum. [" Thom. M. 30. Phryn. Ecl. 192. Thom. M. 30. 520. Wakef. Herc. F. 1369." Schæf. Mss. * Ἐγκράτευμα, Jambl. V. P. §. 72. * Ἐγκρατευτὴς, Lobeck. Phryn. 442. * Ἐνεγκρατεύομαι, Schleusn. Lex. V. T. * " Προεγκρατεύομαι, Basil. Homil. 1. de Jejun. 130." Boiss. Mss.] Ἐγκρατέω, Contineo me, i. e. Continens sum, VV. LL., non allato hujus signif. exemplo. Sed additur e Plut. de Fortuna, Ἐγκρατῶ τῇ πενίᾳ, pro Persevero in paupertate. " Ἐγκρατῆσαι, Hesychio est καρτερῆσαι." [I. q. κρατέω, cum gen., Stob. Serm. 1. p. 17. Sch. * " Ἐγκράτησις πνεύματος, Diog. L. 6, 7, 7." Corai. Mss. * " Ἐγκρατητὴς, Nomen hæreticorum, Clem. Alex. 158. 305. 765. Orig. c. Cels. 281." Kall. Mss. * " Ἀνεγκρατίστως, Astrologus Anon. Ms. Τὸ βουλόμενον ἐργάζεται ἀνεγκρ." Boiss. Mss.]

Ἐπικρατὴς, In potestate sua habens, Potens alicujus rei, Compos. Et compar. ἐπικρατέστερος, Potentior, Superior. [" Fischer. Ind. Palæph. Potens, Hom. T. 1. p. 2. Ern. Κατὰ τὸ ἐπικρατέστερον, Diod. S. 2, 539." Schæf. Mss. Memnon c. 20.] Ἐπικρατῶς, ET Ἐπικρατέως poetice, Potenter, Præpotenter, Valide, Prævalide, Hesiod. (Α. 321.) Πάλλεν ἐπικρατέως, Vibrabat valide: Et ἐπικρατέως πρὸς μῦθον ἔειπε, (Ἐργ. 1, 204.) Vehementibus s. Acribus verbis est prosecutus. [Il. Π. 81.] Ἐπικράτεια, Potestas, Imperium, Ditio, Plato Epist. 7. (p. 147.) Εἰς τὴν Καρχηδονίων ἐ. ἐκφυγὼν φθάνει, Xen. (Ἱερ. 6, 13.) Ὅ, τι γὰρ ἄν τις λάβῃ παρὰ τοῦ τυράννου, οὐδεὶς οὐδὲν αὐτοῦ νομίζει, πρὶν ἂν ἔξω τῆς τούτου ἐπικρατείας γένηται, Priusquam extra ejus ditionem fuerit: [K. Α. 7, 6, 31. " Diod. S. 1, 631. 674. 680. ad 2, 60. ad Herod. 653. Toup. Emendd. 1, 186." Schæf. Mss.] Ἐπικρατέω, Prævaleo: in qua signif. citat Bud. e Polyb. (1, 11, 10.) Ex Isocr. autem pro Potior: quo accipitur modo et a Thuc. 1, (30.) Ἐπεκράτουν τῆς θαλάσσης. Ex Eod. (1, 2.) affertur in VV. LL. ἐπικρατεῖν τροφῆς, pro Adipisci victum. Exp. etiam Dominium et imperium obtineo in Plut. Παρέδωκαν ἑαυτοὺς καὶ νήσους καὶ πόλεις ὧν ἐπεκράτουν. Item, In ditionem accipio, Vinco, Subigo, in Thuc., Ὥστε ῥᾷον ἤδη αὐτῶν οἱ πρόσοικοι ἐπεκράτουν: necnon in Paus., Αὐτός τε Μακεδονίας τῆς ἄνω καὶ τῶν Θεσσαλῶν ἐπεκράτησε. Rursum pro Vinco, Supero, in Isocr. ubi non itidem genitivo, sed accusativo jungitur, (ad Dem. fin.) Μόλις γὰρ ἄν τις ἐκ ταύτης τῆς ἐπιμελείας τὰς τῆς φύσεως ἁμαρτίας ἐπικρατήσειεν. Et ἐπικρατεῖσθαι, Vinci, Imperio et ditioni subditum esse. At ἐπικρατεῖν pro Vincere, i. e. Exuperare, Prævalere, in Gal. de Simpl. Pharm. 8. Ὅσος μικτῆς οὐσίας ὑπάρχει ψυχρᾶς καὶ θερμῆς, ἀμφοῖν λεπτομερῶν· ἐπικρατεῖ δὲ τῆς θερμῆς ἡ ψυχρά. Sic ἐπικρατεῖσθαι ap. Eund. κατὰ Τόπ. 2. Τὸ δὲ ὄξος ἀποκρουστικήν τε ἅμα καὶ λεπτυντικὴν, ἀλλὰ καὶ διαφορητικὴν ἔχει δύναμιν, ὡς ἂν ἐπικρατούμενον ἐν τῇ κράσει, λεπτομερεῖ ψυχρότητι. || Ἐπικρατέω, Invalesco, ea signif., qua dicitur mos invaluisse, s. consuetudo. Bud. || Cohibeo, Coerceo, vide Ἐπικρατητικός. [Hesiod. Α. 308. " T. H. ad Plutum p. 356. Anton. Lib. 208. Verh., Ruhnk. Ep. Cr. 25. Toup. ad Longin. 313. Wyttenb. Select. 370. ad Herod. 303. 346. 492. (4, 149.)" Schæf. Mss. Od. P. 320.] Ἐπικράτησις, Prævalentia, Præpollentia, Bud. afferens e Diog. L. 461. Ψυχὴν δὲ, κρᾶμα ὑπάρχειν ἐκ τούτων κατὰ μηδενὸς ἐ. [Greg. Naz. 2, 199. " Dio Chrys. 2, 177. Schol. Il. B. 177. Potestas, Imperium, Stob. 78, 3. * Ἐπικρατητέος, Clem. Alex. 191." Kall. Mss. * Ἐπικράτητος, unde * " Δυσεπικράτητος, Marcus Eremita p. 54." Boiss. Mss.] " Ἐπικρατήτωρ, ap. " Astrologos dici fertur ἀστὴρ, cujus in themate maxi- " mæ vires sunt." Ἐπικρατητικὸς, ab illa signif., quæ ultima data fuit verbo ἐπικρατεῖν, Cohibendi s. Coërcendi vim habens; aut sistendi: δύναμις, Facultas sistendi alvum, cui opp. ὑπακτικὴ δύναμις, Facultas subducendi, in isto l. qui affertur e Gal. Pharm. Simpl. 11. Ὁ γεμὴν τῶν ἀλεκτορίδων ἁπλοῦς ζωμὸς ἐπικρατητικῆς ἐστὶ δυνάμεως, ὥσπερ ὁ τῶν παλαιῶν ἀλεκτρυόνων, ὑπακτικῆς. Quod eod. extulit modo P. Ægin.: nisi quod ἐπικρατητικὸς et ὑπακτικὸς ζωμὸς dixit pro ἐπικρατητικῆς et ὑπακτικῆς δυνάμεως, l. 7. Καὶ ὁ τοῦ παλαιοῦ δὲ ἀλεκτρυόνος ζωμὸς σὺν ἁλσὶν ἐπὶ πλεῖστον ἐψηθέντος, ὑ. γίνεται· ὁ δὲ τῆς ἀλεκτορίδος, τοὐναντίον ἐ. Vide et Ἐπικρατικός. || Gramm. vocab.: ῥήματα, q. d. Obtentiva verba, i. e. Quæ Obtinendi signif. habeut. [" Casaub. ad Athen. 143." Schæf. Mss. * Ἀντεπικρατέω, Strabo 16. p. 1081. Dio Cass. 37. p. 32., 44. p. 253., 55. p. 568. * " Ἀντεπικράτεια, (sic,) Stob. Ecl. Phys. 416." Kall. Mss. * Κατεπικρατέω, Schol. Ven. Il. Θ. 109. * " Προσεπικρατέω, Dio Cass. 398." Wakef. Mss. * Ἐπικρατεύω, Stob. Ecl. 1, 16.]

[* Εὐκρατὴς, unde] " Εὐκρατῶς ἔχει, Obtinet ac " firmare potest: ex Aristot. Probl." [* " Εὐκρατοῦσθαι, Tzetz. ad Lycophr. 177." Boiss. Mss.]

Ἰσοκρατὴς, Æquali robore præditus s. potentia, Æque pollens, Herod. 4, (26.) de Issedonibus, Ἰσοκρατέες, ὁμοίως αἱ γυναῖκες τοῖσι ἀνδράσι, Philo de Mundo, Ἰσοκρατὴς ἡ τῶν στοιχείων μεταβολή. Apud Eund. Τὸ δ' ἰσοκρατὲς, ἀκλινοῦς βεβαιότητος καὶ ἀσαλεύτου αἴτιον. At Ἰσοκράτης, Isocrates, Nom. proprium. [* " Ἰσοκρατῶς, Æqua vi, Philo J. 1, 198." Wakef. Mss. Lobeck. Phryn. 526.] Ἰσοκράτεια, Ἰσοκρατία, Æquale imperium, Herod. (5, 92.) de republica, in qua est æqualis omnium potentia. [* Ἰσοκρατικὸς, Schol. Eur. Med. 217. * Ἀνισοκρατέω, Non vires pares habeo, Sext. Emp. 647.]

[* " Μεγαλοκρατὴς, Epigr. Agathiæ 49." Schæf. Mss. * " Μεγακράτης, Theod. Prodr. Extr. des Mss. 8, 207." Kall. Mss.]

[* Μονοκρατὴς, Theod. Prodr. Ep. p. 98. * Μονοκρατία, Greg. Naz. 2. p. 165.]

Παγκρατὴς, Omnipotens. Dicitur de Deo, sicut et παντοκράτωρ. Sophocli autem epith. est etiam ὕπνου, Somni, (Aj. 675.) παγκρατὴς ὕπνος Λύει πεδήσας: (Œd. C. 609.) χρόνου, i. e. Temporis. [" Wakef. Phil. 986." Schæf. Mss. Æsch. Pr. 389. Aristoph. Θ. 324. * Πάγκρατος, Schol. ibid.]

Παγκράτιον, τὸ, Athletici certaminis genus; sed quo respicientes Græci id nominis illi imposuerint, controversum est, ut declarabunt seqq.: nam quid sit παγκράτιον, ita docet Bud. prior. Ann. in Pand. 217. Est igitur παγκράτιον Certaminis genus, ex eo dictum, ut videtur, quod advocatis omnibus corporis viribus omniumque nervorum contentione transigitur. Calcibus enim etiam et cubitis non modo pugnis pancratiastæ utebantur, omnique petendi æmulum prehendendique modo. Lucian. de Gymn., Anacharsin Scythen his propemodum verbis Solonem de institutis Atheniensium rogitantem ut admirabundum inducit, Quam tandem ob rem, o Solon, juvenes vestri hæc faciunt? Quidam enim eorum mutuo se supplantant, quidam obstricta gula strangulant, nonnulli inter se vi flectuntur, et in cœno more suum volutati, mutuo se conspergunt. Jam primum positis vestimentis pingui alter alterum affricantes placidissime, mox nescio qua vi impulsi obtrudunt invicem sese, nutatu obversario, frontesque oblidunt, pecudum more inter se obarietantes: et ecce tibi cruribus hic illum tollens, humi allidens, mox in eum sese librans erigi ultra non sinit in cœno proculcatum, cruribusque comprehensum, cubitis in ventrem connixus fœdissime miserum angit, et reliqua, quæ ille de exercitamentis Græcorum luculentissime prosequitur. E quibus apparet, hujusmodi colluctationes in cœno et arena exerceri nudis corporibus solitas esse. Et paulo inferius in persona Solonis, Hujusmodi autem, inquit, exercitamentorum id, quod in cœno exercetur, πάλη, i. e. Lucta, vocatur; qui vero in pulvere exercentur, ipsi quoque luctantur: cum vero feriunt vicissim concertatione arrectaria, παγκράτιον dicitur: (8.) Τὸ δὲ παίειν ἀλλήλους ὀρθοστάδην, παγκρατιάζειν λέγομεν. Et rursus, (c. 3.) Οἱ δὲ ὀρθοστάδην κεκονιμένοι, καὶ αὐτοὶ παίουσιν ἀλλήλους προσπεσόντες, καὶ λακτίζουσιν. Qui autem, inquit, arrecti pulvere obsiti sunt, feriunt et ipsi alter alterum petentes procursu calcitratuque. Quintil. 2. Si vero liberalior natura contigerit, et in qua merito ad spem oratoris simus aggressi, nulla dicendi virtus omittenda est: sicut ille exercendi corpora peritus, non, si docendum pancratiasten susceperit, pugno ferire vel calce tantum, aut nexus modo, atque in iis certos aliquos docebit, sed omnia, quæ sunt ejus

certaminis. Sunt qui Pancratiastas pro Pentathlis intelligi velint, i. e. iis, qui quinque illa antiqua certamina Græciæ obierunt et vicerunt, *παγκρατιάζοντας πάντων κρατοῦντας* intelligi volentes, Omnium victores: idque Hermolaus Emendd. 34. scripsit. Quod unde acceptum sit, nescio. Suid. certe Pancratiastem manibus pedibusque pugnantem interpr. Plin. 34. Fecit et Satyrum admirantem tibias, et Minervam, Delphicos pentathlos, pancratiastas. Gell. 12. Panætii sententiam quandam referens, Vita autem, inquit, hominum, qui ætatem in medio rerum agunt, ac sibi suisque esse usui volunt, pericula negotiaque ex improviso assidua et prope quotidiana fert. Ad ea cavenda atque declinanda perinde esse oportet animo semper promto atque intento, ut sunt athletarum, qui pancratiastæ vocantur; nam sicut illi ad certandum vocati, projectis ante brachiis consistunt, caputque et os suum manibus oppositis, quasi vallo, præmuniunt, membraque eorum omnia, priusquam pugna mota est, aut ad vitandos ictus cauta sunt, aut ad faciendos parata: ita animus atque mens viri prudentis, consilia cogitationesque contra fortunæ verbera, contraque insidias iniquorum, quasi manus et brachia prætendens. Aliqui tamen ap. Græcos *παγκράτιον*, *πένταθλον* interpr., Pancratium, Pentathlum, nempe *πυγμὴν*, Pugillatum, *δρόμον*, Cursum, *δίαλμα*, Saltum, *δίσκον*, Discum, *πάλην*, Luctam: quos Hermolaus secutus est.

Hæc Bud.: quorum ego nihil omittere hic volui, ut quid illis a me adderetur, lector cognosceret. Dico igitur *παγκράτιον* esse Certamen mixtum e pugillatu et lucta; idque testari cum alios, tum Plut. (8, 529.) quo quærit *εἰ πρεσβύτατον ἡ πάλη τῶν ἀγωνισμάτων*: ita enim ibi legitur, *Οὔτε γὰρ δρόμον οὔτε πυγμὴν ἐν παλαίστραις διαπονοῦσιν, ἀλλὰ πάλης καὶ π. τὸ περὶ τὰς κυλίσεις*: quibus subjungit, *Ὅτι γὰρ μέμικται τὸ π. ἔκ τε πυγμης καὶ πάλης, δῆλον.* Sed et Niceph. Greg. quendam locum enarrans libelli Synesii de Insomniis, postquam quinque certamina enumeravit, *πυγμὴν, πάλην, δρόμον, ἀκόντιον* et *δίσκον*, subjungit, *παγκράτιον* aliud quiddam fuisse, compositum sc. e pugillatu et lucta, *σύνθετον ἐκ πυγμῆς καὶ πάλης*: siquidem ei, qui *παγκρατιάζειν* vellet, et iis artibus quæ in lucta et iis quæ in pugillatu receptæ essent, licuisse uti. Artemid. autem scribit 1, 64. *Παγκράτιον τὰ αὐτὰ τῇ πυγμῇ σημαίνει πλὴν τῆς βλάβης.* Pulcre autem totum hujusmodi certaminis artificium describitur et a Philostr. Icon. 2, (6.) in Arrichione, juverit autem hæc cum iis, quæ e Luciano antea fuerunt allata, conferre: *Οἱ παγκρατιάζοντες*, inquit, *κεκινδυνευμένῃ προσχρῶνται τῇ πάλῃ· δεῖ γὰρ αὐτοῖς ὑπτιασμῶν τε, εἰ μὴ εἰσιν ἀσφαλεῖς τῷ παλαίοντι, καὶ συμπλοκῶν, ἐν αἷς περιγίνεσθαι χρὴ οἷον πίπτοντα· δεῖ δὲ αὐτοῖς καὶ τέχνης εἰς τὸ ἄλλο τε ἄλλως ἄγχειν. Οἱ δὲ αὐτοὶ καὶ σφυρῷ προσπαλαίουσι, καὶ τὴν χεῖρα στρέβλοῦσι, προσόντος τοῦ παίειν καὶ ἀνάλλεσθαι. Ταυτὶ γὰρ τοῦ παγκρατιάζειν ἔργα πλὴν τοῦ δάκνειν ἢ ὀρύττειν.* Quibus subjungit hæc, *Λακεδαιμόνιοι μὲν οὖν καὶ ταῦτα νομίζουσιν, ἀπογυμνάζοντες, οἶμαι, ἑαυτοὺς εἰς τὰς μάχας. Ἠλεῖοι δὲ ἀγῶνες ταυτὶ μὲν ἀφαιροῦσι, τὸ δὲ ἄγχειν ἐπαινοῦσι.* Sed quod hic dicitur de Lacedæmoniis, non convenit cum iis, quæ a Plut. scribuntur (6, 718.) *Πυγμὴν δὲ καὶ παγκράτιον ἀγωνίζεσθαι ἐκώλυσεν (ὁ Λυκοῦργος,) ἵνα μηδὲ παίζοντες ἀπαυδᾶν ἐθίζωνται.* Pro eo autem, quod scribit *περὶ τοῦ δάκνειν*, de mordendo, facit Lucian. Demonacte (49.) hunc enim refert, cum videret multos athletas *κακομαχεῖν*, et præter legem certaminis, non *παγκρατιάζειν*, sed *δάκνειν*, dixisse, Non immerito hujus temporis athletæ vocantur lenones ab iis, qui eos comitantur. Ceterum ut in illo Plut. l., quem modo protuli, *πυγμὴ* et *παγκράτιον* separantur, sic et in isto Plat. *παγκράτιον* distinguitur et a *πυγμὴ* et a *πάλη*, de LL., Π. *ἡσυχὴς, ἢ πυγμὴν, ἢ πάλην*, Qui in pugili certamine, aut lucta, aut utroque se exercuit, Ficin. Sed melius vertisset, si dixisset, Aut utroque simul. ["Alcæus Mess. 9. et Jacobs." Schæf. Mss. Pind. 'I. 4, 77. Theocr. 24, 110. Vide Salmas. Exerc. 205.] *Παγκρατιάζω*, Certo pancratio; quod certaminis genus quale fuerit, satis multis declaratum modo fuit: simul vero et quidam Il. allati, in quibus extat hoc verbum. [Philo J. 869. Gell. 13, 27. "Ad Paus. 378. ad Lucian. 1, 783." Schæf. Mss.] *Παγκρατιαστὴς* ab hoc ipso verbo factum, Athleta, qui pancratio certare solet, peritus certandi pancratio. At Bud. sicut vocem *παγκράτιον*, sic et *παγκρατιαστὴς* generalius exposuit. Inter athletas etiam erant, inquit, qui *ἀκροχειρισταὶ* dicebantur, Summis inter se manibus depugnantes, nullo complexu hærentes ut palæstritæ. Erant et *παγκρατιασταὶ*, Qui manibus pedibusque, quasi omni ope, omnibusque, ut dicitur, ungulis connixi certabant. Hæc ille, distinguens *ἀκροχειριστὰς* a Pancratiastis, quos tamen J. Poll. distinxisse non videtur, ut paulo post docebo. At Herm. Barbarus et Volaterranus dici *παγκρατιαστὴν* putarunt Qui vicisset quinque illis certaminibus, quæ paulo ante enumerata fuerunt. Plato de Rep. 1. (p. 170.) *Πολυδάμας ἡμῶν κρείττων ὁ π.*, Plut. (7, 896.) *Πύκται δὲ παγκρατιασταῖς φίλιοι, καὶ δολιχοδρόμοι παλαισταῖς εὐμενεῖς εἰσὶ, καὶ συναγωνιῶσι, καὶ σπουδάζουσιν ὑπὲρ ἀλλήλων.* J. Poll. autem videtur intellexisse DICI *Πάμμαχοι* quoque de pancratiastis; nam postquam de iis loquens, et eorum describens *ἔργα*, dixit *σκιαμαχεῖν*, et *ἀκροχειρίζεσθαι, ἀκροχειρισμὸς*, item *ἄγχειν*, et *ἀποπνίγειν*, et *λὰξ ἐνάλλεσθαι*, et *λακτίζειν*, subjungit, *Ἐπὶ δὲ τούτων εἴποις ἂν ὡς εἰσὶ πάμμαχοι*, et affert e Plat. *Τοῦτο ἀρεστὸν κομιδῇ παμμάχῳ, κατὰ τοὺς Ἀκαρνᾶνας π.* Observandum est autem in illo Poll. l. non solum tribui pancratiastis *τὸ ἄγχειν*, etc. sicut a Luciano et Philostr., sed et *ἀκροχειρίζεσθαι*: cum tamen Bud in l., quem modo protuli, *ἀκροχειριστὰς* distinguat a Pancratiastis. ["Fac. ad Paus. 2, 33." Schæf. Mss.] *Παγκρατιαστικὸς*, Ad pancratiasten pertinens. [Plato Euthyd. 272.] *Παγκρατιαστικῶς*, Pancratiastice, More pancratiastarum: quod adverbium ab J. Poll. nomini illi *παγκρατιαστικὸς* subjungitur. Suspicor autem ex hoc *παγκρατιαστικῶς* reponendum esse Pancratiastice ap. Plaut. Bacchidibus, ubi legimus Valere pancratice, pro Firmissima esse valetudine. [Schol. Pind. N. 3, 23.] "*Διαπαγκρατιάζω*, Pancratio certo cum." [Plut. 9, 234.] *Παγκρατιάζειν* quid proprie significet, declaratum modo fuit; sed sciendum est Synes. a proprio usu deflectentem, usum esse hoc verbo pro In omnibus certaminibus victorem esse, Victoriam ex omnibus certaminibus reportare, *κατὰ πάντας ἀγῶνας κρατεῖν καὶ νικᾷν*, si Niceph. Gregoræ credimus. *Παγκράτιον* est et Nomen herbæ, VV. LL. e Diosc. [2, 203. Scilla maritima radice rubra Linnæi. * *Παγκρατιάροι*, Gl. Pancratiarii.]

[* *Παντοκρατὴς*, Anon. H. in Virg. 17. * "*Παντοκράτως*, (sic,) Inscr. ap. Murat. p. 51." Kall. Mss.]

Περικρατὴς, Compos: *Μόλις ἰσχύσαμεν περικρατεῖς τῆς σκάφης γενέσθαι*, Act. 27, (16.) Scaphæ compotes fieri. Sonant autem Gr. illa verba perinde ac si quis dicat, Vix nobis satis virium ad retinendam navim fuit. At vet. Interpres, Potuimus vix obtinere scapham. ["Simmias 5." Schæf. Mss. Opp. 'A. 4, 540.] *Περικρατέω*, Obtineo, Dominor, Evinco, VV. LL.: Bud. autem *περικρατεῖν* a Basil. 331. poni ait pro *περιγίνεσθαι*. [Plut. 8, 89. "Abresch. Lectt. Aristæn. 226." Schæf. Mss.]

[* *Πολυκρατὴς*, Æsch. Choëph. 404.] "*Πολυκρατία*, Multorum potestas: vel Multa potestas. "*Πολύκρατον*, Gal. ap. Hippocr. esse dicit *τὸ κρατιόγονον ὀνομαζόμενον*. Sed quidam Codd. *πολύκαρπον* habent." ["*Πολύκρατος*, Theod. Prodr. 397. sed Gaulm. p. 990. vocem hanc nihili censens conjicit *πολυκεράτοιο μόσχου* pro *πολυκράτυιο*." Elberling. Mss. * "*Πολυκρατέω*, Eunapius in Epiphanio." Schn. Lex.]

Compp. in ωρ desinentia.

Ἀκράτωρ, Impotens, Incontinens, pro *ἀκρατὴς*: *θυμοῦ, ὀργῆς*, Impotens iræ, sicut *ἀκρατὴς θυμοῦ*. At Philo dixit, *Ἀκράτωρ ὑπ' ὀργῆς αὐτὸς αὑτοῦ γενόμενος*, pro Cum præ ira exisset e potestate, e mentis potestate: ut contra *ἐγκρατὴς αὑτοῦ* dicitur Compos mentis. Sic autem et ap. Dion. Cass. legitur, *Ἀκράτορες ἑαυτῶν καὶ παρὰ τὸ προσῆκον γίνονται.* Quidam

innominatus ap. Suid. Ἀκράτωρ ἑαυτοῦ ὢν ἐσήλατο ἐς τὸν νεών. Idem, Ἦν δὲ οἴνου τε ἀκράτωρ καὶ τῶν ἄλλων ἡδονῶν. Idem, Φιλοχρημάτω τε ἥστην καὶ ἡδονῶν ἀκράτορε, ubi plane eod. modo ἡδονῶν ἀκράτωρ dicitur, quo ἡδονῶν s. ἐπιθυμιῶν ἀκρατὴς, Incontinens voluptatum et cupiditatum. Sed perperam a Suida miscetur ἀκράτωρ habens gen. ἑαυτοῦ, cum ἀκράτωρ habente genitivos alterius generis, cum ἀκράτωρ ἑαυτοῦ sit, uti dixi, Qui e potestate exiit, Impotente animi motu percitus, etiam brevius Impotens mentis. Invenitur autem ἀκράτωρ et sine adjectione pro Incontinens ap. Philon. V. M. 1. Καὶ οἱ λίαν αὐτῶν ἀκράτορες μεταβάλλουσι πρὸς ἐγκράτειαν. || Soph. Phil. (485.) προσπιτνῶ σε γόνασι, καίπερ ὢν Ἀκράτωρ ὁ τλήμων, χωλὸς, Schol. ἀσθενὴς, Imbecillus: ut et ἀκρατὴς ab Hes. exponi dictum est antea. Sciendum est autem rarissimum esse ἀκράτωρ in altera etiam signif., at contra ἀκρατὴς frequentissimum: aut, si mavis, rarissimum esse præ altero ἀκράτωρ. [Arrian. Anab. 6, 25. Plato de Rep. 9, 6. p. 325.]

[* Ἀριστοκράτωρ, ὁ, ἡ, unde * Ἀριστοκρατορικὸς, Phot. Bibl. p. 519.]

Αὐτοκράτωρ, ὁ, ἡ, Qui suo ipse arbitrio s. pro suo arbitratu, et quasi pro eo, quod obtinet imperio de re aliqua statuit. Bud. exp. Qui liberam habet plenamque rei constituendæ potestatem, afferens e Dem. Αὐτὸς αὐτοκράτωρ τῶν εἰς τὸν πόλεμον, Thuc. (3, 62.) cum gen. itidem pro Qui sui est arbitrii, Καὶ ἡ ξύμπασα πόλις οὐκ αὐτοκράτωρ οὖσα ἑαυτῆς τοῦτ' ἔπραξε. Et αὐτοκράτωρ δύναμις, item ἐξουσία, e Polyb. (6, 14, 2.) Merum imperium, Plena et summa potestas. Item αὐτοκράτορες πρέσβεις, πρεσβευταὶ, Legati, qui cum potestate mittuntur, quibus libera mandata de summa rerum dantur. Item αὐτοκράτορες Xen. οἱ ἔφηβοι et οἱ νέοι, Qui suæ tutelæ facti sunt; nam quod dicit Xen. Ἀπ. 2, (1, 21.) de Hercule Prodici loquens, Ἐν ᾗ (ἥβῃ) οἱ νέοι ἤδη αὐτοκράτορες γιγνόμενοι δηλοῦσιν εἴτε τὴν δι' ἀρετῆς ὁδὸν τρέψονται κ. τ. λ., Bud. vertit, Qua in ætate adolescentes jam suæ tutelæ facti, statim præ se ferunt utram viam inituri sint. [Cf. Horat. A. P. 161.] Subjungit autem, se putare hanc istorum verborum αὐτοκράτορες γιγνόμενοι esse signif., etiamsi Cic. in primo Offic. aliter ea vertat. At ego contra non existimo Cic. verba illa interpretari voluisse: nulla certe interpretationis agnosco vestigia. Si cui autem totum Xen. l. cum Cic. interpretatione conferre libeat, videat Cic. Lex. Locos autem Budæi, in quibus agit de nomine isto αὐτοκράτωρ, habes Comm. 43. 280. ITEM Αὐτοκρατὴς ead. signif. sc. Qui sui juris est, pro suo arbitrio de re aliqua statuit, Plut. (7, 680.) Ἀδεσπότους καὶ αὐτοκρατεῖς τοὺς θεοὺς ὄντας, Liberos suique juris. Sed ut ἀκράτωρ dixi multo minus usitatum esse quam ἀκρατὴς, ita dico versa vice, αὐτοκράτωρ multo esse usitatius quam αὐτοκρατὴς. Utuntur tamen illo et Christiani Theologi; nam ap. Greg. de Homine p. 36. αὐτοκρατὴς est i. q. αὐτεξούσιος. Utitur et Damascenus περὶ τῶν ἰδιωμάτων τῆς θείας φύσεως loquens. Philo autem τὸ αὐτοκρατὲς appellavit substantive Liberam potestatem, Παρθένων δὲ καὶ γυναικῶν τὸ περὶ τὰς εὐχὰς αὐτοκρατὲς ἀφεῖλετο. [Plut. 7, 920. 8, 916. 9, 287.] || Αὐτοκράτωρ, Imperator, i. e. Cæsar: quæ nominis αὐτοκράτωρ signif. posterioribus tantum sæculis in usu fuit, Lucian. (1, 738.) Μεγάλῃ τῇ φωνῇ, Χάριν οἰδά σοι, ἔφη, ὦ αὐτοκράτωρ, ὅτι κακῶς καὶ ἀδίκως ἐδίκασας, ubi appellat αὐτοκράτορα, quem nominarat σεβαστόν. Frequens est iste nominis αὐτοκράτωρ usus ap. Herodian. et Plut., qui tamen alicubi addit et Καῖσαρ, Cæsar: ut in iis, quæ præfatur suo Apophthegmatum opusculo, ad Trajanum, Ὦ μέγιστε αὐτοκράτορ, Καῖσαρ Τραϊανέ. [" Dionys. H. 2, 1243. Lobeck. Aj. p. 225. ad Corn. Nep. 116. ad Herod. 389. Legatus, ad Diod. S. 1, 422. Argum. Aristoph. Λ. Imperator, ad Diod. S. 2, 538. Αὐτοκρ., ἡ, ibid. 114. 323. 463. Dionys. H. 1, 357. 2, 1229." Schæf. Mss.] Αὐτοκρατορία, Imperium ejus, qui αὐτοκράτωρ appellatur, i. e. Cæsar, Joseph. A. J., Ἐπὶ Κλαυδίου Καίσαρος αὐτοκρατορίας, Sub Claudii Cæsaris imperio, Imperante Claudio Cæsare. [" Const. Manass. Chron. 71. 72. 86. 91." Boiss. Mss.] Αὐτοκρατορικὸς, E libero arbitrio manans, proficiscens: ὁρμαὶ, Basil. Hexaem. Liberi arbitrii impetus, Bud. || Imperatorius, Cæsareus, Pertinens ad imperatorem, i. e. Cæsarem: ἀρχὴ, Herodian. 7, (10, 12.) Imperatoria dignitas. Αὐτοκρατορικῶς, ut Agere aliquid αὐτοκρατορικῶς, Pro suo arbitratu, arbitrio; More eorum, qui sunt αὐτοκράτορες, i. e. Plenam potestatem merumque imperium obtinent. In VV. LL. citatur e Plut. (Anton. 15.) pro Imperiose. [* Αὐτοκρατορεύω, Dio Cass. 69. p. 789. * Αὐτοκρατορὶς, sc. πόλις, Joseph. A. J. 18, 2, 1. * " Αὐτοκρατόρισσα, Murator. Inscr. p. 268." Boiss. Mss. " Anna C. 463. * Αὐτοκρατορόθεν, 363." Kall. Mss. * Αὐτοκράτειρα, Orph. H. in Eum. 8.]

[* Μεγαλοκράτωρ, 3 Macc. 6, 12.]

" Μονοκράτωρ, Qui solus rerum potitur, Qui solus " imperium tenet: μονάρχης. Unde Μονοκρατορία, " Suidæ i. q. μοναρχία." [" Const. Manass. Chron. p. 48. 90. 105. 110. 129." Boiss. Mss.]

[* Παγκράτωρ, Greg. Naz. 2, 276. * " Παγκρατορικὸς, Dionys. Areop. 243." Kall. Mss.]

Παντοκράτωρ, Omnipotens, Solius Dei epith. Extat ap. LXX. item in N. T. [" Jo. Diacon. Carm. in Bandini Anecd. 344." Boiss. Mss.] Παντοκρατορία, q. d. Omnipotentia. [" Matth. Lectt. Mosq. 2, 55." Boiss. Mss. Sirach. 19, 20. Ed. Compl.] Παντοκρατορικὸς, Ad omnipotentem Deum pertinens, Ad divinam omnipotentiam, Ab omnipotente Deo proficiscens: ἕδρα, ῥίζα, Dionys. Areop. [Clem. Alex. Strom. 564, 17. * Παντοκράτειρα, Orph. H. in Natur. 4. in Proserp. 10.]

[* " Πτηνοκράτωρ, Jo. Diacon. Carm. in Bandini Anecd. 125. 138." Boiss. Mss.]

[* " Σεβαστοκράτωρ, Dignitas secundo filio imperatoris collata, Montf. Palæogr. 47." Kall. Mss.]

Κρατέω, Imperium obtineo, Impero, Dominor, Potior, Il. A. 288. Πάντων μὲν κρατέειν ἐθέλει, πάντεσσι δ' ἀνάσσειν, Π. 172. αὐτὸς δὲ μέγα κρατέων ἠνασσε. Rursum A. (78.) ὃς μέγα πάντων Ἀργείων κρατέει, καί οἱ πείθονται Ἀχαιοί. Et cum dat. Od. Λ. 484. νῦν αὖτε μέγα κρατέεις νεκύεσσιν Ἐνθάδ' ἐὼν. Dicitur autem paulo post ead. signif., ἀνάσσειν νεκύεσσι. Sed minus usitata est hæc constr. cum dat., atque adeo prorsus inusitata in oratione soluta. Soph. (Ant. 349.) κρατεῖν τῶν θηρίων, [θηρὸς,] In feras imperium obtinere: κρατῶ τῆς θαλάσσης, Thuc. Mari dominor, Maris imperium obtineo, quod et uno verbo dicitur θαλασσοκρατῶ: redditur etiam Mare teneo. Thuc. 3, (6.) Τῆς δὲ γης τῆς μὲν ἄλλης ἐκράτουν οἱ Μιτυληναῖοι, Potiebantur: 1. Τοῦ τε ποταμοῦ κρατοῦντες. Et κρατῶ τῶν πραγμάτων, Dem., ut supra ἐγκρατὴς εἰμι τῶν πραγμάτων, Potior rerum. Apud Eund. κρατεῖν τῶν χρημάτων, Potiri pecuniis, In potestate habere pecunias, Possidere pecunias. || Et, Δόξαντες της προθέσεως κεκρατηκέναι, Act. 27, (13.) Visi sibi propositi compotes esse. Item, κρατῶν ἑαυτοῦ, e Plat. pro Compos sui, Liber. || Superior sum, Vinco, Supero, Plut. Alex. Τὰ γὰρ τῶν ἡττωμένων εἶναί τε δεῖ καὶ προσαγορεύεσθαι τοῦ κρατουντος. Et κρατοῦμαι, Vincor: unde κρατεῖσθαι et ἀηττήτους εἶναι opp. ap. Isocr. Interdum autem additur accus. personæ, vel etiam rei: Κρατήσαντες τοὺς Ῥωμαίους: et, Πῶς ἂν οἰηθείημεν τὸν τοιοῦτον τοὺς πολεμίους κρατῆσαι; At cum accus. rei, ut Μάχας κρατήσας οὐκ ολίγας, Xen. Et κρατῶ τὴν μάχην, Dem. Interdum vero dicitur κρατῶ τῇ μάχῃ, τῷ πολέμῳ, Sum pugna vel prælio superior, victor. Nonnunquam etiam κρατῶ σε τῇ μάχῃ: ut, Κρατοῦσι μάχῃ τοὺς Σικανοὺς, Thuc. (6, 2.) Et Æsch. (32.) Ὅτι κρατοῦντες τῷ πολέμῳ Περδίκκαν, — ἀνοχὰς πρὸς αὐτὸν ἐποιήσασθε. At Philostr. dixit κρατῶ σου τὸν ἀγῶνα, pro Vinco te certamine. [|| " Cum accus. significat etiam nil aliud nisi Manu teneo, Athen. 290. ῥόπαλον ἐκράτει, Clavam manu tenebat." Schw. Mss.] || Dicitur etiam κρατεῖν τῶν ἡδονῶν, sicut et ἐγκρατεῖς εἶναι, Superiores esse voluptatibus, Vincere voluptates, Imperare voluptatibus: ut vicissim κρατεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἡδονῶν, Servire s. Succumbere s. Deditum esse voluptatibus, ἀκρατεῖς εἶναι τῶν ἡδονῶν. At, Κρατηθεὶς ὑπὸ τοῦ ὕπνου, Somno superatus, victus, ut oculi

somno victi dicuntur, aut Somno oppressus. Tale est δίψει κρατηθεὶς ap. Plut. Affertur et κρατεῖσθαι ὑπὸ τῶν δακρύων pro Vinci lacrymis. [|| " Cum gen. Cibum indicante, in Medicorum sermone signif. Supero cibum, i. e. Ferre illum et concoquere posse. Sic de castaneis loquens Mnesitheus ap. Athen. 54. esse quidem eas concoctu difficiles, sed pinguefacere corpus, Ἐάν τις αὐτῶν κρατήσῃ, Si quis eas superare potuit. Item Diphilus Medicus ap. Eund. 79. Εἰ κρατοῦμεν ἀμφοτέρων, Si utrumque cibum fert superatque ventriculus." Schw. Mss.] || Supero, i. e. Præsto, Excello, Bud. e Chrys. Παῦλος ὁ πάντων κρατῶν, Greg. Παντὸς κρατῶν ἀρετῇ, παρὰ τοῦ παιδὸς κωλύεται μόνου τὸ πρωτεῖον ἔχειν. || Contineo: κρατεῖν ἑαυτοῦ, Continere se. Lucian. (1, 481.) Φίλιππον γοῦν θεασάμενος, οὐδὲ κρατεῖν ἐμαυτοῦ ἦν, Me continere non potui, i. e. Risu abstinere. Iuterdum vero κρατεῖν, pro Obtinere, eo sensu, quo dicitur fama obtinere. Thuc. 6, (5.) p. 199. Νόμιμα δὲ τὰ Χαλκιδικὰ ἐκράτησεν, Obtinuerunt, Invaluerunt: 1, (71.) Ἀνάγκη δ' ὥσπερ τέχνης ἀεὶ τὰ ἐπιγιγνόμενα κρατεῖν. Item pro Obtinere s. Consequi, ad Hebr. 6, (18.) Κρατῆσαι τῆς προκειμένης ἐλπίδος, Obtinere spem propositam, Compotes fieri spei. || Κρατεῖν aliquando est etiam Tenere, Retinere, et κρατεῖσθαι πόθῳ, ut Lat. Teneri desiderio. Verum alicubi non simpliciter Tenere, Retinere, sed Retinere firmiter, et quasi totis viribus, ut sc. et hic κράτους signif. includatur, ac quod dicitur Mordicus retinere: Marc. 7, 3. Κρατοῦντες τὴν παράδοσιν τῶν πρεσβυτέρων. At Ep. ad Hebr. 4, 14. in ead. signif. habet gen. Κρατῶμεν τῆς ὁμολογίας. Valde autem observatione dignum est et κρατεῖν pro Memoria tenere in Athen. Κρατεῖν γὰρ οἶμαι τῆς λέξεως οὕτως ἐχούσης. || Sæpe vero et pro Prehendere, in N. T. || Κρατεῖν, Obtinere, vel potius Durare: Philo, Ἐπὶ γὰρ ἡμέρας ἑπτὰ τὸ δεινὸν ἐκράτησεν, Per dies septem duravit, grassatum est illud malum. [Cum gen. pers., Lucian. 1, 395. " Thom. M. 871. ad Charit. 420. Markl. Suppl. 432. ad Diod. S. 1, 427. Musgr. El. 565. Ion. 1113. Tro. 886. Wakef. Herc. F. 245. Phil. 1161. Eum. 495. 577. Jacobs. Anth. 7, 351. Abresch. Paraphr. 297. T. H. ad Plutum p. 454. 469. Villois. ad Long. 219. Heyn. Hom. 5, 34. Toup. Opusc. 2, 241. ad Longin. 313. Act. Traj. 1, 131. Ammon. 22. Valck. Animadv. 8. Phœn. p. 224. 425. Thom. M. 116. Brunck. Œd. T. 977. Prehendo, Longus 133. Vill. Memoria teneo, Casaub. ad Athen. 19. De via, ad Charit. 661. De constr., Porson. Phœn. 600. 1268. Brunck. Aristoph. 2, 154. 222. Diod. S. 2, 313. Dionys. H. 1, 241. Thuc. T. 2. p. 180. Baver. Cum accus., ad Il. Ψ. 568. Ilgen. ad Hymn. 624. Brunck. ad Phœn. 600. Valck. p. 224. 425. ad Hipp. p. 201. 240. Conf. c. νικῶ, Lobeck. Aj. p. 313. Κρ. τὴν μάχην, τῇ μάχῃ, ad Diod. S. 2, 281. Boiss. Philostr. 395. μάχῃ, ad Mœr. 407. πολεμίους, Xen. Mem. 1, 5, 1. Paus. 1, 376. 383. Lucian. 1, 333. τὰς χεῖρας, Anton. Lib. 188. Verh. Interpr. Manus constringere. Κρατῶν, Thom. M. 147. Τὸ κρατοῦν, Dionys. H. 2, 1180. Οἱ κρατοῦντες, Valck. Phœn. p. 142. Wyttenb. Ep. Cr. 33. Markl. Suppl. 18. 122. Βιβλίον κρατῶν, Achill. Tat. 23. cf. Valck. Diatr. 279. Κρατεῖ, Præstat, ad Hippol. p. 190. Casaub. Athen. 1, 84." Schæf. Mss. Æsch. Ag. 1356. * Κεκρατημένως, Sext. Emp. 699. * " Κράτημα, Ansa, Eust. 115, 21." Seager. Mss. " Schol. Lucian. Icarom. 10." Boiss. Mss. Chirurg. Vett. 172. * " Κράτησις, Victoria, Imperium, Dominatio, Chrys. in Ps. 44. T. 1. p. 648, 43." Seager. Mss. LXX. Sap. 6, 3. Gl. Retentio. * Κρατησίμαχος, Pind. Π. 9, 149. * Κρατησίππους, 10, 25. * Κρατησιππος, N. 9, 8.] Ἀκράτητος, ὁ, ἡ, Qui contineri et cohiberi nullo modo potest, q. d. Incoercibilis, quod etiam significat ἀκρατὴς, cum sc. passive accipitur: ut in ἀκρατὲς στόμα, Eur. || Dicitur autem aliquis esse ἀκρατὴς ἐπιθυμίας τινὸς, vel ἐπιθυμιῶν: at vero ipsa ἐπιθυμία dicitur ἀκράτητος ap. Herodian. (1, 8, 4.) Πλούτου ἀκρατήτῳ ἐπιθυμίᾳ, Divitiarum effræni cupiditate, s. effrænata. Ita enim interpretando mihi videor melius vim vocabuli exprimere, quam ut alii, Immodica cupiditate. [" Greg. Naz. Or. 11, 180. Ἀ. καὶ ἀτίμῳ." Strong. Mss. Aristot. Meteor. 4, 7. * Ἀκρατήτως, Epiphan. 1, 190. " Hen. 28. Dionys. Areop. de Cœl. Hier. 8, 1." Kall. Mss. " Schol. Opp. Ἁ. 1, 38." Wakef. Mss.] AT VERO Ἀκρατησία quidem nusquam legere me memini, nec certe usquam extare existimo, sed pro eo mihi videri dici per sync. ἀκρασία, cum sc. usurpatur περὶ τῶν ἀκρατῶν, admonui supra. SED Παγκρατησία, quod alioqui ejusd. omnino est formæ, ap. Philon. invenitur, si mendo carent ejus exempl., V. M. 1. p. 33. Πρὸς δὲ τῇ εἰρήνῃ καὶ παγκρατησίαν ἱερωσύνης αὐτῷ (ἔδωκεν:) Pacemque cumulat perpetua propriaque sacerdotii possessione, Turn. [* Δυσκράτητος, Diod. S. 100. * Κρατητὴς, Eust. in Lycophr. 100. * " Κρατητικὸς, Aptus ad retinendum, Chrys. in Ep. ad Hebr. Serm. 16. T. 4. p. 518." Seager. Mss. Gl. Tenax. * " Αὐτοκρατητικὸς ἁπάντων, Dionys. Areop. 57." Kall. Mss.]

[* " Ἀνακρατέω, Erotian. v. Ἀναχώρησις." Kall. Mss.]

[* Ἀντικρατέω, Anal. 3, 170. * " Ἀντικρατητικὸς, Dionys. Areop. p. 57. de Cœl. Hier. 15, 2." Kall. Mss.]

Ἀποκρατέω, Cohibeo, Compesco, Diosc. 4. Ἐντεροκήλας ἀποκρατεῖ καταπλασσόμενον. Et τοῦ ποτου ἀποκρατεῖν, pro Cohibere potu, Bud. ex Hippiatria. || Retineo, Aet. 9. Τὸ χολῶδες μετὰ τὸν ἀθροισμὸν ἀποκρατούμενον μεγάλως βλάπτει, exp., Biliosus humor retentus, suppressus, VV. LL. [" Cattier. Gazoph. 68. ad Herod. 303. 304. 315. (4, 50. 75.)" Schæf. Mss. Plut. 7, 924.]

" Διακρατέω, Pertinaciter obtineo vel retineo, Con" servo et dilabi vel elabi e manibus non sino. Phi" lopon. in Procl. l. 9. Τῷ τὴν φυσικὴν ἐξασθενεῖν δύ" ναμιν, καὶ μὴ διακρατεῖν τὸ ὑποκείμενον δύνασθαι. " Greg. Ψυχῆς διακρατούσης τὸ σῶμα. Sic et Dionys. " Areop. teste Bud. διακρατεῖν sæpe posuit pro Tueri " in rerum natura et in esse continere, συνέχειν: iti" demque διακρατεῖσθαι et διασώζεσθαι pro eod., h. e. " Incolume servari et retineri. Appian. vero (B. C. " 2, 8.) pro Manum injicere et retinere: de Cæsare " loquens a creditoribus retento ne iret in Hispa" niam." [" Alciphr. 202. Aristoph. A. Argum. Metric., Dionys. H. 1, 205." Schæf. Mss. Plut. Sertorio 7. " Facio durare, Diog. L. 572. Teneo diutius, Geopon. 914. Ubique teneo, occupo, Phot. 3. * Διακράτημα, Secund. 21." Wakef. Mss.] " INDE " Διακράτησις, ἡ, Retentio s. Conservatio. Aliis " etiam Detentio." [Suid. in Ἀόριστος γῆ. " Etym. M. Diosc. 422." Wakef. Mss. " Anna C. 412." Kall. Mss. * " Διακρατητικὸς, Qui vim habet retinendi et conservandi, Qui aliquid in sua postestate retinendi vim habet, Chrys. in Ep. ad Hebr. Serm. 2. T. 4. p. 438, 30." Seager. Mss. Sext. Emp. 568. Porphyr. V. P. p. 47.]

[* Ἐκκρατέω, unde * " Ἐκκράτησις, ἡ, Prævalentia, Imperium, Clem. Alex. 342." Kall. Mss.]

Κατακρατέω, Robore vinco, Domo, Subigo, Bud. ap. Philon. de Mundo, Πάντων κατακρατεῖν, ubi tamen redditur potius Omnibus prævalere. Affert et e Greg. Ἕως ἦν ἔτι νέος, καὶ οὔπω φιλοσοφίᾳ τῶν σαρκῶν κατεκράτησε, ubi exp. Nondum carnem domuerat. In VV. LL. e Theophr. citatur, C. Pl. 2, (14, 4.) Κατακρατεῖν τῆς ἀρχῆς οὐ δύναται, pro Devincere principium. || Cohibeo, Coërceo, Sisto: vide Κατακρατικός. [" Ruhnk. ad Vell. 332. ad Diod. S. 1, 488. Brunck. Aristoph. 2, 174. Locum obtineo, ad Mœr. 339." Schæf. Mss. Cum accus., Dio Chrys. 292." Wakef. Mss.] Κατακράτησις, Subactio, Domitio: sicut κατακρατεῖν expositum fuit Domare et subigere. [* Ἀκατακράτητος, Etym. M. v. Ἀάσχετος. * Εὐκατακράτητος, Polyb. 4, 56, 9.] Κατακρατικὸς, Cohibendi vim habens s. Sistendi, Aet. 9, 37. de potu γάλακτος, i. e. lactis, Οὕτω γὰρ διδόμενον, ἅμα σταλτικὸν καὶ κ. γίνεται τῶν ῥευμάτων. [Schn. Lex. habet * Κατακρατητικός. * " Κατακρατίζομαι, Confortatus sum, Jud. 20, 22. sec. Oxon. κατεκρατίσθη. Sed leg. ibi potius est κατεκρατήθη." Schleusn. Lex. V. T.]

" Παρακρατέω affertur pro Contineo, Retineo, Fir" mor." [" Vide Appian. Hispan. c. 35. et quæ ibi

H. Steph. notavit T. 3. p. 244. Ed. Schw. Vide etiam Schweigh. Ind. Gr. in Epicteti Dissertationes v. Παρακρατέω, et loca ibi cit." Schw. Mss. M. Anton. 11, 20.]

[* " Προκρατέω, Prævaleo, Athan. 1, 758." Kall. Mss.]

Συγκρατέω, Contineo, ea signif., qua dicit Cic. nullam rem vehementius remp. continere quam fidem, Tueor, Chrys. Τὸν ἡμέτερον βίον αἱ προσευχαὶ συγκρατουσι. Ita usus est hoc verbo Gaza in sua interpretatione libri Cic. de Senect., cum his Græcis, Οἳ τήνδε τῶν ὅλων τάξιν καὶ καλλονὴν συγκρατοῦσιν ἀτριβῆ τε καὶ ἀναμάρτητον, vertit Latina illa, Qui hanc rerum pulcritudinem tuentur et regunt. [Plut. 9, 473.]

[*Ὑπερκρατέω, Joseph. A. J. 6, 10, 2. LXX. 1 Reg. 16, 22. " Andr. Cret. 183. 186." Kall. Mss.]

[*Ὑποκρατέω, Greg. Naz. 1, 651. " Anna C. 170." Kall. Mss. " Jo. Geom. H. 4, 8. Ed. * ὑπεκκρατέον, male: Cod. ὑπερκρ." Boiss. Mss.]

" Κρατευταὶ, οἱ, dicuntur αἱ βάσεις ἐφ' ὧν οἱ ὀβε-
" λίσκοι τίθενται πρὸς ὄπτησιν, Veruum bases et ful- B
" cra: quibus sc. impouuntur verua, dum infixæ eis
" carnes torrentur. Il. I. (214.) Πάσσε δ' ἁλὸς θείοιο
" κρατευτάων ἐπαείρας. J. Poll. quoque 10, (97.) 24.
" Κρατευτὰς et Κρατευτήρια numerat inter Vasa culi-
" naria, addens, ἐν τοῖς δημιοπράτοις reperiri * Μολυ-
" βδοκρατευτάς. Itidem 6, (89.) 13. scribit κρατευτήριον
" esse σιδήριον ᾧ τοὺς ὀβελίσκους ἐπιτιθεῖσι πρὸς τὴν τῶν
" κρεῶν ὄπτησιν." [" Heyn. Hom. 5, 575. 576. Toup. Opusc. 1, 501." Schæf. Mss.]

ΚΡΑΙΝΩ, ET Κραιαίνω, Efficio, Effectum reddo, Perficio, Il. A. 504. τοδε μοι κρήηνον ἐέλδωρ, cum antea dixisset, 455. Ἡδ' ἔτι καὶ νῦν μοι τοδ' ἐπικρήηνον ἐελδωρ. Est autem κρήηνον ἐέλδωρ, s. ἐπικρήηνον, Desiderium s. Votum perfice, Perfectum redde, Effectum redde, Effectum redde quod opto. Il. I. (101.) Κρηῆναι δὲ καὶ ἄλλῳ, exp. ἐπιτελέσαι, et εἰς τέλος ἀγαγεῖν. Sunt autem hæc a Κραιαίνω, quod th. alteri subjunxi, de eo dicturus plura infra. At κραντὸς ψῆφος ap. Eur. (Hec. 223.) a κραίνω, i. e. τελειωθεῖσα, Victrix sententia, VV. LL. ‖ Κραίνω dicitur C quasi καραίνω a κάρα, si Etym. credimus, ut sc. a χεῖμα fit χειμαίνω. Et sicut a κάρα deducit, ita vult ejus signif. retinere; dici enim proprie ἐπὶ τοῦ τελειοῦσθαι, καὶ τῇ κεφαλῇ κάτω νεύειν τὸν ὑποσχόμενον, de qua exp. dicam et in Ἐπικραιαίνω, Eust. autem a Κρῶ deducit hoc verbum κραίνω. At ego non dubitavi verbo κρατῶ ipsum subjungere, ut quemadmodum κρείων putatur dictum quasi κρατείων, ita κραίνω dictum sit quasi κραταίνω: liceat enim et mihi divinationem meam in medium afferre. ‖ Impero, Regno, Od. Θ. 390. Δώδεκα γὰρ κατὰ δῆμον ἀριπρεπέες βασιλῆες Ἀρχοὶ κραίνουσι, i. e. Imperant. Neque enim sequi debemus brev. Schol. Auctorem, exponentem διατελοῦσιν et ὑπάρχουσι. Soph. Aj. (1050.) ὃς κραίνει στρατοῦ, Qui imperat exercitui. Hes. quoque κραίνω exp. non solum πληρῶ, Impleo, quod accipiendum puto eo sensu, quo dicitur aliquis Implere promissa, et παρέχω, τιμῶ, sed etiam βασιλεύω. " Κρανέω, Ion.
" pro κρανῶ, Perficiam: unde et particip. κρανθεὶς,
" Perfectus, Effectus. Κρᾶανον, idem Hes. exp. τέλε- D
" σον, Perfice: quod et κρήηνον, a κραιαίνω: sed
" κρᾶανον potius a κρααίνω. Κρηῆναι pro κρῆναι. Il.
" A. τοδε μοι κρήηνον ἐέλδωρ: itidemque κρηήνατο,
" Od." [Γ. 418. P. 242.] " Κεκράανται, poetice pro
" κέκρανται, i. e. τετελεσμένοι εἰσὶ, Od. O. (116.) χρυ-
" σῶ δ' ἐπὶ χείλεα κεκράανται." [" Wakef. Eum. 762. Ion. 476. Trach. 127. S. Cr. 3, 43. 5, 20. Marcus Arg. 8. Markl. Suppl. 1142. (de itinere,) Musgr. Heracl. 778. Samius 1. Jacobs. Anth. 12, 322. Exerc. 1, 38. Heyn. Hom. 4, 139. 6, 563. Eur. Phœn. 70. ubi vide Valck. Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 428. ad Orest. p. 197. (1023.) Valck. Phœn. p. 507. Hipp. p. 257. 283. Beck. ad Eurip. p. 229. Voss. Myth. Br. 1, 104. Ilgen. ad Hymn. p. 477. Honore afficio, 454. ad Homer. 5. p. 57. Conf. c. κρίνω, Jacobs. Anth. 7, 9. 11. 8, 286. Κρανθεὶς et κραθεὶς conf., Porson. Phœn. 1511. Medea p. 15. Hec. p. 17. Ed. 2. Fut. κρανέω, Heyn. Hom. 5, 590. 6, 563. Plato 1, 2. p. 202. Beck. Κρανθεῖσα ψῆφος, Eur. Hec. 219. Steinbr. Mus. Tur. 1, 172. Κρήηνον, Heyn. Hom. 4, 136. 585. 5, 542.: var. lectt. ad Il. A. 41. et Add." Schæf. Mss. Hermann. Orph. Addend. p. xix. Æsch. Choeph. 1065.] "Ἄκρανον, He-
" sychio τὸ μὴ κατὰ νόμους, Quod legibus conseuta-
" neum non est, Injustum et iniquum: et forsan quod
" non debet κραίνεσθαι. Ἀκράσητον, Varin. affert pro
" ἀπλήρωτον, Incompletum: παρὰ τὸ κραίνω deri-
" vans." " Αὐτόκρανα, Hes. dici scribit τὰ * αὐτόδη-
" λα, τὰ ἑαυτὰ δηλοῦντα, aut τὸν μονόλιθον κίονα:
" Etym. autem * αὐτόδηλα, * αὐτοκράαντα." [* Κράντης, Lycophr. 305.] Κραντὴρ, Effector, Qui efficit, Qui perficit. ‖ Sed κραντῆρες peculiariter dicti sunt Dentes, qui a Latinis Genuiui vocati fuerunt, et Maxillares, ut quidam volunt. Cic., inquit Cam., γομφίους omnes intimos et genuinos: Plin. Genuinos vocat eos, qui Aristoteli H. A. 2, (4.) sunt κραντῆρες. J. Poll. (2, 92.) ὀψιγόνους nominat, et ponit post σωφρονιστῆρας. Ac κραντῆρας scribit Aristot. postremos nasci anno ætatis xx., sed et in senecta nonnullis, ac mulieribus quibusdam octogenariis illos demum erupisse. At B Schol. Nicandr. Θ. (447.) αἱμαχθέντος ὑπὸ κραντῆρος ἀραιοῦ, annotat κραντῆρας dici dentes τοὺς ὕστερον ἀναβαίνοντας, quod illi soleant κραίνειν et ἀποπληροῦν τὴν ἡλικίαν. At Cleanthum, σωφρονιστῆρας eos appellasse, quoniam τὸ σῶφρον τοῦ νοῦ una cum illis advenit. Sed Nicandrum simpliciter pro Dentibus hoc nomine usum esse. Κραντήριοι, Qui efficiunt, Hesychio οἱ κραίνοντες καὶ ἐπιτελοῦντες. Κράντωρ, ορος, Rex, Princeps. Et κράντορες, Reges, Optimates, Proceres, Duces. Nam et ita quidam exp.: Hes. tamen κράντωρ exp. duntaxat βασιλεύς. [" Toup. Opusc. 2, 237. Samius 2. Alpheus 11." Schæf. Mss.] Κράντειρα, fem. Regina, Perfectrix, Epigr. [" Jacobs. Anth. 8, 42." Schæf. Mss.] "Ακραντος, ὁ, ἡ, Imperfectus, Irritus: "Ακραντα γαρυέμεν ap. Pind. (Ὀ. 2, 158.) Et Epigr. Τὸν δ' ἔτι μυθον ἄκραντον ἐνὶ στομάτεσσιν ἔχοντες. [Pind. Ὀ. 1, 138. Π. 3, 40. " Wakef. Herc. F. 898. S. Cr. 3, 175. Toup. ad Longin. 316." Schæf. Mss. " "Ακραντα, Sinistra, Eur. Suppl. 770." Kall. Mss. * Μοιρόκραντος, Æsch. Choeph. 609. Eum. C 395. * Πολεμόκραντος, S. c. Th. 167.]

Ἐπικραίνω, Efficio, Perficio, pro simplici κραίνω, vide in Ἐπικραιαίνω post Κραιαίνω. Apud Hes. legimus ἐπικρανεῖς expositum ἐπιτελέσεις, ita enim reponendum est ap. eum pro ἐπιτελεῖς, item ἐπιμεληθήσῃ. [Soph. Phil. 1468. " Æsch. Eum. 349. Wakef. 361. 953. 972. Abresch. Æsch. 2, 52. 131. Jacobs. Anim. 91. Anth. 12, 321. Heyn. Hom. 4, 140. ad Hom. 5, 62. Ern., Ilgen. Hymn. 473." Schæf. Mss.] Sed ET Ἐπικρανὴς, AC Ἐπίκρανος, leguntur ap. eum exposita ἐπιμελητὴς.

¶ Κραιαίνω, i. q. Κραίνω, Efficio, Effectum reddo. Ab hoc est κρήηνον, Il. A. (504.) τοδε μοι κρήηνον ἐέλδωρ: nam et Eust. hic annotat κρήηνον a Κραιαίνω, sicut κρῆναι, i. e. τελειῶσαι, a disyllabo κραίνω, et μιῆναι a μιαίνω. Hinc autem est et κεκράαντο, Od. (Δ. 132.) χρυσῷ δ' ἐπὶ χείλεα κεκράαντο, i. e. ἐπὶ χρυσῷ τὰ χείλη ἀπήρτιστο καὶ τετελείωτο, a κραιαίνω, vel pro τὰ χείλη χρυσῷ ἐκέκρατο, Eust. Ἀκράαντος, itidem ut ἄκραντος, Imperfectus, Infectus, Irritus, Il. B. (137.) ἄμμι δὲ ἔργον Αὔτως ἀκράαντον, Nobis negotium infectum est, et tantum inchoatum, q. d. Nihil adhuc promovimus, sed tantum in obsidione tempus trivimus. Itidem vero ἐπικρήηνον, quod in Κραίνω protuli ex Hom., est AB Ἐπικραιαίνω. Sunt autem qui κρήηνον itidemque ἐπικρήηνον scribant, subscripto ι priori η, quod perinde est ac si μιῆναι cum ῆ scribas. Sed et ipsum præsens extat Il. B. (419.) οὐ δ' ἄρα πώ οἱ ἐπεκραίαινε Κρονίων, Sed nondum ei vota perfecta reddebat Saturnius. Existimo autem posse huic l. accommodari alteram exp., quam dat Hes. isti verbo, cum ἐπικραᾶναι dicit esse τῇ κεφαλῇ ἐπινεῦσαι: pro qua exp. facit etiam illa etym., quam ex Etym. attuli in Κραίνω.

ΚΡΕΙΩΝ, οντος, ὁ, nomen participiale, Regnator, Rex: κρείων Ἀγαμέμνων, ap. Hom.: ὕπατε κρειόντων, (Il. Θ. 31.) Sed ubi dicit κρείων Ἀγαπήνωρ, exp. κρείων et aliter, sc. ἰσχυρὸς, κρατερὰς. ET Κρείουσα, Regina, Etym. Et COMP. Εὐρυκρείων, Late rex,

Virg., Il. A. (102.) Ἀγαμέμνων, Late rex, regnans. Quod autem ad formationem attinet, ea duplex ab Eust. duobus in ll. affertur; ego posteriorem sequor: 1603. Τὸ δὲ κραίνουσι παράγωγόν ἐστι τοῦ Κρῶ, ἐξ οὗ καὶ ὁ κρείων καὶ ὁ εὐρυκρείων: nam ut a χῶ fit χαίνω, βαίνω a βῶ, ῥαίνω a ῥῶ, καίνω a κῶ, sic κραίνω a κρῶ. Sed infra, sc. in quendam locum Od. Δ., tanquam horum immemor, dicit κρείων esse a Κρατείω derivato a Κρατῶ, ut γαμείων a γαμείω: 1480. Ὄρχαμος ἀνδρῶν λεχθήσεται, ἤτοι κρείων· οὐ παραγωγὴ ἐκ τοῦ κρατῶ κρατείω· καθά φασι καὶ γαμείων ἐκ τοῦ γαμείω. " Sunt " qui velint esse particip. e VERBO κρείω posito pro " κρέω, Impero: ut sane et ab Hes. exp. ἄρχων, βα- " σιλεύων, ἡγεμονεύων, κρατῶν, ἰσχύων: afferente et " κρείουσα" [ex Il. X. 48.] " pro καλλιστεύουσα. At " κρειῶν, pro κρεῶν, a κρεῖας, Carnium." [" Jacobs. Anth. 7, 321. Valck. Hipp. p. 287. Κρείουσα, Heyn. Hom. 8, 244. Κρέων, Κρέουσα, Wassenb. ad Hom. 91. Valck. Hipp. p. 287." Schæf. Mss. * " Κρεῖος, Egregius, Marc. Sidet. ap. Fabric. B. Gr. 1. p. 16. 17." Kall. Mss.]

ΚΡΕΙΣΣΩΝ, VEL Κρείττων, ονος, ὁ, ἡ, Præstantior. Et quidem proprie, Viribus præstantior. Exponere potes et Potentior, Superior. Interdum vero est Melior. Il. Γ. (71.) Ὁππότερος δέ κε νικήσῃ, κρείσσων τε γένηται. Et κρείσσων oppositum χέρηι (A. 80.) Item cum dat. (Ψ. 578.) κρείσσων ἀρετῇ τε βίῃ τε. In prosa sæpe opp. κρείσσων s. κρείττων, et ἥττων, sic κρείττων λόγος, et ἥττων ap. Aristoph. (N. 113.) Et cum gen. pro κρατῶν, vel ἐγκρατὴς, quæ supra exposita fuerunt, ut κρείττων γαστρὸς ap. Xen. (K. Π. 4, 2, 19.) κρείττων χρημάτων, Isocr. At cum dicunt aliquid esse κρεῖττον λόγου, significant Majus quam ut oratione ulla explicari s. exprimi possit. Vide et Bud. de hoc loquendi genere, aliisque, 1050. 1051. ‖ Κρείττων de Deo dictum putatur a Plat. Soph. Τάχ' οὖν ἂν καὶ τούτοις οὗτος τῶν κρειττόνων συνέποιπο, et a Plut. Pyrrho, Ὡς τινα τῶν κρειττόνων θαυμάσαντες. Et ab Heliodoro, Θεοπλαστοῦσι τὸν Νεῖλον Αἰγύπτιοι, καὶ κρειττόνων τὸν μέγιστον ἄγουσι. [" Etiam in sing. ὁ κρείττων de Deo dicitur aut Semideo, Anonymus Suidæ v. Κρείττονες: Προνοίᾳ δὲ δή τινι τοῦ κρείττονος, Quadam Dei providentia. Clidemus Athenæi 660. de præconibus loquens, Κήρυκας αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ κρείττονος ὠνόμαζον, Ceryces illos nominarunt de nomine Cerycis Semidei, Mercurii filii. Cf. Hes. v. Κρείττονας et ibi Interprr. Simillima ratione sermone Scholastico Deum dicebant Ens supremum." Schw. Mss.] Creditur autem hoc loquendi genus explicari hoc Xen. loco, K. Π. 8, (7, 1.) Κρείττων τις ἢ κατὰ ἄνθρωπον. [" Sic Athen. 523. Προεισπόντες μεθίστασθαι τοῖς κρείττοσι, Angl. To give place to (the Gods) their betters." Strong. Mss. " Τὸ κρεῖττον, Numen, Porphyr. de Abst. 3. p. 330." Gataker. Mss. Soph. Œd. T. 1374. " Ad Charit. 449. 514. Musgr. Tro. 202. Ion. 1276. Jacobs. Anth. 6, 396. Villois. ad Long. 227. Heyn. Hom. 4, 40. Lucian. 2, 136. 3, 423. 625. Dionys. H. 1, 370. 5, 376. Mitsch. H. in Cer. 157. Dominus, Xen. K. Π. 4, 4, 5. Divinus, Toup. Opusc. 1, 22. Emendd. 4, 437. Potentior, Fortior, Valck. Phœn. p. 333. Diatr. 258. ad Charit. 262. Eur. Alc. 968. Τὸ κρ., Jacobs. Anth. 11, 189. Quod fortius est, Toup. ad Longin. 317. Τὰ κρείσσω, Deus, Wakef. Ion. 992. Cum inf., Brunck. Aristoph. 2, 210. Ἡ κρείττων φύσις, Julian. p. 7. B. vert. Deus. Κρ. ἀνθρώπου, Boiss. Philostr. 595. Κρ. καὶ μείζων, ad Charit. 326. Κρ. χρημάτων, ad Xen. Eph. 217. Valck. Hipp. p. 294.: ἐλπίδος, Wyttenb. Select. 111. Κρείττων εἰμὶ ποιῶν, pro κρεῖττόν ἐστιν ἐμὲ ποιεῖν, Lobeck. Aj. p. 315. Æschines 182. Reisk., Schol. Eurip. 76. Matth. Κρείττονα, κρείττω, ad Dionys. H. 1, 481. Ἐκ τοῦ κρ., Wolf. Herodian. p. xvi. Ἐπὶ τὰ κρείττω λαβὼν, Dionys. H. 1, 254. Κρείσσον' ἢ λέξαι, Valck. Phœn. p. 266. Hipp. p. 294. ad Herod. 200. Κρείττονες, Dii, T. H. ad Lucian. Dial. p. 8. Wakef. S. Cr. 3, 8. ad Charit. 265. * Κρεισσότερος, Phryn. Ecl. 54. 178." Schæf. Mss.] " Κρέσσων, Ion. pro κρείσσων, Melior: unde " οἱ κρέσσονες, Meliores: et τὸ κρέσσον, Melius, Po- " tius, Satius, Utilius. Hippocr. de Victu in Morb. " Acut. Μεταβάλλοι ἐς ἄλλο κρέσσον." [" Valck. Callim. 181. Phœn. p. 8. Diatr. 226. Brunck. ad Poet. Gnom. p. 293. ad Herod. 665. Antip. S. 82. Jacobs. Anth. 8, 306. 9, 140. 322. 11, 192. * Κρεισσότεκνος, Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 786." Schæf. Mss. * " Κρειττόνως, Melius, Orig. c. Cels. 6. p. 228. * Κρεισσόνως, Antiphon 699, 38." Seager. Mss. Eust. Il. A. p. 3, 31. 80, 44. " Orig. c. Cels. 296." Kall. Mss. * " Κρειττονεύω, i. q. κρείττων εἰμὶ, Tzetz. Educ. Fil. 263." Elberling. Mss. " Herodian. Epimer. 69." Boiss. Mss. * " Κρεισσόω, Excello, Etym. M. 299, 22." Wakef. Mss. Eust. Il. A. p. 41, 39. 48, 22.]

" Κρειττωθῆναι, ET Κρείττωσις, inter Vitia s. Mor- " bos arborum sunt. Theophr. C. Pl. 5, (10, 13.) " Τοῦ δὲ ῥοιάδα ἐπιγίνεσθαι, δύο αἰτίαι, ἢ ὅταν ἐπινι- " φθῇ κατὰ τὴν ἀπάνθησιν, ἢ ὅταν κρειττωθῇ. Quibus " subjungit, Τοῦτο δ' εἰ ἀληθὲς, ἔοικε κατὰ τὴν ἀπάν- " θησιν ὑγρότερος ὢν ὁ ἀὴρ, ὥσπερ ἀπερυσιβῶν· ἡ δὲ " κρείττωσις, οἷον ἀντισπᾷν καὶ μεθιστάναι τὴν τροφήν· " ὥστε ἐξ ἀμφοτέρων εὔλογον ἀπορρεῖν τὰς ῥάγας, καὶ " τὰς ἐπιμενούσας ὡς μικρὸν εἶναι. Itidem H. Pl. 4, " (14, 6.) dixerat, Ῥοὰς δὲ γίνεται, ὃ καλοῦσί τινες " ψίνεσθαι, ὅταν ἐπινιφθῇ κατὰ τὴν ἀπάνθησιν, ἢ ὅταν " κρειττωθῇ· τὸ δὲ πάθος ἐστὶν ὥστε ἀπορρεῖν τὰς ῥάγας, " καὶ τὰς ἐπιμενούσας εἶναι μικράς. Itaque ἡ κρείττω- " σις, s. τὸ κρειττωθῆναι, Species s. Causa est τῆς ῥοά- " δος, Defluvii acinorum: ut alii volunt, Species ro- " rationis aut siderationis: quibus etiam suspecta " est hæc scriptura: putantque legi posse κρυωθῆναι " et κρύωσις: ut sit Vitium arborum illud quo acini " a frigore adusti si non defluunt, graciles tamen et " exiles manent, repulso et alio verso ista frigoris " injuria nutrimento. Sed eam correctionem non " admittendam arbitror, quod immediate sequatur " quæ νόσοι accidant arboribus ὅταν ῥιγῶσι, Quando " alserint. Gaza Exuperantiam vocat hanc κρείτ- " τωσιν."

ΚΡΕΑΣ, ατος, τὸ, Caro, Od. M. (395.) κρέα δ' ἀμφ' ὀβελοῖς ἐμεμύκει Ὀπταλέα τε καὶ ὠμά: Ω. (363.) Ταμνομένους κρέα καλὰ [πολλὰ,] κερῶντάς τ' αἰθοπα οἶνον, Il. X. (347.) Ὦμ' ἀποταμνόμενον κρέα ἔδμεναι, Od. Θ. (477.) πόρε κρέας ὄφρα φάγῃσι, A. (112.) κρέα πολλὰ δατεῦντο, Il. I. (217.) κρέα νεῖμεν Ἀχιλλεύς: in quibus ll. κρέα per apocopen dicit pro κρέατα: siquidem non esse contractionem ostendit metrum: M. (310.) τετιμήμεσθα μάλιστα Ἕδρῃ τε, κρέασίν τε, ἰδὲ πλείοις δεπάεσσι. Athen. (210. 540.) Ὁλομελῆ κρέα χερσαίων τε καὶ πτηνῶν καὶ θαλαττίων ζώων, ἀδιαίρετα ἐσκευασμένα. Plato de Rep. 1. Κρέα βόεια. Athen. 4. Κρέας ταριχηρὸν εἰς τάριχος διασκευάσαντα: (516.) Ἐξ ἑφθοῦ κρέως καὶ κνηστοῦ ἄρτου: 6. Κρέας καπνιστὸν, Carnes fumo siccatæ, infumatæ, Plaut. Et 4. Κρέα ἐν ὕδατι, Carnes cum decocto et suo jure. At πτωχικὸν κρέας quodnam dictum fuerit, docet Plut. Probl. Gr. Et μερίδες κρεῶν, Frusta s. Portiones carnium. Athen. 4. Μερίδας ποιήσαντες τῶν κρεῶν καὶ τῶν ἄρτων ἴσας, Paribus portionibus carnes et panes distribuentes. Aliquando dicitur τρία κρέα, pro Tres carnis portiones, Tria frusta, Xen. K. Π. 2, (2, 1.) Ἐγένετο ἑκάστῳ τρία κρέα, ἢ καὶ πλείω, Athen. 4. τέτταρα λήψῃ κρέα, Aristot. Κρέα εἴκοσι. ‖ Corpus, Soph. ἄρξεις τοῦδε τοῦ κρέως, In hoc corpus habebis imperium. Sic et Aristoph. B. (190.) δοῦλον οὐκ ἄγω, Εἰ μὴ νεναυμάχηκε τὴν περὶ τῶν κρεῶν, Schol. σωμάτων. Eust. κρέας dictum scribit παρὰ τὸ κρατύνειν διὰ τῆς ἐξ αὐτοῦ τροφῆς: Etym. autem a κέαρ: quoniam omne κρέας est ἔμψυχον: sed tamen potius de Carne animalis mortui legitur. [" Thom. M. 840. Conf. c. κρὰς, 309.; cum κέρας, Jacobs. Anth. 7, 327. De gen., Thom. M. 553. Frustum carnis, Kuster. Aristoph. 17. 69. Corpus, T. H. ad Plutum p. 226. Brunck. Soph. 3, 423. Κρέα, Athen. 1. p. 38. Ruhnk. ad H. in Cer. 12. ad Mœr. 369. Heyn. Hom. 4, 620. Κρεάων, ad Charit. 622. Τὸ πᾶν κρέας, Timon Phlias. 15. Ἡ περὶ τῶν κρεῶν, ad Herod. 537. Ὁ λόγος περὶ τῶν κρεῶν, Kuster. Aristoph. 66. De nomm. comp. cum κρ., Thom. M. 192." Schæf. Mss.] Poëtice vero pro κρέας DICITUR Κρεῖας,

facta epenthesi, ut metro subveniatur. Unde est gen. plur. Κρειῶν: reliquorum vero casuum non reperiuntur exempla. Od. I. (8.) παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι Σίτου καὶ κρειῶν, Il. M. (299.) ἐπιδευὴς Δηρὸν ἔῃ κρειῶν, Od. A. (141.) Δαιτρὸς δὲ κρειῶν πίνακας παρέθηκεν ἀείρας Παντοίων, Il. P. (660.) κρειῶν ἐρατίζων Ἴθυει, ἀλλ' οὔτι πρήσσει, i. e. τῶν κρεάτων ἐπιθυμῶν, Chœroboscus ap. Etym. Factus est autem hic gen. e κρεῶν per epenth. τοῦ ι, at κρεῶν e κρεάων, exemto τ et facta synæresi. "Κρῆς, per contractio-"nem dicitur pro κρέας, Caro: ap. Dores tantum "aut Iones. UNDE Κρηφαγεῖν, Carnes comedere: "quod Hippocrati et Ionibus est κρεηφαγεῖν, Atticis "κρεωφαγεῖν." ["Koen. ad Greg. Cor. 108. * Κρέος, forma antiqua pro κρέας, Porson. Præf. ad Hec. p. x." Schæf. Mss.]

[* Κρεαδοτέω, Chandler. Inscr. 40.] Κρεανόμος, Qui carnes distribuit, ὁ κρέα νέμων s. διανέμων. Factum ex Hom. illo κρέα νεῖμεν: ut et Od. O. (140.) dicit, κρέα δαίετο καὶ νέμε μοίρας. Eust. ["Const. Manass. Amat. 5, 3." Boiss. Mss. "Musgr. Cycl. 243." Schæf. Mss.] Κρεανομία, Carnium distributio, Visceratio, Cic., i. q. κρεωδαισία, Joseph. Lucian. (1, 189.) Item ap. Demetr. de Elocut. Ἐν κρ. τότε καὶ παιδαισίαις διάγουσαν ἀπολλύειν τὰ στρατιωτικὰ χρήματα. Apud Athen. (532.) Τὸν δῆμον πλείω καταναλίσκειν εἰς τὰς κοινὰς ἐστιάσεις καὶ κρ., ἢπερ εἰς τὴν τῆς πόλεως διοίκησιν, Aliquanto post, Ἱερεῖα δὲ παρίστασαν εἰς τὰς θυσίας καὶ κρ. Κυζικηνοί, [κρεονομίας, Schw. "Porson. Hec. p. viii. Ed. 2. Musgr. I. c." Schæf. Mss.] Κρεανομέω, Carnes distribuo, Lucian. (1, 203.) Liv. Populo visceratio data a M. Flavio in funere matris. ["M. Anton. 8, 48. Κτείνουσι, κρεανομοῦσι." Gataker. Mss. "Athen. 702. e Sopatre." Schw. Mss. "Diod. S. 2, 602." Schæf. Mss. Cf. Theocr. 26, 24.]

Κρεάγρα, Instrumentum ad eximendas ex aheno carnes, unci modo incurvum ad extrahendas ex olla carnes, seu, ut Schol. Aristoph. describit, εἶδος ἐργαλείου μαγειρικοῦ χειρὶ παρεοικὸς, μόνον ἐγκεκαμμένον τοὺς δακτύλους· ἀνιμῶσα τὰ ξεστὰ, διὰ τὸ τὰς χεῖρας μὴ καίεσθαι. Fuscinam et Harpaginem Lat. appellant: Græci λύκον etiam et ἁρπαγὴν et ἐξαυστῆρα, J. Poll.; ἅρπαγα, Paus. ap. Eust.: dicta παρὰ τὸ τὰ κρέα ἀγρεύειν, i. e. ἀνασπᾶν. Aristoph. Ἱππ. (772.) Καὶ τῇ κρεάγρᾳ των ὀρχιπέδων ἑλκοίμην ἐς κεραμεικόν. Anaxippus Comicus ap. Athen. (169.) μαγειρικὰ σκεύη enumerans, Ζωμήρυσιν φέροις, ὀβελίσκους δώδεκα, Κρεάγραν, θύειαν, τυροκνῆστιν παιδικὴν, Στελεὸν, σκαφίδας τρεῖς, δορίδα, κοπίδας τέτταρας. Epigr. Ἄγκιστρον ναύταις, ὀψοφάγοις κρεάγρα. 1 Reg. 2, (13.) Exod. 27. κρεάγρα τριόδους, Fuscina tridens. Unde apparet κρεάγρας fuisse non tantum ἀγκιστροειδεῖς, sed etiam τριοδοντας, interdum et διόδοντας, Bifurcas. [Aristoph. Σφ. 1155. Ἐκκλ. 1004. "Valck. Anim. ad Ammon. 35. Thom. M. 314. Jacobs. Anth. 10, 119. Kuster. Aristoph. 113." Schæf. Mss.] Κρεαγρὶς, ίδος, ἡ, pro eod. in Epigr. ["Ariston 1. Toup. Opusc. 1, 463." Schæf. Mss.]

[* Κρεοβόρος, Lobeck. Phryn. 694. cf. Æsch. Suppl. 295. * "Κρεοβορέω, Carne vescor, Euseb. P. E. 274." Wakef. Mss. * "Κρεοδόχος, ad Lucian. 1, 371. Heyn. Hom. 5, 573." Schæf. Mss. "Κρεοδόχον, * Κρεοθήκη, Hes." Wakef. Mss.] Κρεοκάκκαβος, Edulium e carnibus minutim concisis et cum sanguine, arvina, et dulci jure conditaneo concinnatis, Athen. (384.) κρεοκάκκαβον esse dicit κρέα μεθ' αἵματος καὶ λίπους ἐν ζωμῷ γεγλυκασμένῳ, [Schw. κρεωκ. * Κρεοκόπος, Gl. Decoctor: * Κρεοκοπέω· Lanio. "Tzetz. Chil. 13, 411." Elberling. Mss. Æsch. Pers. 463. Eur. Cycl. 358. vulgo Κρεωκοπέω, sed cf. Κρεωδαισία. * Κρεονομέω, unde] Κρεονομία, i. q. κρεανομία, Athen. [Apollon. de Pronom. p. 3. Schn. Lex. Suppl. * Κρεοπώλης, Theodoret. Therap. 110. "Jacobs. Anth. 13, 698." Boiss. Mss.: Gl. Lanio, Carnarius, Macellarius, Lanius: * Κρεοπωλεῖον· Laniatorium, Macellus, Macellum: * Κρεοπώλιον· Laniena, Lanium. "Artemid. 5, 2." Kall. Mss.] Κρεοσήπομαι, Carnium modo putresco, Plut. (10, 138.) Διαλυθέντων καὶ μαλαχθέντων καὶ τρόπον τινὰ κρεοσαπέντων. ["Suspectum est hoc participium κρεοσαπέντων." H. Steph. "κατασαπέντων," Reisk.] Κρεοσκευασία, Carnium apparatio, Ratio apparandarum carnium, Athen. (550.) Ὀψοποιοὶ ἦσαν παρὰ Λακεδαιμονίοις κρεοσκευασίας [κρέως σκευασίας, Schw.] ἄλλου δ' οὐδενός. [* "Κρευτομέω, Carnem disseco, Al. Lev. 8, 20. ἐκρεοτόμησε: ubi legere mallem ἐκρεατόμησε, aut ἐκρεωτόμησε, analogiæ L. Gr. convenientius." Schleusn. Lex. V. T. Sed cf. Κρεωδαισία.] Κρεουργὸς, Lanius, Qui in carnibus animalium mactatorum concidendis et vendendis occupatur, [Æsch. Agam. 1601.] Κρεουργία, Carnium ejusmodi concisio. Exp. etiam Laniatus VV. LL. e Greg. Naz. τὴν Πέλοπος κρεουργίαν. Loquitur autem ibi de Pelope, quem epulandum diis apposuerat Tantalus: Ποῦ δὲ θήσεις τὴν Πέλοπος κρ., πεινῶντας θεοὺς ἐστιῶσαν, καὶ φιλοξενίαν πικρὰν καὶ ἀπάνθρωπον; Item Visceratio, Bud. [Lucian. 3, 298.] Κρεουργέω, Lanius sum, Carnes laniorum modo concido; Concido in frusta, ut lanii carnes frustulatim solent concidere. Diog. L. κρεουργεῖν τὸν πατέρα, Excarnificare, Dilaniare, Bud. [Lucian. 3, 488.] Κατακρεουργέω, Carnes lanii more concido, Concido ut lanius carnes, Herod. (7, 181.) Ἀντεῖχε μαχόμενος ἐς ὃ κατεκρεουργήθη ἅπας, Donec, velut in laniena carnes, frustatim concisus est. AT Κρεουργηδὸν, More eorum, quæ a laniis conciduntur, Herod. (3, 13.) K. διασπάσας, Frustatim dilanians, Valla. ["Eunap. 41." Wakef. Mss. * Κρεουργικὸς, Gl. Lanionius. * Κρεοφάγος, Herod. 4, 186. * "Κρεοφαγέω, Diod. S. 1, 166." Wakef. Mss. * Κρεοφαγία, Hippocr. 534, 25. 548, 15.]

[* Κρεωβόρος, Nicet. Annal. 5, 6. * Κρεωβορέω, Theon ad Arat. Phœn. 132. "Andr. Cret. 205." Kall. Mss. * Κρεωβορία, Eust. Il. Ω. p. 1476, 28.] Κρεωδαισία, Carnium in frusta concisarum distributio, Visceratio, i. q. κρεανομία, ὁ μερισμὸς τῶν κρεῶν, Suid. Facta compositio ex Hom. illo, (Od. O. 140.) Παρ δὲ Βοηθοίδης κρέα δαίετο: pro quo alibi (A. 112.) dicit, κρέα πολλὰ δατεῦντο. Athen. (425.) e Demetr. Scepsio, Ἑλληνσπόντιοι δὲ Ἐπεγχύτην ὀνομάζουσι τὸν οἰνοχόον, καὶ τὴν κρεωνομίαν κρεωδαισίαν, Plut. (8, 546.) Ἡ εἰς μερίδας κρεωδαισία, ὅταν ὥσπερ ἀπὸ κρεοπωλικῆς τραπέζης σταθμῷ λαβὼν ἕκαστος μοῖραν ἑαυτῷ πρόθηται. Et κρεωδαισίας ἀποχὴ, Synes. Ep. 137. Abstinentia carnium. ["Porson. Præf. ad Hec. p. x.: 'Nunquam Κρεωδαισία, * Κρεωκοπεῖν, Κρεωπώλης, Κρεωστάθμη dicunt Attici, sed brevem semper vocalem adhibent. Et ne quis objiciat, editos libros hanc legem sæpe migrare, sciat lector nusquam hæc aut similia verba ap. Pollucem occurrere, quin in uno saltem Ms. ο pro ω substituatur." Schæf. Mss.] AT Κρεωδαίτης, Carnium in frusta concisarum distributor, Plut. l. c. Λακεδαιμόνιοι δὲ κρεωδαίτας εἶχον οὐ τοὺς τυχόντας, ἀλλὰ τοὺς πρώτους ἄνδρας· ὥστε καὶ Λύσανδρον ὑπ' Ἀγησιλάου τοῦ βασιλέως ἐν Ἀσίᾳ κρεωδαίτην ἀποδειχθῆναι: videtur autem ibi κρεωδαίτας et δαιτροὺς in ead. signif. accipere: δαιτροὺς autem vocatos scribit τοὺς τραπεζοκόμους, ἀπὸ τοῦ διαιρεῖν καὶ διανέμειν. Sic enim ab eo exp. vocab. δαίω, a quo δαιτρὸς et κρεωδαίτης ac κρεωδαισία derivantur. J. Poll. (6, 34.) Κρεωδαίτης δὲ ὁ διατέμνων, ὃν καὶ μάγειρον καὶ ἄρταμον ἔνιοι καλοῦσιν· ἔστι δέ τις καὶ παρὰ Λακεδαιμονίοις ἀρχὴ κρεωδαῖτις. Idem alibi, loquens de κρεωπώλης, Τοὺς δ' αὐτοὺς καὶ μαγείρους λέγουσι καὶ κρεωδαίτας· καὶ κρεουργοὺς γὰρ τοὺς αὐτοὺς ἂν εἴποις. Unde constat eum κρεουργὸν et κρεωπώλην et κρεωδαίτην accipere pro Lanio et Coquo. "Κρωδαίτης Hesychio ὁ δαιτρός: qui potius "κρεωδ." Κρεωδειρὰ, Culter ad carnes excoriandas, J. Poll. (7, 25.) Τὰ δὲ ἐργαλεῖα, κοπὶς καὶ * ῥάκεντρον, κρεωστάθμη· τάχα καὶ κρεάγραν καὶ κρ.: quam vero hic κρ. appellat, Idem alibi δορίδα vocare videtur; nam et ea inter coquinaria instrumenta reponitur, ut videre potes in Κρεάγρα. Κρεωδοσία, Carnium datio s. distributio, Visceratio, i. q. κρεανομία et κρεωδαισία, Plut. Demetr. (11.) p. 285. Καὶ προσαγγείλας ὅτι νενικήκασιν, εὐαγγέλια θύειν ἔγραψε, καὶ κρ. τινὰ κατὰ φυλὴν ἐποίησε. Liv. dicit Visceratio facta est, ut docui in Κρεανομία. Κρεωδότης, Carnium dator s. distributor, κρεωδαίτης, Suid.

[* Κρεωδοτέω, Const. Apost. 6, 20. p. 957.] Κρεωδόχος, Ad recipiendas et asservandas carnes factus: κρ. ἀγγεῖον, quod et κρεῖον. [" Ad Lucian. 1, 371." Schæf. Mss.] Κρεηδόκος, Epigr. pro eod. [" Jacobs. Anth. 9, 156." Schæf. Mss. * Κρεωθήκη, Gl. Carnarium. Vide Κρεῖον.] Κρεωθοινία, Cœna s. Epulum e carnibus, Suid. [* Κρεωκόπος, Schol. Aristoph. Θ. 1231. * " Κρεωκοπέω, Const. Manass. Chron. p. 97. 136." Boiss. Mss. Cf. Κρεοκ. * " Κρεωλογέω, Const. Apost. 6, 3. p. 943. * Κρεωνομέω, Cyr. Alex. in Zach. 11. p. 770. * " Κρεωνομία, Porson. Hec. p. viii. Ed. 2." Schæf. Mss.] Κρεωπώλης, Qui carnes vendit, Carnium venditor, Lanius, Macellarius. Vide Κρεωδαίτης. Athen. 13. Ἰδοῦσα κατὰ τύχην Ἑστῶτα κρ. τιν' ἀστεῖον πάνυ. [* Κρεωπωλεῖον, Gl. Macellum, J. Poll. 7, 25.] Κρεωπώλιον, Macellum, Laniena, Laniarium, Varro R. R. 2, 4. Idem Carnariam tabernam dicit, Plaut. Carnarium. J. Poll. et Plut. (7, 122.) Διὰ τί τὰ κρεωπώλια μάκελλα καὶ μάκελλας καλοῦσι; [" Ad Diod. S. 1, 493." Schæf. Mss. Artemid. 5. p. 253.] Κρεωπωλικὸς, Ad lanium s. carnium venditorem pertinens: κρ. τράπεζα, Plut., e quo locum in Κρεωδαίτης citavi. [Κρεωπωλική, Lobeck. Phryn. 693.] Κρεωπωλέω, Carnes veudo, J. Poll. κρεωπώλια, καὶ κρεωπῶλαι καὶ κρεωπωλεῖν. [Schol. Aristoph. Εἰρ. 362. " J. Poll. 6, 33. 7, 25. * Κρεωσιτέω, 6, 33." Kall. Mss.] Κρεωστάθμη, Statera, in qua carnes appenduntur, J. Poll. [" Aristoph. Fr. 281." Schæf. Mss.] Κρεωφάγος, Carnivorus, Qui carnibus vescitur, Carnium vorator, [Lycophr. 660. Strabo 16. p. 1116.] Κρεωφαγία, Carnium voratus, Plut. (6, 500.) Οὐ δεῖ χρῆσθαι κρεωφαγίᾳ πρὸς ἀποπλήρωσιν ὀρέξεως: (10, 140.) Αἱ κρ. τοῖς σώμασι γίνονται παρὰ φύσιν: paulo post pro κρ. dicit σαρκῶν * ἐμφορήσεις: (8, 596.) Ἔτι τῆς κοτταβίσεως ὀζοντα καὶ τῶν κρεωφαγιῶν. [" Rhoer. ad Porphyr. 27." Schæf. Mss.] Κρεωφαγέω, Carnes voro. [" Ad Diod. S. 1, 166." Schæf. Mss.] " Κρεηφαγέειν, Carnes vorare: ET " Κρεηφαγία, Carnium voratio s. comestio. Ambo " ap. Hippocr. ambo Ionica pro κρεωφαγεῖν et κρεω- " φαγία."

Ἀπόκρεως, ω, ὁ, Carnisprivium, Tempus quo a carnibus abstinetur: nam hic ἀπὸ denotat privationem. In VV. LL. exp. Carnisprivium; quæ vox antiqua non est, ut nec illa Græca. [" Nicetas in Alexio 3. Balsamon in Responsis, Greg. Hist. l. 8. * Ἀποκρεόω, Balsamon ad Can. 76. Carthag. p. 698." Ind. Scap. Oxon.] Ἡδύκρεως, ω, ὁ, ἡ, Cujus carnes suaves sunt, caro grati et jucundi saporis est, Aristot. de Gen. Anim. 5. Καὶ γὰρ ἡδυκρεώτερα καὶ θερμότερα πάντα τὰ λευκὰ, ὡς εἰπεῖν, εἰσί. [" Idem de Mirab. init." Wakef. Mss. E Sophrone citat Schn. Lex. * Κατάκρεως, Herodian. Epimer. 206." Boiss. Mss.] Λειπόκρεως, Carnibus defectus, Minime carnosus, Macilentus, ἰσχνότατος, Suid.

[* Καλλίκρεας, ατος, τὸ, Theoph. Protosp. p. 827.] Πάγκρεας, Corpus glandulosum in medio mesenterio situm, vasorum divisiones confirmans, Gorr. Defin.: Ruf. Ephes. Ἡ δὲ παρὰ τὴν πρώτην τοῦ ἐντέρου ἔκφυσιν κειμένη σὰρξ * διαπίμελος καὶ ἀδενώδης, πάγκρεας, Meminit et Aristot. H. A. 3, 4. De usu autem ejus tradit Gorr. post. Oribas. Collect. 24, 23. [Diog. L. 4, 33.]

" Ἄκρεος, Excarnis, Caruis s. Carneæ substantiæ " expers: ut τὰ ἄκρεα τοῦ σώματος μέρη ap. Hip- " pocr. et Gal., qualia sunt caput, manus, pedes, " aures. Ἀκράλεα, Gal. in Lex. Hippocr. exp. " ἄκρεα, Excarnia, Nihil carnis habentia. Sed forsan " scr. ἀκρεάλεα."

Κρεώδης, Carnosus, Aristot. Ἂν δ' οἷον κτένες κρεῶδες ἔχωσι τὸ πρὸς τῷ μυκτῆρι, πονηρίας σημεῖον. Unde Trogus ap. Plin., Qui carnosos a naribus (oculorum) angulos habent, malitiæ notam præbent. Athen. 8. Κοινῶς δὲ πάντα τὰ σελάχια φυσώδη ἐστὶ καὶ κρεώδη καὶ δυσκατέργαστα. Item κρ. ἱερουργία ap. Suid., ἡ διὰ κρεῶν θυσία. [" Et κρ. ὀσμὴ, Carnosus odor, Athen. 62." Schw. Mss. Plut. 6, 492. 10, 136.]

Κρεάδιον, Caruncula, Carnis frustum s. frustulum, Aristoph. Πλ. (227.) Καὶ δὴ βαδίζω· τοῦτο δὲ τὸ κρεάδιον Τῶν ἔνδοθέν τις εἰσενεγκάτω φέρων, Alexis ap. Athen. (107.) Κρεάδια, ποδάρια, ῥύγχη τινὰ, ὠτάρια, Ὕειον ἡπάτιον ἐγκεκαλυμμένον [ἐπικ.] Antig. Car. ap. eund. Athen. (419.) Ὅτε μὲν οὖν ἀκούσειαν λάχανον ἢ τάριχος, ἀνεχώρουν· ὅτε δὲ ὅτι κρεάδιον, εἰσῄεσαν εἰς τὸν ἐπὶ τοῦτο παρεσκευασμένον οἶκον. Ubi pro κρέας accipitur. [" Thom. M. 458. Wakef. Herc. F. 1272. Xen. K. Π. p. 62." Schæf. Mss.] Κρεύλλιον, idem, Synes. Ep. 132. Ἀναχωρησαι τοῦ θυλακίου τῶν κρεϋλλίων, E sacculo caruncularum; sed scribitur ibi κρευλίων, uno λ. [" Thom. M. 457. ad Herod. 396." Schæf. Mss.]

[* Κρεών, ὁ τόπος, Gl. Carnarium.]

¶ Κρεῖον, Vas carnarium, Carnium receptaculum, κρεωδόχον ἀγγεῖον, ut major veterum Gramm. pars exp. teste Eust., quæ expositio in nostro quoque vet. Lex. habetur. Il. I. (206.) Αὐτὰρ ὅγε κρεῖον μέγα κάββαλεν ἐν πυρὸς αὐγῇ, Ἐν δ' ἄρα νῶτον ἔθηκ' ὄϊος καὶ πίονος αἰγός. Euphorion autem, ut Eust. ex Apione et Herod. tradit, ibi κρεῖον accipit pro κρέας, eo quod poeta in seqq. non meminerit carnium in B vase elixarum, sed tantum assarum: tanquam ad id faciat, quod dicit ἐν πυρὸς αὐγῇ: non enim necesse esse, ut πηρὸς αὐγὴ accipiamus pro πῦρ, circum quod ollæ carnium, quæ elixantur, poni solent, sed ἐν πυρὸς αὐγῇ capi posse pro ἐγγὺς τοῦ πυρὸς, Prope ignem, ubi assari aliquid potest. Annotat præterea Eust. κρεῖον a Paus. exponi κανοῦν ἢ ἄλλο τι, ἐφ' οὗ τὰ κρέα κόπτεται, Aliquid aliud, supra quod carnes conciduntur, h. e. ἐπίκοπον, ἐπικόπανον. Herodian. autem ap. Etym. κρεῖον esse dicit τὴν ἐκ τῶν ὠμῶν κρεάτων πεπληρωμένην τράπεζαν, Mensam crudis carnibus plenam: quale quid est et ἐπικόπανον, uti dixi; nam illud κρεωδόχον ἀγγεῖον generalius est. At Ptolemachus ap. Eund. κρεῖον esse dicit τὸν ἀπὸ του στέατος πλακοῦντα, Placentam ex adipe. Hes. ἀγγεῖον, εἰς ὃ κρέα βάλλεται. [" T. H. ad Plutum p. 71. Heyn. Hom. 5, 573. ad Lucian. 1, 371." Schæf. Mss.] Pro Carne autem accipit, qui in Epigr. DIXIT Κρειοδόχος pro κρεωδόκος: nam κρεηδόκος et κρειοδόκος iu Epigr. accipi pro Carnium capax C tradunt VV. LL. [" Κρειοδόκος, Ariston 1." Schæf. Mss. Item * Κρειοφάγος, Nicander Θ. 50.] Pro κρεῖον autem resolutione Ionica DICITUR Κρήϊον: nam κρήϊον Hes. exp. κρεωθήκην, ἐπίκοπον, κρεοδόχον λέβητα. Fit autem κρεῖον a κρέας per epenth., ut docet Etym. et nostrum vet. Lex. Item Placentæ genus ap. Athen. [645.] Apud Hes. est ETIAM Κρίον, quod exp. ἀγγεῖον, fortassis idem cum præcedenti κρεῖον, s. κρήϊον.

" ΚΡΕΚΩ, Pectine s. radio pulso. Apud Etym. " et Hephæstionem, Γλυκεῖα μᾶτερ οὔτι δύναμαι κρέ- "κειν τὸν ἱστὸν, Πόθῳ δαμεῖσα παιδὸς, βραδινὰν δι' " ἀφροδίταν. Ubi Etym. quoque esse dicit πλήττειν, " derivans inde κερκὶς, καθ' ὑπερβιβασμὸν, utpote " quæ sit πληκτική. Itidem vero et κιθάραν κρέκειν " dicitur pro κρούειν, Pulsare citharam plectro. In " Epigr. autem κρέξασα κίσσα, de cicada: utpote " quæ picæ modo garrula sit et ταῖς πτέρυξι videatur " κρέκειν: pulsat enim agitatque alas, et hoc modo D " sonum ciet. Aristoph. dixit etiam (Ὄρν. 770.) " Τοιάνδε κύκνοι Συμμιγῆ βοὴν ὁμοῦ Πτέροις κρέκον- " τες, ἴακχον τὸν Ἀπόλλω, Alarum quassu reddentes " clangorem: s., ut Schol. exp., διὰ τῆς τῶν πτερύγων " κινήσεως ὕμνουν τὸν Ἀπόλλωνα. Idem dicit etiam " (682.) αὐλὸν κρέκειν pro Insonare tibiam, kata- " χρηστικώτερον: verbo κρέκειν proprie significante " κρούειν, improprie ἠχεῖν: (ibid. 682.) καλλιβόαν " κρέκουσ' Αὐλὸν φθέγμασιν ἠρινοῖς, Ἄρχου τῶν ἀνα- " παίστων." [" Telestes Athenæi 626. Τοὶ δ' ὀξυφώνοις πηκτίδων ψαλμοῖς κρέκον Λύδιον ὕμνον. Sed et κρέκειν τὸν ἱστὸν, Pulsare telam, dixit Sappho pro Texere telam." Schw. Mss.] " Hes. affert non " solum κρέκοντα pro κερκίζοντα, sed etiam κρέκειν " pro κιθαρίζειν, Pulsare citharam: in qua signif. " omissus est accus. τὴν κιθάραν, et subaudiendns. " Sunt qui κρέκειν, cum signif. ἠχεῖν, velint signif. " Edere sonum molestum, Reddere sonum insuaviter " creperum s. stridulum: quo sane modo NOMEN " Κρέκην Gal. ap. Hippocr. significare ait τὸν μιση-

" τὸν ἦχον, Sonum odiosum, et ὠνοματοπεποιῆσθαι: " ap. Hippocr. inquam ἐν τῷ δευτέρῳ περὶ Νούσων " τῷ μείζονι. Sic ET Κρέκελος ab Hes. exp. θρῆνος, " Fletus, Ploratus: qui et ipse est μισητὸς ἦχος." ["Κρέκω, Meleager 111. Jacobs. Anth. 6, 402. 427. 8, 267. 10, 297. 11, 25. 160. Huschk. Anal. 95. ad Dionys. H. 3, 1487. Toup. Opusc. 1, 238. Emendd. 2, 317. Valck. Callim. 239. μέλος, Huschk. Epist. in Propert. p. 9. ubi vide omnino de h. v." Schæf. Mss. * Κρεγμὸς, Epicharm. Athenæi 183. * Κρεκτὸς, Æsch. Choeph. 818.] " Εὔκρεκτος, Bene s. Pul- " cre strepens s. sonans, Canorus, Sonorus, Greg. " Naz. Εὐκρέκτῳ κιθάρῃ ἐπὶ δάκτυλα βάλλων." [Apoll. Rh. 4, 1194. Antip. Sid. 22. * Πολύκρεκτος, Orph. H. in Apoll. 16.] "'Ανακρέκομαι, Sono, Loquor, " Epigr." [Anal. 2, 147.] " Διακρέκω, Citharam " pulso, Epigr." [Anal. 1, 230. * 'Επικρέκω, Schneidero dubiæ videtur fidei. * Συγκρέκω, Ælian. H. A. 11, 1. cf. Bast. Ep. Cr. 197.] "'Υποκρέκειν, Levem " queudam sonum edere: qualis editur a cithara " dum ejus fides ad numeros concinnantur. Meta- B " phorice autem dixit Pind. Ὀ. (9, 58.) Τὸ καυχᾶ- " σθαι παρὰ καιρὸν, Μανίαισιν ὑποκρέκει: ubi exp. " συμφωνεῖ, καὶ οἷον ἐνδόσιμόν ἐστι: item προσέοικε." [Plut. 6, 203.]

" Κρὲξ, κὸς, ἡ, Crex: Avis rostro præacuto et ser- " rato, pugnax, inimicitias exercens cum merula et " vireone, ut tradit Aristot. H. A. 9, 1. 17. Sic Ari- " stoph. Ὄρν. (1138.) Τούτους δ' ἐτύκιζον αἱ κρέκες " τοῖς ῥύγχεσιν, ut οἱ πελεκᾶντες τοῖς ῥύγχεσιν etiam " ipsi ἀπεπελέκησαν τὰς πύλας. Aristot. hanc avem " esse dicit κακόποτμον, ut et Suid. δυσοιώνιστον τοῖς " γαμοῦσι. Ponitur etiam ἐπὶ τροχοῦ, auctore Hes., a " quo exp. et κορυφαία, Coma verticalis. Suid. quo- " que κρέκα affert pro τρίχα, ex Epigr. opinor: Πορ- " φυρέην ἤμησε κρέκα. Pro quo ap. Eust. κρέκα, ut " docui t. 3, c. 361." [Tzetz. ad Lycophr. 513. Aristot. de Part. Anim. 4, 12. Ælian. H. A. 4, 5. Herod. 2, 76. " Ad Mœr. 276. Callim. 1, 469." Schæf. Mss.]

[* " Κρεκάδιον, τὸ, incertæ signif. nomen, si modo C vera scriptura in Aristoph. Σφ. 1215. ubi quænam sint, quæ dicat Poëta κρεκάδια αὐλῆς, dissentiunt VV. DD. Crepitacula intelligebat Bergler. cum Florente Christiano; Aulæa, Brunck.; corruptum vocab. suspicatus erat Casaub. Anim. ad Athen. 179. Reperat jam olim Athen. in suo Aristoph. Codice eandem scripturam, quam hodieque Aristoph. Codd. tenent omnes." Schw. Vide Schol. Biset., cujus interpretationi refragatur Brunckius, hanc ipse afferens:—"Non aliunde derivari posse videtur nomen κρεκάδιον, quam a κρέκω. Hoc autem verbum non solum de pulsatione instrumentorum chordis instructorum adhibetur, sed et de telæ pulsatione et densatione, quæ pectine textorio fit, ut in his Sapphûs versibus: Γλυκεῖα μᾶτερ, οὔ τι δύναμαι κρέκειν τὸν ἱστὸν, Πόθῳ δαμεῖσα παιδὸς, βραδινὰν δι' 'Αφροδίταν. Proinde nihil probabilius afferri potest, quam κρεκάδια hic posita esse pro ἱστουργήματα, παραπετάσματα, et intelligi de Aulæis, s. Velis, quibus aula tam ornatus gratia, quam arcendo vento, pulveri, aut si quid aliud no- D cere poterat, obtendebatur."]

" ΚΕΡΚΙΣ, ἴδος, ἡ, Radius: et quidem textorius, " quem Pectinem etiam appellant. Od. E. (14.) de " Calypsone, ἡ δ' ἔνδον ἀοιδιάουσ' ὑπὸ καλῇ 'Ιστὸν " ἐποιχομένη χρυσείῃ κερκίδ' ὑφαινεν, Aureo percur- " rens pectine telam: Il. X. (148.) Andromachæ " ululatum e turre audienti χαμαὶ ἔκπεσε κερκὶς, E " manibus in terram excidit radius, utpote quæ ἱστὸν " ὕφαινε μυχῷ δόμου ὑψηλοῖο. Itidem ap. Plat. in " Cratylo, Ὁ ὑφαντικὸς καλῶς χρῆται τῇ κερκίδι, quam " esse dicit διακριτικὴν τῶν ὑφασμάτων. Eust. deno- " minari eam scribit ἀπὸ τοῦ κρέκειν, quod est ἠχεῖν, " transposita litera ρ: quod de musico potius pe- " ctine dici possit quo κρέκουσι καὶ πλήττουσι τὰς " χορδάς. Itidem Etym. κερκίδα dictam ait παρὰ τὸ " κρέκειν, quod est ἠχεῖν, καθ' ὑπερβιβασμὸν, quasi " κρεκίδα: vel παρὰ τὸ κρέκω τὸ πλήττω, κρεκίδα τινὰ " οὖσαν: indeque et Leonis caudam κέρκον nominari, " utpote πληκτικὴν οὖσαν. Κερκὶς dicitur etiam Ipsa " tela quæ radio s. spatha calcatur: synecdochice " posito ipso instrumento rei conficiendæ pro re " confecta: ut ἱστὸς quoque significat et τὸ ἐργα- " λεῖον et τὸ ὕφασμα. Sic sane Eur. dicit κερκίσιν " ἐφιστάναι ut Hom. ἱστὸν ἐποίχεσθαι, Telam percur- " rere pectine, Telam tractare: Hec. (367.) Σαίρειν " τε δῶμα, κερκίσιν τ' ἐφιστάναι. Sed et ap. ipsum " Hom. Schol. κερκίσι dicitur exponere ἱστουργίαις: " addens, ἀπὸ μέρους: quoniam αἱ κερκίδες συντι- " θέασι τὴν κρόκην τῷ στήμονι. || Item ut σπάθη di- " citur Rudicula qua aliquid agitatur in lebete vel " olla dum coquitur, ita κερκίδα quoque accipi pro " ead. sciendum est. Lampon ap. Gal. τῶν κατὰ " Τόπους libro 3. Κίνει κερκίδι ἐρυθροῦ χαλκου τὸ φάρ- " μακον, Rudicula ex ære rubro agita. Ubi nonnulli " esse volunt δοίδυκα, τριβαίαν, ὕπερον, Pistillum: " cujus usus potius in pinsendis contundendisque " quam in agitandis pharmacis est. Sic fere Plin. " de psittaco, Hæc cum loqui discit, ferreo verbe- " ratur radio. || Ab earundem κερκίδων similitudine " κερκὶς nominatur Paxillus s. Clavus ferreus li- " gneusve qui in jugi foramen inditur ad retinenda " lora jugalia ne extra jugi caput excidant. J. Poll. " enim ἔνδρυον esse dicit κερκίδα ξυλίνην ἣν εἰς τὸ τοῦ " ζυγου τρύπημα ἐμβάλλουσι. || Eod. Poll. teste " κερκὶς nominatur τὸ μεῖζον ὀστοῦν ὃ τὴν κνήμην " φέρει, Majus illud os quod tibiam fert: unde et " παρακερκίδες dicuntur τὰ μικρὰ ὀστᾶ quæ ab utra- " que illius parte sunt, alio nomine dicta περόναι, " Fibulæ. Sed et τῶν περὶ τῷ πῆχει δύο ὀστῶν τὸ " σμικρότερον appellari κερκίδα, Idem tradit eod. " l. 2.: idque alio vocabulo dici παραπήχιον, ma- " jore nimirum osse vindicante sibi appellationem " τοῦ πήχεως: ut et Gorr., Κερκὶς, inquit, Radius: " est os alterum cubiti superius, sed minus et bre- " vius. Nam cum cubitus generatim dictus duobus " ossibus constet, uno quidem inferiore et subje- " cto, sed grandiore, altero vero superinsidente et " breviore: illud, Græci πῆχυν, eod. cum tota parte " nomine, hoc, κερκίδα, a figura rotarum parvarum " radios imitante, nuncuparunt. Vide et Celsum 8, " 1. ubi itidem vocat Radium. Ita Plut. Alex. (45.) " dicit, Τόξευμα εἰς τὴν κνήμην λαβὼν, ὑφ' οὗ τῆς κερ- " κίδος ὀστέον ἀποθραυσθὲν ἐξέπεσεν. Et pro eod. de " Fort. Alex., Τοξεύματι πληγεὶς τὴν κνήμην, ὥστε τῆς " κερκίδος τὸ ὀστέον ἀποκλασθὲν ὑπὸ τῆς πληγῆς ἐξαλέ- " σθαι. || Hes. κερκίδα dici scribit etiam τὴν τῆς " πίτνος κορυφὴν ἢ αἰγείρου, Cacumen pinus aut alni. " Theophr. vero et Aristot. κερκίδα non Cacumen " alni s. populi esse docent, sed Speciem quandam. " Theophr. enim H. Pl. 3, 14, (2.) in descriptione " τῆς λεύκης καὶ τῆς αἰγείρου, inter alia dicit τὴν κερ- " κίδα esse παρόμοιον τῇ λεύκῃ καὶ τῷ μεγέθει καὶ τῷ " τοὺς κλάδους ἐπιλεύκους ἔχειν. Et Aristot. H. A. 7, " 5. scribit τὴν λάταγα habere ὀδόντας ἰσχυροὺς, " sæpeque exeuntem noctu ex aquis τὰς περὶ τὸν " ποταμὸν κερκίδας ἐκτέμνειν τοῖς ὀδοῦσι: pro quo " Plin. generalius habet Arbores, 8, 30. dicens " fibrum animal esse horrendi morsus, arbores juxta " flumina ut ferro cædere. Proculdubio vero κερκίδες D " nominantur eæ arbores quoniam in modum τῆς " κερκίδος sunt stipite oblongo, terete, et in acutum " desinente: id quod et Theophr. in l. paulo ante c. " innuit, qui mendo non omnino caret. Gaza Alpi- " nam vertit. Apud eund. Theophr. 1, (11, 2.) in " censu τῶν ἑλλοβοσπέρμων δένδρων, i. e. arborum " quæ semen ἐν λοβῷ s. siliqua ferunt: pro κικὶς " quidam codices habent κερκὶς, ut Gaza etiam " Cercis in sua versione. Etym. quoque κερκίδα esse " testatur εἶδος φυτοῦ, hoc exemplo, Τώ μοι ἀνεδρα- " μέτην ἅτε κερκίδες: e quo apparet arbores eas " brevi in summam adolescere proceritatem. Et " fortassis, inquit idem Etym., ex hac planta mulie- " ribus conficiebant τὰς κερκίδας." [Κερκὶς, φυτὸν αἰγείρῳ ὅμοιον, Phot.] " Hes. vero et Avis spe- " ciem esse ait. J. Poll. (9, 44.) κερκίδα esse dicit " etiam Partem quandam theatri, cum Alexis in Gy- " næcocratia dicat, Δεῖ ἐνταῦθα περὶ τὴν κερκίδα 'Υμᾶς " καθιζούσας θεωρεῖν ὡς ξένας: quas κερκίδας τῶν " θεάτρων sunt qui Theatrorum cuneos a Latinis dici

" scribant, cum a Virgil. sc. et Juven. tum a Vitruv. " 5, 6. ubi tradit quomodo cunei spectaculorum in " theatris dividi debeant." [K. *θεάτρου*, Gl. Cuneus. " Heyn. Virgil. 3, 517. Ed. nov., ad Apollod. 499. Hom. 8, 349. 514. Brunck. Aristoph. 1, 212. Soph. 3, 450. Diod. S. 2, 521. Musgr. Tro. 199. Wakef. Ion. 519. Jacobs. Anth. 7, 66. 8, 30. 34. 9, 161. 12, 465. ad Anton. Lib. 168. Verh., Eur. Hec. 363. Musgr. p. 151. Toup. Opusc. 1, 417. Valck. Hipp. p. 185. Steinbr. Mus. Tur. 1, 330. ad Charit. 253. Os majus propter tibiam, Brunck. Apoll. Rh. 195. Radius mathematicus, Epigr. adesp. 91. Tela, Tyrwh. ad Aristot. 162. Brunck. ad Hec. p. 306." Schæf. Mss. Opp. 'A. 2, 63. Apoll. Rh. 3, 46. 4, 1520. * " *Κρεκίδες*, Barnes. ad Eurip. de Tragœd. p. 41." Kall. Mss.] " A superiore *τῶν ὑφαντῶν κερκίδι*, " COMP. *Κερκιδοποιὸς*, Qui radios textorios conficit. " Et inde *Κερκιδοποιϊκὴ*, sc. *τέχνη*, Ars s. Scientia " conficiendi radios textorios, ap. Aristot. Polit. 1, " 5. ubi quidam interpr. Ars pectinaria, nimis gene- " raliter." [* *Κερκιδοποιητικὴ*), Schn. Lex. *ἁμαρτύρως*.] " Ab eadem est DIMIN. *Κερκίδιον*, *τὸ*, Radiolus. " Item VERB. *Κερκίζω*, *ίσω*, i. q. *τῇ κερκίδι χρῶμαι*, " s. Radio discrimino fila inter texendum: aut etiam " Radio calco fila. Plato Cratylo (387.) *Κερκίζοντες* " *δὲ τί δρῶμεν*; *οὐ τὴν κρόκην καὶ τοὺς στήμονας συγ-* " *κεχυμένους διακρίνομεν*; Quo significatu Hom. su- " pra, *Ἱστὸν ἐποιχομένη χρυσείῃ κερκίδ' ὑφαινεν*. Et " Virgil. Arguto conjux percurrit pectine telas. Ovid. " rarum pectine densat opus." [Gl. Decutio. * *Κέρκισις*, Aristot. Phys. 7, 3. * *Κερκιστικὴ*, sc. *τέχνη*, Plato Politico 282. * *Κερκιστὸς*, unde * *Ἀκέρκιστος*, Anal. 1, 238. * *Κερκίστρα*, Gl. Concius, f. Cuneus. * *Συγκερκίζω*, Plato Politico 310.] " *Παρακερκιδες*, *περόναι* " et *στήριγγες*, dicuntur *τὰ ἑκατέρωθεν τοῦ μείζονος* " *ὀστοῦ ὃ τὴν κνήμην φέρει*, *κερκὶς καλούμενον*, *μικρὰ* " *ὀστάρια*, teste J. Poll. (1, 187.) Parva illa ossa quæ " ab utroque latere *τῆς κερκίδος* sunt, h. e. Ossis ma- " joris quo crus sustinetur."

ΚΡΕΜΑΩ, ET *Κρεμαννύω*, SIVE *Κρεμάννυμι*, ut *κεράω* et *κερανnύω*, s. *κεράννυμι*, Suspendo. Aristot. de venatu pantheræ, *Οἱ κυνηγοὶ κρεμαννύουσιν ἐν ἀγγείῳ ἔκ τινος δένδρου τὴν κόπρον*: alibi, *Οἱ κυνηγοὶ εἰς ἀγγεῖον αὐτὴν ἐμβάλλοντες τὴν κόπρον, ἔκ τινος δένδρου κρεμῶσιν*. Unde Plin. Tam avida fera est excrementorum hominis, ut a pastoribus ex industria ex aliquo vase suspensa altius quam ut queat saltu attingere, jaculando sese appetendoque deficiat. Aristoph. B. (121.) *ἀπὸ κάλω καὶ θρανίου Κρεμάσαντι σαυτὸν*, Te suspendenti e fune: (Πλ. 312.) *τῶν ὄρχεων κρεμῶμεν (τὸν Λαερτίου.)* Aristot. Œc. 2. *Ἐκρέμα ἅπαντας*, Omnes suspendit, Plut. Alex. *Τούτων πολλοὺς ἐκρέμασεν*. Item *κρεμάσαι ἀσπίδα* ap. Suid. pro *εἰρηνεῦσαι*, quod pacis tempore scuta suspendantur. Plut. Cæs. *Σὺν γέλωτι πολλάκις ἠπείλησε κρεμᾷν αὐτοὺς*, de prædonibus, in quos inciderat, quos Suet. quoque supplicio, quod illis sæpe minatus inter jocum fuerat, ab eo affectos esse tradit. Et pass. Xen. *Ἱππ.* (10, 9.) *Τούτου ἕνεκα καὶ οἱ κατὰ μέσον ἐκ τῶν ἀξόνων δακτύλιοι κρεμάννυνται*, Plut. Alex. *Ὑπὸ Ἀλεξάνδρου κρεμασθέντα*, Lucill. Epigr. *Αὐτοῦ δὴ νύκτας τε καὶ ἤματα πέντε κρεμασθεὶς*, Illic dies et noctes quinque suspensus. Aliquando neutraliter redditur Pendeo. *Κρεμάσασθαι* activa quoque signif. pro Suspendo capitur. Hesiod. *Ἔργ.* (2, 247.) *Πηδάλιον δ' εὐεργὲς ὑπὲρ καπνοῦ κρεμάσασθαι*. Qua vero signif. Latini dicunt suspendere animum et Suspensum tenere, ea Aristoph. N. (227.) *οὐ γὰρ ἄν ποτε Ἐξεῦρον ὀρθῶς τὰ μετέωρα πράγματα Εἰ μὴ κρεμάσας τὸ νόημα καὶ τὴν φροντίδα Λεπτὴν καταμίξας*. " *Κρεμῶ*, inter- " dum pro *κρεμάω*: interdum pro *κρεμάσω*, Attice, ut " *ἐλῶ* pro *ἐλάσω*, *κολῶμαι* pro *κολάσομαι*, et similia." [" *Κρεμάω*, Markl. Iph. p. 330. ad Diod. S. 2, 517. Plut. Alex. 134. 142. Schm., ad Charit. 342. De fut., T. H. ad Plutum p. 96. 217. *Κρεμῶ*, ad Mœr. 124. *Κρεμάσαι τὴν ἀσπίδα*, Toup. Opusc. 2, 238. *Ἐκρεμάσαντο*, 1, 495. *Κρεμάννυμι*, Mœr. 146. et n. *Κρεμάννυσθαί τινος*, Bibl. Crit. 3, 1. p. 106." Schæf. Mss. *Κρεμασθεὶς*, Polyb. 5, 4, 7.] Dicitur ETIAM *Κρεμόω* ET *Κρεμέω*, Il. H. (82.) *οἵσω ποτὶ Ἴλιον ἱρὴν Καὶ κρεμόω ποτὶ νηὸν Ἀπόλλωνος*, ubi pro *κρεμάσω* accipitur, Hes. Suid. Eust. qui dicit e *κρεμῶ* fieri pleonasmo literæ *ο*: at *κρεμῶ* quoque pro fut. *κρεμάσω* accipi testatur Hes.: Synes. Ep. 44. *Δεθήσεται καὶ κρεμήσεται καὶ τῷ πλευρῷ διωρυγήσεται*, Vincietur et suspendetur. [" *Κρεμόω*, Toup. Opusc. 2, 238. *Κρεμήσομαι*, Aristoph. *Σφ.* 808. *Ἀ.* 279." Schæf. Mss. " Fut. *κρεμήσονται* habes etiam ap. Athen. 547. ubi quidem non de capitali supplicio agitur, sed de pœna aut tormenti genere, de quo v. Jungerm. ad J. Poll. 3, 79. Schw. ad Athen. 459. Reperitur etiam tanquam a PRÆS. * *Κρέμημι*, particip. *Κρεμάντες*, Suspendentes, ap. Athen. 25. nisi ibi *κρεμάσαντες* scriptum oportuit; sed nil variant libri." Schw. Mss.] AT *Κρέμαμαι*, ET *Κρέμομαι* etiam, Suspendor, Suspensus sum: interdum etiam neutraliter Pendeo. Il. O. (18.) *Ἡ οὐ μέμνῃ ὅτε τ' ἐκρέμω*. Aristoph. *Σφ.* (298.) *Οὐκ ἂν, μὰ τὸν Δί', εἰ κρέμοισθέ γ' ὑμεῖς*, Pendeatis. Qua vero signif. Suet. dicit, Ambiguis responsis et callida cunctatione suspendens; Curt. Omnium animos expectatione suspenderat, ea Aristot. Rhet. 3. *Ἵνα προειδῶσι περὶ οὗ ὁ λόγος, καὶ μὴ κρέμηται ἡ διάνοια*. [" *Κρέμαμαι*, Heyn. Hom. 8, 219. 651. Wakef. S. Cr. 1, 46. Herc. F. 1301. Huschk. Anal. 259. Jacobs. Anth. 9, 480. ad Lucian. 1, 514. Wyttenb. ad Plut. 1, 547. Athen. 1, 11. *Ἐκρέμω*, Heyn. Hom. 5, 678." Schæf. Mss. * " *Κρεμαστέον*, Geopon. 16, 1." Kall. Mss. * *Κρέμασις*, Hippocr. 836. " Schol. Soph. Œd. T. 1260." Boiss. Mss. * *Κρεμασία*, Gl. Suspendium. * " *Κρέμασμα*, Schol. Æsch. Pr. 157." Dindorf. Mss.] " *Κρεμασμὸς*, Suspensio, Hippocr." [816. * *Κρεμαστὴς*, Schn. Lex. *ἁμαρτύρως*.] *Κρεμαστὴρ*, *ῆρος*, *ὁ*, Qui suspendit, suspensum tenet. *Κρεμαστῆρες* dicuntur Duo musculi, utrimque sc. unus, a quibus testes sursum trahuntur: contrariis carent musculis, qui contrarium motum efficiant: nullus enim est, qui testes ad inferiora revellat, quod satis sua gravitate ima petant, ægris præsertim et senibus. Hæc Gorr., qui addit errare Paul. Æg. 6, 61. quod *παραστάτας* et *κρεμαστῆρας* idem esse putet. Colum. 6, 26. de castrandis vitulis, Apprehendere testium nervos, quos Græci *κρεμαστῆρας* ab eo appellant, quod ex illis genitales partes dependent. Celsus 7. de testiculorum natura, Dependent vero ab inguinibus per singulos nervos, quos ideo *κρεμαστῆρας* Græci nominant. Item *κρεμαστὴρ ταρσὸς* ap. Eust. *ἐφ' οὗ τυροὺς ἕτερσον*: idem *κρεμάστρα*. Budæo *κρεμαστὴρ* est Lorum s. Habena pensilis, e qua aliquid dependet, *ἀορτὴρ*. [Gal. 4, 264.] AT *Κρεμαστήριος*, *ὁ*, *ἡ*, Pendulus, Pensilis, Bud. Sed *Κρεμαστήριον* in VV. LL. exp. Sera. [" Montf. Palæogr. 405." Kall. Mss.] *Κρεμαστὸς*, Pendulus, Pensilis, Suspensus, Plut. Pericle (27.) *Ἐν κλινιδίῳ κρ. παρὰ τὴν γῆν αὐτὴν περιφερόμενον κομίζεσθαι*, de Artemone quodam, qui *περιφόρητος* cognominabatur. Item *Κρ. ἱστία* ap. Athen. (27.) Plut. (7, 348.) *Περὶ τῆς χρυσῆς, ἀναδενδράδος ἢ τῶν κρ. κήπων*, Xen. (Œc. 8, 12.) *Διὰ πολλῶν μὲν γὰρ δήπου ξυλίνων σκευῶν καὶ πλεκτῶν ὁρμίζεται ναῦς καὶ ἀνάγεται, διὰ πολλῶν δὲ τῶν κρ. καλουμένων* πλεῖ, ubi videtur ea intelligere *σκεύη*, quæ Athen. paulo ante *κρ. ἱστία*. At *Κρεμαστὴ* vide paulo post in *Κρεμάθρα*. [" Ad Mœr. 81. Gail. ad Xen. Œc. 339. Fabric. Bibl. Gr. 1, 12. Valck. Hipp. p. 247. 249. Epigr. adesp. 291." Schæf. Mss. Soph. Œd. T. 1263. 1266. Antig. 309. 1221.]

Κρεμάστρα, *ἡ*, Id, unde aliquid pendet. Aristot. videtur accipere ea signif., qua Bud. *κρεμαστὴρ* paulo ante exposuit, sc. pro Loro aut Fune, unde aliquid pendet: 3. *Εἴ τις φαίη ἄγκυραν καὶ κρ. τὸ αὐτὸ εἶναι· ἄμφω γὰρ ταυτό τι, ἀλλὰ διαφέρει τῷ ἄνωθεν καὶ κάτωθεν*, Funem e quo anchora pendet, et ipsam anchoram, idem esse. ‖ Pensile *σκεύασμα*, in quo reponuntur casei, panes aut alia, quæ a muribus aut aliorum maleficorum animalium injuria tuta esse volumus: ut *κρεμάστρα καλαμίνη*, Storea pensilis e calamis confecta. Apud Eust. e quodam Gramm. *Ταῤῥὸς*, *κρεμάστρα καλαμίνη καὶ τά τῶν τυρῶν ἀγγεῖα*. Ead. signif. accipitur *κρεμάθρα*. ‖ Appendix, Gaza ap. Theophr. H. Pl. 3, (16, 4.) *Τὰ δὲ ἄνθη πέφυκεν ἀπὸ*

μιᾶς κρ. ἐπ' ἄκρων. [" Kuster. Aristoph. 54. Mœr. 242. et n." Schæf. Mss.]

Κρεμάθρα, ἡ, Vas pensile aut Storea pensilis, in qua reponuntur casei aut aliæ opsoniorum reliquiæ, ut et κρεμάστρα, Repositorium pensile. Suidæ est μετέωρόν τι σκεύασμα, ἐν ᾧ ἐτίθεσαν τὰ περιττεύοντα ὄψα: dictum παρὰ τὸ ἀεὶ κρεμωμένην μετέωρον εἶναι. Aristoph. autem Socratem per jocum et ad risum concitandum introducit ἐπὶ κρεμάθρας sedentem, veluti μετεωρολέσχην, ut Idem annotat. Aristoph. N. (218.) Φέρε, τίς γὰρ οὗτος ὀὐπὶ τῆς κρεμάθρας ἀνήρ; supra quam Socrates residens ἀεροβατεῖν καὶ περιφρονεῖν τὸν ἥλιον se dicit: eam ταῤῥὸν vocat paulo post, Ἔπειτ' ἀπὸ ταῤῥοῦ τοὺς θεοὺς ὑπερφρονεῖς: quemadmodum ap. Eust. Grammaticus quidam ταῤῥὸν esse dicit κρεμάστραν καλαμίνην. Idem et κρεμαστὴ dicitur, quemadmodum Aristoph. Schol. docet. Apud Aristoph. (868.) Socrates in pensili storea sedens, et μετεωροσκοπῶν ait, νηπύτιος γὰρ ἔστ' ἔτι Καὶ των γε κρεμαθρῶν οὐ τρίβων τῶν ἐνθάδε, de discipulo qui ad eum adducebatur; at Schol. ibi per κρεμαστὰς, ita enim ibi legitur, s. κρεμάθρας intelligit Instrumenta quædam geometrica et astronomica, pensilia, ut VV. LL. addunt. [" Argum. Aristoph. N., Kuster. l. c. Mœr. l. c." Schæf. Mss.]

[* Ἀμφικρέμαμαι, Pind. I. 2, 63.] Ἀμφικρεμὴς, Circumpendens, Utrimque pendens: ut ἀμφικρεμῆ ὤμων φαρέτραν, Epigr. Utrimque ex humeris pendentem, Cujus utraque pars ex humeris suspensa esset, Pendentem ex humeris circumquaque. [" Procl. Epigr. 51." Boiss. Mss. " Alpheus 3. Jacobs. Anim. 201. Anth. 8, 347. ad Charit. 385." Schæf. Mss.]

Ἀνακρεμάω, ET Ἀνακρεμαννύω, s. Ἀνακρεμάννυμι, Suspendo, In altum suspendo, Herod. Ἀνεκρέμασαν ἐς ἀκρόπολιν, In arce suspenderunt. Et partic. ἀνακρεμαννύντες, Suspendentes. Sicut vero dicitur Suspendere expectatione et spe, ita Æschin. (68.) Ἀνακρεμάσας ἀπὸ τῶν ἐλπίδων, Spe suspendens. Et ἀνακρεμασθεὶς, Suspensus, aut etiam neutraliter Pendens. Ἀνακρέμαμαι, Suspensus sum, Pendeo, Pendeo ex alto. [" Wakef. Herc. F. 1301. Jacobs. Anim. 265. Anth. 8, 164. Bergler. Alciphr. 252. ad Charit. 343." Schæf. Mss.] Poetica vero syncope DICITUR Ἀγκρεμάω, s. Ἀγκρεμάννυμι, Antipater, Ἀγκρεμάσας Ἄρηϊ μιάστορι κόσμον ἄκοσμον, in Martis tholum suspendens, Tholo suspendens. [" Valck. Diatr. 170." Schæf. Mss. * " Ἀνακρεμασμὸς, Bekk. Anecd. 447." Kall. Mss.] Ἐπανακρέμαμαι, Pendeo, Suspensus sum, Aristot. Pol. 6, (4.) Τὸ γὰρ ἐπανακρέμασθαι καὶ μὴ πᾶν ἐξεῖναι ποιεῖν ὅ,τι ἂν δόξῃ, συμφέρον ἐστί.

Ἀποκρεμάω, Suspendo ex: ut, Ἀποκρεμάσας τοῦ ὠτὸς, Cum suspendisset ex aure. Pass. Ἀποκρεμάομαι, Suspendor: unde Ἀποκρεμασθεὶς, Suspensus, Dependens. Lucian. (1, 267.) Ὑμεῖς δ' ἢν ἀποκρεμασθέντες κατασπᾷν βιάζησθέ με, μάτην πονήσετε. [" Jacobs. Anth. 11, 388. Boiss. Philostr. 488. 652. De loci sensu, Valck. Oratt. p. 402. De syntaxi, Heyn. Hom. 8, 619." Schæf. Mss.] Dicitur ET Ἀποκρέμαμαι, pro Dependeo, Suspensus sum: sicut et κρέμαμαι capitur pro Pendeo. [Gl. Dependeo. * " Ἐναποκρεμάω, Anna C. 216." Kall. Mss.]

Ἐγκρεμάω, ET Ἐγκρεμαννύω, s. Ἐγκρεμάννυμι, Suspendo in. [" Wakef. Eum. 1007." Schæf. Mss. * Ἐπεγκρεμάομαι, Athen. 372.]

Ἐκκρεμάω, ET Ἐκκρεμαννύω, s. Ἐκκρεμάννυμι, Suspendo ex, Lucill. Οὕτω κουφότατος πέλε Γάϊος ὥστ' ἐκολύμβα Τοῦ ποδὸς ἐκκρεμάσας ἢ λίθον ἢ μόλιβον, E pede suspendens lapidem. Et ἐκκρεμάννυμαι, Suspensus sum, Dependeo, Thuc. 7, (75.) Τῶν τε ξυσκήνων ἤδη ἀπιόντων ἐκκρεμαννύμενοι καὶ ἑπακολουθοῦντες ὅσον δύναιντο, Ex iis pendentes, dependentes, hærentes: de iis, qui vulnerati discedentibus hærebant, ac ut se asportarent, obsecrabant. Lucian. (2, 513.) Ἐκκρεμαννύμενοι τῶν πηδαλίων. Ἐκκρέμαμαι, Dependeo, Suspensus sum de: Ἐκκρεμάμενοι τοῦ σώματος, De corpore dependentes: Ἐκκρεμάμενοι τοῦ μέλλοντος, Ex iis, quæ futura erant, dependentes, Suspensi expectatione futurorum. Epigr. ἐκκρέμαται ἐλπίδος. [" Musgr. Herc. F. 520. El. 950. Thom. M. 327. Jacobs. Anth. 9, 212. 11, 152. Boiss. Philostr. 489. 502. 561. 576. 583." Schæf. Mss. * Ἐκκρέμασις, Hippocr. 836. * Ἐκκρεμασμὸς, Cass. Probl. 6.] Ἐκκρεμὴς, Dependens, Suspensus de, Herodian. 1, (9, 7.) Ἡμιγύμνῳ τε αὐτῷ ἐκκρεμὴς πῆρα, Peramque seminudus ab humero suspensus, de quodam philosopho. Exp. etiam Pendulus, Pensilis. [" Eust. 66, 27." Seag. Mss. " Jacobs. Anth. 8, 153. 9, 212. 11, 152. Steph. Dial. 23. Paul. Sil. 50. Macedon. 13." Schæf. Mss. * " Ἐκκρεμνὴς, Cyr. Hier. 141. nisi leg. ἐκκρεμὴς." Kall. Mss.] " Ὑπερεκκρεμάω, " Desuper appendo," [" Rufinus 22." Schæf. Mss.]

Ἐπικρεμάω ET Ἐπικρεμαννύω, s. Ἐπικρεμάννυμι, Suspendo super, Imminere facio: ἐπικρεμάσαι κίνδυνον, Periculum quasi supra cervicem alicujus suspendere, h. e. Injicere alicui periculum, Cic.: Polyb. 2, (31, 7.) p. 29. Πᾶσι μὲν Ἰταλιώταις, μάλιστα δὲ Ῥωμαίοις, μέγαν καὶ φόβερον ἐπικρεμάσασα κίνδυνον. Philo V. M.: Δελεάσας ἐλευθερίας ἐλπίδι τὸ πλῆθος, τὸν χαλεπώτερον περὶ του ζῆν ἐπεκρέμασας κίνδυνον, Ut gravius de vita periculum impenderet effecisti. Et pass. ap. Thuc. 3, (40.) Μηδὲ τοῦ ἐπικρεμασθέντος ποτὲ δεινοῦ ἀμνημονοῦντες, Quod cervicibus ipsorum injectum aliquando fuerat: 2, (53.) Πολὺ δὲ μείζω τὴν ἤδη κατεψηφισμένην σφῶν ἐπικρεμασθῆναι, Multo majorem pœnam sibi impendere. Ἐπικρέμαμαι, Suspensus sum super, Impendeo, Immineo, Plut. Popl. Οἶκος ἐπικρεμάμενος τῇ ἀγορᾷ, Impendens foro, ut montes quoque impendere dicuntur, Inclinata et vergens in forum: ἐπικρεμάμενος κίνδυνος, Impendens periculum, ut ἐπικείμενος. Thuc. 7, (75.) p. 260. Ὑπὸ μεγέθους τοῦ ἐπικρεμαμένου ἔτι κινδύνου πάντα ταῦτα αὐτοῖς οἰστὰ ἐφαίνετο. [" Ad Diod. S. 2, 120. Jacobs. Anth. 6, 210. 9, 320. Boiss. Philostr. 376. Ruhnk. Ep. Cr. 18. Phalar. p. 44. Ἐπικρέμηται, Heyn. Hom. 6, 539." Schæf. Mss. Ἐπεκρεμόωντο, Nonn. D. 20, 173.] Ἐπικρεμὴς, Suspensus super, Impendens. In VV. LL. exp. Pensilis, Pendens, citantibus ex Epigr. ἐ. φάρος, Velum pendens. [" Schol. Soph. Aj. 23." Wakef. Mss. * Προσεπικρεμάω, Hippocr. 782.]

Κατακρεμάω, ET Κατακρεμαννύω, s. Κατακρεμάννυμι, Suspendo de. Et Κατακρεμάννυμαι, Suspensus sum de, Dependeo de. Theophr. H. Pl. 3, (8, 6.) Ὃ δὲ καλοῦσί τινες φάσκον, ἡ αἰγίλωψ μόνη φέρει, πόλιον καὶ οὐ βραχύ· καὶ γὰρ πηχυαῖον κατακρεμάννυται, καθάπερ τρύχος ὀθονίου μακρόν· φύεται δὲ τοῦτο ἐκ τοῦ φλοιου, καὶ οὐκ ἐκ τῆς κορύνης. Plin. E glandiferis sola quæ vocatur Ægilops fert panos arentes, muscoso villo canos, non in cortice modo, verum et e ramis dependentes, cubitali magnitudine. [" Valck. Anim. ad Ammon. 120." Schæf. Mss. Κατακρεμάησι, Nicander Fr. 2, 42. * Κατακρέμαμαι, Polemon Phys. 1, 18. p. 267. Athen. 138.] Κατακρέμαστος, Dependens s. Suspensus de; Pensilis, Gaza, [Theophr. H. Pl. 3, 18, 12.]

Παρακρεμάω ET Παρακρεμαννύω s. Παρακρεμάννυμι, Suspendo juxta s. a latere, Il. N. (596.) Ἂψ δ' ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο κῆρ' ἀλεείνων, Χεῖρα παρακρεμάσας, de quodam, cui sagitta manus trajecta fuerat.

[* Περικρεμάω, Nonn. D. 26. p. 690. " Huschk. Anal. 225. Jacobs. Anth. 9, 412. Paul. Sil. 10. * Περικρέμαμαι, Toup. Emendd. 2, 18. ad Lucian. 1, 513." Schæf. Mss. * Περικρεμὴς, Lucian. 3, 653.]

[* " Προσκρεμάω αἴθερι, Suspendo in æthere, Clem. Alex. 71." Kall. Mss. * Προκρέμαμαι, Aristot. Phys. p. 117. ubi προκρεμώμενον perperam extat pro προκρεμάμ. * " Προσκρεμάννυμι, Phryn. Ecl. 162. Aristoph. Fr. 229." Schæf. Mss. Προσκρεμάομαι, Hippocr. 261, 13.]

[* " Συγκρέμαμαι, Andr. Cret. 300." Kall. Mss.]

Ὑπερκρεμάω, ET Ὑπερκρεμαννύω, Suspendo super. Pro Super appendo citatur ex Epigr. [" Archiloch. 43. Wakef. Herc. F. 640. Jacobs. Anim. in Eur. p. 10." Schæf. Mss.]

[* Ὑποκρεμάω, Hom. Hymn. 1, 284. sed suspecta est lectio.]

[* Ὑψικρεμὴς, Opp. K. 4, 93. 216.]

¶ Κρεμνάω, Suspendo, i. q. κρεμάω, Gal. 8. Ἐργάζεσθαι ψυχρὸν τὸ ἀγγεῖον, ἐν ᾧ μᾶλλον περιέχεται,

κρεμνῶντας ἐν φρέατι ψαῦον τοῦ ὕδατος, Bud. Citat autem e Greg. quoque p. 217. [" Ad Anton. Lib. 97. Verh., Mœr. 146. et n." Schæf. Mss. Xen. Eph. 2, 13.] Κρέμνημι, pro eod. [Analogia postulat κριμνάω et κρίμνημι, Schneidero judice, qui confert κεράω, κιρνάω, κίρνημι.] Ἀνακρέμνημι, Suspendo, i. q. ἀνακρεμάω.

ΚΡΗΜΝΟΣ, ὁ, Præcipitium, Locus pendens, pensilis, pendulus; Scopulus pendens, Virg. Fronte sub adversa scopulis pendentibus antrum, Locus præruptus. Apud Hom. dicitur de Locis præruptis, qualia in ripis visuntur, i. e. Crepido, Il. Φ. (233.) de Achille Trojanos iu Scamandrum compellente, ἔνθορε μέσσῳ Κρημνου ἀπαΐσσων [ἀπαιξας]. Et (25.) de ipsis Trojanis fugientibus, ποταμοῖο κατὰ δεινοῖο ῥέεθρα Πτῶσσον ὑπὸ κρημνούς: Il. M. (53.) de fossa, οὐτ' ἂρ ὑπερθορέειν σχεδὸν, οὔτε περῆσαι Ῥηϊδίη· κρημνοὶ γὰρ ἐπηρεφέες περὶ πᾶσαν Ἕστασαν ἀμφοτέρωθεν. Apud ceteros autem scriptt. de Altioribus præcipitiis dicitur, qualia in rupibus aut præruptis montibus cernuntur. Herodian. 3, (3, 2.) Τὸ μὲν ἕτερον μέρος ὕψιστον ὄρος σκέπει, ἐπὶ θάτερα δὲ κρημνὸς βαθὺς τοῖς ἐκ τῶν ὀρῶν συῤῥέουσιν ὕδασι πόρος γίνεται. Aliquanto post, Ὀχυροῦ τε ὄντος καὶ δυσμάχου καὶ πεφραγμένου ὄρει τε καὶ κρημνῷ, Monte et præcipitio: 8, (1, 13.) de Alpibus, Τὰς δὲ διεξόδους ἐστένωται, ἢ διὰ κρημνου εἰς βάθος μέγιστον ἀπερῥωγότας, ἢ διὰ πετρῶν τραχύτητα, Rupium præruptam altitudinem, Polit. Plut. (7, 288.) Ἐμφὺς δὲ τῷ κρημνῷ καὶ ταῖς δεχομέναις τὴν ἐπίβασιν καὶ παρεχούσαις ἀντίληψιν ἐγκλίσεσι, καὶ περιαγωγαῖς καὶ τραχύτησι τῆς πέτρας παραδιδοὺς ἑαυτὸν καὶ ἐπερεισάμενος, ἐξίκετο πρὸς τὸ ἀντιπέρας, de Pontio Cominio, quem Liv. dicit, Qua proximum fuit a ripa, per præruptum eoque neglectum hostium custodiæ saxum, in Capitolium evasisse. Apud Thuc. quoque 7, (45.) p. 247. κρημνοὶ dicuntur de Locis præruptis s. arduis, Κατὰ τῶν κρημνῶν βιασθέντες ἄλλεσθαι ψιλοὶ ἄνευ τῶν ἀσπίδων: et paulo ante, Κατά τε τῶν κρημνῶν οἱ πολλοὶ ῥίπτοντες ἑαυτοὺς, ἀπώλλυντο, στενῆς οὔσης τῆς ἀπὸ τῶν Ἐπιπολῶν πάλιν καταβάσεως: erat autem locus is ἀπόκρημνος et ἐπικλινὴς, ut idem Thuc. docet. || Κρημνοὶ ab Hippocr. (418, 44.) dicuntur τὰ χείλη τῶν ἑλκῶν, Labra ulcerum, de LL. in Hom. Sic etiam vocantur πτερυγώματα, Alæ muliebris pudendi, Gorr. ex Erot.: J. Poll. Τὰ δὲ ἑκατέρωθεν σαρκώδη τῆς κλειτορίδος, μυρτοχειλίδες, ἢ κρημνοὶ, ἢ πτερυγώματα. In quibus Il. habet aliquam affinitatem cum riparum et fossarum κρημνοῖς ap. Hom. [Rufus 32. Galen. Exeg. 506.] A κρεμάω autem derivari testatur Eust., et ipsa etiam significationis similitudo confirmat: est autem τροπὴ τοῦ ε εἰς η. [" Schol. Aristoph. Ἱππ. 627." Seager. Mss. " Heyn. Hom. 8, 151. Jacobs. Anim. 190. Anth. 8, 224. 9, 421. Brunck. Aristoph. 3, 25. Fischer. ad Palæph. 119. Schneid. Fr. Pind. p. 111." Schæf. Mss. Herod. 7, 25. Apoll. Rh. 4, 945.] Κρημνοβάτης, Qui per præcipitia et loca prærupta ambulat, ut illi qui murum ascendunt. Sed dicitur de Funambulis et Petauristis. Ab Hes. exp. νευροβάτης. Greg. Naz. (10, 80.) τερπόμενός τε καὶ ἐν θεάτροισι χορεύων, Κρημνοβάτης ἐπέων ἀντικορυσσομένων. [" Hanno Peripl. p. 11. Ed. Campomanesii." Boiss. Mss. Polyæn. 4, 3, 29.] Κρημνηβάτης, idem. [* " Κρημνοβάτις, ἡ, Const. Manass. Amat. 1, 68." Boiss. Mss. " Tzetz. Ch. 7, 843." Elberling. Mss. " Exeg. in Il. 28, 13." Kall. Mss. * Κρημνοβατέω, Schæf. ad Longum p. 370. Polyæn. 4, 3, 29. " Ad Hesych. 2, 345, 2." Dahler. Mss. Strabo 15. p. 1037. Schol. Lycophr. 17. * Κρημνίβας, Lobeck. Phryn. 610. 666. Schæf. l. c. " Κρημνιβὰς, (sic,) Ruhnk. Ep. Cr. 134." Schæf. Mss. * " Κρημνογράφος, Jo. Tzetz. ad Hesiod. p. 9. Gaisf." Kall. Mss.] Κρημνοκομπέω, q. d. Verbis præruptis et arduis me jactito: κρημνοκομπεῖν, κομπάζειν, ἀλαζονεύεσθαι, μεγάλας λέξεις ποιεῖν, Suid. [Apud Phot. Κρημνοκοπεῖν· κομπάζειν, ἀλαζονεύεσθαι.] Κρημνοποιὸς, Verba ardua funditans, Arduorum verborum artifex, μεγάλας λέξεις ποιῶν, Aristoph. N. (1367.) de Æschylo, Ψόφου πλέων, ἀξύστατον, στόμφακα, κρ. Κρημνηγορέω, Verba ardua et grandia fundito: ut κρημνοκομπέω. [" Tzetz. ad Hesiod. p. 1." Wakef. Mss.]

Ἀμφίκρημνος, ὁ, ἡ, Utrimque præcipitium habens, Utrimque præceps, præruptus. || Per metaph., Utrimque periculosus: ut ἀπάτη, Fraus, dicitur ἀμφίκρημνος a Luciano (3, 601.) a Greg. Naz. ἀμφίκρημνον ἐρώτημα, Interrogatio quæ utrimque in præceps tendit; nam et Lat. ita Præceps interdum usurpant metaph. Bud. autem ἀμφίκρημνον hic interpr. Utrimque præceps et perniciosum. [Eur. Bacch. 1049. ἄγκος.] Ἀπόκρημνος, i. q. ἀπότομος, Præruptus, Abruptus, Præceps, ap. Ceb. Theb.: Xen. (K. 8, 4.) Ἄξει δὲ ἢ πρὸς σύσκιον τόπον, ἢ πρὸς ἀπόκρημνον, Thuc. 6, (96.) de Epipolis Syracusanis, Χωρίου ἀ. τε καὶ ὑπὲρ τῆς πόλεως εὐθὺς κειμένου, quod paulo post dicit ἐξηρτῆσθαι, esseque μέχρι τῆς πόλεως ἐπικλινές: [4, 31. * Βαθύκρημνος, Dionys. P. 244. 618. 849. 880. Pind. N. 9, 95. Ἰ. 4, 96. Schol. Lycophr. 409. " Const. Manass. Chron. p. 2. 9. 125." Boiss. Mss.] Ἐπίκρημνος, Præceps, In præcipitium vergens, VV. LL. e Greg. Naz. ἑ. ὁδὸς, Via prærupta. Sed videtur proprie esse Arduo præcipitio assurgens, Prærupto præcipitio acclivis. [* Εὔκρημνος, Opp. K. 3, 251. vulgo ἐνὶ κρ. * Κατάκρημνος, Hom. Batrach. 153. Gl. Præceps: Κατάκρημνοι· Pessundati, Tesqua.] Παράκρημνος, Præceps, Præcipitia et loca prærupta imitans. [Strabo 9. p. 600.] Περίκρημνος, Circumcirca præcipitiis et locis præruptis declivis, Admodum præceps et præruptus. [Polyæn. 4, 15. Plut. Sulla 16.] " Πολύκρημνος, Multa habens præ- " cipitia: Hesychio δύσβατος, ὀρεινός." [* Πρόκρημνος, Prominens longe in mare, 4 Macc. 7, 5. * Ὑπόκρημνος, Strabo 14. p. 953. 954. * Ὑψίκρημνος, Æsch. Pr. 421. Schol. Pind. Π. 1, 152. ex Æschyli Glauco. " Cf. Blomf. Gloss. Æsch. S. c. Th. 491." Boiss. Mss. * Φιλόκρημνος, Authol. 1, 71.]

Κρημνώδης, Præruptus, Præcipitiis arduus, Thuc. 7, (84.) p. 263. Ἐς τὰ ἐπὶ θάτερα του ποταμοῦ παραστάντες οἱ Συρακούσιοι, ἦν δὲ κρημνῶδες, ἔβαλλον ἄνωθεν τοὺς Ἀθηναίους. Herodian. 6, (5, 11.) Ὄρη τραχύτατά τε ὄντα καὶ κρημνωδέστατα. [Clem. Alex. 876.] [* Κρημνόθεν, Orph. Arg. 995.] [* Κρημνότης, 2 Macc. 10, 34. al. ἑρυμνότης.]

Κρημνίζω, Præcipito, Præcipitem ago, [" Plut. Mor. 1, 15." Schæf. Mss. 2 Macc. 6, 10. * Κρήμνισις, Schol. Thuc. 7, 45. * Κρημνιστὸς, Greg. Naz. 2, 237. * " Κρήμνισμα, Nicet. Eugen. 6, 183. 7, 175." Boiss. Mss. Greg. Naz. 2, 177. * Κρημνισμὸς, Procl. Paraphr. Ptol. 3, 17. p. 213. Ἀπὸ μεγάλων κινδύνων, οἷον ἀπὸ κρ. ἢ συμπτωμάτων: vulgo legitur conjunctim * ἀποκρημνισμὸς, ab * " Ἀποκρημνίζω, Andr. Cr. 229." Kall. Mss. Heliod. 61. * Διακρημνίζω, Joseph. B. J. 1, 2, 4.] Κατακρημνίζω, Per præcipitia et prærupta loca dejicio, Præcipitem deorsum ago, Præcipito, Xen. (Ἑλλ. 2, 1, 21.) Τοὺς ἄνδρας ἐξ αὐτῶν (τῶν τριηρῶν) πάντας κατακρημνίσειαν, Athen. (619.) de quadam Calyce, Ἐπεὶ δὲ ὑπερεῖδεν ὁ νεανίσκος, κατεκρήμνισεν ἑαυτὴν, Theophyl. Ep. 16. Ταυτόν τοι ποιῶν τοῖς διὰ φόβον θανάτου κατακρημνίζουσιν ἑαυτούς: 77. Τὴν δαμάλην τὴν ποθεινὴν κατεκρήμνισεν. Et Κατακρημνίζομαι, Præcipitor, Præceps deorsum agor, Per præcipitia s. loca prærupta deferor, cado: Quintil. Acto in insaniam et per præcipitia delato. Xen. (K. Π. 8, 3, 16.) Τῶν προβάτων λελυκωμένα φέρων ἢ τῶν βοῶν κατακεκρημνισμένα, Athen. (593.) de quadam Danae, Ἡ δὲ κατεκρημνίσθη, ὡς γράφει Φύλαρχος, Præcipitata fuit, Per præcipitium vel locum præruptum dejecta: de qua paulo post voce activa, Κατεκρήμνισε τὴν ἄνθρωπον, et, Ἐπαγομένη ἐπὶ τὸν κρημνόν. [* " Κατακρημνισμὸς, Potter. Archæol. 1, 277." Schn. Lex. Suppl. * Κατακρημνιστὴς, Gl. Præceps. * Συγκατακρημνίζω, Joseph. B. J. 4, 1, 9. * Συγκρημνίζω, Polyb. 8, 34, 7. " Nicet. Eugen. 6, 25." Boiss. Mss.]

Κρημνάω, ET Κρήμνημι, Præcipitem do, ago, Præcipito, i. q. κρημνίζω, Eust., citans κρήμνη σεαυτήν. || Κρήμναμαι, Pendeo, Suspensus sum, i. q. κρέμαμαι, Schol. Aristoph. sic exponens κρημνάμεναι s. κατακρημνάμεναι νεφέλαι, ut in seqq. videbis. Eust. autem κρημνάμεναι νεφέλαι in prima signif. τοῦ κρήμνασθαι accipit, qua sc. pro κρημνίζεσθαι ponitur. [" Κρέμνανται, Suspenduntur, Athen. 585." Schw. Mss.

" Κρημνάω, Brunck. Soph. 3, 509. Aristoph. 2, 83. (N. 376.) ad Anton. Lib. 97. Verh., ad Mœr. 146. Κρήμνη, 208. Valck. Diatr. p. 4. Κρήμναμαι, Musgr. Herc. F. 520. Brunck. Aristoph. 2, 83. * Κρημνέω, ibid." Schæf. Mss. Appian. B. Mithr. 97. B. Civil. 1, 71. Æsch. S. c. Th. 231. * Ἀνακρήμνημι, Appian. B. M. 75, 84. Joseph. B. J. 2, 17, 8. " Suspendo s. Præcipitem do, Clem. Alex. 234." Kall. Mss. * " Ἀποκρημνάω, Diosc. Notha 479." Boiss. Mss. * " Ἀποκρήμνημι, Suspendo, Pseudo-Diog. Extr. des Mss. 10, 226." Kall. Mss. * Ἐκκρήμνημι, Eur. Herc. F. 520. Ion. 1612. Jambl. V. P. 238.] Κατακρήμνημι, Præcipitem dejicio, i. q. κατακρημνίζω. || Κατακρήμναμαι, Dependeo, Præceps dependeo, Aristoph. N. (376.) de tonitru, quod in nubibus generari dicit, Ὅταν ἐμπλησθῶσ' ὕδατος πολλοῦ, κἀναγκασθῶσι φέρεσθαι, Κατακρημνάμεναι πλήρεις ὄμβρου δι' ἀνάγκην, εἶτα βαρεῖαι Εἰς ἀλλήλας ἐμπίπτουσαι, ῥήγνυνται καὶ καταγοῦσιν, Dependentes, Præcipites dependentes, Schol. κρεμάμεναι ἐκ τοῦ ἀέρος, ἐπικρεμάμεναι ἀλλήλαις, Sibi mutuo impendentes. Eust. vero accipit pro Præcipites actæ, ut in Κρήμνημι præcedente dixi. Item κατακρημνᾶσθαι, Dependere, VV. LL.

" ΚΡΑΣΠΕΔΟΝ, τὸ, Fimbria, Limbus, Instita, " Athen. (379.) Ἐφόρει ἀλουργίδα καὶ κράσπεδα χρυσᾶ: " Et (159.) Πορφυριδα ἡμφιεσμένον, ἔχουσαν χρυσᾶ " κράσπεδα, Aureo prætextam limbo. Ita porro no- " minari volunt τὰ κράσπεδα quasi κρεμάμενα εἰς τὸ " πέδον: revera enim hæ extremæ vestimentorum " oræ in terram dependent." [Ita Etym. M.] " Nec " vero Vestibus tantum tribuuntur κράσπεδα, sed " Retibus etiam. J. Poll. enim τὰ ἀκρωλένια, i. e. " τὰ περισσὰ τῶν ἀρκύων, nominari a nonnullis κρά- " σπεδα ait, a quibusdam πτερύγια. In Epigr. κρά- " σπεδον αἰγιαλοῦ, Crepido s. Margo litoris, quod et " χεῖλος. Item Montium οἱ πρόποδες s. ὑπώρειαι vo- " cantur κράσπεδα: sunt enim veluti Limbi et Ex- " tremæ montium oræ. Xen. Ἑλλ. 4, (6, 8.) Ὑπο- " καταβαίνοντες ἐς τὰ κράσπεδα τῶν ὀρῶν. A simili- " tudine autem Radicis montis, κράσπεδον ab Aretæo " Acut. Morb. l. 1. vocari dicitur Uvæ s. Columellæ " affectus in tenuem et oblongam membranam desi- " nentis." [Exercitus latus s. Ala, Xen. Ἑλλ. 3, 2, 13. cf. Eur. Suppl. 660. " Aristoph. Σφ. 476." Seager. Mss. Theocr. 2, 53. " Albert. Peric. Cr. 97. Heringa Obss. 191. Valck. Hipp. p. 223. Musgr. Med. 524. ad Charit. 424. Markl. Suppl. 659. Wakef. Ion. 1443. Crinagor. 21. Quint. Mæc. 5. Margo litoris, Ruhnk. Ep. Cr. 176. Toup. Opusc. 2, 14. * Κρασπεδόω, Wakef. Ion. 1443. Musgr. 1423." Schæf. Mss. * Κρασπεδίτης, Plut. 8, 701.]

" ΚΡΕΜΒΑΛΟΝ, τὸ, Crembalum, s. Crepitacu- " lum: aut Crepitaculi genus quod digitis agitatum " edit strepitum. Athen. (636.) de musicis instru- " mentis loquens, Τὰ μὲν ἔγχορδα, τὰ δὲ ἔνηχα, κα- " τεσκεύαζον· ἦν γὰρ δή τινα καὶ χωρὶς τῶν ἐμφυσω- " μένων καὶ χορδαῖς διειλημμένων, ἕτερα ψόφου μόνον " παρασκευαστικὰ, καθάπερ τὰ κρέμβαλα. Ibid. Di- " cæarchus scribit, olim καθ' ὑπερβολὴν εἰς τὸ προσορ- " χεῖσθαί τε καὶ προσᾴδειν, Græcanicis mulieribus " ἐπιχωριάσαι ὄργανα ποιὰ ὧν ὅτε τις ἅπτοιτο τοῖς " δακτύλοις, ἐποίουν λιγυρὸν ψόφον: unde in carmine " quodam in Dianam juberi aliquam agitare κρέμβα- " λα χαλκοπάραα χερσίν. Hermippus Comicus τὸ " τούτοις κρούειν VOCAT Κρεμβαλίζειν: in Diis, Λε- " πάδας δὲ πετρῶν ἀποκόπτοντες κρεμβαλίζουσι, Soni- " tum earum collisione cient qualem τὰ κρέμβαλα " pulsata reddunt: tradente et Didymo, Εἰωθέναι " τινὰς ἀντὶ λύρας κογχύλια καὶ ὄστρακα συγκρούοντας, " εὔρυθμον ἦχόν τινα ἀποτελεῖν τοῖς ὀρχουμένοις: ut " hodieque solent ossibus cochlearibusve inter digitos " sinistræ insertis, eorum collisione rhythmica, facta " manu dextra, sonum quendam ciere qui saltaturis " citharæ tibiæque vicem præstet. Idem DICITUR " Κρεμβαλιάζειν: legitur autem ap. Hes. itidemque " esse dicitur κογχύλια καὶ ὀστᾶ ἅμα συγκροτοῦντας " ἦχόν τινα ἀποτελεῖν τοῖς ὀρχουμένοις." [Photio ἐλεφαντίνοις τισὶ κροταλίζειν.] " UNDE Κρεμβαλια- " στής ap. Hom. Hymn. (1, 162.) Crembali peritus, " Qui crembalum insonare novit vel solet, Qui crem- " balo rhythmicos sonos ciet." [Hoc tamen in l., recepta lectio est. * Κρεμβαλιαστὺς, Modulatio, Ernestio interpr.] " Κρόταλον quoque dicitur Crepita- " culum, παρὰ τὸ κροτεῖν καὶ κρούειν. Κρέμβολα au- " tem, Hesychio sunt ἐφ' οἷς τὰς κρόκας ἐντυλίσσουσιν " αἱ γυναῖκες, Radii quibus tramam involvunt mulie- " res, s. in quibus tramam agglomerant."

" ΚΡΗΘΜΟΝ, τὸ, Crethmum: Herba ap. Gal. " Simpl. Med. 7. Aet. 1. Paul. Æg. 7. Pro eo ap. " Diosc. scriptum κρίθμον 2, 157. ubi et κρίταμον " vocari a nonnullis tradit, fusius ipsum describens. " A Plinio dicitur Crethmos: ut 25, 13. Crethmos " agrios gramias tollit oculorum impositus. Et 26, " 10. Item quam crethmou agrion appellant. Sic " et c. ult. ejusd. l. Sunt qui velint esse Olus cor- " dum, Columellæ, quod ipse a quibusdam Sativum " batim vocari scribit: in officinis nominari Cretham " marinam, ab Italis Herbam sancti Petri. Apud " Hes. oxytonως κρηθμὸν, λάχανον." [Nicander Θ. 909. ad Lycophr. 238. " Callim. 1, 438." Schæf. Mss.]

" ΚΡΗΝΗ, ἡ, Fons, Od. Z. (292.) ἐκ δὲ κρήνη νάει, " ἀμφὶ δὲ λειμών. Il. I. (14.) et Π. (3.) ὥστε κρήνη " μελάνυδρος, Ἥτε κατ' αἰγίλιπος πέτρης δνοφερὸν χέει " ὕδωρ. Od. K. (107.) ἐς κρήνην κατεβήσετο καλλιρέ- " εθρον: Υ. (158.) βῆσαν ἐπὶ κρήνην μελάνυδρον: P. " (205.) ἐπὶ κρήνην ἀφίκοντο Τυκτὴν καλλιρόην, ὅθεν " ὑδρεύοντο πολῖται. Sic ap. Athen. l. 2. quidam " dicit, γῆν ὑδρηλὴν κρήνῃσι καὶ ὀχετοῖσι. Apud " Eund. l. 8. Κρήνη * ὑπέλαιος καλουμένη: ut et l. 2. " ἐλαίου κρήνη, Fons s. Scaturigo olei. Etym. deri- " vatum vult hoc vocabulum παρὰ τὸ κρῶ, q. e. κε- " ράω, s. ἐκχέω, quoniam temperatam fundat aquam: " ut et ap. Athen. e Plat. legimus, Ἡμῖν καθάπερ οἰ- " νοχόοις τισὶ παρεστᾶσι κρῆναι. Apud Eund. de LL. " κρήνη dici fertur etiam de Aqua pluvia retenta et " scatente. Ex Epigonis vero affertur et pro Vase " aquario, ut ap. Plaut. in Curcul. Fons poni dici- " tur pro Vase aquario capacissimo." [Philo de 7 Mirac. p. 5. Εἰς δὲ πυκνὰς καὶ μεγάλας ἐξαιρόμεναι κρήνας αἱ τῶν ὑδάτων ἀγωγαί. " Musgr. Herc. F. 482. Jacobs. ad Meleagr. p. 2. Κρήνας ἄγειν, Toup. Opusc. 1, 265." Schæf. Mss.] " INDE Κρηνοφύλαξ, " ακος, ὁ, Fontis custos. Hesychio ὁ τὴν κρήνην φυ- " λάσσων: ut Athenis ὁ ἐπιμελητὴς τῆς κλεψύδρας. " HINC Κρηνοφυλάκιον dicebatur quædam ἀρχὴ A- " thenis, Fontis custodia, s. Munus custodiendi et " curandi fontis. Utrumque ap. J. Poll. 8, (117.) " ubi scribit κρηνοφύλακα dictum fuisse et Leonem " quemdam ex ære super fonte e quo τὸ ὕδωρ ἐφέρετο " ἐν ταῖς πρὸς ὕδωρ δίκαις." [Ita et Phot.] " Hes. " affert ETIAM Κρηνάγγη, pro ἀρχὴ ἐπὶ τῆς ἐπιμε- " λείας ὕδατος." [Cf. Aristot. Polit. 6, 8. et Plut. Them. 31. * Κρηνοῦχος, Nomen Neptuni, Cornut. c. 22. * " Ἀγλαόκρηνος, Dor. —κρανος, in Pind. N. 3, 97. e suo reposuit Boëckh. pro vulgato ἀγλαόκαρπον Νηρέος θύγατρα: f. leg., * ἀγλαόκολπον, quod exhibet Cod. Ms." Schn. Lex. Suppl. * Ἀμφίκρηνος, Anal. 2. 212.] " Εὔκρηνος, Bono fonte præditus, Bona sca- " turigine manans, et εὔκρ. πέτρα, Epigr." [" Leon. Tar. 39." Wakef. Mss. * Καλλίκρηνος, Pind. Athenæi p. 41. * " Ὑποκρήνη, Eunap. 27." Wakef. Mss. * Κρήνηθεν, Dosiadæ Ara 1.] " Κρηναῖος, Fontanus: " ut ὕδωρ, Aqua fontana, ap. Athen. l. 2. Sic Νύμ- " φαι κρηναῖαι κοῦραι Διὸς, Od. P. (240.) At κρηναῖον " ἔδεσμα, e Galeno et Aëtio affertur pro Edulium τῇ " κράσει atque temperie gelidum ac refrigeratum, vel " frigidum instar aquæ fontanæ: cui opp. χλιαρὸν " καὶ γαλακτῶδες." [Wakef. Phil. 21. Jacobs. Anim. 204. Specim. p. 11. Anth. 12, 285. Heyn. Hom. 7, 785. ad Herod. 674. Act. Traj. 1, 236. Toup. Opusc. 2, 275. Nymphæ κρηναῖαι, ad Charit. 258. 261. Toup. Cur. Post. in Theocr. p. 2. Κρηναῖαι πύλαι Thebarum, Valck. Phœn. (1130.) p. 394. * Κρηναίη, (i. q. κρήνη,) Brunck. Apoll. Rh. p. 52. (1, 1208.) * Κρηνήεις, Wessel. Obss. 231." Schæf. Mss.] " Κρηνὶς, " Fonticulus," [Eur. Hipp. 208.] " Apud Theophr.

" vero est Nomen loci in Thracia: C. Pl. (5, 14, 6.) " Κρήνη περὶ τὰς Κρηνίδας. Apud Schol. Theocr. " κρηνίδες νύμφαι, quæ Theocrito κρανιάδες, Homero " κρηναῖαι, Fontanæ." [" Moschus 3, 29." Seager. Mss. " Jacobs. Anth. 7, 360. 9, 240. Wakef. S. Cr. 1, 141. 5, 138. Valck. ad Theocr. 1, 22. Toup. Cur. Post. in Theocr. p. 2. Anton. Lib. 76. 207. Verh., Jacobs. Specim. 514. ad Charit. 261. Κρηνίδες, Jacobs. Anth. 9, 240. ad Diod. S. 2, 84. 89. Κρ. πύλαι Thebarum, Valck. Phœn. p. 394. Urbs, Toup. Opusc. 1, 74. Κρηνιὰς, Jacobs. Anth. 7, 360. 12, 285. Κρηνιάδες, Theocr. 1, 22. ubi v. Valck., Toup. Cur. Post. in Theocr. p. 2. Verh. ad Anton. Lib. 207. LB., Jacobs. Specim. 54. * Κρηνίδιον, Callim. 1, 448. Jacobs. Anth. 11, 183. * Κρηνῖτις, Abresch. Lectt. Aristæn. p. 10." Schæf. Mss. Hippocr. 1278, 43.] " Διακρανόω, Refundo veluti e fonte: Dor. pro δια- " κρηνόω. Theocr. 7, (154.) Οἷον δὴ τόκα πῶμα δια- " κρανώσατε, νύμφαι, i. e. ἐπηγάσατε, inquit Schol. " qui exp. etiam ἀποκαλυφθῆναι ἐποιήσατε: item δια- " κεράσατε, Miscuistis, per autiphrasin. Amarantus " autem in suis in hoc Idyll. Comment., ut refert " Etym. (273, 38.) exp. ἀνεῳξατε, quoniam sc. τῶν " πίθων ἀλοιφὴ videtur κάρα εἶναι: syncopen esse " volens pro διεκαρανώσατε." [" Valck. ad Theocr. x. Id. p. 123. Græv. Lectt. Hes. 549." Schæf. Mss.]

ΚΡΗΠΙΣ, ῖδος, ἡ, Basis, Fundamentum, θεμέλιον, Suid.: Hes. κρηπῖδα, in architectonice dici scribit τὸ ἐφ' οὗ οἱ στυλοβάται, Id, supra quod columnarum pedes firmati s. fundati sunt; ac inde κρηπῖδας a poetis vocari τὰς καταρχὰς καὶ θεμελίους. Xen. (K.'A. 3, 4, 4.) Κρ. λιθίνη, de muro lateritio, cujus pes e lapide, Plato de LL. 5. (p. 224.) Ἐπὶ ταύτης, οἷον κρηπῖδος μονίμου, ἐποικοδομεῖν, Paus. p. 39. de monumento, Λίθου δὲ ἐποικοδομήσαντες κρηπῖδα, κίονας ἐφιστᾶσι, Aristid. Ταύτης δὲ τοιαύτης ὥσπερ κρηπῖδος ἢ ῥίζης ὑποκειμένης. Rursus Xen. (Ἀπ. 1, 5, 4.) Χρὴ πάντα ἄνδρα ἡγησάμενον τὴν ἐγκράτειαν ἀρετῆς εἶναι κρηπῖδα, Virtutis esse fundamentum. Plut. Themist. (8.) p. 36. Ἐπὶ τῆς ἐπ' Ἀρτεμισίῳ μάχης εἰπεῖν (sc. Pindarum,) ὅτι παῖδες Ἀθηναίων ἐβάλοντο φαεννὰν κρηπῖδα ἐλευθερίας, quæ verba citantur (9, 441.:) Numa, Ἕδραν καὶ κρ. τῆς πολιτείας, Sedem et fundamentum reip. Greg. Naz. de Constantino Magno, Τὸν βαλόμενον τὴν κρ. τῆς βασιλικῆς τῷ Χριστιανισμῷ δυναστείας. At vero, Τὸ ὕδωρ τοῦ Ἰορδάνου ἐπυρεύετο δι' ὅλης τῆς κρ., in VV. LL. affertur ex Josue 4, (18.) expouiturque Aqua Jordanis reversa est in alveum suum. Hesychio est etiam ὑποβάθρα. || Crepida, Calceamentum subæratum, Gell. 13, 20. Crepidas et crepidulas prima syllaba correpta, id genus Calceamentum appellarunt quod Græci κρηπῖδας vocant; ejusque calceamenti sutores Crepidarios dixerunt. Hegemon ap. Athen. (698.) Ἐς καλὴν κρηπῖδα ποσὶν τοιοῖσδ' ἀναβῆναι, Xen. Ἱππ. (12, 10.) Εἰ ἐμβάται γένοιντο σκύτους ἐξ οἵουπερ αἱ κρηπῖδες ποιοῦνται, Athen. (539.) Χρυσοῦς ἥλους ἐν ταῖς κρ. καὶ τοῖς ὑποδήμασιν ἐφόρει, de quodam Agnone, de quo idem iisd. verbis narrat Plut. Alex. (40.) p. 225. Idem Athen. (522.) de archonte Crotoniatarum, Ἀλουργῖδα ἡμφιεσμένον καὶ ἐστεφανωμένον χρυσῷ στεφάνῳ, ὑποδεδεμένον λευκὰς κρ.: (621.) ex Agathocle [Aristocle] de Hilarorum Carminum Poëta, Χρῆται δ' ἐσθῆτι λευκῇ ἀνδρείᾳ, καὶ στεφανοῦται χρυσοῦν στέφανον· καὶ τὸ μὲν παλαιὸν ὑποδήμασιν ἐχρῆτο, νῦν δὲ κρ. Herodian. 4, (8, 5.) de Antonino Caracalla, simia Alexandri Magni, Macedonico habitu prodeunte, Καυσίαν τε ἐπὶ τὴν κεφαλὴν φέρων καὶ κρηπῖδας ὑποδούμενος: quibus verbis utitur et Plut. (9, 46.) describens mulieris cujusdam habitum Macedonicum. Philostr. Ep. 21. Βλαυτία καὶ σανδάλια καὶ κρ. καὶ πέδιλα, νοσούντων εἰσὶ φορήματα ἢ γερόντων. In ead. Epist. dicit κρηπῖδα Jasonis flumen transeuntis ἐνσχεθῆναι τῷ ῥεύματι, εἰς ἀντίληψιν τῆς ἰλύος γενομένης. || Κρηπὶς dicitur etiam τὸ περίθεμα τῶν ἐγχύτων πλακούντων, Hes. quibus verbis videtur sigaif. Marginem illarum placentarum. J. Poll. autem inter ipsas placentulas numerare κρηπῖδα existimatur; nam A postquam aliquot placentarum genera recensuit, subjungit, Ἦν δὲ καὶ κρηπὶς ἐξ ἀλεύρου καὶ μέλιτος, ᾗ ἐνέκειντο ἀμπελίδες τινὲς ἢ συκαλίδες ὀπταί, ὧν βρωθεισῶν, τὴν κρηπῖδα ζωμῷ ὀρνιθείῳ ἐνθρύψαντες ἤσθιον. Sed hic quoque pro Placentæ margine et circumferentia, qua aviculæ illæ includerentur, capi posse videtur. [Athen. 58.] In VV. LL. exp. etiam Crepido. Quod vero ad etymon attinet, sunt qui ab ἕρπω derivent facto ὑπερβιβασμῶ, Eust. a ῥάπις, quod a ῥάπτω deducitur. [" Musgr. Tro. 16. 215. Hel. 554. Ion. 221. Wakef. 726. Herc. F. 697. Trach. 993. Jacobs. Anth. Proleg. 58. 8, 294. 11, 115. ad Lucian. 1, 637. 2, 36. Dionys. H. 2, 651. Ruhnk. ad Rutil. 104. Valck. Adoniaz. p. 250. ad Herod. 626. Basis, Ind. Xen. Mem., Plut. de S. N. V. 23. In placenta, Casaub. ad Athen. 120. De quant., Phryn. Ecl. 70." Schæf. Mss. Herod. 2, 170. Baldvin. de Calceo Antiq. c. 11. p. 94.] Κρηπιδοποιὸς, Sutor crepidarius, Crepidarius, ut Gellium loqui dictum est paulo ante, Athen. (568.) Τοῦ κρ. πατρὸς οὐ B πολλά σε σωφρονίσαντος καὶ διδάξαντος σκύτη βλέπειν. Κρηπιδοπώλης, Crepidarum s. Crepidularum venditor, Synes. Ep. 52. Ἥκειν τις Ἀθήνηθεν λέγεται κρ. ἄνθρωπος. [" Const. Manass. Chron. p. 136. var. lect." Boiss. Mss.] Κρηπιδουργὸς, i. q. κρηπιδοποιὸς proxime præcedens, J. Poll. (7, 183.) e Dinarcho. [Lex. Rhet. Anecd. Bekkeri 1, 273.]

Βαθυκρηπὶς, ῖδος, ὁ, ἡ, Habens basin et fundamentum profundum: Ἀβύδου, Profunde fundatæ Abydi, Musæus. [" Nonn. Jo. 6, 218." Wakef. Mss. * Ἑκατογκρηπὶς, Julian. Epist. 1, 395. * Εὐκρηπὶς, Nonn. D. 40. p. 1032., 43. p. 1124. * Μελαγκρηπὶς, Eust. 174, 9. 1437, 53. Spohn. de Extr. Odyss. Parte p. 192.] Μονοκρηπὶς, Una crepida indutus, Mercurii epith. qui calceum alterum Perseo ad Gorgonas devolanti dedit. [" Schol. Pind. II. 4, 241." Gataker. Mss. * Ταυυκρηπὶς, Nonn. D. 28. p. 732.]

[* " Κρηπίδαιον, Fundamentum, Lysias ap. J. Poll. 7, 27. Τοῦ γείσου συντετελεσμένου καὶ τοῦ κρ." Seager. Mss.]

[* " Κρηπίδιον, f. * κηπίδιον, Schol. Ven. Il. Δ. 2." C Bast. in Ind. Scap. Oxon.]

Κρηπιδόω, Fundo, Fundamentum jacio, Dion, Τὸ δὲ χωρίον ἐν ᾧ ἐσκήνησε, λίθοις τετραπέδοις ἐκρηπίδωσε, Fundamenta ejus struxit. || Crepidas induo, Crepidis induo. Unde κρηπιδούμενος, Crepidis iudutus, Crepidatus, Plut. (6, 868.) Κατ' ἐπιδημίαν τις ἐν Σπάρτῃ κρηπιδούμενος ὀρθὸς ἐπὶ θατέρου σκέλους, εἶπε πρὸς Λάκωνα κ. τ. λ. [" Schol. Theocr. 15, 6." Boiss. Mss. " Bibl. Philol. 1, 232." Schæf. Mss. * Κρηπίδωμα, τὸ, Gl. Pila, Schleusn. Lex. V. T. Diod. S. 13. p. 375, 12.]

" ΚΡΗΣΕΡΑ, ἡ, Cribrum pollinarium, ut Plautus " vocat, s. Excussorium pollinarium, ut Plin. 18, " 11. Cribrorum genera, inquit, Galliæ setis equo- " rum invenere, Hispaniæ lino excussoria et polli- " naria. J. Poll. iuter κόσκινον, ἀλευρότησιν, et κρη- " σέραν hoc ponit discrimiuis, quod κόσκινον quidem " sit τὸ ἐκ σχοίνων πλέγμα ἐν ᾧ τὰ ἄλευρα διεσήθετο, D " ut sunt cribra illa e ligneis bracteolis: ἀλευρότησις " autem, εἰ τῷ κοσκίνου κύκλῳ ἀντὶ τοῦ σχοίνου λινοῦν " τι * σινδόνιον εἴη ἐξηρτημένον, ὡς ἀκριβέστερον τὸ " ἄλευρον καθαίροιτο, Cribrum pollinarium s. excus- " sorium e lino: κρησέρα vero, ἡ ἐξ ἐρίου, Excus- " sorium e filo laneo. Gal. tamen in suo Lex. Hip- " pocr. κρησέραν eand. esse vult cum τῇ ἀλευροτήσει, " h. e. μάρσιππον λινοῦν, Lineum saccellum per quem " farina purgatur. Apud Erot. scriptum Κνησέρη, " a quo itidem esse dicitur ῥάκος χονδρὸν καὶ ἀραιὸν, " δι' οὗ διηθοῦσί τινα ὡς δι' ἠθμοῦ, Pannus rarus per " quem aliqua veluti per colum transfusa purgantur. " Affert et ipse ex Hippocr. addens, meminisse ejus " et Aristoph. ἐν ταῖς Ἀττικαῖς Λέξεσι. Etym. κρη- " σέραν proprie significare scribit ἐπιβόλαιόν τι τῆς " κεφαλῆς, secundum alios περιτραχήλιον: item τὸ " πῶμα, τὸ τοῦ κοφίνου ἐπιβόλαιον: Apollonio κρησέ- " ρας esse τὰ ἐσκοτωμένα κόσκινα οἷς ἐπικαλύπτουσι τοὺς " κοσκίνους." [Photius, Κρησέρα· ὀθόνιον ἀραιόν· εἰς ὃ ἐμβάλλοντες τὰ ἄλευρα σήθουσιν· κατασκευά-

ξουσι δὲ ἔνιοι καὶ ἐρεᾶ· καλεῖται δέ τι καὶ ὑπὸ τῶν ἁλιέων, ᾧ θηρεύουσι τὰς ἀφύας. Cf. Ælian. H. A. 2, 22.] " Κρυσέρα, ap. Aristoph. legitur, Ἐκκλ. (991.) " Ἀλλ' οὐχὶ νυνὶ κρυσέραν αἰτούμεθα: ubi Schol. " esse dicit τὸ περιβόλαιον τῶν κοφίνων. Sed perpe- " ram scriptum pro κρησέραν: de quo supra." [*" Κρησέριον, J. Poll. 10, 114." Kall. Mss. * " Κρησερίτης ἄρτος, Panis e farina probe cribrata, Diphilus Comicus Athenæi 111. ubi v. nott." Schw. Mss.] " Κραάρα " Hesychio κόσκινον ἢ ὄρυγμα, Cribrum s. Fossa." [* Κρασσέα, Eid. ἀλευρότησις.]

" ΚΡΙΖΩ, ξω, Strido, Stridorem edo: thema pa- " rum usitatum est, nisi in præt. med. et aor. 2. " act. Inde enim ap. Hom. est partic. κεκριγυῖαι, ut " τετριγυῖαι a τρίζω: et irregularis aor. 2. ἔκρικον " pro ἔκριγον, ap. Eund.: voluntque hunc aorist. " de industria a Poeta πεποιῆσθαι μιμήσει τῆς φωνῆς, " non ἡμαρτῆσθαι, ut tradit Etym. e priscis Gramm.: " exponens ἐψόφησε, ποιὸν ἦχον ἀπετέλεσε. Utitur " autem hoc aor. 2. κρίκε Hom. Il. Π. (470.) de B " equis canens, Τὼ δὲ διαστήτην, κρίκε" [κρίγε Clark.] " δὲ ζυγόν: ubi Eust. quoque esse dicit positum " pro ἔκριγε, et μιμητικῶς εἰρῆσθαι. Κρίζαι Hesy- " chio ἠχῆσαι, φωνῆσαι." [" Kuster. Aristoph. 196. Valck. ad Rov. 76. (ubi de * Κρίδδω, * Κρίττω.) Ammon. 230. ad Il. Ψ. 101. ad Lucian. 1, 470. Κρίγε, Heyn. Hom. 7, 222. 8, 378. Κρίκε, 7, 222. * Κρίκω, 788. ad Il. Π. 470. ad Lucian. l. c." Schæf. Mss.] " Κριγμὸς, ὁ, ET Κριγὴ, ἡ, Stridor. Ambo ap. Suid. " sed hoc posterius paroxytonως. Nam κρίγην et " κριγμὸν, ita enim videtur scribendum potius quam " κρισμόν: licet et hoc ferri possit, ut τρισμὸς pro " τριγμὸς, dici scribit τὸν των ἀποθνησκόντων τρισμὸν " τοῖς ὀδοῦσι γινόμενον: dicente et Aristoph. Ὄρν. " (1521.) Πεινῶντες ὥσπερ Ἰλλυριοὶ κεκριγότες: quod " soleant qui fame moriuntur, ringi et animam cum " stridore dentiumque crepitu emittere. Schol. quo- " que ibi paroxytonως habet κρίγη, eodem exponens " modo; sed Etym. (538.) rectius κριγὴ oxytonως, " hoc ex Hipponacte afferens exemplum, Κριγὴ δὲ C " νεκρῶν, ἄγγελός τε κήρυξ. Ubi ut τοῖς νεκροῖς κριγὴν " attribuit, ita apud Hom. animæ Mercurium τρί- " ζουσαι ἕπονται Ὡς ὅτε νυκτερίδες μυχῷ ἄντρου θεσπε- " σίοιο Τρίζουσαι ποτέονται, Stridentes vespertilionum " ritu. Paroxytonon vero κρίγη ab Hes. exp. γλαύξ: " item δαίμονες, εἴδωλα." [" Ad Lucian. 1, 470. 513." Schæf. Mss. * Ὑποκρίζω, Ælian. H. A. 6, 19. al. ὑποκορίζω.]

" ΚΡΙΘΗ, ἡ, Hordeum. Et de planta dicitur et de " grano ejus. De planta cum grano, ut cum Athen. " 14. scribit ἀμάλας dicta fuisse τὰ δράγματα τῶν " κριθῶν αὐτὰ καθ' αὑτά. Sæpius de grano solo: ut " cum Plut. in Probl. Græc. dicit plerosque omnes " Græcos πρὸς τὰς θυσίας olim usos fuisse ταῖς κριθαῖς " ἀπαρχομένων τῶν πολιτῶν: quas peculiariter et " σὺλοχύτας appellabant. Sic Athen. 1. Τοὺς διὰ " πενίαν ἀποροῦντας οἴνου, τὸν ἐκ τῶν κριθῶν γενό- " μενον πίνειν: et 10. Pæonas πίνειν βρύτον ἀπὸ τῶν " κριθῶν, et Ægyptios τὰς κριθὰς εἰς τὸ πόμα κατα- D " λεύειν s. εἰς ποτὸν καταλεαίνειν. Homerus τὴν κρι- " θὴν VOCAT Κρῖ neutro genere, ut Od. Δ. (604.) " Πυροί τε ζειαί τ' ἠδ' εὐρυφυὲς κρῖ λευκόν. Et (41.) " Παρ δ' ἔβαλον ζειὰς, ἀνὰ δὲ κρῖ λευκὸν ἔμιξαν. Et " Il. Θ. (560.) de equis, κρῖ λευκὸν ἐρεπτόμενοι καὶ " ὀλύρας. Vel potius ἀποκέκοπται hoc κρῖ e κρίμνον, " ut infra dicetur. || Κριθὴ, Hordeum, vel Hordeo- " lum: est tuberculum parvum, oblongum, palpe- " bræ cilio qua pili sunt, adnascens. Externum est " et foris prominet: atque in eo, sicut Cels. ait, " tunica quiddam quod difficulter maturescit, com- " prehensum est. E quo patet, plurimum pituitæ " in eo contineri, vel simplicis ustæque, vel cum alio " bumore mistæ. Sic dicitur ab hordei similitudine. " Græci alio nomine ποσθίαν appellant, ut scribit " Gal. extremo l. 4. τῶν κατὰ Τόπους. Gorr. || Κριθὴ " dicitur etiam τὸ τῶν ἀνδρῶν αἰδοῖον, ut μύρτον τὸ " τῶν γυναικῶν. Quo allusit Aristoph. Εἰρ. (965.) " ubi famulo dicenti, τούτων ὅσοι περ εἰσὶ τῶν θεω- " μένων Οὐκ ἔστιν οὐδεὶς ὅστις οὐ κριθὴν ἔχει, subjicit " Trygæus, Οὐχ αἱ γυναῖκες ἔλαβον; et respondet " famulus, ἀλλ' ἐς ἑσπέραν Δώσουσιν αὐταῖς ἄνδρες: " Non hordea s. hordei grana intelligens, sed glan- " dem penis, a similitudine." [" Κριθαὶ, ad Mœr. 18. Κρ. πεφρυγμέναι, 213. Pierson. Præf. p. 32. Πόμα ἐκ κριθῶν, ad Herod. 139. ad Diod. S. 1, 24." Schæf. Mss. Hippocr. 395. Aret. 8. Passow. ad Longum p. lxxvii.] " Κριθολύγος, ὁ, Qui hordeum colligit, " Hordeilegus. Plut. initio Quæst. Græc. κριθολόγον " ap. Opuntios dictum fuisse scribit τὸν ἐπὶ θυσιῶν " ἄρχοντα καὶ κομιζόμενον τὰς ἀπαρχὰς, quoniam olim " plerique omnes Græcorum πρὸς τὰς θυσίας ἐχρῶντο " ταῖς κριθαῖς ἀπαρχομένων τῶν πολιτῶν, h. e. Eum " qui hordei primitias ab offerentibus accipiebat, " iisque rem sacram faciebat." [* Κριθολογέω, Theod. Prodr. Ep. p. 26. * " Κριθολογία, Cod. Theod. T. 5. p. 298. * Κριθόμαντις, Toup. Opusc. 2, 94." Schæf. Mss. " Clem. Alex. Protr. p. 9. (10.)" Boiss. Mss. * Κριθομάντεια, Schn. Lex. * " Κριθοπομπία, Hes." Wakef. Mss. * " Κριθοπώλης, T. H. ad Plutum B p. 379." Schæf. Mss. Hippiatr. p. 4. Dionys. H. de C. VV. 201.] " Κριθοτράγος, et Κριθοφάγος, Hor- " dei comestor, Qui hordeo vescitur, s. victitat. A- " ristoph. Ὄρν. (231.) ὅσα τ' εὐσπόρους ἀγρῶν γυίας " νέμεσθε φύλα μυρία κριθοτράγων σπερμολόγων τε " γένη, i. e. κριθοφάγα," [Schol. * " Κριθοφαγέω, Const. Manass. Chron. p. 86. Amat. 6, 29." Boiss. Mss.] " Κριθοφαγία, ἡ, Hordei comestura: Pœna " militaris ap. Polyb." [6, 38, 4.] " Κριθοφόρος, " Hordeum ferens, s. Hordei ferax." [" Strabo 576." Wakef. Mss. Plut. 9, 624.] " ET Κριθοφυλακία, " Hesychio ἀρχὴ ἐπὶ τῆς ἐξαγωγῆς τῆς κριθῆς: forsan " qua observatur caveturque ne hordeum ad exteros " exportetur." [* Κριθάλευρον, Synes. de Febr. 100. 234. * Κριθώλεθρος, Phryn. Bekkeri p. 46. ἵππος. * Εὐκριθος, Theocr. 7, 34. * Ἰσόκριθος, Polyb. 2, 15, 1.] " Ὁμοιόκριθος affertur pro Hordeo simi- " lis." [Theophr. H. Pl. 8, 9, 2. * " Πολύκριθος, Suid. 2, 375." Wakef. Mss. * Πολυκριθέω, Eust. Il. p. 658, 43=524, 39. Phav. Lex. p. 43.] C " Κριθώδης, Hordeaceus: ut κρ. ἄρτος, Nonn." [Jo. 71, 21. 72, 4.] " Κρίθινος, itidem Hordeaceus, " Ex hordeo confectus. Athen. 1. et 10. (p. 447.) " κρίθινον πεπωκότες οἶνον: quem esse καρωτικὸν ait " et ἐξυπτιάζειν εἰς τὰ νῶτα τοὺς μεθυσθέντας: ap- " pellari autem πίνον s. βρύτου nomine. Sic ap. " Plut. (9, 13.) Μέθη χωρὶς οἴνου πρὸς σύκινον πόμα " καὶ κρίθινον. Et Lucian. (3, 211.) Κριθίνῳ ἄρτῳ " χρωμένους. Et ap. Athen. l. 7. Καὶ κρίθινον κόλ- " λικα, δυύλιον χόρτον. Rursum ap. Plut. Κρίθινον " ἄλευρον, ut ap. Theophr. (H. Pl. 8, 4, 1.) κρίθινον " ἄχυρον, Acus hordeaceum." [" Jacobs. Anth. 6, 177. Ruhnk. ad Rutil. 88. Bibl. Crit. 3, 2. p. 84. Toup. ad Longin. 390." Schæf. Mss.] " ITEM " Κριθανίας πυρὸς, Triticum hordeacei generis: s. " Hordeago, ut Gaza vertit ap. Theophr. H. Pl. " 8, 2, (3.) Πλὴν εἴ τι γένος πυρῶν τοιοῦτο οὗς κα- " λοῦσι σιτανίας καὶ κριθανίας." [* " Κριθίον, Vil- lois. ad Long. 223." Schæf. Mss. Alciphr. 2. p. 218. Wagn.] " Κριθίδιον, τὸ, Hordeolum, s. Hor- D " dei granulum. Athen. (214.) de Athenione, Ἐ- " νειργάσατο δ' ἐν τῇ πόλει καὶ τῶν πρὸς τὸ ζῆν " ἀναγκαίων ἔνδειαν, κριθιδια καὶ πυροὺς ὀλίγους δια- " μερῶν." [" Villois. l. c. * Κριθήδιον, ibid. Brunck. Aristoph. 3, 147. * Κριθάριον, Thom. M. 554." Schæf. Mss. Gl. Hordeum, Hordeolum. * Κριθῆς, ἡ, i. q. κριθίνη, Anal. 2, 53. ἀκτὴ, vulgo legitur κρη- ταῖς. * Κριθάμινος, Polyæn. 4, 3, 32. * Κριθίζω, Babrii Fab. 27.] " Κριθιάω, et ex hoc VERBALE " Κριθίασις. Equus κριθιᾷν, s. κριθιάσει laborare, di- " citur cum ex itinere aut cursu adhuc anhelabundus " hordeum devorarit, indeque cruditate vexari cœ- " perit, quæ subter tergus irrepens per totum cor- " pus evagatur: ita ut convellatur equus, neque pe- " dibus insistere vel articulos inflectere valeat. Eo " in morbo magna cum vi lotium egerit: sudor fe- " minibus et costis erumpit: cibus inter suspiria " datus raptim cum anhelitu trahitur: caducus re- " cusat excitari, sed decumbens pabulo vescitur:

" oculi male habent, visui caligo succedens offun-
" ditur: os fœdis ulceribus, quas Aphthas nominant,
" vitiatur: crenæ palati versusque sublimes attol-
" luntur et fervorem quendam expirant, sanguine
" turgent venæ. Auctor Hierocles in Hippiatr. 1.
" ubi Apsyrtus quoque iisd. propemodum verbis
" hoc malum describit. Meminit ejus Aristot. etiam
" H. A. 8, 24. Ruellius cum Gaza vertit Hordea-
" tionem." [Xen. Ἱππ. 4, 2.] " Alioqui κριθιᾷν di-
" citur etiam E nimio hordei pastu lascivire: ut
" ὑπερμαζᾷν est E mazarum esu insolescere et petu-
" lantiorem fieri. Sic Æsch. (Ag. 1650.) dixit σειρα-
" φόρον τε καὶ κριθιῶντα πῶλον. Auctor Poll. 7, (24.)
" c. 10. ubi et hæc leguntur e Soph., ἕως ὅτου κριθώσῃς
" οἶνου: sed non sine mendi suspicione:" [leg. κρι-
θώσῃς. In Æschyli quoque l. c. recepta lectio est
κριθῶντα. " Heyn. Hom. 5, 291. Valck. Anim. ad
Ammon. 182. ad Il. Z. 506." Schæf. Mss. * " Ἐκ-
κριθιάζω, Bekk. Anecd. 213." Kall. Mss.]

" ΚΡΙΜΝΟΝ, τὸ, Farina crassior, ut quæ per
" cribrum laxiora habens foramina transmissa est:
" Pollen autem, quæ per κρησέραν s. ἀλευρότησιν.
" Galen. enim in Lex. Hippocr. κρίμνα vocari scribit
" τὰ ἀδρὰ ἄλφιτα, τὰ ἀδρομερέστερα καὶ μέγιστα τῶν
" ἀλφίτων: quæ crassiorem in modum molita sunt.
" Sic idem Simpl. Medic. lib. 7. κρίμνον nominari
" scribit τὸ παχυμερὲς του τε πυρίνου καὶ του ἐκ τῶν
" ζειῶν ἀλεύρου: ut et Diosc. 2, 12. κρίμνον esse
" tradit τὸ ἀδρότερον τῇ κατεργασίᾳ τοὺ ἀλεύρου, γινό-
" μενον ἔκ τε ζειᾶς καὶ πυρου, ἐξ οὗ ὁ πόλτος γίνεται,
" Farinam e tritico zeave crassius confectam s. mo-
" litam, e qua confici pultes solent. Rursum Gal.
" Comm. 2. in Prognost. Hippocr. κρίμνα vocari
" tradit, τὰ τοῖς ἀλφίτοις ἐμφερόμενα της πεφρυγμένης
" κριθῆς μόρια μεγάλα, διαπεφευγότα δηλονότι τὴν ἐν
" τῇ μυλῃ κατεργασίαν ἀκριβῆ, Crassiora hordei tosti
" frustula farinæ innatantia, quæ sc. exacte a mola
" contrita non sunt. Itidemque ibid. dicit, ἐν τοῖς
" ἀλφίτοις τὸ μὴ καταθραυσθὲν εἰς ἄκρως λεπτὰ μόρια,
" γίνεται κρίμνον. Utitur porro h. v. Hippocr. de
" Morb. 2. dicens, Τοῦτον πιπίσκειν τὸ ἀπὸ τοῦ κρί-
" μνου. Et aliquanto ante, Διδόναι πίνειν τὸ ἀπὸ
" κρίμνου. Idem de Nat. Mul. Κρίμνα πύρινα ἐμβα-
" λὼν, δίδου ῥυμφάνειν. Et rursum de Morb. 3. Ἐν
" ὕδατι κρίμνα κριθέων βρέχων δίδου. Suid. κρίμνον
" esse scribit τὴν κριθὴν, Hordeum: e quo per
" apoc. Homerum fecisse suum κρῖ λευκόν: et πολύ-
" κριμνον hinc dici τὸν πολύκριθον, Divitem hordei.
" Exempla autem hujus signif. ista subjungit. Ex
" Epigr. Αὐτάρκης ὁ πρέσβυς ἔχων ἅλα καὶ δύο κρίμνα.
" Et e Babrio, Ἐγὼ δὲ λιτῆς οὐκ ἀφέξομαι βώλου Ὑφ'
" ἥντε κρίμνα μὴ φοβούμενος τρώγω, Hordei grana.
" Apud Hes. vero Κριμνὸς, ἡ κριθή: qui tamen κρι-
" μνοὺς esse dicit etiam λευκάς τινας βοτάνας, Herbas
" quasdam albas." [" Κρίμνον, Jacobs. Anth. 9,
102. Kuster. Aristoph. 60. 112. Callim. 1, 516."
Schæf. Mss. " Nicander 'A. 551." Wakef. Mss. A-
ristot. H. A. 2, 5.] " Πολύκριμνος, Multum ferens
" hordei, Hordei ferax, Etym." " Κριμνίτης πλα-
" κους, ap. Athen. l. 14. ὁ διὰ κρίμνων γενόμενος,
" Placenta e farina crassius molita, s. e crassioribus
" farinæ frustulis quæ a mola bene contusa et con-
" trita nou sunt. Apud Hes. vero Κριμνῆστις, πλα-
" κοῦντος εἶδος: idem procul dubio cum Athenæi
" κριμνίτῃ." [* Κριμνατίας ἄρτος, Athen. 112. al.
* Κριμματίας. " Jacobs. Anth. 7, 44." Schæf. Mss.]
" Et Κριμνῶδες οὖρον ap. Medicos, Urina, cui inna-
" tant crassa quædam frustula similia frustulis illis
" farinæ crassioribus. Hippocr. in Coac. Progn. Ἐν
" τουτέοισι κριμνώδεες οὐρήσιες: in Aphor. (7, 31.)
" Κριμνώδεες αἱ ὑποστάσιες γίνονται. Et in Progn.
" (161.) Κριμνώδεες δὲ ἐν τοῖσιν οὔροισιν αἱ ὑποστά-
" σιες, πονηραὶ, i. e. παχεῖαι in modum τῶν κρίμνων."
[Galen. 8, 544. " Aristoph. N. 965. Kuster. 60.
Brunck. 3, 206. Bentl. 323." Schæf. Mss.]

" ΚΡΙΝΟΝ, τὸ, Lilium: quod et λείριον. Diosc.
" 3, 116. τὸ βασιλικὸν κρίνον a nonnullis vocari λεί-
" ριον tradit, et τούτου τὸ ἄνθος esse στεφανωματικόν.
" Suid. κρίνον nominari scribit et τὴν κολόκυνθαν,
" Cucurbitam: alii potius Florem cucurbitæ, ut qui
" lilii florem referat. Idem Suid. annotat, Aristoph.
" in N. (911.) dixisse etiam κρίνοις στεφανοῖς, pro αἱ
" λοιδορίαι αἱ παρὰ σου στέφανοί μοι εἰσι ἐκ κρίνων:
" hoc autem κρίνεσι κεκλῖσθαι ἀπὸ τοῦ τὸ κρίνος, ut τὸ
" τεῖχος: quosdam vero dicere esse metaplasmum.
" Ita sane δένδρεσι dicitur pro δένδροις: et ut δέν-
" δρεα pro δένδρα, ita etiam κρίνεα pro κρίνα, Ionicώ-
" teron: ab Herod. nimirum 2, (92.) p. 77. Ibi enim
" dicit, Φύεται ἐν τῷ ὑδατι κρίνεα πολλά: ab Ægy-
" ptiis λωτὸς dicta. Et ibid. Ἔστι δὲ καὶ ἄλλα κρίνεα
" ῥόδοισι ἐμφερέα. || Verum et τοὺς πτωχοὺς appel-
" lant κρίνα, teste Suida: ut et J. Poll. 6, 47. τὸν
" πένητα s. πτωχὸν a quibusdam γυμνὸν et κρῖνον
" nominatum fuisse refert. Itidem Hes., κρίνον, in-
" quit, τὸ ξηρὸν, Siccum, Aridum. Ponitur et ἐπὶ
" πτωχου καὶ νεκροῦ, καὶ ἐκπεπτωκότος. Est eod. Hes.
" teste etiam σχῆμα χορικῆς ὀρχήσεως: cujus rei et
" Athen. meminit (114.) et ex eo Eust. p. 1018. Ibi
" enim, cum dixissent κρίνον esse Speciem quandam
" mazæ, subjungunt esse etiam σχῆμά τι χορικῆς
" ὀρχήσεως ap. Apollophanem in Daulide. Huc allu-
" sisse videtur Plut. (6, 207.) Τὴν Πτολεμαίου θηλύ-
" τητα καὶ θεοληψίαν καὶ ὀλολυγμοὺς, καὶ κρίνων καὶ
" τυμπάνων ἐγχαράξεις, εὐσέβειαν ὀνομάζων καὶ θεῶν
" λατρείαν." [" Jacobs. Anth. 6, 105. ad Meleagr.
p. 4. Heyn. Hom. 8, 326. Villois. ad Long. 37. Valck.
Diatr. 17. De paupere, ad Lucian. 1, 353. Κρίνεα,
Herod. 144, 25. Κρίνεσι, ad Mœr. 132. Kuster. Ari-
stoph. 60. Κρίνον conf. c. κρίκος, 115." Schæf. Mss.]
" Κρίνιον, τὸ, Aridum, Siccum: dicitur de Paupere
" et mortuo. Est vero et Saltationis genus. Ita VV.
" LL. sed perperam pro κρίνον." [* Κρινοειδὴς,
Diosc. 3, 143. * Κρινόμυρον, Galeni Exeg. * " Κρι-
νοστέφανος, Epith. Musarum, Auson. Epist. 12, 14."
Elberling. Mss. " Ad Charit. 766." Schæf. Mss.
* Κρινόχρους, Chrys. 6, 135. Ed. Paris. * " Κρινόεις,
Heyn. Hom. 8, 326." Schæf. Mss. * Κρίνινος, Po-
lyb. 31, 4, 2. * Κρινόω, unde * Κρινωτὸς, Arist. de
LXX. Interprr. 255.] " Κρινὼν, ὠνος, ὁ, Lilietum,
" Locus consitus liliis. Et Κρινωνιὰ, ἡ, Lilii
" planta, Theophr. H. Pl. 2, 2, (1.) Ῥοδωνιὰ δὲ καὶ
" κρινωνιὰ κατακοπέντων τῶν καυλῶν φύεται, ὥσπερ καὶ
" ἡ ἄγρωστις. Ibid. Φύεται δὲ ἡ κρινωνιὰ καὶ ῥοδωνιὰ
" καὶ ὅλον τοῦ καυλοῦ τεθέντος." [" Schneider. Scriptt.
R. R. 3, 2. p. 83." Schæf. Mss.]

ΚΡΙΝΩ, Secerno, Discerno, Dirimo. Primam enim hanc esse puto τοῦ κρίνω signif., non autem eam, qua pro Judico ponitur: quin potius hanc ex illa profectam: ut sc. κρίνειν dictum sit pro κρίνειν νείκεα, quod ipsum et ap. Hom. legitur, i. e. Dirimere lites; nam qui judicat, lites dirimit. Il. E. (499.) Ὡς δ' ἄνεμος ἄχνας φορέει ἱερὰς κατ' ἀλωὰς, Ἀνδρῶν λικμώντων, ὅτε τε ξανθὴ Δημήτηρ Κρίνει ἐπειγομένων ἀνέμων καρπόν τε καὶ ἄχνας, Cum flava Ceres secernit fructum et paleas, vel separat, διαχωρίζει, Eust. afferens hunc ejusd. Poetæ versum, tanquam habentem eand. τοῦ κρίνω signif., Κρῖν' ἄνδρας κατὰ φῦλα, κατὰ φρήτρας, Ἀγάμεμνον: qui versus est B. 363. ubi Idem exp. itidem διαχώριζε, δίελε. Ab Hes. quoque κρινεῖς exp. διαχωρίσεις, et κρίνειν simplici χωρίζειν. Fuerunt tamen qui in illo versu Il. B. Κρῖν' ἄνδρας κατὰ φῦλα reddiderint κρῖνε, Ordina: quæ interpr. eund. quidem sensum efficit, sed liberior est. At vero κρίνειν νείκεα pro Dirimere lites, vide in Κρίνω, Judico.

Κρίνω, vel Κρίνομαι, Decerno: ut κρίνεσθαι ἀρηϊ aliquoties ap. Hom. Decernere bello: dicit autem et κρίνεσθαι μένος Ἄρεος quia in conflictus exitu διακρίνεται τὸ τῶν μερῶν μένος. Et Polyb. (18, 14, 3.) κρίνεσθαι περὶ τῶν ὅλων, De summa rerum prælio decernere: item κρίνειν τὰ ὅλα, (3, 70, 1.) ead. signif. Vide Bud. p. 36. ubi exp. etiam Dimicare de summa imperii, et extremam aleam experiri. Sed et πόλεμος, Bellum, κρίνεσθαι dicitur a Paus. Achaicis, Καὶ ὁ μὲν ἐν Μακεδονίᾳ πόλεμος ἔμελλεν ὡς ῥᾷστα κατὰ τὸ ἐπιτηδειότατον Ῥωμαίοις κριθήσεσθαι. Quinetiam διὰ μά-

χης κρίνειν τὸν πόλεμον ap. Diod. S. legitur in historia Alexandri, Συνεβουλευον οὖν μὴ συγκαταβαίνειν εἰς τὸ διὰ μάχης κρίνειν τὸν πόλεμον: itidemque μάχη dicitur κρίνεσθαι cum ab aliis, tum a Xen. (K. Π. 3, 3, 9.) Αἱ μάχαι κρίνονται μᾶλλον ταῖς ψυχαῖς ἢ ταῖς τῶν σωμάτων ῥώμαις. Exp. Bud. κρίνεσθαι Decerni, i. e. Decretorium judicium habere, Crisin habere, in hoc quoque Gal. l., ad Gl. 1. Σκεπτέον οὖν πρῶτον μὲν τὸ τῶν πυρετῶν εἶδος, εἰ θερμοὶ καὶ διακαεῖς· ἐκκρίσεσι γὰρ οἱ τοιοῦτοι φιλοῦσι κρίνεσθαι. Hinc et κρίσιμοι ἡμέραι, Decretorii dies. At Polit. κρίνειν vertit Discernere in Herodian. (3, 7, 4.) Ἡ γὰρ ἀπόβασις καὶ ἡ τύχη τοῦ πολέμου τὰς ἑκατέρων γνώμας ἔκρινεν.

Κρίνω, Excerno: Κρίνει τὴν περίττωσιν, Aristot. Probl. ubi scribitur etiam, Ἔτι δὲ συμβαίνει τῶν ὑγρῶν κατασπωμένων καὶ κρινομένων κάτω, καὶ πνευμα ἐπάγεσθαι αὐτοῖς.

Κρίνω, Seligo, Deligo. Quæ signif. primæ finitima est; nam secernimus ad deligendum. Il. Z. (188.) Κρίνας ἐκ Λυκίης εὐρείης φῶτας ἀρίστους, Εἶσε λόχον, ubi Eust. ait etymologiam nominis λόχος quodammodo indicari: esse enim κρίνειν i. q. ἐπιλέγεσθαι, a quo, i. e. a cujus simplici λέγεσθαι, derivatum sit λόχος: quippe cum oporteat τοὺς ἐλλοχήσοντας esse ἐκκρίτους et ἐπιλέκτους. Sic autem exp. et Il. (A. 309.) Ἐς δ' ἑρέτας ἔκρινεν ἐείκοσιν, addens hinc istos dici posse ἐκκρίτους. Illi autem priori loco similis est hiç Od. Ξ. (217.) ὁπότε κρίνοιμι λόχονδε Ἄνδρας ἀριστηας.

Κρίνω, Discepto, Judico, Il. Π. (387.) Οἳ βίῃ εἰν ἀγορῇ σκολιὰς κρίνωσι θέμιστας, Ἐκ δὲ δίκην ἐλάσωσι. At vero Hesiod. pro σκολιὰς θέμιστας κρίνειν et δίκην ἐλαύνειν dicit brevius σκολιαῖς δίκαις κρίνειν θέμιστας, Ἔργ. (1, 219.) σκολιαῖς δὲ δίκαις κρίνωσι θέμιστας, ubi κρίνειν θέμιστας est Disceptare jura. Rursum M. (440.) Κρίνων νείκεα πολλὰ δικαζομένων αἰζηῶν, Disceptans controversias, Dirimens controversias; nam qui disceptat s. judicat, dirimit controversias et lites, uti dixi supra, ubi docui primam mihi videri τοῦ κρίνω signif. esse eam, qua sumitur pro Secerno, Discerno, Dirimo. Quam meam sententiam confirmare videtur Eust. expositio, quam dat participio κρίνων, sc. διαχωρίζων: addens, ἐπεὶ καὶ διχαστὴς οἷόν τις ἐστὶν ὁ δικαστὴς, κατὰ τοὺς σοφούς: quam etym. ex Aristot. sumsisse eum puto; nam ap. eum legitur; mihi tamen minime placens. Quibus subjungit, integrum id esse loquendi genus; at cum dicitur simpliciter κρίνειν, tunc esse imperfectum, ac deesse accus. νείκεα, στάσεις, φιλονεικίας, similem quempiam. Idem vero annotat et in loco illo, ubi accus. θέμιστας adjungit Poëta huic verbo. Sic autem et in soluta oratione adjicitur interdum accus. δίκην, ita tamen ut multo frequentius subaudiendus relinquatur, Plut. (6, 681.) Μαχαίτᾳ δέ τινι κρίνων δίκην, καὶ ὑπσνστάζων, οὐ πάνυ προσεῖχε τοῖς δικαίοις, ἀλλὰ κατέκρινε, Aristot. Polit. 2. Οὐ καλῶς οὐδ' ὁ περὶ κρίσεως ἔχει νόμος, τὸ κρίνειν ἀξιοῦν διαιροῦντα, τῆς κρίσεως ἁπλῶς γεγραμμένης, καὶ γίγνεσθαι τὸν δικαστὴν διαιτητὴν, Thuc. 6, (39.) Βουλεῦσαι δ' ἂν βέλτιστα τοὺς ξυνετοὺς, κρῖναι δ' ἂν ἀκούσαντας ἄριστα τοὺς πολλούς. Et δικαίως κρίνειν ap. Plut. Sed ei, quod ex Eust. retuli de subaudiendo accus., objecerit aliquis, non posse eum addi, cum jam alius ei additus est: veluti cum dicitur κρίνω ἀγῶνα, τοῦτον. Sed ego pro Eust. respondeo, κρίνω ἀγῶνα posse resolvi in τὴν περὶ τοῦ ἀγῶνος δίκην, at vero κρίνειν τοῦτον in τὴν τούτου δίκην. Extat autem illud κρῖναι ἀγῶνα ap. Aristoph. (B. 873.) invenitur et cum accus. κρίσιν ap. Plat. de Rep. 2. (p. 213.) Τὴν κρίσιν αὐτοῖν τοῦ βίου—κρῖναι ὀρθῶς, Judicium rectum de ipsorum vita ferre. Et κρίνω αὐτοὺς ap. Eund. pro Judicium de ipsis fero; itidemque ὁ κρίνας τὰς θεὰς, ap. Eur. (Iph. A. 72.) Non semper tamen, ut verum fatear, subaudiri accus. ille potest: v. gr., cum dicitur a Dem. (327.) κρίνω τὰ πράγματα, Plat. Epigr. τοῖς τὸ ἐμὸν ἦθος δυναμένοις κρίνειν. Itidemque cum jungitur hoc verbum præpositioni περὶ, Plato Apol. Socr. (24.) Ὑμῖν ἐπιτρέπω καὶ τῷ θεῷ κρῖναι περὶ ἐμοῦ. || Judico, Censeo, Existimo: unde ap. Thuc. κρίνεσθαι, Censeri: 2, (40.) Κράτιστοι δ' ἂν τὴν ψυχὴν δικαίως κριθεῖεν. Et κρίνειν πολεμίους, Censere hostes, Habere pro hostibus. Apud Aristot. autem, Κρίνουσι ταῦτα ἐν τέρασι, eod. modo, quo dicunt Lat. interdum Censere aliquid in bonis, malis. || Κρίνω alicubi reddeudum potius Dijudico quam Judico: ut in isto Aristot. l. Τὰς μὲν διαφορὰς οὐδὲν ἧττον οὐδὲ μᾶλλον κρινεῖ τῶν χρωμάτων. || Alicubi vero Adjudico, Soph. Aj. (443.) Κρίνειν ἔμελλε κράτος ἀριστείας τινί. || At cum dicit Hom. (Il. E. 150.) κρίνασθαι ὀνείρους, unde comp. ὀνειροκρίτης, non tam est Judicare somnia, quam Conjicere somnia; non tam Judicare de somniis, quam Conjecturam de somniis afferre: exponiturque Interpretari, Explicare somnia. Unde referendum videtur potius hoc loquendi genus ad eam τον κρίνω signif., qua pro ἐξετάζειν, δοκιμάζειν, βασανίζειν ponitur, Bud. exempla tamen nulla afferens. || At Κρίνω pro Statuo, Constituo, ad Judicandi signif. aliquatenus pertinet, quia is, qui statuit aliquid facere, faciendum id esse judicavit, Polyb. Κρίνας δ' ἐκεῖ ποιεῖσθαι τὴν παραχειμασίαν: (5, 52, 6.) Πράξας δὲ τὸ κριθέν.

Κρίνω, Accuso, Diem dico, Reum ago, Defero, Antiphon, Καὶ κρίνω προδόντα αὐτὸν καὶ τοὺς νεῶς, κ. τ. λ. Plut. Cæsare (4.) Δολοβέλλαν ἔκρινε κακώσεως ἐπαρχίας. Itidemque κρίνομαι, Accusor, Causam dico, Reus agor, Dem. (407.) Εἰ ἐκρινόμην μὲν ἐγὼ, κατηγόρει δ' Αἰσχίνης οὑτοσὶ, Φίλιππος δ' ἦν ὁ κρίνων. Et κρίνεσθαι τὴν ἐπὶ θανάτῳ, Athen. Rei capitalis accusari. Vide Bud. 34. Legitur et κρίνεσθαι θανάτου, Polyb. autem dicit itidem κρίνειν θανάτου, (6, 14, 7.) Θανάτου δὲ κρίνει μόνος ὁ δῆμος, et ap. Dem. κρίνεσθαι κρίσιν θανάτου. Et κρίνεσθαι ἐπ' ἀδικήματι, Plut. Apophth. Maleficii accusari. Et κεκριμένος, Reus, vide Ἄκριτος. Rursum Bud., sed in suo Lex. κρίνεσθαι pro Judicio disceptare, affert ex LXX. Jerem. 2, (9.) necnon e Plat. cum accus., de LL. 12. Sed extant et alia passim significati hujus exempla. Aristoph. (N. 66.) Τέως μὲν οὖν ἐκρινόμεθ'· εἶτα τῷ χρόνῳ Κοινῇ ξυνέβημεν. Usus est et Hesiod. (Θ. 535.) ἐκρίνοντο θεοὶ θνητοί τ' ἄνθρωποι. Dicitur vero et κρίνομαι πρός σε, quo usus est modo Aristides. Affertur et κρίνεσθαι περὶ τῆς ἀρετῆς, pro Disceptare de virtute; e Thuc. (4, 122.) cum dat. δίκῃ citatur, κρίνεσθαι δίκῃ. Et τὸ κρινόμενον, Id, de quo disceptatur. A Bud. redditur Disceptatio e Cic., Judicatio e Fabio. In VV. LL. exp. etiam Controversia, Summa judicii quæstio.

Κρίνω pro κατακρίνω, Damno: et κρίνομαι pro κατακρίνομαι, in N. T. præsertim. Sic et κρίμα, Damnatio.

Κρίνω, pro ἐξετάζω, δοκιμάζω, βασανίζω, atque adeo pro ἀνακρίνω, Bud. 35. sed exemplum nullum afferens. In Lex. autem exp. Latine Quæro, Quæstionem habeo. Sequendo autem hanc exp. τοῦ κρίνω, crediderim κρίνεσθαι de eo dici, de quo habetur quæstio, in Thuc. 6, (29.) p. 206. Καὶ ἕτοιμος ἦν, πρὶν ἐκπλεῖν, κρίνεσθαι εἴ τι τούτων εἰργασμένος ἦν. Affertur autem et κεκριμένος pro Probatus, Exploratus, ex Epigr. ἀσπίδα δ' ἔσχον Σωθεὶς κεκριμένην ὑδατι καὶ πολέμῳ: ["κεκριμένοι ἄνδρες, Probati viri, Herod. 3, 31." Schw. Mss.] || Μέση καὶ κεκριμένη ἡλικία, VV. LL. e Ceb. Theb. Ætas judicio firmata et integra. || Κεκριμένον a Bud. exp. etiam Exactum, Severum, Germanum, Plut. (10, 679.) Οὐ μὴν ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν τοῖς πεντάθλοις νενόμισται προσαυλεῖσθαι οὐδὲν μὲν κεκριμένον οὐδ' ἀρχαῖον, οὐδ' οἷον ἐνομίζετο παρὰ τοῖς ἀνδράσιν ἐκείνοις,—ὅμως δὲ καὶ εἰ ἀσθενές τι καὶ οὐ κεκριμένον, ἀλλ' οὖν προσαυλεῖται. Quinetiam adverbium hanc ipsam signif. sequens, EST Κεκριμένως, ap. eund. Plut. (10, 686.) Εἰ οὖν τις βούλεται μουσικῇ καλῶς καὶ κεκριμένως χρῆσθαι, τὸν ἀρχαῖον ἀπομιμεῖσθαι τρόπον, Exacte: q. d. Adhibito judicio, Adhibita censura.

Κρίνομαι, pro συγκρίνομαι, Comparor, Conferor. Bud. e Plat. (Phædone 58.) Καὶ πρὸς τὰ παρ' ἡμῖν κάλλη κρίνεσθαι οὐδ' ὁπωστιοῦν ἄξια.

["Κρίνω, Thom. M. 555. ad Charit. 505. 624. 678. Musgr. Med. 644. Suppl. 969. Iph. T. 1471. Rhes. 655. Tro. 928. Heracl. 198. Monthly Review, Apr. 1799. p. 429. Jacobs. Anth. 11, 253.

Heyn. Hom. 4, 265. 275. 5, 227. 7, 177. 459. 533. Diod. S. 1, 256. 279. 321. 2, 27. 275. 276. J. Gronov. ad Cebet. 160. 163. Clark. ad Il. A. 309. 314. 338. 482. B. 43. 475. Valck. Phœn. p. 441. Diatr. 261. Ammon. 85. ad Herod. 42. 498. Eur. Hec. 643. Damno, Jacobs. Anth. 10, 266. Musgr. Med. 644. Exploro, Wakef. Trach. 195. Phil. 338. Seligo, Æsch. Eum. 490. Probo, Ruhnk. ad Rutil. p. 23. ad Xen. Mem. 4, 4, 16. Victorem declaro, Aristoph. Ἐκκλ. 1155. Xen. K. Π. 8, 2, 27. Discepto, Heyn. ad Herod. 153. Accuso, Taylor. ad Lycurg. 320. Sensu forensi, ad Charit. 440. 460. 473. Musgr. Tro. 220. Wakef. Eum. 436. Jacobs. Anth. 7, 349. Plut. Mor. 1, 371. cf. Eur. Med. 612. De morbo, Diod. S. 2, 336. De prælio, ad Diod. S. 1, 534. Κρ. pro *ἐγκρίνω*, Ruhnk. Oratt. Gr. p. 97. Κρ. pro *ἀνακρίνω, κατακρίνω, κρίνομαι* pro *ἀποκρ.*, Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 878. Trach. 195. et Ind. Soph. Cum inf., Diod. S. 2, 434. De quant., Heyn. Hom. 6, 61. 7, 403. De præt. act., Pierson. ad Herodian. 459. Κρ. *τὸν πόλεμον*, ad Cornel. Nep. 41. Stav., ad Od. Σ. 262. *ὀνείρους*, Eur. Hec. 87. Wakef. S. Cr. 3, 43. *πλέον*, Dionysius 4. *τινὰ πλέον τινὸς*, Toup. Opusc. 2, 173. *τὶ πρός τι*, Xen. Œc. 10, 13. ubi v. nott. *τὶ πρό τινος*, Lucian. 1, 22. Κρ. *θανάτου*, Xen. K. Π. p. 27. cf. Bergler. ad Alciphr. 125. 129. Fut. Κρινέω, ad Herod. 677. De act., pass., et med., Kuster. V. M. 67. 111. Pass., Cerni, Spectari, Jacobs. Anth. 8, 93. 9, 96. 425. 11, 304. Med., Decerno acie, Prælior, Wolf. ad Hesiod. p. 111. 132. ubi gen. *τιμάων* uon de Spe cum Wolfio, sed de Fine certaminis explicem; sic etiam Heyn. p. 157. Κρίνεσθαι, Sich vor Gericht stellen, ad Apollod. 123. 264. 820. Toup. Opusc. 1, 19. Ammon. 19. Cum gen., Græv. Lectt. Hes. 537. *ἀσεβείας*, Alciphr. 124. ubi v. not. Κέκριται, Marcus Arg. 16. et Jacobs. Heyn. Hom. 6, 512. Κεκριμένος, 6, 84. 523. Κεκριμένη ἡλικία, ad Charit. 275. Κεκρίσθαι, Etym. 359, 4. Κρινθημέναι, Brunck. Apoll. Rh. 63. Heyn. Hom. 5, 6. 359. 6, 392. Κριθεὶς, κρινθεὶς, 8, 52. Κριθέντες, ad Il. N. 129. * Κριτέος, Callim. 1, 442. Jacobs. Anth. 12, 239." Schæf. Mss. " Max. Tyr. 26, 2." Boiss. Mss. Hippocr. 5.]

Κρίμα, τὸ, Judicium. Cujus verbalis frequens est in N. T. usus. Matth. 7, (2.) Ἐν ᾧ γὰρ κρίματι κρίνετε, κριθήσεσθε, Quo judicio judicatis, judicabimini. I. e. Quale de aliis fertis judicium, tale de vobis feretur. Et de judicio Dei, ad Rom. 11, (33.) Ἀνεξερεύνητα τὰ κρίματα αὐτοῦ. Et *κρίμα ἔχειν μετά τινος* pro Contendere judicio, Disceptare cum aliquo, 1 ad Cor. 6, (7.) || Damnatio, Luc. 24, (20.) Παρέδωκαν αὐτὸν εἰς κρίμα θανάτου, Tradiderunt ad damnationem mortis, i. e. Ut morte damnaretur. Multo tamen sæpius sine illo gen. pro Damnatio: 23, (40.) Οὐδὲ φοβῇ σὺ τὸν Θεὸν, ὅτι ἐν τῷ αὐτῷ κρίματι εἶ; Meminit hujus signif. et Etym., exponens *κατάκριμα* et *καταδίκη*. Addit vero signif. *τοὺς ἐξητασμένους τοῦ Θεοῦ λόγους*: quod intelligendum videtur de iis ll., in quibus LXX. tria hæc conjunxerunt, *ἐντολὰς, δικαιώματα, κρίματα*: quæ ita quidam distinguenda putant, ut per *τὰς ἐντολὰς* indicetur Ea legis pars, quam Moralem vocant, in qua præcipitur quid Deo, quid proximo debeamus: per *δικαιώματα*, Sacri ritus totaque adeo ceremonialis Lex: per *κρίματα* denique Ea pars, quæ ad civilem politiam et forenses controversias pertinet, quam Judicialem appellant. || Κρῖμα etiam invenitur scriptum cum ῑ, sed in emendatis N. T. exempl. accentu acuto notatum reperitur; ac certe, licet *κρίνειν* ap. Hom. ι productum habeat, Nonnus corripuit *κρίμα*, (Jo. 127, 4.) Εἰς *κρίμα δισσὸν ἔβην*. [" Ad Charit. 757." Schæf. Mss. Æsch. Suppl. 401. *εὔκριτον κρῖμα*.]

Κρίσις, ἡ, Judicatio, i. e. Ipsa judicandi actio. Sed frequentius Judicium, Sententia, quæ fertur de re aliqua, Aristot. Κρινολογοῦνται γὰρ ἀλλήλοις περὶ τῆς *κρίσεως*, Inter se de sententia ferenda consultant, Bud. Et *κρίσιν ποιεῖν, ποιεῖσθαι*, Judicare, Judicium facere, pronuntiare, Sententiam ferre: *κρίσιν ποιεῖν ῥητόρων*, VV. LL. e Dem. Judicium de oratoribus facere. Aristides de Judicio Minervæ et Neptuni pro Urbe Athenarum, Ἀλλὰ καὶ ὧν ἤρισαν πρὸς ἀλλήλους, *ἐν τῇδε τῇ πόλει τὰς κρίσεις ἐποιήσαντο*, Polit. 4. Κρίσις οὔπω γέγονεν ἀμφισβητούντων περὶ ὀνόματος, Nondum lata est sententia, finita est s. diremta controversia. Apud Eund. videtur esse potius Dijudicatio, cum dicit *κρίσιν τῶν ἀξίων ποιεῖσθαι*. ut exponatur Dijudicare qui sint digni. At in VV. LL. redditur Discernere, Probare. Sic certe *κρίσις* pro Dijudicatione capitur a Plut. (6, 583.) Χαλεπὴν καὶ δύσκολον ἐποίει τὴν κρίσιν διὰ τὸ ἐφάμιλλον, Reddebant dijudicationem difficilem. || Κρίσεις, Judicium, ea signif., qua dicitur aliquis esse acri judicio, valere judicio, Herodian. 4, (5, 5.) Πλὴν εἴ τις ὀρθῇ *κρίσει καὶ μὴ διαθέσει τῇ πρὸς τὸν πεσόντα τὸ πεπραγμένον λογίζοιτο*.

Κρίσις, Causæ dictio. Item Accusatio. Thuc. 1, (131.) Καὶ *καθίστησιν ἑαυτὸν ἐς κρίσιν τοῖς βουλομένοις περὶ αὐτῶν ἐλέγχειν*, Et offert se ad causam dicendam: (34.) Προκληθέντες γὰρ περὶ Ἐπιδάμνου *ἐς κρίσιν*. Et *κρίσιν προαγορεύειν*, Plut. pro Diem dicere, ut inquit Bud. qui affert et e Dem. (501.) Ἐξῆλθον οἱ *τῆς κρίσεως χρόνοι*, pro Accusandi tempus exiit. Et *κρίσιν ποιοῦμαι περί τινος*, Quendam accuso, vel reum ago, VV. LL. || Lis, Controversia. Lucill. Epigr. 2. Ἀλλὰ *πρὸς Εὐτυχίδην ἔχομεν κρίσιν*. || Κρίσις interdum et pro ἔγκλημα, cujus signif. exemplum Bud. ex Aristot. affert.

Κρίσις, Decretorium belli prælium, Bud.: sicut sc. *κρίνεσθαι* pro Decernere accipitur, Polyb. 1, (59, 11.) Δύναται διὰ *του κατὰ θάλατταν κινδύνου κρίσεως τὰ ὅλα τυχεῖν*: ut alibi dicit Idem *κρίνειν περὶ τῶν ὅλων*. Plut. Καρτερὰ *μάχη κρίσιν οὐ λαβοῦσα*, Pugna, quæ decerni non potuit, Bud. Apud Thuc. pariter *τὸ Μηδικὸν ἔργον*, Medicum bellum, dicitur *κρίσιν σχεῖν*: 1, (23.) Καὶ *τοῦτο ὅμως δυεῖν ναυμαχίαιν καὶ πεζομαχίαιν ταχεῖαν τὴν κρίσιν ἔσχε*, ubi nihil aliud est quam Celeriter terminatum fuit, finitum, confectum. Sic autem Plut. Phoc. Τοῦ γὰρ *εὐωνύμου κέρως ἀπέδωκεν αὐτῷ τὴν ἡγεμονίαν, καὶ κρίσιν ἐποίησε ταχεῖαν*. Polyb. autem (16, 4, 8.) Ῥᾳδίαν ἂν καὶ *σύντομον ἔλαβε κρίσιν ἡ ναυμαχία*, Navalis prælii certamen celerem facilemque exitum habuisset, Bayf. At vero *ἀμφίδοξος τῆς μάχης κρίσις* dicitur, cum anciperi marte pugnatur. Diod. autem addidit et gen. *τῶν ὅλων*, in historia de Alexandro, Ἡ μὲν *μάχη διὰ τὰς τῶν ἀγωνιζομένων ἀρετὰς ἀμφίδοξον εἶχε τὴν τῶν ὅλων κρίσιν*: quibus subjungit, Ἐταλαντεύετο γὰρ *δεῦρο κἀκεῖσε, τῆς τροπῆς ἐναλλὰξ γινομένης*.

Κρίσις affinem proxime præcedenti signif. ap. Medicos habet; accipitur enim vel pro Solutione morbi, vel pro Repentina in melius aut deterius mutatione. Sed magis particularem hujus nominis expositionem subjungam e Gorr., de hoc tantum obiter admonens, ab eo inter alia proferri locum Galeni scribentis hanc *τοῦ κρίσις* signif. a foro ad Medicos translatam esse, qua in re nequaquam Galeno assentior, cum multo magis sit rationi consentaneum a re militari eam transferre, cum magna sit inter *κρίσιν νόσου* et *κρίσιν μάχης* affinitas: unde etiam sicut *κρίνεσθαι* exp. ibi Decernere prælio, sic *κρίσιμοι ἡμέραι*, Dies decretorii. Ita igitur ille, Κρίσις ap. Hippocr. tribus modis sumitur: una signif. simpliciter *τὴν λύσιν* ut quo Proguostici loco scribit optimam urinam esse, in qua per totum morbi curriculum, donec ipse judicatus sit, subsidet album, læve et æquale. Neque enim aliter *κρίνεσθαι* illic interpr. Gal. quam *λύεσθαι*, ut nec aliis plerisque ll., cum *κρίνεσθαι* in luxationibus usurpat. Unde Corn. Celsus pleraque ex Hippocr. in Lat. convertens, *κρίνεσθαι* nunquam aliter vertit quam Solvi et finiri morbum. Eod. etiam modo ephemeræ et hecticæ febres dicuntur judicari, per abusionem, Gal. de Cris. 2., quod et sine magna perturbatione et minime subita permutatione finiantur. Altera vero signif. est Motus vehemens naturæ ad rei cujuslibet molestæ depulsionem. Hæc quidem generalis est signif., secundum quam non modo morbi, sed et conceptiones et abortiones et partus, et omnino quæcunque magno naturæ conatu indigent, dicuntur judicari Et paulo post, Veruntamen non omnis naturæ conatus ad vacuandum propul-

sandumque quicquid ei nocivum est, κρ. dici debet, ne quotidianam excrementorum vacuationem κρ. esse cogamur fateri, sed is modo, qui vehemens sit, necnisi certis dierum, hebdomadarum, mensium, aut annorum periodis contingit. Nam cum, auctore Gal., τῆς κρ. nomen a foro ad medicinam translatum sit, qua in re ego potius illi assentior, quam aliis, qui κρ. Excretionem, Naturæ conflictum interpr., quod κρίνειν et κρίνεσθαι utrumque aliquando significet. Neque enim κρίσιν, non dico malam, sed omnem, quæ bona sit, excretio sequitur, quod perinde natura cum morbo decertet atque reus cum petitore; atque ut in foro alteram partem causa cadere necesse est, ita hic naturam aut vinci aut vincere oporteat: et quemadmodum non de levibus rebus, sed gravioribus actiones institui solent et judicia exerceri, sic non omnis naturæ motus, quo onus omne superfluum a se deponat, κρ. appellari debet, sed magnus modo, et in quo natura videtur plurimum laborare. Talis quia maxime circa morbos apparet, atque in ejus contemplatione Medici præcipue versantur, ideo τῆς κρ. nomen morborum tantum proprium videntur fecisse, et ad eos retulisse omnia, quæcunque de crisibus conscripserunt. E quorum sententia hæc breviter de morborum crisi dicemus. Igitur κρίσις tertia sua signif. varie a vett. Medicis definita fuit. Alii enim, ut scribit Gal. (9, 44.) Subitam in morbo mutationem, alii Ad meliorem statum inclinationem solam, alii Eam, quæ antecedit, agitationem, alii Integram omnem morbi solutionem, alii Eam tantum, quæ bona sit, κρ. dixerunt. Hippocr. vero, sicut recitat Gal., appellat κρ. Permutationem magnam in morbo repente factam: cujus ipse quatuor differentias assignat, Ἐπιδημ. 1. scribens, Ἐπὶ σωτηρίην ἢ ὀλεθρον, ἢ ῥοπὴν ἐπὶ τὸ ἄμεινον ἢ τὸ χεῖρον. Siquidem per hujusmodi mutationes nonnunquam subito integra sanitas restituitur, aut moritur æger, aut levior aut deterior morbus evadit. Addit vero Gal. de Cris. 3. init. alias duas, quas Mustas vocat, cum subita aliqua ad melius aut pejus commutatione facta, deinceps morbus eod. tenore progreditur, donec æger vel convaluerit, vel extinctus sit. Earum duæ bonæ, duæ malæ dicuntur. Verum ea sola, quæ subitam affert sanitatem, simpliciter κρ. appellatur; nam quæ mortem affert, mala κρίσις est: aliæ non κρίσεις, sed simpliciter λύσεις, ut ait Gal., vel ἐλλιπεῖς κρίσεις vocantur. Omnibus diebus earum aliqua fieri potest, non tamen omnis omni die; nam bona, quam absolute κρ. dicimus, septimum, decimumquartum, vigesimum etc. Et postremo, Κρίσις, etiam præter superius explicatas signiff. sumitur aliquando ap. Hippocr. pro Ipsa accessione, ut Aphor. 19, l. 1. sicut Gal. et Philotheus in explicatione ejus l. scripserunt.

["Κρίσις, Thom. M. 227. ad Charit. 679. 730. 757. Wolf. Prol. 234. Boiss. Philostr. 400. 435. Clark. ad Il. A. 309. 314. 338. ad Mœr. 41. 133. Toup. ad Longin. 291. Opusc. 1, 241. ad Herod. 647. Valck. Hipp. p. 232. Vide Nic. Ignarræ de Palæstra Neapolitana Commentarium, Neap. 1770. 4. p. 178. Kuhn. not. Ms. ad Foës. Œcon. Hippocr. 357. Certamen, Heyn. ad Apollod. 46. Accusatio, Taylor. ad Lycurg. 320. De bello, ad Diod. S. 1, 553. 2, 204. 339. Conf. c. κρῆσις, χρῆσις, Brunck. Soph. 3, 423.; cum ῥῆσις, Schneid. ad Epicur. 52.; cum κρᾶσις, ad Diod. S. 1, 367. an κράσεως leg. 1, 228.? Κρ. ποιεῖν, Luzac. Exerc. 141. λέγειν, Diod. S. 2, 639. ὑπομένειν, ad Herod. 471." Schæf. Mss. Memnon 53.]

[* Ἰσόκρισις, Orac. Sibyll. 14, 262.]

Κρίσιμος, ὁ, ἡ, q. d. Judicatorius, Ad judicationem pertinens, E quo velut argumentum petimus judicandi hoc vel illo modo. Unde κρ. ἡμέρα ap. Medicos, Judicatorius s. Decretorius dies. Κρ. ἡμέρα, inquit Gorr., Judicatorius s. Decretorius dies, dicitur in quo κρίσις morbi contingit. Itaque ut κρίσις omni die fieri potest, sic et omnis dies κρ. esse potest. Nunc autem appello κρίσιν Omnem morbi solutionem; in qua quidem signif. etiam febris ephemeræ κρίσις est. Atque ut sunt multæ τῶν κρίσεων differentiæ, sic et dierum criticorum: alii enim κατ' ἐξοχὴν κρίσιμοι ἢ κριτικοὶ appellantur, in quos sæpissime et securissime crises incidunt: alii mali sunt, in quibus magna e parte fiunt crises malæ; alii vero medii et incidentes, quibus crises contingunt imperfectæ. Est autem omnium fortissimus perfectissimusque septenarius, et qui septenario concluditur, ut septimus etc. Et paulo post, Et hi quidem dies, quibus certa firmaque vis inest decernendi, κυρίαι ἡμέραι ab Hippocr. appellantur. Hi autem quanquam præcipui sunt inter criticos, sunt tamen et alii quidam, quos παρεμπίπτοντας, Incidentes, vocant, quibus et sua vis inest ad judicandum, ut tertius, quintus, nonus. Hi omnes vere et proprie Critici appellantur. Dicuntur autem et eo nomine aliquando illi dies, qui singularum hebdomadarum medii sunt, easque in duas partes dividunt, ut quartus, undecimus, decimusseptimus, et reliqui eod. modo: quod sæpe in eos crises bonæ incidant. Hi tamen proprio nomine non κρίσιμοι, sed ἐπίδηλοι et θεωρητικοί, Indices et contemtabiles, nuncupantur, quod majorem vim et proprietatem habeant ad præsagiendam contemplandamque futuram κρίσιν, quam ad judicandum. Quarta autem criticorum dierum differentia est, in quibus utplurimum mala κρίσις evenit. Hæc ille. In Epigr. κρίσιμα φάεα vocantur istæ κρ. ἡμέραι, in hoc versu, Καὶ τὸ περὶ κρισίμων φαέων ἐλογίζετο γράμμα. Apud Gal. ad Gl. legimus et κρ. αἱμορραγία: quo autem sensu, patebit ex iis, quæ e Gorr. subjungam. ‖ Κρίσιμον, inquit idem Gorr., ab Hippocr. π. Δ. Ὀ. Π. vocatur τὸ κρίσιν ποιοῦν τοῦ νοσήματος: quod idem est ac si dicas ὠφέλιμον, Utile, Gal. Ut autem scribit Idem Comm. in Prorrh. κρίσιμον duobus modis accipitur ap. Hippocr., ut signum et ut causa per se τῆς κρίσεως. Signum quidem id dicitur, quod futuram crisin prænuntiat. Et paulo post, Nam pro horum signorum viribus illa superiora bonam malamve κρίσιν, et imperfectam vel perfectam fore ostendunt. Κρίσιμον autem, ut causa, dicitur omnis vacuatio et abscessus, per quem κρίσις ipsa perficitur, ut vacuatio per alvum, per hæmorrhoidas, per vomitiones, per sputa, per αἱμορραγίαν, per sudores. Omnes præterea abscessuum differentiæ, post aures, in alas, in inguina, in articulos, in cutem; est enim quidam icterus criticus, et in alias omnes corporis partes. Hæc quamvis κρίσιμα ut causæ proprie dicantur, signorum tamen etiam rationem quandam habent, sicut paulo ante diximus. ‖ Κρισιμώτερα dicuntur ab Hippocr. π. Δ. Ὀ. Π. Omnia, quæ magis ad crisin faciunt, eamque magis promovent, Gorr. e Gal. ["Wyttenb. ad Plut. 1, 528." Schæf. Mss. Hippocr. 662. * Κρισίμως, 80. 120. * Ἀκρίσιμος, Sine judicatoriis signis, 943. * Ταχυκρίσιμος, Idem Epidem. 1. T. 1. p. 671. Lind.]

[* Κρισία, Manetho 3, 161.] "Κρισίαι, Hesychio "τάξεις ἱππικαί."

"Κρίσμιον, Hesychio φυλακεῖον."

Κριτὴς, Judex, Arbiter, Arbitrator; Æstimator, Bud., afferens e Dem., Κριτὴς τῶν συμφερόντων ἀσφαλής. Sic autem exponi posse opinor in Thuc. 3, (37.) Κριταὶ δὲ ὄντες ἀπὸ τοῦ ἴσου μᾶλλον ἢ ἀγωνισταὶ, ὀρθοῦνται τὰ πλείω. J. Poll. tradit musica certamina habuisse suos κριτὰς, sicut gymnica suos βραβευτάς. ["Ad Charit. 678. Clark. ad Il. A. 314. 338. Ἐν ἴσῳ κριτῇ, Polyb. T. 4. p. 15. Κρ. αἱρετὸς, Valck. Anim. ad Ammon. 63." Schæf. Mss.] "Κρί-"τας, Eid. ὁδόντας, Dentes: at Κριτὰν Dor. pro κρι-"τὴν, Judicem." [Cf. Κριτήρ.] Κριτὶς, ἡ, Judex, Alex. Aphr. de Anima 2. p. 156. Ἡ γὰρ φαντασία κριτὶς τῶν κατ' ἀρετὴν πράξεων. Κριτικὸς, Aptus s. Solers ad fungendum officio κριτοῦ, i. e. Judicis, Solers ad judicandum, Judicandi peritus, Synes. Ep. 74. Ἡ κριτικωτάτη τῶν ἀκοῶν. Item κριτικὸς, Qui velut artem factitat judicandi s. judicium ferendi de aliorum scriptis, præsertim vero de poëmatis, Censor poematum: quorum in numero fuerunt olim Aristarchus et Aristophanes Grammaticus. A Strab. autem vocantur κριτικοὶ, si Eustathio credimus, Qui ad grammatica pæcepta examinantes poëmata, censores eorum sunt. Idem Eust. ap. Heraclidem Gramm,

κριτικοὺς exp. Grammaticos exactiores, i. e. exactioris doctrinæ, τοὺς ἀκριβεστέρους γραμματικούς. Plato Axiocho (186.) Κριτικοὶ, γεωμέτραι, τακτικοί. Sciendum est autem, quamvis κριτικὸς sine adjectione dicatur de censore poematum, addi tamen interdum ipsum gen. ποιημάτων: ut a Luciano (2, 308.) Ἔτι δὲ κριτικόν τε ποιημάτων καὶ ῥσμάτων, καὶ μελῶν τῶν ἀρίστων διαγνωστικόν. Dicitur autem et δύναμις κρ., q. d. Facultas critica, i. e. Peritia judicandi s. solertia, qualis inest iis, qui Critici appellantur. Lucian. (1, 810.) Γυμνασάμενόν γε πρότερον καὶ κριτικὴν τῶν τοιούτων δύναμιν πορισάμενον: (1, 805.) Κρ. τινὸς καὶ ἐξεταστικῆς παρασκευῆς, || Decretorius, sicut et κρίσιμος: ἰδρὼς, Sudor decretorius, Bud. e Greg. Sed et κρ. ἡμέραι, sicut κρίσιμοι, pro Diebus decretoriis dici annotarunt quidam. [Plut. 6, 511. " Heyn. Hom. 5, 653. 7, 807. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 2. Brunck. Soph. 3, 485. Thom. M. 228. Wolf. Proleg. 171. 234. Voss. Arist. 1. p. 11. Valck. Phœn. p. 526. Casaub. ad Athen. 147. Toup. Opusc. 2, 290. Criticus, Heyn. ad Apollod. 1176. Decretorius, Wyttenb. ad Plut. Mor. 1, 528. Κριτικὴ, Valck. Anim. ad Ammon. 56. Casaub. ad Athen. 1. p. 11." Schæf. Mss. * " Κριτικῶς, Theoph. ad Autol. 3, 6." Kall. Mss.]

[* " Κριτὴρ, ὁ, plur., Angl. The wise teeth, Aristot. ap. Etym. M." Wakef. Mss. Cf. Κρίτας.] Κριτήριον Organum judicandi s. Instrumentum, Plut. de Mor. Virtute, Καὶ τούτων κριτήριον ἡ αἴσθησίς ἐστιν ἀμφοτέρων ἐφαπτομένη, Diog. L. Zenone, de dialectica loquens, 334. Ὅτι τὸ κρ., ᾧ ἡ ἀλήθεια τῶν πραγμάτων γινώσκεται, κατὰ γένος φάντασμά ἐστι. Idem, Κρ. δὲ τῆς ἀληθείας φασὶ τυγχάνειν τὴν καταληπτικὴν φαντασίαν. Multa περὶ τοῦ κριτηρίου habes in opusculo Pyrrhoniarum Hypotyposeωn, quod a me Latinum factum fuit, ubi etiam triplex constituitur, τὸ ὑφ' οὗ, δι' οὗ, καθ' ὅ. A Bud. autem exp. Sensus et pars animi rerum æstimatrix et arbitra; et subjunguntur ab Eod. Platonis et Plut. ll., Comm. 37. Ego malui Organum judicandi interpretari, quod ead. forma dicatur qua αἰσθητήριον. || Id, e quo judicandi materiam, ut ita dicam, petimus, ad quod respicientes judicamus, Argumentum, Philo, Synes. || Locus, ubi judicatur, Judicis tribunal, Synes. [" Diod. S. 1, 83. 2, 531. 610. 631." Schæf. Mss. Polyb. 9, 33.]

Κριτὸς, Selectus: ut κρίνειν pro Seligere accipi dictum supra fuit. Il. H. 434. Τῆμος ἂρ ἀμφὶ πυρὴν κριτὸς ἔγρετο λαὸς Ἀχαιῶν, i. e. ἐπίλεκτος, Eust. ap. quem vide plura p. 689. [Soph. Trach. 27. 245. " Clark. ad Il. A. 314. 338. 482. B. 43." Schæf. Mss. * " Κριτόβουλος, var. lect. Opp. Ἁ. 3, 26." Wakef. Mss. *Κριτόχειρος, Distinctis s. Discretis manibus s. digitis, Empedocles Plutarchi 13. p. 185. H. εἰλιπόδα, κριτόχειρα: Wyttenb. legit * Κριόχειρα, alii * Κριόχηλα.]

Ἀκρισία, ἡ, ut ait Bud., contraria est κρίσει, i. e. Discretioni rerum et judicio delectuique, Lucian. (1, 114.) Ἁ. περὶ τοὺς φίλους καὶ εὐήθεια ἐπέτριψεν αὐτόν. Hæc ille; quæ sequentes ἀκρισία interpretari possumus Indiscretio, uno verbo, et si non satis ap. Latinos recepto. Item, Non adhibitus delectus, adhibitum judicium. Atque ex his duabus interprr. utralibet convenire potest loco Luciani, ut sit ἀκρισία περὶ τοὺς φίλους, Non adhibitus delectus, adhibitum judicium circa amicos, i. e. in eligendis amicis, recipiendis hominibus in amicitiam. In h. igitur l. fit ἀκρισία ex α priv. et κέκρισαι 2 præt. verbi pass. κρίνομαι, ut ἄκριτος a 3 κέκριται. Significat autem κρίνω, Judico, Dijudico. Item Eligo: secundum quas signiff. potest exponi ἀκρισία in h. Luciani l. || Et secundum primam ac propriam signif. τοῦ κρίνω, sc. pro Judico, usurpatur a Polyb. pro Re controversa, et de qua nondum judicatum est. Item in Anthol. pro Judicii inopia, Temeritas in judicando et malum judicium, ut α significet κακόν. || Secundum autem eam, qua κρίνω pro Discerno et distinguo sumitur, usurpatur pro eo, quod est Confusio, et quasi quis dicat Indiscretio. Apud Xen. autem est Rerum veluti confusio, turbulentus status, turbulentarum status. Ita enim Ἑλλ. 7, (5, 27.) Ἁ. δὲ καὶ ταραχὴ ἔτι πλείων μετὰ τὴν μάχην ἐγένετο, ἡ πρόσθεν, ἐν τῇ Ἑλλάδι. A [Polyb. 5, 48, 5. " Toup. Opusc. 2, 12." Schæf. Mss.] Δικαιοκρισία, Æquum judicium, ad Rom. 2, 5. Θησαυρίζεις σεαυτῷ ὀργὴν ἐν ἡμέρᾳ ὀργῆς καὶ ἀποκαλύψεως δικαιοκρισίας τοῦ Θεοῦ. [* " Δικοκρισία, Basil. Hom. Mor. 188." Boiss. Mss. * " Θεοκρισία, Dei judicium, Dionys. Areop. 35. 61. Cœl. Hier. 8, 2." Kall. Mss.] Κακοκρισία, Pravum et iniquum judicium, Epigr. [" Anon. in Bandini Catal. 2, 297." Boiss. Mss. Polyb. 12, 24, 6. " Jacobs. Anth. 8, 335. 12, 95. Epigr. adesp. 390." Schæf. Mss. * Ὀρθοκρισία, Cyrill. ad Isaiæ c. 56. p. 786.]

Ἄκριτος, ὁ, ἡ, Injudicatus, Indemnatus. Κεκριμένοι, inquit Bud., dicuntur Qui causam dixerunt, Qui accusati sunt: Ἄκριτοι, qui non dixerunt. Dem. Οὐ γὰρ ἐπὶ τοῖς κεκριμένοις καὶ ἠγωνισμένοις ὁ νόμος, ἀλλ' ἐπὶ τοῖς ἀ., Thuc. (2, 67.) Ἀκρίτους ἀπέκτειναν αὐθημερὸν, Indicta causa damnarunt eod. die. Ἄ. πρᾶγμα, Isocr. Ægin. (1.) Res, quæ in controversiam non cadit, Quæ nunquam in judicium deducta fuit: Ἁ. μὲν γὰρ ὄντος τοῦ πράγματος, οὐκ ἂν κ. τ. λ. Si B nunquam res controversa fuisset. Ἄκριτον etiam dicitur Quod componi vel decerni non potest: quia κρίνεσθαι Prælio decernere signif. Dem. (231.) Ἀλλά τις ἦν ἄκριτος καὶ παρὰ τούτοις—ἔρις καὶ ταραχή. Hactenus Bud. Notandum est autem, ἄκριτος in hac postrema signif. quam ponit, a Poetis usurpari; nam quod ἔρις ἄ. dicitur a Dem., νεῖκος ἄ. ex Hom. dicere possumus. Sic enim Il. Ξ. (205.) καί σφ' ἄκριτα νείκεα λύσω, Lites vel Jurgia, quæ componi non possunt. Sic Hesiod. (Ἁ. 311.) ἄκριτον εἶχον ἄεθλον, ubi quidam Certamen anceps interpr.: ut et ἄκριτοι μάχαι, Ancipites pugnæ. Quæ exp. conveniat fortasse et Plut. Alcibiade (16.) Οὕτως ἄ. ἦν ἡ δόξα περὶ αὐτοῦ διὰ τὴν τῆς φύσεως ἀνωμαλίαν. Polyb. 16, (4, 3.) Καὶ τὰ μὲν περὶ τὸ δεξιὸν κέρας τοῦ Φιλίππου τοιαύτην εἶχε τὴν διάθεσιν, ὥστ' ἀκμὴν ἄκριτα μένειν τὰ ὅλα, Et sic gerebantur ea, quæ ad dextrum cornu Philippi erant, ut ueutram in partem inclinata esset victoria, Bayf. ||Ἄκριτον, Indiscretum, Confusum, Indistinctum, ἀδιάκριτον: πλῆθος, Confusa multitudo. Sic ἄ. μῦθοι, C Il. B. (796.): unde comp. ἀκριτόμυθος: de quo paulo post dicetur. Od. Θ. (505.) τοὶ δ' ἄκριτα πόλλ' ἀγόρευον. At Il. H. (336.) ἄκριτος τύμβος, Sepulcrum non segregatum alicui, ut illi proprium. ||Ἄκριτα, Confusa præ multitudine, Tam multa ut discerni non possint, eod. modo, ut opinor, quo Lat. Turbam pro Multitudine dicunt, ut ἄχεα ἄκριτα, Il. Γ. (412.) Ω. (91.) Gaudeut autem hoc nomine in hac signif. et receutiores Poëtæ. Opp. Ἁ. 1. Μυρία μὲν δὴ φῦλα καὶ ἄκριτα βένθεσι πόντου Ἐμφέρεται πλώοντα, Dionys. P. init. Καὶ ποταμοὺς, πολιάς τε, καὶ ἀνδρῶν ἄκριτα φῦλα. || Bud. ultra eas signiff., quas paulo ante ex eo retuli, ait significare etiam Immodicum, et sine judicio ac ratione factum. Citat autem pro exemplo Herodian. (2, 7, 3.) Ἀλλὰ πάντα προεκένωτο τῇ Κομμόδου ἀσωτείᾳ καὶ ἀφειδέσι καὶ ἀ. ἀναλώμασι. Unde, inquit, illud Homericum, Θερσῖτ' ἀκριτόμυθε. NAM Ἀκριτόμυθος exp. Verba sine judicio funditans et sine delectu, Confusa verba funditans, Nullo ordine et nullo delectu verba faciens. Siquidem ἄκριτοι D μῦθοι ap. Hom. possunt esse Verba confusa et nullo ordine prolata; Verba sine judicio et ullo delectu prolata. Il. B. (246.) Θερσῖτ' ἀκριτόμυθε. A Suida ἀκριτόμυθος exp. simpliciter πολυλόγος, Multiloquus; juxta eam sc. signif. nominis ἄκριτος, quam postremo loco retulimus. Atque ita tale fuerit, QUALE Ἀκριτόφυλλος, ὁ, ἡ, Plurima folia habens, Foliis abundans, Il. B. (868.) ὄρος ἀκριτόφυλλον, q. d. Mons, cujus folia discerni alia ab aliis non possunt, præ multitudine sc. Intellige autem per consequens Mons umbrosus. AT Ἀκριτόφωνος, Indistinctam et confusam vocem habens. Ἀκριτόφωνοι, Hes. βαρβαρόφωνοι, Barbara voce utentes; confusa est enim vox barbarorum. [" Ἄκριτος, Phryn. Ecl. 154. Luzac. Socr. 120. Jacobs. Anim. 278. Anth. 7, 228. 355. 8, 89. 130. 9, 221. 249. 10, 167. 369. 11, 148. 12, 41. Huschk. Anal. 107. Wakef. S. Cr. 4, 100. Diod. S. 2, 542. Heyn. Hom. 4, 402. 5, 365. 382. 6, 566. Ruhnk. Ep. Cr. 93. Clark. ad Il. B. 43. Alberti Peric. Cr. 103. Wessel. Diss. Herod. 12. Toup. Opusc. 2, 94. Emendd. 1, 408. Valck. Diatr.

39. ad Lucian. 1, 179. 465. Græv. Lectt. Hes. 612. Judicio non valens, Plut. Mor. 1, 627. ad Phalar. 207. Ἀκριτόμυθος, Toup. Opusc. 1, 435. Jacobs. Anth, 11, 148. Heyn. Hom. 4, 236. 242. 402. Ἀκριτόφυλλος, Jacobs. l. c. Heyn. Hom. 4, 402. 436. Ἀκριτόφωνος, 434. Toll. ad Apollon. Lex., Excurs. III." Schæf. Mss. * Ἀκριτόφυρτος, Æsch. S. c. Th. 366.] Ἀκρίτως, Injudicate, Injudicato: quanquam neutrum satis receptum est. Dicunt autem Græci ἄκριτον, vel ἀκρίτους s. adverbialiter ἀκρίτως ἀποκτείνειν, quod Lat. Indicta causa damnare, Isocr. Panath. Ἔξεστι τοῖς Ἐφόροις ἀκρίτως ἀποκτεῖναι τοσούτους. || Nullo cum judicio, Sine delectu, μετ' ἀκρισίας. || Indiscrete, Confuse, Nullo discrimine. [Thuc. 7, 71. "Jacobs. Anth. 8, 90. ad Lucian. 1, 429." Schæf. Mss.] Ἀκριτί, adv. alia forma, i. valens q. ἀκρίτως, ἄνευ κρίσεως, Suid. [* Αὐτόκριτος, Artemid. 4, 72.] Δύσκριτος, Judicatu difficilis aut dijudicatu, Disceptatu difficilis, Cujus difficilis est disceptatio, Plut. (7, 626.) Ἀνεβόησεν, ἰοὺ ἰού, δ. πρᾶγμα καὶ ζητήσεως δεόμενον πολλῆς, ἥκετε κομίζοντες ἡμῖν. ["Ad Timæi Lex. 204." Schæf. Mss.] Δυσκρίτως, Ita ut non facile sit judicare s. dijudicare, facilis sit disceptatio, Aristoph. (B. 1433.) δ. ἔχω, Ancipitis sum judicii. ["Valck. Hipp. p. 205. ad Il. Ω. 44." Schæf. Mss. * Εὔκριτος, Æsch. Suppl. 402. Hippocr. 1243. * Κακόκριτος, i. q. δύσκριτος, Galen. in Aphor. 3, 8. 4, 29. * Πολύκριτος, Orph. H. in Pana 18.]

[* "Κριδὸν, Heyn. Hom. 6, 292." Schæf. Mss. "Ad Hesych. 2, 347, 6." Dahler. Mss. Tryphiod. 224. leg. ἐκκριδύν.]

Ἀνακρίνω, Interrogo, Percontor, Sciscitor, Dem. (1065.) Εἰ γάρ τις ἀνακρίνοι, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, οὐτοσὶ τίς ἐστὶ, Si quis roget quis iste sit, Plut. Romulo (7.) Ἀνέκρινεν ὅς τις εἴη, Xen. (K. Π. 1, 6, 12.) Ἀνέκρινας αὖ σὺ καὶ τόδε. Sic et alibi ap. eum ἐπέρομαι et ἀνακρίνω in ead. signif.: ἀνακρίνω σε, quod et ἐπανακρίνω, Percontor te et causam sententiæ tuæ rogo. Bud. Sed proprie existimo signif. Diligenter interrogo, Examino, Diligenter inquiro, ἐξετάζω: unde sæpe judicibus tribuitur, aut iuquirentibus alicujus rei veritatem judiciali quodam more. Quod Lat., inquit Bud., Quærere dicunt, et Quæstionem habere, quod etiam Inquirere dicitur, id Gr. vocant ἀνακρίνειν: et ἀνάκρισιν, ipsam Quæstionem, reorumque interrogationem: sive id per tormenta fiat, s. sine tormentis. Dem. (1175.) Καὶ μετὰ ταῦθ' ὁ ἄρχων ἀνέκρινε πᾶσιν ἡμῖν τοῖς ἀμφισβητοῦσι, καὶ ἀνακρίνας εἰσήγαγεν εἰς τὸ δικαστήριον. Luc. 23, (14.) Ἐνώπιον ὑμῶν ἀνακρίνας, exp. Quæstione habita coram vobis. || Exploro, Perpendo, Æstimo, Examino, 1 ad Cor. (4, 4.) Ὁ δὲ ἀνακρίνων με Κύριός ἐστιν. Chrys. alicubi ap. eum exp. ἐλέγχειν, alicubi ἐξετάζειν, ἀναπυνθάνεσθαι, Bud. Comm. 35. Thuc. (1, 95.) Μετεπέμποντο Παυσανίαν ἀνακρινοῦντες ὧν πέρι ἐπυνθάνοντο, Examinaturi. In Isocr. (ad Nic. 14.) Τὰ σπουδαῖα τῶν πραγμάτων ταῖς ἡδοναῖς ἀνακρίνειν, sunt qui ἀνακρίνειν exp. Æstimare, Metiri: ut dicat Isocr. Res serias voluptatibus metiri, Æstimare voluptatibus s. e voluptatibus. Annotarunt quidam Gramm. ἀνακρίνειν esse Atticum verbum, et signif. ἀναπυνθάνεσθαι et ἀνερωτᾶν: item ἐξετάζειν et βασανίζειν, quod et κρίνειν dicitur. || Ἀνακρίνομαι, Interrogor, Quæstio habetur de me, Plut. de Augusto loquens, Γράψας νόμον πῶς δεῖ ἀνακρίνεσθαι τοὺς ἐν αἰτίαις γενομένους. Dicitur et ἀνακρίνεσθαι περί τινος. Plut. Probl. Hell. Βασανίζεσθαι δι' ἐνιαυτοῦ, περὶ ἑκάστου τῶν κεκοινωνηκότων ἀνακρινόμενον, Dem. c. Mid. Καὶ γὰρ οὐδ' ἀνεκρίνετο ταύτην τὴν γραφὴν ὁ συκοφάντης ἐκεῖνος, Neque enim ille calumniator ad diem affuit percontationis solemnis, ut rogaretur a magistratu, Bud. Dicitur vero non solum persona ἀνακρίνεσθαι, sed et res ipsa, πρὸς Νικόστρατον (1252.) Ἀνακεκριμένου γὰρ ἤδη μου κατ' αὐτοῦ τὴν τῆς ψευδοκλητείας γραφὴν, Cum jam judicium mihi falsæ renuntiationis in ipsum constitutum esset, et percontationes factæ essent quæ ante judicii ingressum solemnes sunt, Bud. || Ἀνακρίνεσθαι dicitur τὸ πρᾶγμα ab eod. Dem. pro Cor. i. e. ἐξετάζεσθαι, Perpendi, Examinari. ["Stanl. Eum. 585. Jacobs. Anth. 11, 244. Heind. ad Plat. Gorg. 64. ad Xen. Eph. 255. (4, 6.)" Schæf. Mss. "Ἀνακρίνομαι, Altercor. Rixor, Herod. 9, (56.) Τοὺς δὲ ἐπεὶ ἀνακρινομένους πρὸς ἐωϋτούς ἠὼς κατελάμβανε." Brunck. Mss.] "Ἀγκρίνω, Æolica et poetica syncope pro ἀνακρίνω. "Sic ἀγκρούω pro ἀνακρούω." Ἀνάκρισις, ἡ, Interrogatio. Est etiam judicum pro potestate reos vel testes interrogantium, inquit in Comm. Bud. Idem in Annot. post. in Pand., Est autem Veritatis indagatio, Exploratio, Percontatio. Unde factum, ut etiam quæstionem judicialem reorumque interrogationem significet, quæ in causis judicii constitutionem præcedit, vel litis contestationem. At in causis capitalibus ἀνάκρισις erat, cum delato nomine rei receptoque accusator interrogabatur a magistratu an omnem constituisset accusationem prosequi, reumque peragere: an testes aut testimonia exhiberi postularet, et alia eod. pertinentia: idque ἀνακρίνειν a percontando dicebatur. Vide exempla ap. eum. ["Thom. M. 212. Wakef. Eum. 361. Abresch. Æsch. 2, 51. Heind. ad Plat. Phædr. 351. Charm. 117. ad Herod. 222. 651. (3, 53.) ad Xen. Mem. 2, 2, 13. Ammon. 58. Eran. Philo 167." Schæf. Mss. "Ἀγκρισις, Æsch. Eum. 365.] Ἀνακριτικὸς, Interrogatorius, Interrogativus, VV. LL. [* Δυσάγκριτος, Æsch. Suppl. 132.] "Ἐπανακρίνω, i. q. ἀνακρίνω. "Dionys. ad Demophilum, Καὶ εἰ τὸν ἄρχοντα δικαιοῦντά τινας ἢ καταδικάζοντα παρεστώς τις ὑπ' αὐτῷ "ταττομένων ἐπανακρίνειν ἐτόλμησεν, ἅμα καὶ τῆς "ἀρχῆς ἐκβάλλειν ἔδοξε, i. e., Percunctari ausus "esset, et causam sententiæ suæ rogare. Bud. "Comm. p. 35." Προανακρίνω, Ante interrogo, percontor, Primo loco interrogo, Examino etc. sequendo signiff. τοῦ ἀνακρίνω. [Schol. Pind. * Προσανακρίνω, Plut. 6, 158. 8, 341. * "Συνανακρίνω, Una exploro, Dionys. Areop. 288." Kall. Mss.]

[* Ἀντικρίνω, Philostr. 2, 39. "Aristæn. 2, 21." Boiss. Mss. Ælian. V. H. 2, 30. 12, 62. Aristid. 705. "Thom. M. 679. Jacobs. Anth. 8, 23." Schæf. Mss.] "Ἀντίκρισις, Anaxilæ Comico i. q. ἀπόκρισις, teste Suida: h. e. Responsio." [Anecd. Bekkeri p. 408. * "Ἀντίκριτος, Artemid. 4, 72." Kall. Mss.]

Ἀποκρίνω, Secerno, Eximo, Separo, Plato Politico (102.) de iis loquens, qui aurum purgant, Γῆν που καὶ λίθους καὶ πόλλ' ἄττα ἕτερα ἀποκρίνουσιν κἀκεῖνοι πρῶτον οἱ δημιουργοὶ, ubi ait Bud. ἀποκρίνειν esse Secernere quod confusum est et abstrahere. Citatur itidem e Plut. Ἀποκρίνων ἐμμεμιγμένοις πᾶσι τοῖς ἄλλοις τὰς ὁμοιομερείας. Rursum Plato de LL. 12. (p. 186.) Καταλιπεῖν δὲ τοὺς ἡμίσεις αὐτῶν, πλήθει τῶν ψήφων ἀποκρίναντας, Dimidium autem eorum relinquere, eos secernentes ut præcipuos, qui plura puncta tulerunt. Lucian. (2, 74.) Ἀπεκρίναμεν ἡμῶν αὐτῶν τριάκοντα μὲν φύλακας τῆς νεὼς παραμένειν, εἴκοσι δὲ σὺν ἐμοὶ ἀνελθεῖν ἐπὶ κατασκοπῇ τῶν ἐν τῇ νήσῳ, Themist. Ταῦτα τοίνυν ἀποκριτέον, ὡς ἔοικε, καὶ ἐκκριτέον τῷ τῆς λέξεως ἐπιστήμονι. || Capitur et pro Deligo, Eligo, quæ signif. a præcedente pendet; nam secernimus ad eligendum. Paus. Lacon. Ἐμοὶ γὰρ ἐξ ἀρχῆς ἠθέλησεν ὁ λόγος, ἀπὸ πολλῶν, ὧν ἕκαστοι παρὰ σφίσι λέγουσιν εἶναι, ἀποκρῖναι τὰ ἀξιολογώτατα. Citatur e Soph. (Œd. T. 640.) item in hac signif. Δυοῖν ἀποκρίνας κακοῖν. Potest vero et in l. Luciani modo c. ἀπεκρίναμεν verti Deligimus, sc. eos secernentes ab aliis. || Jungitur autem et cum ἀπὸ interdum pro Separo, Segrego, Hippiatria, Χρὴ δὲ ἀπὸ τῆς ἀγέλης ἀποκρίνειν. || Incerno, Excerno, Gal. Εἰ δ' ἐξ ἀγενοῦς σίτου λαμβάνοις τὸ ἄλευρον, ἀποκρίνειν αὐτοῦ χρὴ μέρος τι τοῦ πιτύρου: quod etiam dicitur ἀποκριθύνω, item διαττῶ. In VV. LL. citatur e Gal. ad Gl. 2. Διαττῶν ἀποκρίνω τὸ πίτυρον, pro Excutio cribro furfurem. At Bud. in antiquiore Galeni Edit. legi testatur, Προδιαττῶντες ἀποκριθύνουσι τὸ πίτυρον, et ἀποκριθύνουσι exp. Incernunt, Excernunt. || Ἀποκρίνω, præp. ἀπὸ privationem significante, Rejicio, Improbo, opp. τῷ ἐγκρίνω, Plato de Rep. 3. (p. 316.) Καὶ τὸν μὲν μνήμονα καὶ δυσεξαπάτητον ἐγκριτέον, τὸν δὲ μὴ, * ἀποκριτέον. || Affinis est illi signif. hæc, qua pro Abjudico ponitur ad verbum, Aristot. Polit. 5,

(12.) Λέγεται γοῦν Κλεισθένης τὸν ἀποκρίναντα τῆς νίκης αὐτὸν ὡς ἐστεφάνωσεν, ad verbum, Eum, qui a victoria illum abjudicarat. Sed Latinius, Victoriam ab illo abjudicarat. Sic enim Cic. de Lege Agraria, Judicabit Alexandriam regis esse, a populo Romano abjudicabit, Plaut. Nunquam bercule abjudicabit ab suo servo triobolum. Quiuetiam reperiuntur ap. Cic. copulata Abjudico et Rejicio, quæ duo verbo ἀποκρίνω, cum τῷ ἐγκρίνω opp., et ἀπὸ habet vim στερητικὴν, significari ostendi. || Ἀποκρίνομαι, quod ap. Hom. ponitur pro Separor, Segregor, Il. E. (12.) Τώ οἱ ἀποκρινθέντε, ἐναντίον [—τίω] ὡρμηθήτην, ubi tradit Eust. ἀποκρινθῆναι esse χωρισθῆναι τοῦ ὁμίλου, et poëtice ν inseri in antep. Significat etiam Secernor, Eximor, Theophr. C. Pl. 6, (14, 10.) Ἐπεὶ καὶ ὁ οἶνος τότε μάλιστα παρίσταται καὶ ὀσμὴν λαμβάνει ὅταν ἀποκριθῇ τὸ ὑδατῶδες αὐτοῦ. Aristot. autem ἀποκεκριμένον dixit pro Discretum, Explicitum, Separatim concretum, Bud. Comm. ubi et exempla ponit. || Dicuntur vero ἀποκρίνεσθαι, ut ibid. docet, quæ a concretione resolvuntur, concreta resolvuntur. || Ἀποκρίνομαι, Excernor: unde ἀποκρινόμενα dicuntur a Gal. Quæ excernuntur, Excrementa alvi, αἱ ἀποκρίσεις. || Decumbo, ἀπερείδομαι, κατασκήπτω, Thuc. 2, (49.) de pestilentia ingenti, quæ Athenis grassabatur loquens, Τὸ μὲν γὰρ ἔτος, ὡς ὡμολογεῖτο, ἐκ πάντων μάλιστα δὴ ἐκεῖνο ἄνοσον ἐς τὰς ἄλλας ἀσθενείας ἐτύγχανεν ὄν· εἰ δέ τις καὶ προέκαμνέ τι, ἐς τοῦτο πάντα ἀπεκρίθη. [" Sic quidem Budæus in Comm. L. Gr. p. 780. interpr. h. v. At nec hic, nec usquam alibi ἀποκρίνεσθαι signif. Decumbere. Commode Schol.: Ἀπεκρίθη· ἐχωρίσθη: Omnes alii morbi in hunc secesserunt, abierunt, huic locum fecerunt, i. e. In hunc tandem conversi sunt. Eand. in sententiam mox idem Thuc. 6, 52. ait, εἰς τοῦτο ἐτελεύτα." Brunck. Mss.] || Neutra etiam signif. usurpatur ἀποκρίνομαι, sc. pro Respondeo, Plato Apol. Socr. (13.) Ἀπόκριναι, ὦ γαθέ· καὶ γὰρ ὁ νόμος κελεύει ἀποκρίνεσθαι· ἐσθ' ὅστις βούλεται βλάπτεσθαι; Xen. K. Π. 7, (5, 14.) Προσεδέχετο τὸν βουλόμενον λέγειν τι, καὶ ἀποκρινόμενος ἀπέπεμπεν, Athen. 13. Ὅτι δ' ἦν καὶ ἀστεία τις ἀποκρίνασθαι. Atque in his Il. sine casu ponitur, ubi tamen dat. subaudiri potest: qui alioqui sæpe exprimitur, ut ap. eund. Athen. eod. libro, Ἀπόκριναι, φησὶν, ὦ ποιητά, μοι. Aliquando habet dat. cum accus., Lucian. (1, 139.) Τοῦτό μοι ἀπόκριναι, Hoc mihi responde. Aliquando cum solo accus. Plato, Ἔμοιγε ἀπηγόρευες, ὅπως μὴ τοῦτο ἀποκρινοίμην: ut autem dicitur Latine, Respondeo ad hoc, sic et Græce, ἀποκρίνομαι πρὸς τοῦτο. Idem Lucian. Πρὸς φωνὰς ἀλλοκότους αὐτὸς ἀποκρίναιτ' ἄν. Nonnunquam autem dicitur, Ἀποκρίνομαι ταῦτα πρὸς τὸν σὸν λόγον, Hæc ad tua verba respondeo. Sic Dem. pro Cor. Ἀνάγκη κἀμοὶ πρὸς ἕκαστα τῶν κατηγορημένων μικρὰ ἀποκρίνεσθαι. Invenitur etiam ἀποκρίνομαι ἀπόκρισιν ap. Plat. de LL., ad verbum, Respondeo responsum. Observandum est autem, hac in signif. ἀπεκρινάμην et ἀποκρίνασθαι potius usurpari quam ἀπεκρίθην et ἀποκριθῆναι: sed et ἀποκρινεῖται dicunt potius quam ἀποκριθήσεται, Suid. || Eust. ἀποκρίνεσθαι exp. ἀπολογεῖσθαι: quo tamen in sensu ab Hom. non ἀποκρίνεσθαι, sed ὑποκρίνεσθαι poni tradit. Suid. itidem ἀπόκρισιν vult esse ἀπολογίαν ap. Lys. et Antiph. Vide et Harpocr. [" Boiss. Philostr. 493. Heyn. Hom. 5, 533. Phryn. Ecl. 40. Archiloch. 39. Rejicio, Kuster. Aristoph. 58. De excrementis, Toup. ad Longin. 375. Thom. M. 96. De præt. et plusquamp., Heind. ad Plat. Gorg. 25. De act. et med., Steph. ad Comic. Sent. 316. Ἀποκρίνομαι, Jacobs. Anth. 9, 72. Wessel. Probab. 250. ad Herod. 2. Thom. M. 96. Valck. ad Ammon. 7. Toup. Opusc. 2, 31. Respondeo, ad Xen. Mem. 4, 2, 23. Ἀπεκρίνατο et ἀπεκρίθη conf., Schneid. ad Anab. p. 93. Ἀποκριθῆναι, ἀποκρίνασθαι, Ammon. 21. Thom. M. 96. Ἀπεκρίνατο initio positum, ad Charit. 525. Ἀποκρίνεσθαί τι, Heind. ad Plat. Hipp. 138. 156. 174. πρός τι, 138." Schæf. Mss.] " Ἀπροκρίνω, Separo, Segrego: VV. LL. per- " peram pro ἀποκρ." [* Ἀποκριτέον, Aristot. Topic. 8, 2.] Ἀπόκριμα, sequendo proxime præcedentem τοῦ ἀποκρίνομαι signif., Responsum, Responsio. licet frequentius usurpetur et elegantius sit ἀπόκρισις. Apud Suid. in nomine Διονύσιος legitur, Ἐγένετο ἐπὶ τῶν ἀποκριμάτων, pro Fuit a responsis. Eo sc. modo, quo dicitur aliquis esse principi a secretis. Locus est hic, Καὶ ἐπὶ τῶν ἐπιστολῶν ἐγένετο καὶ πρεσβειῶν καὶ ἀποκριμάτων. || Hes. ἀπόκριμα exp. κατάκριμα, ψῆφον. || Est etiam Quod resolutum est a concretione, secundum illam τοῦ ἀποκρίνεσθαι signif., qua ponitur pro A concretione resolvi. [Schleusner. Lex. N. T. " Suid. v. Αἴσωπος. Cf. Corai. Proleg. ad Æsop. p. 1." Boiss. Mss. " Testimon. Æsop. p. lx. Ed. Lips." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 9, 15. * "Ἀποκριμάτιστος, Suid. 1, 259. (sic.)" Kall. Mss.] Ἀπόκρισις, ἡ, maxime usitata signif., i. q. proxime præcedens ἀπόκριμα, Responsio, Athen. 13. (p. 577.) Ἦν δὲ ἡ Λαμία σφόδρα εὔθικτος καὶ ἀστικὴ πρὸς τὰς ἀ.: 8. Λέξαι τι περὶ τῆς εὐστοχίας αὐτοῦ τῶν ἀ. Apud Isocr. et Plat. ἀπόκρισιν ποιεῖσθαι est Responsum dare, ad verbum Responsum facere, ut Gall. Faire reponse. Apud Athen. autem dicitur λαβεῖν ἀπόκρισιν, Accipere responsum, is, cui respondetur, responsum datur. Sunt autem correlativa ἐρώτημα, s. ἐρώτησις, et ἀπόκρισις, sicut ἐρωτῶ et ἀποκρίνομαι. Plut. Alex. (64.) Λαβὼν δέκα, δεινοὺς δοκοῦντας εἶναι περὶ τὰς ἀ. καὶ βραχυλόγους, ἐρωτήματα προὔγραφεν αὐτοῖς ἄπορα. Ibid. Τῶν ἀπόρων ἐρωτήσεων ἀνάγκη καὶ τὰς ἀ. ἀπόρους εἶναι. Apud Athen. 6. Λαβεῖν τ' ἀπόκρισιν, ἂν ἐπρωτᾷ τις. || Excretio, Ipsa actio excernendi: unde τὰ τῆς ἀ. γίνεσθαι dicitur, cum excernitur. Item ἀποκρίσεως χῶρος in Epigr. Locus, in quo fit excretio, i. e. in quem nos recipimus ad excernendum, et exonerandam alvum. Dicuntur item ἀποκρίσεις s. ἐκκρίσεις Ipsa excrementa a Gal., et secundum quosdam non solum Alvi excrementa, sed et Vomitus. Schol. Thuc. ἀποκαθάρσεις ap. eum exp. ἀποκρίσεις, κενώσεις. Hinc et ἀποκριτικὴ δύναμις. [" Phryn. Ecl. 40. Diod. S. 2, 306. ad Thom. M. 96. ad Herod. 222. Excretio, Jacobs. Anth. 12, 70. Toup. ad Longin. 375. Emendd. 2, 376. Sententia, Dionys. H. 1, 321. Plur., 568." Schæf. Mss. * " Ἀποκρισιάριος, Georg. Alexandr. Vit. Chrys. 205, 13. Ταῦτα ἀκούσασα ἡ βασίλισσα παρὰ τῶν ἀποκρ. αὐτῆς, Legatorum s. Nuntiorum, ad verbum, Qui sunt a responsis, Jo. Boisius." Seager. Mss.] Ἀποκριτικὸς, ad verbum Excretivus: δύναμις, ad verbum Facultas excretiva, i. e. Facultas excernendi, excrementaque expellendi. Deductum ab ἀπόκρισις, sequendo proxime præcedentem ejus signif. A Gal. additur gen., cum dicit ἀποκριτικὴν τῶν ἀλλοτρίων δύναμιν. Locus ejus est hic, Θολοῦται δὲ καὶ παχύνεται τὸ κατὰ φλέβας αἷμα, ποτὲ μὲν ὑπὸ τῶν φλεβῶν ἐχουσῶν καὶ αὐτῶν ἀποκριτικὴν τῶν ἀλλοτρίων δύναμιν, ὥσπερ καὶ τἄλλα πάντα δι' αἱμορροΐδος ἐκκρίνεται. Ἀπόκριτος, ὁ, ἡ, Selectus, ut ἔκκριτος: pro ἀπόλεκτος, ἐκλεκτός. In VV. LL. annotatur ἀπόκριτα dici etiam Quæ deo dicata sunt, ut eximia, ἐξαίρετα. [" Opp. A. 3, 266." Wakef. Mss. Ἀπόκριτον, Gl. Excretum. * " Ἀποκρίτως, Didym. de Trin. 2, 8. p. 213." Routh. Mss.] Ἀποκριδὸν, Selectim, ad verbum, Separatim; ex Apoll. Rh. 2, (15.) pro Seorsum, Separatim. Dicitur autem ead. forma, qua διακριδὸν a v. διακρίνω. [* " Ἀποκρίδιος, Selectus, Epigr. ap. Suid. v. Ἀνειρύσω." Kall. Mss.] Ἀναπόκριτος, ὁ, ἡ, Cui non respondetur, s. potius Cui responsum non est, Non habens responsum, Cui non datur vel non datum est responsum: ut ἀ. ἀποστέλλομαι, Remittor sine responso, Non accepto responso. Fit ab 3 sing. præt. passivi ἀποκέκριται, præfixo α priv., et inserto ν euphoniæ causa. [" Diog. L. Zenone p. 247." Seager. Mss. Polyb. 8, 23, 6. * Ἀναποκρίτως, Antiph. 669. " Malim * ἀνανταποκρίτως, Nemine obloquente." Reisk.] " Δυσαπόκριτος, Cui difficulter responderi potest, Cui " respondere difficile est, Lucian. (1, 562.) Δυσα- " πόκριτον τοῦτο ἐρωτᾷς. Unde ADV. Δυσαποκρίτως, " Ita ut ægre responderi queat: veluti cum dicunt, " Δυσαποκρίτως ἔχουσιν αἱ Βρούτου ἐπιστολαὶ, Ita se " habent Bruti epistolæ ut nonnisi difficulter eis re- " sponderi queat, h. e., Difficile est eis respondere." " Εὐαποκρίτως ἔχοντα dicuntur Ad quæ respondere

" facile est: quibus opp. τὰ δυσαποκρ. ἔχοντα." [" Artemid. 239." Wakef. Mss.] " Ἀναποκρίνομαι, " Contra respondeo, VV. LL. Pro quo scr. potius " ἀντ." " Ἀνταποκρίνομαι, Vicissim respondeo, Re- " spondenti respondeo. At in VV. LL. exp. Ex " adverso respondeo: item simpliciter Respondeo." [" Psellus in Cantic. Cant. 1, 15. Schol. Od. B. 84. (Z. 67.) Nicet. Eugen. 2, 181. 4, 264. 6, 126. 265. 8, 17. Schol. Pind. Π. 9, 65." Boiss. Mss.] " Ἀν- " τάκρισις, Responsio mutua, VV. LL. Item Fi- " guræ genus, ap. Hermog." [" Nicet. Eugen. 1, 266." Boiss. Mss. * " Ἐναποκρίνομαι, Insuper re- spondeo, Ad ea respondeo, Method. 298. 324." Kall. Mss.] " Προσαποκρίνομαι, Insuper respondeo: s. " Ultra interrogata respondeo. Plato Euthyd. Οὗτος " προσαποκρίνεται τοῖς ἐρωτωμένοις, Respondet ultra " interrogata, h. e. plura quam interrogatus fuerit." [" Jo. Chrys. p. 7. Bigot." Boiss. Mss. * Προσαπο- κριτέον, Aristot. Metaphys. 2. p. 874.] " Συναποκρί- " νομαι, Simul respondeo. Colludo, VV. LL." [* Ὑ- περαποκρίνω, Aristoph. Θ. 186. Σφ. 951.] " Ἀπο- " κριθύνω, i. q. ἀποκρίνω, Secerno vel Excerno. Gal. " ad Glauc. l. 2. de αὐτοπύρῳ pane loquens, Τοῦ μὲν " καθαροῦ ἄρτου ἄλευρον οὐχ οἷόν πέρ ἐστι τῇ φύσει, " τοιοῦτον εἰς τὴν ἀρτοποιΐαν λαμβάνουσιν, ἀλλὰ προ- " διαττῶντες ἀποκριθύνουσι τὸ πίτυρον, Sed prius in- " cerniculo furfures secernunt." [Schn. Lex. su- spectum habet.]

Διακρίνω, Discerno, Secerno, Dirimo, Separo, Dis- crimino: quam signif. ut simplex κρίνω ap. Hom. habere docui, ita et hoc comp. ap. Eund. istud ha- bere docebo. Sic igitur ille, Il. B. (474.) Τοὺς δ', ὥστ' αἰπόλια πλατὺ αἰγῶν αἰπόλοι ἄνδρες Ῥεῖα διακρι- νέωσιν, ἐπεί κε νομῷ μιγέωσιν, Ὣς τοὺς ἡγεμόνες διεκό- σμεον ἔνθα καὶ ἔνθα Ὑσμίνηνδ' ἰέναι, i. e. Quemad- modum autem caprarii greges latos caprarum facile secernunt, postquam mixti fuerint, sic illos sui duces facile ordinabant, s. in ordinem digerebant, ad eun- dum in prælium. Apud Plat. Crat. Στήμονας συγκε- χυμένους διακρίνειν. Et κόμην διακρίνειν, Discrimi- nare comam, sicut dicuntur Comæ discrimina, ap. Plut. (Romulo 15.) Sic διακρίνειν vertit Discriminare Polit. in isto Herodiani l. (3, 1, 9.) Ὁ γὰρ Ταῦρος — διακρίνει τά τε τῇ ἄρκτῳ καὶ τὰ τῇ ἀνατολῇ ἔθνη προσ- κείμενα, Taurus nationes discriminat orienti ac sep- tentrionibus subjectas. At διακρίνειν pugnantes, Dirimere: Il. H. (291.) ὕστερον αὖτε μαχησόμεθ' εἰ- σόκε δαίμων Ἄμμε διακρίνῃ, δῴῃ δ' ἑτέροισί γε νίκην. Huc autem pertinet κρίσις πολέμου, de qua supra. Alibi dicit διακρίνειν μένος ἀνδρῶν ead. signif. sc. Il. B. (387.) Εἰ μὴ νὺξ ἐλθοῦσα διακρινέει μένος ἀν- δρῶν, Nisi nox superveniens dirimet acrem virorum contentionem, s. potius dimicationem. Sic autem et Διακρίνομαι, Discernor, Secernor, Dirimor, Dividor, Od. I. (219.) στείνοντο δὲ σηκοὶ Ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων· διακεκριμέναι δὲ ἕκασται Ἔρχατο, χωρὶς μὲν πρόγονοι, χωρὶς δὲ μέτασσαι, Χωρὶς δ' αὖθ' ἕρσαι. Et Il. Γ. (98.) διακριθήμεναι [διακρινθ.] ἤδη Ἀργείους καὶ Τρῶας. Philo de Mundo, Τοῦ ὅλου διακριθὲν τῆς συμφυΐας, Diremtum ab universi compage, Plut. Cam. Διακρι- θῆναι κατὰ λόχους. At Thuc. 1, (49.) Καὶ διεκέκριτο οὐδεν ἔτι, Nihil discretum erat, i. e. Nullum jam dis- crimen erat inter hostes et fœderatos. Sciendum est autem διακρίνεσθαι poni activa etiam signif. pro Dis- cernere, Discrimen statuere: Herodian. 4, (6, 12.) Οἱ δὲ στρατιῶται τοῦ βιάζεσθαί τε καὶ ἁρπάζειν λα- βόντες ἐξουσίαν, οὐκ ἔτι διεκρίνοντο τίνες ἦσαν οἱ προ- πετέστερον φθεγξάμενοι: ubi Pol. interpretatio habet Discerni in typogr. Edit.: mirum tamen ni scripserit Discernere, cum active accipi manifestum sit; alio- qui enim fuisset dicendum potius, οὐκ ἔτι διεκρίνοντο οἱ προπετέστερον κ. τ. λ. sine illis verbis τίνες ἦσαν. Sic accipitur et in Epist. Judæ (22.) Καὶ οὓς μὲν ἐλεεῖτε διακρινόμενοι, ubi redditur etiam Habito s. Adhibito delectu; Jac. 2, (4.) Καὶ οὐ διεκρίθητε ἐν ἑαυτοῖς, redditur, Nonne discrimen fecistis? Rur- sum vero pro Dirimor, Thuc. 1, (105.) Διεκρίθησαν ἀπ' ἀλλήλων, Diremti sunt alii ab aliis, i. e. Discesse- runt. At vero cum dicit 1, (18.) Διεκρίθησαν (οἱ Ἕλληνες) πρός τε Ἀθηναίους καὶ Λακεδαιμονίους, significat Diversi concesserunt, Plaut. Suam quisque ibant diversi domum; q. d. Diremti alii ab aliis et dissociati, discesserunt partim ad Athenienses, par- tim ad Lacedæmonios. Quinetiam pro Dirimi i. e. Desciscere, Deficere, ap. Eund. 3, (9.) Οἵ τε ἀφιστά- μενοι καὶ ἀφ' ὧν διακρίνοιντο. At vero διακρίνεσθαι μάχῃ, sicut κρίνεσθαι μάχῃ, pro Decernere prælio, in VV. LL. affertur. Item διακριθήσεσθαι τὸν πόλεμον, sicut κρίνεσθαι πόλεμος dicitur, ex Herod. (7, 206.) Item διακρίνεσθαι, Pugna decernere, Dimicare: Po- lyb. (3, 111, 2.) Διακριθῆναι περὶ τῶν ὅλων, sicut κρί- νεσθαι περὶ τῶν ὅλων dicitur, et κρίνειν τὰ ὅλα. Vide Bud. 781. || Dissipo, Discutio, Plut. Cæsare, Ὥστε τὸν μὲν ἀέρα δνοφερὸν καὶ βαρὺν ἀσθενείᾳ τῆς διακρι- νούσης αὐτὸν ἀλέας ἐκφέρεσθαι. || Dijudico, Judico, Discepto: ut τὰ δίκαια διακρῖναι, Dem. (1301.) Et διακρίνειν τὰς δίκας τοῖς πολίταις, ap. Plat. Judicare causas, Reddere jus, Bud. 780. Et διακρινώμεθα νεῖκος ap. Hesiod. (Ἔργ. 1, 35.) activa signif., Dis- ceptemus controversiam, ut Cic. etiam loquitur, aut Dirimamus controversiam: sicut et διακρίνω pro Di- rimo in aliis loquendi generibus accipi modo dictum fuit. Item διακρίνεσθαι δίκῃ, ea forma, qua διακρί- νεσθαι μάχῃ, Contendere judicio, κρίνεσθαι δίκῃ. Sed et ipsa δίκη dicitur διακρίνεσθαι a Plat. Item διακρί- νεσθαι sine adjectione pro Disceptare, Altercari, ut exp. quidam in Epist. Judæ, et vet. Interpres Dis- putare, alii Certare. || Et διακρίνειν ὀνείρατα, sicut κρίνειν, pro ἐξηγήσασθαι, Bud. e Paus. || Διακρίνο- μαι pro Hæsito, Addubito: quoniam qui hæsitant, secum ipsi disputant sententiis alternantibus, Bud. p. 781. afferens ex Act. 10, (20.) Πορεύου σὺν αὐτοῖς μηδὲν διακρινόμενος, pro Sine disceptatione, i. e. Non addubitans, et citra hæsitantiam. Extant autem et alia passim in N. T. exempla hujus signif. || Δια- κρίνω, Perficio, Absolvo, συνίστημι. Et διακρίνομαι, Perficior, ut ἀποκρίνομαι. Vide Bud. 781. ubi tamen hæc interpretatio dura esse videtur. || Διακρίνω opp. τῷ συγκρίνω, vide Συγκρίνω. " || Διακρινθήμεναι, " Ionice s. Dorice pro διακρινθῆναι: et Διακρινθεῖτε, " per syncopen Atticam pro διακρινθείητε." [" Ja- cobs. Anth. 9, 155. 227. Brunck. Apoll. Rh. 37. Diod. S. 2, 343. Casaub. ad Athen. 122. Toup. Opusc. 2, 70. 284. Ammon. 85. 130. Lennep. ad Phal. p. 4. Græv. Lectt. Hes. 508. Lucian. 1, 451. ad Herod. 511. 512. 536. Dijudico, Xen. Mem. 1, 1, 9. Alii præfero, Lucian. 3, 595. De prælio, ad Diod. S. 1, 534. Fut., Jacobs. Anth. 11, 141. 146. Διακρινώμεθ' Ἄρηϊ, Theocr. 22, 175." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 4, 1179.] Διακεκριμένως, Discrete, Dis- tincte. Cui opp. συγκεχυμένως, Confuse. [Suid. 1, 555. Schol. Il. O. 108.] " Διακριτέον, Discernen- " dum, Distinguendum. At, Διακριτέα δίκαις αὐτοὺς, " e Thuc. (1, 86.) affertur pro Judiciis eos discutere " decet." [Oribas. 48.] Διάκρισις, Secretio, Discre- tio, Discriminatio, Dissolutio. Ei opp. σύγκρισις. || Perfectio, dictum de infante, qui perficitur in utero, Bud. 781. || Judicium, Bud. e Plat. ibid. [Theophr. C. Pl. 6, 6, 3. " Dawes. M. Cr. 370. Diod. S. 2, 27. Dionys. H. 1, 356. ad Herod. 305. Hutch. ad Xen. K. Π. p. 10. (8, 2, 27.) Valck. Diatr. 54." Schæf. Mss. Arat. 109. Apoll. Rh. 4, 1169.] Διακριτικὸς, Discernendi vim habens s. Secernendi, q. d. Discretivus, Segregativus. Et δ. δύναμις ap. Gal. exp. etiam Discussoria vis. Apud Alex. autem Top. 2. Εἰ γὰρ τὸ μέλαν χρῶμα συγκριτικὸν τῆς ὄψεως, καὶ τὸ λευκὸν χρῶμα διακριτικὸν τῆς ὄψεως, Dissipa- tivum, Discussivum, Discretivum, Bud. [Theophr. C. Pl. 6, 1, 3. * " Διακριτικῶς, J. Poll. 7, 207. A- than. 1, 178." Kall. Mss.] Διακριδὸν, Discrete, Dis- tincte, Adhibendo discrimen. || Egregie, Bud. in- terpr. in Lucian. (2, 400.) Δ. δ' ἠσκημένης κόμης ἐπι- μέλεια. At ego adverbium istud signif. τοῦ διακρίνω sequi puto, quam habet, cum dicitur διακρίνειν κόμην: ut διακριδὸν sonet perinde ac si dicas ad ver- bum Discriminatim. [Simonid. Fr. 230, 71. " Ja- cobs. Anth. 8, 113. 9, 412. Heyn. Hom. 6, 292. 7, 27. ad Herod. 305. (4, 53.) Bibl. Crit. 1, 2. p. 38." Schæf. Mss. Nicander Θ. 955. Il. M. 103. O. 108. * Διακριδά, Opp. K. 2, 496. * Διάκριτος, ὁ, ἡ, Excellens,

Theocr. 22, 163. " Opp. 'A. 3, 441. Manetho 2, 60. 68." Kall. Mss. Opp. 'A. 3, 441.] 'Αδιάκριτος, Indiscretus, Non distinctus, Qui discerni non potest s. distingui, dijudicari non potest, Non dijudicatus. E Luciano affertur ἀδιάκριτος λόγος pro Non dijudicatus, discussus, Adhuc dubius. ["Ad Phalar. 207." Schæf. Mss. Hippocr. Progn. 213. Aristot. de Somn. c. 3. Orph. H. in Nemes. 6.] 'Αδιακρίτως, Indiscrete, Non distincte, Promiscue. [" Matth. Anecd. 1, 8. * 'Αδιακρισία, Toup. Opusc. 2, 12." Schæf. Mss. Suid. 1, 93. " Saracenica Sylb. 66." Boiss. Mss.] " Δυσδιάκριτος, " Qui dijudicari et discerni difficulter potest. Athen. " (655.) Παραπλήσιαι δ' εἰσὶν αι θήλειαι τοῖς ἄρρεσιν· " διὸ καὶ δυσδιάκριτόν ἐστι τὸ τῶν μελεαγρίδων γένος." [" Schol. Soph. Œd. T. 108." Boiss. Mss. "Ad Diod. S. 1, 424. 2, 630. * Εὐδιάκριτος, Heyn. Hom. 8, 592." Schæf. Mss. " Dionys. Areop. 119. * Εὐδιακρίτως, 169." Kall. Mss.] 'Επιδιακρίνω, Insuper discerno, Postea discerno, secerno etc. [" Ad Timæi Lex. 44." Schæf. Mss. J. Poll. 6, 146. Plut. 6, 462. * Προδιακρίνω, Sext. Emp. 82. * Συνδιακρίνω, Plato Tim. p. 104.] " Διακρινίζω, Elimo, Expolio, VV. LL."

'Εγκρίνω, Admitto, Allego, Adopto, Decurio, Bud.; sed puto proprie esse Judicio meo probatum admitto, Admitto judicatum a me dignum. Aristides, Ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐπήλυδας θεοὺς μετὰ τῶν ἄλλων ἐνέκριναν. Opp. τῷ ἀποκρίνω a Plat., Καὶ ὃν μὲν ἂν καλὸν μυθον ποιήσωσιν ἐγκριτέον, ὃν δ' ἂν μὴ, ἀποκριτέον. Et pass. ap. Dem. (489.) 'Επειδάν τις εἰς τὴν καλουμένην γερουσίαν ἐγκριθῇ. Sed et cum dat. interdum. Apud Plut. autem Lycurgo (18.) Τοῦ ἐρᾶν ἐγκεκριμένου παρ' αὐτοῖς, Cum amare esset res ap. eos recepta, tanquam eorum judicio probata. [Polyb. 9, 2, 4. Plut. 6, 39. " Musgr. Suppl. 969. Wolf. Proleg. 257. Wakef. Ion. 750. Herc. F. 181. Ruhnk. Oratt. Gr. p. 97 (=8, 170. Reisk.) ad Rutil. 40. Brunck. Apoll. Rh. 209. Toup. Opusc. 1, 392. Emendd. 4, 470. Plut. Mor. 1, 41. Jacobs. Exerc. 2, 186. ad Herod. 382." Schæf. Mss.] "'Ενικρίνομαι, i. q. ἐγκρίνο- " μαι, Referor et numeror in. Unde ἐνικρινθῆναι ὁμίλῳ, " Apoll. Rh. (1, 48.) quod exp. Ascribi in numero." ['Εγκριτέον, vide supra, Diosc. 3, 98. " Admittendum, Approbandum, Chrys. in 2 ad Cor. Serm. 10. T. 3. p. 603, 27." Seager. Mss.] "Εγκρισις, q. d. Admissio, eo sensu, quo dicitur aliquid admitti et approbari, Adoptatio, Decuriatio, etc. [" Abresch. Æsch. 2, 51. Insertio quævis, Alciphr. 190." Schæf. Mss.] "Εγκριτος, Admissus, Approbatus, Qui est ex approbatorum numero. A Bud. exp. etiam In ordinem redactus, Unus e multis; Probus, Greg. Epit. in Patrem, Ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἐπίδηλον ἦν τοῖς τε ἄλλοις ἅπασι καὶ τοῦ λαοῦ μάλιστα τῷ ἐγκρίτῳ τε καὶ καθαρωτάτῳ. [* 'Εγκριτήριος, Inscr. Isthmiaca, Murat. p. 137. οἴκους ἐγκριτηρίους, i. e. ubi ἀθληταὶ ἐγκρίνονται.] " Διεγκρινησάμενοι, Hesychio sunt διακρίνοντες. " Infra διευκρ." [* Προσεγκρίνω, Greg. Naz. 2, 194.]

Εἰσκρίνω, Intromitto, Ingredi facio. Et Εἰσκρίνομαι, AC 'Επεισκρίνομαι, Ingredior, Insinuo me. Philo de Mundo, loquens de animabus in aere agentibus, Ὧν τὰς μὲν εἰσκρίνεσθαι λόγος ἔχει σώμασι θνητοῖς: huic opp. ἐκκρίνεσθαι. At vero ἐπεισκρίνεσθαι ap. Greg. de Homine, Καὶ τούτῳ τῷ τρόπῳ προτιμοτέραν ἀποδεικνύουσι της ψυχῆς τὴν σάρκα, τῆς ἐπεισκρινομένης τὴν * προδιαπεπλασμένην, Carnem subeuntis, ante se formatam, Bud. [" Jacobs. Anth. 11, 253." Schæf. Mss.] " Εἴσκρισις, Insinuatio: ut dicitur " εἰσκρίνεσθαι de Eo qui se insinuat in aliquem lo- " cum." [" Thom. M. 314. Joseph. Hypomn. 331. Fabric. et not. ad p. 329." Schæf. Mss. " Philo de Vita Contempl. 242. in Dahlii Chrestom. Philon." Boiss. Mss.] " Παρεισκρίνει Suidæ" [et Photio] " παρεισβάλλει, παρεισέρχεται." [* " Προεισκρίνομαι, Clem. Alex. (681.) 808." Wakef. Mss. * Προσεισκρίνω, unde προσεισκριθῆναι, quod ex Herone affert Schn. Lex. * Συνεισκρίνω, Plut. 9, 571.]

'Εκκρίνω, Secerno, Excerno, Segrego, Expello, Bud. afferens l. Aristotelis, in quo ἐκκρίνουσι exp. etiam Abstrahunt, Ablactant, Comm. 779. || Eid. Eximo, Egero, Exhaurio, e Theophr. || Ordine moveo, De curia ejicio, E numero expungo, e Xen. (K. Π. 1, 2, 14.) Cui finitima est signif., qua pro Reprobo et Rejicio ponitur, καὶ οὐ προσδέχομαι. Item 'Εκκρίνομαι, pro Segregor, Dirimor a cœtu aliquo, ex Aristot. Addit Bud. dixisse Gal. ἐκκρίνεσθαι et ἀποκρίνεσθαι de vomitu et excrementis alvi. E quo affertur etiam, "Οσα διὰ γαστρὸς ἐκκρίνεται. Vide et Comm. 778-9. || Ab ἐκκρίνω pro Seligo, Eximo e numero, fit ἔκκριτος, de quo paulo post. [" Jacobs. Anth. 9, 244. Ruhnk. Oratt. Gr. p. 97. Soph. Phil. 1425. Schol. Plat. 121. ad Herod. 382. De excrementis, Heindorf. ad Plat. Gorg. 162." Schæf. Mss. * 'Εκκριτέος, Diosc. 5, 7. " 'Εκκριτέον, Eligendum, Clem. Alex. 241." Kall. Mss. * Ἔκκριμα, Theophr. Fr. 3, 76. " Wyttenb. ad Plut. Mor. 1, 285. Lips. 314. Oxon." Schæf. Mss.] Ἔκκρισις, ἡ, Excretio, Exuctio, Exhaustio, Bud. e Theophr. 778. In VV. LL. affertur e Gal. ἔκκρισις ἡ κάτω pro Alvi egestione; ἔκκρισις αἵματος ἐκ ῥινῶν, pro αἱμορραγία. Item ἔκκρισις pro ἀτμὶς et ἀναθυμίασις, e qua fiunt et generantur ea, quæ ἐν τῷ μετεώρῳ concrescunt, 779. In VV. LL. exp. etiam Selectio, sed non addito exemplo. [" Thom. M. 314." Schæf. Mss.] "Εκκριτος, ὁ, ἡ, Delectus, Selectus, Qui secretus est et exemtus e numero ob præstantiam, Eximius: ut ἔκκριτον δώρημα, Soph. (Aj. 1302.) Eximium munus. Et ἔκκριτον ἱερεῖον, Eximia victima, Plut. Solone. Item ἔκκριτα peculiariter Quæ dedicata sunt, ut eximia et egregia, ἐξαίρετα, Bud. Et ἔκκριτοι δικασταὶ, ap. Plat. Vide Bud. 779. et 781. ubi ἔκκριτος exp. etiam Præcipuus, Primarius. [" Eur. Tro. 1241. Hec. 525. Wakef. Diatr. 24. ad Herod. 509. Schol. Soph. Œd. C. 1375." Schæf. Mss. * " 'Εκκρίτως, Præcipue, Dionys. Areop. 18. 57. 86. 122. 123." Kall. Mss. * 'Ανέκκριτος, Poeta vetus de Virt. Herb. ap. Fabric. B. Gr. v. 137. * Δυσέκκριτος, Athen. 69. 87. 91. " Xenocr. de Aquatil. 38. 45." Boiss. Mss.] " Εὐέκκριτος, Excretu " facilis, Qui facile excernitur. Athen. de pomis, " Τῶν δὲ πεπόνων εὐχυλότερα μὲν εἶναι τὰ γλυκέα, " καὶ εὐεκκριτώτερα διὰ τὸ στύψιν μὴ ἔχειν. Sæpius " ap. eum legitur." [" Athen. 62. Xenocr. de Aquatil. 33. 35. 37. Cor." Boiss. Mss.] "'Εκκριτικὸς, Ex- " cretorius, Excernendi vim habens." [Theophr. C. Pl. 6, 1, 3. Gl. Excussorius. * 'Ανεκκρίνω, Theod. Prodr. Ep. p. 134. " 'Ανεκκρίνομαι, Excernor, Method. 300." Kall. Mss. * Προεκκρίνω, Diog. L. 9. p. 518, 10. Hippocr. 50, 31. Diosc. 1, 59. * " Προέκκρισις, Artemid. 4, 84." Elberling. Mss. * Συνεκκρίνομαι, Aristot. Meteor. 1, 555. 2, 704. 706. * 'Υπερεκκρίνω, Diog. L. 9. p. 588, 10. 'Υπερέκκρισις, Alex. Trall. 3. p. 204.]

'Επικρίνω, Judicio meo approbo, simpliciter Approbo, Comprobo, Herodian. (6, 1, 4.) Εἰ μὴ κἀκεῖνοι αὐτὸ ἐπικρίναντες, σύμψηφοι ἐγένοντο. Sic, Γνώμην ὑπὸ τῶν γερόντων καὶ τῶν βασιλέων προτεθεῖσαν ἐπικρῖναι κύριος ἦν ὁ δῆμος, Plut. Lycurgo (6.) Jus populo erat de sententia illa statuendi s. decernendi. || Et 'Επέκρινε τούτοις θάνατον, VV. LL. ex 2 Macc. (4, 47.) pro Hos morte damnavit. Ad verbum, Adjudicavit his mortem. Pro quo diceretur potius Adjudicavit hos morti. || Hes. ἐπικρίνασθαι exp. etiam τὸ ἀριθμῆσαι καθ' ἕνα ἕκαστον. [" Cattier. Gazoph. 78. Marcell. de V. Thuc. p. 6. 9. Dionys. H. 3, 1396. Valck. Adoniaz. p. 291. D. R. ad Longin. 252. Toup. Opusc. 2, 18. Koen. ad Greg. Cor. 206. Diod. S. 1, 86. 387. Τὸ πλεῖον καὶ τὸ ἔλαττον ἐπικρ., Dionys. H. 1, 498." Schæf. Mss. Philostr. Soph. 2, 2. * " 'Επικριτέον, Philo J. 468." Wakef. Mss. * 'Επίκριμα, Gl. Decretum. " Koen. ad Greg. Cor. 207." Schæf. Mss.] 'Επίκρισις, Approbatio. A Bud. affertur ex Alex. in Top. pro Approbatio, Æstimatio, Judicium. In VV. LL. est et Adjudicatio, Dignotio, Discretio. Ibid. ex Hermog. Schol. definitur λόγου ῥηθέντος ἐπικύρωσις καὶ βεβαίωσις. Schleusner. Lex. V. T. Strabo 1. p. 14.] 'Επικριτὴς, Approbator; Arbiter, VV. LL. ex h. l., qui est ap. Suid. Χρώμενος ἐπικριτῇ τῶν λεγομένων τῷ Μασσάνῃ διὰ τὴν τῶν τύπων ἐμπειρίαν. Sed a Suida exp. non solum δοκιμαστὴς, verum etiam σύμβουλος. [" Toup. Opusc. 1, 127. * 'Επικριτήριον, Koen. ad Greg. Cor. 206." Schæf. Mss. Inscr. Chishull. A. A. p. 132.]

Ἐπίκριτος, ὁ, ἡ, Approbatus, Delectus. Ἀνεπίκριτος, De quo judicari, statui, decerni non potest. [" Ad Lucian. 1, 794." Schæf. Mss. Galen. de Sectis. * " Ἀνεπικρίτικως, Sext. Emp. Pyrrh. 1, 88. 170. 2, 145. adv. Math. 1, 320. * Ἀνεπικρισία, 11, 182." Kall. Mss.] Δυσεπίκριτος, De quo vix potest judicari etc. [* " Ἐπικριτικὸς, Approbandi vim habens, Schol. Aristoph. Πλ. 493. (p. 143. Heinst.)" Kall. Mss. * " Ἐπικριτικῶς, Eust. Il. 921, 4." Wakef. Mss. * Ἐπικριδὸν, Apoll. Rh. 2, 302. " Ad Hesych. 1, 1362, 15." Dahler. Mss.] " Ἀνεπικρίνομαι, Respon- " deo: si non mentiuntur VV. LL." * Προεπικρίνω, Sext. Emp. adv. Math. 8, 426. * Προσεπικρίνω, 8, 265. Fabricius correxit προεπικέκρισθαι. * Συνεπικρίνω, Longin. 1, 2. Plato de LL. 7. p. 329. Plut. 6, 194.]

Κατακρίνω, Judico adv. (aliquem,) i. e. Damno, Condemno, cum accus. pers., Luc. 11, (32.) Κατακρινοῦσιν αὐτὴν, Isocr. κατὰ Λοχίτου (8.) cum gen. pers. et accus. rei, Ἁπάντων θάνατον κατακρίνειν. Sic ap. Eund. Τὸ μὲν γὰρ τελευτῆσαι, πάντων ἡ πεπρωμένη κατέκρινεν. Sic autem et κατακρίνεσθαι θάνατον, Damnari morte: itidemque πενίαν κατακριθῶμεν, ap. Greg. Sed affertur etiam, Τοῖσι κατακέκριτο θάνατος, in VV. LL. Item impersonaliter e Xen. Apol. Socr. (7.) Ἦν γὰρ νῦν κατακριθῇ μοι, Bud. 13. [" Thom. M. 495. Cattier. Gazoph. 81. Wakef. S. Cr. 5, 26. Boiss. Philostr. 568. Heindorf. ad Plat. Phædr. 251. ad Herod. 734. De constr., Lobeck. Aj. p. 341." Schæf. Mss.] " Κατάκριμα, Hesychio " est κατάκρισις, καταδίκη, Damnatio, Condemna- " tio: ut ap. Greg. Naz. in Orat. de Cbristo, Ἵνα " πρὸς ἑαυτὸν ἑνώσας τὸ κατακριθὲν, ὅλον λύσῃ τοῦ κα- " τακρίματος, Damnationis vinculo liberet." [" Dionys. H. 2, 1178." Schæf. Mss.] Κατάκρισις, Damnatio. [Inc. Num. 13, 33. * Κατακρίσιμος, Arrian. Peripl. 176, 16.] Κατάκριτος, Damnatus: κ. ἐπὶ θανάτῳ, Morte s. Capite damnatus. [" Jacobs. Anth. 10, 120. Diod. S. 2, 592." Schæf. Mss. " Anna C. 81. 236. 239." Kall. Mss.] Ἀκατάκριτος, Non damnatus. At vero Act. 16, (37.) 22, (25.) dicitur aliquis ἀκατάκριτος pati quidpiam pro Indicta causa. " Ἀκατακρίτως, Sine condemnatione s. Indicta causa." [" M. Eremita p. 24." Boiss. Mss. " Pseudo-Chrys. Liturg. T. 6. p. 983, 25." Seager. Mss.] Αὐτοκατάκριτος, A seipso damnatus, Suopte judicio condemnatus: ut exp. in Epist. ad Titum 3, 11. [" Jo. Climac. 114. 259." Boiss. Mss.] " Προκατακρίνω, " Prius condemuo, Judicio meo ante damno." [" Chrys. in Jo. Hom. 84. T. 2. p. 909, 33." Seager. Mss. * " Συγκατακρίνομαι, Condemnor una, Method. 431." Kall. Mss. " Marcus Eremita p. 74. * Συγκατάκριτος, Schol. Jo. Climac. 114." Boiss. Mss.]

[* " Μετακρίνω, Vita S. Nili p. 2. Ed. Rom. 1644." Boiss. Mss.]

Παρακρίνω, itidem ut συγκρίνω, Comparo; Judicium fero de aliqua re, eam cum alia comparans; Juxta loco, et ita prope ut σύγκρισις fieri possit, i. e. Comparatio; Perperam judico, Bud. 650. [" Sic utitur h. v. Hesychius v. Παραβραβεύων. Est vero etiam Tacticum verbum Παρακρίνω, in re militari usurpatum, idem fere sonans ac παρατάσσω, Discerno, Unum juxta alterum colloco, Aciem instruo s. explico. Herod. 9, 98. Πολλὸν πεζὸν παρακεκριμένον παρὰ τὸν αἰγιαλὸν, Frequentem peditatum secundum litus in acie stantem: 8, 70. Παρεκρίθησαν διαταχθέντες, Explicuerunt aciem." Schw. Mss. Plut. Antonio 39.]

[* " Περικρίνομαι, Circum separor, Greg. Nyssenus ap. Wolf. Anecd. 3. p. 35." Kall. Mss.]

Προκρίνω, q. d. Judico præ hoc, κρίνω πρὸ τούτου: unde exp. Antefero, Antepono. Plut. Themist. Τὸν ἐπιεικῆ τοῦ πλουσίου προκρίνας. Plato Apol. Socr. (23.) Οὓς αὐτοὶ ἑαυτῶν ἐν ταῖς ἀρχαῖς προκρίνουσι. Vide et aliud exemplum ex Eod. ap. Bud. 234. ubi etiam e Xen. (Ἀπ. 3, 5, 19.) habes, Οἱ δοκοῦσι καλοκαγαθίᾳ προκεκρίσθαι τῶν πολιτῶν: quod vertit In primis censeri. Et προκριθέντες, Quorum nomina ad spem sortium recipiuntur, qui et πρόκριτοι dicuntur. Vide et p. 780. Sciendum est autem inveniri et cum infin.: Isocr. (Paneg. 1.) Προκρίνας τούτους καλλίστους εἶναι τῶν λόγων, Xen. Apol. Socr. (15.) Ἀνθρώπων ἐμὲ πολλῷ προέκρινεν ὑπερφέρειν: quibus in Il. præp. videri potest abundare. [" Wakef. Eum. 238. S. Cr. 4, 16. Diod. S. 1, 86. 480. Fac. ad Paus. 1, 422. 2, 14. Epigr. adesp. 212. et Jacobs., Boiss. Philostr. 383. Valck. ad Lesbon. 180. Toup. Emendd. 1, 408. ad Corn. Nep. 51. Stav. Κρίνειν τι πρό τινος, Ast. ad Plat. de LL. p. 316." Schæf. Mss.] " Προ- " κριτέος, Præferendus." [" Xenocr. de Aquatil. 45." Boiss. Mss. " Clem. Alex. 202. 760. 894." Kall. Mss.] Πρόκριμα, ad Tim. 5, 21. Ἵνα ταῦτα φυλάξῃς χωρὶς προκρίματος, quod exp., Absque eo ut unum alteri præferas. A vet. autem Interpr. Absque præjudicio. [Gl. Præjudicium, Prærogativa: * Προκριματίζω· Prærogo.] Πρόκρισις, q. d. Prælatio, a Præfero significante Antepono. In VV. LL. exp. et Præjudicatio. [" Wakef. S. Cr. 4, 202." Schæf. Mss. Plato 6, 92.] Πρόκριτος, ὁ, ἡ, Prælatus, Qui præfertur et anteponitur: πρόκριτοι, qui et προκριθέντες, vide Προκρίνω. [Dem. 1370.] " Apud Hes. " oxytonως προκριτὸν, expos. ἐκλεκτὸν, ἐκλελεγμέ- " νον." [* " Προκριταῖος, Epiphan. Hær. 1, 15." Routh. Mss. * Προκριτικὸς, Philostr. 389. * Ἐκπροκρίνομαι, Eligor, Eur. Phœn. 222. πόλεως.]

" Προσκρίνω, Adjudico: ap. Diog. L. (1, 74.) cum " dat. et accus. teste Bud. Προσκρίνεσθαι, inquit " idem Bud. Comm. 782., est Accrescere, Agglutinari, Coagmentari, In idem corpus cogi et coagu- " lari, ut cibus in alimentum concoctus." [" Lennep. ad Phal. 155." Schæf. Mss.] " Ἔτ Πρόσκρισις, " Accretio s. Accrementum, ut Plin. Exempla utrius- " que ap. eum vide, e Themist. de Anima l. c." [" Artemid. 203." Wakef. Mss.]

Συγκρίνω, Coagmento. Et συγκρίνομαι, Coagmentor, Concresco: cui opp. διακρίνεσθαι, Discerni. Bud. 782. ex Aristot. Metaph. Et in VV. LL. e Theophr. C. Pl. 6. τῷ συγκρίνειν καὶ διακρίνειν, Aggregandi disgregandique ratione. Et ex Herod. (4, 152.) Συνεκρίθησαν, [συνεκρήθησαν, Schw.] φιλίαι μεγάλαι Θηραίοισι ἐς Σαμίους, Ingens amicitia contracta est s. coaluit. Medici pro Miscere accipiunt, ut in seq. Σύγκριμα videbis. || Συγκρίνεσθαι πρός τινα, Judicio conteudere cum aliquo, cum aliquo disceptare. || Comparo et contendo inter se, Lucill. Epigr. Σύγκρινον δὲ τέχνῃ τέχνην, Compara artem cum arte, Athen. (31.) Οἶνον ἐν Καπύῃ γίνεσθαι τὸν ἀναδενδρίτην καλούμενον, ᾧ μηδένα συγκρίνεσθαι, Cui nullum comparari posse. || In Epigr. Μή με τάφῳ σύγκρινε τὸν Ἕκτορα, Ne me tumulo metiaris. || Συγκρίνειν ἐνύπνια, interpretari somnia s. explicare, Genes. 40, (8.) Dan. (5, 12.) ut supra κρίνασθαι ὀνείρους ex Hom. [" Phryn. Ecl. 40. 122. Thom. M. 679. 821. ad Lucian. 1, 383. 3, 566. ad Charit. 32. 505. Wakef. Ion. 418. Philipp. 39. Jacobs. Anth. 10, 91. 12, 211. Lennep. ad Phal. p. 4. Alciphr. 149. 198. T. H. ad Lucian. Dial. 45. ad Herod. 348. 512. Diod. S. 1, 260. 288. Athen. 1, 45. Wyttenb. Præf. ad Plut. Mor. p. xlii. Apollod. 100." Schæf. Mss. * " Συγκριτέον, Comparandum est, Orig. c. Cels. 133." Kall. Mss.] Σύγκριμα, τὸ, Coagmentum et quod concretum est, ut Cic. loquitur, veluti mundus. Bud. 782. e Greg. et Diog. L. i. fere q. σύστημα, cum quo et copulatur. Συγκρῖναι, inquit Gorr., Miscere, verbum methodicorum proprium; e quo συγκρίματα appellabant Animantium corpora, quasi ex individuorum corpusculorum mixtura constarent, et meatuum miscellanea: cui medicandæ, si quando confusa essent, μετασυγκριτικὰ φάρμακα ab iis dicta adhibebant, quæ et μεταποροποιητικὰ vocabant. Et in VV. LL. e Diosc. de iis, qui a dipsade morsi sunt, Τῷ δὲ μὴ τὴν ἀρχὴν εἰληφότι τὸ ποτὸν, παραπλήσιόν τι ὅλου τοῦ σ. ἀκολουθεῖ, Proinde toto corporis habitu similes sunt iis, qui antea nihil potus sumserint. || Contentio, Comparatio, VV. LL. || Σύγκριμα ἐνυπνίου, Interpretatio somnii: vide Σύγκρισις. || Edictum, ut 1 Macc. 1, (57.) exponi ead. tradunt. [" Phryn. Ecl. 122. Thom. M. 281. Suicer. Thes. 2, 149. Tzetz. Exeg. in Il. 32, 19." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. * Συγκριμάτιον, Compages, M. Anton. 8, 25. p. 247.] Συγκριματικὸς, Temperatus

s. potius Concretus, VV. LL. Σύγκρισις, ἡ, Concretio, Plut. (9, 731.) Οὕτω σ. καὶ πυκνώσει τὸ ψυχρὸν αἰσθητόν ἐστι, Ita frigus concretione et densitate sentitur: (745.) Ὥσπερ αὖ πάλιν τὸ ὕδωρ διακρίσει μὲν εἰς ἀέρα φθείρεται, συγκρίσει δ' εἰς γῆν, Ut item liquor secretione in aërem interit, concretione in terram: (7, 674.) Αἱ μὲν γὰρ διακρίσεις ἀπὸ τοῦ μέσου τὴν ὕλην αἰρομένην ἄνω, κύκλῳ διανέμουσιν· αἱ δὲ σ. καὶ πυκνώσεις πιέζουσι κάτω πρὸς τὸ μέσον καὶ συνελαύνουσι, Quippe cum dissipatio materiam a medio subvolautem circum distribuat, concretio atque densatio pessum deprimat, in mediumque compellat, Turn. Sic in Axiocho (184.) Τῆς σ. ἅπαξ διαλυθείσης, Concretione et coagmentatione semel dissoluta, ea sc. qua anima cum corpore coaluit. || Comparatio, Contentio duorum inter se, Polyb. (6, 47, 10.) Τήν γε σ. τῶν ἀψύχων τοῖς ἐμψύχοις ἐνδεῆ καὶ τελείως ἀπεμφαίνουσαν εἰκὸς προσπίπτειν τοῖς θεωμένοις, Contentionem inanimatorum cum animatis, inferiorem et plane dissentaneam atque absimilem occurrere spectantibus verisimile est; h. e. Comparationem simulacri cum animante. Philo V. M. 3. Καί τοι τὸ κακηγορεῖν ἧττον ἐν συγκρίσει κατάρας, Maledictum si cum execratione conferatur, minus est. Syncrisis s. Antithesis, inquit Rufinus, est comparatio rerum atque personarum inter se contrariarum. || Σύγκρισις ἐννυπνίου, Interpretatio somnii, Dan. (4, 3.) Pro quo (15.) σύγκριμα dicitur, VV. LL. [" Diog. L. Pyrrhone 371." Seager. Mss. " Phryn. Ecl. 40. 120. Thom. M. 821. Wakef. Ion. 418. Brunck. Aristoph. 2, 67. Kuster. 50. ad Diod. S. 1, 10. 165. 214. 2, 623. (an σύγκρουσις?) ad Dionys. H. 1, 356. Bergler. ad Alciphr. 149. 192. Lennep. ad Phal. p. 4. Valck. Diatr. 54. Wyttenb. Præf. ad Plut. Mor. p. xlii. ad Thom. M. 132." Schæf. Mss. " Cucumis sylvestris, Diosc. Notha 473." Boiss. Mss.] Ἰδιοσυγκρισία, ἡ, Propria et peculiaris concretio, constitutio, temperamentum: σωμάτων, Diosc. 6. Propria et peculiaris corporum constitutio. [" Wakef. Ion. 418. * Σύγκριτος, Phryn. Ecl. 122." Schæf. Mss. Comparandus, Polyb. 12, 23, 7. Xenocr. Aquat. §. 38. p. 106. Corai. " Orig. c. Cels. 139. 181. 230. Arrian. Diss. 3, 22. p. 459. * Συγκρίτως, Comparate, Athan. 2, 239." Kall. Mss.] Ἀσύγκριτος, Qui concretus non est, concrescere s. coalescere nequit. Unde exp. etiam Qui cum alio non habet commercium. || Qui contendi et comparari alio non potest, Dissimilis. Gl. Incomparabilis. [" Ad Hesych. 2, 591, 3." Dahler. Mss.] " Ἀσυγ- " κρίτως, Citra σύγκρισιν, s. More τῶν ἀσυγκρίτων." [" Theod. H. E. 1, 4." Mendham. Mss. " Chrys. in Matth. Hom. 66. T. 2. p. 442, 32." Seager. Mss. * Ἰδιοσύγκριτος, Stob. Phys. 938. * Ἰσοσύγκριτος, Schol. Opp. Ἁ. 1, 90. * Πολυσύγκριτος, Hes. 719. Phav. 565.] Συγκριτικός, Coagmentandi vim habens, cui opp. διακριτικός, Dissipativus, Discussivus, Discretivus, Bud. 782. ex Alex. Top. 2. || Item Comparativus, Plut. (8, 697.) Χρῆσθαι γὰρ ἐπιεικῶς ἀντὶ τῶν ἁπλῶν τοῖς σ., sc. ζωρότερον pro ζωρόν: [8, 435. Alex. Trall. 1, p. 12. " Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 74." Schæf. Mss.] Συγκριτικῶς, Comparative, Per comparationem, κατὰ σύγκρισιν, ὁμοίως, Suid. [" Diog. L. in Pyrrhone p. 370. H. St." Seager. Mss. * Διασύγκρισις, Schol. Ven. ad Il. B. 60. * " Κατασύγκρισις, Comparatio, Andr. Cret. 163. ut vult Combef." Kall. Mss.] Μετασυγκρίνω, Recorporo, Cæl. Aurel. h. e. Miscellæ corporis statum præter naturam se habentem instauro atque transmuto: quod et μεταποροποιῶ, ut dictum fuit in Σύγκριμα, P. Ægin. 3, 63. Ἐν δὲ τοῖς διαλείμμασι μετασυγκρίνειν αἰώραις διαφόροις, et quæ sequuntur. Μετασύγκρισις, Exiguorum meatuum in naturalem statum mutatio. Nomen est a methodicis, ut ait Gal., nec clare nec prudenter usurpatum, idem plane indicans potestate, quod ἡ μεταποροποίησις. Cum ergo illi existimarent e corpusculis et meatibus corpora nostra constare, et in exiguorum meatuum symmetria sanitatem, in ametria morbum constituerent, reditum ad pristinam meatuum symmetriam, μ. appellabant: nam et ipsam meatuum compositionem συγκρίματα, et συγκρίνεσθαι τὰ σώματα καὶ διακρίνεσθαι, quasi Misceri secernique corpora, dicebant. [Diosc. 3, 43.] Medicamenta vero, quæ id præstarent, HINC Μετασυγκριτικὰ nominabantur: quod nomen quamvis a Methodicis profectum, postea celebres etiam Medici usurparunt. Sunt autem ea, primis quidem qualitatibus calefacientia et exiccantia; secundis vero, cutem relaxantia, e profundo attrahentia, et habitum corporis aut partis cui adbibentur, mutantia. Hæc Gorr. Quæ autem ea sint, ibid. docet. Et μ. δύναμις, Ejusmodi facultas. Cæl. Aurel. Chron. 2, 3. Oportet igitur accessionis tempore discernere curationem: in lenimento communem magis, h. e. recorporativam, quam Græci μετασυγκριτικὴν vocant, approbare. Diosc. 4. de thapsia, Κέκτηται δὲ καὶ μ. δύναμιν ὅ,τε ὀπὸς καὶ ῥίζα πάντων μάλιστα τῶν ἰσοδυναμούντων, ὅπου δεῖ τι ἐκ βάθους ἑλκύσαι ἢ μεταποροποιῆσαι, Habet tum succus, tum radix ex omnibus idem pollentibus vel maximam vim metasyncriticam, cum nimirum quid ex alto evocare oporteat aut meatuum statum transmutare: ut Celsus 2, 17. de balneo, Ubi summam cutem relaxari, evocarique corruptum humorem et habitum corporis mutari expedit. [Diosc. 5, 130.]

[* Ὑπερκρίνομαι, Prævaleo in judicando, Aqu. Ps. 50, 5.]

Ὑποκρίνομαι, Simulo, Fingo, Dem. (321.) Μηδὲ τῇ φωνῇ δακρύειν ὑποκρινόμενον τὴν ἐκείνων τύχην, ἀλλὰ τῇ ψυχῇ συναλγεῖν, Lucian. (2, 313.) Οὐχ ὑποκρίνεσθαι μανίαν, ἀλλὰ μαίνεσθαι, Non simulare insaniam, sed insauire, Herodian. 2, (14, 9.) Ὑποκρίνασθαί τε καὶ προσποιήσασθαι πᾶν ὁτιοῦν, Simulatorem dissimulatoremque omnium, Polit. Et cum infin., ut Hermog. Γράψαντες γὰρ πάντες ὑποκρίνονται σχεδίαζειν. || Dicitur et de histrionibus personam alicujus induentibus; atque adeo sunt, qui hanc primam inesse huic verbo putent Simulationis signif. Herodian. 1, (10, 12.) Ἕκαστός τε, ὃ βούλεται σχῆμα, ὑποκρίνεται, Sic ut personas induant, quas cuique libitum, Polit.: ὑποκρίνομαι τὸν Ὀδυσσέα, Ulyssis personam induo s. ago, Ulyssem repræsento, assimulo, ut quidam etiam vertunt. Et ὑποκρίνεσθαι τραγῳδίαν, Agere tragœdiam. Vide Bud. 776. Invenitur et ὑποκρίνεσθαι hac in signif. sine adjectione, pro ὑποκριτὴν εἶναι. || Ὑποκρίνομαι ap. Hom. Respondeo, Od. O. (169.) μερμήριξεν Μενέλαος Ὅππως οἱ κατὰ μοῖραν ὑποκρίναιτο. Sic Herod. (1, 78.) Thuc. (7, 44.) Apud Plut. etiam Ὑποκρίναιο σαυτῷ, Bud. vertit, Tu tibi ipse responderes, addens tamen et aliam interpr. Tecum æstimabis et judicabis. Item Ὑπεκρινάμην ἐμαυτῷ τὸ ὄναρ, pro Mecum insomnium æstimabam et interpretabar. Bud. 776. [" Sic etiam usus est Gal. Protr. c. 13. Ἡ Θεμιστοκλέους σοφία, πρῶτον μὲν καλῶς ὑποκριναμένου τὸν χρησμὸν, εἶτα κ. τ. λ. Qui recte interpretatus erat oraculum." Schw. Mss. " Aristoph. Σφ. 53. Perspicue conjicere." Seager. Mss. " Phryn. Ecl. 40. Thom. M. 273. 873. Alberti N. T. p. 45. Aristoph. Fr. 289. Heyn. Hom. 5, 376. 6, 315. ad Xen. Mem. 1, 3, 1. Wytteub. ad Plut. de S. N. V. p. 5. Select. 254. ad Herod. p. 2. Tyrwh. ad Aristot. 131. Valck. Phœn. p. 369. ad Theocr. 239. Abresch. Lectt. Aristæn. 160. 290. Bast. Specim. 28. ad Lucian. 1, 485. Respondeo, 530. ad Herod. 39. 478. Simulo, ad Charit. 230. 231. Lennep. ad Phal. 192. Lucian. 1, 37. 245. Opp. ἀναγινώσκω, Bergler. ad Alciphr. 238. Τὰ Ὁμήρου ὑποκρίνεσθαι, de Homeridis, Wolf. Proleg. Hom. p. 96. Timæi Lex. 191. 230. Ὑποκρίνεσθαι ὄνειρον, Alciphr. 422." Schæf. Mss. Od. T. 555. Athen. 539. * " Ὑποκρίνω, Excerno, M. Anton. 8, 30." Kall. Mss.] Ὑπόκρισις, Simulatio. Et peculiariter ea, quæ sermone Gall., servata voce Gr., vocatur Hypocrisie, cum dicitur de eo, qui externa specie probitatem simulat, cum sit improbus. Matth. 23, 28. et in aliis N. T. II. || Histrionis gestus personam alienam repræsentantis. Exp. etiam Pronuntiatio: ut pro eo, quod de Dem. dixit Plut. (9, 360.) Τὸ πρῶτον ἐν ῥητορικῇ εἶπεν ὑπόκρισιν, καὶ τὸ δεύτερον, καὶ τὸ τρίτον, legitur ap. Cic. Pronuntiationi in toto genere dicendi palmam dedit, eid. secundum et tertium locum. Sed et peculiariter ὑπόκρισις, Lat.

Pronuntiatio, inquit Rufinus, Figura sententiæ cum adversarium gestu et pronuntiatione extollimus, vel abjicimus et spernimus: ut, Cantando tu illum? aut unquam tibi fistula cera Juncta fuit? [Polyb. 10, 47. " Jacobs. Anth. 6, 180. Thom. M. 726. 874. Brunck. Aristoph. 1, 223. Lobeck. Aj. p. 350. ad Lucian. 1, 202. 353. Abresch. Lectt. Arist. 290. ad Herod. 222. (1, 90.) Casaub. Athen. 1, 28. Wolf. Proleg. Hom. 96. ad Mœr. 41. Lennep. Phal. 192. Ὑπόκρ. et ἀπόκρ., Wyttenb. Select. 431. * Ὑποκρισία, Epigr. adesp. 353." Schæf. Mss. * Ὑποκριτὴρ, Hermeas ap. Athen. 563.] Ὑποκριτὴς, Simulator. Et peculiariter qui Gallice Hypocrite, sequendo signif. datam substantivo ὑπόκρισις, ap. Evangelistas frequens. || Et qui Lat. Histrio; sed additur interdum gen. δράματος, δραμάτων, Plut. Ὥσπερ δραμάτων ὑποκριταί. || Υ. ὀνείρων, Conjector somniorum, Bud. e Luciano [1, 22. " Ad Diod. S. 1, 76. 724. Thom. M. 874. Tyrwh. ad Aristot. 131. Mœr. 339. ad Charit. 225. ad Timæi Lex. 228. Histrio, Ludius, ad Xen. Mem. 1, 3, 1. ad Lucian. 1, 241. Conjector, Interpres, T. H. ad 1, 201. Immutarunt interpolaruntque poetarum scenicorum orationem, Valck. Phœn. p. 432. et alibi. De rhapsodis, Wolf. Prol. Hom. 96. Νέμησις ὑποκριτῶν, ad Lucian. 1, 429." Schæf. Mss.] Ὑποκριτικὸς, Simulatus, Cui inest simulatio more eorum, qui Hypocritæ vocantur: superl. ὑποκριτικώτατος, Maxime simulatus, VV. LL. || Ad histriones s. histrionum artem pertinens, Dem. Phal. Ἔστι δὲ καὶ ἄλλα θεωρήματα ὑ. [Plut. 8, 418.] Ὑποκριτικῶς, Simulate, Histrionice, Athen. 10. Καὶ περιβόητος ἦν λέγων τὰ ἔπη· πανοὐργως γὰρ καὶ ὑ. Ἀνυπόκριτος, ὁ, ἡ, Non simulatus, Expers simulationis, Non fictus, Sincerus: Paul. ἡ ἀγάπη ἀνυπόκριτος. || A Dem. Phal., aut eo cui nomen id tribuitur, sumi etiam videtur pro Alienus ab histrionica seu, ut alii scribunt, histrionia. [Gl. Infictus, Non fictus, Sincerus. * Ἀνυποκρίτως, M. Anton. 8, 5. " Non simulate, Simulatione sublata, Chrys. in Ep. ad Rom. Serm. 21. T. 3. p. 181, 22." Seager. Mss.] " Ἀνθυποκρίνομαι, Vicissim simulo, Contra præ me fero." " Ἀννυποκρίνομαι, VV. LL. ex Herod. affe- runt pro E contrario respondeo: sed viderint quam vere." [Falsum est pro * Ἀντυποκρίνομαι, quod legitur ap. Herod. 8, 86. * Ἐννυποκρίνομαι, unde * " Ἐννυπόκριτος, Bekk. Anecd. 758." Boiss. Mss. * " Καθυποκρίνομαι, Chrys. Hom. 38. T. 5. p. 257, 25." Seager. Mss.] " Συννυποκρίνομαι, Simul simulo. " Vide Ὑποκρίνομαι." [Galat. 2, 13. Plut. Mario 17. Polyb. 3, 52, 6. " Harpocr. v. Ἰσχανδρος. Planud. V. Æsop. p. 48. 50. Ed. Frobeu. 1530." Boiss. Mss. " Chrys. Serm. 40. T. 5. p. 207, 23." Seager. Mss. * Συνυπόκρισις, Polyb. Exc. Leg.]

[* Δυσκρινὴς, Difficilis discretu, Plut. 9, 648.]

" Εἰλικρινὴς, Distinctus, Non permixtus. Xen. " K. Π. 8, (5, 7.) Καὶ διὰ τὸ εἰλικρινῆ ἕκαστα εἶναι " τὰ φῦλα, πολὺ μᾶλλον ἦν δῆλα καὶ ὁπότε τις εὐτα- " κτοίη, καὶ εἴ τις μὴ πρίττοι τὸ προσταττόμενον. || Im- " permixtus, Purus, Sincerus, Merus, Verus, Non " fucatus: item et Apertus, Manifestus, Perspicuus: " et quasi dicas τῇ εἴλη κρινόμενος, quoniam ad " splendorem solis, i. e. τὴν εἴλην, τὰ μεμιγμένα καὶ " τὰ ἀμιγῆ facile διακρίνεται. Auctor Axiochi, Οὐδὲ " ἀφαίρεσιν ἕξεις τῶν ἀγαθῶν, ἀλλ' εἰλικρινεστέραν τὴν " ἀπόλαυσιν, Veriorem et sinceriorem fruitionem. " Xen. (Ἀπ. 2, 2, 3.) Εἰλικρινής τις ἂν ἀδικία ἡ ἀχα- " ριστία, Mera et indubitata." [" Bergler. Alciphr. 22. ad Timæi Lex. 264. Ruhnk. ad Xen. Mem. 228." Schæf. Mss.] " Εἰλικρινῶς, Sincere, Pure, Vere, " Aperte." [Jambl. Protr. 114. Kiessl. " Wakef. S. Cr. 4, 198." Schæf. Mss.] " Εἰλικρίνεια, Sinceritas, " Puritas. Suidæ καθαρότης." [* Εἰλικρινότης, Gl. Sinceritas.] " Εἰλικρινοειδὲς, Simile puro et sincero, " Suid. Εἰλικρινέω, Sincerum reddo. Aristot. de " Mundo, (5.) Γῆς δὲ περιπνεομένης αὔραις, τά τε ὑπ' " αὐτὴν καὶ τὰ ὑπὲρ αὐτὴν εἰλικρινεῖται, Cum tellus " auris perspiratur, ad sinceriorem statum reducun- " tur quæ tum subter tum supra eam sunt." [Butherus Stobæi Phys. p. 16. Ἕκαστον ἀπὸ τῶν ἄλλων εἰλικρινούμενον. * Ἀπειλικρινέω, Plotin. de Pulcr. 266. Creuz. " Basil. Schol. in Greg. Naz. Not. Mss. T. 2. P. 2. p. 86." Boiss. Mss.]

" Εὐκρινὴς, Discretu dijudicatuque facilis: vel " etiam Bene discretus ac distinctus, Purus, Clarus, " Liquidus. Hesiod. Ἔργ. 2, (288.) Τῆμος δ' εὐκρι- " νέες τ' αὔραι καὶ πόντος ἀπήμων. Sic Isæus πρὸς " Ξέναιτον, Οὐ μὴν διὰ τοῦτο ὑμῖν ἥδε ἡ γνῶσις ἧττον " περὶ αὐτῶν εὐκρινὴς φανήσεται, Clara et explicata. " Hermogenes de quodam Demosthenis l. loquens, " Διὰ τούτων γὰρ εὐκρινῆ τε καὶ σαφῆ πεποίηκε τὸν λό- " γον. Hes. εὐκρινὲς exp. non solum εὐδιαίρετον, " σαφὲς, sed etiam εὐχερὲς, itidemque εὐκρινῆ affert " pro εὔκολα. Eidem Hesychio εὐκρινὴς est ὁ ἐξ ἀῤ- " ῥωστίας ἀναλαμβάνων, Qui e morbo vires resumit, " Revalescens: quo modo ex Herod. (9, 42.) affer- " tur Εὐκρινέα ποιέεσθαι πάντα, pro, Omnes corpora " sua curare; sed addit, καὶ ὁ νεκρός: quemadmodum " Suid. quoque tradit communi consuetudine εὐκρινῆ " dici τὸν ἐξ ἀῤῥωστίας ὑγιάναντα, διὰ τὸ εὐ κεκρί- " σθαι: nonnullos vero etiam ἐπὶ τοῦ νεκροῦ ponere " h. v. per antiphrasin." [Isocr. Epist. p. 874. " Heyn. Hom. 6, 522. 523." Schæf. Mss.] " Εὐκρι- " νέως, SIVE Εὐκρινῶς, Discrete, Distincte. Xen. " (Œc. 8, 19.) Ὅτι καὶ χύτρας φησὶν εὖρυθμον φαίνε- " σθαι εὐκρινῶς κειμένας. Plato, Ὧδε τοίνυν λάβω- " μεν, ἵνα εὐκρινέστερον ἴδωμεν ὁ βουλόμεθα." [Hippocr. 742. " Aster. Homil. p. 16. Reuben." Boiss. Mss.] " Εὐκρίνεια, Distinctio, Puritas: Suidæ κα- " θαρότης. Hermog. περὶ Ἰδεῶν, inter formas oratio- " nis ponit, conjungens eam cum τῇ καθαρότητι et " σαφηνείᾳ, opponens ei τὴν σύγχυσιν." [" Eust. 7. antep., 118, 41." Seager. Mss. * " Εὐκρινέω, Matth. Anecd. 1, 39. Valck. Phœn. p. 447. ubi et de vitiosis ἐϋκρίναντας, ἐυκρίνοντας, Callier. Gazoph. 14." Schæf. Mss. Xen. Ἐ. 4, 2, 4. * Εὐκρίνητος, Aret. 3, 6. Schneidero videtur falsa lectio pro εὐκίνητος. * Διευκρινὴς, Suidæ σαφής.] " Διευκρινέω, i. q. δι- " ακρίνω, Discerno, Distinguo. Lucian. (1, 747.) " Ἀποβαλὼν ὁπόσον ἀνθρώπειον εἶχε παρὰ τῆς μη- " τρὸς, καὶ καθαρόν τε καὶ ἀκήρατον φέρων τὸ θεῖον, " ἀνέπτατο ἐς τοὺς θεούς, διευκρινηθὲν ὑπὸ τοῦ πυ- " ρὸς, Vi ignis discretum, ab humanitate sc. Diog. " L. Zenone, de dialectica, Τό,τε ἀληθὲς καὶ τὸ " ψεῦδος διαγιγνώσκεσθαι ὑπ' αὐτῆς, καὶ τὸ πιθανὸν " τό,τε ἀμφιβόλως λεγόμενον διευκρινεῖσθαι. Itemque " διευκρινημένοι, Distincti, Distincte et ordine positi. " Xen. (Œc. 8, 6.) Τίς δὲ οὐκ ἂν πολεμίους φοβηθείη, " ἰδὼν διευκρινημένους ὁπλίτας, ἱππέας, πελταστὰς, το- " ξότας; Ordine distinctos et digestos. Item διευ- " κρινῶ est Dijudico, Discepto, Disputo, Discutio, " Exacte examino. Bud. e Polyb. 3, (28, 5.) Τούτων " δὴ τοιούτων ὑπαρχόντων, λοιπὸν διευκρινῆσαι δεῖ καὶ " σκέψασθαι περὶ τοῦ κατ' Ἀννίβαν πολέμου, ποτέροις " αὐτῶν τὴν αἰτίαν ἀναθετέον. A Greg. quoque in " libro de Homine idem Bud. h. v. accipi tradit pro " Disputando explico, Explano: ut et in h. l. Cic. " ad Attic. Simul illud πρόβλημα διευκρινήσεις sane " πολιτικόν. Et in hoc Xenophontis," [Polybii 6, 5, 1.] " Ἀκριβέστερον ὁ κατὰ φύσιν μεταβολῆς τῶν πο- " λιτειῶν παρὰ Πλάτωνι διευκρινεῖται λόγος, Discuti- " tur, Enucleatur, Explicatur. Itidemque διευκρι- " νημένον e Dionysio Areop. affert pro Discussum, " Disputatum, Explicatum: εὐδιορίστως καὶ σαφῶς " διατρανωθέν: ut Hes. quoque διευκρινεῖν exp. σα- " φηνίζειν, διατρανοῦν." [" Valck. ad Il. 22. p. 147. Phœn. p. 447. Act. Traj. 1, 222. Diod. S. 1, 101. 107. 317. 319. 2, 479. et sæpius. * Διευκρινημένως, Tzetz. Exeg. in Il. p. 18, 8. * Διηυκρινημένως, Diod. S. 1, 104." Schæf. Mss. * " Διευκρινητέον, Theophil. de Corp. Fabr. 1, 6." Boiss. Mss.] " Διευκρί- " νησις, Discretio, Discussio, Explicatio," [" Pherecr. ap. Bekk. Anecd. 390." Boiss. Mss.] " Ἀδιευ- " κρίνητος, Indistinctus, ex Hermog." [" Eust. 161, 40." Seager. Mss.] " Προδιευκρινέω, Prius discerno, " s. Ante discutio." [* Ἐξευκρινέω, Polyb. 13, 2, 6. * Προεξευκρινέω, Hippocr. Aphor. 1. T. 2. p. 72. Lind., s. 7. p. 243. Foës., Galen. Comm. 5, 235. Bas. * " Προευκρινέω, Aret." Wakef. Mss.]

" Μεσοκρινεῖς κίονας vocitabant Metallici οὓς κατέ- " λιπον μέσους ἀνέχειν τὴν γῆν: ut forsan sit Terræ

" moles quam in medio relinquebant ceu columnam, " ad sustinendum ceteræ terræ pondus." [J. Poll. 7, 98. Plut. 9, 354. * " Πολυκρινέω, Const. Manass. Chron. p. 122. * Φιλοκρινέω, Eumath. 15." Boiss. Mss. Thuc. 6, 18. Dio Cass. 674, 13. Cyrill. Alex. Præf. in Hoseam p. 2. Lucian. 2, 162. 205. Eust. in Il. Procem. p. 3, 50. Schol. Hephæst. 82. " Studiose seligo, Orig. c. Cels. 3. p. 142. Φιλοκρινέω, Φυλοκρινέω, Eust. 4, 28." Seager. Mss. " Discerno, Euseb. H. E. 385. cf. Vales. not. Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 1, 127. * Φιλοκρινητέον, Synes. de R. 290. * Φιλοκρίνησις, Clem. Alex. 376. * Φιλοκρινητικός, 375." Kall. Mss.]

ΚΡΙΟΣ, ὁ, Aries, Ovium gregis dux, Plut. Pericle (6.) Κριοῦ μονόκερω κεφαλὴν ἐξ ἀγροῦ τῷ Περικλεῖ κομισθῆναι, Unicornis arietis caput: (10, 143.) Ἀθηναίοι τῷ ζῶντα τὸν κριὸν ἐκδείραντι δίκην ἐπέθηκαν. Theophyl. Ep. 2. Ὁ ταξίαρχος τῶν προβάτων, ὁ θαυμαστός μοι κριὸς ἀπόλωλε. Item κριὸς ἀσελγόκερως ap. Suid. ὁ μεγαλόκερως. Sed potest etiam, et melius fortasse, exponi ὁ ἐξυβρίζων τοῖς κέρασι: [κυρίττων, καὶ ὑβρίζων κέρασιν, Phot.] quemadmodum et in his duobus Proverbiis Κριοῦ διακονία, et Κριὸς τροφεῖα ἀπέτισε, Improbitas et ingratitudo ejus animalis notatur, quod sc. eos, a quibus nutritur, cornibus petat. Vide Hes. || Signum cœleste, quem arietem esse putant Poëtæ illum, quo vecti Phrixus et Helle pontum trajecerunt, Arat. (238.) Τῶν ὀλίγον Κριοῦ νοτιώτεροι ἀστέρες εἰσὶ, Cic. Inferior paulo est aries, et flamen ad austri Inclinatior, Epigr. πότερ' ἐν κριῷ γεγένηται Ἢ διδύμοις, An in ariete, an vero in geminis. || Ælian. meminit et Marini arietis, sicut Plin. quoque Arietem inter pisces agnoscit. Claudiano dicitur Trux aries. De eo plura ap. Plin. || Videntur et naves quædam κριοὶ dictæ, quod arietis haberent insigne, VV. LL. e Bayf. || Machina bellica, quam Joseph. A. J. 3, (9.) ita describit, Ἔστιν ὑπερμεγέθης δοκὸς, ἱστῷ νηὸς παραπλησία· ἐστόμωται δὲ παχεῖ σιδήρῳ κατ' ἄκρον, εἰς κριοῦ προτομὴν, ἀφ' οὗ καὶ καλεῖται, τετυπωμένῳ· κατηώρηται δὲ κάλοις μέσος, ὥσπερ ἀπὸ πλάστιγγος, ἑτέρας δοκοῦ σταυροῖς ἑκατέρωθεν ἐδραίοις ἐστηριγμένης· ἀνωθούμενος δὲ ὑπὸ πλήθους ἀνδρῶν εἰς τὸ κατόπιν, τῶν αὐτῶν ἀθρόως πάλιν εἰς τοὔμπροσθεν ἐπιβρισάντων, τύπτει τὰ τείχη προσανέχοντι σιδήρῳ. Quæ descriptio ap. Suid. iisd. fere verbis legitur, qui inde nomen invenisse hoc πολιορκητικὸν μηχάνημα tradit, quoniam προσπίπτει τε ῥύμῃ, καὶ πάλιν ἐπανέρχεται, καὶ τοῦτο συνεχῶς ὥσπερ μαχόμενον ποιεῖ: esse autem κεραίαν μεγάλην κριοειδῆ, καὶ αὐτῆς τὸ προέχον τῆς ἐμβολῆς σεσιδηρῶσθαι ἐπὶ πολὺ, ὥστε μήτε ἀποκαυλίζεσθαι, μήτε ἐμπίπρασθαι: προτομὴν autem vocari Anteriorem ipsius partem. De eo ita scribit Ammian. Marc. 23. Eligitur abies vel ornus excelsa, cujus summitas duro ferro concluditur et prolixo, arietis efficiens prominulam speciem, quæ forma huic machinamento vocabulum indidit: et sic suspensa utrimque transversis asseribus et ferratis, quasi e lance, vinculis trabis alterius continetur; eamque, quantum mensuræ ratio patitur, multitudo retro repellens, rursus ad obvia quæque rumpenda protrudit ictibus validissimis, instar assurgentis et cedentis armati. Qua crebritate, velut reciproci fulminis impetu, ædificiis scissis in rimas, concidunt structuræ laxatæ murorum. Veget. 4, 14. loquens de testudine, Ipsius caput ferro vestitur, et Aries appellatur, vel quod habet durissimam frontem, qua subruat muros, vel quod more arietum retrocedit, ut cum impetu vehementius feriat. Athen. de Machin. scribit Carthaginienses, cum Gades oppugnarent, arietem invenisse: Χωρίδιον γάρ τι προκαταλαμβανομένων αὐτῶν, καὶ καθαιρούντων εἰς ἔδαφος τὰ τείχη, νεανίσκους τινὰς οὐδὲν ἔχοντας εἰς τὴν καθαίρεσιν, δοκὸν λαβόντας διὰ χειρῶν ἐνσείειν εἰς τὸ τεῖχος, καὶ ῥᾳδίως ἐπὶ πολὺν τόπον καθελεῖν. Unde Vitruv. 10, 19. Cum autem castellum ante cepissent, id demoliri sunt conati: posteaquam non habuerunt ad demolitionem ferramenta, sumserunt tignum: idque manibus sustinentes, capiteque ejus summum murum A continenter pulsantes, summos ordinum lapides dejiciebant. Quod conspicatus quidam Pephasmenus, in secunda Gadium oppugnatione, Ἱστὸν στήσας, καὶ ἄλλον ἐπ' αὐτοῦ πλάγιον ἀρτήσας παραπλησίως ταῖς τῶν ζυγῶν φάλαγξιν, ἔτυψε τὸ τεῖχος, ἕλκων ἐξ ἀντισπάστων τὸ πλάγιον, Malo statuto, ex eo alterum transversum uti trutinam suspendit, et in reducendo et impellendo vehementibus plagis dejecit Gaditanorum murum, ut idem Vitr. ibid. interpr. Post quem Geras Carthaginiensis * ὑπότροχον ποιήσας σχεδίαν, ἐπέθηκε πλάγιον τὸν κριὸν, καὶ οὐκ ἐξ ἀντισπάστων εἵλκεν, ἀλλ' ὑπὸ πλήθους ἀνθρώπων προωθούμενον· ἐποίησε δὲ ὑπότροχον σκέπασμα ὁ διὰ τὴν βραδυτῆτα χελώνην προσηγόρευε· μετὰ ταῦτα δὲ ἐποίησάν τινες ἐπὶ κυλίνδρων προωθούμενον τὸν κριόν. Quod idem Vitr. De materia basin subjectis rotis fecit, supraque compegit arrectariis et jugis varas, et in his suspendit arietem, coriisque bubulis texit, uti tutiores essent qui in ea machinatione ad pulsandum murum essent collocati. Ibid. dicit ὑπότροχον κριὸν, B quem Vitr. arietem subrotatum. Plin. scribit eam muralem machinam, quæ Aries tunc temporis dicebatur, equum fuisse ab Epeo inventum. Xen. K. Π. 7, (4, 1.) Μηχανὰς ἐποιεῖτο καὶ κριοὺς, ὡς τῶν μὴ πειθομένων ἐρείψων τὰ τείχη. || Κριὸς ὀροβιαῖος, Cicer arietinum, Colum. Theophr. H. Pl. 8, 5, (1.) De quo Plin. 18, 12. Est enim arietino capiti simile, unde ita appellatur, album nigrumque. " Pro κριὸς " ὀροβιαῖος, quod interpr. Cicer arietinum, a capitis " arietini similitudine, Athen. habet κρεῖος, per diphth. " et properispωmenωs, ut alibi docui." [Vide Lex. VV. Peregr.] " Non solum tamen ap. Theophr. sic " legitur, sine diphth. sc., et oxytonωs, sed ap. Diosc. " etiam: ita enim ap. eum, 2, 126. Καλεῖται δὲ τὸ " ἕτερον αὐτῶν, τῶν ἐρεβίνθων sc., εἶδος, κριός." [" Vide Athen. 54. ubi vide Nott. Quod si recte a Plin. redditum hoc vocab. est per Lat. Arietinus, videtur Κρῖος scriptum oportuisse, e Κρίῖος contractum: quo facilius etiam a nonnullis in Κρεῖος potuit mutari." Schw. Mss.] || Vocab. architecturæ, C Hes.: quo significatur Ornamentum quoddam instar tortilis pampini et clavicularum, s. capreolorum, in capitulis columnæ Corinthiæ et Ionicæ: Volutam et Helicem vocat Vitruv. VV. LL. Hesychio est μέρος τι τοῦ Κορινθίου κίονος. || Athenienses κριοὺς vocant τὰς τραχείας κόγχας, Hes. || Populus Atticæ, UNDE Κριόθεν, ET Κριῆθεν, Suid. [" * Κριῶθεν, Kuster. Aristoph. 192. Κριὸς, Diod. S. 1, 198. Wakef. S. Cr. 4, 18. Schneid. Scriptt. R. R. 3, 2. p. 25. Toup. Opusc. 1, 240. Navis genus, Fischer. ad Palæph. 75. Machina bellica, ad Diod. S. 1, 584. Ingratus, Valck. Phœn. p. 18. K. τὰ τροφεῖα, Jacobs. Anth. 6, 75. Κριοῦ μέτωπον, 10, 352. Κρίος, Ciceris species, Casaub. ad Athen. 110." Schæf. Mss. " Κριὸς, ὁ ἄρχων, παρὰ τὸ κρίνειν, ex Artemid. Meursius ad Lycophr. 227." Gataker. Mss.]

Κριοδόχη, s. Κριοδόκη, Arietaria machina ipsum arietem sustinens, Athen. in l. de Machin. Ἵστα δὲ καὶ κριοδόχην ἐπ' αὐτὴν, ἐφ' ἧς καὶ κύλινδρον ἐπετίθει, δι' οὗ προωθούμενος ὁ κριὸς δι' ἀντισπάστων ἐνήργει τὴν D χρείαν· ἐβύρσουν δὲ καὶ ταύτην ὁμοίως τοῖς πύργοις. Unde Vitr. l. c. Constituebatur autem in ea, arietaria machina, in qua collocabatur torus perfectus in torno, in quo insuper constitutus aries, trudentum ductionibus et reductionibus efficiebat magnos operis effectus; tegebatur autem is coriis crudis quemadmodum turris. Aliud exemplum cum ejusd. Vitruv. interpr. habes in Θωράκιον. [" Ad Diod. S. 1, 682." Schæf. Mss.] Κριοειδὴς, Arietis formam habens, Qui arietinam formam habet, Arieti similis, vide Κριός. [* Κριώδης, Gl. Arietarius. * " Κριόθεος, Diosc. Notha 456." Boiss. Mss.] Κριοκοπέω, Ariete pulso, tundo, percutio, Arieto, Polyb. 1, (42, 9.) Καὶ παρεκτείνοντες τῶν ἔργων τὰς κατασκευὰς, τέλος ἐξ πύργους τοὺς συνεχεῖς τῶν προειρημένων κατέβαλον, τοὺς δὲ λοιποὺς πάντας ἅμα κριοκοπεῖν ἐνεχείρησαν, Ariete quatiendo subruere. [" Appian. 1, 692." Wakef. Mss. " Const. Manass. Chron. p. 84. var. lect." Boiss. Mss. * Κριοκρούω, Cyrill. Alex. de Exitu Animæ p. 416. Schneidero ex analogia leg. videtur

* Κριοκρουστέω, * Κριομαχέω, Gl. Arieto, Mathem. Vett. p. 38.] Κριομαχία, Arietum pugna, Satyra Varr. ap. Gell. [* Κριόμορφος, Schol. Par. ad Apoll. Rh. 1, 256.] Κριόμυξος, Arietis instar mucosus, κορύζης μεστὸς τὴν ῥῖνα, Lucian. (2, 227.) Est autem valde pituitosum illud animal. Gal. Meth. 6. Θεσσαλὸς δὲ ἅμα τοῖς ἑαυτοῦ σοφισταῖς ἐφ' ὑψηλοῦ θρόνου καθήμενος, ἐν κρ. ἀνδράσιν, ὡς ὁ Κερκιδᾶς φησὶν, εὐδοκιμήσει. [* Κριομύξης, Theod. Prodr. Amar. p. 114. e conjectura Gaulm.: vulgo * Κρυομύξης.] Κριοπρόσωπος, Qui arietina facie est, Arietem facie sua repræsentans, Lucian. (1, 537.) Ἦν δ' ἐς τὴν Αἴγυπτον ἔλθῃς, τότε δὴ τότε ὄψει πολλὰ τὰ σεμνὰ, καὶ ὡς ἀληθῶς ἄξια τοῦ οὐρανοῦ, κρ. μὲν τὸν Δία, κυνοπρόσωπον δὲ τὸν βέλτιστον Ἑρμῆν. Cujus meminit et Herod. 2, [42. * Κριόπρωρος, Schol. Plat. Ruhnk. p. 141. "Villois. Anecd. Gr. 1, 262." Wakef. Mss. "Ad Diod. S. 1, 290." Schæf. Mss. *Κριόστασις, Mathem. Vett. p. 92.] Κριοφάγος, Arietum vorator, Deus quidam gentilitius, cui arietes immolabantur, θεός τις, ᾧ κριοὶ θύονται. Hes. [* "Κριοφόρος, Fischer. ad Palæph. 123. Diod. S. 2, 442. 472. ad Paus. 362." Schæf. Mss.]

[* "Ἀντικριὸς, Aries, bellica machina, alii arieti oppositus, Æneas Comm. Poliorc. c. 32." Seager. Mss.]

[* Κριηδὸν, Aristoph. Λ. 309.]

[* Κριανὸς, Basil. Opp. 1, 55. cf. Ζυγιανός.]

Κρίδιον, Parvus aries, ὁ μικρὸς κριὸς, Hes.

[* Κρίωμα, Ornamentum in capitulis columnarum, Aqu. Ezech. 40, 14. cf. Schleusn. Lex. V. T.]

"Κορύπτω, Cornibus peto s. impeto: vel Cornu "ferio: κερατίζω: veluti cum arietes συντρέχοντες "ἀλλήλοις τὰς κορυφὰς συμπλήττουσι. Theocr. 3, (5.) "Τὸν Λιβυκὸν κνάκωνα φυλάττεο, μή τι κορύψῃ:" [τν κορύξῃ Kiessl.] "Unde Virgil. Occursare capro, "cornu ferit ille, caveto. || Rursum Κορύπτω afferA "tur pro Caput jacto: quo modo accipi potest in "loco Strab. in Κορύβας allato. Infra κυρίττω." [Gl. Arieto, Cornu peto. Tzetz. ad Lycophr. 558. Εἰώθασιν οἱ κριοὶ ἐν τῷ μάχεσθαι τοῖς κέρασιν ἀλλήλους πλήττειν· τουτο δ' ἐστὶ κυρίως τὸ κορύπτειν. "Κορύπτω, * Κορύττω, Thom. M. 311. Jacobs. Anth. 9, 197. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 69. ad Röv. xlii. ad Mœr. 230. 279. * Κορύπτης, ibid." Schæf. Mss. Hephæstion 44. Vannus Crit. Dorvill. p. 457.] "ΗΙΝC "Κορυπτίλος dicitur ὁ τοῖς κέρασι πλήττων, Qui cor"nibus impetit s. ferit, Petulcus. Theocr. 5, (147.) "Οὗτος ὁ λευκίτας ὁ κορυπτίλος, αἴ τιν' ὀχευσεῖς Τᾶν "αἰγᾶν, φλασῶ τυ." [Gl. Cornupeta.] "Hes. ΗΑΒΕΤ "Κορυπτόλης, expositum itidem κερατιστής: afferens "ET Κορυπτόληπτον pro κερατιστήν." [Cf. Arnald. Lectt. Gr. 12. p. 85. "Valck. ad Röv. p. xlii. ad Mœr. 230. 279. Pierson. Præf. 31. * Κορύττιλος, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 69." Schæf. Mss. * Κορυπτιάω, Aristoph. Ἱππ. 1341. sic legunt nonnulli pro κερουτιάω.] "Ἐγκορύπτω, Obarieto, s. Arietis "modo impeto cornibus." [Lycophr. 558.] "Κο"ρύγγειν, Hesychio κερατίζειν, Cornibus ferire, κο"ρύπτειν."

"Κυρίζειν, SIVE Κυρίσσειν, Hesychio est κέρασι "μάχεσθαι, Cornibus pugnare, Concurrere cornibus. "Idem affert Κυρίζεσθε pro τρίβεσθε, Conterimini s. "Conteritis vos." [* Ἐπικυρίζω, Theophr. Fr. 5, 34. Ἡι γὰρ ἂν ἐπικυρίσῃ τὸ πνεῦμα, ubi Schn. dedit ἐπιβρίσῃ.] "Κυρίσσω, SIVE Κυρίττω, i. q. κυρίζω, Cor"nibus ferio, s. Capite occurso aut ferio: Hesychio "κερατίζω, τῇ κεφαλῇ πλήττω, τύπτω μετὰ τῆς κεφα"λῆς: necnon generalius πλήττω. Longin. e Plat. de "Rep. 9. Ἕνεκα τῆς τούτων πλεονεξίας λακτίζοντες καὶ "κυρίττοντες ἀλλήλους σιδηροῖς κέρασι καὶ ὁπλαῖς, ἀπο"κτινύουσι δι' ἀπληστίαν: de hominibus pecorum more "lascivientibus et insolescentibus." [Ὁ ταῦρος ἔοικε κυρίζειν, Hephæst. 44. "Koen. Præf. ad Greg. Cor. 21. ad 291. Brunck. ad Æsch. Pers. 960. ad Mœr. 230. Thom. M. 560. * Κυρίπτω, ad Mœr. 230. * Κύριξις, ibid." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 16, 20.] "Rursum "ap. Hes. LEGITUR Κυρίττολος, expositum * κορύ"πτης, πλήκτης, Petulcus, Petulante cornu impetens: "qui supra κορυπτόλης et κορυπτίλος." [* "Κυρίτ-

A τιλος, Valck. ad Röv. p. xlii. ad Mœr. 230." Schæf. Mss.] "Διακυρίττεσθαι, proprie dicuntur arietes "inter se dimicantes: metaphorice autem h. v. si"gnif. ἀντιμάχεσθαι, teste Hes." [Synes. Calv. 77.] "Σκυρίπτω affertur pro Κυρίττω." "Κυῤῥάσσειν, He"sychio τοῖς κέρασιν ἐπιτυχεῖν κρούσαντα, Cornibus "ferire: quod supra κυρίζειν s. κυρίττειν."

"Κυρηβασία, dicitur ἡ διὰ κεράτων μάχη, ἥπερ ἐν "τοῖς ἀλόγοις ζώοις γίνεται, sive ἡ πλῆξις των τρά"γων, iuquit Suidas, afferens et VERB. Κυρηβάσαι "ex Aristoph. (Ἱππ. 272.) Εἰ δ' ἐκκλίνει" [Ἦν δ' ὑπεκκλίνῃ] "γε, δευρὶ πρὸς σκέλος κυρηβάσει, exponens"que πρὸς τὸ σκέλος μαχεῖται, ἐὰν ὑποσταλῇ καὶ φύγῃ: "ut κυρηβάσαι πρὸς τὸ σκέλος sit Occursare et pugnare "cruri non secus ac aries arieti vel alii occurrit. "Hes. hæc per ι scribit in secunda syllaba." [" Ilgen. Hymn. 602." Schæf. Mss.] "Κυριβάζεσθαι, "Convitiis pugnare, Altercari: Hesychio λοιδορεῖ"σθαι et διαμάχεσθαι: afferenti itidem κυριβάσασθε "pro διαμαχέσασθε." [" Kuster. V. M. 69." Schæf. B Mss.] "Dicit autem hæc esse translata ἀπὸ τῶν "κριων καὶ τῶν τράγων: a quibus et τὸ κυρίσσειν. "Affert etiam Κυριβάτης ET Κύριβος" [Κυρηβάτης et Κύρηβος Schn. Lex.] "pro ὁ ἀσελγὴς ἐν τῷ λοιδο"ρεῖν, Insolens et improbus in convitiando, s. La"scive convitiis impetens ut aries hircusve petulcus "cornibus." [Κυῤῥιβάζεσθαι, Photio λοιδορεῖσθαι, διασύρεσθαι.]

ΚΡΟΚΗ, ἡ, Trama, Subtegmen, Id quod stamini inseritur s. intexitur, Aristot. de Araneo, Ὑφαίνει πρῶτον διατείνας πρὸς τὰ πέρατα πανταχόθεν, εἶτα στημονίζεται ἀπὸ τοῦ μέσου· ἐπὶ δὲ τούτοις ὥσπερ κρόκας ἐμβάλλει: Plin. Texere a medio incipit, circinato orbe subtegmina annectens. Theophyl. Ep. 20. Ἡ δὲ τὴν κρόκην ἀπέῤῥιψε, καὶ τῆς ἱστουργίας εὐθὺς ἐξανίσταται, Aristoph. Σφ. (1144.). Ἐν Ἐκβατάνοισι γίγνεται κρόκης χόλιξ; An texitur Ecbatanis villosa vestis? s. Omasum bovis, quod villosum est? Scholiastæ ibi κρόκη est ἡ * ῥοδάνη καὶ κροκύφαντος, quoC niam sc. διὰ κρόκης ὑφαίνεται. Plura exempla reperies supra in Στήμων. || Hesychio "itidemque Sui"dæ" est πέμματος εἶδος, ἢ * ῥοδάνη. || Κρόκαι dicuntur etiam αἱ αἰγιαλίτιδες ἄμμοι, Arena litorea, Eust. αἱ παραθαλάσσιοι ψῆφοι, Calculi s. Lapilli litorei aut marini, Hes.: Cæl. Rhodig. 15, 21. Calculi frequenti motu in maris litore rotundati, quos Latini Umbilicos vocant, ut est ap. Cic. de Orat. 2. a Græcis, ut nos commonuit Aristot. in Mechan. Quæst. appellantur κρόκαι. Quærit enim quid sit, quod in litoribus e lapidibus aut testis gravioribus fiant, quæ vocantur κρόκαι? Verba Aristot. sunt, Διὰ τί περὶ τοὺς αἰγιαλοὺς αἱ καλούμεναι κρόκαι στρογγύλαι εἰσὶν ἐκ μακρῶν τῶν λίθων καὶ ὀστράκων τὸ ἐξ ὑπαρχῆς ὄντων; || Litus, αἰγιαλὸς, Etym. Schol. Lycophr. Ceterum κρόκη Tramam significans, formatet irregularem ACCUS. Κρόκα, quasi a nom. Κρόξ. Hesiod. Ἔργ. (2, 156.) Στήμονι δ' ἐν παύρῳ πολλὴν κρόκα μηρύσασθαι, In pauco stamine multam tramam intexilo. "Κρὸξ Hesychio est κρόκος, Crocus."
D [" Κρόκη, Jacobs. Anth. 8, 133. 294. ad Lucian 1, 689. Heyn. Hom. 4, 290. Ruhnk. Ep. Cr. 180. Bergler. Alciphr. 27. 363. Toup. Opusc. 1, 259. 480. Koen. ad Greg. Cor. 35. ad ll. Ψ. 762. Cornar. Ecl. p. 36. Bernard. ad Theoph. 1, 99. ad Lucian. 1, 514. Κρόκα, accus., Heyn. Hom. 5, 57. 6, 223. 8, 120. 512. Voss Myth. Br. 1, 125. Bergler. Alciphr. 363. Κρὸξ, Jacobs. Anth. 8, 294. Heyn. Hom. 6, 223." Schæf. Mss. Κρόκη, Lycophr. 107. 193. 874. Herod. 2, 35.]

Κροκοδίλη, Philyllio τὸ κάταγμα, teste J. Poll. (7, 29.) Est autem κάταγμα Filum s. Stamen, quod nendo deducitur e colo. Hesychio AUTEM Κροκόδειλος est etiam τύλη Culcitra: nisi aliquis τύλην et κνάφαλα idem esse vellet, Tomentum s. Lanæ floccos, quibus culcitræ farciuntur. [* Κροκονητικὴ, ἡ, Ars nendi subtemen s. tramam, cui opp. στημονητική: quia subtemen subtilius, stamen crassius, Plato Politico p. 282.] Κροκύφαντος, ὁ, ἡ, Peplus, Velum e trama textum. In nostro Lex. vet. Κροκύφαντος, ὅτι διὰ

κρόκης ὑφαίνεται· οἱ δὲ Ἀττικοὶ κεκρύφαλον αὐτὸ καλουσιν, ὅτι κρύπτει τὸν φαλὸν, ὁ ἐστιν ἐξοχὴ τῆς κεφαλῆς. De eod. sic Eust. Κεκρύφαλος δέ, φασὶ, κόσμος τις περὶ κεφαλὴν καὶ αὐτὸς, λεγόμενος κροκύφαντος. Vide et Κρόκη. [*" Κροκυφαντον, ἐκ νεύρων, φλεβίων, ἀρτηριῶν πλεγμάτιον, M. Anton. 2, 2." Gataker. Mss. " Heyn. Hom. 8, 343. Jacobs. Anth. 8, 294. ad Il. X. 469." Schæf. Mss. Chirurg. Vett. 183. Schleusn. Lex. V. T. et in Addendis P. 3.]

Κροκίζω, Texo, Neo, Tramo, ut Valla ap. Herod. vertisse dicitur. [* Κροκισμὸς, Tela, Schol. Soph. Œd. C. 488.]

Κροκὶς, ίδος, ἡ, Subtegmen, Epigr. ἐπὶ κροκίδων πορφυρέων, In purpureis subtegminibus, i. e. pannis, VV. LL. Sed rectius sequenti signif. accipitur pro Filo s. Tomento. ‖ Floccus s. Filum in veste extans s. prominens, [" Herod. 3, 8. Λαβών ἐκ τοῦ ἱματίου κροκύδα." Schw. Mss.] i. q. κνάφαλον et τύλη: quanquam τύλη frequentius accipitur pro Ipsa Culcitra, quæ e floccis s. tomentis lanæ conficitur. Plut. Sylla (35.) p. 156. de Valeria, Περὶ τὸν Σύλλαν ἐξόπισθεν παραπορευομένη, τὴν τε χεῖρα πρὸς αὐτὸν ἀπηρείσατο, καὶ κροκίδα τοῦ ἱματίου σπάσασα, παρῆλθεν ἐπὶ τὴν ἑαυτῆς χώραν, Filum e veste evellens, Theophr. in Charact. de Adul. (2.) Ἀπὸ του ἱματίου ἀφελεῖν κροκίδα, καὶ ἐάν τι πρὸς τὸ τρίχωμα της κεφαλῆς ἀπὸ πνεύματος προσενεχθῇ ἄχυρον, καρφολογῆσαι, Lucian. (3, 380.) Ἀπέκειρε γὰρ ἐν τῷ γναφείῳ καθήμενος, ὁπόσον περιττὸν τοῖς ἱματίοις τῶν κροκίδων ἐπανθεῖ. Κροκὶς, inquit Gorr., Tomentum, Floccus s. Hapsus lanæ, quo medicamenta excipiuntur. Apud Aet. 3. dicitur medicamenti genus πρόσθετον, quod tomento exceptum ano inditur vice glandis. Hæc ille. ‖ Crocidem herbam quandam Apollodorus ap. Plin. nominat, cujus tactu phalangia morerentur: quæ an a κρόκος potius denominata sit, ambiguum est. [" Ad Ammon. 128. Bernard. ad Theoph. 1, 99. ad Herod. 196. Aristoph. Fr. 284. Jacobs. Anth. 8, 312." Schæf. Mss.] Ceterum notandum est, plerisque in ll. SCRIBI Κροκὺς, υδος, Hippocr. Prognost. de manuum latione, Ὁκόσοισιν ἐν πυρετοῖσιν ὀξέσιν ἢ περιπλευμονίῃσιν, ἢ ἐν φρενίτισι ἢ ἐν κεφαλαλγίῃσι πρὸ τοῦ προσώπου φερομένας καὶ θηρευούσας διὰ κενῆς, καὶ ἀποκαρφολογούσας καὶ κροκύδας ἀπὸ τῶν ἱματίων ἀποτιλλούσας καὶ ἀπὸ του τοίχου ἄχυρα ἀποσπώσας, πάσας εἶναι κακὰς καὶ θανατώδεας. Unde Cels. 2, 6. Aut si manibus quis in febre et acuto morbo vel iusania, pulmonisve dolore vel capitis, in veste floccos legit, fimbriasve diducit, vel in adjuncto pariete, si qua minuta eminent, carpit (mors denuntiatur.) Herod. 3, (8.) docens quibus ritibus Arabes fidem dent, Λαβών ἐκ τοῦ ἱματίου ἑκατέρου κροκύδα, ἀλείφει τῷ αἵματι ἐν μέσῳ κειμένους λίθους ἑπτά. Sic enim ibi scribunt antiqui libri; at vulg. Edd. habent κροκύην a NOM. Κροκύη. Quem l. J. Poll. (7, 63.) citans, legensque κρόκυν, dicit esse μέρος ἐσθῆτος, Partem vestis, quam Laciniam nonnulli esse suspicantur. Sed quin pro Floccis vestis ibi κροκὺς accipiatur, non video quid obstet. Diosc. 2. de lana combusta, Τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον καὶ κροκύδες καίονται θαλασσίας πορφύρας, Flocci s. Tomenta lanæ purpura marina tinctæ. Crito ap. Gal. 3 de Loc. Aff. Ἐντίθει κροκύδα κογχυλίου, Tomentum lanæ purpura infectæ. Pro quo P. Ægin. dicit, λινοῦν ἀπὸ πορφύρας θαλαττίας, Filum lanæ purpura marina imbutæ: et Aet. πτύγμα πορφύρας ἐρίου: quam Plin. vocat Lanam conchylio infectam, Marc. Empir. Lanam conchyliatam. P. Ægin. Περιπλασσέσθω δὲ ἡ περιδεσμείσθω κροκύδι στερεᾷ ἡ βάλανος, καὶ ἡ ἀρχὴ τῆς κροκύδος ἔξω δι' ἕδρας ἱπολαμβανέσθω, ἵνα μετὰ τὴν αὐτάρκη κάθαρσιν ἐξῇ κομίσασθαι τὴν βάλανον, de helleborismo. ‖ Hesychio ἡ ἐχίδνιος βοτάνη. [" Bernard. ad Theoph. 1, 99. ad Herod. 196. ad Ammon. 7. Huschk. Anal. 236. Jacobs. Anth. 8, 312. Aristoph. Fr. 282. Porson. Hec. p. xli. Ed. 2." Schæf. Mss.] Κροκύλεγμος, Floccorum lectio, i. q. κροκιδισμός: Hesychio enim κροκύλεγμος est τὸ κολακευτικῶς τὰς κροκύδας ἀπολέγειν τῶν ἱματίων: de qua re in Κροκίς.

Κροκιδίζω s. Κροκυδίζω, Floccos lego. Κροκιδίζειν, inquit Gorr., verbum est ab omnibus Medicis de phreniticis dici solitum. Significat autem Tomentum legere et evellere subtegmina, sicut καρφολογεῖν Evellere festucas, Gal. Comm. 1. εἰς τὸ Προγν. P. Ægin. de phreniticis, Καὶ κροκυδίζουσι καὶ καρφολογοῦσι καὶ πυρέττουσιν ὀξέως, Floccos s. Fila legunt. Alex. Trall. (1. p. 44.) itidem de phreniticis, Συμβαίνει ἐν τῇ φρενίτιδι κροκιδίζειν καὶ καρφολογεῖν. Dicitur etiam de adulatoribus floccos pilosque e veste legentibus, quos Theophr. quoque paulo ante dicit ἀπὸ τοῦ ἱματίου ἀφελεῖν κροκίδα. In h. autem l., quem J. Poll. (7, 29.) citat, Κροκοδίζουσαν αὐτὴν κατέλαβον, exponens ἐκλέγουσαν τὸ τραχὺ, dubium an reponendum κροκυδίζουσαν s. κροκιδίζουσαν, an vero κροκοδιλίζουσαν, nam post κροκοδίλη h. l. affert, an potius aliquid aliud. [" Jacobs. Anth. 8, 312. ad Timæi Lex. 153. ad Herod. 196." Schæf. Mss.] Κροκιδισμὸς, Floccorum s. Filorum lectio, Colum. Lapidum lectio: κροκιδισμὸς et καρφολογία ap. Gal. sunt signa phrenitidis. Tribuitur etiam adulatoribus, ut paulo ante dictum est. [" Bernard. ad Theoph. 1, 98." Schæf. Mss.]

[* Κροκιδολογέω, s. * Κροκυδολογέω, i. q. κροκιδίζω, Hippocr. 1, 841. Lind., s. 7. p. 313. Foes.]

¶ Κροκάλη, Calculus s. Arena litoralis, Eust. Τὰς κρόκας, ὅ ἐστι τὰς αἰγιαλίτιδας ἄμμους, αἳ λέγονται καὶ κροκάλαι, Epigr. παρὰ κροκάλῃσι θαλάσσης, ubi exp. Apud litora, sicut et κρόκαι supra. Sed et Suidæ κροκάλη est ὁ αἰγιαλός. Et Hesychio κροκάλαι, ψῆφοι, ἀκταὶ, ἄμμος. AT Κρόκαλον, Eid. est τὸ πανοῦργον παιδίον. Etymologistæ autem κρόκαλα sunt etiam αἱ ψῆφοι τῶν ποταμῶν, ut κρόκαι et κροκάλαι. " Κρω- " καλέον, Eid. est παιδίον πανουργον." [" Κροκάλη, ad Charit. 643. Musgr. Iph. A. 211. Jacobs. Anth. 6, 430. 8, 133. 274. 9, 72. 12, 120. Huschk. Anal. 135. Ruhnk. Ep. Cr. 271. Toup. Opusc. 2, 104. 137. Idem ap. Warton. ad Theocr. 2. p. 247. Κρόκαλον, ibid. * Κροκαλὸς, Jacobs. Anth. 8, 274. 9, 116." Schæf. Mss.] Εὐκρόκαλος, ὁ, ἡ, Pulcram in litore arenam habens, In cujus litore pulcri calculi sunt: ἠϊὼν, [Nonn. Jo. 255, 8.] θάλασσα ap. Nonn. ead. signif.: nisi aliquis malit exponere Pulcrum litus habens. [* Πολυκρόκαλος, Etym. Havn. v. Κρόκαλα, πολυκροκάλοιο παρ' ἀνδήροισι Νεμείης.]

AT VERO Κρόκος, ὁ, s. Κρόκον, τὸ, Crocus, Crocum; nam et Lat. utroque genere utuntur, Il. Ξ. (347.) Τοῖσι δ' ὑπὸ χθὼν δῖα φύεν νεοθηλέα ποίην, Λωτόν θ' ἑρσήεντα, ἰδὲ κρόκον, ἠδ' ὑάκινθον, Chæremon ap. Athen. (608.) Κρόκον θ', ὃς ἡλιῶδες εἰς ὑφάσματα Πέπλων σκιᾶς εἴδωλον εἰσομόργνυται, Aristot. ap. Eund. (464.) Αἱ Ῥοδιακαὶ χυτρίδες γίνονται σμύρνης, σχοίνου ἄνθους, κρόκου, βαλσάμου, ἀμώμου, κινναμώμου, συνεψηθέντων, Callim. Hymno in Apoll. (81.) Ἄνθεα μὲν φορέουσιν ἐν εἴαρι, τόσσα περ ὧραι Ποικίλ' ἀγινεῦσι ζεφύρου πνείοντος ἐέρσην, Χείματι δὲ κρόκον ἡδύν: qui l. Scholiastæ occasionem dedit etymon huic vocabulo quærendi, sc. παρὰ τὸ ἐν κρύει θάλλεσθαι: quemadmodum et Plin. scribit eum virere bruma et colligi. Croco libros quoque tingi solitos testatur Lucian. Est autem Crocus s. Crocum, Herba foliata pæne in capillamenti exilitatem, cauliculo angusto et brevi, florem producente cærulei calycis, in quo flammea croci stamina, radice bulbosa copiosaque et vivaci. Vulgus Mauritanos imitati Saffranum vocant. Gorr. Vide Plin. 21, 6. Theophr. H. Pl. 6, 6, (10.) ‖ Κρόκον dicitur etiam Ovi luteum s. vitellus, ὁ λέκυθος, Alex. Trall. Λεάνας σὺν κρόκῳ ὠῶν. Pro quo Athen. 9. dicit τὰ χρυσᾶ τῶν ὠῶν, et alibi ὠῶν πυρρά. [Κρ. ὠοῦ, Galeni Eupor. 457, 8. Bas. " Theoph. Nonn. c. 11. 70." Boiss. Mss.] ‖ Avena, Genus frumentaceum, Theophr. H. Pl. 8. VV. LL. ‖ Juvenis quidam, propter cujus amorem Smilax virgo in fruticem ejus nominis mutata fuit, Plin. e poëtarum fabulis. [" Wakef. Ion. 907. Jacobs. Anth. 8, 78. 11, 349. ad Meleagr. p. 5. ad Lucian. 1, 238. 280. Ruhnk. ad H. in Cer. 428. Mitsch. 164. * Κρόκος, τὸ, ad Mœr. 210." Schæf. Mss. * Κρόκος, ἡ, Strabo 14. p. 686. Schneidero susp. * Κροκόβαπτος, ὁ, ἡ, Æsch. Pers. 662.] Κροκοβαφὴς, Croco tinctus, [Æsch. Ag. 1130. * Κροκοβαφία, Philostr. V. Apoll. 4. p. 159. " Ruhnk. ad

Vell. 346." Schæf. Mss.] Κροκόδειλος, ὁ, Crocodilus, quasi Crocum formidans: Nomen quadrupedis mali et terra pariter ac mari infesti; ac terrestrem quidem crocodilum dictum volunt παρὰ τὸ φοβεῖσθαι τὸν κρόκον, unde et apiarii crocum alvearibus apponunt, quo conspecto fugit: marinum autem, παρὰ τὸ τὰς κρόκας φοβεῖσθαι, i. e. αἰγιαλούς, Litora, ut in nostro vet. Lex. scribitur. Sic et Eust. Ὁ χερσαῖος κροκόδειλος, ὃς κρόκον δεδιώς, δι' αὐτοῦ ἀποσοβεῖται των σίμβλων, ὡς φασιν οἱ εἰδότες· ἔτι δὲ καὶ ὁ ἔνυδρος κροκόδειλος, τὰς κρόκας δειλιῶν αὐτὸς, ὅ ἐστι τὰς αἰγιαλίτιδας ἄμμους. De eo multa Aristot., Ælian. Plin. Herod. ‖ Κροκόδειλοι dicuntur etiam Quæstiones crocodilinæ et ἄποροι, Bud., qui e Luciano (1, 332.) citat, Ληροῦσι καὶ περὶ τῶν ὅλων ἐρίζουσι, καὶ κέρατα φύουσιν ἀλλήλοις, καὶ κροκοδείλους ποιοῦσι, καὶ τοιαῦτα ἄπορα ἐρωτᾷν διδάσκουσι. ["Ionum sermone proprie Lacertus s. Lacerta terrestris. Idem autem nomen Iones, Herod. 3, 69. ob formæ similitudinem, bestiæ Niloticæ dedere, quæ ab Ægyptiis Champsa appellatur." Schw. Mss. "Schneid. ad Aristot. H. A. 1. p. lxviii. ad Herod. 137. 300. 366. ad Diod. S. 1, 41. 100. 176. Lucian. Dial. p. 31. 43." Schæf. Mss.] Sic Κροκοδειλτὶς, quoque in VV. LL. exp. Quæstio sophistarum ludicra, κροκόδειλος. Quintil. 1, 10. vocat Ambiguitates crocodilinas. Vide et Κέρατα. At Κροκοδείλιον, τὸ, Herba est chamæleontis nigri figura, radice longa, aliquatenus lata, gustu nasturtii, aspero, semine rotundo, clypeoli forma, duplici, Gorr., dicens a Gal. (de Comp. Med. sec. Loc. 2.) et Aetio appellari etiam κροκοδειλιάδα: [Alex. Trall. 12. p. 234.] de qua Plin. 27, 8. qui 28, 8. meminit et cujusdam crocodileæ, de crocodilo terrestri loquens, Odoratissimis floribus vivit: ob id intestina ejus diligenter exquiruntur jucundo nidore facta: Crocodileam vocant, oculorum vitiis utilissimam cum porri succo inunctis, et contra suffusiones vel caligines. ‖ Quibusdam τὸ δίψακον, Diosc. (3, 12.) ap. Gorr. [* Κροκοδειλέα, Galen. Simpl. 10, 29. * Κροκοδείλινος, Clem. Alex. Strom. 5. p. 651, 11. Quinctil. 1, 10, 5. * Κροκοδειλίτης, Diog. L. 2, 208. * Κροκοδειλοπολίτης, Steph. Byz. 481.] At Κροκύδειλος s. κροκυδειλὸς, accentu in ult. est μικρὸν ζωύφιον ap. Hipponact. teste Eust. Ceterum pro κροκόδειλος, facta literarum enallage dicitur etiam Κρεκύδειλος, Etym. Item et Κερκύδειλος in VV. LL. ex eod. Etym. Κροκοειδὴς, Croco s. Croceo colori similis. [Schol. Pind. N. 1, 58. "Schol. Theocr. 1, 30." Wakef. Mss.] Κροκοείμων, Croceo amictu indutus. ["Schol. Il. Θ. 1." Wakef. Mss.] Κροκόμαγμα, Retrimentum crocini unguenti. Sic autem dicitur, quod expressis unguenti crocini odoramentis et in formas digestis paretur: μάγματα enim appellantur Quæ expressa aliqua materia supersunt crassa, fæculenta et lignosa. Ad differentiam autem additur materiæ nomen, ut κροκόμαγμα, ῥοδόμαγμα: inquit Gorr., ap. quem differentias et usum eorum reperies. Plin. 21, 20. de croci usu in medicina, Collyrio uni etiam nomen dedit: ex eo quoque expresso unguento crocino, quod Crocomagma appellant. Diosc. 1, 26. Τὸ δὲ κρ. γίνεται ἐκ τοῦ κροκίνου μύρου, τῶν ἀρωμάτων ἐκπιεσθέντων καὶ ἀναπλασθέντων. [* "Κροκομέριον, Diosc. Notha 471." Boiss. Mss. * Κροκύμηλον, Alex. Trall. 12. p. 240.] Κροκόπεπλος, Croceum peplum s. vestem habens: ita dicitur aurora in crepusculo: paulo post vero, superante die, ῥοδοδάκτυλος appellatur. Hesiod. Θ. (273. 358.) κροκόπεπλος, κροκοειδῆ ἱμάτια ἔχουσα. [Il. Ψ. 227. ἠὼς, Alcman Hephæstionis p. 39. Μοῦσαι. * "Κροκόχρως, Nicet. Eugen. 7, 1." Boiss. Mss. * "Ἐπίκροκον, τὸ, ad Hesych. 1, 1363, 16." Dahler. Mss. * "Μελάγκροκος, Æsch. S. c. Th. 863. * Φοινικόκροκος, Pind. Ὀ. 6, 66.]

Κροκώδης, Croceus, Crocum referens, Diosc. 1, 26. de crocomagmate loquens, Κροκῶδες τὴν χρόαν. Et κρ. κολούριον, Croceum collyrium, Plinio Crocinum collyrium: cujus triplicis mentionem facit Gal. de Loc. Aff. 4. Πακκιανοῦ, Παιδικοῦ, Λεονταρίου· Item κρ. πεσσὸς, qui describitur a Paulo 7, 24. τροχίσκος, cujus compositio habetur ap. Paul. et Aët. ["Planud. Ovid. Met. 13, 351." Boiss. Mss. Plato Politico §. 46.] Κροκόεις, i. q. κροκώδης, Crocei coloris, Croceo colore imbutus, Theophr. H. Pl. 9, (15, 5.) Eur. Phœn. (1505.) Στολίδα κροκόεσσαν ἀνεῖσα τρυφᾶς Ἀγεμόνευμα νεκροῖσι πολύστονον, i. e. ἀφεῖσα τὴν ἀνθηρὰν στολὴν, τὴν ἁρμόζουσαν τῇ τρυφῇ, τὴν ἀπὸ κρόκου βεβαμμένην, Croco tinctam, Croceo colore imbutam: ut rectius ibi exp. Paulo post tamen alio sensu, τὴν ἐκ κρόκης στολὴν χαλάσασα, ὥστε γυμνὰ μεῖναι τὰ στήθη. Secundum quam exp. a κρόκη derivaretur. Phalæcus ap. Athen. (440.) Χρυσωτὸν κροκόεντα περιζώσασα χιτῶνα, Τόνδε Διωνύσῳ δῶρον ἔδωκε Κλεώ. ["Theocr. 1, 31. Valck. Phœn. p. 506. Musgr. p. 229. Iph. T. 1282. Toup. Add. in Theocr. 407. Jacobs. Anth. 7, 193. 232. 8, 235. Antip. Sid. 98. Kuster. Aristoph. 224. * Κρόκεος, Musgr. Tro. 856. Wakef. Ion. 907. Jacobs. Anth. 8, 94. 235. Eur. Hec. 468. (Pind. Π. 4, 412.) * Κροκήϊος, Hymn. in Cer. 178. ubi v. Ruhnk." Schæf. Mss. * Κρόκιος, Athen. 473. Artemid. 1, 77.] Κρόκινος, Croceus, Crocinus: κρόκινον ἄνθος, Flos croceus, Theophr. H. Pl. 1, (13, 1.) μύρον, Diosc. 1, 65. Crocinum unguentum Plinio, i. e., E croco paratum. Athen. 5. Ἠλείφοντο κροκίνῳ μύρῳ. ["Jacobs. Anth. 8, 78. 234. Valck. Callim. 188. 196." Schæf. Mss. * "Κρόκινον, τὸ, sc. μύρον, Unguentum e croco, Al. Prov. 7, 17. Διέῤῥαγα τὴν κοίτην μου κροκίνῳ, Aspersi cubile meum unguento crocino. Ita Cod. Vat. Sed Ald. Compl. et Alex. κρόκῳ habent. De eod. unguento Propertius El. 3, 10, 22. Et crocino nares myrrheus ungat onyx. Cf. Spanhemii Obss. in Callim. p. 70. 98." Schleusn. Lex. V. T.] Κρυκίας λίθος, Crocias lapis, quod colore croci sit, Plin. Crocian croci (colos appellavit.) [Plut. 7, 479.]

Κροκόω, Croco imbuo, tingo s. inficio. Apud Athen. (39.) Epigr. in Cratinum, Τοιγάρτοι στεφάνων δόμος ἔβρυεν, εἶχε δὲ κιττῶν [imo κιττῷ] Μέτωπον οἷα καὶ σὺ κεκροκωμένον, ubi fortassis intelligit Frontem croceis coronis redimitam; nam coronæ e croco ebrietatem mulcent, Plin. [Rectius cum Schw. intelliges, Habebat frontem crocea hedera redimitam. "Jacobs. Anth. 7, 193. 232. Huschk. Anal. 27. Toup. Add. in Theocr. p. 407. Kuhn. ad Paus. 116." Schæf. Mss. Phot. Κροκοῦν· οἱ μύσται ὥς φασι κρόκῃ τὴν δεξίαν χεῖρα καὶ τὸν πόδα ἀναδοῦνται· καὶ λέγεται τοῦτο κροκοῦν· οἱ δὲ ὅτι ἐνιότε κρόκῳ καθαίρονται. Anecd. Bekkeri p. 273.] Κροκωτὸς, Croco tinctus, imbutus, infectus, Croceo colore imbutus. Absolute plerumque capitur pro κροκωτὸς χιτὼν, πέπλος, aut tale quid, i. e. Vestis croceo colore imbuta: ut paulo ante κροκόεσσα στολὶς, et κροκόεις χιτών. In pretio enim erat croceus color ap. vett. mulieribus tamen et delicatioribus hominibus familiarior. Lucian. (2, 15.) loquens de Hercule Omphalæ servienti, Ἐκείνην μὲν τὸν λέοντα αὐτοῦ περιβεβλημένην, καὶ τὸ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ἔχουσαν, ὡς Ἡρακλέα δῆθεν οὖσαν, αὐτὸν δὲ ἐν κροκωτῷ καὶ πορφυρίδι ἔρια ξαίνοντα. Ubi vides Herculi muliebria vestimenta κρ. et πορφυρίδα tribui. Sed et ipse Hercules ap. Aristoph. B. (45.) Ἀλλ' οὐχ οἷός τ' εἴμ', inquit, ἀποσοβῆσαι τὸν γέλων Ὁρῶν λεοντῆν ἐπὶ κροκωτῷ κειμένην: nec enim leoninæ pelli, quæ Herculeos viros decet, convenit cum peplo croceo, qui mulierum proprius est: itaque in Prov. abiit Λεοντῆ ἐπὶ κροκωτῷ, Leonis exuvium super crocotam, de duobus, quæ copulantur inter se, cum alterum cum altero congruere nequeat. Quo sensu capi potest et illud, Γαλῇ κροκωτόν: nec enim feli crocota applicanda est. Erasm. scribit in eos dici, qui indigni honore aliquo afficiuntur: vult autem κροκωτὸν esse Vestis genus rotundæ ac fimbriatæ, qua divites matronæ utebantur. Latini Crocotam fem. gen. dicunt. Nonius, Crocota, crocei coloris vestis. Plaut. Aulul. Cum incedunt infectores crocotarii. Rursum Non. paulo ante, Caltulam et crocotulam, utrumque a generibus florum translatum, a calta et a croco. Plaut. Epidico, Intusiatam, patagiatam, caltulam ac crocotulam. Nevius Pedio, Mollicinam, crocotam, chirodotam, ricam. Athen. (519.) de equitibus Sybaritis, Ἐπόμπευον, ἔχοντες κροκωτοὺς ἐπὶ τοῖς θώραξι,

Tunicas croceas super thoraces induti: nota autem est Sybaritarum mollities: (155.) e Duride Samio de Polysperchonte duce quodam Macedone, Εἰ μεθυσθείη ἐνδυόμενον αὐτὸν κροκωτὸν, καὶ ὑποδούμενον σικυώνια, διατελεῖν ὀρχούμενον. [" Ex h. l. manifestum est ἔγκυκλον fuisse Vestimentum exterius, ἐπίβλημα, κροκωτὸν vero, iuterius, ἔνδυμα. Crocotam jam induerat Mnesilochus cui supra (v. 253.) dixit Agatho τὸν κροκωτὸν πρῶτον ἐνδύου λαβών. Vestimentorum omnium ultimum, quod aliis superinjiciebatur, erat ἔγκυκλον, Palla." Brunck. ad Aristoph. Θ. 261. "Jacobs. Anth. 7, 57. 251. Wakef. S. Cr. 4, 55. Kuster. Aristoph. 224. 237. Ruhnk. ad Vell. Paterc. 346. Musgr. ad Eurip. p. 229. Toup. Opusc. 2, 69, 97." Schæf. Mss.] Κροκωτοφόρος, ὁ, ἡ, Qui crocotam gestat, Crocota indutus, Plut. (9, 140.) Καθάπερ ἔνιοι τὸν Ἡρακλέα παίζοντες οὐκ εὖ γράφουσιν ἐν Ὀμφάλης κροκωτοφόρον, ἐνδιδόντα Λυδαῖς θεραπαινίσι ῥιπίζειν καὶ παραπλέκειν ἑαυτόν. [* Κροκωτοφορέω, Aristoph. Λ. 219. * Κροκώτιον, Ἐκκλ. 331. * Κροκωτίδιον, Λ. 47. * Κροκώτινος, Euseb. Præp. Evang. 9, 4.]

Κροκίζω, Croco similis sum, Crocum refero, repræsento s. imitor, Diosc. 4, 65. Ἔστι δὲ ὁ μὲν τοῦ γλαυκίου (χυλὸς) κροκίζων ἐν τῇ ἀνέσει, In dilutione croci colorem reddit, Ruell. [" Jacobs. Anth. 7, 232." Schæf. Mss.] Παρακροκίζω, Aliqua e parte crocum refero, Proxime ad croci colorem accedo, Crocum mentior, Plin. Luteam chrysocollam mentitur. Παρακροκίζειν τῇ χρόᾳ, Colorem croci imitari, e Diosc. 5, 137. [" Cattier. Gazoph. 84." Schæf. Mss.]

[* " Κροκάω, Wessel. ad Herod. 162. * Κρόκητος, ad Mœr. 270." Schæf. Mss.]

" ΚΡΟΝΟΣ, ὁ, Saturnus: dictus παρὰ τὸν χρόνον, " quod cum ipso tempore extiterit, vel potius ante " ipsum tempus, auctor ipse temporis: quo et Aristot. respexit in l. de Mundo, scribens, Jovem, τὸν " Δία, dici esse filium κρόνου καὶ χρόνου, utpote διήκοντα ἐξ αἰῶνος ἀτέρμονος εἰς ἕτερον αἰῶνα. Fingitur is a poetis τεκνοφάγος: quapropter proverbiali " joco ponitur pro Moroso sene, necnon pro malefico. Ita Heliodorus quidam cum ex astrologo coguovisset Saturni planetam sibi adversari, noctu " templum ingressus aureamque Saturni statuam furatus est, hæc addit verba, Τὶς πρῶτος κακοποιὸς ἐλήλυθε, πείρασον, Δέσποτα, καὶ γνώσῃ τίς τίνος ἐστὶ " Κρόνος, Et nosces uter alterius sit Saturnus. " Quoniam vero antiquissimus omnium deorum habitus fuit, et prisci mortales qui sub ejus regno " vixerunt, simplices fuisse prædicantur, ideo a Comicis usurpatur κρόνον vocabulum pro Bardo et " fatuo, s. Deliro sene. Aristoph. Σφ. (1480.) Καὶ " τοὺς τραγῳδοὺς φησιν ἀποδείξειν κρόνους Τὸν νοῦν, " Prædicat se ostensurum tragœdos esse bardos et " fatuos ut eos qui Saturni tempore vixerunt. Et " N. (929.) Οὐχὶ διδάξεις τοῦτον, κρόνος ὤν, Cum senex sis et delirus. Inde Κρόνιππος, Qui valde " stultus est, Vehementer delirus: nomine ἵππος epitaticam vim habente. Aristoph. N. (1070.) σὺ δ' " εἶ κρόνιππος. Et Κρονόληρος, Senex delirus: de " quo t. 2. c. 701. Necnon Κρονικὸς accipitur " pro Vetustate desipiens, Præ senio delirus et fatuus: s. Priscam fatuitatem redolens quæ sub " Saturno fuit. Aristoph. Πλ. (581.) ὦ κρονικαῖς " γνώμαις [Br. λήμαις] ὄντως λημῶντες τὰς φρένας ἄμφω. Sic Κρονίων ὄζειν ab eod. Comico N. (398.) " dicitur pro ἀρχαϊκῆς εὐηθείας, Priscam fatuitatem s. " stoliditatem redolere: ὦ μωρέ σν, inquit, καὶ κρονίων ὄζων, καὶ βεκκεσέληνε, Saturnia tempora et " priscam redolens stultitiam. Alioqui Κρονικὸς et " Κρόνιος sunt possessiva nomina a Κρόνος, significantia Saturnius: ut Κρόνιος ἀστὴρ, Saturnia stella, una e septem errantibus. Et Κρόνιος μήν, Saturnius mensis, Saturno sacer mensis. Ita autem " antiquitus fuit appellatus mensis qui postea ἑκατομβαιὼν a sacrificiis majoribus quæ eo mense fiebant quod esset initium anni. Sacra quæ in " honorem Neptuni peragebantur, dicuntur Κρόνια, Saturnalia: unde Κρονιάδες ἡμέραι, Saturnales dies, ap. Plut. Cicerone. Hes. ista κρόνια scri- " bit mense Hecatombæone agitari solita. Athen. " vero (639.) Romæ ταῖς τῶν κρονίων ἡμέραις vetere " more scribit ἑστιᾶσθαι τοὺς οἰκέτας ὑπὸ τῶν δεσποτῶν ἀναδεχομένων τὰς τῶν οἰκετῶν λειτουργίας: morem autem hunc eos a priscis Græcis esse mutuatos. Denique a Κρόνος sunt PATRONYM. Κρονίδης et Κρονίων, Saturni filius, Saturnius. Od. N, (25.) Ζηνὶ Κρονίδῃ: (Θ. 289.) παρὰ πατρὸς ἐρισθενέος Κρονίωνος. Sic Hesiod. Ἔργ. (1, 69.) ἐπίθοντο Διὶ Κρονίωνι ἄνακτι. Affertur κρονίων et pro Antiquus homo, ex Hes., qui κρονίωνας vocari scribit τοὺς παλαιοὺς ἀνθρώπους, veluti nepotes Saturni deorum omnium vetustissimi." [" Κρόνος, Jacobs. Anth. 9, 467. 474. 10, 197. 216. Valck. Diatr. 38. Senex, Mœr. 200. et n., ad Lucian. 1, 206. Fatuus, 233. 337. ad Diod. S. 1, 383. Κρόνου λύχνος, Toup. Opusc. 1, 505." Schæf. Mss. Plato Euthyd. c. 38. * Κρονοθήκη, Phrynichus Bekkeri p. 46. * Κρονότεκνος, Orph. H. in Cœlum 8. " Κρόνιππος, Toup. Opusc. 2, 238. Κρονικὸς, ad Charit. 748. Jacobs. Anth. 10, 140. ad Lucian. 2, 191. T. H. ad Dial. p. 30. 119. Heindorf. ad Plat. Lys. p. 9. ad Diod. S. 1, 383. Κρόνιος, 230. 383. ad Charit. 521. Musgr. Herc. F. 649. ad Lucian. 1, 232. Valck. Diatr. 38. Κρονία ἅλς, Gesner. Ind. Orph. Λόφος κρ., Jacobs. Anth. 7, 346. ad Diod. S. 2, 63. Κρόνια, Leonid. Alex. 18. Jacobs. Anth. 7, 211. 8, 295. ad Timæum Soph. p. 2. Bergler. Alciphr. 418. Κρονίων ὄζειν, Kuster. Aristoph. 57. Κρονίδης, ad Charit. 761. Neptunus, Jacobs. Anth. 9, 422. Κρονίων, ad Charit. 761. De gen., Clark. ad Il. A. 265. 397. 405. B. 403. * Κρονίδαρ, (Laconicum, Hesychio πολυετὴς,) ad Mœr. 200." Schæf. Mss.]

" ΚΡΟΣΣΟΣ, ὁ, Fimbria, Limbus: Extrema vestis " ora quæ eam circumquaque ambit: ut Hes. quoque κροσσοὺς esse dicit τὰ κάτω τῶν ἱματίων τὰ * ῥαμματώδη; et in Κρόσσαι paulo ante, τὰ κατώτατα τῶν " ἱματίων, Quæ imæ vestis oræ assuta sunt. J. Poll. " κροσσῶν nomine Villos intelligit qui vestimentis assui " solebant: scribit enim κράσπεδα dici τὰς τελευταίας " ὄχθας του ἱματίου, θυσσάνους vero τοὺς λεγομένους " κροσσούς: qui θύσσανοι sunt Villi quidam, ut supra " dixi: eo modo et Suidæ κροσσὸς est ὁ μαλλός: is " nimirum qui extremæ vesti assuitur." [Clem. Alex. 236. Cuperi Obss. 1, 19. " Wakef. Ion. 1443. Jacobs. Anth. 7, 251. T. H. ad Plutum p. 251. Heyn. Hom. 6, 319. Valck. Adoniaz. p. 369. Burm. ad Phædr. 108. Mit., Greg. Cor. 248." Schæf. Mss. * "" Ἄκροσσος, Fimbria carens, Athan. 1, 827." Kall. Mss.] " Δίκροσσος, Geminam s. Duplicem habens " fimbriam, Duas habens fimbrias: ut δίκροσσον περιβόλαιον ap. J. Poll. l. 7. Quidam interpr. Utrimque fimbriatus." [Schol. Aristoph. Πλ. 729. * Δικρόσσια, τὰ, Arrian. Peripl. p. 4. * " Πολύκροσσος, Tzetz. Chil. 10, 229. ζώνη." Elberling. Mss. * Κροσσίον, Gl. Peniculamentum. " Herodian. Epimer. 72. * Κρόσσιον, Diosc. Notha 471." Boiss. Mss.] " Κροσσόω, Ejusmodi fimbria villove prætexo s. circumdo. " Ε QUO Κροσσωτὸς χιτών, s. κροσσωτὸς simpliciter, " subaudito substantivo χιτών, Tunica fimbriata s. " villis prætexta." [" Wakef. Eum. 463. Jacobs. Anth. 7, 251. Porson. Hec. p. 64. Ed. 2. Heyn. Hom. 5, 668. Toup. Opusc. 2, 234." Schæf. Mss. Lycophr. 42.] " Ἀραρὼς, παρθένος δ' εἶναι δοκεῖ, Φορῶν κροσσωτοὺς καὶ γυναικείαν στολήν: ita enim scribere quosdam pro κροκωτοὺς, tradit J. Poll. Nec mirum esse debet unico hic tantum σ scriptum esse istud κροσωτοὺς, cum ap. Etym. quoque κροσὸς, κροσῶ, κροσωτὸς, unico itidem σ scripta legantur: utroque modo in Lex. meo vet.: quemadmodum κόσυμβος quoque et unico et duplici σ reperiri scriptum suo loco docui. || In Epigr. vero κροσσὸς esse dicitur " Vas balneatoriæ supellectilis ad affundendam aquam: quale Polluci est χύτλον et κατάχυτλον, " Alexandro Trall. σίτλα. Sed pro eo scribendum " est κρωσσὸς per ω in priore syllaba, ut infra docebo."

" ΚΡΟΣΣΑΙ, inquit Hes., quibusdam sunt κλίμακες ἄλλαι ἐπ' ἄλλαις, Scalæ scalis superpositæ: alii

" vero eo nomine accipiunt τὰς κεφαλίδας τῶν τειχῶν, A
" vel προμαχῶνας, vel στεφάνας τῶν πύργων, vel τὰ
" *κρηπιδώματα, quoniam κρασσοὺς etiamnum vocant
" τὰ κατώτατα τῶν ἱματίων. Et hæc expositio melior
" est: nam Homero nomen τῆς κλίμακος incognitum
" fuit, necdum ipsius ætate bellica instrumenta in
" usu esse cœperant. Hæc fere ille: Schol. tamen
" Homeri constanter pro Scalis accipit: ut Il. M.
" (258.) de Trojanis Græcorum muros invadentibus,
" Κρασσάων ἐπέβαινον ἀκαχμένα δούρατ' ἔχοντες: ex-
" ponens nimirum *ὑποτρόχων κλιμάκων πρὸς τειχομα-
" χίαν ἐπιτηδείων: alibi itidem scribens, κρόσσας
" vocari τὰς τειχομάχους κλίμακας, Scalas ad oppu-
" gnationem murorum accommodas. Sed cum Hes.
" potius κρασσῶν nomine intelligendas esse Pinnas
" murorum aut turrium, patet vel ex Il. M. (258.)
" Ῥήγνυσθαι μέγα τεῖχος Ἀχαιῶν πειρητιζον. Κρόσ-
" σας μὲν πύργων ἔρυον, καὶ ἔρειπον ἐπάλξεις. Ibi enim
" satis apertum est intelligi, Pinnas et propugnacula
" turrium a Trojanis esse convulsa: quamvis ille
" iterum exponat κλίμακας ἐπὶ τοὺς πύργους εἵλκον: B
" ut sensus sit, Trahebant scalas et muro admove-
" bant ut turres scanderent: sed parum recte.
" Insolens enim est dicere πύργων ἔρυον pro ἐπὶ
" πύργους εἵλκον. Itaque ii potius sequendi sunt
" qui ibi accipiunt τὰς ἐξοχὰς, τὰ ἐξέχοντα, s. τὰ
" *ἀποκρηπιδώματα: metaphora a vestibus, quarum
" τὰ ἄκρα nominantur κρασσοί. Quam expositionem
" secutus est Philoxenus et Orion, illam Aristarchus,
" teste Etym. Verum et ex Herodoto discimus non
" esse hic intelligendas Scalas murales, s. aptas con-
" scendendis muris aut turribus ab hoste admoveri
" solitas: sed eminentias quasdam et pinnas tur-
" rium certo interstitio in eis positas, et graduum
" formam repræsentantes: 2, (125.) p. 87. de py-
" ramide Cheopis, Ἐποιήθη δὲ ὧδε αὕτη ἡ πυραμὶς
" ἀναβαθμῶν τρόπον, τὰς μετεξέτεροι κρώσσας, Aldina
" etiam Editio per ω scriptum habet, οἱ δὲ βωμίδας
" ὀνομάζουσι. Quas κρόσσας s. κρώσσας rursum ἀνα-
" βαθμοὺς vocat paulo post, scribens, Χαμάθεν ἐπὶ
" τὸν πρῶτον στοῖχον τῶν ἀναβαθμῶν ἀείροντες. Et C
" mox, Ὅσοι γὰρ δὴ στοῖχοι ἦσαν τῶν ἀναβαθμῶν,
" τοσαῦται καὶ αἱ μηχαναὶ ἦσαν." [" Heyn. Hom. 6,
318. 340. 350. 527. ad Herod. 164." Schæf. Mss.]
" Πρόκροσσοι νῆες dicuntur αἱ ἐπάλληλοι, s. ἄλλαι ἐπ'
" ἄλλαις, Aliæ post alias s. super alias: ut cum con-
" tinua serie in procinctu stant. Il. Ξ. (34.) Τῷ ῥα
" προκρόσσας ἔρυσαν καὶ πλῆσαν ἀπάσης Ἠϊόνος στόμα
" μακρόν. Et Herod. (7, 188.) Ἄλλαι νέες προκρόσ-
" σαι. Idem ap. Suid. Προκρόσσαι ὡρμαίνοντο ἐς
" πόντον ἐπὶ πεντήκοντα νέας. At Agathocles Baby-
" lonius ap. Athen. (30.) de Pythargo Cyziceno
" tyrannice patriæ imperanti, Οἱ Κυζικηνοὶ ἐξορμή-
" σαντες ἐπ' αὐτὸν ἐβοηδρόμουν, πρόκροσσοι φερόμενοι
" ἐπὶ τὸν κίνδυνον: metaphorice a προκρόσσοις navi-
" bus. Hes. προκρόσσας ναῦς esse dicit et τὰς ἐπαλ-
" λήλους, s. ἄλλας ἐπ' ἄλλαις, et τὰς κατ' ἀλλήλων
" νενεωλκημένας: Etym. et Suid. κατὰ κεφαλὴν συν-
" τιθεμένας καὶ ἐξισουμένας: q. d. προκαρόσσους."
[Herod. 4, 152. Democritus ap. Theophr. de Sensu
p. 42. Opp. Ἀ. 4, 606. " Heyn. Hom. 6, 319. D
527." Schæf. Mss.]

" ΚΡΟΤΩΝ, ωνος, ὁ, Ricinus: τὸ ἐν κυσὶ καὶ βουσὶ
" γινόμενον, alio nomine dictum κυνοραϊστὴς, s. κυ-
" νορραϊστὴς, a canum infestatione. De eo hæc
" Plin. 11, 34. Est animal ejusd. turpitudinis, infixo
" semper sanguini capite vivens, atque ita intume-
" scens: unum animalium cui cibi non sit exitus,
" dehiscitque nimia satietate, alimento ipso moriens:
" nunquam hoc in jumentis gignitur, in bubus fre-
" quens, in canibus aliquando, in quibus omnia: in
" ovibus et capris hoc solum. Quoniam vero id
" nullam habet διακοπὴν, sed usquequaque sui simile
" est, in Proverbio dici cœpit, Κρότωνος ὑγιέστερος,
" teste Suida: qui hos κρότωνας vocat κυνείους φθεῖ-
" ρας, Pediculos canum. || Sed et κίκυ Αἰγύπτιον a
" nonnullis dictum fuit κρότων, διὰ τὴν πρὸς τὸ ζῶον
" ἐμφέρειαν τοῦ σπέρματος: ab aliis vocatum σήσαμον
" ἄγριον s. σησαμὶς ἀγρία, a nonnullis σέσελι κύπριον,
" teste Diosc. 4, 164.: et Hesychio: ab Herod.
" σιλλικύπριον, 2. p. 78. Diosc. rursum loco citato
" subjungit, Καρπὸν δὲ φέρει ἐν βότρυσι τραχέσι, λε-
" πισθέντα ὅμοιον κρότωνι τῷ ζώῳ· ἐξ οὗ καὶ ἀποθλίβε-
" ται τὸ λεγόμενον κίκινον ἔλαιον: vocans etiam κύκ-
" κους istius plantæ Grana s. Acinos ricinis similes.
" Plin. quoque, arborem Crotonem appellat, non so-
" lum loco supra in Κίκι c., sed hoc etiam 16, 22.
" Maxime foliorum unitas in suo cuique genere per-
" manet, præterquam populo, ederæ, crotoni, quam
" et Cici diximus vocari." [Cf. Gal. Exeg. 508.]
" Polluce auctore κρότων in aure dicitur τὸ ὥσπερ
" ἔδαφος. Eod. teste κρότων vocatur μελιτηρὰ ὑγρα-
" σία ἐλαιώδης, ὅταν ἕλκος ᾖ περὶ τὰ νεῦρα. Gal. ab
" Hippocr. (479, 54.) κρότωνας nominari scribit τὰ
" ἐν τῷ πνεύμονι χονδρώδη βρόγχια, Cartilaginea pul-
" monis bronchia: 2 de Morb. Μετὰ δὲ, πτύον πτύει·
" καὶ οἷα ἕλκεως κρότωνες. Hes. κρότωνα scribit a
" quibusdam exponi etiam πυρσόν. Alioqui et Urbis
" nomen est, cujus Incolæ dicuntur κροτωνιάται."
[" Jacobs. Anth. 10, 252. ad Diod. S. 2, 430. Toup.
Opusc. 1, 242. Emendd. 1, 366. Heyn. Hom. 8,
192. Κρότωνος ὑγιέστερος, ad Herod. 363." Schæf.
Mss. Theophr. H. Pl. 1, 10, 1. 3, 18, 7. C. Pl. 2,
16, 4. Κροτῶν, ῶνος, ὁ, Steph. B. v. Βιστωνιά.]
" Κροτονοειδὴς, Crotoni s. Ricino similis, Ricini s.
" Crotonis speciem gerens. Hippocr. de Nat. Mul.
" Τοῦ κροτονοειδέος τὴν ῥίζαν δίδου πίνειν: pro quo
" Gal. in suo Lex., κρότωνος ῥίζαν, Radicem croto-
" nis: annotans hoc ab Ægyptiis vocari κίκι. Id
" autem ferre semen simile κρότωνι τῷ ζώῳ, supra
" dictum est." [Leg. Κροτωνοειδὴς.] "Κρότονοι, He-
" sychio i. q. κρότωνες, Ricini." " Κόρτος, Eid. est
" ὁ ἐν τοῖς κυσὶ κρότων, Ricinus canum."
" Κροτώνη, Hesychio auctore Vitium est τὸ ἐπιγι-
" νόμενον τοῖς δένδροις, μάλιστα τῇ ἐλαίᾳ. Meminit
" hujus Theophr. H. Pl. 1, (8, 6.) addens a quibus-
" dam nominari πρέμνον et γόγγρον."

ΚΡΟΥΩ, Pulso, Arrian. (7, 1, 7.) Κρούειν τοῖς ποσὶ
τὴν γῆν, Pedibus terram pulsare: κρούειν τὴν θύραν, C
Januam pulsare, quod una voce θυροκρουστεῖν: sed
rectius dici κόπτειν quam κρούειν τὴν θύραν, Phry-
nich. annotat. Et κρεμβάλοις κρούειν ap. Athen. i. q.
κρεμβαλίζειν, Crembala pulsare. Item θίασον κρούειν,
Thiasum pulsare, Julian. Imp. ad Jambl. Οἳ τῷ Διο-
νύσῳ τὸν θίασον κρούσαντι πρὸς τὴν χορείαν ἄνετοι
φέρονται, Qui Libero thiasum pulsanti, ad choream
dissoluti feruntur, Bud. Et κιθάραν κρούειν, Citha-
ram pulsare, Epigr. in effigiem cujusdam citharis-
triæ, Πλῆκτρον ἔχει φόρμιγγος, ἔχει καὶ πλῆκτρον ἔρω-
τος, Κρούει δ' ἀμφοτέροις καὶ φρένα καὶ κιθάρην. Et
pass. κρουόμενα ὄργανα, Instrumenta musica, quæ
digitis aut plectro pulsantur. Qua vero signif. Clau-
dian. dicit, ululatus pulsat aures: et Lucan. crebris
feriunt ululatibus aures: et Virg. ferit æthera cla-
mor: ea Ephippus Comicus ap. Athen. (370.) Οὐ
στέφανος οὐδ' εἷς ἐστὶ πρόσθε τῶν θύρων, Οὐ κνίσσα
κρούει ῥινὸς ὑπεροχὰς ἄκρας, Non ferit nidor extremas
narium prominentias. || Κρούω capitur etiam pro
συγκρούω, Collido: κρούειν χεῖρας, Eur. (Suppl. 720.) D
Collidere manus, Collisis inter se manibus strepitum
dare, Plaudere manibus. Thuc. 3, (22.) Ὅπως τὰ
ὅπλα μὴ κρουόμενα πρὸς ἄλληλα, αἴσθησιν παρέχοι,
Inter se collisa, vel Sibi invicem illisa. || Πρύμναν
κρούειν s. κρούεσθαι, Puppim pellere, h. e. Paulatim
retrocedere, aut etiam declinare, puppim pellendo
s. premendo remis, non autem, quod in aperta fuga
fit, proram ipsam avertendo; nam Schol. Thuc.
πρύμναν κρούεσθαι esse dicit, τὸ κατ' ὀλίγον ἀναχω-
ρεῖν, μὴ στρέψαντα τὸ πλοῖον· ὁ γὰρ οὕτως ἀναχωρῶν,
ἐπὶ τὴν πρύμναν κωπηλατεῖ: quod fieri solere dicit,
ne aperte fugere videamur, ita paulatim ὑπαπιόντες,
aut ne terga hostibus vertentes, facilius ab eis inva-
damur et vulneremur. Quod exp. etiam inhibere
navim, non eo modo, quo remi simpliciter inhiben-
tur aut sustinentur, h. e. cum remis suspensis et velis
contractis, suopte impulsu navem progredi sinimus,
sed cum procursum ejus sistentes, simul etiam re-
troagimus in puppim, non conversa ipsa prora.

Quo sensu Liv. dicit, Rostrata navis retro inhibita, onerariam post se trahebat. Ea autem retrocessio cum difficilius fiat quam navi in proram conversa, accipitur pro Pedetentim retrocedere. Aristoph. Schol. *πρύμναν κρούσασθαι* vocari dicit, cum *μετακαθίσαντες οἱ ἐρέται ἐλαύνοιεν ὀπίσω ἐπὶ τὴν πρύμναν*, Cum remiges conversi in puppim impellunt navim cum ante in proram impulissent, *ὡς ὅταν εἰς λιμένα εἰσέρχονται, ἵνα τὴν πρύμναν εἰς γῆν ἔχωσι νεύουσαν*. Quo pertinet Cic. ad Att. 13, 21. Arbitrabar sustineri remos, cum inhiberi essent remiges jussi. Id non esse ejusmodi, didici heri, cum ad villam nostram navis appelleretur; non enim sustinent. Quibus verbis mox subjungit, sed alio modo remigant: id ab *ἐποχῆς* remotissimum est. Semperque Carneades *προβολὴν* pugilis et retentionem aurigæ, similem facit *ἐποχῇ*. Inhibitio autem remigum, motum habet, et vehementiorem quidem, remigationis navem convertentis ad puppim. Justin. 2. Commisso prælio ite cessim, inhibete remos, et a bello discedite, Quintil. Contrahit vela, inhibetque remos. Quanquam in his duobus Justini et Quintil. II. Inhibere remos est potius Non ultra progredi: quod minus est quam *κρούσασθαι τὴν πρύμναν*, Retro inhibere navem, puppim pellendo: quod in pedestri itinere *ἐπὶ πόδα ὑποχωρεῖν*, Arriano, *ἀναποδίζειν ἐς τοὐπίσω*, Luciano, *ἂψ ἀναχάσσασθαι*, Hesiodo, et *ἀναχωρεῖν*. Polyb. 16, (3, 8.) *Οὐκ ἐδύνατο χωρισθῆναι, καίπερ πολλάκις ἐπιβαλλόμενος πρύμναν κρούειν*, Non potuit ab ea se expedire, quamvis non semel conatus navem retro inhibere. Et voce med. ap. Thuc. 3, (78.) *Οἱ δ' ὑπεχώρουν ἤδη πρύμναν κρουόμενοι, καὶ ἅμα τὰς τῶν Κερκυραίων ἐβουλοντο προκαταφυγεῖν*, Navim retro inhibentes, Puppim jam pellentes, In puppi jam navigantes, et simul effugiendi spatium dare Corcyrensibus volebant, hostes sustinentes: de quibus paulo post dicit, *σχολῇ ὑποχωρούντων*. Et 1, (51.) p. 19. *Ἐθαύμαζον τοὺς Κορινθίους πρύμναν κρουομένους, πρίν τινες ἰδόντες εἶπον ὅτι νῆες ἐκεῖναι ἐπιπλέουσι*. Idem, *Πρύμναν κρουομένους, ἐπαναχωρούντας παρῆλθε*. Arrian. (5, 17, 12.) *Ὡς δὲ καματηρά τε ἦν τὰ θηρία, καὶ οὐκέτι αὐτοῖς ἐῤῥωμέναι αἱ ἐκδρομαὶ ἐγίγνοντο, — ὥσπερ αἱ πρύμναν κρουόμεναι νῆες, ἐπὶ πόδα ὑπεχώρουν*, Elephanti, ut naves retro inhibitæ, retrocedebant. Et metaph. ap. Greg. *Ὡς δὲ τῆς διαλέξεως ἔγνων οὐκ ἀπόῤῥητον οὐδὲ καθεκτὸν ἔτι τυγχάνον, ἐξαίφνης μεταβαλὼν πρύμναν τε ἐκρουσάμην, ἐκείνῳ θέμενος, καὶ ἑτεράλκεα τὴν νίκην ἐποίησα*, Navem retro inhibui, seu, ut Bud. interpr., In contrariam partem transivi, et favorem meum in contrarium verti. Destitui, inquit, quos sublevabam, et a quibus stabam, retroque sensim victoriam inclinavi. Eod. sensu *ἀνακρούσασθαι* et *διακρούσασθαι* dicitur. *Κρούειν*, sicut et *κροτεῖν* ac *κροαίνειν*, Eust. dicit *ὀνοματοποιῆσθαι*: in quodam autem nostro vet. Lex. derivatur a *κρῶ*, s. potius a *κέρας*, facto inde *κερούω*, et per sync. *κρούω*: diciturque *κυριολεκτεῖσθαι ἐπὶ τῶν κερατοφόρων*, ut proprie sit *τὸ τοῖς κέρασι παίειν*. [Plato ap. Socr. 18. " Ad Charit. 403. Markl. Suppl. 1205. Wakef. Herc. F. 1307. Musgr. ibid. Cycl. 326. Jacobs. Anth. 6, 427. 7, 390. 11, 334. Specim. p. 61. ad Lucian. 1, 318. 559. Brunck. Soph. 3, 525. Heindorf. ad Plat. Hipp. 175. Theæt. 324. Koen. Præf. ad Greg. Cor. 21. Bergler. ad Alciphr. 70.: *τὴν θύραν*, Phryn. Ecl. 74. ad Lucian. 3, 579. ad Mœr. 211. Fischer. ad Anacr. p. 14.: *χεῖρας*, Markl. Suppl. 720.: *σταθμὸν*, Valck. Anim. ad Ammon. 108. 191.: *σύριγγας*, ad Phœn. p. 295.: vasa, Kuster. Aristoph. 56.: *τὴν ὑπάτην*, Chardon Magaz. Encycl. T. 5. an. 2. p. 498. *Κρούεσθαι πρύμναν*, ad Lucian. 1, 239. ad Herod. 658.: *ταῖς μαχαίραις*, Wakef. S. Cr. 3, 95. * *Κρουστέον*, Aristoph. *Ἐκκλ.* 989." Schæf. Mss.]

Κροῦμα, *τό*, Sonus, quem instrumenta musica pulsata edunt, qui ex organorum s. chordarum pulsu existit, Pulsus: Val. Fl., sacer æris pulsus; Stat. strepit machina pulsu. Cruma, ut Martial. dicit, Edere lascivos et Bætica crumata gestus, Et Gaditanis ludere docta modis. Lucian. (1, 54.) *Ὅστις ἀκούων τέρπεται κρουμάτων τε καὶ τερετισμάτων καὶ διεφθορότων ᾀσμάτων*. Greg. Naz. de Orphei lyra, *Πάντα τοῖς κρ. ἔλκουσαν*, Plut. (10, 685.) *Ὅσοι τῶν λυρικῶν ἀνδρες ἐγένοντο ποιηταὶ κρουμάτων ἀγαθοὶ*, Pulsandorum instrumentorum periti. Nisi forte *κρούματα* hic sunt Ipsa mele, quæ pulsu modulamur; Carmina, quæ ad pulsum instrumentorum canuntur. Plato Minoe (133.) *Τίς δὲ κρουμάτων ἐπὶ τὰ μέλη ἀγαθὸς νομεὺς, καὶ τὰ ἄξια νεῖμαι; καὶ εἴ τινες νόμοι ὀρθοὶ εἰσίν; οἱ τοῦ αὐλητοῦ καὶ οἱ τοῦ κιθαριστοῦ*. Sed et *αὐλήματα* vocant *κρούματα ἀπὸ τῆς λύρας λαμβάνοντες τὰς προσηγορίας*, Plut. (8, 528.) Item de sono e cymbalis aut tympanis aut ejusmodi instrumentis pulsatis, (6, 207.) *Ὀλολυγμοὺς κρουμάτων καὶ τυμπάνων ἐγχαράξεις*. Sic enim habent quædam exempl. pro *καὶ κρίνων*. [J. Poll. 4, 83. Hippocr. 346, 14. " Ad Charit. 403. Jacobs. Anth. 6, 117. 7, 353. 356. 380. 10, 404. 11, 69. 116. Kuster. Aristoph. 109. Fr. 280. Porson. Hec. p. lvii. Ed 2. ad Lucian. 2, 267. Kuhn. ad Paus. 251. (10, 7.) Anton. Lib. 244. Verh., Toup. Opusc. 2, 124. Modi musici, Kuster. Aristoph. 214. Proprie de Lyra, sed dicitur etiam de Tibia, Bergler. Alciphr. 50. 70." Schæf. Mss. " Pro *κροῦμα* reperitur etiam * *Κροῦσμα*. Sic quidem Athen. 183. Numeros s. Modos, quos Musicus instrumento, quod Triangulum nominatur, executus est, *κρούσματα* dicit." Schw. Mss. " Jacobs. Anth. 10, 404. 11, 69. ad Charit. 403. Paus. 1, 406. ubi v. Kuhn." Schæf. Mss. Poeta vetus de Viribus Herbarum ap. Fabric. B. Gr. p. 650. v. 121. *κρούσματα πληγῶν*. " Instrumentum musicum, Andr. Cret. 9. Pulsatio, 152. Athanas. 2, 2." Kall. Mss.] *Κρουματοποιὸς*, Instrumenta musica pulsandi artifex, Qui organa pulsare novit, Athen. (337.) de Dorione aulete, *Ὃν ἐγὼ κρ. οἶδα ὀνομαζόμενον καὶ φίλιχθυν*, citans e Machone Comico, *Ὁ κρ. Δωρίων ποτ' εἰς Μύλων' Ἐλθών*. [* *Κρουμάτιον*, Schol. Aristoph. *Πλ.* 290. *Ἱππ.* 276.] *Κρουματικὸς*, ut *σοφίη*, Epigr. Peritia pulsandi organa musica. Budæo Ad artem citharœdicam attinens; sed latius patet. [" Jacobs. Anth. 7, 353. Agathias 68. et Jacobs." Schæf. Mss. * *Κρουσματικός*, Plut. 10, 672. Polyb. 3, 36, 3. λέξις.]

[* *Κρουσμός*, Schol. Æsch. S. c. Th. 567.]

Κροῦσις, *ἡ*, Pulsus, Pulsatio, Ipsa actio pulsandi, Plut. (10, 681.) *Τῶν ἰαμβείων τὸ τὰ μὲν λέγεσθαι παρὰ τὴν κροῦσιν, τὰ δ' ᾄδεσθαι, Ἀρχίλοχόν φασι καταδεῖξαι*, Ad citharæ pulsum: paulo post, *Οἴονται δὲ καὶ τὴν κρ. τὴν ὑπὸ τὴν ᾠδὴν, τοῦτον πρῶτον εὑρεῖν*. Exp. etiam *δοκιμασία*, quoniam *τὰ σαθρὰ τῶν σκευῶν κροτούμενα δοκιμάζεται*, Suid. Solent enim vasa figulina digito pulsata explorari ex ipso sonitu an integra sint necne. || *Κρούσεις* dicuntur etiam Ea ipsa, quæ pulsantur, ut *λέξεις* Ea, quæ dicuntur et canuntur, h. e. *τὰ κιθαριζόμενα*, Bud. Athen. (615.) e Polyb. de auletis e Græcia accersitis, qui in proscenio *μετὰ τοῦ χοροῦ αὐλεῖν* jussi fuerant, *Τῶν δὲ διαπορευομένων τὰς κρ. μετὰ τῆς ἁρμοζούσης κινήσεως, προσπέμψας οὐκ ἔφη καλῶς αὐτοὺς αὐλεῖν, ἀλλ' ἀγωνίζεσθαι μᾶλλον ἐκέλευε*. Vide hic *Κροῦμα* paulo ante. || Item *ἁρπαγή*, Suid. [" Aristoph. N. 318. *κροῦσιν, ποικιλίαν καὶ στροφὰς λόγων, δι' ὧν τοὺς διαλεγομένους σοφιζόμεθα, καὶ ἀπατῶμεν*, Gloss." Seager. Mss. " De statera, Valck. Anim. ad Ammon. 191." Schæf. Mss.] *Κρουσιδημέω*, Populo aures obtundo; nam *κρουσιδημῶν*, Suidæ *κατακρούων τῇ βοῇ*, vel *τὸν δῆμον ἀπατῶν καὶ παρακρουόμενος τῇ βοῇ*. Sed *παρακρούεσθαι* dici scribit *τὸ τοῖς μέτροις παραλογίζεσθαι*: qua signif. *κρουσιδημεῖν* erit Populum falsa bilance circumscribere, malitiose sc. in alteram partem impellendo. [Aristoph. *Ἱππ.* 859.] *Κρουσίδημος*, *ὁ*, *ἡ*, Qui ejusmodi fallaciis populum circumscribit: unde ap. Hes. *Κρουσιδήμων, κρουσιμέτρων· ἀπὸ τῶν ἐν τῷ μετρεῖν ἀπατώντων*. [* *Κρουσολύρης*, Citharam pulsans, Orph. H. in Curet. 3. sed leg. *Κρουσιλύρης*. * *Κρουσίμαχος*, Schol. Aristoph. *Εἰρ.* 1291.] *Κρουσιμετρέω*, Inter metiendum alteram lancem pello s. impello, ut sc. eo pulsu inclinet et præponderare videatur: *κρουσιμετρεῖν*, Hesychio *ἐλλιπῶς μετρεῖν καὶ ἐνδεῶς*. Adeo ut *κρουσιμετρεῖν* sit *τὸ τοῖς μέτροις παραλογίζεσθαι*, Inter ponderandum circumvenire aliquem, alteram sc. lancem impellendo. [" Kuster. Aristoph. 113. Valck.

Anim. ad Ammon. 191." Schæf. Mss. * Κρουσιμέτρης, Schol. Aristoph. N. 450.] Κρουσίμετρος, Qui falso pondere alterum circumscribit, lancem sc. impellendo. Vide Κρουσίδημος.

[* " Κρουστὸς, Jacobs. Anth. 11, 334." Schæf. Mss. Phot. Κρουστὰ γράμματα· τὰ ἀπὸ τοῦ παρακρούεσθαι καὶ μὴ εὐθέως λέγειν. * " Εὔκρουστος, Georg. Lapith. Ep. 3. ad Niceph. Greg. Τὸ εὔκρ. τῆς ἑρμηνείας." Boiss. Mss. * " Πολύκρουστος, Jacobs. Anth. 7, 68." Schæf. Mss.]

Κρουστικὸς, Pulsandi vim habens, et specialiter Aures pulsans s. feriens, Aristot. Probl. s. 19. Ἡ μὲν γὰρ φωνὴ ἡδίων ἡ τοῦ ἀνθρώπου· κρουστικὰ δὲ μᾶλλον τὰ ὄργανα τοῦ στόματος· διὸ ἥδιον ἀκούειν ἢ τερετίζειν, i. e. quam τερέτισμα. Quo sensu dicit Claudian. Ululatus pulsat aures: et Lucan. crebris feriunt ululatibus aures. Plut. (9, 202.) Οἱ μουσικοὶ τὴν θίξιν ἀξιοῦσι τῶν χορδῶν ἠθικὴν καταφαίνεσθαι, μὴ κρουστικήν. Item in VV. LL. e Luciano (3, 514.) de Demosthenis facundia, Κρουστικὸν καὶ συνακτικὸν, Aures feriens acrimonia et vehementia dicendi. [Aristoph. Ἱππ. 1379.]

Ἀνακρούω, vel Ἀνακρούομαι, Retro ago, pello, Plut. Pompeio, Πομπηΐῳ παρῄνουν ἀνακρούεσθαι εἰς πέλαγος τὴν ναῦν, Retro agere navem, Procul a litore retro agere in altum. Dicitur et πρύμναν ἀνακρούεσθαι pro Retro inhibere. Herod. 8, (84.) præp. addidit, Ἐπὶ πρύμνην ἀνεκρούοντο, In puppim inhibuerunt, inhibebant, ut appulsuri. Bud. ἀνακρούεσθαι τὴν ναῦν exp. etiam Retrorsum navem sensim agere. Dicitur quoque etiam metaph. πρύμναν ἀνακρούεσθαι, pro Retrocedere a proposito suo s. instituto. De propria autem et metaph. hujus locutionis signif., vide plura in Bud. Comm. 457. et paulo ante in ipso Κρούω, ubi πρύμναν κρούεσθαι quid significet exposui. [" Πρύμναν ἀνακρούεσθαι quid sit optime docet Schol. Thuc. 1, 50. Πρύμναν ἀνακρούεσθαί ἐστι τὸ κατ' ολίγον ἀναχωρεῖν, μὴ στρέψαντα τὸ πλοῖον· ὁ γὰρ οὕτως ἀναχωρῶν, ἐπὶ τὴν πρύμναν κωπηλατεῖ. Τοῦτο δὲ ποιοῦσιν, ἵνα μὴ δόξωσι φανερῶς φεύγειν. Diod. S. 11. Διὸ καὶ πρύμναν μὲν ἀνακρούεσθαι κατέπαυσαν, εἰς τοὐπίσω δὲ πλέουσαι προτροπάδην ἔφευγον." Brunck. Mss.] Aristoph. vero Schol. ἀνακρούειν τὰς κώπας dicit esse τὸ ἐπέχειν τοῦ δρόμου τοῦ εἰς τὸ ἔμπροσθεν τὴν ναῦν, quod Lat. dicunt Inhibere remos: interdum dicitur pro eod. ἀνακρούω ὀπίσω, Plut. Alcibiade Ἀνακρουσαι τὸ ζεῦγος ὀπίσω. Item Inhibere equum, est ἀναλαμβάνειν, ὑπολαμβάνειν: quod cum fit frænos succutiendo, ἀνακρούειν dicitur. Xen. (Ἱππ. 10, 12.) Ἀνακρουστέον μὲν τὸ στόμα τοῦ ἵππου: (11, 3.) Ἀνακρούῃ τῷ χαλινῷ. Basil., Καὶ οἷον χαλινῷ τινὶ ἀνακρούων τῆς διανοίας τὸ ἄστατον, Velut fræno succusso reprimens. Ubique autem voce pass. legi ap. scriptt. tradit idem Bud.: citavi tamen paulo ante l. Plut., in quo ἀνακρουσαι legitur voce act. || Ἀνακρούεσθαι, Pulsare: Greg. Ἐξαρχούσης τῆς Μαρίας καὶ ἀνακρουομένης τὸ τύμπανον. Bud. dicit signif. Pulsare organum; sed nisi addito accus. organi genus aliquod significante, id significare non puto. Reperitur etiam alicubi ἀνακρούειν τὴν φόρμιγγα. || Ἀνακρούεσθαι τὸ μέλος, est προοιμιάζεσθαι, ut citharœdi proludentes, Plato Philebo (213.) Πάλιν οὖν αὐτὸν (τὸν λόγον) ἀνακρουώμεθα, Denuo igitur disputationem ipsam exordiamur, Polyb. 4, (22, 11.) Ἔτι δ' αὐτοῦ ταῦτα ἀνακρουομένου, Adhuc eo hæc dicere exordiente, Bud. [" Ἀνακρούω, Brunck. Soph. 3, 498. Eratosth. Schol. 2. et Jacobs., Boiss. Philostr. 394. Tzetz. Exeg. in Il. 48, 18. Jacobs. ad Meleagr. p. 9. Valck. Callim. 17. Alciphr. 438. Abresch. Lectt. Aristæn. 110. Toup. Opusc. 1, 302. ad Lucian. 1, 240. De equo, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 20. Ἀνακρούομαι, Huschk. Anal. 95. Jacobs. Anth. 8, 69. Kuster. Aristoph. 11. Theocr. 4, 31. Retro remigo, Cattier. Gazoph. 66. ad Diod. S. 1, 418. 603. 2, 410. 444. ad Lucian. 1, 239. ad Herod. 492. 658." Schæf. Mss. Plato Philebo 13. Plut. Arato 48. Cæs. 40. Cleomene 16. Apoll. Rh. 1, 1277. * Ἀνακρουστέον, Xen. Ἱππ. 10, 12. Plut. 8, 39.] Ἀνάκρουσις, ἡ, Retroactio, Inhibitio, quæ fit retrorsum. A || Peculiariter, Remorum vel Navis inhibitio, Retrorsum navigatio; Retrocessio, quæ fit navem inhibendo retro, et ipsam puppim pellendo. Hes., Ἀνάκρουσις ἐν τῇ ναυμαχίᾳ ἐλέγετο ἐπὶ τοῦ τὴν πρύμναν κρούειν. Thuc. (7, 36.) Οὐκ οὔσης αὐτοῖς ἐς πάντα τὸν λιμένα τῆς ἀ.: (ibid.) Τὴν γὰρ ἀνάκρουσιν οὐκ ἔσεσθαι τοῖς Ἀθ. ἐξωθουμένοις, ἄλλοσε ἢ ἐς τὴν γῆν. || Pulsatio, sc. organi cujuspiam. || Præludium cantus; et, generaliter Sermonis exordium: quas signiff. ipsi verbo ἀνακρούεσθαι modo dedimus. || Datur vero a Bud. huic verbali signif. una præter supradictas, quæ verbo data non fuit; ait enim ap. Plut. ἀνάκρουσιν inveniri pro Correctione et Castigatione. [" Huschk. Anal. 95. De equo, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 20." Schæf. Mss. I. q. προοίμιον, Strabo 9. p. 290.] Ἀνακρουσία, Hesychio παιδιᾶς εἶδος ἐπὶ σφαίρας, qua fortassis ipsa sphæra repellitur. [* Ἀνακρουστὸς, Isidor. Pelus. Epist. 1, 74. ἱμάτιον. * Ἀνακρουστικὸς, Plut. 9, 697.] " Ἐξανακρούω exp. Re- " traho." [Plut. 9, 422. " Retro pulso, Herod. 6, B 115." Schw. Mss.] Ἐπανακρούω, Repello, Retro pello. Specialiter vero Navim retro inhibeo aut currum. Unde ἐπανακρούεσθαι dicitur aliquis, qui veluti navis aut currus retro inhibitus, retrogrado pede remeat. Et voce med. significatione act. ἐπανακρούομαι, Retropello, Retrocedere cogo, Repedare s. Remeare cogo, Aristoph. Ὄρν. (648.) Ἀτὰρ, τὸ δεῖνα, δεῦρ' ἐπανάκρουσαι πάλιν, Retropelle: de avibus illis, quæ ceteras intromissas sequebantur, etiam ipsæ intromitti cupientes. Schol. exp. ἐπανάκαμπτε, dicens metaph. esse ἀπὸ τῶν τὰς ἡνίας ἀνακρουομένων ἢ τὰς ναῦς, ac ipsum etiam πάλιν dici ἐπὶ τοῦ ὀπίσω ἀπὸ τῶν εἰς τοὔμπροσθεν ἐρεσσόντων. || Ἐπανακρούεσθαι τὸ μέλος, est Iterum exordiri præmisso præludio. Quo sensu exponi posse præced. l. Aristoph. ille putavit, qui in Scholiis ita scripsit, ἐὰν ᾄσας πρὸ τούτου, πάλιν ᾄσον καὶ ἐπανάλαβε. Ἐπανάκρουσις, Repulsus, quo aliquid retroagimus, et proprie quo navim retro inhibemus, aut etiam inhibemus portum ingredientem, cursum sc. ejus sistentes, et eam in puppim convertentes. C Aristoph. Schol. (l. c.) proprie esse dicit τὸ ἐπισχεῖν τὴν ἐπερχομένην ναῦν καὶ μεθορμίσαι εἰς τὸν ὅρμον, ἵνα μὴ προσελθοῦσα θραυσθῇ. Προανακρούομαι, Prior retro pellor, inhibeor, Prior retrocedo inhibito cursu: προανακρούεται ab Hes. exp. ἀναχαιτίζει, in VV. LL. Tergiversatur. || Prior exordior: de citharista aliquo, qui inter alios prior præludio aliquo ad citharæ pulsum se præparat. Suidæ est προκατάρχομαι τῆς ᾠδῆς, προκαταβάλλομαι, citanti h. l. Ἄποινον ὁ θεόπτης Μωσῆς τῷ Ἰσραὴλ προανεκρούετο. Plut. (6, 614.) de Arione in foris navis stante, et orthium pulsaturo, Καί τινα θεῶν πελαγίων ἀνάκλησιν προανακρουσάμενος, ᾄδοι τὸν νόμον, Pro præludio quandam deorum marinorum invocationem exordiens, Bud.: [10, 144. * Προανάκρουσις, Schol. Pind. Π. 1, 45, * " Προσανακρούομαι, Plut. 9, 641." Wakef. Mss.]

Ἀντικρούω, Retundo, Repello, cum dat.: ἀντιτείνω, ἀντέχω. || Exp. etiam Incurro, Offendo; et cum præpositione πρὸς jungitur, habente accus. Plut. (Cat. Maj. 24.) Διὰ τὸν ἀντικρούσαντα πρὸς τὴν δόξαν D αὐτοῦ φθόνον. Interdum sine casu, Dem. (294.) Ἀντέκρουσέ τι καὶ γέγονεν οἷον οὐκ ἔδει; πάρεστιν Αἰσχίνης: Aliquid male cecidit? vel Aliquid adverse cecidit? Bud. Apud Thuc. (6, 46.) Ἀντεκεκρούκει αὐτοῖς, exp. παρὰ γνώμην ἀπηντήκει, s. ἀπεβεβήκει. Ἀντίκρουσις, ἡ, Repulsio, Repulsus, Impulsus contrarius, in contrariam partem, [Plut. 10, 574.: Marcello 28. * Ἀντικρουσμὸς, Gl. Interdictum.]

Ἀποκρούω, vel Ἀποκρούομαι, Repello, Depello, Propulso, Plut. Symp. 7. Τοὺς τοῦ καλέσαντος (φίλους) ἐκκρούων καὶ ἀποκρούων ἅπαντας. Apud Aristoph. autem accusativo jungitur cum gen. Τοῦ Μενέλεω τὸ βέλος ἀποκρούω. Passiva autem voce, act. tamen signif. ap. Xen. Ἑλλ. 6, (5, 13.) Γνόντες ὡς εἰ μὴ ἀποκρούσονται αὐτοὺς, ὅτι πολλοὶ σφῶν κατακοντισθήσονται, Nisi repellent. Sic pro Repello, Reprimo, Gal. Therap. 14. Ἀλλ' εὑρίσκειν δεῖ φάρμακα, μετὰ τοῦ μετρίως ἀποκρούεσθαι, καὶ διαφορεῖν δυνάμενα. Ibid. Ἀποκρούσασθαι δὲ βουλόμενος, οἶνον ἐμβάλῃς πλείονα· κάλλιστος δὲ ὁ μέλας. διαφορῆσαι δὲ βουλό-

μενος, τὴν κονίαν. Alibi ἀναστέλλοντα copulat cum ἀποκρουόμενα. Eid. pharmaca ἀποκρουόμενα et ἀπωθούμενα ead. sunt. Theodorit. H. E. 4. ἀπεκρούοντο dixit Propulsabant, Οὗτοι δὲ γενναίως ὑπὲρ τῆς προγονικης παρατατόμενοι πίστεως, τὰς ἐναντίας ἀπεκρούοντο προσβολὰς, Adversariorum (sc. Arianorum) impetus propulsabant. Sic Greg. Τὸ πολὺ τῶν αἱρετικῶν ἀποκρούεται θράσος, Propulsat, Repellit. Apud Chrys. κινδύνους ἀποκρούεσθαι, Pericula propulsare, depellere. Sic et Συγγενῶν ἐπιβουλὰς ἀποκρούεσθαι, ap. Eund. || Est etiam ἀποκρούω Excutio: ut equus sessorem dicitur excutere. Vide exemplum in Ἀποκρούομαι pass. signif. habente. || Ἀποκρούομαι, Refello, Refuto, Greg. Οἷς γὰρ ἂν ὑμεῖς τὴν διθεΐαν ἀποκρούσησθε λόγοις, οὗτοι καὶ ἡμῖν κατὰ τῆς τριθείας ἀρκέσουσι. Sic et in h. ejus l. a nonnullis exp., Τὸ πολὺ τῶν αἱρετικῶν ἀποκρούεται θράσος. Sed malim Propulsat vertere, ut paulo ante reddidi. || Pass. autem voce ac signif., Repellor, Depellor: Ἀποκρουσθεὶς τῆς πόλεως, Urbe depulsus, repulsus. Item ἀποκρούεσθαι τοῦ ἵππου dicitur sessor a Xen., i. e. Excuti: Ἱππαρχ. (3, 14.) Εἰς μὲν τὸ μὴ ἀποκρούεσθαί ποτε τῶν ἵππων, ὑπτίους ἀναπεπτωκότας ἐλαύνειν. Capitur etiam pro Relidor, Repercutior, Bud. citans e Greg. Ὡς βέλος ἰσχυροτέρῳ προσπεσὸν ἀπεκρούσθη. [" Brunck. Aristoph. 3, 76. Kuster. 121. Wyttenb. Select. 328. ad Herod. 646. Athen. 25. Abresch. Lectt. Aristæn. 338. Ammon. 45. Pass., Aristoph. Λ. 419. ad Diod. S. 2, 227. 325. 547. Med., Kuster. V. M. 71. Dionys. H. 1, 114. ad 5, 207. Schneid. ad Xen. K. Ἀ. 126." Schæf. Mss.] " Ἀπακρούομαι, " Repulso, VV. LL. sed mendose." [* " Ἀποκρουστέον, Themist. Or. 3." Kall. Mss.] Ἀπόκρουσις, ἡ, Repulsio, Depulsio, Propulsatio. || In VV. LL. citatur ex Alex. Aphr. Probl. 1, (66.) et ex Alex. Trall. τῆς σελήνης pro Cum luna decrescit s. senescit. [Clem. Alex. 814. Columella 2, 10, 10. " Schneider. Scriptt. R. R. 3, 1. p. 390." Schæf. Mss.] Ἀπόκρουστος, ὁ, ἡ, Qui repellitur s. rejicitur, Nicander Θ. (270.) Εἰς ἄνεμον βεβίηται, ἀπόκρουστος λιβὸς οὔρῳ: quasi ἀπόβλητος, Schol., καὶ οἷον ἀποβαλλομένη καὶ ἀποπεμπομένη τῆς εὐθείας ὁδοῦ. Ponit autem et aliam exp., ut sit pro πλαγιαζομένη, vel κλυζομένη τῇ πνοῇ τοῦ λιβός: sed ἀποκρούεσθαι ubi pro πλαγιάζεσθαι s. κλύζεσθαι invenietur? Est autem poet. ἀπόκρουστος, sicut et παράκρουστος, et alia multa formationem hujusmodi habentia. Ἀποκρουστικὸς, Repulsivus, Depulsivus, Vim habens repellendi, depellendi, propulsandi. Medici ἀ. φάρμακα, βοηθήματα, καταπλάσματα vocant quasi Depulsiva, Depulsoria, Repressiva; Latinius per partic., Reprimentia. Gal. Therap. 14. Καθάπερ οὖν ἐπ' ἐκείνου μετὰ τῆς τοῦ παντὸς σώματος κενώσεως τοῖς ἀ. ὀνομαζομένοις βοηθήμασιν ἐχρώμεθα, οὕτω καὶ νῦν πράξομεν. Item ἀ. φάρμακα ap. Eund. τὰ ἀποκρουόμενα καὶ ἀναστέλλοντα τὸ φερόμενον ἀπὸ τῶν ῥευμάτων ἐπὶ τὸ πεπονθός. Apud Diosc. autem ἀ. καταπλάσματα, 1, 168. statim initio, Ἀπίου δὲ πολλὰ εἴδη, πᾶσαι δὲ στύφουσιν, ὅθεν εἰς τὰ ἀ. φάρμακα ἁρμόζουσιν, Bud. putat Plin. Discussoria alicubi usurpasse pro eo, quod ἀποκρουστικὰ Diosc. dicit; sed hanc interpr. improbat. || Ἀ. ἵππος, dici potest Equus sternax, Bud. [Ἀποκρ. σελήνη, Luna in occasu, Procl. Paraphr. 212. " Diog. L. 2, 87." Wakef. Mss. * Ἐξαποκρούω, Anon. de S. Theodor. 54. p. 22. " Poetaster ante Wernsdorfii Philen p. 22." Boiss. Mss. * Προαποκρούομαι, Synes. 148. * Προσαποκρούομαι, Alex. Trall. 2. p. 150.]

Διακρούω, Pulsando penetrare facio. Unde διακρουσθέντες σφῆνες, Cunei adacti, Pulsando adacti. || Depello, ut cum periculum aliquis a cervice sua depellit, aut aliquid aliud, quo invadatur, Protelo. Vox med. usitatior est. Hermog. Τὸν μὲν οὖν φθόνον, εἴ τις ἐμφαίνοιτο τῷ προβλήματι, διακρουσόμεθα, Depellemus et discutiemus. Plut. Numa, Διεκρούσατο τὴν δίκην, Judicium a se depulit et evasit. Idem, Διεκρούετο τὰς δεήσεις, καὶ προσκειμένων βιαιότερον, ἠγανάκτησε, Depulit a se et rejecit. Dem. (523.) Φεύγοντος μὲν γὰρ, οἶμαι, τὸ τὸν πυρόντα τρόπον, τοῦ δοῦναι δίκην, διακρούεσθαι, Depellere eum modum A agendi, quem actor instituit, i. e. Præscribere, Excipere, Bud. Et 241(=579.) Ποῦ ληφθήσεται, νῦν ἂν διακρούσηται; Si hoc periculum evaserit, Si manus nostras nunc eluctetur, et præsens periculum depellat: 232(=556.) Ἐφοβούμην ἂν μὴ τούτῳ τὸ δίκην δοῦναι, ὧν ἐμὲ ὕβρικε, διακρούσηται: 309(=740.) Καὶ οὐκ ᾤετο δεῖν διακρουσθῆναι τῆς τιμωρίας δι' ἐγγυητῶν καταστάσεως, Interim per frustrationem vitare animadversionem datis sponsoribus et vadibus, Bud. Idem in eod. Dem. affert et (988.) Ἔστιν οὖν οὕτω τις ἀνθρώπων ἄποπος, ὥσθ', ἃ τοὺς κυρίους διεκρούσατο μὴ καταθεῖναι τοσοῦτον χρόνον, ταῦτα τῷ μὴ κυρίῳ, γράψαντι γράμματα ἑκὼν ἀποδοῦναι; Qui tamdiu frustratus esset ipsos dominos ne ipsis solveret, Bud. || Item διακρούεσθαι τὸν παρόντα χρόνον, Rejicere, ὑπερτίθεσθαι καὶ ἄλλοτε ἄλλως διαναβάλλεσθαι, ut Suid. et Hes. exp. Dem. 147(=351.) Τῷ μὲν ἠδικηκότι σιγᾷν ἐξήρκει, καὶ διακρουσαμένῳ τὸν παρόντα χρόνον, μηκέτ' εἰς λόγον περὶ τῶν πεπραγμένων ἑαυτὸν καθιστάναι: 177(=423.) Διακρούμενος ἅπαντα τὸν B ἔμπροσθεν χρόνον εἰσελθεῖν, εἰς τοιοῦτον ὑπῆκται καιρὸν, ἐν ᾧ — οὐδ' ἀσφαλὲς ὑμῖν δεδωροδοκηκότα τοῦτον ἀθῶον ἐᾶσαι, Rejiciens, Prorogans, Differens in judicium ingredi, Bud. Et 164(=394.) Οὔτε φυγεῖν τὸ ἀνάλωμα· ὡμολόγησε μὲν δή, διεκρούσατο δέ, εἰς τὰ Παναθήναια φήσας ἀποπέμψειν: Spopondit ille quidem, sed rem in Panathenæa rejecit, quo tempore se missurum dixit. Ita διακρούεσθαι dicimur, quæ velut depellimus a nobis et protelamus, interdum tergiversando, interdum procrastinando et in aliud tempus rejiciendo. || Πρύμναν διακρούσασθαι, Navem inhibere retro, ipsam puppim pellendo, ut κρούσασθαι et ἀνακρούσασθαι supra, Greg. ad Eudox. Ἔγνωμεν πρύμναν διακρούσασθαι, τὸ τοῦ λόγου, καὶ εἰς ἡμᾶς αὐτοὺς συσταλῆναι, ὥσπερ τὸν ναυτίλον φασὶν ἰχθὺν, ὅταν χειμῶνος αἰσθάνηται, Retro inhibere navim, Quintil. Contrahit vela, inhibetque remos. || Impedio, Interpello, ut διακόπτω, Plut. (6, 299.) de Demosthene loquens, Οὗτος τῷ νοῆσαι πράγματα δεινότατος ὢν, περὶ δὲ τὴν λέξιν ἀθαρσέστερος, ἑαυτὸν διέκρουεν ἐν τοῖς C πράγμασι, Bud. [" Διακρούομαι, Fallo, Eludo, Herod. 7, (168.) Οὗτοι μὲν νῦν οὕτω διεκρούσαντο τοὺς Ἕλληνας, Græcos ita eluserunt, Corcyræi sc., de quibus supra dixerat, πρὸς δὲ τοὺς Ἕλληνάς σφι σκῆψις ἐπεποίητο, τῇπερ καὶ ἐχρήσαντο. Dionys. Hal. A. R. 10. (p. 643, 43.) Ταύτῃ διακρουσάμενος αὐτοὺς τῇ προφάσει, Hac causatione eludens tribunos." Brunck. Mss. " Ad Charit. 568. Diod. S. 2, 71. Toup. Opusc. 2, 189. Kuster. Aristoph. 56. Med., ad Diod. S. 2, 530. Dionys. H. 1, 411." Schæf. Mss. Plato Theæt. 92. p. 413. Heind., Demosth. 911. Plut. Tib. Gracho 10. * " Διακρουστέον, Isidor. Pelus. Ep. 5, 28." Boiss. Mss.] Διάκρουσις, ἡ, Depulsio et prorogatio, Dem. (1265.) Προκαλοῦνται ἐπὶ διακρούσει, καὶ τῷ μὴ σημανθῆναι τοὺς ἐχίνους, Prorogandæ litis causa: (1266.) Διακρούσεως ἕνεκα ἡ πρόκλησις ἦν. Bud. Pro Depulsione periculi et Evitatione ponitur ap. Plut. Coriolano (19.) p. 71. Ἐλπίδα μὲν αὐτοῖς παρέσχε διακρούσεως στρατεία γενομένη πρὸς Ἀντιάτας. Διακρουστικὸς, Impostorius: ῥήματα, D Verba ad imposturam pertinentia, VV. LL. e Gazæ libro 4. Videtur autem ea signif. inde sumta, quod ii, qui aliquid a se depellunt, et rejiciendo procrastinant, ea elusione circumvenire aliquem soleant. [" Clem. Alex. 821." Wakef. Mss.]

Ἐγκρούω, Pulsando introrsum adigo: ut ἐγκόπτω supra. Bud. interpr. Infigo, Appingo, citans ex Aristoph. (Σφ. 130.) πατάλους Ἐνέκρουεν. || Ἐγκρουόμενοι, Inquieti, Fluctuantes, Conflictantes, VV. LL. || Ad numeros incedo, VV. LL. quæ expositio sumta est e Schol. Aristoph. B. (371.) Χώρει δὴ νῦν πᾶς ἀνδρείως Εἰς τοὺς εὐανθεῖς κόλπους Τῶν καθ' Ἅιδου λειμώνων, ἐγκρούων Καὶ σκώπτων, καὶ παίζων, Καὶ χλευάζων, exp., βαίνων εὐρύθμως. Addit tamen et aliam, sc. ἐκβάλλων. [" Meleager 112. et Jacobs., Kuster. Aristoph. 67. Schol. Πλ. 152. Fr. 260." Schæf. Mss. Theophr. Char. 30. * " Ἐγκρουστικὸς, Arrian. in Epictet. 2, 18. p. 281." Kall. Mss.]

[* Εἰσκρούω, J. Poll. 10, 79.]

Ἐκκρούω, Expello, Synes. Ep. 57. Γεγόνασί μοι

συμφοραὶ παραμυθίαι τῶν συμφορῶν, πρὸς ἑαυτὰς ἀνθέλκουσαι καὶ πάθει πάθος ἐκκρούουσαι, Et molestia molestiam expellentes, exturbantes, Plut. (7, 768.) e Chrysippo, Τὰ γὰρ ἐπιγινόμενα πάθη ἐκκρούει τοὺς λογισμούς, καὶ τὰ ὡς ἑτέρως φαινόμενα, βιαίως προωθοῦντα ἐπὶ τὰς ἐναντίας πράξεις: (8, 661.) Ἐπεὶ δὲ ταῦτ' ἐρρήθη, βουλομένων τινῶν ἀντικατατείνειν, τὸν ἕτερον λόγον ἐκκρούων ὁ Καλλίστρατος, ἔφη, Alteram disputationem amoliens, et quasi e manibus excutiens. Nam pro Excutio etiam capitur ap. Xen. K. (10, 12.) Μὴ ἐκκρούσῃ ἐκ τῶν χειρῶν τῇ κεφαλῇ ἐκνεύσας, Ne manibus excutiat. || Repello, Depello, Thuc. 4, (128.) Πειράσαι ἀπ' αὐτου ἐκκρουσαι τοὺς ἤδη ἐπιόντας βαρβάρους, Depellere, Plut. (8, 357.) Τούτου μὲν οὖν ἐξέκρουσε τὴν ἐπιβουλὴν ἅμα τὸ ξίφος ἀνέλκων. || Aliquando exp. commodius Dimoveo, Deterreo, Deturbo, Plut. Sol. Ἐκκρούει τὸν Σόλωνα τῆς προαιρέσεως, Dimovet Solonem de sententia: Cat. Min., Αὐτοὺς δ' ἑαυτοῖς λόγον διδόντας ὁ Καίσαρος φόβος ἐξέκρουε τῆς πρὸς Κάτωνα καὶ τὸ καλὸν αἰδοῦς, Ipsos pavor incessit deterruitque, quo minus Catonis memoriam et honesti reverentiam retinerent et tuerentur, Bud.: Dem. (329.) Ἵνα μὴ λόγον ἐκ λόγου λέγων, τοῦ παρόντος ἐμαυτὸν ἐκκρούσω, A re præsenti me deturbem, vel abducam, ut alii interpr. || Item ἐκκρούειν dicimur, Quæ procrastinando et in aliud tempus rejiciendo, quasi a nobis depellimus aut repellimus: ut etiam διακρούσθαι paulo ante. Dem. (385.) Ἐκκρούσας εἰς τὴν ὑστεραίαν, In diem sequentem rejiciens. Item ἐκκρούειν τὸ πρᾶγμα, Eximere tempus rei conficiendæ, VV. LL. e Bud. || At ἐκκρούειν τὸν καιρὸν, exp. Terere tempus: quo loquendi genere usus est Plut. (9, 208.) Κάτων δὲ, περὶ ὧν οὐκ ἤλπιζε πείσειν, τῷ προκατέχεσθαι χάρισι καὶ σπουδαῖς τὸν δῆμον, ἢ τὴν βουλὴν, ἔλεγε τὴν ἡμέραν ὅλην ἀναστὰς, καὶ τὸν καιρὸν οὕτως ἐξέκρουε. [" Aristoph. Fr. 244. Plato Phædr. 193. Gorg. 92. Theæt. 324. Heind., Plut. Alex. p. 179. Schm., Jacobs. Anth. 6, 123. 11, 149. Thom. M. 287. Wyttenb. Select. 325. Athen. 1, 24." Schæf. Mss. Philostr. Apoll. 1, 19.] Ἔκκρουσις, ἡ, Excussio, Exturbatio, Xen. (K. 10, 12.) Ἡ ῥύμη τῆς ἐκκρούσεως. [* Ἐκκρουσμὸς, Bryennii Harm. 480. * Ἔκκρουστος, Æsch. S. c. Th. 548. " Heyn. Hom. 7, 582. Dawes. M. Cr. 443. 520. Wakef. S. Cr. 3, 75." Schæf. Mss. * Δυσέκκρουστος, Sext. Emp. 375. * Προεκκρούω, Dio Cass. 215. * Συνεκκρούω, Plut. Cæsare 33. * " Ὑπεκκρούω, Just. M. Apol. 1. p. 86. Thirlb. * Ὑπέκκρουσις, Iren. 1, 13, 2. p. 80. Grab." Routh. Mss. * " Ὑπερέκκρουσις, p. 84. 94." Kall. Mss. " Epiphan. 1, 248." Bast. in Ind. Scap. Oxon.]

Ἐπικρούω, Impello. Apud Polyb. ἐπικρούσασθαι accipi ἐπὶ τοῦ νουθετῆσαι testantur VV. LL. [" T. H. ad Aristoph. Πλ. p. 162. Kuster. Aristoph. 11. Brunck. 1, 258. (Θ. 1004.)" Schæf. Mss. Æsch. Ag. 211. Plut. Pomp. 58.] Ἐπίκρουμα, Ictus, Pulsus, VV. LL. Hesychio autem ἐπίκρουμα est * ἐπίπληγμα ἢ * ἐπιχάραγμα, διὰ τὸ παρωνομάσθαι τῷ ἔργῳ [Ἄργῳ, Toup.] ἐπίκρουμα χθονὸς Ἀργείας, Soph. Inacho. Ἐπίκρουσις, ἡ, Certa quædam erat Percussio cum levibus ferulis, aptissima membris tollendis in tumorem extenuatorum, quæ et κατάκρουσις Galeno 14. Therap. VV. LL. [* Προσεπικρούω, Dio Cass. 24.]

Κατακρούω, Deorsum pello, Defigo, Adigo. || Repello, Reprimo. Apud Hippocr. ubi agit de cucurbitulis, Cornarius exp. Scarificare. Unde verisimile est eum in Lex. Galeni pro κατασχίζειν, quo verbo alterum hoc κατακρούειν ap. Hippocr. ab ipso Gal exp., legisse κατασχάζειν. VV. LL. interpr. Discindo. || Apud Plat. de LL. 8. (p. 428.) videtur accipi pro Fallo: sicut διακρουστικὸς supra pro Impostorio a Gaza usurpari dictum est. ["Heyn. Hom. 7, 556. Jacobs. Anth. 11, 334. Kuster. Aristoph. 113." Schæf. Mss. Geopon. 10, 23. 61.] Κατάκρουσις, Repressio, Repressus desuper illatus, VV. LL. ex Gazæ interpr. Vide et Ἐπίκρουσις. [Aristot. Probl. 3, 24.] Κατακρουστικὸς, Vim habens reprimendi, Aristot. Probl. (3, 18.) Ἔστι δὲ ὁ οἶνος κ. Videtur opponi τῷ ἐπιπολαστικῷ. VV. LL. " Ἐγκατακρούω ex Aristoph. (B. " 331.) affertur pro Pulso, Moveo." [" Infigo, Clem. Alex. 205. ἥλους." Kall. Mss.]

[* Μετακρούω, Plut. 10, 411. " Μετακρούομαι, Depello, Andr. Cret. 119." Kall. Mss.]

Παρακρούω, Repello, Rejicio: Παρακρούεσθαι τοὺς μάρτυρας, Refutare et refellere testes, h. e. παραγραφέσθαι et διελέγχειν, Rejicere et repudiare, ut διακρούεσθαι. Hæc Bud. qui e Greg. affert, Τοῖς διὰ τῆς φιλοσοφίας καὶ κενῆς ἀπάτης παρακρουομένοις τὴν ἀκατάσκευον πίστιν, Qui philosophia et nugis ejus capti, fidem simplicem repudiant, argutiis non utentem dicendique facultate; e Basil. in Apol. ad Neoc. Ἐκ τῆς ἔξωθεν σοφίας παρακρούεσθαι τὴν ἀλήθειαν, Refellere et repudiare. Ubi sunt qui etiam Eludere interpr. et Ludificari. || Signif. etiam Deprecor et A me summoveo: quæ signif. vicina est refutationi. Plut. Τοῦ δὲ Περσέως αἰχμαλώτου γενομένου, καὶ παρακρουομένου τὸν θρίαμβον, de Æmylio loquens (6, 747.) h. e. παραιτουμένου τὸ εἰς θρίαμβον ἄγεσθαι, καὶ ἀπευχομένου, ut ex eod. Auctore liquet in Æmylio (34.) Bud. || Circumvenio fraudulenter, Decipio. Sumta metaphora vel ab iis, qui concussu callidoque luctæ artificio adversarium supplantant, non vero dejiciunt, sublimemque arreptum sternunt, ut Ulysses succusso Ajacis poplite, ipsum evertit, quemadmodum docet Il. Υ. (725.) ἀνάειρε, δόλου δ' οὐ λήθετ' Ὀδυσσεύς· Κόψ' ὄπιθεν κῶληπα τυχὼν, ὑπέλυσε δὲ γυῖα. Est enim παρακρούεσθαι, ut quidam Gramm. tradiderunt, τῶν παλαιστῶν τῶν οὐ καταβαλλόντων, ἀλλ' ἐν ὥρᾳ κρουόντων ἢ ποδὶ ἢ χειρὶ καὶ οὐ ῥιπτόντων, quod in cursu est manu depellere, itidem παρακρούειν: vel ab iis, qui in rebus appendendis alteram lancem ex æquilibrio fraudulenter impellunt digito, ut in alteram partem vergat, id, quod e Phocyl. intelligitur, (13.) Σταθμὸν μὴ κρούειν ἑτερόζυγον, ἀλλ' ἴσον ἕλκειν. Testantur hoc ipsum Aristoph. Schol. Suid.: nam παρακρούεται exponentes ἐξαπατᾷ, subjungunt translatum esse ἀπὸ τοῦ τοὺς ἱστῶντάς τι ἢ μετροῦντας, κρούειν τὰ μέτρα καὶ διασείειν ἕνεκα του πλεονεκτεῖν. A luctatoribus transtulisse putatur Plato Critone, (6.) Καὶ οὐκ ἄν σε παρακρούσει ἡ παροῦσα ξυμφορὰ, Nequaquam hæc præsens calamitas te supplantabit et evertet; Non aberrare faciet, Nequaquam te in errorem impulsura est, Bud. quemadmodum Hes. quoque παρακρούει exp. πλανᾷ. [Lucian. 1, 620. ubi vide nott.] Pro Circumscribere vero et Fucum facere frequentissime accipitur non tam med. vox, quam etiam pass. Lucian. Μῶν παρακέκρουσμαί σε; Num ego te circumveni et fefelli? Alia exempla habes ap. Bud. 224. e Dinarcho, Dem. et Aristot. ac inter alia unum, in quo construitur cum accus. duplici rei et personæ. Ibi παρακρούεσθαι τοὺς δικαστὰς exp. etiam Obrepere judicibus, et per imposturam aut calumniam vincere. Dem. pro Cor. Ῥᾷον ἤλπιζε τὰ μὲν παρακρούσεσθαι, τὰ δὲ πείσειν: Philipp. 2. (p. 71.) Ἐξηπατηκότα δ' ἤδη καὶ παρακεκρουσμένον ἀπευχεσθε ἰδεῖν, ubi sicut copulatur cum ἐξαπατᾶν, ita ab Isocr. cum παραλογίζεσθαι, Panath. (96.) Τοὺς μὲν γὰρ ἀποστεροῦντας τὰ συμβόλαια, καὶ παρακρουομένους, καὶ παραλογιζομένους, οὐχ ἡγοῦνται δικαίους, ἀλλὰ πλεονεκτικούς. Item ap. Suid. Παῖδας τῶν ἐνγενεστάτων οἴκων παρακρουσάμενος ἐξῆγεν ἐκ τῆς πόλεως, i. e. ἐξαπατήσας, παραπείσας, ut ipse exp., Callida persuasione eis imponens. Sic vero πείθειν supra cum παρακρούσασθαι copulatum à Dem. fuit. Cetera um παρακρούομαι passive quoque usurpatum reperitur. Dem. Μὴ παρακρουσθῆτε, Videte ne decipiamini. Idem, Ἀλλὰ γράψασθαι νὴ Δί' ἕκαστόν ἐστιν, ὃ κἀγὼ νυνὶ πεποίηκα· κἂν ἐνταῦθ' ἀπαλλάξῃ τισὶ τὸν ἐπιστάντα, ἡ πόλις παρακέκρουσται: Quod si ipsi legis promulgatori summovere licuerit accusatorem, a seque dimittere, id profecto non sine circumventione fit civitatis, cui hoc facto obreptum est, Bud. Theodorit. H. E. 4. Καὶ διὰ τῆς ἀγορᾶς θέοντες, Χριστιανοί τε εἶναι ἐβόων, καὶ βασιλικοῖς παρακεκροῦσθαι τεχνάσμασι, Quod nefaria arte Juliani Christianismum abjurarant, victi ejus calliditate, Bud. Παρακρούσασθαι a Suida exp. ἀνατρέψαι, citante h. l., Ὁ δὲ ὅσα διημφισβητήθη οἷος ἐγένετο παρακρούσασθαι, ubi dubium est an pro Evertere, an Eludere, an Refellere accipiatur. [Dem. 844. vide Reisk. " Heind. ad Plat. Lys. 32. Theæt. 369. Thom. M. 674. ad Charit. 403. 414. Monthly Review, Aug. 1799. p. 439. Galen. Suasor. fin., ad

Diod. S. 1, 35. 233. 556. 2, 254. 295. 305. 316. Brunck. Soph. 3, 525. Dionys. H. 1, 130. 3, 1420. Heyn. Hom. 7, 78. Ammon. 109. Valck. Anim. 191. Lucian. 1, 127. Plut. Mor. 1, 572. 186. et Wytt., ad Herod. 488. Decipio, Casaub. ad Athen. 47." Schæf. Mss. Παρακεκροῦσθαι τῶν φρενῶν, Mente dejectum esse, Phrynichus Bekkeri p. 59.] Παράκρουσις, Repulsio, Aristot. Probl. 3, 13. Ἡ π. τοῦ ἐπιπολῆς θερμοῦ, Caloris ad superficiem evecti depulsio atque suppressio. Sic enim potius reddendum esse quam Depressio, cum Gaza, VV. LL. annotant. || Fraus, Impostura, Ea, qua in lucta adversarium supplantamus, s. in cursu depellimus, qua metientes aut appendentes aliquid, alteram lancem ex æquilibrio fraudulenter impellimus digito, ut in alteram partem vergat. A Suida exp. ἐξαπάτη, ἐμπαιγμός, in h. l., Ἀπιστοί τε γὰρ δύξαντες εἶναι οἱ Σαννῖται, καὶ πρὸς τας συμφορὰς ἐς π. τοῦ ἀεὶ κρατουντος σφῶν σπένδεσθαι, Ad circumveniendum eum, à quo semper vincebantur. [Dem. 760.] || Error, ejus sc., qui fallitur et decipitur, Falli enim et decipi dicimur, cum erramus, s. qui opinione fallitur. Aristot. Pol. 2, 3. Αἴτιον δὲ τῷ Σωκράτει τῆς π. χρὴ νομίζειν τὴν ὑπόθεσιν οὐκ οὐσαν ὀρθήν: paulo ante dicit, Ἐξαπατῶσιν ἑαυτούς. || Mentis concussus atque emotio, Delirium, VV. LL. e Gal. Sic et Παρακοπὴ supra. [Plut. 8, 557. 9, 287.] Παρακρουσιχοίνικος, ὁ, ἡ, Qui chœnice aliquem decipit, Qui falsa mensura alicui imponit; nam in mensuris quoque, ἐν τοις μέτροις, παρακρούεσθαι dicimur, ut Gramm. annotant, non tantum in ponderibus. Hesychio est ὁ παραλογιζόμενος ἐν τῷ μέτρῳ: propterea quod soleant κρούειν τὰ μέτρα καὶ διασείειν ἕνεκα τοῦ πλεονεκτεῖν. Est autem vocab. Comicum, J. Poll. Παρακρουστικὸς, Mentem concutiendi et emovendi vim habens, In delirium impellens: πάθος, Gal. ad Gl. Sic supra Παρακοπτικός. [Hippocr. 1190. * Παρακρουστικῶς, J. Poll. 4, 51.] Παράκρουστος, ap. Hes. μωρὸς, Stultus, Mente captus, Cui mens concussa aut excussa est. [* Εὐπαράκρουστος, Lex. Apollonii Dyscoli p. 266.]

Περικρούω, Circumpello, Pulso, Pello, Percutio; Decipio, VV. LL. At Bud. in Plat. de Rep. 10. p. 136(=317.) Καὶ ὑπὸ ταύτης τῆς ὁρμῆς ἐκκομισθεῖσα ἐκ τοῦ πόντου, ἐν ᾧ νῦν ἐστὶ, καὶ περικρουσθεῖσα πέτρας τε καὶ ὄστρεα, ἃ νῦν αὐτῇ, ἅτε γῆν ἐστιωμένῃ, γεηρὰ καὶ πετρώδη περιπέφυκε, interpr. Excussis petris. [Plut. 7, 942. Phrynichus Bekkeri p. 60.]

[* Προκρούω, Aristoph. Ἐκκλ. 1017. "Ad Diod. S. 1, 303. 304. Jacobs. Anth. 9, 446." Schæf. Mss. Πρόκροον, Laconice pro πρόκρουον, Aristoph. A. 1252. * Πρόκρουσις, * Προκραυσμὸς, Bryennii Harmonica p. 480. "Stob. Ecl. Phys. 598." Kall. Mss. * Προκρούστης, Nom. propr., vide Brunck. ad Aristoph. Ἐκκλ. 1021.]

Προσκρούω, Pulsando affigo: unde προσκροῦσαι ap. Hes. προσηλῶσαι. || Impingo, Allido. || Offendo, Incurro, ea signif., qua Cic. dicit, Quis est tam Lynceus, qui in tantis tenebris nihil offendat, nusquam incurrat? et, Cum multi viri fortes in communi incertoque periculo belli et terra et mari offenderint. Dem. pro Cor. Τὸ δὲ προσκροῦσαι καὶ μὴ πάνθ' ὡς ἠβουλόμεθ' ἡμῖν συμβῆναι, In inceptis offendere, nec omnia nobis ex animi sententia succedere. Quæ signif. sumta est ab iis, qui in tenebris aut locis asperis in aliqua offendicula pedibus incurrunt, quemadmodum accipitur ap. Demetr., loquentem de Thucydide, Φεύγει τὸ λεῖον καὶ ὁμαλὲς τῆς συνθέσεως, καὶ ἀεὶ μᾶλλόν τι προσκρούοντι ἔοικεν, ὥσπερ οἱ τὰς τραχείας ὁδοὺς πορευόμενοι. || Offendo, h. e. In offensionem incurro, In odium alicujus incurro, Infensum mihi reddo: προσκρούειν Θεῷ, Chrys. de Sacerd. Deum offendere. Apud Eund. de Officio Episcoporum, Μὴ προσκρούσῃς Θεῷ, Ne in Dei offensionem incurras. Plut. Themist. Προσέκρουσε τοῖς Λακεδαιμονίοις, Lacedæmonios offendit: Theseo (2.) Προσκροῦσαι τοῖς πολίταις: Fabio, Προσέκρουσε τοῖς πολλοῖς: Popl. Ὡς δὲ ταῦτα συνέβη, παντάπασι πρασκρούσας ἀφῆκε τὴν ἀρχὴν ἑκών, Cum prorsus in odia hominum incurrisset, sponte se abdicavit imperio. Dem. pro Cor. Εἴ τις ἐλύπησέ τι τοῦτον, ἢ προσέκρουσέ που, Offendit. || Ut autem in præced. ll. προσκρούειν et

A Offendere dicitur de imprudentibus et invitis; sic alicubi dicitur etiam de iis, qui de industria et studio aliquem lacessunt et ad iram provocant: unde et παροργίσαι exp. Plut. Οἷς ἔτυχε προσκρούειν ἕνεκα τοῦ γελοίου, Temere unumquemque ac sine delectu lacessere et offendere, risus excitandi gratia, Bud. Paulo ante vero dixerat Plut. σκώμμασι χρῆσθαι πικροτέροις. || Offendor, Irascor, Stomachus mihi movetur, Plut. (7, 782.) Ἡ μὲν οὖν συνέχεια τῆς ὀργῆς καὶ τὸ προσκρούειν πολλάκις, ἕξιν ἐμποιεῖ πονηρὰν τῇ ψυχῇ, ἣν ὀργιλότητα καλουσιν, εἰς ἀκροχολίαν καὶ πικρίαν καὶ δυσκολίαν τελευτῶσαν. Et cum dat. ap. Dem. pro Cor., Εἰς ἔχθραν καὶ τὸ προσκρούειν ἀλλήλοις ἑτοίμως ἔχοντας, Aristot. Ἐκ τῶν ἐν ποσὶ καὶ σμικρῶν προσκρούοντες ἀλλήλοις, Polit. 2. Τῶν θεραπόντων τούτοις μάλιστα προσκρουόμεν, οἷς πλεῖστα προσχρώμεθα πρὸς τὰς διακονίας τὰς ἐγκυκλίους, Iis utplurimum irascimur, vel, namque utroque modo Bud., Iis plerumque offensi sumus, Ab iis plerumque offendimur, Alciphr. 183. Ἐμοὶ προσκρούσας, Mihi offensus, Bud. Sed et B rei alicui προσκρούειν dicimur, qua animus noster offenditur, ut Cic. dicit Animus meus multis rebus offenditur, vel quam fastidimus, quæ stomachum nobis movet. Sic accipi potest in illo Epicuri Dogmate, Τῷ τὰ ζῶα ἅμα τῷ γενηθῆναι τὴν μὲν ἡδονὴν εὐαρεστεῖσθαι, τῷ δὲ πόνῳ προσκρούειν φυσικῶς: Cic. Omne animal, simulatque natum sit, voluptatem appetere, eaque gaudere, ut summo bono; dolorem aspernari, ut summum malum, et quantum possit, a se repellere. || Infensus sum, Odi, Plut. Ἐκ τούτου προσέκρουσεν αὐτῷ ὁ Κικέρων, Bud. || Incurro, i. e. Cum impetu invado. ["Ad Charit. 414. 616. Dionys. H. 5, 343. Paus. 1, 307. Athen. 1, 17. Munck. ad Anton. Lib. 121. Verh., Ammon. 121. Bergler. Alciphr. 166. Wyttenb. Select. 245. 313," Schæf. Mss.] Πρόσκρουμα, s. Πρόσκρουσμα, τὸ, Id ipsum, quo aliquis offenditur, Offendiculum, Offensio, Plut. (9, 282.) Διὸ χρὴ μὴ καταφρονεῖν τῶν πολιτικῶν, ὥσπερ ἐν σώματι προσκρουσμάτων διαδρομὰς ὀξείας ἐχόντων, ἀλλὰ ἐπιλαμβάνεσθαι καὶ πιέζειν, καὶ βοηθεῖν: Pericle, Οὐδέν γὰρ οὐδ' ἀπὸ τύχης πρόσκρουσμα συνέβη περὶ τοὺς στρατευομένους: Coriolano, Ἀεί τινος ἐλλείμματος ἢ πρ. γίνεσθαι δοκοῦντος. Pro Offeusione ponitur et ab App. [B. C. 5. p. 682.], ubi de proscriptione triumvirali loquitur, Οἱ μὲν ἀπ' ἔχθρας, οἱ δὲ μόνον πρ. ἢ φιλίας ἐχθρῶν ἢ πλούτου διαφέροντες. [Πρόσκρουμα, Plut. 6, 519. "Dionys. H. 4, 2071. Πρόσκρουσμα, ad Mœr. 46. Πρόσκρουμα, Πρόσκρουσμα, Wyttenb. ad Plut. 1, 555. Thom. M. 752. ad Charit. 414. Dionys. H. 5, 321. 343. 2, 703. 3, 1412." Schæf. Mss. * "Προσκρουσμὸς, Offensio, Offensa, Chrys. in Ps. 7. T. 1. p. 570, 36." Seager. Mss.] Πρόσκρουσις, Impactio, Offensio, προσκοπὴ, Plut. 6, 285. 524. * Προσκρουστικὸς, Schol. Soph. El. 62. Schol. Aristoph. Α. 316. * Ἀπρόσκρουστος, Proclus ad Hesiod. p. 151.]

Συγκρούω, Collido, Collidor, Hermog. Εἰ πρῶτον μὴ συγκρούῃ τὰ φωνήεντα, Bud. ubi neutraliter accipitur: activæ autem signif. exemplum de ead. re habes in Σύγκρουσις. Neutraliter vero usurpatur et D in Polyb. 1, (50, 3.) Ἀλλὰ καὶ τοὺς ταρσοὺς ἐθραυον αἱ νῆες ἀλλήλαις συγκρούουσαι, Sibi mutuo illisæ, Mutuo concursu sibi impactæ. || Collido, eo sensu, quo Quintil. dicit Collidere et Complodere manus, Aristoph. (B. 1029.) τὼ χεῖρ' ὦδὶ ξυγκρούσας. || Collido, ea signif., qua Silius dicit, jamque intermixta sonabant Classica, concursusque viros colliserat acer; Stat. Ambitiosa pios collidit gloria fratres, i. e. Committit. Thuc. 1, (44.) Ξυγκρουειν δὲ ὅτι μάλιστα (ἐβούλοντο) αὐτοὺς ἀλλήλοις, Committere inter se, Certamina et contentiones inter eos excitare, Dem. (231.) Πάντας συνέκρουε καὶ πρὸς ἑαυτὸν ἐτάραττεν, Isocr. Paneg. (37.) Ἡμεῖς δὲ τοσούτου δέομεν συγκρούειν τι τῶν ἐκείνου πραγμάτων, ἢ ποιεῖν στασιάζειν, Herodian. (3, 10, 7.) de Antonino et Geta fratribus, Συνέκρουον δὲ αὐτοὺς ἑκατέρωθεν οἱ κόλακες. Eo sensu Claudian. dicit Fratres committere odiis. Rursum Dem. de Philippo, Πάντας συνέκρουε πρὸς ἀλλήλους, quod et συμβάλλειν dicitur: cui opp. Τὰς γεγενημένας ταραχὰς διαλύειν: (282.) Τὰς πό-

λεις οὗτοι συνέκρουον. Aristot. Pol. 5. Τὸ διαβάλλειν ἀλλήλοις καὶ συγκρούειν καὶ φίλους φίλοις, καὶ τὸν δῆμον τοῖς γνωρίμοις, καὶ τοὺς πλουσίους ἑαυτοῖς. Eo sensu Cyprianus dicit, Episcoporum cohærentem concordiam subdola temeritate collidere. || Congrego, συναθροίζω, Suid. Hes. || Συγκρούει, Hesychio συνευφραίνεται: forsan ab iis, qui simul manibus plaudunt; ea enim, quæ auribus aut oculis grata sunt, plausu approbamus. ["Ad Charit. 414. Kuster. V. M. 63. Ruhnk. ad Vell. Paterc. 253. ad Mœr. 283. Diod. S. 1, 219." Schæf. Mss. Strabo 11. p. 468. Sieb.] Σύγκρουμα, Hesychio χρέος, δάνειον: nonnullis ἡ σύμμικτος λοπάς, ut Idem annotat. ["Brunck. ad Æsch. Pers. 277." Schæf. Mss. * Σύγκρουσμα, Cod. Vat. Comm. Dion. Thracis; cf. Villois. Anecd. Gr. 2, 115.] Σύγκρουσις, Collisio: φωνηέντων, Collisio vocalium ap. Rhett., cum sc. duæ vocales aut etiam plures sine media consonante concurrunt, ut in ἠέλιος, ὀρέων, Αἰαίη. Demetr. de Eloc. Περὶ δὲ συγκρούσεως φωνηέντων ὑπέλαβον ἄλλοι ἄλλως. Ἰσοκράτης μὲν γὰρ ἐφυλάττετο συμπλήσσειν αὐτὰ, καὶ οἱ ἀπ' αὐτοῦ· ἄλλοι δέ τινες ὡς ἔτυχε συνέκρουσαν: paulo post vero dicit πολλὴν εὐφωνίαν γίνεσθαι ἐκ συγκρούσεως. Ubi etiam notandum est eum synonyma facere συμπλήττειν et συγκρούειν. Quod vero de Isocrate dicit, idem et Plut. (8, 117.) Ἐνίους γοῦν ὁρῶμεν οὐδὲ συγκροῦσαι φωνήεντι φωνῆεν ἐν τῷ λέγειν ὑπομένοντας: de cujus in compositione orationis curiositate aliud ex eod. Plut. exemplum habes in Κολαπτήρ. || Συγκρούσεις dicuntur etiam Mutuæ offensiones s. odia et inimicitiæ, ab ea τοῦ συγκρούειν signif., qua ponitur pro Collidere et Committere aliquos, i. e. Simultates et dissensiones inter eos excitare, s. potius Dissidiis inter eos concitatis eos ad arma contra se mutuo sumenda concitare. Plut. Numa, Σ. ἀπαύστους καὶ φιλονεικίας ἔχουσα πόλις, interpr. Assiduas offensiones et contentiones civitas habens. || Fraus, Impostura, παραλογισμὸς, Suid. ["Argum. Aristoph. N. et Brunck. Kuster. Aristoph. 50." Schæf. Mss. Ptolemæus Harmon. 2, 12.] Ceterum pro σύγκρουσις dici ETIAM Συγκρουσμὸς, tradunt VV. LL. [Plut. Marcello 16.] Συγκρούσιος, q. d. Concussorius: γέλως, Risus vehemens et qui corpus concutere videtur, Lucr. ora concuti risu. De cujusmodi risu Horat. l. 2. Epist. ad Flor. et risu populum quatit. ["Zenob. 2, 100." Wakef. Mss. "Συγκρούσιος, * Συγκροτούσιος, Toup. Opusc. 2, 71." Schæf. Mss. * Συγκρουστὸς, i. q. ἀνάτριπτος, Diosc. 3, 40. Ἱμάτιον σ. Hesychio est οὗ ἡ κροκὶς ἀνατέτριπται. * Συγκρουστικὸς, Ulpian. in Or. c. Lept. 94. Wolf.]

[* Ὑπερκρούω, unde * "Ὑπέρκρουσις, Iren. 1, 13. p. 80. Grab., si modo vera lectio sit, ut M. putat." Routh. Mss. Cf. Ὑπέκκρουσις, Ὑπερέκκρουσις.]

Ὑποκρούω, Obturbo, Interpello, Porphyr. in Hom. Ἔστιν οὖν ὁ νοῦς, μὴ θορυβεῖτε, ὦ ἄνδρες, ὑποκρουόντες διὰ τί συνελήλυθαμεν. Idem, Οὐ δεῖ νῦν ὑποκρούειν, ζητοῦντας τίνος ἕνεκα συνελήλυθασι. Sic Aristoph. Ἀ. (37.) παρεσκευασμένος Βοᾷν, ὑποκρούειν, λοιδορεῖν τοὺς ῥήτορας, Ἐάν τις ἄλλο πλὴν περὶ εἰρήνης λέγῃ. Hæc Bud. exponens etiam Interfari, Reclamare, et ex Hes. ἀντιλέγειν. Sed et Suid. tradit ὑποκρούειν accipi pro ἀντιφθέγγεσθαι, ἀντιλέγειν ἁπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε: sed accipi etiam ἐπὶ τῶν θορυβούντων, addens, ὅπερ ἡμεῖς φαμὲν ἐκκρούειν καὶ κωλύειν. Quæ verba desumta sunt e Schol. Aristoph., exponente locum illum, quem Bud. paulo ante ex Acharn. protulit: videntur ergo ibi ὑποκρούειν accipere non tantum pro Obturbare, Obstrepere, Interpellare, sed etiam pro Explodere, Ejicere. Idem Suid. in Aristoph. (Ἐκκλ. 256.) Τί δ' ἦν ὑποκρούωσί [ὑποκρούσωσί] σε; exp. ὑποβάλλωσί σε, λαμβάνωνταί σου: ad quæ verba altera respondet, προσκυνήσομαι [προσκινήσομαι,] Ἂν οὐκ ἄπειρος οὖσα πολλῶν κρουμάτων. || Budæo Significo, αἰνίττομαι, ap. Aristoph. Πλ. (548.) Σὺ μὲν οὖν τὸν ἐμὸν βίον εἴρηκας τὸν τῶν πτωχῶν δ' ὑπεκρούσω, Schol. ἐφθέγξω, ἀνεκρούσω, dicens metaph. esse a cithara, aut alio quopiam instrumento. Possit etiam reddi Obstrepis, ut sit metaph. a cithara, cui, cum pulsatur, alia ab alio pulsata obstrepit. [Longin. 41, 2. vide Toup.] In Epigr. autem pro Cithara responso, s. ὑποκρέκω, accipi tradunt: quæ signif. magis propria est. Item Supplaudo, VV. LL. ["Heyn. Hom. 7, 614. 615. Kuster. Aristoph. 11. T. H. ad Plutum p. 162. Epigr. adesp. 204. Lucian. 1, 16. Wyttenb. Select. 263. Obturbo, Simon. Dial. p. 78. De coitu, Aristoph. Ἐκκλ. 618." Schæf. Mss. Polyb. 17, 4. Phryn. Bekkeri p. 68. * "Ὑπόκρουσις, Hes. v. Κροῦσιν, * Ὑποκρουστικὸς, unde Ὑποκρουστικῶς, Etym. M. 781, 8." Wakef. Mss. "Heyn. Hom. 4, 88." Schæf. Mss. * "Ἀνθυποκρούω, Const. Manass. Chron. 59. var. lect." Boiss. Mss.]

"Κροαίνων, a Græcis Schol. et Lexicogr. exp. "κρούων τοῖς ποσὶ, Pulsans pedibus, in Il. Z. (507.) "Ὡς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ, Δε- "σμὸν ἀπορρήξας θείει πεδίοιο κροαίνων: nonnullis "tamen accipientibus etiam pro ἐπιθυμῶν, χρεμετί- "ζων, Libidine incensus, Lasciviens, Hinniens. Sed "verisimilior est prior expositio, ut ex etymo et ori- "gine verbi patet: cum enim sit παρὰ τὸ κρούω, "exemto ν, merito signif. τὸ κτυπῶ καὶ ἠχῶ τοῖς ποσὶ, "τὸ τοῖς ποσὶ σκιρτῶ καὶ κροτῶ, teste Etym., ut ap. "Virg. sonipes Quadrupedante putrem sonitu qua- "tit ungula campum." [Il. O. 264. Opp. K. 1, 279. κροαίνοντες πεδίοισι. "Heyn. Hom. 5, 292. 719. Philostr. 264. Boiss., Aristoph. Fr. 287. ad Herod. 707." Schæf. Mss. * "Ἐγκροαίνω, Eust. Od. 429, 3." Wakef. Mss. * Κατακροαίνω, Percutio, Greg. Naz. Epigr. 6. p. 770.]

"Κρούζω, Etym. scribit e κροβύζω factum esse, "exemto β, et in unum contractis ο et ν: neutrum "vero quid sit exp."

"Κρούπαλα," [et * Κρούπανα] "Hesychio ξύλινα "ὑποδήματα, quæ et κρουπέζια, Ligneos calceos, qui "Latinis sunt Sculponea: sed exp. etiam κλεῖς, "ut mox κρουπαλίας affert pro κλεῖδας, Claves." ["Brunck. Soph. 3, 497." Schæf. Mss.] "Κρού- "πετα, Hesychio ὑψηλὰ ἢ ξύλινα ὑποδήματα: qualia "fere et κρούπαλα ac κρουπέζια."

ΚΡΟΤΟΣ, ὁ, Pulsus: ut Pulsus æris, remorum, manuum, pedum. Frequenter de Manuum plausu dicitur, quo sc. collisæ crepitum quendam edunt: quoniam vero eo plausu approbare aliquid in theatris solebant, pro Laude interdum capitur. Aristoph. B. (156.) θιάσους εὐδαίμονας Ἀνδρῶν, γυναικῶν, καὶ κρότον χειρῶν πολὺν, Dem. (519.) Θόρυβον καὶ κρ. τοιοῦτον, ὡς ἂν ἐπαινοῦντές τε καὶ συνησθέντες ἐποιήσατε. Athen. 13. Τῶν θεατῶν ἐπιφωνησάντων μετὰ κρότου. Dicitur etiam de Plausu, quem ciconia crepitante rostro edit, Ovid. Ipsa sibi plaudat crepitante ciconia rostro, Philostr. Ep. 4. Εἰ κρότῳ ἀνοήτῳ χαίρεις, καὶ τοὺς πελαργοὺς, ἐπειδὰν παριόντες ἡμᾶς κροτῶσιν, ἡγοῦ δῆμον, τοσούτῳ σωφρονέστερον τοῦ Ἀθηναίων, ὅσῳ μηδὲ αἰτοῦσι μηδὲν ὑπὲρ τοῦ κροτεῖν. Ceterum a 3 præt. perf. pass. κέκρουται formari κρότος, exemto ν, tradit Etym. ["Musgr. Tro. 546. Jacobs. Anth. 6, 140. 7, 53. 9, 205. ad Lucian. 3, 503. Dionys. H. 3, 1326. ad Diod. S. 1, 93. Alciphr. 448." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 15, 12. Philostr. 612.] Κροτοθόρυβος, ὁ, Plausus una cum tumultu, Plut. (6, 166.) loquens de applausibus et acclamationibus, quæ in auditoriis fieri solebant, Ἐπίκουρος ἐπὶ τοῖς τῶν φίλων ἐπιστολίοις κρ. γίνεσθαι παρ' αὐτῶν λέγων: (10, 595.) Τίνι προσείπωμεν ἀξίως ὀνόματι τοὺς ὑμετέρους βρόμους καὶ ὀλολυγμοὺς καὶ κρ., καὶ σεβάσεις καὶ ἐπιθειάσεις, αἷς προτρέπεσθε καὶ καθυμνεῖτε τὸν ἐπὶ ἡδονὰς παρακαλοῦντα; Priori vero Plut. l. bene conveniunt hæc ap. Suid. verba [Diog. L. 385. HSt.] ipsius Epicuri, ut videtur, Παιὰν ἄναξ, φίλον * λεοντάριον, οἷον κρ. ἐνέπλησας ἀναγνόντας σου τὸ ἐπιστόλιον. Eo vero verisimilius est Epicuri esse verba, quod suos ille sectatores solebat ὑποκορίζεσθαι, ut supra in Plut. videre est in Ὑποκορίζομαι. ["Bergler. ad Alciphr. 209. 220. Jacobs. Anth. 7, 53." Schæf. Mss.] Κροτοπαίγνια, τὰ, Puerilia crepitacula, Ludicra quædam crepitum edentia; qualia sunt, de quibus Quintil. Sonum edant puerilium crepitaculorum. Utitur Ausonius.

Ἄκροτος, ὁ, ἡ, Plausu carens, Cui non applauditur: ἄκροτον, * ἀδιαρρίπιστον, ἀπαίδευτον, Hes. ["Toup. Epist. de Syrac. 335." Schæf. Mss.] Δίκροτος, Bis

pulsans: *σφυγμὸς*, Pulsus inæqualis in una arteriæ pulsatione et una arteriæ parte, qui post absolutam diastolen, antequam perfecte contrahatur, secundo tactum ferit. Hujus exemplum haberi potest e malleis incudem percutientibus et postea resilientibus, ut voluit Archigenes, qui etiam pulsum hunc non unum, sed geminum esse existimavit. Hæc Gorr. De causis vero ejus pulsus Eund. consule. Theophilus dicit eum bis quidem una percussione pulsare, sed impari celeritate: incipientem enim, citatiorem esse; desinentem vero tardiorem. Meminit et Actuarius. Quomodo vero ab Eo differat, qui *δορκαδίζων* appellatur, ap. Theophilum reperies. De eod. Galenus in Isagoge Pulsuum, *Ἐν τῷ παλινδρομεῖν, ἐξ ὧν ἐστὶ καὶ ὁ. σφυγμός.* || *Δίκροτος* dicitur et Qui utrimque impellitur: *κώπαις*, Eur. (Iph. T. 408.) Ubi exp. etiam Utrimque sonantibus. Item *ὁ. ναῦς* s. *πλοῖον*, et frequentius *δίκροτον* subintelligendo *πλοῖον*, Biremis, Navis quæ duplici remorum ordine impellitur. Illæ porro, inquit Bayf., quæ binis remis agebantur, a Romanis dictæ sunt biremes: a Græcis *δίκροτα* potius quam *διήρη*: etiamsi ap. Suid. *διῆρες πλοῖον* legatur. Polyb. (5, 62, 3.) *Ἐν αἷς ἦν καὶ πλοῖα τετταράκοντα· τούτων κατάφρακτα μὲν, εἴκοσι, διαφέροντα ταῖς κατασκευαῖς,—τὰ δὲ λοιπὰ, τριήρεις, καὶ δίκροτα, καὶ κέλητες*, Reliquæ, triremes et biremes et actuariæ. App. in Mithrid. *Ὁλκάδος δὲ βασιλικῆς ἱστίῳ παραπλεούσης, Ῥοδία δίκροτος ἐπ' αὐτὴν ἀνήχθη*, Biremis Rhodia in eam impetum fecit. Hæc inter alia Bayf., e quo vide et quæ paulo post citabuntur in *Μονόκροτος*. Utuntur h. v. Latini quoque, Cic. ad Att. 5, 11." *Ἄφρακτα* Rhodiorum, et dicrota Mitylenæorum habebam, et aliquid *ἐπίκωπον δεῖ*: 6, 4. Constituebam uti *ὁμοπλοίᾳ*: paratiorem offendi Brutum quam audiebam; nam et ipse Domitius bona plane habet dicrota, suntque navigia præterea luculenta Sextii. Hirt. B. C. 4. Capit ex eo prælio pentiremem unam, triremes duas, dicrota octo, complures remiges Octavianos. Sed perperam in vulg. Edd. legitur dierotas. [" Ad Charit. 600. Barnes. El. 775. Musgr. ibid. Jacobs. Anth. 8, 329. Lobeck. Aj. p. 288. ad Mœr. 308." Schæf. Mss. Xen. *Ἑλλ.* 2, 1, 18. Arrian. Anab. 6, 5, 4. * *Εὔκροτος*, J. Poll. 9, 127. Alciphr. 3, 43. " D. R. ad Longin. 259." Schæf. Mss. * " *Καλλιστόκροτος*, Nicet. Eugen. 2, 320. * *Ματαιόκροτος*, Const. Manass. Chron. p. 59. var. lect. * *Μεγάκροτος*, Tzetz. ad Lycophr. 497. * *Μεγακροτέω*, Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imag. 136." Boiss. Mss. * " *Μετρόκροτος*, Metrice sonans, Tzetz. ad Lycophr. 497." Kall. Mss.] *Μονόκροτος*, Qui uno duntaxat pulsu movetur: *ναῦς*, ead. quæ *μονήρης*, quæ uno duntaxat remorum ordine impellitur. Strabo 7. p. 142. Ald. *Καὶ νεώρια, ἐν οἷς ἀνέθηκε Καῖσαρ τὴν δεκανέαν ἀκροθίνιον, ἀπὸ μονοκρότου μέχρι δεκήρους*, Sunt et navalia, in quibus Cæsar uudeviginti naves decimarum nomine dedicavit, ab uno remorum ordine usque ad deciremes, Bayf. reponens *μονοκρότου* pro *μονικράτου*, quod in vulg. Edd. habetur: quæ ejus emendatio veterum quoque librorum auctoritate confirmatur. Xen. autem, inquit idem Bayf., in *Ἑλλ.* 2, (1, 18.) *δικρότους* et *μονοκρότους* naves dixit Eas, quæ cum triremes, opinor, essent, propter tamen absentiam remigum et sociorum navalium, duobus tantum vel uno per transtra remige incitarentur, cum tamen possent ternis agi, si adfuissent remiges: *Ἐσήμανεν ἐς τὰς ναῦς βοηθεῖν κατὰ κράτος, διεσκεδασμένων δὲ τῶν ἀνθρώπων, αἱ μὲν τῶν νηῶν δίκροτοι ἦσαν, αἱ δὲ μ., αἱ δὲ παντελῶς κεναὶ*, Cum autem socii navales in diversas partes ad sua quisque negotia discessissent, navium nonuullæ duobus tantum ordinibus agebantur, aliæ vero uno tantum, quædam autem prorsus vacuæ remigibus erant. [" Jacobs. Anth. 8, 329." Schæf. Mss. * *Πάγκροτος*, unde * *Παγκρότως*, Æsch. Suppl. 730.] *Πολύκροτος*, Multis plausibus resonans. Dicitur etiam de instrumento musico plures sonos edente, propter diversas aut chordas aut fistulas, quæ pulsu tanguntur. Athen. (527.) *Καταυλουμένους πρὸς χελωνίδος πολυκρότου ψόφον, ὥστε τὰς πόλεις ὅλας τοιούτοις κελάδοις συνηχεῖσθαι.* || *Πολύκροτοι* dicuntur etiam Homines versuti et vafri, *τῶν ἀνθρώπων οἱ κακεντρεχεῖς καὶ μὴ ἁπλοῖ*, sicut et *τρίμματα* et *πολυτρίμματα* et *κρόταλα*. Unde et ap. Hom. in primo Od. versu fuerunt qui scribere voluerint, *Ἄνδρα μοι ἔννεπε, μουσα, πολύκροτον*. Hæc Schol. Aristoph. [ad N. 259. Hom. Hymn. 18, 37. *χέλυς*. * *Πολυκρότη*, Anacreon Athenæi p. 447. * *Σπονδήκροτος*, Athen. 486: sed leg. divisim, *σπονδὴ, κρ.*] *Τρίκροτος*, Triremis, VV. LL. quemadmodum *δίκροτος* Biremis. [" Ad Mœr. 308." Schæf, Mss. * *Φιλόκροτος*, Hom. Hymn. 19, 2. * *Χρυσόκροτος*, Theod. Prodr. Ep. f. 83.]

[* " *Κρότιον*, Diosc. Notha 472." Boiss. Mss.]

Κροτέω, Pulso, Verbero, Plut. (6, 34.) *Πλάτων δὲ δούλῳ λίχνῳ καὶ βδελυρῷ θυμωθεὶς, τὸν της ἀδελφῆς υἱὸν Σπεύσιππον καλέσας, Τοῦτον, ἔφησεν, ἀπελθὼν κρότησον· ἐγῶ γὰρ πάνυ θυμοῦμαι.* Quod ita Diog. L. Platone, *Εἰσελθόντος ποτὲ Ξενοκράτους, εἶπε μαστιγῶσαι τὸν παῖδα· αὐτὸν γὰρ μὴ δύνασθαι διὰ τὸ ὀργίζεσθαι.* || Equi currentes dicuntur etiam *κροτεῖν* currum, cum eum tam rapido cursu trahunt, ut cum crepitu quodam succutiatur, Il. O. (452.) *Ἥρπεν ἐξ ὀχέων, ὑπερώησαν δέ οἱ ἵπποι Κεῖν' ὄχεα κροτέοντες*, Vacuum currum magno cum crepitu raptantes. || Plaudo, Cum plausu collido, Xen. K. *Ἀ.* 6, (1, 5.) *Τέλος δὲ τὸ Περσικὸν ὠρχεῖτο, κροτῶν τὰς πέλτας, καὶ ὥκλαζε, καὶ ἀνίστατο.* Quæ verba citat Athen. (16.) Idem Xen. K. Π. 8, (4, 6.) *Πότερον κροτεῖν δεῖ τῷ χεῖρε, ἢ γελᾶν, ἢ τί ποιεῖν*; Synes. Ep. 121. *Καὶ τῷ χεῖρε ἐκρότησε· καὶ ὁ μὲν Ὀδυσσεὺς ᾠετο αὐτὸν ὑπὸ χαρμονῆς οὐκ ἔχειν ὅ,τι ἑαυτῷ χρήσαιτο.* Quintil. Collidere manus et Complodere. Aliquando vero sine accus. *χεῖρε* ponitur, ut Lat. Plaudo; ac interdum pro Comprobo s. Excipio plausu capitur. Xen. Σ. (9, 4.) *Οἱ δὲ συμπόται ὁρῶντες, ἅμα μὲν ἐκρότουν, ἅμα δὲ ἐβόων αὖθις*, Plut. Alcib. (10.) *Τοῦ δὲ δήμου κροτοῦντος καὶ βοῶντος, ὑφ' ἡδονῆς ἐπιλαθέσθαι του ὄρτυγος, ὃν ἐτύγχανεν ἔχων ἐν τῷ ἱματίῳ*: ubi conjunguntur *βοᾷν* et *κροτεῖν*, ut Cic. Idque frequentissimo theatro incredibili clamore et plausu comprobatum. Lucian. (1, 853.) *Ἐν τοῖς ἀγῶσιν οἱ μὲν πολλοὶ θεαταὶ ἴσασι κροτῆσαί ποτε καὶ συρίσαι, κρίνουσι δὲ ἑπτὰ ἢ πέντε.* Dicimur etiam *κροτεῖν* aliquem pro Cum plausu laudare, Plausu excipere, Stat. non toties victorem Castora gyro, Nec fratrem cæstu virides plausere Therapnæ. Diog. L. Cleanthe, *Ἐφ' ᾧ ἀγασθέντες οἱ ἀκροαταὶ τὸν μὲν ἐκρότησαν, τὸν δὲ ἐξέβαλον.* Et *κροτέομαι*, Plaudor, i. e. Plausu excipior, Cic. ad Att. Populum vero præclarum, quod propter malum vicinum ne victoria quidem plauditur. Ovid. Cumque fefellit amans aliqua novitate maritum, Plauditur, et magno pahna favore datur, Tibull. Quaque ibis, manibus circum plaudere tuorum. In Axiocho (190.) *Τίς γὰρ ἂν εὐδαιμονήσειε πρὸς ὄχλον ζῶν, εἰ ποππυσθείη καὶ κροτηθείη, δήμου παίγνιον ἐκβαλλόμενον, συριττόμενον, ζημιούμενον*, Si plaudatur, plausu excipiatur. Aristot. Poet. (9.) *Πολλοὶ δὲ πλέξαντες εὖ, λύουσι κακῶς· δεῖ δὲ ἀμφω ἀεὶ κροτεῖσθαι*, Plut. (Cæs. 30.) *Ταυτα προκαλούμενος ἐν τῷ δήμῳ Κουρίων ὑπὲρ Καίσαρος, ἐκροτεῖτο λαμπρῶς.* Chrys. *Κροτεῖσθαι ἄξιος*, Dignus qui plaudatur, Plausu dignus. Ead. signif. dicitur *κροταλίζεσθαι*. || Crepo, ea signif., qua Horat. dicit, Si quid Stertinius veri crepat, et, Sulcos et vineta crepat mera. In Axiocho, (p. 192.) *Κἂν πιθανωτέρους τούτων λόγους ἄρτι κροτήσῃς*, Si crepes, declames, declamaris. *Κροτεῖν* dicitur etiam de ciconia, de qua Ovid. Ipsi sibi plaudat crepitante ciconia rostro. Vide *Κρότος*. [" Thom. M. 547. Musgr. Tro. 1306. Wakef. Eum. 36. Jacobs. Anth. 7, 387. 11, 254. Huschk. Anal. 260. Irmisch. ad Herodian. 4, 232. T. H. ad Plutum p. 53. Kuster. Aristoph. 56. ad Lucian. 2, 108. 217. ad Dionys. H. 5, 212. Heyn. Hom. 6, 152. 7, 76. Ilgen. ad Hymn. 289. ad Diod. S. 1, 93. Ruhnk. Ep. Cr. 104. ad Charit. 251. Plaudo, Lucian. 1, 36. Conf. c. *κρατέω*, ad Charit. 251. De janua, Mœr. 211. et n. *Κρ. μέλος*, Huschk. Epist. in Propert. p. 9. *Ἄνδρες κεκροτημένοι*, Ad nequitias instructi, Toup. Epist. de Syrac. 335. *Ἐξ ἀπάτης κεκροτημένος*, Valck. Adoniaz. p. 357. ubi et de *κροτεῖν χαλκόν*." Schæf. Mss. Strabo 15. p. 1044. Lycophr. 888. Apoll. Rh. 4, 1195. Ælian. H. A. 2, 11. Æschin. Dial. 3, 15. Athen. 182.] *Κρότημα, τὸ*,

Plausus, Id ipsum quod e plaudendi actione oritur, i. q. κρότος. || Dicitur etiam ἐπὶ τῶν δολίων, Hes., ut et κρόταλον de Homine vafro et versipelle. In VV. LL. [ex Eur. Rhes. 498.] ἔστι δ' αἰμυλώτατον Κρότημ' Ὀδυσσεύς, Vulpecula astutissima. [Brunck. Lex. Soph. " Kuster. Aristoph. 55." Schæf. Mss.] Κρότησις, ἡ, Plausus, Ipsa plaudendi actio. Dicitur de Complosione et Collisione manuum, ut et κροτέω. In Axiocho (183.) Στεναγμοὺς ἱέντα σὺν δακρύοις καὶ κρ. χειρῶν, Cum collisione s. complosione manuum; Latinius, Complosis manibus, Seneca. [" Musgr. Tro. 1306. * Κροτησμὸς, * Κροτισμός, Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 563." Schæf. Mss. Bergler. ad Alciphr. p. 87.]

Κροτητός, ὁ, Pulsatus: κροτητὰ loca dicuntur Quæ pedum pulsu pavita sunt, Loca pavimentata pedibus plaudentium choreas, Virg.: quæque ita indurescunt, ut volgiolis et cylindris complanata esse videantur. Theophr. H. Pl. 6, 6, (10.) de croco, Φιλεῖ δὲ καὶ πατεῖσθαι καὶ γίνεται καλλίων κατατριβομένης πάτῳ τῆς ῥίζης· διὸ καὶ παρὰ τὰς ὁδοὺς καὶ ἐν τοῖς κρ. κάλλιστος: Plin. 21, 6. Gaudet calcari et atteri pede, pereundoque melius provenit; ideoque juxta semitas ac fontes lætissimum. Ubi fontes dixit pro κρ., quoniam semitæ ad eos ducentes propter frequentiam pulsu et conculcatione pedum tritæ ac veluti pavitæ sunt. De similibus locis Lucret. Principio pars terraï nonnulla perusta Solibus assiduis, multa pulsata pedum vi. Ejusd. signif. EST Ἐπίκροτος, ὁ, ἡ, Gal. Ὑγιεινῶν 2. de robustis exercitationibus loquens, Ἀλλὰ τὰ μὲν τοιαῦτα καὶ χωρὶς παλαίστρας ἢ βαθείας κόνεως δύναται γίγνεσθαι, καθ' ὁτιοῦν χωρίον ἐπίκροτον ὀρθῶν ἑστώτων, Aristot. H. A. 8, (33.) Τεκοῦσα δὲ ἡ χελώνη κατορύττει, καὶ τὸ ἄνω ποιεῖ ἐπίκροτον· ὅταν δὲ τοῦτο ποιήσῃ, φοιτῶσα ἐπωάζει ἄνωθεν: Plin. 9, 10. Eaque (ova) defossa extra aquas, et cooperta terra, ac pavita pectore et complanata incubant noctibus. [Philostr. 509. " Jacobs. Anth. 7, 165. 8, 193. ad Charit. 387." Schæf. Mss.] || Κροτητὰ μέλη dicuntur etiam τὰ κρουόμενα Quæ digito pulsatis organis aut etiam Quæ tibiis canuntur; nam κρούματα vocari etiam τὰ αὐλήματα, supra e Plut. docui. Soph. ap. Athen. (175.) Οἴχωκε γὰρ κροτητὰ πηκτίδων μέλη, Αὔρα, μόναυλος. Nisi aliquis hic malit Crepitantia; nam κροτητὸς in VV. LL. exp. etiam κρότον ποιῶν, Plausum edens, Plausibilis. Apud Athen. vero (640.) ubi de secundis mensis sermo est, Eurip. dapes etiam quasdam κροτητὰς appellat, Μόσχων τέρειναι σάρκες, χηνεία τε δαΐς, Καὶ πεπτὰ, καὶ κροτητὰ, τῆς *ξουθοπτέρου Πελάνῳ μελίσσης ἀφθόνως δεδευμένα. [Soph. El. 714. " Brunck. Soph. 3, 413. Huschk. Epist. in Propert. p. 9. Valck. Adoniaz. p. 225. T. H. ad Lucian. 1, 178. ad Charit. 387." Schæf. Mss.]

Ἀκρότητος, ὁ, ἡ, Non pulsatus. Athen. autem ἀκρότητα κύμβαλα dicit Cymbala non congruentia ad numeros; sic enim vocat Sermones intempestivos aut nihil ad rem pertinentes, quos Idem ἀμουσολογίας vocat. Hæc Erasm. in Chiliad., qui ibid. eod. sensu accipit πάραυλα μέλη, non respondentia ad tibiam, et ἀπροσδιόνυσα: item παρὰ μέλος ἔρχεσθαι. Ita ἀ. κύμβαλα erunt τὰ οὐκ ἀρτικροτοῦντα, i. e. συμφωνοῦντα, ut Hes. paulo post exp. Athen. (164.) Κολάβρους ἀναγινώσκει καὶ μέλη πάραυλα καὶ ἀ. κύμβαλα, καὶ μετὰ τὰς καλὰς ταύτας ἀμουσολογίας περιέρχεται τὰς οἰκίας. [" Valck. ad Theocr. Adoniaz. p. 225. Bergler. ad Alciphr. 51." Schæf. Mss. Γῆ χαῦνος καὶ ἀκρ., Heliod. Æth. p. 360. Cor. ubi olim ἀκράτ. * Εὐκρότητος, Soph. Antig. 430. Eur. El. 819. * Πολυκρότητος, Hes. v. Ἀκρότητος. * " Χρυσιοκρότητος, Const. Manass. Chron. p. 98." Boiss. Mss.]

" Ἀνακροτέω, Plausum do, s. Plausum tollo, Ap- " plaudo. Aristophanes Σφ. (1314.) Οἱ δ' ἀνεκρότησαν " πλὴν γε Θουφράστου μόνου:" [Ἱππ. 651. Πλ. 739. " Æschin. 226." Seager. Mss. " Heyn. Hom. 7, 202. τὰς χεῖρας, Achill. Tat. p. 25. Markl. Suppl. 720." Schæf. Mss.]

[* Ἀντικροτέω, Gl. Replaudo, " Theod. Prodr. 66. 234." Elberling. Mss.]

Ἀποκροτέω, Crepito, Plausito, Bud.: Strabo de Sardanapalo, Ἀποκροτῶν τοῖς δακτύλοις, ubi Suid. exp. ἀπολῃκῶν. Cic. Concrepare digitis. Vide Ἐπικροτέω. [" Valck. ad Herod. 219." Schæf. Mss.] Ἀποκρότημα, τὸ, Digitorum concrepatio. Quæ autem ista fuerit, docet Eust.: qui cum dixisset κρούειν, κροαίνειν et κροτεῖν ὠνοματοπεποιῆσθαι, subjungit, Ἔτι δὲ ἀποκρότημα, ὅπερ ἐστὶ, κατὰ τὸν Ἀθήναιον, κτύπος δεξιοῦ μέσου δακτύλου, ὅτε τῷ μεγάλῳ ἐπερεισθεὶς, εἶτα * κατακτυπήσει τοῦ ὑπ' αὐτὸν σαρκώδους, Crepitus, qui e digito medio pollici primum innixo, deinde in pulpam ei subjectam illiso excitatur: qui crepitus interdum, ut in saltationibus, lætitiæ signum est, interdum etiam signum contemtus. Vide Ἐπικροτέω. [" Vat. Prov. 3, 91. Steph. B. 26. Strabo 988." Wakef. Mss. Athen. 530.] Ἀπόκροτος, ὁ, ἡ, Durus, Asper, Xen. Ἱππ. (7, 15.) ubi de equo flectendo loquitur, Ἄλλως τε κἂν ἀπόκροτον ᾖ ὀλισθηρὸν ᾖ τὸ χωρίον. J. Poll. quoque 1, (186.) inter χωρία δύσιππα numerat ἀπόκροτα. Quidam innominatus Auctor ap. Suid., Οἱ δὲ ἀπεχωροῦντο ἐν γῇ ἀποκρότῳ. Gal. Πῶρός ἐστιν οὐσία λιθώδης καὶ ἀ. Ubi sicut ἀπόκροτος cum λιθώδης copulatur, ita a Philone cum λίθινος, V. M. 3. Κατ' ἀνδρὸς λιθίνην καὶ ἀ. ψυχὴν ἔχοντος, In hominem animi saxei et præduri. Ubi metaph. accipitur. At in propria signif. acceptum copulantur etiam cum τραχὺς, ap. Plut. (6, 6.) Ἀλλ' ἐστί τις ἀ. καὶ τραχυτέρα τοῦ δέοντος; Durum et asperum, ubi sunt etiam qui reddant, Quod dum calcatur pedibus, propter duritiem sonum reddit. Idem Plut. (6, 371.) Ὑποδέδεται καὶ ἡμφίεσται φολίσι καὶ λάχναις καὶ χηλαῖς καὶ ὁπλαῖς ἀ. Bud. exp. etiam Pavitus: qua signif. paulo ante Ἐπίκροτος. [Thuc. 7, 27. " Jacobs. Anth. 10, 172. ad Charit. 387." Schæf. Mss. Xen. Ἱππ. 3, 14. * Ἀποκρότως, Hes. v. Διακρότως.]

Ἀρτικροτέω, i. q. συμφωνέω, Hes. qui dicit sumtum esse ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων: ii enim quasi ad numerum remis aquas plaudunt. [Menander ap. Suid.]

[* Διακροτέω, Gl. Displodo. Eur. Cycl. 178. " Const. Man. Chron. 64." Boiss. Mss. Excutio, Reisk. ad Plut. 7, 212. Discutio, Plato Cratylo 33. p. 421. Corai. ad Strab. 1, 7. * Διάκροτος, unde] " Διακρότως, Duriter: σκληρῶς, ἀποκρότως, Hes."

Ἐγκροτέω, Infligo, Impingo, Illido: ἐγκροτούμεναι πυγμαὶ, Pugni impacti, ex Eur. [Iph. T. 1368. " Jacobs. Anth. 7, 58. Exerc. 2, 142. ad Charit. 217. Pierson. ad Mœr. 211." Schæf. Mss. Theocr. 18, 7. Philostr. Apoll. 2, 20.]

[* Ἐκκροτέω, Joseph. A. J. 6, 2, 2. Phrynichus Bekkeri p. 39. * Ἔκκροτος, Phot. Cod. 138. συνθήκη.]

Ἐπικροτέω, Applaudo, Plaudo super aliqua re, Synes. Ep. 4. Τῶν μὲν ναυτῶν πεφρικότων, ἡμῶν δὲ ἐξ ἀπειρίας τὸ χεῖρε ἐπικροτούντων, Nobis autem super ea re manus complodentibus. || Crepito, Hesiod. Ἀ. (308.) τὰ δ' ἐπικροτέοντα πέτοντο Ἅρματα κολλήεντ', Crepitantes: sicut Hom. supra de equis rapido cursu concitatis, Κεὶν' ὄχεα κροτέοντες. Item ap. Lucian. (3, 608.) Ἐπικροτῶν τοῖς ὀδοῦσι, Dentibus crepans, Crepitans dentibus, ut Plaut. loquitur. Et ἐπικροτῶ τοῖς δακτύλοις, Digitis concrepo, ut supra ἀποκροτῶ et ἀποκρότημα. Athen. (530.) ex Aristobulo, de monumento Sardanapali, Ἐφ' οὗ ἑστάναι τύπον λίθινον συμβεβληκότα τῆς δεξιᾶς χειρὸς τοὺς δακτύλους, ὡς ἂν ἐπικροτοῦντα· ἐπιγεγράφθαι δὲ αὐτῷ Ἀσσυρίοις γράμμασι, Σαρδανάπαλλος, Ἀνακυνδαράξου παῖς, Ἀγχιάλην καὶ Ταρσὸν ἔδειμεν ἡμέρῃ μιῇ· Ἔσθιε, πῖνε, παῖζε· ὡς τἄλλα τούτου οὐκ ἄξια, τοῦ ἀ. ἔοικε λέγειν: quem Cic. incidi jussisse in busto scribit, Hæc habeo quæ edi, quæque exsaturata libido Hausit; at illa jacent multa et præclara relicta. Eust. Od. Θ. (379.) ἐπελήκεον exp. ex Athen. ἐπεκρότουν τοῖς λιχανοῖς δακτύλοις. [" Huschk. Anal. 23. Schol. Aristoph. Πλ. 689. ad Lucian. 2, 217. Heyn. Hom. 7, 76. Ruhnk. Ep. Cr. 104. Toup. Opusc. 2, 92. Bergler. ad Alciphr. 249. Græv. ad Hesiod. 612." Schæf. Mss. Plut. Antonio 12. Opp. K. 2, 244. * Ἐπικρότησις. Gl. Increpatio.] " Συνεπικροτέω, Simul ap- " plaudo," [Plut. 6, 206. 231.]

Κατακροτέω, Lætis plausibus comprobo, excipio:

κατακροτεῖ, ἄγαν ἐπαινεῖ, κατευφημεῖ, Hes. [Phot. * Κατάκροτος, Heliod. 1, 30. p. 55. Cor.]

Παρακροτέω, Applaudo, Adhortor, Inhortor, Incito, Plausu manuum adhortor, inhortor, incito ad aliquid faciendum, Lucian. (2, 884.) Ὁ δὲ παρακροτεῖ εἰς τὸν ὦμον, ἱκετεύων, οἶμαι, ὡς μή τέλεον ἀποπνιγείη, exp. Plausu ad humerum facto exhortatur. Suid. παρακροτοῦντες exp. παραθαρσύνοντες, παρορμῶντες. Similiter Hesychio quoque παρακροτῶν est παροξύνων, et παρακροτήσαντες, παραθαρσύναντες. ["Ad Dionys. H. 3, 1414. coll. Reisk." Schæf. Mss. Heraclid. Alleg. c. 63.]

[* "Περικροτέω, Theod. Prodr. 38." Elberling. Mss. "Is. Porphyrog. in Allatii Exc. 265." Boiss. Mss. "Dionys. H. 3, 1414. coll. Reisk." Schæf. Mss. * Περίκροτος, Nonn. D. 34. p. 850.]

[* "Προσκροτέω, Theod. Prodr. 237." Elberling. Mss.]

Συγκροτέω, Complodo, Collido, Xen. K. Π. 2, (2, 1.) Συνεκρότησέ τε τὼ χεῖρε, καὶ τῷ γέλωτι ἠὐφραίνετο, Athen. (420.) de Arcesilao, Ἀνακαγχάσας καὶ τὼ χεῖρε συγκροτήσας, Manus complodens s. collidens; nam utroque modo Lat. loquuntur. || Conflo more fabrorum ferrariorum, qui ferra candentia aut alia metalla conflant. Plato Crat. (282.) etymologiam afferens nominis σελήνη s. σεληναία, dicit eam ita vocari, quoniam σέλας νέον τε καὶ ἔννον ἔχει ἀεί, quasi σελαεννεοάεια: subjungens, Συγκεκροτημένον δὲ σελαναία κέκληται, Conflatis et contractis pluribus literis in pauciores. Sic enim tradens etymon vocabuli ἀρετή, dicit eam vocatam esse quasi αἰρετήν, subjungens, Συγκεκρότηται δὲ, καὶ καλεῖται ἀρετή. In quibus ll. Bud. interpr. etiam Compingo, Coagmento, Compono. Posset etiam συγκροτεῖσθαι ibi accipi pro συγκρίνεσθαι, Coalescere, et συγκροτούμενον pro συγκριθὲν, Concretum. Idem Bud. συγκεκροτῆσθαι exponens Compactum esse, Coagmentatum esse, dicit opponi τῷ ἐκλύεσθαι ap. Alex. in Probl. p. 5. || Porro qua signif. Cic. dicit Consensus aliquorum conspirans et pæne conflatus, ead. Herodian. 4, (14, 16.) Τὸ δ' ὑμέτερον εὔτακτόν τε ὂν καὶ συγκεκροτημένον, μετά τε ἐμπειρίας μαχόμενον, Vester ordo atque consensus pugnandique peritia, Polit. Posset tamen hic et aliter accipi, sc. ut συγκεκροτημένοι τὰ τοῦ πολέμου ap. Dem., de quo paulo post. Apud Eund. 7, (1, 11.) Συνωμοσία τις κατ' αὐτοῦ συγκροτουμένη, Contra eum conflata, Cic. Conflata improborum manus. Et act. voce ap. Lucian. (2, 191.) Συνωμοσίας συνεκρότουν, καὶ ὅπλα ἤθροιζον, Uno consensu conspirabant quasi conflati. || Συγκροτεῖν χορὸν, Componere, s. Instituere et ad efficiendum concentum componere, πρὸς ἁρμονίαν ἄγειν: ut Bud. interpr. citans præter seqq. exempla, etiam συγκροτεῖν e Chrys. ad Eph. 186. 189. pro συντάττειν, εὖ διατίθεσθαι. Dem. (520.) Αὐτὸς συγκροτεῖν καὶ διδάσκειν ᾤετο δεῖν τὸν χορόν. Plut. (Pomp. 48.) Οἱ δ' ὥσπερ χορὸς εἰς ἀμοιβαῖα συγκεκροτημένος, ἐκείνου τὴν τηβεννον ἀνασείοντος, ἐφ' ἑκαστῷ μέγα βοῶντες ἀπεκρίναντο, Πομπήϊος, Velut e composito ad alterna responsa instructi, et subornati atque apparati et concenturiati, Bud. Quo sensu accipi potest ap. Herodian. 7, (2, 4.) Τὰ δὲ πλήθη ταῦτα τοῦ στρατοῦ καὶ πρότερον ὑπὸ Ἀλεξάνδρου ἠθροιστο, ηὐξήθη δὲ ὑπὸ τοῦ Μαξιμίνου καὶ εἰς πολεμικὴν ἄσκησιν συγκεκρότητο, Ad exercitia militaria instituta erant. Dem. (23.) Δόξαν μὲν ἔχουσιν ὡς εἰσι θαυμαστοὶ καὶ συγκεκροτημένοι τὰ τοῦ πολέμου, Instructi copiis bellicis, et egregie armati apparatuque præditi, Bud. qui συγκροτεῖν πόλεμον, exp. itidem Apparare, Instruere, ap. Aristid. Διεχόθεν ἤδη ἀπὸ Περσῶν καὶ Ἀθηναίων συνεκροτεῖτο ὁ πόλεμος. Apud Basil. vero p. 363. pro Committere accipi annotat. Lucian. (2, 720.) Καὶ τὸ δεῖπνον ἄρτι συνεκομίζετο, καὶ ὁ πότος συνεκροτεῖτο, Omnibus suis partibus instructum erat convivium, ferculis augebatur, Bud. Is præterea συγκεκροτῆσθαι interpr. Institutum esse et præparatum ad philosophiam, ap. Diog. L. Zenone 326. Ἐν τῇ πατρίδι συγκεκροτῆσθαι. Et in Chrysippo 396. Μεταπεμψάμενος δὲ τοὺς τῆς ἀδελφῆς υἱοὺς Ἀριστοκρέοντα καὶ Φιλοκράτην συνεκρότησε. || Congrego, Bud. h. in l., Ὁ βούκολος ἁρμόζεται σύριγγα, καὶ πρὸς ἐξαγωγὴν τὸ βουκόλιον συγκροτεῖ. Vicina signif. dicitur συγκροτεῖν στράτευμα, vel δυνάμεις, Cogere exercitum s. Colligere et Conscribere militem, Herodian. 2, (14, 12.) Συνεκρότει πανταχόθεν στράτευμα ἐκ τῶν κατὰ τὴν Ἰταλίαν πόλεων: 1, (9, 3.) Οἱ δὲ παῖδες αὐτοῦ λανθάνοντες συνεκρότουν δύναμιν, Clanculum copias colligebant. In quibus ll. possemus etiam uti verbo Conflare, ut supra. Nam Conflare exercitum dicimus; sed plerumque in malam partem: Cic. Exercitus perditorum civium clandestino scelere conflatos; et, Conflata improborum manus, de conjuratione Catilinæ. Idem Herodian. 1, (6, 8.) Εἴθ' ὥσπερ ἐξ ὀχυρᾶς ἀκροπόλεως δυνάμιν καὶ περιβολὴν συγκροτήσας ἐπιθῆται τῇ ἀρχῇ, Collectis viribus quasi e munitissima arce summam sibi rerum vindicaret, Polit. Sic Lucian. (2, 738.) Καὶ στρατιὰ ἦν πολλὴ, καὶ ἵππος συγκεκροτημένη, καὶ δορυφορικὸν οὐκ ὀλίγον. Agathias ap. Suid., Συνεκροτοῦντο αἱ δυνάμεις ὑπὸ Ναρσοῦ, καὶ ἅπαντα συνήθροιστο τὰ στρατεύματα. || Condico, Edico, Indico, Bud., qui et Comm. 76. Synesius, inquit, ἡμέραν διηγορευμένην, Diem constitutum appellavit, h. e. τεταγμένην, διωρισμένην, συγκεκροτημένην, συγκειμένην, Compactam et condictam. Herodian. 8, (7, 19.) Τὴν ἐς Ῥώμην ἐπάνοδον συγκροτεῖ, Edicit, Condicit, Bud.: 5, (6, 14.) Πανηγύρεις τε παντοδαπὰς συνεκρότει, Dies festos indicebat, et populum convocabat. Julian. Ἀργεῖοι δὲ τὴν τῶν Νεμέων συγκροτοῦσι πανήγυριν. Sic ap. Theophyl. Ἐμοὶ καὶ Σωστράτῳ συνεκεκρότητο δικαστήριον, ubi posset etiam reddi Conflatum est: Cic. Quæ illam totam actionem judiciumque conflarat. || Συγκροτέω accipitur etiam pro Incito; et veluti Complosis manibus concito. Philo V. M. 1. Συνεκρότουν ἄλλος ἄλλον μὴ ἀποκάμνειν, Alius alium, ne deficerent, hac oratione acuebant, Turn.: qui ap. Eund. in V. M. 3. Ὃν οἰνοφλυγίαι καὶ ὀψοφαγίαι καὶ λαγνεῖαι καὶ ἄλλαι ἀπλήρωτοι ἐπιθυμίαι συνεκρότησαν, interpr. itidem Inexplebiles libidines excitarunt. Ubi posset et eo sensu accipi, quo Cic. dicit, E contrariis diversisque inter se pugnantibus naturæ studiis cupiditatibusque conflatum monstrum, de Catilina loquens. Philo V. M. 1. Οἰωνοσκοπίαν δὲ ἐν τοῖς μάλιστα συγκεκροτηκὼς ἐθαυμάζετο, Ex augurii prudentia præcipue in existimatione et admiratione erat, Turn. || Suid. συγκροτεῖ exp. non solum συνιστᾷ, πρὸς ἁρμονίαν ἄγει, συνάγει, συνέχει, sed etiam αὔξει, συμπράττει, οὐδένα καιρὸν παραλείπει. Hes. etiam ταράττει. [Plato Cratylo 34. "Tzetz. Chil. 9, 13." Elberling. Mss. "Dionys. H. 4, 2020. ad Charit. 439. Fischer. Descr. Lectt. 1796—7. p. v., T. H. ad Plutum p. 53. 153. Schol. p. 351. Villois. ad Long. 285. ad Diod. S. 1, 333. 2, 75. Schneid. Præf. ad Xen. K. Ἀ. xxxv. Valck. Adoniaz. p. 262. Bergler. Alciphr. 369. Lucian. 1, 14. Conflo, Valck. Adoniaz. p. 358. Apparo, Toup. Opusc. 2, 113. Colligo, 1, 404. Faveo, ad Anacr. p. 9. Fischer. Συγκεκροτημένος, Toup. Epist. de Syrac. 335." Schæf. Mss.] "Συγκεκροτημένως, Magno "cum applausu, et q. d. Plausibiliter, VV. LL. sed "vide particip. Συγκεκροτημένος." ["Ad Charit. 251." Schæf. Mss.] Συγκρότημα, Id ipsum, quod conflatum est. Pro Coagmento accipi p. 31. ap. Greg. de Homine, testatur Bud. Dicitur etiam de Agmine composito et instructa manu. Aristoph. Schol. p. 17. exponens illud, (Πλ. 325.) Καὶ συντεταγμένως [-ταμένως, Br.] κοὐ καταβεβλακευμένως [καταβλακ.] ita inquit, * καθωπλισμένως, μετὰ τάξεως, καὶ σπουδαίως, καὶ γοργῶς, καὶ μετὰ σ. τινὸς, Agmine composito, Instructa manu, Bud. || Conspiratio multorum in idem scelus coeuntium, vel facinus suscipientium, Schol. Dem. Ἵνα μάθῃς τοῦ σ. τὴν μανίαν. Idem, Ὅθεν ἐπάγει ὡς οὐκ ἀνεκτὰ ταῦτα τὰ σ., de Midia ejusque advocatis et testibus loquens, Bud. Quintil. Sine odio conflatos testes, sine invidia. Συγκρότησις, Conspiratio, Conjuratio: ut συγκρότημα paulo ante. Joseph. Qua signif. dicitur ET συγκροτισμὸς et συμπνευσμός. ["Eust. 53, 15." Seager. Mss. "Idem in Dionys. P. 558. Hes. v. Ἀγυρμὸς, et Ἀμφιλάφειαν." Wakef. Mss.] Ἀσυγκρότητος, s. Ἀξυγκρότητος, ὁ, ἡ, Qui conflatus s. coactus non est,

οὐ συγκεκροτημένος: de exercitu aut copiis, quas cogere non opus est, aut quæ cogi etiam non possunt, sed paratæ sunt et in promtu. Thuc. 8, (95.) p. 293. Ἀθηναῖοι δὲ κατὰ τάχος καὶ ἀξυγκροτήτοις πληρώμασιν ἀναγκασθέντες χρήσασθαι, οἷα πόλεως στασιαζούσης, Supplementis iis, quæ aderant, s. in promtu erant; nec enim alia cogi s. conflari poterant. Schol. exp. ἑτοίμοις. [Gl. Sine sustentatione.] "Ἀ- "συγκροτήτως, nescio unde VV. LL. afferunt pro "Negligenter." [J. Poll. 1, 159. * "Συγκροτητικὸς, Aptus ad congregandum, conciliandum, consociandum, Chrys. in Jo. Hom. 82. T. 2. p. 898, 43. "Ωσπερ γὰρ ἡ ἔρις διαλυτικὸν, οὕτως ἡ συμφωνία συγκρ." Seager. Mss.] Σύγκροτος, ὁ, ἡ, Conflatus, Coagmentatus, Compactus, Eur. (Andr. 494.) Ζεῦγος, Conflatum connubium, ut dicitur Societas conflata: [al. σύγκρατον. * Συγκροτούσιος, Suid. 1, 471. Phav. 172. Vide Συγκρούσιος. * Ἐπισυγκροτέω, Joseph. B. J. 1, 1, 6.]

[* Κροταίνω, i. q. κροτέω, Opp. K. 4, 247.]

"Κρόττα, Hesychio sunt * εὐτίνακτα, ἐκτετριμμένα." B

¶ Κρόταλον, τὸ, Crepitaculum, Instrumentum, quod pulsatum manu crepitabat: Colum. Crepitaculis æreis aut testarum sonitu terreatur, Martial. 14. in Epigr. de crepitaculo, Et quatiat tenera garrula sistra manu. Schol. Aristoph. dicit κρόταλον proprie esse τὸν σχιζόμενον κάλαμον καὶ κατασκευαζόμενον ἐπίτηδες, ὥστε ἠχεῖν εἴ τις αὐτὸν δονοίη ταῖς χερσὶ, καθάπερ κρότον ἀποτελοῦντα. Eust. autem esse dicit σκεῦός τι ἐξ ὀστράκου τυχὸν ἢ ξύλου ἢ χαλκοῦ, ὃ ἐν χερσὶ κρατούμενον θορυβεῖ. Cæl. Rhod. 19, 4. cum l. ex Aristoph. Schol. c. interpretatus esset, Inveni, inquit, qui intelligant Iustrumentum musicum, quo in deorum cæremoniis utantur Ægyptii, et a κρούω inflectant, quod Pulso est: quamvis non desint qui pro Plaustro resonanti accipiant. Quidam Annulum interpr. ex ære, quod ferreo quatiatur baculo: unde illud e poetica officina, Coppa Syrissa caput Graia redimita mitella, Crispum sub crotalo docta movere latus. Hæc ille. Sipontinus autem dicit esse Instrumentum, quod manu pulsatur, laminis quibus- C dam ex ære rotundis sonitum ex eo reddentibus. Diosc. Epigr. τὴν δὲ τάλαιναν Ὑρινθὼ κροτάλων εἰς ψόφος ἐξέβαλεν. Meminit et Protagorides Cyzicenus ap. Athen. (176.) ubi de organis musicis sermo est. Utitur et Cic. cum ait, Neque collegæ tui cymbala ac crotala fugi. || Κρόταλον ET Κρόταλος quoque masc. gen. teste Suida, dicitur de Homine garrulo et loquaci, ut Martial. dicit Garrula sistra. Eustathio est στωμύλος καὶ παρὰ τὸ δέον ἐν λαλιαῖς ὀχληρός: Suidæ autem et Aristoph. Schol. εὔγλωττος καὶ εὔστομος. Sed rectius Eust. || Κρόταλον igitur, ait Bud., appellabant Hominem loquacem et in foro obstrepentem, verba immodice fundentem et voce exaudibili. Quod genus significare voluit Juv. 6. nec causidicus nec præco loquatur, Altera nec mulier: verborum tanta cadit vis: Tot pariter pelves et tintinnabula dicas Pulsari. Aristoph. N. (260.) τρίμμα, κρόταλον, παιπάλη. Aliquanto post (447.) Εὐρησιεπὴς, περίτριμμα δικῶν, Κύρβις, κρόταλον, κίναδος, τρῦμη. Aristoph. Schol. accipit etiam pro Homine versuto et vafro, ut supra in Πολύκροτος dictum est. Vide et Eust. ap. Bud. 1069. in Κροταλίζεσθαι. ["Jacobs. Anth. 6, 78. 329. 7, 248. 10, 162. 290. 11, 212. Huschk. Anal. 111. Dioscorid. 20. Musgr. Hel. 1317. Cycl. 104. Kuster. Aristoph. 55. 57. Toup. Opusc. 1, 242. 2, 190. Epist. de Syrac. 335. Valck. Adoniaz. p. 358. * Εὐκρόταλος, Jacobs. Anth. 10, 290." Schæf. Mss. * Πολυκρόταλος, Nonn. D. 5, 253. * Φιλοκρόταλος, Orph. H. in Pana 2. "Jacobs. Anth. 10, 416. * Χρυσεοκρόταλος, Toup. Opusc. 1, 544. * Χρυσοκρόταλος, Jacobs. Anth. 8, 157. 11, 211." Schæf. Mss.]

Κροταλίζω, Crepitare facio, i. q. κροτέω, Il. Λ. (159.) ἵπποι Κεῖν' ὄχεα κροτάλιζον ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας, Ἡνιόχους ποθέοντες: pro quo supra Κεῖν' ὄχεα κροτέοντες, de equis, auriga excusso, rapido cursu concitatis et currum magno cum crepitu per campum trahentibus. || Plaudo, Plausu comprobo et excipio, ut etiam κροτέω supra, Alciphr. (2, 4.) Ἡι ἂν κροταλίσῃ τὸ θέατρον. Existimo tamen, inquit Bud. 1069. cum κροταλίζεσθαι i. esse dixisset, q. κροτεῖσθαι, et l. ex Athen. protulisset, κροταλίζειν magis significare Risu effuso excipere, quam Plausu prosequi, motus auctoritate Eustathii, qui ait κροταλίζειν ἐπὶ γέλωτι λέγεσθαι. Verba Eust. ap. eum quære. Sed pro Plaudo s. Plausu excipio, ut ipsum κροτῶ, accipitur ap. Athen. 9. Ὅσοι οὖν τότε περιουσίας εὖ ἦκουσι τῶν περιοίκων, εὐωχοῦνται· οἱ δὲ λοιποὶ κροταλίζουσι μετὰ χαρᾶς: 14. Κροταλιζομένου ποτέ τινος τῶν αὐλητῶν: 11. (p. 503.) Τοσαῦτα εἰπὼν ὁ Πλούταρχος, καὶ ὑπὸ πάντων κροταλισθείς. Idem (4. p. 159.) Ταῦτα εἰπὼν ὁ Κύνουλκος, ἐπεὶ μὴ ἐκροταλίσθη, θυμωθεὶς, i. e. ἐκροτήθη; Plausu exceptus est. Vide Κροτέω. ["Heyn. Hom. 6, 152. 7, 76. Bergler. ad Alciphr. 249. Ilgen. ad Hymn. 289." Schæf. Mss. Achill. Tat. p. 81. Bip. * Κροτάλισμα, Nicet. Annal. 12, 3. * Κροταλισμὸς, Gl. Plausus. * "Κροταλιστρία, Jacobs. Anth. 6, 78." Schæf. Mss. * Ἀνακροταλίζω, Athen. 129. * Ἐπικροταλίζω, Nonn. D. 17. p. 464. * Συγκροταλίζω, Theophyl. 3, 712.]

[* "Κροταλέω, Const. Manass. Chron. p. 39." Boiss. Mss.]

Κροτάλια, τὰ, Plin. 9, 35. (Proceriores margaritas) Elenchos appellant, fastigiata longitudine, alabastrorum figura in pleniorem orbem desinentes. Hos digitis suspendere, et binos ac ternos auribus, feminarum gloria est. Subeunt luxuriæ ejus nomina et tædia exquisita perditiore portatu: siquidem cum id fecere, Crotalia appellant, ceu sono quoque gaudeant et collisu ipso margaritarum.

ΚΡΟΤΑΦΟΣ, ὁ, Tempus, τὸ μεταξὺ ὀφθαλμοῦ, ὠτὸς καὶ κορυφῆς, Eust. ex Aristot. definit. Κρόταφοι, Tempora, inquit Gorr., sunt duo ossa cranii, utrimque singula ad aures sita, trilatera: parte superiore suturis λεπιδοειδέσι, posteriore, laterum τῆς λαμβδοειδοῦς additamentis: anteriore, sutura, quæ cranio et ossi σφηνοειδεῖ communis est, terminatur. Vide plura ap. Eund. Sunt qui κρότος dictum velint παρὰ τὸ κροτεῖν περὶ τὴν ἀφὴν, quia pulsus venarum ibi evidens est: alii παρὰ τὸ κηρύσσειν τάφον, quoniam Theocr. di- cit (14, 68.) ἀπὸ κροτάφων πελόμεσθα Πάντες γηραλέοι. Vide Κόρση. || Κρόταφος, τοῦ βιβλίου τὸ ὄπισθεν, Suid. ["Jacobs. Anth. 9, 355. Heyn. ad Apollod. 1156. De monte, Philiad. Epigr. Huschk. Anal. 201. Κρ. βιβλίου, Schneid. ad Vitruv. 2. p. 279." Schæf. Mss. "Steph. B. 305. Æsch. Pr. 720." Wakef. Mss.] "Κόρταφοι, Tempora: poetice pro κρόταφοι." [* Κοιλοκρόταφος, Aretæus.] Πολιοκρόταφος, ὁ, ἡ, Cana habens tempora, Epith. hominum ap. Hom. ὅτι ὣς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐντεῦθεν αἱ πολιαὶ ἄρχονται, τῷ εἶναι τὰ ἐμπρόσθια τῆς κεφαλῆς τῶν ὀπισθίων ὑγρότερα καὶ φλεγματικώτερα, ut Alex. Aphr. Probl. 1. docet. Il. Θ. (518.) Παῖδας πρωθήβους, πολιοκροτάφους τε γέροντας. [* "Κροταφιαῖος, Synes. 259." Wakef. Mss. * "Κροταφικὸς, Theoph. Nonn. c. 46." Boiss. Mss.] Κροταφίτης, ut Κροταφῖται μύες, ap. Gal. Musculi temporales. "Κροταφίδες, αἱ, numerantur ab J. Poll. 10, "(147.) c. 31. inter τὰ χαλκέως σκεύη, Vasa fabrilia s. "Fabri ferrarii." [* Κροταφιστὴς, Gl. Percussor. "Hes. v. Κόβαλος." Wakef. Mss.]

ΚΡΟΥΝΟΣ, ὁ, Scatebra, Saliens, i. e. Fons aquæ saliens: κρουνοὶ, Eustathio αἱ ἀρχαὶ τῶν χειμάρρων ποταμῶν, sicut πηγαὶ, αἱ τῶν ἀενάων: seu, ut alibi scribit, etymologiam etiam addens, πηγαὶ ὑδάτων ἐξ ὀρέων καταῤῥέουσαι μετὰ κρούσεως, Scatebræ aquarum in montibus cum strepitu quodam defluentes: alibi κρουνοὺς dictos tradit παρὰ τὸ νάειν, i. e. ῥέειν κρότῳ, ἤγουν * κρουσμῷ καὶ ψόφῳ. Est igitur κρουνὸς Scatebra, ubi aqua cum strepitu quodam prosilit. Il. Χ. 147. Κρουνὼ δ' ἵκανον καλιῤῥόω, ἔνθα δὲ πηγαὶ Δοιαὶ ἀναΐσσουσι Σκαμάνδρου δινήεντος: 208. de iisd. scaturiginibus, Ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπὶ κρουνοὺς ἀφίκοντο: Δ. (452.) Ὡς δ' ὅτε χείμαῤῥοι ποταμοὶ κατ' ὄρεσφι ῥέοντες Ἐς μισγάγκειαν συμβάλλετον ὄμβριμον ὕδωρ, Κρουνῶν ἐκ μεγάλων, κοίλης ἔντοσθε χαράδρας. E quibus exempl. patet non tam de Torrentium scatebris dici, quam etiam de Fluviorum perennium fontibus salientibus. Sed et de aliis Scatebris et rivis dicitur, Athen. 4. Ἀνέβλυζον δὲ ἐξ αὐτοῦ καὶ κρουνοὶ δύο, ὁ μὲν γάλακτος, ὁ δὲ οἴνου. || Lavacrum, Locus

ubi lavant, VV. LL. [" Heyn. Hom. 8, 268. 269. Eur. Hec. 568. Porson. p. 37. Ed. 2. Probl. Arithm. 23. et Jacobs. Valck. ad Il. 22. p. 68. Dawes. M. Cr. 216." Schæf. Mss. Strabo 5. p. 360.] " Κρουνοφόρον, " dicitur quiddam in navibus, Hes. Forsan quod sus- " tinet τοὺς κρουνούς καὶ τοὺς ὀχετοὺς τῶν ῥείθρων." Κρουνοχυτρολήραιον, Nugator, Garrulus, φλύαρος, Aristoph. Ἱππ. (89.) Ἀληθες, οὗτος; κρουνοχυτρολήραιον εἰ: vox composita e κρουνὸς, quo significatur τὸ χύδην καὶ ἀκρίτως καὶ ἀθρόως ῥέον, et λῆρον τὸ μάταιον, et χύτρα, quæ ἀναίσθητος est: ut significet Stulte et insipide loquacem; id enim Schol. tradit.

" Δίκρουνος, Duos habens κρουνούς." [Damoxenus ap.] " Athen. l. 11. (p. 469.) ῥυτὸν Δίκρουνον ἡλίκον " τι τρεῖς χωροῦν χόας."

Δωδεκάκρουνος, ET Ἐννεάκρουνος, Duodecim vel Novem scaturigines habens, Qui e novem scatebris aquam fundit, Habens novem fistulas, e quibus aqua prosilit. Utrumque epith. Fontis cujusdam Athenis a duodecim et novem fistulis, e quibus aqua saliebat. Vocabatur et Καλιῤῥόη. [Δωδεκάκρουνος, Philostr. 525. not. Ἐννεάκρουνος, Thuc. 2, 15. Isocr. π. Ἀντιδ. p. 124. Orell., Herod. 6, 137. Lysias 622. Taylor. * Καλλίκρουνος, Nicet. Annal. 3, 1. Δίρκη. * Πολύκρουνος, Anthol. 4, 514. " Aristid. 1, 235." Wakef. Mss.]

[* " Κρουνίσκος, ad Lucian. 1, 579. 597." Schæf. Mss.]

Κρουναῖος, ut ὕδωρ, Aqua e scatebris saliens, e fonte saliente, ut φρεατιαῖον, πηγαῖον, Aristot. Meteor. 2.

Κρουνηδὸν, Instar scatebræ s. fontis salientis, Philo V. M. 1. Τὰς δὲ ἀνατεμνομένας φλέβας, καθάπερ ἐν ταῖς αἱμορῥαγίαις, κρ. αὐλοὺς ἀκοντίζειν αἵματος, Rapidos cruoris salientes emittere. Aliquanto post, κρ. ἐκχεῖται, Salientis modo effunditur. [" Jo. Climac. Scala 436." Boiss. Mss. 2 Macc. 14, 45. " Ad Diod. S. 1, 205." Schæf. Mss.]

Κρουνίζω, In salientis modum effundo, Dorotheus ap. Athen. (497.) de poculis quibusdam, quæ ῥυτὰ appellantur ἀπὸ τοῦ ῥέω, scribit, κέρασιν ὁμοια εἶναι, διατετρημένα δ' εἶναι· ἐξ ὧν κρουνιζόντων λεπτῶς κάτωθεν πίνουσι: paulo ante e Diphilo, [Epinico,] Καὶ τῶν ῥυτῶν τὰ μέγιστα τῶν ὄντων τρία Πίνειν δεήσει σήμερον πρὸς κλεψύδραν Κρουνιζόμενον, Bibentem vinum inde effusum velut e salientibus. [" Heyn. Hom. 8, 104. Jacobs. Anth. 7, 336." Schæf. Mss.] Κρούνισμα, Id ipsum quod instar salientis effunditur, i. q. κρουνὸς, Epigr. κρ. μελισταγές. [* Κρουνισμάτων, ex Herone affert Schn. Lex. * Κρουνισμὸς, Theophyl. 3, 684. Aqu. 2 Sam. 5, 8. * Ἀποκρουνίζω, Plut. 8, 795. * " Διακρουνίζω, Const. Manass. Chron. 84. 512." Boiss. Mss. * " Ἐκκρουνίζω, Heyn. Hom. 8, 104." Schæf. Mss.] Κατακρουνίζω, Instar salientis deorsum fundo, Gal. Meth. 13. Εἰ δ' ὑγρὸν εἴη τὸ προσφερόμενον, ἐξ ὑψηλοτέρου βάλλοντες καὶ οἷον κατακρουνίζοντες, In salientis modum fundentes, Bud. [" Diog. L. Diogene p. 213." Seager. Mss. Archestratus Athenæi p. 320.]

[* " Διακρουνέω, Const. Manass. Chron. 102. 105. 127. 552." Boiss. Mss.]

[* Κρουνόω, unde * Κρούνωμα, Empedoclis Sexti Emp. 9. p. 620. Stob. Phys. 286. " Wakef. S. Cr. 4, 91." Schæf. Mss.]

[* " Κρουνίτις, Ruhnk. Ep. Cr. 279." Schæf. Mss. Cf. Κορυνίτις.]

[* Κρουνεῖον s. * Κρουνία, Athen. 480.]

" Προσκρούνιον, Hesychio πρόφραγμα."

" Κρῦναι, Hesychio κρῆναι τέλειαι: et τὰ ἄφορα " δένδρα."

ΚΡΥΟΣ, τὸ, Frigus, Algor, Rigor, Herodian. (2, 10, 10.) Κρύους τε καὶ θάλπους καταφρονεῖν, ποταμούς τε πηγνυμένους πατεῖν, Lucian. (2, 322.) Οἶσθα δὲ ὡς ἐν κρύει σφοδρῷ γίνεται τὰ καύματα. Pro Gelu etiam poni putat Bud.: unde dici κρύσταλλον. Schol. autem Aristoph. videtur indicare κρύον appellatum fuisse ἰδιωτικῶς suo tempore τὸν κρύσταλλον, in quodam l. Comm. in Nubes. Ceterum κρύος quasi κροῦος dictum putat Etym. παρὰ τὴν κροῦσιν τῶν ὀδόντων τὴν γινομένην ἐν τῷ κρύει, i. e. ψύχει: afferens et aliam deductionem multo remotiorem, sc. a κρατῶ. Idem κρυμὸς a κρύπτω derivat, ut a præt. pass. κέκρυμμαι dictum sit κρυμὸς quasi κρυμμός. Ego autem puto κρυμὸς a κρύος fieri, quæcunque sit hujus derivatio: licet κρύος habeat υ breve, at κρυμώδης a κρυμὸς habeat υ longum ap. Dionys. P. [" Fischer. ad Anacr. p. 16. Abresch. Æsch. 2, 18. ad Charit. 732. Wakef. Eum. 161." Schæf. Mss.]

Κρυερὸς, Frigidus, Algidus, Herodian. 1, (6, 3.) Τὴν ἐπὶ ταῖς ὄχθαις τοῦ Ἴστρου ὥραν κρυεράν τε ἀεὶ καὶ συννεφῆ. Et κρυεροῦ Ἀΐδαο ap. Hesiod. (Ἔργ. 1, 152.) Frigidi Plutonis: quod corpora mortuorum frigida sint. Sed κρυερὸς est etiam Horrendus, Horribilis, Horrorem incutiens, Dirus, Tristificus: quibus exponi modis potest et in illo Hesiodi l.: sicut (Θ. 657.) ἀρῆς κρυεροῖο, redditur Diræ cladis. Od. Δ. (103.) αἰψηρὸς δὲ κόρος κρυεροῖο γόοιο. Hom., inquit Eust., gaudere quidem, vocat ἰαίνεσθαι, ut χαλκὸς ἰαίνεται πυρί: at ῥιγεδανὸν et κρυερὸν appellat τὸ λυπηρὸν καὶ φοβερόν. [" Heyn. Hom. 5, 263. Jacobs. Anth. 6, 318. 10, 195. 12, 281. Probl. Arithm. 19. Casaub. ad Athen. 132. Græv. Lectt. Hes. 527. Κρυερὸς, ἡ, Wolf. ad Hesiod. 137." Schæf. Mss. Quint. Sm. 3, 527.] " Κριερὸς, Terribilis, VV. LL. " perperam pro κρυερός." [* " Κρυερηγορέω, Theod. Prodr. Epist. in Lazerii Misc. 1, 60=Notit. Mss. 6, 541." Boiss. Mss. * " Εὐκρύερος, Trypbiod. 207." Kall. Mss. * Περικρυερὸς, Gl. Prægelidus.] Κρυόεις, Poetis i. q. proxime præcedens κρυερός. Ab Hom. φόβος, Metus, κρυόεις dici putatur Il. I. init. Θεσπεσίη ἔχε φύζα, φόβον κρυόεντος ἑταίρη, quoniam qui metu sunt perculsi, συγκρούουσι τοὺς ὀδόντας. Apud Hesiod. (Θ. 936.) Ἐν πολέμῳ κρυόεντι. Apud Apoll. Rh. κρυόεσσα θάλασσα, [cf. 1, 918. " Jacobs. Anth. 7, 116. Heyn. Hom. 5, 134. 524." Schæf. Mss.] " Κρυώδης, Gelidus, Horridus: ut Hes. κρυώδους exp. " φρικώδους."

[* Κρύω, Schn. Lex. * Κρυόομαι, unde Κρυοῦται, Gl. Gelat. * " Κρυωτήριον, ad Timæi Lex. 279." Schæf. Mss.]

" Κρύωξα, Olus simile apio, prope mare nascens, " Erot. Lex. Hippocr. p. 33."

" Κρυσταίνεται, Glaciatur, Glaciali frigore astrin- " gitur, In glaciem coit: πήγνυται. Nicander Ἀ. " (314.) Ἥμος πιλνάμενον στέρνοις κρυσταίνεται " εἶαρ."

[* Κρυαίνω, unde * " Κατακρυαίνω, Greg. Naz. Epist. 6. p. 770. Ὦ λίαν * ἄπηλε σὺ, καὶ ἀκροβάμων, καὶ τὰς πλάκας κατακρυαίνων, Tabulas calcans." Strong. Mss.]

ΚΡΥΣΤΑΛΛΟΣ, ὁ, (ἡ,) Glacies, Gelu. Dictum quidam putant a κρύος et στέλλομαι, pro συστέλλομαι, ut sit τὸ ὑπὸ τοῦ κρύους συστελλόμενον ὕδωρ, Aqua, quæ frigore in glaciem concrescit: sed συστελλόμενον durum est hac in signif. Od. Ξ. (476.) αὐτὰρ ὕπερθε χιὼν γένετ', ἠύτε πάχνη, Ψυχρὴ, καὶ σακέεσσι περιτρέφετο κρύσταλλος: ita enim legit Eust. quoque, non περιστρέφετο. At Il. X. (152.) non utitur b. v. sine adjectione, sed adjungit ἐξ ὕδατος, Ἢ χιόνι ψυχρῇ, ἢ ἐξ ὕδατος κρυστάλλῳ, ubi Eust. annotat οὐ * συνυπακουστέον καὶ τὸν ὕαλον, addique ἐξ ὕδατος ad differentiam τοῦ ἄλλως πηκτοῦ ἐξ ἀναθυμιάσεως. Thuc. 3, (23.) Κρύσταλλός τε γὰρ ἐπεπήγει, Plut. (9, 754.) Ὅθεν ἡ μὲν ἐν βάθει γῆ πάγος ἐστὶν, ὡς εἰπεῖν, καὶ κρύσταλλος ἅπασα, Lucian. (2, 27.) Τὸν κρύσταλλον τὸν Κελτικόν. ‖ Crystallus lapis, Dionys. P. p. 116. Edit. patris mei, Τέμνοις κρυστάλλου καθαρὸν λίθον, ubi Eust. Ὅρα ὅτι λίθου εἶδος ὁ μεταλλευτὸς κρύσταλλος, καθὰ καὶ ὁ μάργαρος. Idem p. 116. de Caspio mari, Φύει δὲ κρύσταλλον, ἴδ' ἠερόεσσαν ἴασπιν, ubi Eust. Φύει δὲ καὶ κρυστάλλους λίθους καὶ ἴασπιν ἠερόεσσαν. Affertur et ex Epigr. pro Lapide, genere fem. Sciendum est autem inveniri et Κρύσταλος unico λ: sed Eust. duobus scribit, sicut et illa, quæ allata fuit etymologia, duo flagitat. [" Kuster. Aristoph. 59. Jacobs. Anth. 10, 292. ad Timæi Lex. 210. ad Diod. S. 1, 163. Ὁ παῖς τὸν κρ., Brunck. Soph. 3, 404." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 15, 8. Strabo 15. p. 1045. l. q. νάρκη, Opp. Ἁ. 3, 155.] " Κρόσταλος Hesychio est εἶδος ὑέλου: nescio an

" perperam pro *κρύσταλλος*." In VV. LL. habetur ET *Κρύσταλλον* neutro genere pro Glacie. *Κρυσταλοειδής*, Crystalli speciem præ se ferens, Crystallo similis : *το κρυσταλλοειδες υγρον*, Alex. Aphr. Crystallinus humor, Humor oculi duriusculus, purissimus et pellucidissimus, sic dictus a similitudine crystalli, s. eo nomine glaciem s. crystallum proprie dictum intelligamus ; nam et mediocriter durus est, et exquisitissima præterea puritate, pelluciditate, claritateque perspicuus. Gorr. [Plut. 8, 776. 9, 521. * *Κρυσταλοειδῶς*, 518.] Contracte DICITUR *Κρυσταλλώδης*, Crystalli speciem præ se ferens ; Glacialis, VV. LL. [Procl. Paraphr. Ptolem. 2, 11. p. 136. * *Κρυσταλλότηξ*, Æsch. Pers. 501.] *Κρυσταλλόπηκτα φυσήματα*, ex Eur. (Rhes. 441.) Flatus glacie concreti ; Flatus congelantes, VV. LL. [" Toup. Opusc. 1, 47. Paul. Sil. 74, 95." Schæf. Mss. * " *Κρυσταλλόστερνος*, Nicet. Eugen. 4, 120." Boiss. Mss. * *Κρυσταλλοφανής*, Strabo 16. p. 1099.]

Ἀκρύσταλλος, *ὁ*, *ἡ*, Glacie carens, Non glaciatus. [Herod. 2, 22. **Βαθυκρύσταλλος ἐρίκτυη Κελτις*, Paul. Sil. Ecphr. 220. * " *Ψυχροκρύσταλλος*, Theodos. Diacon. Acroam. 4, 16." Boiss. Mss.]

Κρυσταλλόω, In crystallum verto s. glaciem, Conglacio, Gelu concretum reddo. A cujus pass. *κρυσταλλοῦμαι* est *κρυσταλλωθέντα* ap. Philon., Gelu concreta, Conglaciata. [" Const. Manass. Chron. p. 25. 122. Meurs." Schæf. Mss. * *Ἀποκρυσταλλόω*, Schol. Il. Ψ. 281. " Psellus in Cantic. Cant. 2, 11. 4, 16." Boiss. Mss. *Ἀποκρυστάλλω*, leg. ——*ῶ*, Gl. Regelo.]

Κρυστάλλινος, Crystallinus, Crystalli puritatem et pelluciditatem habens. [Crystallina, sc. vasa, Juvenal. 6, 154.]

Κρυσταλλίζω, Crystalli pelluciditatem s. splendorem imitor : *Λίθω ἰάσπιδι κρυσταλλίζοντι*, Apoc. 21, [11.]

[* " *Κρυστάλλιον*, Psyllium, Diosc. Nothæ 467." Boiss. Mss.]

¶ ΚΡΥΜΟΣ, *ὁ*, i. q. *κρύος*, Frigus, Algor. Et Rigor hyemis, Bud. ap. Philostr. Idem affert ex Alciphr. *Ἐκ τούτων πῦρ ἀνάψαντες, το παρον τοῦ κρ. παρεμβούμεθα*, De derivatione autem hujus nominis dixi in *Κρύος*. [" Brunck. Soph. 3, 497. Boeckh. ad Plat. Sim. p. xxxviii. Heringa Obss. 89. Toup. Opusc. 2, 169. Valck. Diatr. 33. ad Herod. 674." Schæf. Mss. Nicander Θ. 681. Callim. 3, 115. Anal. 2, 231. Diosc. 3, 60. * *Κρυμοπαγής*, Orph. H. in Boream 2. * *Κρυμοχαρής*, in Nymph. 12. " Ruhnk. Ep. Cr. 280. Heringa Obss. 89." Schæf. Mss.] *Κρυμῶδης*, Frigidus, Algidus, Gelidus, Dionys. p. 116. *Κείνου δ' ἀν ποταμοῖο περι κρυμώδεας ὄχθας* : ubi observa *υ* produci. Et *κρυμώδης πυρετος*, Febris continuæ species et ardentis, accensæ erysipelate circum pulmonem consistentes, quemadmodum testatur Aet. 5, 89. Gorr. [" Bentl. Arist. 323. Jacobs. Anth. 9, 195. Toup. Opusc. 1, 198." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 3, 13.] *Κρυμαλέος*, idem. Affertur autem ex Eratosthene de duabus extremis zonis loquente, [ap. Anal. 1, 477. ubi Schol. Ven. p. 429. *βριμαλέος* exhibent. * " *Κρυμαίνω*, Herodian. Epimer. 75. * *Κρυμόω*, Greg. Naz. Od. 2, 138." Boiss. Mss.] " Hes. habet " *Κρυμνος* etiam cum *ν* : *κρυμνὸς*, inquit, s. *κρυμὸς*, " dicitur *πάγος*, *ψύχος*, *μέγα ῥῖγος*, Magnum et gla- " ciale frigus. Sic vero ET *Κριμνεῖ* affert pro *ῥιγῷ*, " *πέφρικε*, Riget, Horret, Glaciali frigore succutitur : " pro quo nonnulli scribunt *κρυμεῖ*, sine *ν*." [Brunck. ad Biou. 6, 14. Polyæn. 3, 9, 34. Merrick. ad Tryphiod. 189. * *Κρυμνώδης*, Hippocr. 364, 29.]

" *Κροῦμαι*, Hesychio *μίξαι* :" [Ionice et Laconice pro *κρῦμαι*. Vide Schn. Lex. v. *Κρύω*.]

ΚΡΥΠΤΩ, Abscondo, Abdo, Occulo, Tego, Il. Θ. 272. *ὁ δε μιν σάκεϊ κρύπτασκε φαεινῳ* : sed hoc a *Κρυπτάσκω* esse putatur. Hesiod. *Ἔργ.* (1, 42.) *Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι*. Et pass. præt. (*Ἔργ.* 2, 3.) *Αἱ δή τοι νύκτάς τε και ἤματα τεσσαράκοντα Κεκρύφαται*. Soph. (Aj. 1145.), *ὑφ' εἵματος κρυφεὶς*, Absconditus. Affertur autem ET *Κρυβεὶς* pro eod., e quo adv. *Κρύβδην* s. *Κρύβδα*, Herodian. 8, (2, 2.) *Ἰταλῶν μηδὲ ταῖς δυσχωρίαις τεθαρρηκότων*, *ἔνθα ἢ κρύπτειν ἑαυτους και σῴζειν ἠδύναντο* : 3, (4, 14.) *Καὶ ἐν τινι προαστείῳ κρυπτόμενος*. Dicitur etiam *κρύπτω γῇ*, *κατὰ γαι*, *εἰς γῆν*, itidemque cum aliis nominibus. Thuc. 2, (34.) *Ἐπειδὰν δὲ κρυψωσι γῇ*, Plut. Camillo, *Πίθους δύο κατὰ γῆς κρύψαι*. Ut autem *κρύπτειν εις γῆν*, sic *κρύπτειν εἰς καλύβην* dicitur : quod ap. Thuc. extat. ‖ *Κρύπτειν* apud Aristot., Argumentari ita, ut fallamus et lateamus eum, quicum disserimus, quo evasuri tandem simus, Bud. 325. [" Kp., reciproce pro *κρύπτω ἐμαυτον*, Me occulto, videtur posuisse Xen. K. Π. 4, 5, 5." Schw. Mss.] ‖ *Κρύπτω*, vel *Κρύπτομαι*, Celo, Herodian. 2, (1, 1.) *Κρύψαι τε τὸ γενομένον βουλόμενοι*, Dem. *Συνοισει δὲ ἡ γυνὴ φανερῶς, και οὐδὲ κρύπτεται το πράγμα*. Sæpe autem et cum accus. pers. : Lys. (897.) *Ὁ Διογείτων τὴν μὲν θυγατέρα ἔκρυπτε τον θάνατον τοῦ ἀνδρός*. Et ap. LXX. 1 Reg. 3, (18.) *κρύπτω ἀπ' αὐτοῦ τους λόγους* : qua constr. non dubitavit uti Synes., Ep. 57. *Ἡν μέχρι νῦν ἔκρυψεν ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων ὁ Θεός*. Et passive *κρύπτεσθαι*, Celari. Exp. et *σιωπασθαι* a Schol. Thuc. i. e. Taceri. [" Phryn. Ecl. 140. Markl. Suppl. 296. Iph. p. 330. 381. ad Charit. 616. Abresch. Æsch. 2, 69. Musgr. Iph. T. 1207. Heracl. 16. Wakef. Ion. 1362. Herc. F. 1071. Trach. 474. S. Cr. 4, 7. 26. Georg. p. 45. Jacobs. Anth. 9, 69. Villois. ad Long. 185. Eur. Hec. 570. Valck. Hipp. p. 199. Morell. ad Æsch. Pr. 626. ad Herod. 374. Brunck. El. 835. Celo, Ruhnk. ad H. in Cer. p. 1. Neutraliter, Musgr. ad Phœn. p. 219. Zeun. ad Xen. K. Π. 386. Conf. c. *καλύπτω*, Porson. ad Hec. 92. *Κεκρύφθαι* et *γεγράφθαι* conf., ad Dionys. H. 1, 592. De fut., Kuster. V. M. 143. De aor. 1. et 2. pass., Porson. Phœn. 986. *Κρύψαι ἔχω*, Valck. ad Herod. 242. *Ἔκρυφε*, (s * *Κρύφω*,) Antip. S. 89. Diodor. Sard. 8. (Quint. Sm. 12, 443.) *Κρυφθεὶς*, *κρυβεὶς*, Valck. Phœn. p. 357. Brunck. Aj. 1145. De constr., ad Aristoph. 1, 145. Julian. Æg. 48. Porson. Hec. p. 81. Ed. 2. Cum duobus accus. personæ et rei, Brunck. ad Æsch. Pr. 630. *Κεκρυμμένος* cum gen., Musgr. Iph. A. 1072." Schæf. Mss. *Κρύπτων* pro *κρυπτόμενος*, Hom. Hymn. 5, 7.] " *Κεκρύφαται*, Abscondite sunt, Ionice pro *κεκρυμμέναι εἰσί*. Apud " Hesiod. de Virgiliis." [* *Κρυπτέον*, Soph. Antig. 273.] " *Κεκρυμμένως*, Occulte, Latenter, Clam." [" Marcus Eremita p. 31. Basil. Hom. Mor. 258. Porphyrog. in Allatii Exc. 268. Phryn. Bekkeri p. 8." Boiss. Mss. " Orig. c. Cels. 5. p. 235." Seager. Mss.]

Κρύψις, *ἡ*, Occultatio, Abscensio. Sed præter notam signif., ut docet Bud., signif. etiam Artem quandam et solertiam disputandi, ac *τὸν προσδιαλεγόμενον* captandi, et *τῇ επαγωγῇ* irretiendi. Et *κρυπτικοὶ*, Hujus artis periti : qualis est ap. Plat. Socrates, et Cic. Tusc. : Alex. in Top. 8. *Κρύψις δέ ἐστι μέθοδος, δι ης οἷόν τε λανθάνειν συλλογιζόμενον τὸ προκείμενον*. Et *κρυπτὸν* dicitur Quod sic captiose intenditur, i. e. *προτείνεται*. Idem Alex. *Κρυπτὸν δὲ πᾶν, ὅπερ απάγει τὸν ἀποκρινόμενον τῆς περὶ τὰς ἀποκρίσεις ἐπιστάσεως*, i. e., Quod avocat respondentem ab animadversione et cautione in respondendo. [" Toup. Emendd. 1, 92. Valck. Callim. 65." Schæf. Mss. * *Κρυψίβουλος*, Schæf. ad Aristoph. Πλ. p. 508. " Meursii Opera 6, 1409." Schæf. Mss. * *Κρυψίδρομος*, Orph. H. 50, 3. al. * *Κρυψίδομος*. * " *Κρυψίλογος*, Herodian. Epimer. p. 38." Boiss. Mss. * *Κρυψιμέτωπος*, Occultans frontem, epith. poculi, Lucian. Lexiph. 7=2, 332.] " *Κρυψίνοος*, s. *Κρυψίνους*, i. q. *κρυφίνους* et *κλεψίνους*. " Hesychio *δόλιος*, *πανοῦργος* : itidemque Suidæ, qui " hoc affert exemplum, *Ἦν δὲ ἐχέμυθος καὶ κρ.*" [Xen. K. Π. 1, 6, 19. Ages. 11, 5. " Poetaster ante Wernsdorfii Philen p. 34." Boiss. Mss. * *Κρυψίνως*, adv., contr. e *κρυψινόως*, J. Poll. p. 372. * *Κρυψίφρων*, Schæf. ad Aristoph. Πλ. p. 508. * *Κρύψαρχις*, Galeni Defin. ap. Schn. Lex.]

Κρυπτος, Abditus, Occultus, Clandestinus, Herodian. 5, (6, 7.) *Καὶ τῆς τε Παλλάδος τὸ ἄγαλμα, ἡ κρυπτὸν καὶ ἀόρατον σέβουσι Ῥωμαῖοι* : 7, (6, 11.) *Τὰ ἀπόρρητα καὶ κρυπτὰ ἀγγέλματα* : (7, 3.) *Τὸ κρυπτὸν πρότερον διὰ φόβον μῖσος*. Apud Il. autem Ξ. (168.) Eust. vult *κρυπτὴν κληῖδα* vocari vel *τὴν ἐνδοθεν κλει-*

ουσαν τὰς θύρας, καὶ οὕτω κρυπτομένην τοῖς ἔξωθεν, vel *τὴν δυσεπιχείρητον τοῖς ἐπιβουλεύουσι*. Vide Κρύψις. [" Villois. ad Long. 276. Markl. Iph. p. 81. Wakef. S. Cr. 5, 130. Heyn. Hom. 7, 42. Eur. Hipp. 154. ubi v. Musgr. Heringa Obss. 58." Schæf. Mss.] AT VERO Κρύπτη, Testudo subterranea, et q. d. abdita, a qua dicta est Cryptoporticus, Bud. [" Gall. Un Corridor. Κρ. ap. Athen. 205. i. q. *ὁ κρ. περίπατος*, 206." Schw. Mss.] In VV. LL. annotatur videri Vitruv. nomine illo Cryptoporticum significasse, cum scripsit, (6, 8.) In ædibus cryptæ, horrea, apothecæ. In Iisd. exp. Locus abditus et concameratus; et affertur ex Juv. (5, 106.) pro Subterranea caverna fornicata, Et solitus mediæ cryptam penetrare saburræ. [Sueton. Calig. 58. * " Κρυπτῶς, Clem. Alex. 275. Athan. 2, 298. 326." Kall. Mss. 1 Macc. 10, 79. Joseph. A. J. 19, 1, 10. * " Ἀκρυπτος, Manifestus, Non occultus, Eur. Andr. 836. Æneas Comm. Poliorc. c. 39." Seager. Mss. Ἀκρυπτον, Gl. Incelatum, Inabscondibile. * " Ἀκρυπτως, Phrynich. Bekkeri p. 8. Kall. Mss. * Εὔκρυπτος, Æsch. Ag. 632. Hippocr. 764.]

Κρυπτάδιος Poetis i. q. *κρυπτὸς*, Abditus, Occultus, Clandestinus: Il. Z. (161.) Κρυπταδίῃ *φιλότητι μιγήμεναι*, Clandestina venere, quæ ab elegeiographis Lat. appellatur Furtiva venus: Il. A. (541.) Αἰεί *τοι φίλον ἐστὶν ἐμεῦ ἀπὸ νόσφιν ἐόντα* Κρυπτάδια *φρονέοντα δικαζέμεν*, Clandestina agitanti et volventi animo. [" Græv. Lectt. Hes. 543." Schæf. Mss.] Κρυπτικὸς, q. d. Occultativus, Occultatorius, Occultandi s. Celandi aut Fallendi peritus. Et *κρυπτικὸν*, Quod est comparatum ad fallendum, Cui inest quædam fallendi vis. Vide Alex. Aphr. ap. Bud. Comm. 325. Κρυπτικῶς, q. d. Occultative, Occultatorie, i. e. Cum quodam ad occultandum et fallendum artificio, Captiose: *πυνθάνεσθαι*, Aristot. Itidem ab Alex. Aphr. dialecticus *κρυπτικὸς* dicitur esse *ὁ κρ. ἐρωτῶν*.

[* Κρυπτὴρ, unde * Κρυπτήριος, Paus. 2, 482. Fac. *ἄντρον*. * " Κρυπτηρία, Latibulum, Crypta, Athan. 1, 605." Kall. Mss. Κρυπτηρία, * Κρυπτήριον, Gl. Latibulum.]

[* " Κρυπτέω, Jacobs. Anth. 11, 125." Schæf. Mss.]

" Κρυπτεύομαι, Hesychio *ἐνεδρεύομαι*: forsan quo- " niam insidiatores sese abscondunt et in loca occulta " abstrudunt." [Eur. Hel. 548. Bacch. 876. Xen. K. Π. 4, 5, 2. " Jacobs. Anim. 161." Schæf. Mss.] " At Κρύπτεια, ap. Suid. sine expositione in vet. " etiam Cod. In VV. LL. paroxytonως *κρυπτεία*, Oc- " cultatio, Officium occulta indagans: sed sine ullius " Auctoris testimonio." [Virtus ap. Lacedæmonios, quæ est in dissimulandis doloribus et sensu molestiæ, Plato de LL. 1. p. 22. Bip. * Κρυπτία, idem, Plut. Lyc. 28.]

[* " Κρυπτάζω, Diod. S. 1, 321." Schæf. Mss. " Euseb. V. C. 1, 53. p. 360." Boiss. Mss. " Κρυπτάζομαι, Me occulto, Euseb. H. E. 293. 363. 365. 438." Kall. Mss. * " Ἐπικρυπτάζω, Theod. Prodr. in Notit. Mss. 6, 563." Elberling. Mss.] " Κρυπτάσκω " affertur pro Cooperio, Occulto: sine exemplo." [Κρύπτασκεν, Il. Θ. 272. Buttm. A. Gr. 1, 395. Vide Κρύπτω.]

Κρύβδην, ET Κρύβδα, Occulte, Clam. Od. Λ. (454.) *κρύβδην* et *ἀναφανδὰ* inter se opp. Il. Σ. (168.) *κρύβδα* cum gen., ut Lat. dicitur Clam me, Κρύβδα *Διὸς, ἄλλων τε θεῶν*. Est autem hoc *κρύβδα* poet., at *κρύβδην* in usu est et prosæ scriptoribus, ac inter alios Demostheni [142. 415. " Thom. M. 555. Toup. Opusc. 1, 230." Schæf. Mss.]

[* Κρυβῇ, Clanculum, Inc. Jos. 2, 1. LXX. 2 Reg. 12, 12. " Wakef. Ion. 904." Schæf. Mss.]

[* " Κρύβω, ad Herod. 421." Schæf. Mss.] " Κρυ- " *βάζει*, Hesychio *ἀποκρύπτει*, Abscondit, Occulit." [" Κρυβάζω, * Κρυβαστὸς, ad Timæi Lex. 170." Schæf. Mss.]

" Κρύβες, Hesychio sunt *νεκροὶ*, Mortui: forsan " *παρὰ τὸ κρυβῆναι*: nam sub terra sunt absconditi. " Idemque affert et Κρυβησία, pro *νεκυσία*: et Κρυ- " *βήτας* pro *τετελευτηκότας*, Defunctos. Certe *κρυβη-* " *λὸς* Ei est *κρυπτὸς*, Absconditus, Occultus." [* Κρύβδηλος, Timæi Lex. Plat. p. 158. Κίβδηλον, *οἱονεὶ κρύβδηλόν τι ὄν*.]

Κρύφα, ET Κρυφῇ quoque interdum, ITEM Κρυφηδὸν ap. Hom., qui (Od. Ξ. 330.) ei opp. *ἐμφαδὸν* [*ἀμφ.*,] Occulte, Clam, Clanculum. Plut. ad Colot. Οὐδὲ *κρύφα καὶ δι' αἰνιγμάτων*. A Thuc. *κρύφα* et *φανερῶς* opp.: ab Eod. vero et cum gen. ponitur, 1, (101.) Οἱ δὲ *ὑπέσχοντο μὲν κρύφα τῶν Ἀθηναίων*. Plut. Quæst. Rom. Ὅτι *πάν τὸ κρύφα καὶ λάθρα*, ΚΛΑΜ. At Κρυφῇ rarius est. Extat certe in Ep. Pauli ad Ephes. 5, (12.) Τὰ *γὰρ κρυφῇ γινόμενα ὑπ' αὐτῶν, αἰσχρόν ἐστι καὶ λέγειν*, ubi vet. Interpres non vertit Occulte, sed In occulto. Invenitur autem et Κρυφῇ cum *η* habente *ι* subscriptum, sed in nullo nostrorum vett. exempl. memini me hanc scripturam observasse: nec vero quem locum habere hic possit intelligo. [" Κρύφα, Thom. M. 555. 792. Heyn. ad Apollod. 560. Herodian. Philet. 433. et n., Koen. ad Greg. Cor. 96. Cum gen., Bast Lettre 163. * Κρυφὴ, Musgr. Suppl. 205." Schæf. Mss. Κρυφῇ, Schleusn. Lex. V. T. Κρυφῇ, Xen. Σ. 5, 8. Κρυφηδὸν, Quint. Sm. 14, 60.] " Κρυφανδὸν, Hesy- " chio est *κρύφα*, Clam, Occulte, Latenter." Κρυφαῖος ET Κρύφιος, Occultus, Abditus, Clandestinus, Latens. Et Κρυφαῖος quidem *ἀναλογωτέριν*, ut ita dicam, derivationem habet a *κρύφα*; minus tamen est usitatum, et quidem in soluta oratione præsertim. Κρύφιος autem utrisque scriptoribus commune est. Soph. Aj. (899.) p. 53. meæ Edit., *κρυφαίῳ φασγάνῳ περιπτυχῆς*. At *κρύφιος* frequentius est, uti dixi: ut *κρύφιοι ἔρωτες*, Amores clandestini, qui et Furtivi, ut opinor, dici possunt, ead. forma, qua Furtiva venus ab elegeiographis Poetis, ap. Musæum initio Poematii, quod *τὰ καθ' Ἡρὼ καὶ Λέανδρον* inscribitur, Εἰπὲ, *θεὰ, κρυφίων* * *ἐπιμάρτυρα λύχνον ἐρώτων*: hic enim est primus Poematii illius versus, qui falso veteri illi Musæo tribuitur, ut docui in mea Edit. variorum Poematum, cui titulum dedi, Poetæ Græci Principes heroici Carminis. Herodian. 8, (1, 2.) Προΰπεμψε *σκοποὺς τοὺς ἐρευνήσοντας μή τινες ἐνέδραι ἐν κοιλάσιν ὁρῶν ἢ λόχμαις ὕλαις τε κρύφιοι εἶεν*. Bud. *κρύφιον* cap. 1 et 2 Macc. pro Loco abdito poni ait. Idem affert et *τὸ κρύφιον* substantive e Dionys. Areop. *τὸ κρύφιον του θεοῦ*. [" Κρυφαῖος *θάνατος*, ad Auton. Lib. 254. Verh. Ἡ *κρυφαῖος*, 226. 229. Κρύφιος, Eur. Iph. T. 1328. Porson. Hec. p. 61. Ed. 2. Bergler. ad Alciphr. 208. Jacobs. Exerc. 2, 203. ad Diod. S. 1, 249." Schæf. Mss. * " Τὸ *κρ.*, Dionys. Areop. 37. Κρύφια, Clam, Occulte, Andr. Cret. 330." Kall. Mss.] " Κρυφαίως, Suidæ *κρύφα*." [Gl. Occulte. LXX. Jerem. 37, 16. 40, 15. Inc. 2 Reg. 15, 5. et 2 Par. 26, 21. Æsch. Pers. 370. * " Κρυφίως, Eur. Hec. 993. Amphil. 98. Dionys. Areop. 47. (* Κρυφιοειδὴς, unde) * Κρυφιοειδῶς, 37." Kall. Mss. * Κρυφιώδης, Lobeck. Phryn. 228. Eust. 1942, 62. " Κρυφιωδέστερος, Andr. Cret. 43. Dionys. Areop. 37." Kall. Mss. * Κρυφιομύστως, Gregent. Disput. 244. * " Κρυφιόπνευστος, * Κρυφιοπνευστέω, * Κρυφιόπνευστος, * Κρυφιοπνευστέω, Herodian. Epimer. 75. Κρυφιοπευστέω, Acta Jun. Bacchi 93. Combef." Boiss. Mss. * Κρυφιότης, Psell. Orac. Chald. 73. p. 96. " Dionys. Areop. 8. 13. 18. 45. 51. Suid. v. Ἀδηλία, Amphiloch. 54. 68. 173. 269. Andr. Cret. 120." Kall. Mss. * Κρυφιαῖος, Gl. Clandestinus. * " Κρύφιμος, Manetho 1, 159. 252. 3, 294. 5, 304. Poeta vet. ap. Fabric. B. Gr. 3. p. 644. v. 89." Kall. Mss. Toup. Opusc. 1, 195. * Κρυφιμαῖος, Valck. Opusc. 1, 221." Schæf. Mss. Gl. Latebrosus, Occultus. * Κρυφιμαίως, Schol. Aristoph. Εἰρ. 730. * Κρύφος, ὁ, i. q. *κρύψις*, Pind. Ὀ. 2, 177. Valck. ad Theocr. 351. Occultus locus, Latebra, 1 Macc. 1, 56. 2, 31. 36. 41.] " Κρυφίνους, Hesychio ὕπουλος, s. Qui animum " suum occulit, Qui animi sui cogitata celat nec ulli " aperit. Idem *κρυψίνους*." [" Anna C. 62." Elberling Mss. " Sed videtur hæc lectio minus proba. In usu est et analogiæ concinit, aut *κρυψίνους* a *κρύψις*, aut *κρυφιόνους* a *κρύφιος*, aut denique *κρυφόνους*, ab antiquo * Κρυφὸς, ἡ, ὸν, unde reliquum est adv. *κρύφα* et *κρυφῇ*." Ernesti. " E Lexx. eliminari jubet Schow. ad Hesych. 469." Dahler. Mss. * Κρυφόνους

affert Schn. Lex. ex Etym. M.] "Εὐκρυφὴς, Facilis "occultatu: aliis Bene latens." "Πάγκρυφος, O- "mnino occultus." [* "Κρύφασος, J. Poll. 7, 201. * Κρυφιαστὴς, Conjector, Somniorum interpres, Aqu. Gen. 41, 8. Exod. 7, 11. 22." Kall. Mss. Vide Schleusn. Lex. V. T.]

"Κύφελλα, dicuntur τὰ νέφη, Nubes, quasi κρύ- "φελλα, utpote Quæ solem et lunam occulant et "abscondant: ἐτμήγη δὲ κύφελλα. Callimachus vero "τὰ κούφως ἐλαννόμενα. Ita Suidas." [Ita tamen leg. sunt ejus verba: Κύφελλα, τὰ νέφη, οἱονεὶ κρύφελλα, τὰ ἀποκρύπτοντα τὴν σελήνην. Ἐτμήγη δὲ κύφελλα, Καλλίμαχος. Ἢ τὰ κούφως ἐλαννόμενα. Vide Callim. 1, 542. Ed. Ernest.] "Hes. quoque κύφελλα "vocari scribit τὰ νέφη, s. ὁμιχλῶδες κατάστημα, "νεφέλην γνοφώδη. Idem prope et Etym. tradit: "qui et Κύφελον affert pro τὸ ποτήριον, ἀπὸ τοῦ "κυφὸν, quod signif. βαθύ." ["Κύφελλα, Wakef. Trach. 568. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 195." Schæf. Mss. Lycophr. 1426. Aures, 1402.]

Ἀποκρύπτω, item Ἀποκρύπτομαι, Abscondo, Occulto, Isocr. ad Dem. (4.) Ἄτοπον γὰρ τὴν μὲν οὐσίαν ἐν ταῖς οἰκίαις ἀποκρύπτειν, τὴν δὲ διάνοιαν φανερὰν ἔχοντα περιπατεῖν. Ubi nota jungi hoc verbum cum ἐν: at in sequenti l. Xen., cum εἰς, Ἱππαρχ. (5, 7.) Τοὺς δ' εἰς τὸ ἄδηλον ἀποκρύπτων, κλέπτοις ἂν τοὺς ἱππέας. Aliquando autem simpliciter cum accus. ponitur tam ἀποκρύπτω quam ἀποκρύπτομαι, sicut et Abscondo vel Occulo: interdum cum accus. solum, interdum cum In, ut Abscondo in angulo. Isæus (187.) Εἰ ἡ πόλις δεῖται χρημάτων, μηδὲν (δεῖ) ἀποκρύπτεσθαι τῶν ὄντων. Sic Dem. Οὐκ ἀποκέκρυπται τὴν οὐσίαν. Ubi observandum præt. pass., pro quo sæpius usurpatur aor. medius. Od. P. (286.) Ἀστέρα δ' οὔπως ἐστὶν ἀποκρυψαι μεμανῖαν Οὐλομένην: i. e., secundum Eust., ἀνεξέλεγκτον σχεῖν· ἐκφαίνει γὰρ ἑαυτήν.

Ἀποκρύπτομαι, cum duobus accuss., Celo: Οὐδὲν ἀποκρύψομαί σε, Plut. Romulo, Nihil te celabo. Plato Apol. Socr. (10.) Ταῦτά ἐστιν ὑμῖν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τἀληθῆ, καὶ ὑμᾶς οὔτε μέγα οὔτε σμικρὸν ἀποκρυψάμενος ἐγὼ λέγω, οὐδὲ ὑποστειλάμενος. Sic dicitur ἀποκρύπτομαί σε τὸ ἀπόῤῥητον, Celo te arcanum. Nonnunquam autem inseritur præp. πρός. Isocr. Busir. (1.) Πρὸς δὲ τοὺς ἄλλους ὡς οἷόν τε μάλιστ' ἀποκρύψασθαι. Sic Plut. Numa, Ἀπεκρύπτοντο τὴν διάνοιαν πρὸς τοὺς πολλούς. Interdum unus tantum accus. ponitur, vel rei vel personæ, et alter subaudiendus relinquitur. Lys. Οὐδὲν ἀποκρυψάμενος, ἅπαντα διηγήσομαι. Interdum vero neutrum addunt, sed e præcedentibus ἀπὸ τοῦ κοινοῦ subaudiendum lectori utrumque relinquunt: Dem. (73.) Τἀληθῆ μετὰ παῤῥησίας ἐρῶ πρὸς ὑμᾶς, καὶ οὐκ ἀποκρύψομαι, pro καὶ οὐκ ἀποκρύψομαι οὐδὲν τῶν ἀληθῶν ὑμᾶς, aut etiam πρὸς ὑμᾶς. Reperitur vero et cum alia quadam mira constr., ap. Lys., si ejus locus mendo caret, sc. cum accus., et præp. περὶ habente suum gen., et cum infin., (276.) Οἱ (γείτονες) οὐ μόνον ἀλλήλων ταῦτ' ἴσασιν, ἃ πᾶσιν ὁρᾶν ἔξεστιν, ἀλλὰ καὶ περὶ ὧν ἀποκρυπτόμεθα μηδένα εἰδέναι, καὶ περὶ ἐκείνων πυνθάνονται. Q. l. Bud. citat inter exempla τοῦ ἀποκρύπτεσθαι significantis Celare. Si tamen ita vertamus ad verbum, Sed etiam de quibus celamus neminem scire, qualis hæc interpr. fuerit? Fortasse ferri posset hæc, quæ est paulo liberior: Quæ ita celamus, ut ne unum quidem ea scire velimus. Sed mihi quidem fit verisimile post εἰδέναι omissum esse βουλόμενοι partic.: quod si verum sit, ἀποκρύπτεσθαι ibi jungi infinitivo, falsum fuerit. Est autem περὶ ὧν ἀποκρυπτόμεθα, pro ἃ ἀποκρυπτόμεθα. At vero e Thuc. (2, 53.) citatur ἀποκρύπτεσθαι infinitivo junctum aperte cum particula μὴ, Ἀπεκρύπτετο μὴ καθ' ἡδονὴν ποιεῖν, quod ita interpr., Occultabat, ne per voluptatem facere videretur. Sed locus expendendus est; fortasse enim Dissimulabat verti potest. Certe οὐκ ἀποκρύπτομαι τὴν πενίαν videtur plane esse quod Cic. dicit, Non obscure fero meam paupertatem. Alicubi etiam Obscure ferre et Dissimulare copulat. Et quod Idem dicit Non obscure, a Dem. dicitur οὐδὲν ἀποκρυψάμενος, (723.) Τοῦτο τοίνυν οὑτοσὶ Τιμοκράτης ἀναιδῶς, καὶ οὐδὲν ἀποκρυψάμενος, πεποίηκε, Istud enim hic Timocrates impudenter et non obscure fecit. Quanquam hoc quidem loco fortasse aliquis malit οὐδὲν ἀποκρυψάμενος aliter interpretari, quod post Impudenter, non videatur satis esse significans Non obscure. Quidam vertunt, Nihil celans: non apte, meo judicio. Sed hoc prætereundum silentio non est, male in omnibus vulg. Edd. Demosthenis, quas videre mihi contigerit, legi hic οὐκ ἀποκρουσάμενος pro οὐδὲν ἀποκρυψάμενος. Unde non mirum est multos in h. l. se torsisse, participii ἀποκρουσάμενος significationem investigantes.

Ἀποκρύπτω activa etiam voce pro ἀποκρύπτομαι, Celo, quæ signif. præcedente annotatione tractata fuit, reperitur apud Isocr. Panath. Οὐ γὰρ ἀποκρύψαιμι τἀληθές. Nisi forte scriptum reliquit Isocr. ἀποκρυψαίμην.

Ἀποκρύπτω, Obscuro, Plato Apol. Socr. (8.) Καὶ αὐτῶν αὕτη ἡ πλημμέλεια ἐκείνην τὴν σοφίαν ἀπέκρυπτεν. Verto autem ἀπέκρυπτεν, Obscurabat, eo sensu, quo dicunt Lat., Vitium aliquod in homine virtutem ejus obscurare, i. e. Obstare quominus conspicua sit. ‖ Obscuro, i. e. Splendore præsto et antecello, Bud., citans e Greg. de Theologia, Πλέον τοὺς ἄλλους ἀστέρας ἀποκρύπτων φαιδρότητι, ἢ τινες ἐκείνων ἑτέρους, Luce alias et fulgore obscurans. Cic. de Fin. 3. Obscuratur, obruitur et interit splendore virtutis et magnitudine omnis ista rerum in corpore æstimatio. Verti etiam potest, Aliarum luminibus obstruens, Bud., activa voce tantum dici scribens. Cic. in Bruto, Sic Catonis luminibus obstruxit hæc posterorum exaggerata altius oratio, i. e. τὴν Κάτωνος λογιότητα ἀπέκρυψεν.

Ἀποκρύπτω, Vinco, Supero, ut a Bud. redditur alicubi: ubi tamen et per Obscuro fortasse verti itidem potest: eod. fere modo, quo in vernaculo sermone usurpamus verbum Effacer, i. e. Delere. Rem enim, quæ pulcritudine aliam longe superat, dicimus eam delere. Habet autem Delere maxime affinem signif. cum verbo Abscondere, quod proprie significatur verbo ἀποκρύπτειν. Basil. Hom. 9. Αἱ δὲ προγνώσεις τῶν ἀλόγων ζώων τῆς περὶ τὸν ἀέρα μεταβολῆς ποίαν οὐχὶ σύνεσιν λογικὴν ἀποκρύπτουσιν; Quam humanam intelligentiam et prudentiam non superant? Bud. qui citat et h. Aristidis l. in Panath. ubi de insolentia minarum Xerxis loquitur, Καὶ οὐκ ἠπείλει μὲν οὕτως ἀήθη καὶ ὑπερόρια καὶ φθόνου μείζω, ἐτελεύτησε δ' ἐντανθα, ἀλλ' ἀπέκρυψε τοῖς ἔργοις τὰς ἀπειλὰς, Vicit et superavit opere id, quod verbo minatus erat, ut Idem reddit. Potest etiam fortasse non male verti Obscuravit. Præsertim vero in l. Basilii ἀποκρύπτουσι, nihil videtur obstare, quominus aliquis interpretetur Obscurant, eo sensu, quo minora majoribus obscurari dicuntur.

Ἀποκρύπτω, Contego, Operio, Aristid. de Xerxe, Ἔφη γὰρ ἵππῳ τε καὶ πεζοῖς τὴν Ἀττικὴν ἀποκρύψειν: nam cum terra re aliqua est operta, tunc ejus superficies oculis nostris abscondita est.

Ἀποκρύπτω τὴν γῆν usurpatur a navigantibus longe alio sensu quam in proxime præc. l. positum sit: sc. pro Terram videre desino, A conspectu terræ auferor. Nam cum ita in altum auferimur, ut terram videre desinamus, tunc eam veluti abscondimus, et ab oculis nostris removemus. Quod Gr. loquendi genus imitari volens Virg. dixit Æn. 3. Protinus aërias Phæacum abscondimus arces. Nostrates dicunt Nous les perdons de vue: q. d. Amittimus earum aspectum. Contra autem terram eam, quam cernere incipiunt, quod est ἀναφαίνειν ap. Lucam, dicunt se discooperire; nam hoc sonat nostrum Découvrir, quasi illam ἀποκεκρυμμένην, Tectam s. Opertam, eo sensu, quo ab Aristide usurpari modo dictum est, retegeremus. Synes. Ep. ad Evopt. Ἔπειτα δὲ καὶ νότος συνεπιλαμβάνει λαμπρὸς, ὑφ' οὗ ταχὺ μὲν τὴν γῆν ἀπεκρύπτομεν, ταχὺ δὲ μετὰ τῶν ὁλκάδων ἡμεν τῶν *διαρμενίων, A quo vento confestim ita ablati in altum sumus, ut nec terram videremus, nec a terra videremur, Bud. Sic Plato Prot. Φεύγειν εἰς τὸ πέλαγος τῶν λόγων ἀποκρύψαντα γῆν. Liban. in quadam Declam. Ὡς δὲ γῆν ἀποκρύψαντες, πέλαγος

διεβάλλομεν. Pro eod. dicitur et γῆν ὑπεραίρειν, διαβαίνειν, ὑπερβαίνειν, Bud. Porro dicimur etiam homines ἀποκρύπτειν, cum longius provehimur quam ut eos cernere possimus. Lucian. (1, 132.) Ἡμεῖς δ' ἐν τοσούτῳ ἐπάραντες τὴν ὀθόνην, ἐφεύγομεν, ἀπολιπόντες αὐτοὺς μαχομένους· — ἐπεὶ δ' ἀπεκρύψαμεν αὐτοὺς, ἰώμεθα τοὺς τραυματίας, Ubi vero e prospectu eorum evasimus, Bud. ["Ἀποκρύπτω, Jacobs. Anim. 204. Cattier. Gazoph. 68. Toup. Emendd. 3, 159. Wakef. S. Cr. 1, 14. Wyttenb. Select. 335. 438. Diod. S. 1, 192. et var. lect., Casaub. ad Athen. 1. p. 18. ad Herod. 612. ad Xen. Mem. 3, 6, 3. Supero, Vinco, Lobeck. Aj. p. 223. Valck. Præf. ad Hipp. p. xx. Neutraliter, Musgr. Phœn. p. 219. (Thuc. 5, 67.) Ἀποκρύπτειν τινὰ, de navigantibus, Ernesti ad Callim. 277. ad Lucian. 2, 133. Plato 1, 1. p. 203. Bekk. Ἀποκρύπτομαι, ad Diod. S. 1, 445. ad Charit. 720. Wakef. S. Cr. 4, 6. Φράσω καὶ οὐκ ἀποκρύψομαι, Valck. ad Herod. p. 206. Med., Lucian. 1, 755. Plato Phædr. 301. 331. Heind., Schneid. ad Xen. K. Ἀ. 74. ad K. Π. 647. Ed. alt. * Ἀποκρυπτάσκω, Hesiod. Θ. 157." Schæf. Mss. * " Ἀποκρύβω, Hes. v. Ταμιεύεται. * Ἀποκρυπτέον, Clem. Alex." Wakef. Mss. * Ἀποκεκρυμμένως, Schol. Aristoph. Ὄρν. 267. " Saracenica Sylb. 70." Boiss. Mss. Ἀπόκρυψις, Absconsio, Occultatio. [Gl. Latitatio, Plut. p. 284. * " Ἀποκρυβὴ, Nectar. Hom. p. 3. Ed. Par. 1554." Boiss. Mss. Inc. Es. 16, 4. Schleusn. Lex. V. T.]

Ἀποκρυφὴ, Latebra, Latibulum, Dionys. Areop. [Schleusn. Lex. V. T. Ἀποκρυβὴ, Ἀποκρυφὴ, Lobeck. Phryn. 318.] Ἀπόκρυφος, ὁ, ἡ, Occultus, Absconditus, Arcanus: ut ἀπόκρυφα βιβλία, Arcani libri ap. Suid. in Pherecyde, Ἥσκησε δὲ ἑαυτὸν κτησάμενος τὰ Φοινίκων ἀπόκρυφα βιβλία. Sed et libri quidam Bibliorum vocati fuerunt ἀπόκρυφοι, quasi Occulti, quod nimirum non palam omnibus proponerentur, nec in templis uti illis liceret. Sunt tamen qui alia de causa sic vocatos existiment. Vide Hieron. et alios scriptt. Eccl. [" Wakef. Herc. F. 1071. S. Cr. 4, 6. Ammon. 38. Valck. Callim. 296." Schæf. Mss. Xen. Σ. 8, 11. Eur. Herc. F. 1069. * Ἀποκρύφως, Euseb. V. Const. 481. 490. Aqu. Hab. 3, 14. * " Ἀποκρύφιος, ad Hes. 1, 1225, 5." Dahler. Mss. * Ἐναποκρύπτω, Gl. Illatebro. Strabo 15. p. 1061. Julian. Imp. Orat. 1, 38. Zosim. 4, 48, 3. " Basil. inter Scholia in Jo. Climac. 214." Boiss. Mss. * Ἐναπόκρυφος, Epiph. 1, 19. * " Συναποκρύπτω, Aphthon. Progym. 106. Commel., Niceph. Basil. in Leon. Allatii Exc. 171." Boiss. Mss. Ep. Jerem. 5, 41. * Ὑπαποκρύπτω, Ælian. H. A. 5, 40.]

[* " Διακρύπτω, J. Poll. 6, 209." Kall. Mss. " Reisk. ad Dem. 1033, 10." Seager. Mss. Διακρύψης, 1 Sam. 3, 17. Cod. Alex., δὴ κρύψῃς reliqui libri.]

Ἐγκρύπτω, i. q. κρύπτω, Abscondo, Occulto. Sonat tamen q. d. Inocculto, i. e. Intus occulto. Sic autem ἀποκρύπτω et ἐπικρύπτω pro simplici: nisi quis velit præp. hic quoque vehementiæ aliquid addere significationi. Exp. et Intego, Tego. Od. E. 488. Ὡς δ' ὅτε τις δαλὸν σποδιῇ ἐνέκρυψε μελαίνῃ. Matth. 13, (33.) Ζύμη, ἣν λαβοῦσα γυνὴ ἐνέκρυψεν εἰς ἀλεύρου σάτα τρία. [Aristoph. Ὄρν. 841. " Jacobs. Anim. 297. Callim. 1, 503. Heyn. ad Apollod. 63. (3, 13, 7.) Conf. c. ἐγκύπτω, Villois. ad Long. 185. * Ἐγκρύβω, Diod. S. 1, 91." Schæf. Mss. * " Ἐγκρύφω, Quint. Sm. 14, 555." Wakef. Mss.] " Ἔγκρυμμα, τὸ, i. q. " λόχος s. ἐνέδρα, teste Eust. i. e. Milites qui aliquo " in loco occuluntur ad circumveniendos hostes iu- " cautos. Ἔγκρυπτος, Hesychio est πέμματος εἶδος: " i. procul dubio q. ἐγκρυφίας." [" Callim. 1, 503. * Ἔγκρυφος, Ruhnk. Ep. Cr. 128. (Nonn. D. 37, 68.) * Ἐγκρύφιος, Philodem. 15. Toup. Opusc. 1, 529." Schæf. Mss. Orac. Sibyll. 8. p. 716.] Ἐγκρυφίας ἄρτος, q. d. Occultatitius s. Abdititius panis, sed exp. Subcineritius a Bud. quoque, in Lucian. (1, 416.) Ὁ δὲ σποδοῦ πλέως, ὥσπερ ἐγκρυφίας ἄρτος, τίς ἐστιν; Affert et ex LXX. Ezech. 4, (12.) Καὶ ἐγκρυφίαν κρίθινον φάγεσαι. Athen. (110.) loquens de pane quodam qui ἀπανθρακὶς dicitur, Ἔοικε δὲ καὶ οὗτος ἐπ' ἀνθράκων γίνεσθαι, ὥσπερ καὶ ὁ παρ' Ἀττικοῖς ἐγκρυφίας. At in VV. LL. affertur et e Num. 11, (8.) Ἐποίουν ἐγκρυφίας, et exp. Tortulas. [" Callim. 1, 503. ad Lucian. 2, 324. Dial. p. 42. T. H. ad p. 50. ad Herod. 638. Heyn. ad Apollod. 63." Schæf. Mss.] Ἐγκρυφιάζω, i. q. ἐγκρύπτω, ex Aristoph. Ἱππ. (822.) Πολλοῦ δὲ πολύν με χρόνον καὶ νῦν ἐλελήθης ἐγκρυφιάζων: quod Schol. exp. ἐμφωλεύων καὶ ἀποκρύπτων, item λανθάνων καὶ ἐγκρύπτων ἑαυτὸν, dicens ἀπὸ τοῦ ἐγκρυφίου ἄρτου ductam esse metaph. [Procop. Anecd. 1.]

Ἐπικρύπτω, i. q. κρύπτω, Abscondo, Occulo, Occulto, Herodian. 2, (12, 2.) Τὰ ὅπλα ἐπικρύπτοντες ἐν ἰδιωτῶν σχήματι. Item pro Celo, Dissimulo, Obscure fero, Polyb. 16. Πρὸς μέντοι γε τοὺς ἐκτὸς ἐπειρᾶτο κατὰ πάντα τρόπον ἐπικρύπτεσθαι τὴν αὐτοῦ διάληψιν, Plut. Εἰδὼς τοὺς Σπαρτιάτας ἐπικρυπτομένους τὰ συμπτώματα, Spartiatas celare contendentes clades suas, Bud.: quod de iisd. testans Paus. Bœoticis, usus est eod. verbo, ut videbis Comm. 323. 325. Τὸ γράμμα τοὺς ἀνθρώπους ἐπικρυπτόμενον, Genus scriptionis arcanum, quod homines fallit, et celat quid significet. At vero ap. Plut. Pericle alia constr. Ἐπικρυπτόμενος πρὸς τοὺς πολλοὺς εἰς τὸ τῆς μουσικῆς ὄνομα σοφιστικὴν δεινότητα, ubi redditur, Apud vulgus nomine musices tegens vim sophisticæ artis. [Æsch. Eum. 318. " Ad Dionys. H. 4, 2226. Markl. Suppl. 296. Musgr. ibid. Conf. c. ἀποκρ., Brunck. Soph. 3, 397." Schæf. Mss. * " Ἐπικρυπτέον, Clem. Alex. 297. * Ἐπικεκρυμμένως, 292. 366. 558." Kall. Mss. Chrys. Hom. in Matth. 2. p. 501. " Origen. c. Cels. 5. p. 241." Seager. Mss. " Porphyr. V. Plotin." Boiss. Mss.] Ἐπίκρυψις, Occultatio, Ænigmaticus sermo. Vide Bud. 325. e Greg. Sic autem ap. Synes. de Insomn. Κοινὴν ἔχουσα πρός τε ἄλλα, καὶ πρὸς τοὺς χρησμοὺς τὴν ἐ. [Plut. 7, 80. Aret. 125. * Ἐπίκρυπτος, Tzetz. Schol. ad Posth. 282. * Ἀνεπίκρυπτος, M. Anton. 1, 14. " Schol. Lucian. Jov. Trag. 19." Boiss. Mss.] Ἐπικρυπτικὸς, q. d. Occultatitius, Occultatorius. VV. LL. exp. etiam Vim habens occultandi, et subjungitur, Unde ἐ. ἐπίῤῥημα, ut λάθρα: sed hic sonat potius Significationem habens occultandi. Esse autem puto fictum a Gaza, aut alio quopiam recentiore Gramm. vocab. Ἐπίκρυφος, ὁ, ἡ, Occultus, i. q. præcedentia κρυπτὸς, κρύφιος. [Plut. 7, 81. Pind. Ὀ. 8, 91. Maximus 21. * " Ἐπικρύφαιος, Sap. 17, 3. ἐπικρ. ἁμαρτήμασιν, sec. Complut. sed reliqui libri habent divisim ἐπὶ κρ., ac fortasse rectius." Schleusn. Lex. V. T. * Ἐπικρύφω, Quint. Sm. 7, 235. * Ἐπικρυφίζω, Joseph. A. J. 19. p. 917, 4. * " Ἐπικρυφισμὸς, Clem. Alex. 748." Wakef. Mss.] " Συνεπικρύπτω, Simul occulto." [" Plut. Timol. 10." Boiss. Mss.]

Κατακρύπτω, Occulto, Dissimulo, sicut et præcedentia, Od. Δ. 247. Ἀλλῳ δ' αὐτὸν φωτὶ κατακρύπτων ἤϊσκε Δέκτῃ, Xen. K. Π. 3, (3, 3.) Εἰς δὲ τὴν γῆν ἀρκείτω τὰ σώματα, ὅταν ἕκαστος τελευτήσῃ, κατακρύπτειν. Aristot. autem junxit cum præp. ὑπὸ, de Mundo, Οὐδὲ ὑπὸ γῆν κατακέκρυπται κατὰ τὸ νότιον κλίμα. Et aor. 2 pass. κατεκρύβην, sicut et ἐκρύβην a simplici κρύπτομαι. [Æsch. Pers. 536. " Markl. Iph. p. 381. Wakef. S. Cr. 1, 14." Schæf. Mss.] Κακκρύπτω cum ap. alios Poëtas, tum ap. Hesiod. (Ἔργ. 2, 89.) per sync. pro κατακρύπτω, [Athen. 61.] Κατάκρυψις, Occultatio, Dissimulatio. [* Κατακρυφὴ, Soph. Œd. C. 218. " Markl. Suppl. 205. Toup. Opusc. 1, 213. * Κατακρύφιμος, Wakef. S. Cr. 2, 143." Schæf. Mss. * Κατακρύφω, Quint. Sm. 2, 477. * Ἐγκατακρύπτω, Lycophr. 1231. Joseph. B. J. 1, 31, 2. 10. 7, 9, 1. Polyæn. 159. 183. Synes. 301. * " Προσκατακρύπτω, Theod. Prodr. 218." Elberling. Mss.]

[* " Παρακρύπτω, Schol. Lucian. Necyom. 17." Boiss. Mss.]

[* Περικρύπτω, Eust. Il. A. p. 98, 35. Strabo 14. p. 990. Lucian. 1, 370. " Diog. L. 6, 61. Const. Manass. Chron. p. 101." Boiss. Mss.]

Συγκρύπτω, itidem pro simplici κρύπτω, Occulto, Celo; Concelo, Gell. utens itidem hoc composito Concelo pro simplici Celo. [Lucian. 1, 321. " Xen. Eph. 45. ad Herod. 240." Schæf. Mss.] Σύγκρυψις,

Occultatio. [* Συγκρυπτὸς, unde * " Εὐσύγκρυπτος, Hippocr. 752." Schæf. Mss.]

Ὑποκρύπτω, vel Ὑποκρύπτομαι, q. d. Subocculto. VV. LL. exp. etiam Occulte condo, Clanculum repono. Ibid. Ὑποκρυψάμενοι θεράπαιναν, pro Subducentes ancillam. Item Dissimulo, Celo, Xen. K. 'A. 1, (9, 11.) Οὐ γὰρ φθονῶν τοῖς φανερῶς πλουτοῦσιν ἐφαίνετο, ἀλλὰ πειρώμενος χρῆσθαι τοῖς τῶν ὑποκρυπτομένων χρήμασι. Apud Æschin. est potius Taceo, Reticeo, Subticeo, p. 23(=149.) Ὅμηρος γὰρ πυλλαχοῦ μεμνημένος περὶ Πατρόκλου καὶ Ἀχιλλέως, τὸν μὲν ἔρωτα καὶ τὴν ἐπωννμίαν αὐτῶν τῆς φιλίας ὑποκρύπτεται. [" Ad Charit. 311. Heyn. Hom. 6, 260. Schneid. ad Xen. K. 'A. 74." Schæf. Mss. * " Ὑποκεκρυμμένως, Anna C. 149. 269." Elberling. Mss.] Ὑπόκρυψις, q. d. Suboccultatio. [Lev. 20, 4. Cod. Oxon. * Ὑπόκρυφα, Pind. N. 9, 79. * Ὑποκρύφιος, Nonn. D. 36. p. 894. * " Ἀνθυποκρύπτω, Const. Man. Chron. p. 78. var. lect." Boiss. Mss.]

" ΚΕΚΡΥΦΑΛΟΣ, ὁ, Reticulum: quo sc. mulie-
" res crines suos compescunt: quod et κροκύφαντον B
" dici tradunt. Lexicographi exp. κεφαλοδέσμιον et
" Vittam. Hom. certe et ipse esse κεφαλοδέσμιον,
" i. e. Vinculum capitis, docet his verbis, Il. X.
" (468.) de Audromache, Τῆλε δ' ἀπὸ κρατὸς χέε δέ-
" σματα σιγαλόεντα, Ἄμπυκα, κεκρύφαλόν τε, ἰδὲ
" [ἠδὲ] πλεκτὴν ἀναδέσμην, Κρήδεμνόν τ'. Et in Epigr.
" (Anal. 2, 11.) quidam canit, φιλοπλέκτοιο κόμας
" σφιγκτῆρα Φιλαινὶς Βαπτὸν ἁλὸς πολιῆς ἄνθεσι κε-
" κρύφαλον: indicans κεκρύφαλον esse σφιγκτῆρα τῆς
" πλεκτῆς κόμης, Reticulum quo plexa coma stringi-
" tur cohibeturque ne diffluat. Et rursum, Κεκρύφα-
" λοι σφίγγουσι τεὴν τρίχα. Item, πορφύρεον χαίτας
" ῥύτορα κεκρύφαλον. In ead. signif. usus est Plut.
" quoque et Synes.: Hes. vero et τοὺς τῶν ἵππων κο-
" ρυφιστῆρας appellari κεκρυφάλους annotat: qui et
" ἄμπυκες: reticula itidem lorave quibus frontales
" equorum crines stringuntur. Item Κεκρύφαλος di-
" citur ἄρκνος ἡ κοιλότης, Plagæ s. Retis cavitas.
" Bud. esse dicit Sinuosum illum macularum con-
" textum in quem insinuant animalia urgentibus ca- C
" nibus: tunc enim fieri impulsu ferarum ut vari
" proni concidant, et feræ operiantur. Xen. K. (6,
" 7.) Ἐπὶ δ' ἄκρας ἴσους τοὺς βρόχους ἐπιβαλλέτω, καὶ
" ὁμοίως ἀντερειδέτω, ἐπαίρων εἰς μέσον τὸν κεκρύφα-
" λον. Sed et κοιλία quædam τῶν μηρυκαζομένων
" ζώων, Venter quidam ruminantium animalium, κε-
" κρύφαλος nominatur, teste Hes. et ante eum Aristo-
" tele, qui et nominis rationem exprimit. Συνήρτη-
" ται δ', inquit, κοιλίᾳ τῇ μεγάλῃ πλησίον τῆς τοῦ στο-
" μάχου προσβολῆς ὁ καλούμενος κεκρύφαλος ἀπὸ τῆς
" ὄψεως· ἔστι γὰρ τὰ μὲν ἔξωθεν ὅμοιος τῇ κοιλίᾳ, τὰ δ'
" ἐντὸς ὅμοιος τοῖς πλεκτοῖς κεκρυφάλοις, Plexis reticu-
" lis quibus crines vinciuntur similis: magnitudine
" vero minorem esse dicit hunc τὸν κεκρύφαλον quam
" sit ἡ μεγάλη κοιλία. Hæc ille, H. A. l. 2. cap. ult.
" Meminit et de Part. Anim. 3, 13. Alii dicunt esse
" Sinum ventri prope stomachi commissuram anne-
" xum, ex argumento sic dictum quod mulierum
" reticulis sit similis." [" Jacobs. Anth. 6, 415. 8,
29. 77. 11, 50. 137. 148. 353. Heyn. Hom. 8, 343. D
Bergler. ad Alciphr. 27. Toup. Opusc. 1, 158. 2,
98. Ventriculus, ad Mœr. 177. De quant., ad Charit.
359. Ἀπὸ κεκρυφάλου μέχρι περισκελίδων, Jacobs.
Anth. 8, 218." Schæf. Mss. Plut. Alex. 25. Cor.
Schol. Nicandri Θ. 27. Xen. Ἱππ. 6, 7.] " Κεκρυφα-
" λοπλόκος, Qui reticuli nectit, ap. J. Poll. 7, (169.)
" e Critia:" [10, 192. * Κεκρυφαλοποιὸς, ibid.] " Et
" DIMIN. Κεκρυφάλιον, τὸ, Reticulum, ibid." [* " Κε-
κρυφάλεια, ad Diod. S. 1, 463." Schæf. Mss.] " Κρύ-
φαλον, Hesychio * σαβάκανον:" [* σαβακάδιον: vide
Du Cang. Nicetas p. 103. not. 3. Κρυφάλῳ, τοῦτ'
ἔστι τῷ γυναικείῳ ἀναδέσμῳ τῷ νῦν καλουμένῳ σουδα-
ρίῳ. Pro καὶ κρυφάλῳ, Oribas. 102, 21. leg. κεκρυφάλῳ. Vide Schn. Lex. Suppl.]

" ΚΡΩΒΥΛΟΣ, ὁ, Hesychio ὁ μαλλὸς τῶν παίδων,
" itidemque Suidæ: illi etiam ὁ μαλλὸς τῶν αἰδοίων:
" ut significet et Cincinnos puerorum intortosque
" crines, et crines qui in pube efflorescunt adolescen-
" tibus: pro quo supra κρόβαλος. Hesychio est
" etiam ὁ κόρυμβος τῆς ἐμπλοκῆς ἢ ἐστιν ἀνηνεγμένη
" ἀπὸ μέσου τοῦ μετώπου ἐπὶ τὴν κορυφὴν, Nodus ca-
" pillorum a fronte in verticem reductorum: scholi-
" asti Thuc. 1, (6.) p. 3. εἶδος πλέγματος τῶν τρι-
" χῶν ἀπὸ ἑκατέρων εἰς ὀξὺ ἀπολῆγον: qui etiam sub-
" jungit, ejusmodi capillorum plexum in viris voca-
" tum fuisse κρώβυλον, in mulieribus κόρυμβον, in
" pueris σκορπίον. Ipse sane Thuc. etiam indicat
" fuisse Nodum crinium in verticem revinctorum, di-
" cens, Χρυσῶν τεττίγων ἐν ἕρσει κρώβυλον ἀναδούμε-
" νοι τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ τριχῶν. Sic ap. Suid. ex E-
" pigr. αἵ τε κόμαι καὶ ὁ κρώβυλος ἃς ἀπὸ Φοίβου Πλέ-
" ξατο μολπαστᾶ κῶμος ὁ τετραετής. Et e Xen. (K.
" 'A. 5, 4, 6.) Εἶχον δὲ κράνη σκύτινα κρώβυλον ἔχον-
" τα κατὰ μέσον ἐγγυτάτω τιαροειδῆ. Ubi ipse quo-
" que esse dicit τριχῶν ἀνάδημα s. τὸν ἐκ τῶν τριχῶν
" πεπλεγμένον κόσμον: Schol. Aristoph. ut Schol.
" Thuc. εἶδος πλοκῆς ἐπ' ἀνδρῶν εἰς ὀξὺ ληγούσης. Sic
" Didoni ap. Virg. Æn. 4, (138.) pharetra ex hume-
" ro, crines nodantur in aurum: Aurea purpnream
" subnectit fibula vestem. Ubi Servius affert femin.
" κρωβύλη, dicens esse Retiolum quod colligit comas.
" Κρώβυλος est etiam Nomen proprium ap. Hes. et
" Suid. Notandum vero reperiri et paroxytonως
" κρωβύλος ap. Suid. Schol. Aristoph. et Eust."
[" Κρώβυλος, Jacobs. Anth. 8, 121. 122. Kuster. A-
ristoph. 61. Κρωβύλος, Wakef. S. Cr. 3, 140. Κρω-
βύλη, Phryn. Ecl. 198." Schæf. Mss.] " Κρωβυλώ-
" δης, Similis τῷ κρωβύλῳ, Lucian. (2, 336.) Πλα-
" κοῦντα ἐξ ἐντέρων κρωβυλώδη τὴν πλοκήν." " Κρό-
" βαλος, Hesychio ὁ μαλλὸς τῶν παιδίων: qui Suidæ
" κρώβυλος: et αἱ τρίχες τῶν αἰδοίων, Pili in pube."

" ΚΡΩΣΣΟΣ, ὁ, Hesychio est ὑδρία, στάμνος, λήκυ-
" θος: Suidæ ὑδρία, ἀγγεῖον ὑδροφορικόν: afferenti
" ETIAM Κρώσσιον pro στάμνος. Apud Plut. Alex.
" (20.) p. 1240. legitur inter vasa balneatoria Darii.
" Ibi enim Alexander ἀπολουσόμενος τὸν ἀπὸ τῆς μά-
" χης ἱδρῶτα τῷ Δαρείου λουτρῷ, εἶδε μενόλκια καὶ
" κρωσσοὺς καὶ πνέλους καὶ ἀλαβάστρους. Ubi quidam C
" interpr. Hydrias, quidam Guttos. Meminit hujus
" vocabuli Eust. quoque, aperte discriminans a su-
" periore κρουσός. Nam p. 600. cum θυσσανόεσσαν
" exposuisset κροσσωτὴν, subjungit, Θύσανοι γὰρ, οἱ
" διὰ τοῦ ο μικροῦ γραφόμενοι κροσσοί· οὐ μὴν οἱ διὰ
" τοῦ ω μεγάλου, οἱ τὰ ὑδροφόρα δηλοῦντες ἀγγεῖα.
" Sic p. 976. annotat θυσάνους esse quos communis
" sermo κροσσοὺς vocat: unde οἱ κροσσωτοί: at κρωσ-
" σὸν per ω μέγα ap. Paus. esse κεράμειον κρατῆρα
" ὕδατος, ὑδρίαν. Et p. 603. τοὺς διὰ τοῦ ο μικροῦ
" κροσσοὺς, ex eo dici quod eis τὸ ἄκρον σείεται: at
" vero τοὺς διὰ τοῦ ω μεγάλου denominatos παρὰ τὸ
" κρῶ, quod per sync. e κερῶ factum significat τὸ
" σταλάζω καὶ ἐπιχέω. Ubi etiam addit, ap. Soph.
" ita vocari τοὺς κρατῆρας, ap. Lycophr. ἀγγεῖα δεξιὰ
" ὑδρεύεσθαι, ut sunt λάγηνοι et ξέσται. Itidem
" Schol. Theocr. τὸν διὰ τοῦ ω μεγάλου κρωσσὸν esse
" ὑδροδύχον ἀγγεῖον, canente Theocr. 13, (46.) Ἦτοι
" ὁ κῶρος ἐπεῖχε ποτῷ πολυχανδέα κρωσσὸν Βάψαι
" ἐπειγόμενος, pro ὁ κοῦρος ἐπὶ τῷ ὕδατι εἶχε τὸ ὑδρο-
" φόρον ἀγγεῖον, Hydriam, Urceum. Inde Germa-
" nicum Krous, et nostrum Cruche." [" Κρωσσοὺς,
Wakef. Phil. 324. Erinna 2. Hegesipp. 6. Philipp.
73. Bast Lettre 127. Munck. ad Anton. Lib. 175.
Verh., Valck. Hipp. p. 180. Moschus 4, 34. Κρώσ-
σιον, Bianor 4. Κρωσσίον, Toup. Emendd. 2, 213."
Schæf. Mss.]

ΚΤΑΟΜΑΙ, ἠσομαι, Acquiro, Comparo, Dem. (25.) Πολὺ γὰρ ῥᾷον ἔχοντας φυλάττειν, ἢ κτήσασθαι πάντα πέφυκε. Sed quod κτᾶσθαι et φυλάττειν hic dicit Dem., ab Isocr. dicitur κτᾶσθαι καὶ διασώζειν. Legitur et κτᾶσθαι ἵππους ap. Xen. (K. 'A. 7, 3, 15.) Et, Τιμὴν ἑαυτῷ καὶ γένει ἀείζωον κτώμενος, ap. Plat. Sed et εὔνοιαν κτήσασθαι, ut Lat. Benevolentiam comparare: Isocr. ad Phil. (29.) Τήν γε εὔνοιαν κτῆσῃ τὴν παρὰ τῶν Ἑλλήνων. Dem. autem pro Cor. simul cum accus. εὔνοιαν junxit et accus. δόξαν, scribens, Ἐξ ὧν δόξαν, εὔνοιαν, παρὰ πάντων ἑκτᾶσθε. Sed di-

cimur κτᾶσθαι ea etiam, quæ mala sunt: unde κτᾶσθαι ἔχθραν ap. Thuc. (1, 42.) opp. præcedenti κτᾶσθαι εὔνοιαν, quod exp. etiam Suscipere inimicitias. Et κτᾶσθαι συμφορὰν ap. Plat. Comparare calamitatem, Accersere sibi calamitatem. Exp. vero et Vexari calamitate. || Κέκτημαι, Acquisivi, Comparavi, Habeo, Possideo, Xen. K. Π. 8, (3, 18.) Λαβὼν ταῦτα πάντα, κέκτησο, καὶ χρῶ ὅπως βούλει αὐτοῖς, Habe, Posside. Hinc κεκτημένος interdum sine adjectione pro Possessor, Dominus. Aristoph. initio Pluti, Δόξῃ δὲ μὴ δρᾷν ταυτα τῷ κεκτημένῳ. Sic κεκτημένη, Domina: quo utitur Lucian. sæpe. Et Plut. Ἐκήρυξεν ἀφίστασθαι τοὺς οἰκέτας πρὸς ἑαυτὸν ἐπ' ἐλευθερίᾳ, καὶ γάμῳ τῆς κεκτημένης. [" Soph. ap. Athen. 277. Σαίνουσι τὴν κ." Schw. Mss.] || Κέκτημαι interdum simpliciter pro Habeo: Lys. (743.) Τέχνην δὲ κέκτημαι βραχέα δυναμένην ὠφελεῖν. Ubi Bud. κτῶμαι putat exponi posse non solum Habeo, sed et Exerceo. In VV. LL. affertur itidem τέχνην κέκτημαι e Plat. de LL. pro Occupor arte. Sed et κτᾶται interpr. Bud. ἔχει, Habet, in Dem. (460.) Τρία γὰρ τὰ μέγιστα ὀνείδη (ὁ νόμος οὗτος) κτᾶται, φθονεροὺς, ἀπίστους, ἀχαρίστους εἶναι δοκεῖν. Et e Xen. κτῶνται pro ἔχουσι, ('Απ. 3, 12, 2.) Πολλοί γε δόξαν αἰσχρὰν κτῶνται διὰ τὴν τοῦ σώματος ἀδυναμίαν, δοκοῦντες ἀποδειλιᾷν. Dictum fuit ET Ἔκτημαι pro κέκτημαι, unde ἐκτῆσθαι Il. I. (401.) οὐδ' ὅσα φασὶν Ἴλιον ἐκτῆσθαι εὐναιόμενον πτολίεθρον, ubi Eust. annotat id esse Atticum, necnon Ionicum, abjecta consonante incrementi, sicut et in ἐβούλευκε, atque aliis. Utitur certe et Herod. non semel, (2, 42.) Ἔκτηνται ἱρὰ, (2, 50.) Ἔκτηνται ὄνομα, sic et ἐκτῆσθαι et ἐκτημένοι. Abjici autem consonantem dicit καλλιφωνίας causa, i. e. εὐφωνίας. || Ἐκτήθην pass. aliquando: Ἃ ἐκτήθη, Thuc. (1, 123.) Quæ comparata s. parta sunt. [" Musgr. Med. 218. Or. 1647. Iph. A. 954. T. 189. Hel. 279. 891. 938. 1103. 1463. Wakef. Phil. 1281. Kuster. V. M. 42. Wakef. S. Cr. 5, 135. Porson. Or. 1662. ad Charit. 229. Valck. ad Chrys. p. 7. ad Herod. 524. Possideo, Palæph. 152. De augm., Thom. M. 522. De activo, Porson. Phœn. 1686. Passive, Wakef. S. Cr. 4, 31. Bast. Specim. p. 9. Κεκτήσομαι conf. c. κεκλήσ., Musgr. Iph. A. 954. Hel. 1463. Or. 1647. Porson. 1662. ad Diod. S. 1, 725. Heindorf. ad Plat. Phædr. 223. Bœckh. in Min. 90. Κτήσασθαι et στήσασθαι conf., Porson. Adv. 138. 197. Κέκτημαι et ἔχω, Schneid. ad Xen. Hier. 228. Quid κεκτῆσθαι, nomine virtutis aut vitii subjecto? Musgr. ad Hipp. 701. Κέκτημαι, Habeo, Brunck. ad Eur. Or. p. 204. ad Æsch. Pers. 826. Xen. Mem. 1, 6, 3. Κεκτῆσθαι, Kuster. V. M. 89. Κεκτῆσθαι, κεκτημένη, Mœr. 225. et n., ubi et de ἐκτῆσθαι. Κεκτημένος, Dominus, κεκτημένη, Domina, Brunck. Aristoph. 2, 60. Κεκτημένος, Markl. Iph. p. 396. Brunck. Soph. 3, 473. Κτήσασθαι, κεκτῆσθαι, Valck. Adoniaz. p. 383. Ἐκτῆσθαι, Ion., Wessel. Diss. Herod. 145. cf. Eund. ad Herod. 23. 215. 417. 529. Ἐκτημένος, Wakef. Herc. F. 1305. ad Diod. S. 1, 725. Κτᾶται, κτῆται, T. H. in Raphel. Annot. 80. Κτᾶσθαί τί τινι, Schneid. ad Xen. Œc. 93. (15, 1.) Κτώμην, Brunck. Soph. 3, 518. Κτηθείς, ad Œd. T. 70." Schæf. Mss. Pind. N. 9, 124. Synes. 125. Ἀρετὴ σὺν πόνῳ κτᾶται. Democritus Maximi Serm. περὶ Πλούτου p. 124. Orell., Πλούτου ἐπιθυμία μὴ κτηθεῖσα τρύχει, κτηθεῖσα δὲ βασανίζει ταῖς φροντίσιν, ἀποκτηθεῖσα δὲ ταῖς λύπαις.]

Κτῆμα, τὸ, Quod aliquis acquisivit, acquisitum possidet, Possessio: ut cum dicitur virtus esse κτῆμα ἀναφαίρετον. Et εἶναι κτῆμά τινος, Plut. (9, 303.) Καὶ ἀκτήμων, ἵνα μὴ κτῆμα ἧς ἄλλου. Plur. κτήματα, Bona, Facultates, Opes, Quæcunque quis possidet, Il. Γ. (72.) Κτήματ' ἐλὼν εὐ πάντα, γυναῖκά τε, οἰκαδ' ἀγέσθω, Od. Ξ. (92.) Κτήματα δαρδάπτουσι, Xen. Ἑλλ. 5, (2, 10.) Καταδέχεσθαι τοὺς φυγάδας, καὶ ἐκείνοις μὲν ἀποδουναι τὰ ἐμφανῆ κτήματα, τοῖς δὲ τὰ ἐκείνων πριαμένοις, ἐκ δημοσίου τὴν τιμὴν ἀπολαβεῖν. Apud Dem., λαμβάνεσθαι τῶν κτημάτων, In possessionem bonorum alicujus mitti, Bud. At in VV. LL. Pignora accipere. Appellatione κτήματος s. κτημάτων, comprehendit et mancipium s. mancipia A Aristot. quæ alio nomine ἀνδράποδα, Polit. 1, (2, 4.) Ἄλλου δ' ἐστὶν ἄνθρωπος, ὃς ἂν κτῆμα ᾖ, ἄνθρωπος ὤν: Œcon. 2. Περὶ δὲ κτημάτων, πρῶτον καὶ ἀναγκαιότατον τὸ βέλτιστον καὶ ἡγεμονικώτατον· τοῦτο δ' ἦν ἄνθρωπος· διὸ δεῖ δούλους παρασκενάζεσθαι σπουδαίους: vicissim autem κεκτημένος dicitur a servo Dominus s. Herus. Isocr. autem Or. ad Dem. (4.) postquam illum hortatus est, ut suæ divitiæ ipsi χρημάτων pariter et κτημάτων usum præbeant, subjungit, χρήματα esse τοῖς ἀπολαύειν ἐπισταμένοις, at vero κτήματα esse τοῖς χρῆσθαι δυναμένοις. || Prædium, Herodian. (2, 6, 5.) p. 426. meæ Edit. Εἰς τὰ πορρωτάτω τῆς πόλεως κτήματα ἀπεδίδρασκον. Hac autem in signif. ap. ipsum etiam Dem. legisse mihi videor, [vide p. 239.] Vernacula lingua Une possession vocamus itidem Prædium. [" Wakef. Trach. 690. Phil. 81. Eum. 760. Jacobs. Anth. 7, 346. Huschk. Anal. 49. Villois. ad Long. 7. 286. ad Diod. S. 2, 409. Ammon. 84. 85. 97. et n. Théâtre des Grecs 13. p. 481. ad Xen. Eph. 32. 171. 200. Brunck. Antig. 781. ad Charit. B 320. ad Herod. 382. Conf. c. χρῆμα, 324. Phryn. Ecl. 131. Wakef. Eum. 760. Abresch. Æsch. 2, 107. ad Dionys. H. 1, 289. 3, 1884. 1911. Lennep. ad Phal. p. 23. ad Charit. 320. Differt a χρῆμα, Wakef. S. Cr. 4, 114. Artemid. 323. ad Dionys. H. 5, 2. Schneid. ad Xen. Œc. p. 4. Ἀγρὸς, κτ. κάλλιστον, Longus p. 3. vide Villois. p. 12. Παλαιὸν οἴκων κτ., Porson. p. 10. Κτ. τε καὶ χρήματα, ad Diod. S. 2, 361. Plut. Alex. 141. Schm., Schneid. l. c." Schæf. Mss.] Κτηματολογία, Dicere cujus sit hoc vel illud κτῆμα: eand. formam habet, quam γενεαλογία. Bud. e Gaza, Ἡ μὲν γενικὴ γενεαλογίαις καὶ κτ. συντέτακται: ut cum dicitur οἶκος Ἀριστοτέλους. Poni potest, ut addit idem Bud., pro Titulis possessionum, quibus hodie utimur, cum dominum hujus et illius loci dicimus. [* Κτηματοφύλαξ, Gl. Saltuarius. * " Φιλοκτήματος, Ind. ad Leon. Diac. 243." Boiss. Mss.] Ἀκτήμων, Qui nihil possidet, Cui nulla est possessio, Pauper, Inops: cui opp. κτηματικὸς a Plut. Idem (9, 303.) Καὶ ἀκτήμων, ἵνα μὴ κτῆμα ἧς ἄλλου. [Il. I. C 126.] Ἀκτημοσύνη, Inopia. [" Clem. Alex. 83." Wakef. Mss. J. Poll. 3, 101. 6, 197. * " Βαθυκτήμων, Const. Manass. Chron. p. 53." Boiss. Mss.] Εὐκτήμων, Bene instructus possessionibus, Dives. [Pind. N. 7, 134. J. Poll. 3, 109. * Εὐκτημοσύνη, 6, 196. * Παγκτήμων, Clem. Alex. Pæd. 3. p. 275, 28.] Πολυκτήμων, Qui multa possidet, Multorum possessor, Dives, Locuples, Opulentus. [Il. E. 612. Soph. Antig. 855. Eur. Ion. 581.] Πολυκτημοσύνη, Multorum possessio, Divitiæ, Opulentia. [J. Poll. 3, 110. 6, 196.] Φιλοκτήμων, Possessionum amans s. cupidus, Avidus multa possidendi: unde et Avarus exp. [Hes. Etym. M. Phot. v. Φιλοκτέανος. * " Φιλοκτημοσύνη, Schol. Jo. Climac. 27. Ind. ad Leon. Diac. 243." Boiss. Mss.] Κτηματικὸς, Qui multa possidet, Dives, Opulentus, Synes. Πόσοι τῶν πρώην ἔτι κτηματικῶν, διὰ τοῦτον πτωχεύουσι. Plut. Solone (14.) ut refert Bud., κτηματικοὺς Divites appellat, qui agros Athenis possidebant, quos et χρηματικοὺς vocat περὶ σεισαχθείας loquens: quibus opp. τοὺς ἀκτήμονας: scribit enim, Ὡς τὸ ἴσον πόλεμον οὐ ποιεῖ, καὶ D τοῖς κτηματικοῖς ἄρεσκει καὶ τοῖς ἀκτήμοσιν. At κτ. κώμη, pro Villa, Bud. e Gaza ap. Cic. [" Ad Herod. 447. ad Diod. S. 2, 264. Plut. Tib. Graccho 9. 10. 12." Schæf. Mss.] Κτηματίτης ead. signif. ap. Lycurgum teste Suida, ὁ κτήματα πολλὰ ἔχων. [Epist. Socr. 27. πλούτου κτ.] Κτημάτιον, q. d. Possessiuncula. Apud Alciphr. pro Prædiolo: [" p. 158. ad Charit. 352." Schæf. Mss.]

Κτῆσις, Possessio, Ipse possidendi actus; aut etiam Acquisitio. Thuc. 4, (105.) Τὸν Θουκυδίδην κτῆσίν τε ἔχειν τῶν χρυσείων μετάλλων ἐργασίας. Et ap. Eund. Τὴν κτῆσιν χρημάτων ποιούμενοι, Acquireudis pecuniis dediti, s. Comparaudis. || Sed sæpe ponitur ἀντὶ τῶν κτημάτων, pro Rebus quæ possidentur, pro Facultatibus, ut Od. Ξ. (62.) καὶ κτῆσιν ὅπασσεν, et in aliis ejusd. Poetæ ll. Itidem in prosa, Isocr. Sic ap. Aristot. Polit. 2. ἰσάζειν et ὁμαλίζειν τὰς κτ. τῶν πολιτῶν. [" Posidonius τὰ ὑπὸ τὴν κτ. dixit ap. Athen. 274." Schw. Mss. " Dionys. H. 1,

310. 3, 1544. Thom. M. 248. ad Charit. 491. ad Diod. S. 1, 476. 481. 664. 2, 88. 89. 409. Jacobs. Anim. 136. Anth. 12, 68. Ammon. 85. ad Charit. 320. Acquisitio, ad Xen. Mem. 2, 6, 8. Facultates, ad Charit. 230. Diod. S. 1, 279. Κτ. ποιεῖσθαι, Kuster. V. M. 45." Schæf. Mss. * Κτησία, Possessio, Manetho 3, 189.] Ἀκτησία, q. d. Possessionis s. Possessionum penuria, poniturque pro Inopia, sicut et ἀκτημοσύνη. [Œcum. in Act. Apost. 3, 6. * Παγκτησία, Eust. in Od. Δ. p. 177, 13. Schleusn. Lex. V. T. " Dionys. Areop. 264. 265." Kall. Mss. * Πολυκτησία, Athen. 233.] At Φιλοκτησία est Possessionum cupiditas, Possidendi cupiditas, poniturque pro Avaritia. Κτήσιος ab ead. origine, Quæstor, Fortunator, ut Κτήσιος Ζεὺς cum ap. alios, tum ap. Isæum 222(=206.) Hæc Bud. At in VV. LL. Κτήσιος Ζεὺς exp. Possessionum et prædiorum præses: meminit autem et Harpocr., item Plut. (10, 334.) Ibid. Κτήσιος Mercurius, Quæstorius, Κερδῶος: quod sc. lucripetis propitius putaretur. [" Wakef. Trach. 690. Jacobs. Anth. 7, 63. ad Mœr. 117. Toup. Opusc. 1, 244. et Ind., Emendd. 1, 369. 4, 457. ad Dionys. H. 3, 1601. ad Lucian. 1, 407." Schæf. Mss. Æsch. Ag. 1017. 1030. Ζεὺς κτ., Anticlides Athenæi 473. Ἀθηναίη Κτησία, Hippocr. Insomn. 4.] Κτησείδιον, q. d. Possessiuncula: ut a κτῆμα fit dimin. κτημάτιον. [Herodian. Epimer. 239. " Κτησείδιον, * Κτησίδιον, Cattier. Gazoph. 38." Schæf. Mss.] Κτητός, q. d. Acquisibilis, i. e. Qui acquiri potest, Qui comparari potest, Il. I. (406.) Λῆιστοὶ μὲν γάρ τε βόες, καὶ ἴφια μῆλα, Κτητοὶ δὲ τρίποδές τε, καὶ ἵππων ξανθὰ κάρηνα, Isocr. Δόξη μὲν χρήματα κτητά, Longin. (9, 1.) Εἰ καὶ δωρητὸν τὸ πρᾶγμα μᾶλλον ἢ κτητόν. || Acquisitus, Quæsitus, Bud. e Plat. de LL. 8. Exp. etiam Emtus, et Emtitius. Sic Hesiod. (Ἔργ. 2, 24.) γυναῖκα κτητήν appellat, quam alii ἀργυρώνητον. Apud quem quidam interpr. Aucillam, sicut vicissim ὁ κεκτημένος appellatur Dominus. [" Crinagor. 33. Heyn. Hom. 5, 616." Schæf. Mss.] Ἄκτητος, Qui acquiri non potest, acquisitus non est, Non possessus. [" Acquisitu non dignus, Haud expetendus, Plato Hipp. Min. p. 222." Seager. Mss. * Αὐτόκτητος, Inscr. Mus. Veron. p. 14. Gruter. p. 216.] " Δύσκτητος, " Ægre parabilis, Comparatu difficilis, Polyb." [3, 32, 1. * Εὔκτητος, Aristæn. 2, 15, 2. * Ἰσόκτητος, Phot. ἴσην ἔχουσαν τὴν κατασκευήν. * Νεόκτητος, Appian. B. Mithrid. p. 180. Dio Cass. p. 601, 18.] SED Πολύκτητος, exp. active, Multa possidens, Locuples, Dives. [Eur. Andr. 768.]

Κτήτωρ, ορος, ὁ, Possessor, Dominus. Pro quo in prosa dicitur potius ὁ κεκτημένος: usus est tamen illo et Luc. Act. 4, [34. " Jacobs. Anth. 11, 87. ad Diod. S. 2, 495. 526." Schæf. Mss. * " Κτητόρισσα, Murator. Inscr. p. 168." Kall. Mss.]

Κτητικὸς, Acquirendi peritus s. Comparandi, Isocr. Panath. (96.) Τοὺς μὲν γὰρ οὔτε κτ. εἶναι τῶν οὐκ ὄντων, οὔτε φύλακας δεινοὺς τῶν ὑπαρχόντων. Et κτητικὴ τέχνη, vel κτητικὴ sub. τέχνη, Acquirendi ars s. disciplina, Ars quæstuaria, Bud. ex Aristot. || Κτητικὰ nomina Græcis Gramm., quæ Lat. Possessiva. [" Boiss. Philostr. 416." Schæf. Mss. * Κτητικῶς, Eust. Il. I. p. 684, 6. " Bekk. Anecd. 785. Schol. Æschin. 263. Bekk." Boiss. Mss.]

Ἀνακτάομαι, Recupero, Recipio, Reparo, quasi Deintegro acquiro, Reacquiro, Aristot. Ἀνακτήσασθαι τὴν ἀρχήν, Imperium recuperare. || Ἀνακτᾶσθαι ut et ἀναλαμβάνειν, Rependere jacturam et damnum sarcire, Bud. || Ἀνακτᾶσθαι, Refocillare, Recreare, Gal. Therap. 10. Τήν τε δύναμιν τοῦ σώματος ἀνακτώμενος, καὶ τὸν αὐχμὸν ἐπιτέγγων. Item Recreare, ut in deliquio animi. Idem Gal. ad Gl., Εἰ δὲ διὰ λύπην ἢ χαρὰν ἢ ἔκπληξιν ἐκλυθεῖεν, ὀσφρητικοῖς τε καὶ ταῖς τῶν ῥινῶν καταλήψεσιν ἀνακτήσασθαι. In illo autem priore l. ἀνακτώμενος non solum Refocillans potest exponi, sed et Reparans. Diosc., Πνῖγας ὑστερικὰς ἀνακτᾶται. Bud. Apud Thuc. ponitur pro θεραπεύω, ut ait Suid. || Capitur et pro Demereor, Mihi concilio, Amicum mihi facio, Xen. K. Π. (1, 4, 2.) Ὥστε παντάπασιν (ὁ Κῦρος) ἀνεκτήσατο τὸν Ἀστυάγην, Recreavit infirmum, inquit Bud., s. potius Demeritus est: (1, 3, 8.) Ἵνα κἀγὼ καλῶς σοι πιεῖν ἐγχέας ἀνακτήσωμαί σε, ἣν δύνωμαι, Amorem tuum mihi conciliem: 2, (2, 3.) Εὐθεράπευτοι μὲν οὕτως εἰσὶν, ὥστε εἶναι αὐτῶν καὶ μικρῷ ὄψῳ παμπόλλους φίλους ἀνακτήσασθαι: vel ἀναρτήσασθαι. Hactenus Bud. Videtur autem Suid. eam τοῦ θεραπεύω signif. intellexisse, quam et εὐθεράπευτοι hic habet. Notandum est præterea, in h. eod. l. φίλους addi, cum alibi ἀνακτήσασθαι sine eo accus. ponat: ut cum in præcedentibus ll., tum in hoc K. Π. 7, (5, 19.) ubi notandum rursus θεραπεύειν et ἀνακτᾶσθαι, Καὶ ὅτι οὐχ ἡμᾶς σοι μάλιστα ἦν θεραπευτέον. Ἡμεῖς μὲν γὰρ καὶ ἡμῶν αὐτῶν ἕνεκα παρῆμεν· τὸ δὲ πλῆθος ἀνακτᾶσθαι ἔδει ἐκ παντὸς τρόπου, ὅπως κ. τ. λ. [Æsch. Choeph. 235. " Ad Phalar. 252. Thom. M. 523. Brunck. Soph. 3, 498. ad Diod. S. 2, 1. 400. Lennep. ad Phal. p. 20. Valck. Adoniaz. p. 365. Markl. ad Max. Tyr. 2, 145. ad Herod. 475. 670. * Ἀνακτητέον, Reiz. Belg. Gr. 630." Schæf. Mss. Philostr. V. Apoll. Tyan. 2, 55. " Synes. de R. p. 236." Kall. Mss.] Ἀνάκτησις, Recuperatio, Reacquisitio, ad verbum. || Refocillatio, Recreatio: sicut ἀνακτᾶσθαι Refocillare et Recreare explicatum fuit. [Hippocr. 1, 18. L.] || Conciliatio gratiæ: ab aliis Reconciliatio exp., sed ἀνακτᾶσθαι in ll. e Xen. paulo ante cc. non Reconciliare sibi aliquem, alicujus gratiam, sed Conciliare significat, sc. præp. ἀνὰ nullam iterationem s. redintegrationem in hoc verbo significante. [Herodian. 6, 6, 6. 15, 8. " Heyn. Hom. 8, 486. 730. * Ἀνάκτητος, Markl. ad Max. Tyr. 2, 145." Schæf. Mss.] Ἀνακτητικὸς, Recuperatorius, Reparatorius, Vim habens recuperandi s. reparandi, Recreatorius, Refocillatorius, Diosc. ἀνακτητικὸς λειποθυμίας, Habens vim recreandi a deliquio animi. Sic ap. Gal. ἀνακτᾶσθαι τὸν λειποθυμήσαντα. Citatur ex ejusd. Diosc. 5, 10. ἀνακτητικὸς σφυγμῶν: sed est alia lectio ἀνακλητικούς. " Ἐπανακτᾶσθαι, Recu" perare, Reparare." [* Προσανακτάομαι, Alex. Trall. 7. p. 123.]

[* Ἀντικτάομαι, Schn. Lex. ἀμαρτύρως. * Ἀντίκτησις, Tzetz. ad Lycophr. 1297. Plut. 7, 880.]

Ἀποκτάομαι, Alieno, A dominio meo amitto, Vendo, Emancipo, E mancipio meo emitto. Proprie sonat q. d. Depossideo, i. e. Possessionem amitto rei alicujus. Opp. enim suo simplici κτῶμαι, ut Greg. Ἥδιον ἀποκτωμένους ἢ κτωμένους ἄλλους γινώσκομεν. Itidem in isto Democriti, Πλοῦτος μὲν γὰρ μὴ κτηθεὶς τρύχει, κτηθεὶς δὲ βασανίζει ταῖς φροντίσιν· ἀποκτηθεὶς δὲ, ταῖς λύπαις. Chrys. ἀποκτώμενος et διδοὺς copulat, Οὐκέτι ἐπιθυμεῖ τῶν τοῦ πλησίον· πῶς γὰρ, ὁ τὰ αὐτοῦ ἀποκτώμενος καὶ διδούς; Basil. autem ἀποκτωμένων et πωλούντων: nam in Orat. εἰς τοὺς Πλουτοῦντας scribit, Καὶ πῶς βιωσόμεθα πάντα ἀποκτησάμενοι; φησί· τί δὲ τὸ σχῆμα τοῦ βίου ἔσται, πάντων πωλούντων καὶ πάντων ἀποκτωμένων; Sic autem dicitur κτάομαι et ἀποκτάομαι, ut πλοῦτω et ἀποπλουτῶ. [" Ad Diod. S. 2, 1." Schæf. Mss. * Ἀπόκτησις, Paul. Alex. M. 2. " Possessionis amissio s. amotio, Chrys. in Ep. 1. ad Tim. Serm. 12. T. 4. p. 298, 15. * Ἀπόκτητος, Cujus possessio amitti potest, Idem in Ep. 1. ad Thess. Serm. 10. T. 4. p. 212, 26." Seager. Mss. Clem. Alex. Strom. 4. p. 639, 34.]

Ἐγκτάομαι, q. d. Intus acquiro, possideo; sed nullum usus hujus verbi exemplum affertur, sicut nec verbalium HORUM Ἔγκτημα ET Ἔγκτησις, quæ in VV. LL. exp. Possessio, Acquisitio. AT Ἔγκτητος ibid. redditur Acquisitus, Comparatus, Possessus: et citatur h. l. e Levit. (22, 11.) Ἐὰν κτήσηται ψυχὴν ἔγκτητον ἀργυρίου. " Ἔνκτητον, Hesychio κτώμενον." [Ἐγκτάομαι, Demosth. 1208. " Ad Herod. 382. Ἔγκτημα, Valck. ad Ammon. 85. 243. (ad Herod. 5, 23.)" Schæf. Mss. Demosth. 87. Ἔγκτησις, 256. Xen. Ἑλλ. 5, 2, 12. " Mot de Septante (Lev. 25, 16.) A présent, on peut le citer d'après Strabon T. 2. p. 12. de mon Ed., si le changement d' ἐκτίμησιν en ἔγκτησιν, que j'ai fait, est juste." Corai. Mss. * Ἐγκτητικὸς, Chandler. Inscr. 108.]

[* Εἰσκτάομαι, Eur. Fr. Archel. 70. ap. Stob. Tit. 29.]

Ἐπικτάομαι, Insuper acquiro, Ultra acquiro s. comparo. Apud Plat., inquit Bud., ἐπικτᾶσθαι est Acquirere ultra ea, quæ a majoribus accepimus, s. lucrari. Intelligit autem h. Plat. l., Πότερον ὧν κέκτησαι, τὰ πλείω παρέλαβες, ἢ ἐπεκτήσω; [Æsch. Eum. 674. 904. " Jacobs. Anth. 7, 190. ad Diod. S. 2, 316. Brunck. Antig. 846. * Ἐπίκτημα, Ammon. 84. Valck. 243." Schæf. Mss.] Ἐπίκτησις, Accessio acquisitionis, ad possessionem, Bud. ex Aristot. (H. A. 3, 16, 4.) Ἀνείλεν ὁ θεὸς ἐπίκτησιν ἔσεσθαι χρημάτων. [" Dionys. H. 3, 1888. Soph. Phil. 1344." Schæf. Mss.] Ἐπίκτητος, ὁ, ἡ, Insuper acquisitus: γῆ, ap. Plat. de LL. redditur, Fundus ultra sortem acquisitus: ἰσχὺς, Gal., Virium accessio. Sæpe autem exp., ut et exponi debet, Ascititius, Adventitius. Philostr. Epist. Ἡ φύσει καλὴ οὐδενὸς δεῖται τῶν ἐ. Alex. Aphr. Ἐ. θερμότης, Adventitius calor: σοφία, e Gorgia Leontino, Ascititia sapientia. Ἐπίκτητος, inquit Bud., Adventitius, ut stigma in corpore. Idem affert ex Alex. Aphr. necnon ex ipso Aristot. pro ὁ μὴ φύσει ὤν: unde etiam ei opponi ait σύμφυτος. Hoc autem convenit cum eo Philostr. l., quem modo protuli. In VV. LL. τὰ ἐ., Res externæ, ut amici, pecuniæ, et peculiariter bona non πατρῷα, e Plat. de LL. 11. Sic autem et ἐπικτᾶσθαι ab eo usurpari dictum paulo ante fuit. Est Ἐπίκτητος Proprium etiam nomen celebris philosophi. [" Jacobs. Anth. 6, 79. Brunck. Soph. 3, 454. ad Eur. Hec. 246. ad Diod. S. 2, 362. Valck. ad Ammon. 85. Phœn. p. 159. Plut. Mor. 1, 246. Herod. 194." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 8, 21. 14, 26. " Ἐπίκτητος γῆ dicitur Ægyptus inferior, Herod. 2, 5. sc. quod sit δῶρον τοῦ ποταμοῦ. Ascititius, Adventitius, 3, 3. Ἡ ἐπίκτητος ἀπ' Αἰγύπτου γυνή." Schw. Mss. * " Ἐπικτήτως, Ascititie, Method. 339." Elberling. Mss. * Ἐπικτήτειος, M. Anton. 1, 7.] " Προσεπικτάο- " μαι, Insuper acquiro, Aristot. Rhet." [" Herod. 1, 29. Joseph. 680, 34." Wakef. Mss.]

Κατακτάομαι, pro simpl. κτῶμαι, Acquiro: Κράτος κατακτήσαιτ', Soph. (Aj. 768.) Et (1256.) εἰ μὴ νοῦν κατακτήσει τινὰ, Nisi prudentiam tibi acquisieris, vel, ut quidam, asciveris. [Polyb. 6, 7, 4. " Boiss. Philostr. 510." Schæf. Mss. Ælian. V. H. 3, 8.] Κατάκτησις, i. q. simplex κτῆσις, Acquisitio, Bud. e Polyb. [4, 77, 2. 6, 48, 6. * Προσκατακτάομαι, Diod. S. 2. p. 84, 3. * Συγκατακτάομαι, 14. p. 447, 16. Dionys. H. 1, 46. 204. 316. 368. 633. Diod. S. 14. p. 447, 16. Strabo 6. p. 439. Dem. 246.]

Παρακτάομαι, Insuper acquiro; Ascisco, VV. LL.; [" Sic Herod. 4, 80. Τοῖσι παρακτωμένοισι ξεινικοὺς νόμους τοιαῦτα ἐπιτίμια δίδουσι, Hanc mercedem solvunt bis, qui externos ritus asciscunt." Schw. Mss.] Prope possideo, Theophil. Institut. l. 2. [* " Παράκτησις, Clem. Alex. 807. * Παράκτητος, unde * Ἀπαράκτητος, Suid. Sed vitiosum judicat Kuster." Kall. Mss.]

[* " Περεκτάομαι, Comparor, Clem. Alex. 147. 487." Kall. Mss. " Ammon. 116." Schæf. Mss. Περικτᾶται, Gl. Adipiscitur: Περικτηθέντα· Parta: * Περίκτησις· Peculium. " Schol. Il. O. 498." Schæf. Mss. Appian. Præf. p. 5. Sext. Emp. adv. Math. 7, 166. 11, 127. " Ind. ad Timarion. Notit. Mss. 9, 216. * Περικτητικὸς, * Περίκτητος, * Ἀπερίκτητος, ibid." Boiss. Mss. * Δυσπερίκτητος, * Εὐπερίκτητος, Paul. Alex. Apotelesm. ap. Schn. Lex.]

[* " Προκτάομαι, Schol. Pind. I. 3, 26." Boiss. Mss.]

Προσκτάομαι, i. q. ἐπικτάομαι, Insuper acquiro, comparo, Isocr. Evag. (20.) Χώραν πολλὴν προσεκτήσατο, Herodian. 3, (14, 9.) Ἔτι δὲ καὶ βουλόμενος προσκτήσασθαι τὴν κατὰ Βρεττανων νίκην τε καὶ προσηγορίαν. [" Valet etiam i. q. simplex Κτάομαι. Sic Epict. Arrian. 3, 26, 15. Προσκτήσασθαι, sc. τὶ, ἐκ τοῦ λόγου, Fructum aliquem e doctrina capere. Sic φίλον προσκτᾶσθαί τινα, Aliquem sibi adjungere amicum, Herod. 3, 74. ut præp. πρὸς ad eum spectet, qui sibi aliquid comparat, non ad ea quæ ille jam ante acquisiverat aut possederat." Schw. Mss. * Πρόσκτησις, Artemid. 3, 61. * Πρόσκτητος, Herodian. 1, 5, 13.]

" Συγκτάομαι, Simul acquiro, Una cum alio acqui- " ro, Socius sum in acquirendo. Aristot. Polit. 5. " Διὰ τὸ τὴν χώραν ὅλην τοὺς γνωρίμους συγκτήσασθαι."

[* Σύγκτησις, Gl. Saltus, Compossessio. * Συγκτησείδιον, s. * Συγκτησίδιον, Julian. Epist. 46. * " Ἀσύγκτητος, Secundi Sent. 14." Kall. Mss. * Συγκτήτωρ, Gl. Compossessor.]

[* Ὑπερκτάομαι, Soph. El. 217.]

¶ Κτέανον, cum aliis Poëtis, tum Pindaro, i. q. κτῆμα, Quod possidetur, Possessio. [" Brunck. Apoll. Rh. p. 94. ad Charit. 293." Schæf. Mss. Κτεάνων κομιδὴ, i. q. κτηνῶν, Pecorum, Theocr. 25, 109.] " Ἀ- " κτέανος, Pauper, Inops: Nulla habens κτέανα, i. e. " κτήματα. Etym. et Lex. meum vet. Sic Hesychio " quoque ἀκτέανοι sunt ἀκτήμονες." [" Jacobs. Anth. 12, 78." Schæf. Mss.] " Βαθυκτέανος, Profundas pos- " sidens opes, i. e. magnas: ideoque Prædives: ut " βαθύκληρος. Legitur in Epigr." [Anal. 3. p. 93. n. 71. * Ἐρικτέανος, Opp. K. 1, 312.] " Εὐκτέανος, ap. " Poetas i. q. εὐκτήμων in prosa, Locuples, Opulen- " tus: utpote multa possidens. In Epigr. κούρη " ἐϋκτέανος, metri causa soluta diphth." [" Toup. Add. in Theocr. p. 393." Schæf. Mss. Theophr. H. Pl. 3, 9, 3. cf. Εὐκτήδονος. * Ἰθυκτέανον, Hesychio τὸ ἰθὺ πεφυκὸς καὶ ὀρθὸν δένδρον. Vide Schn. Lex. v. Ἰθυπτίων. * Λιποκτέανος, Paul. Sil. Ecphr. 576. * Πολυκτέανος, Callim. H. in Apoll. 34. Pind. Ὀ. 10, 44. " Musæus 124." Kall. Mss.] Φιλοκτέανος, Avarus, Lucri avidus, Ad lucrum aut quæstum atteutus, q. d. Possessionum amans, Possidendi avidus: ut et φιλοκτήμων. Hom. Il. A. (122.) superl. φιλοκτεανώτατος est usus, Ἀτρείδη κύδιστε, φιλοκτεανώτατε πάντων: ubi et φιλοκτεανέστατε legitur. [* Κτεανισμὸς, Manetho 4, 41. cf. Dorv. ad Charit. 606. qui reponere vult κτεατισμός.]

¶ Κτέαρ, ejusd. cum κτέανον signif. itidemque poët.; sed nullum usus horum nominativorum exemplum affertur: a quo tamen est dat. plur. κτεάτεσσιν ap. Hom. aliquoties, pro κτέασσιν nimirum, interjecta syllaba τε: Il. Ψ. (829.) Τόν δ' ἄγετ' ἐν νήεσσι σὺν ἄλλοισι κτεάτεσσι, Od. Ξ. (115.) τίς γάρ σε πρίατο κτεάτεσσιν ἑοῖσιν; O. (88.) οὐ γὰρ ὄπισθεν Οὖρον ἰὼν κατέλειπον ἐπὶ κτεάτεσσιν ἐμοῖσιν. Ceterum sciendum est, Etym., postquam dixit κτεάτεσσιν esse a nomin. Κτέας, subjungere, rectius hic statui metaplasmum, ut sit κτεάτεσσι pro κτεάτοις, sicut πρόβασι pro προβάτοις. Quæ si sequamur, nomin. Est Κτέατον. [" Κτέαρ, Heyn. Hom. 6, 200. Carpbylid. 1. Brunck. Apoll. Rh. 94. Κτέας, ibid. Κτέατον, * Κτέατος, Bast Lettre 148." Schæf. Mss.] " Κτάτεσιν, s. " Κτεάτεσιν, Hesychio κτήμασιν, per sync." Apud Hes. non solum Κτεαρ, sed ET Κτέρας i. q. κτῆμα. Extat et ap. Etym. illud κτέρας. [Vide et Il. Ω. 234. " T. H. ad Lucian. Dial. 110. Musgr. Hel. 1147. Heyn. Hom. 6, 42. 200." Schæf. Mss. * Κτεατὴρ, unde * Κτεάτειρα, Æsch. Ag. 364.] Κτεατίζω, Acquiro, aut Possideo, κτῶμαι: sed a κτῶμαι fit κτῆμα, hoc contra fit a κτέαρ i. significante q. κτῆμα. Il. Π. (56.) Κούρην, ἣν ἄρα μοι γέρας ἐξέλον υἷες Ἀχαιῶν, Δουρὶ δ' ἐμῷ κτεάτισσα, πόλιν εὐτειχέα πέρσας, Od. B. (102.) Αἴκεν ἄτερ σπείρου κεῖται πολλὰ κτεατίσσας, i. e. πολλὰ κτέατα σχών, s. πολλὰ κτησάμενος. Cui amplæ facultates fuerint, Qui multa bona possederit. At VV. LL. male exp. per præsens Possidens. Ibid. ex Apoll. Rh. 2, (788.) Φῦλά τε Βιθυνῶν αὐτῇ κτεατίσσατο γαίῃ, pro Qui subegit. [" Ad Charit. 720. Heyn. Hom. 7, 148. Ruhnk. Ep. Cr. 222." Schæf. Mss. Fragm. Eumeli ap. Schol. Pind. Ὀ. 13, 75. * Κτεατίσσομαι, Manetho 6, 677. * " Κτεατισμὸς, ad Charit. 746. * Κτεάτιστος, Jacobs. Anth. 12, 76." Schæf. Mss. Chandler. Inscr. p. 80. * Κατακτεατίζω, Apoll. Rh. 3, 136.]

ΚΤΗΝΟΣ, τὸ, Jumentum, Pecus. Dictum κτῆνος ἀπὸ τῆς κτήσεως, i. e. a Possidendo, tanquam præcipua possessio. Xen. K. Π. 8, (3, 16.) Ἥκει δέ τις—ἢ νύσον φάσκων ἐμπεπτωκέναι τοῖς κτήνεσιν: Œc. (7, 19.) Ἔπειτα δὲ καὶ ἡ δίαιτα τοῖς ἀνθρώποις οὐχ, ὥσπερ τοῖς κτήνεσιν, ἐστὶν ἐν ὑπαίθρῳ, ubi κτήνεσι redditur Feris a Cic. ap. Colum. (12, 1.) ut videbis p. 46. mei Lex. Cic. Apud Herod. 8. Ὁ δὲ σκευοφόρα πάντα κτήνη καὶ ὀχήματα ἐν μέσῳ τάξας: qua signif. dicitur et κτήνη ἀχθοφόρα, Jumenta sarcinas portautia, quæ et Sarcinaria jumenta Cæsari. Quidam interpr. etiam Animalia

veterina. ‖ Κτῆνος deducit ἀπὸ τῆς κτήσεως Eust. cui libenter assentior, quod sciamus veterum præcipuas divitias in pecorum possessione fuisse: unde et πολύμηλος dicitur aliquis ab Hom. volente Divitem significare. Affertur tamen et alia deductio, sc. a κτείνω, Interficio, ut κτῆνος dicatur proprie de Illo quadrupedum genere, quæ mactari et immolari solent. [Æsch. Ag. 132. " Brunck. Antig. 781. De sue, ad Herod. 127." Schæf. Mss. Κτήνη, Hesychio χρήματα, βοσκήματα.] Κτηνοβάται, Qui ineunt jumenta, bruta. Hoc, inquit Bud., fortasse significat κτηνοβάται in Pand. [Schol. Aristoph. B. 432. * Κτηνόμορφος, Pisid. 432.] Κτηνοπρεπὴς, Quem decent ead. quæ et jumenta decent, Cui conveniunt ead. quæ et jumentis, Jumentis s. Brutis similis, Stolidus: ἄνθρωπος, Arethæ i. q. et κτηνώδης. [Cyrill. c. Julian. 3. p. 89. * Κτηνοστάσιον, Gl. Jumentarium. " Moschop. π. Σχ. 99. 180." Boiss. Mss. " Phavorin. 1860, 41." Schæf. Mss.] Κτηνοτρόφος, Jumentorum, Pecudum, Pecorum pastor. [" Ad Diod. S. 1, 85." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. Gl. Jumentarius.] Κτηνοτροφία, Ipsa actio pascendi jumenta s. pecora. Plutarcho (Popl. 11.) teste Bud., κτ. et προβατεία dicuntur Res pecuaria. [" Dionys. H. 1, 519." Wakef. Mss.] Κτηνοτροφέω, Jumenta pasco, Sum pastor jumentorum, Philo V. M. 1. (2, 89.) Κτηνοτροφοῦσιν Ἄραβες καὶ νέμουσι τὰ θρέμματα οὐκ ἄνδρες μόνον, ἀλλὰ καὶ γυναῖκες. [* Κτηνοτροφεῖον, Geopon. 15, 8. * Κτηνοφθόρος, Fabric. Cod. Pseud. V. T. p. 584. * Κτηνοφόρος, Theod. Prodr. 162." Elberling. Mss.] Κτηνίατρος, Jumentorum medicus. Veterinarii, inquit Bud. post. Ann. in Pand., sunt κτηνίατροι, h. e. Jumentorum veterinorumque curatores et medici: qui iidem ipsi soleas equis affigunt. [Gl. Veterinarius. * Πολύκτηνος, Hes. 408. Phav. 339.] Κτηνώδης, q. d. Jumentarius, Pecuarius, Pecualis, i. e., Ad jumentum pertinens aut pecudem, s. Jumento similis, vel Pecudi. Alicubi reddi potest et Belluinus. Κτηνώδης, inquit Bud., Pecudis similis, i. e. Stolidus, Brutus, ap. Greg. (θηριώδης vero Qui efferatus est,) qui et κτηνοπρεπὴς Arethæ. [LXX. Ps. 72, 22. * " Κτηνωδως, Müller. ad Tzetz. p. 788." Schæf. Mss. * " Κτηνώδεια, Natura pecuina, Dionys. Areop. 5." Kall. Mss.] Κτηνωδία, Stoliditas pecuaria et bestialis, Bud. [* " Κτήνειος, Pecorinus, Pecualis, Pecuinus, Orig. c. Cels. 4. p. 201." Seager. Mss. " Greg. Nyss. Antirrh. adv. Apoll. §. 10. p. 145." Kall. Mss.] Κτηνηδὸν, Jumentorum s. Pecudum more, [Herod. 4, 180. * Κτηνίτης, Gl. Jumentarius: * Ἐπικτηνίτης· Jumentarius, Agaso.]

Κτηνόομαι, ET Ἀποκτηνόομαι, In jumentorum s. pecudum naturam degenero, In pecudinam naturam degenero, Bud., afferens e Greg. de Homine, Πολλάκις δὲ καὶ ὁ λόγος ἀποκτηνοῦται, διὰ τῆς πρὸς ἄλογον ῥοπῆς συγκαλύπτων τὸ κρεῖττον τῷ χείρονι. [" Greg. Nyss. 3, 207." Wakef. Mss. * " Ἀποκτηνόομαι, Athan. 1, 326." Kall. Mss.]

" Ἐγκτῆνες, et Ὕαντες, dicebantur olim Bœoti, " διὰ τὸ κτηνώδεις εἶναι καὶ * χοιρώδεις, teste Etym."

" ΚΤΕΙΣ, ενὸς, ὁ, Pecten: τὸ τῶν τριχῶν κάλλυν- D " τρον. In Epigr. καὶ κτένα * κοσμοκόμην. Item Τρι- " χῶν σαγηνευτῆρα πύξινον κτένα. Hes. κτένας dici " scribit etiam τοὺς τῶν χειρῶν καρποὺς et τῶν ποδῶν " τὰ στήθη, facta tralatione ἀπὸ τῶν εἰς τὰς τρίχας " ἐπιτηδείων κτενῶν: ita vero dici et τὰς νωτιαίας " πλευρὰς, Costas dorsi. Item κτένες dicuntur Quatuor illi dentes anteriores, qui inter duos caninos " interjecti naribus subsunt, alio nomine τομεῖς, διχαστῆρες et γελασινοὶ dicti: quorum nominum " causas ex J. Poll. habes T. 3. c. 1396. Gaza ap. " Aristot. Pectunculos vertisse dicitur. Κτεὶς dici- " tur etiam τὸ ἐφήβαιον, Pubes: Etymologo τὸ μόριον τὸ αἰδοῖον. Latini etiam Pectinem id vocant. " Juv. Inguina traduntur medicis jam pectine nigro. Sunt et κτένες θαλάσσιοι, Pectines marini, " teste eod. Etym. De his Aristot. H. A. 4, 4.: " Athen. (86. 88.) Plin. Pectunculos vocat cum " alibi, tum 9, 29. sic scribens, Loligo etiam voli- " tat, extra aquam se efferens, quod et pectunculi " faciunt, sagittæ modo. Alibi pectines appellat. " Sunt autem e genere τῶν ὀστρακοδέρμων ζώων, et " quidem eorum quæ cum δίθυρα sint, sunt etiam " ἀνάπτυχα, ut et οἱ μύες conchas habent pectinatim " striatas." [" Jacobs. Anth. 7, 63. 68. 9, 161. Phanias 4. Heyn. Hom. 7, 689. Timæi Lex. 160. Toup. Opusc. 1, 243. 2, 240. Valck. Phœn. p. 600. Pubes, Callim. 1, 545. Diod. S. 2, 521. Jacobs. Anth. 8, 231." Schæf. Mss. Ind. Scriptt. Rei Rusticæ 371. Æsch. Ag. 1603. Mathem. Vett. 100. Opp. K. 1, 295. J. Poll. 2, 91. 144. 174. Eratosthenes Cataster. 24. Aristot. H. A. 1, 8, 2. * " Κτενοειδὴς, Schol. Clem. Alex. 263." Wakef. Mss. * Κτενοειδῶς, Gl. Pectinatim. CONTR.] " Κτενώδης, " Pectini similis: ap. Athen. (58.) in sermone de " malva." [Strabo 1. p. 85. * Κτενοπώλης, Lexx. Gr. ἀμαρτύρως.] " Κατακτενοκόμη, Quæ pexis comis " s. capillis est. Hesychio ἐκτενισμένη: κτεὶς enim " Pecten dicitur." [Schn. Lex. rectius dedit * Κατάκτενος, ὁ, ἡ, κόμη.] " Ἐπικτένιον, Locus supra B " pubem: nam κτεὶς de Pube interdum dicitur. Vide " Gal. Lex. Hippocr." [Hippocr. 631, 11.] " DIMIN. Κτένιον, τὸ, Pectunculus, Parvus pecten: " ap. Suid. et Pollucem: κτένια Hes. vocari tradit " τῶν κιθαρῶν τοὺς ὑπερέχοντας ἀγκῶνας." [" Schol. Diogenis Epist. in Notit. Mss. T. 10. P. 2. p. 226." Boiss. Mss. " Lucian. 2, 320. Bernard. Rel. 77." Schæf. Mss. * Κτενίδιον, Alex. Trall. 8. p. 488.] " Κτενίζω, Pecto. Anaxilas, ἡμεῖς δὲ κτενίζομεν " Τελέσιππον οἰκόσιτον. Pass. κτενίζομαι, Pector, s. " Pecto me. Aristoph. Λούσησθε καὶ κτενίσησθε πρὸς " τὸν ἥλιον. Unde ἐκτενισμένος ap. Archilochum." [" Valck. Hipp. p. 178. 288. ad Herod. 602. Thom. M. 802. Aristoph. Fr. 279." Schæf. Mss. * Κτένισμα, Gl. Pecten. * Κτενισμὸς, Eur. El. 524. * Κτενιστὴς, Gl. Pectinator. * Κτενιστὸς, Symm. Es. 19, 9.] " Ἀ- " κτένιστος, Impexus, Qui οὐκ ἐκτένισται, J. Poll. e " Soph." [Œd. C. 1261. * Ἀνακτενίζω, unde * Ἀνακτένισμα, Gl. Discrimen. Διακτενίζω, unde] " Διε- " κτενισμένος ap. J. Poll." [1, 185. Schol. Aristoph. Θ. 574. Philostr. 335. * Διακτενισμὸς, Clem. Alex. C Pæd. 3, 3. * Κατακτενίζω, Athen. 525. Dio Cass. 461, 32. * Κατακτενισμὸς, Herodotus Oribasii p. 305. Matthæi.] " Apud Hes. reperio ETIAM Κτενωτὸς, " quod itidem videtur signif. Pexus. Ipse tamen " κτενωτὴν exp. ὑφαντήν: et κτενωτὴν τρίχα dici " ἐφαπτίδα: τριχὸς appellatione ibi ait ideo usurpata " quoniam τὰ ἔρια sunt τρίχες τῶν προβάτων. Itaque " eo l. κτενωτὸς erit Pectine percussus: qui pecten " et σπάθη dicitur ac κερκίς: dicente et Ovidio, Per- " currere pectine telas, pro ὑφαίνειν: vel Pexus, " quoniam panni recens texti carduis fullonicis pecti " et κτενίζεσθαι solent." [* Κτένα, ἡ, i. q. κτεὶς, Nonnus p. 22.]

" Κτήδων, Hesychio τριόδους. Apud Suid. vero in " manuscripto etiam Codice paroxytonως scriptum " κτηδόνες, ab oxytono nominativo κτηδὼν, expositum " τριόδοντες" [τριόδοι Phot.] " ἰχθύες καὶ θηρίδια. " Quibus addit, ita vocari etiam τὰς ἐπ' εὐθείας τῶν " ξύλων ἐκφύσεις. Theophr. κτηδόνας in arboribus " vocat Venarum cursus, s. Furcas quas venarum " cursus facit: quæ intus in arbore id sunt quod foris οἱ ὄζοι: ut videbis T. 2. c. 1191. ubi ex eo " habes exempla cum Plinii interpretatione. Idem " Plin. κτηδόνας vocat non solum Venarum cursus, " sed etiam Pectines: velut 16, 38. Fagis pectines " transversi in pulpa. Ubi etiam Venas appellat: " dicens, In quarundam arborum carnibus pulpæ " venæque sunt: discrimen earum facile. Venæ la- " tiores candidioresque, pulpæ fissilibus insunt. Et " mox, Quibusdam pulpa sine venis, mero stamine " et tenui constat. Nec vero arboribus solum κτη- " δόνες sunt, sed etiam membranis et tunicis in cor- " pore humano. Hippocr. de Corde, Ὑμένες καὶ " ἄλλοι τινὲς ἐν τοῖσι κοίλοισιν ὑκοῖον ἀράχναι διαπε- " τέες ζώσαντες πάντα τὰ στόματα, κτηδόνας ἐμβάλ- " λουσιν ἐς τὴν στερεὴν καρδίην. Ubi Interpres Strias " et Segmenta transtulit. Et Rufus de Partib. Ho- " minis 2, 3. (p. 55.) scribit, oculi χιτῶνα τὸν κερα- " τοειδῆ ex eo sic appellatum quoniam κέρατι παρα-

" πλησίως εἰς κτηδόνας ἀναλύεται : ubi interpres vertit " Fibras et filamenta." [Mechanicus Hero p. 134. Τὰς κτηδόνας τοῦ ξύλου εἰς τὸ ὕψος τῆς χοινικίδος δεῖ ποιεῖν.] " Apud Eust. reperio ETIAM Κτιδόνες, per " ι. Ita enim ille p. 1229. in expositione hujus he- " mistichii (Il. Φ. 169.) μελίην ἰθυπτίωνα Ἀστεροπαίῳ " ἐφῆκε, Aristarchus vero scribit ἰθυκτίωνα, h. e. ἐπ' " εὐθείας ἔχουσαν τὰς κτιδόνας, s. τὰς ἐν τοῖς ξύλοις " διαφύσεις, quas idiotæ ἶνας vocant : i. e. Venas s. " Fibras. His subjungit, Ἡ δὲ χρῆσις τῶν κτιδόνων " δηλοῦται καὶ ἐν τῇ περὶ λίθων γραφῇ : innuens, in " lapidibus etiam κτιδόνας dici Venarum cursus s. " fibras. Sic vero et in mei manuscripti Homeri " margine annotatum est, quosdam scribere ἰθυκτίωνα, " dicentes, κτιδόνας vocari τὰς κατ' εὐθεῖαν διαφύσεις " τῶν ξύλων, οἷον ἶνας. Et mox, annotat Aristonicus " Zenodotum scribere ἰθυκτιῶνα, properispwmenws, " quod κτιδόνες dicantur τῶν ξύλων αἱ γραμματοειδεῖς " διαφύσεις. Ibid. annotatur, eos qui per πτ scribunt, " etiam ipsos non tantum proparoxytonως, sed etiam " properispwmenως scribere, interpretantes ἐπ' εὐ- " θείας φερομένην s. πετομένην aut πορευομένην : et " hoc epitheto laudari non tam hastam quam Achil- " lem nomine τῆς εὐστοχίας καὶ εὐθυβολίας : ut et ali- " bi ἐπ' εὐστόχου dicitur, Ἰθὺ βέλος πέτεται. Sed " hæc obiter et extra rem propositam." [* " Κτεδὼν, Κτηδὼν, Κτιδὼν, * Ἀκτεδὼν, Heyn. Hom. 8, 144." Schæf. Mss.] " Κτίωνες, αἱ, Fibræ quæ ligna per " longum percurrunt, αἱ ἐν τοῖς ξύλοις διαφύσεις, " quas vulgariter ἶνας vocant. Sic Eust. ex Aristarcho " Il. Φ. Hæc VV. LL. sed falso : ap. eum enim " κτιδόνες scribitur, ut supra docui in Κτιδών." " Εὐκτήδονα δένδρα, Theophr. appellare dicitur Quæ " fibras et venarum cursus elegantes habent. Apud " Eund. H. Pl. 3, (9, 3.) pro εὐκτεανωτέρα reponunt " εὐκτηδονωτέρα, ubi ἡ θήλεια πεύκη esse dicitur ἧττον " ἔνδαδος καὶ λειοτέρα καὶ εὐκτεανωτέρα : præsertim " cum alibi ap. eum legatur εὐκτηδόνων δένδρων. " Ego autem minori cum mutatione εὐκτιονωτέρων " legi posse existimo : ut εὐκτίων dicatur sicut ἰθυ- " κτίων." [Vide Leopardi Emendd. 12, 3.]

ΚΤΕΩ, Interficio, Occido. A Κτῶ, inquit Eust. 517., sunt duo derivativa, Κτείνω, quod profertur, et Κτῆμι, quod non profertur : cujus participia, κτὰς, ut ἱστὰς, et κτάμενος, ut ἱστάμενος. Idem vero p. 1925. Od. X. (216.) Ὁππότε κεν τούτους κτέωμεν [κτέομεν] πατέρ' ἠδὲ καὶ υἱὸν, annotat, κτέωμεν pro φονεύσωμεν, simile esse τῷ ἀφέωμεν, et τῷ φθέωμεν, et τῷ εἰδέωμεν, pro ἀφῶμεν, φθῶμεν, εἰδῶμεν : unde patere, primitivum verbum ESSE Κτῶ, quod integre scribendo SIT Κτέω, et pleonasmo literæ ν, Κτένω, et cum epenth. literæ ι, DICI Κτείνω : sicut ἔω, ἔνω, εἵνω, i. e. καλύπτω. Etym. quoque κτάμενος ita format : A κτῶ, i. e. φονεύω, fit Κτῆμι, F. κτήσω, Pr. ἔκτηκα. Pass. ἔκταμαι, ἐκτάθην, ἐκτάμην, unde partic. κτάμενος. QUOD Κτάμενος habetur cum in aliis Poëtarum Il., tum Il. E. 28. Τὸν μὲν, ἀλεvάμενον, τὸν δὲ, κτάμενον παρ' ὄχεσφιν : (Γ. 375.) βοὸς ἶφι κταμένοιο. Activum autem partic. est Κτὰς, UNDE Κατακτὰς, tanquam a Κατακτῆμι : (Il. O. 335.) ἄνδρα κατακτὰς, Qui interfecit. ET Συγκατακτὰς, Qui simul interfecit, ap. Soph. Aj. (230.) a Συγκατακτῆμι. ITEM Ἀπέκτατο, ap. (Il. O. 437.) Interfectus est, cujus passiva vox fingatur ἀποκτᾶμαι, ab Ἀποκτῆμι, ut ἔκταμαι, a quo κτάμενος, de quo dictum modo fuit, a Κτῆμι. Exp. autem ἀπέκταμαι active etiam, sc. Interfecit. AT VERO Ἔκτα ET Ἔκταν itidemque Κατέκτα et Κατέκταν quære in Κτείνω, Κατακτείνω. " Κτᾶν, Hes. affert pro κτάναι, ἀνελεῖν, φονεύειν : et " κτᾶσθαι pro ἀναιρεθῆναι, κτανθῆναι : quod potius " paroxytonως scr. κτάσθαι : utpote infin. ex aor. 2 " med. ἐκτάμην." " Κτῆμι, inus. thema est aoristi 2 " ἔκτην, e quo particip. κτὰς, infin. κτάμεναι pro κτά- " ναι : et med. κτάσθαι, ac particip. κτάμενος," [Æsch. Pers. 926. Cho. 804.] " Pro eo dicitur κτείνω, in " præs. et imperf."

Κτένω, Interficio : quod a κτέω fieri tradit Eust., deinde κτείνω ex hoc κτένω, interjecta sc. vocali ι. Sed nullum tamen usus verbi hujus κτένω exemplum A affertur ; at compositi ἀποκτένω, ex LXX. (Es. 66, 3.) Ὁ ἀποκτένων κύνα. Et Κτέννω cum duplici νν, unde ἀποκτέννω, quod Æolicum esse volunt, ut ἀργεννὸς pro ἀργεινός. Etym. quoque Κτέννω annotat διὰ δύο νν, addens fut. esse κτανῶ.

Κτείνω, de quo dictum fuit in Κτῶ, et in Κτένω, proxime præc., Interficio. F. κτενῶ, Pr. ἔκτακα, unde ἀπεκτακὼς ap. Aristot., et ἔκταγκα quoque, ut quidam volunt, afferentes itidem ἀπέκταγκα. Aor. 2. ἔκτανον : sed per apoc. dicitur ἔκταν pro ἔκτανον, et ἔκτα pro ἔκτανε : Il. (Z. 205.) Τὴν δὲ χολωσαμένη χρυσήνιος Ἄρτεμις ἔκτα. Sed ἔκταν quidam maluerunt esse pro ἔκτειναν, per sync., non apoc., ut ἔκτας pro ἔκτεινας ap. Eur. Alii vero ἔκτα pro ἔκτη, et ἔκταν pro ἔκτασαν poni dixerunt, a Κτῆμι. Sed ἔκταν pro ἔκτην etiam, ut sit 1 sing. Vide itidem Κατέκτα et Κατέκταν in Κατακτείνω. Est autem hoc th. κτείνω multo ceteris usitatius. Il. I. (589.) Ἄνδρας μὲν κτείνουσι, πόλιν δέ τε πῦρ ἀμαθύνει, Ω. (393.) Ἀργείους κτείνεσκε δαΐζων ὀξέϊ χαλκῷ : Σ. (309.) Ξυνὸς Ἐνυάλιος, καί ῥα B [τε] κτανέοντα κατέκτα. Et Κτείνομαι, Interficior : Il. E. (465.) κτείνεσθαι ἐάσετε λαὸν Ἀχαιοῖς. Usus est hujus et in prosa, licet non tantus quantus compositi ἀποκτείνω. Plut. (6, 332.) Ὥσπερ γὰρ ὁ τὸν Θεσσαλὸν Προμηθέα κτεῖναι διανοηθείς. Utitur et alibi. " Κτά- " νειν quoque Hes. affert pro κτείνειν : unde κτάνθεν " pro ἐκτάνθησαν, h. e. ἀνῃρέθησαν."

[" Κτείνω, Huschk. Anal. 303. Metaph., Wakef. S. Cr. 2, 99. De fut., Brunck. ad Eur. Or. p. 213. Κτείνωμι, Heyn. Hom. 5, 350. Κτενῶ, κτανῶ, 7, 120. 8, 238. 442. Markl. Iph. p. 263. Porson. Or. 929. 1602. (Brunck. 1538.) Med. p. 62. 86. ad Andr. 382. 408. 571. Κτανεῖν et θανεῖν conf., Porson. Or. 1627. Ἔκταν', ἔκτειν', Hec. p. 44. Ed. 2. Κτενέων, ad Charit. 577. Ἔκταθεν, Heyn. Hom. 6, 147. 242. Κταvθεὶς, Ænigma 34. Thom. M. 141. Ἔκτην, Eur. Herc. F. 423. Toup. Opusc. 2, 82. Ἔκτα, Heyn. Hom. 4, 355. Ἔκταν, 615. 5, 232. 6, 282. 7, 73. Κτάμεν, 6, 303. Κτάσθαι, 7, 93. Κτάμενος, Jacobs. Anth. 6, 164. 12, 363. Ruhnk. Ep. Cr. 303. Κτέομαι, ad C Herod. 673. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 57. Κτέννω, Heyn. Hom. 7, 713. Greg. Cor. 276. 280. * Κταίνω, ad Herod. 396. (Schn. Lex. v. Κτείνω.) * Κτάντης, Jacobs. Anth. 7, 220." Schæf. Mss.]

Comp. autem in ὀνος, UT Αὐτοκτόνος, et Πολυκτόνος, et Πατροκτόνος, et Τυραννοκτόνος, etc. ab ἔκτονα præt. med. sicut et ἀπέκτονα dicitur. Est autem Αὐτοκτόνος, Qui seipsum interfecit, Qui sibi manus attulit. Eur. autem (Med. 1249.) de Medea dixit, πρὶν φοινίαν Τέκνοις προσβαλεῖν χέρ' αὐτοκτόνον, quod ipsamet mater sua manu liberos interficeret, non alii interficiendos traderet : sicut et ipsa dixerat paulo ante, Καὶ μὴ, σχολὴν ἄγουσαν, ἐκδοῦναι τέκνα Ἄλλῃ φονεῦσαι δυσμενεστέρᾳ χερί. [Æsch. S. c. Th. 687. 811. " Jacobs. Anim. 155. Anth. 12, 92. * Αὐτόκτονος, Wakef. Trach. 355. Lobeck. Aj. p. 355." Schæf. Mss. * Αὐτοκτόνως, Æsch. S. c. Th. 740. Ag. 1644. * " Αὐτοκτονέω, Schol. Æsch. Suppl. 273." Wakef. Mss. Soph. Ant. 56. vulgo legitur αὐτοκτενοῦντε, ab * Αὐτοκτενέω, cf. * Λαγοκτενέω, Corai. ad D Heliod. 7. legit αὐτοκτονοῦντε. Vide Schn. Lex. et Suppl. * " Αὐτοκτονία, Clem. Hom. 12, 14. Epit. de Gest. Petri 62." Kall. Mss. * Βαρβαροκτόνος, Phav. 150. " Thom. M. 141. * Βαρβαρόκτονος, ibid." Schæf. Mss. * Νεόκτονος, Pind. N. 8, 51.] Πολυκτόνος, Qui multos interficit, [Æsch. Ag. 469. 743. Eur. Heracl. 218. Or. 1142. Hel. 242. * Πρωτόκτονος, Æsch. Eum. 720. * " Φιλόκτονος μάχη, Theod. Prodr. 210." Elberling. Mss.] Πατροκτόνος autem et Τυραννοκτόνος ponenda erunt in Πατὴρ et Τύραννος, itidemque ceterorum compp. unumquodque in suo substantivo. In VV. LL. habes et Κτόνος pro Cædes : a quo videntur hæc compp. voluisse deducere, cum aliam esse eorum deductionem modo ostenderim, sed nullo id teste comprobatur. Ibid. ET Κτασία legitur pro ead. signif., sed id quoque testimonio caret. At comp. Ἀνδροκτασία habes supra, ubi etiam Ἀνδροκτόνος et Ἀνδροκτονία. " Affertur et " VERB. Κτονέω, pro Occido : sed sine ullius Aucto- " ris testimonio."

Κτιννύω ET Κτίννυμι, Occido. Sed horum quoque thematum exemplum nullum affertur, cum tamen afferatur compositorum Ἀποκτιννύω et Ἀποκτίννυμι. [" Ad Thom. M. 97. 406. et Add." Schæf. Mss. " Κτίννυμαι, Occidor, Euseb. H. E. 30." Kall. Mss.] SED ET Κτεννύω, AC Κτέννυμι, sicut Κτέννω, habentur in VV. LL.

[* Προανακτείνω, Phav. 623. si lectio sana.]

[* Ἀντικτείνω, Pseudo-Origen. c. Marcion. s. 1. p. 15. Wetst. * Ἀντικτόνος, Æsch. Eum. 466. * " Ἀντικτονία, Clem. Hom. 12, 14. Epit. de Gestis Petri s. 82." Kall. Mss.]

Ἀποκτένω, Interficio: ὁ ἀποκτένων κύνα, Bud. ex LXX. Vide Κτένω. Ἀποκτέννω, cum νν, pro eod., quod Bud. e Basil. affert. [" Nicarchus 20." Schæf. Mss. " Ἀποκτέννω, (pro quo et Ἀποκτένω et * Ἀποκτεννύω, etiam * Ἀποκτειννύω, v. c. ap. Dion. Cass. 791, 50. Reim. dicitur), Interficio. Deut. 32, 39. juxta Rom. et Paris., quod ad priscum scribendi morem referendum conjicit Breitingerus in Præf. ad LXX., quemadmodum Alex. alicubi habet διαβέννω pro διαβαίνω. Sap. 16, 14. ἀποκτέννει, sc. ἑαυτὸν, Morem et interitum sibi parat. Tob. 1, 18. ἀπέκτεννε. Cf. Maittair. de Dial. L. Gr. 209. 465. Sturz." Schleusn. Lex. V. T.]

Ἀποκτείνω, Interficio, Occido, pro simpl. κτείνω, Il. Λ. (154.) Αἰὲν ἀποκτείνων ἔπετ', Ἀργείοισι κελεύων. Dicitur etiam ἀποκτείνειν φαρμάκῳ, Veneno interficere, de medio tollere. Athen. (589.) Τίγρις ἡ Λευκαδία, ἣν Ὀλυμπιὰς ἡ τοῦ νεανίσκου μήτηρ φαρμάκοις ἀπέκτεινε. Dicuntur etiam judices ἀποκτείνειν, pro Morte mulctare, Capite damnare: sequendo Cic., qui hæc Platonis verba in Apol. Socr. (32.) Οὐ δήπου τούτου γε ἕνεκα οἱ ἐκεῖ ἀποκτενοῦσι, vertit, Nec ob eam rem capite damnarer. Dem. (573.) Ὡς ἄρα ὑμεῖς ἂν μὲν τῶν μετρίων τινὰ καὶ δημοτικῶν λάβητε, ὁτιοῦν ἀδικοῦντα, οὔτ' ἐλεήσετε, οὔτ' ἀφήσετε, ἀλλ' ἀποκτενεῖτε, ἢ ἀτιμώσετε· ἂν δὲ πλούσιος ὢν τις ὑβρίζῃ, συγγνώμην ἕξετε. Præt. ἀπέκτακα: unde partic. ἀπεκτακὼς ap. Aristot., Μηδένα ἀπεκτακότα πολέμιον ἄνδρα. Item ἀπέκταγκα, inserto γ, unde ἀπεκτάγκασι reperitur 2 Reg. 4, (11.) quod Bud. quoque dignum observatione censuit. Invenitur autem et alibi ap. LXX. At præt. med. est ἀπέκτονα, Occidi, Plut. Agesilao: unde et præt. imperf. ἀπεκτένεσαν, Occiderant. [Plato Apol. Socr. 30.] Pass. est Ἀποκτείνομαι, Interficior, Interimor: unde sunt ἀπεκτάνθη et ἀπεκτάνθαι, in aor. 2. et partic. præt. ἀπεκταμμένος, per duplex μ, Interfectus. Bud. e Basil. [Æsch. Ag. 1259. " Thom. M. 406. Musgr. Rhes. 978. Abresch. Æsch. 2, 99. Luzac. Exerc. 178. Fischer. Ind. Palæph. De usu metaph., ad Mœr. 73. Valck. Hipp. p. 278. De perf., Schneid. ad Xen. Hier. 240. Act. et med., Kuster. V. M. 76. Ἀποκτενῶν, Schneid. Anab. 374. Ἀπέκτονα, 88. 89. Heyn. Hom. 5, 273. Ἀπέκτονε, ἀπέκτανε, 7, 74. Ἀπεκτονέναι, Philostr. 30. Boiss. Ἀπέκτονεν, ἀπέγταγκεν, ad Mœr. 31. 127. Toup. Opusc. 2, 28. Thom. M. 88. ad Diod. S. 1, 299. Athen. 222. Ἀπέκτακα, ἀπέκταγκα, Porson. in Toup. Emendd. 4, 485. Ἀπεκτάκει, ἀπεκτάγκει, ad Diod. S. 1, 679. Ἀπέκτατο, Heyn. Hom. 7, 73. Ἀποκτάμενος, 6, 331." Schæf. Mss. * " Ἀποκτηνείω s. potius * Ἀποκτεινείω, Liban. Διηγημ. 4. p. 1103. Ὁ μὲν οὖν ἐδίωκεν ὡς ἀποκτηνείων, αἱ δὲ ἔφευγον. Cod. Vat. 305. e quo Leo Allatius Libanii Διηγήματα exscripsit, exhibet perspicue ἀποκτείνειεν, q. e. optat., ut e. gr. ap. Xen. Eph. 74. Cf. Locellaui 241." Bast. de VV. nihili vel dub. ad calcem Scap. Oxon.] Ἀνταποκτείνω, Vicissim occido, Contra interficio. [Herod. 7, 136. Æsch. Choeph. 119. 272. Aristoph. A. 325. * Ἐναποκτείνω, Basil. 2, 2. " Tzetz. Chil. 3, 998." Elberling. Mss. * Ἐπαποκτείνω, Liban. 1, 938. Dio Cass. 587, 24. * Προαποκτείνω, Lucian. 1, 629. " Theod. Prodr. Rhod. 1. p. 5." Boiss. Mss. * Προσαποκτείνω, Plut. Dione 58. Xen. K. Π. 5, 3, 6. * Συναποκτείνω, Æschin. 48, 3.] Ἀποκτίννυμι etiam dicitur pro ἀποκτείνω: unde ἀποκτιννύναι ap. Plat. de Rep. 2. (p. 212.) Συγγίνεσθαι ὅτῳ βούλοιτο καὶ ἀποκτιννύναι: Apol. Socr. (18.) Ἐπιχειρεῖν ἀποκτιννύναι. Item partic. ἀποκτιννύντας, ap. Dem. Τοὺς μὲν ἐκ προνοίας ἀποκτιννύντας. Item ap. Isocr. Ἀποκτιννύντες τοὺς βελτίστους τῶν πολιτῶν. [" Thom. M. 407. ad Paus. 325. Bast Lettre 98. Ἀποκτιννύασι, Heindorf. ad Plat. Gorg. 67." Schæf. Mss. Ἀποκτίνυμι, Phryn. Bekkeri 29. * Προαποκτίννυμι, Philostr. V. Apoll. 305. * Συναποκτίνυμι, Dionys. H. 1, 525.] Ἀποκτιννύω etiam reperitur: unde ἀποκτιννύουσιν ap. Xen. Ἑλλ. 4, (4, 2.) Οὐκ ἀποκτιννύουσιν ἐν ἑορτῇ. Item ἀπεκτίννυον 5, (2, 33.) Ἐλεηλάτουν, καὶ ἄνδρας ἀπεκτίννυον. [Plato Phædone 6. " Theod. Prodr. 29. 258. Anna C. 12." Elberling. Mss. " Fac. ad Paus. 1, 400. Ἀποκτινύω, * Ἀποκτειννύω, Kuster. V. M. 76. Bast Lettre 98. Ἀποκτειννύναι, ἀποκτιννύειν, ad Mœr. 28. Thom. M. 96." Schæf. Mss. * Προαποκτιννύω, Dio Cass. 654.] Ἀποκτονέω, idem: ab ἀπέκτονα præt. med. formatum: unde ἀπεκτονήκατε, ap. Plat. Apol. Socr. (29.) Ὡς Σωκράτην ἀπεκτονήκατε, ἄνδρα σοφόν. Et partic. ἀπεκτονηκὼς ap. Plut. Timoleonte. [" Ἀποκτονέω, et κτονέω non Græca videntur. Vide Ep. Cr. p. 242. Ἀπεκτόνει extat ap. Liban. 4, 406. sed est plusquamp. ab ἀποκτείνω." Bast. ad calcem Scap. Oxon.] Ἀποκτῆμι etiam thema ponitur a Gramm. pro ἀποκτείνω: cujus pass. sit ἀποκταμαι, et ejus aor. med. ἀπεκτάμην: unde ἀπέκτατο Il. O. (437.) Τεῦκρε πέπον, δὴ νῶϊν ἀπέκτατο πιστὸς ἑταῖρος. Vide Κτῆμι in Κτέω.

[* " Ἐκκτείνω et * Ἐπικτείνω. Porson. ad Med. p. 48. (v. 585.) ' ἐκκτενεῖ Brunck. et Beck. (ab ἐκκτείνω,) compositum Græcis ignotum.' Idem de ἐπικτείνω dicendum, quod ap. Liban. 4, 1107. reperi, Καὶ ἠγήσαντο φάρμακον τὸν οἶνον, καὶ ἐν τούτῳ δύξης ὄντες ἐπέκτεινον τὸν Ἰκάριον. Sic Leo Allatius. Sed Cod. Vat. quem exscripsit, diserte habet ἀπέκτειναν. A κτείνω duo tantummodo composita mihi nota, ἀποκτείνω et κατακτείνω." Bast. ad calcem Scap. Oxon. Sed comp. ἐπικτείνω legitur ap. Soph. Antig. 1030. τίς ἀλκὴ τὸν θανόντ' ἐπικτανεῖν; Vide Schæf. ad Aristoph. Πλ. p. xxvii. Ind. p. 597. " Ἐκκτείνω, Wytt. Bibl. Crit. 2, 1. p. 64. Ἐπικτείνω, ad Charit. 252." Schæf. Mss. " Const. Manass. Chron. 11, 15." Kall. Mss.]

Κατακτείνω, itidem pro Interficio; sed hoc compositum, Poëtarum est potius quam aliorum scriptt. Invenitur tamen κατέκτανε pro Interfecit, et ap. Xen. (Ἱερ. 7, 12.) Poëtæ autem apocope in hoc aor. utuntur, dicentes κατέκτα pro κατέκτανε. et κατέκταν pro κατέκτανον, et quidem tam in 1 sing., quam in 3 plur.: sicut et ἔκταν. Il. Δ. (319.) Ὣς ἔμεν, ὡς ὅτε δῖον Ἐρευθαλίωνα κατέκταν, ubi annotat Eust. κατέκταν pro ἐφόνευσα, Interfeci, esse * καινόσχημον, videri autem Æolicum, tanquam a partic. κατακτὰς κατακτάντος, s. potius apocopen esse passum a κατέκτανον prima persona. Idem in Il. B. (662.) Αὐτίκα πατρὸς ἑοῖο φίλον μήτρωα κατέκτα, annotat κατέκτα corripere ultimam, secundum veteres, utpote passum apoc. ab ἔκτανε. " Κατέκταθεν, Bœotica sync. " pro κατεκτάθησαν, Occisi sunt. Il. E. (558.) Ἀν- " δρῶν ἐν παλάμῃσι κατέκταθεν ὀξέϊ χαλκῷ. Κατακτά- " μεναι, Dor. s. Ion. pro κατακτεῖναι, Occidere. " Hom. Il. Γ. (379.) κατακτάμεναι μενεαίνων. Idem, " (Z. 409.) et alii Poëtæ, Ionica itidem διαλύσει di- " cunt κατακτανέουσι pro κατακταγοῦσι, Occident. " Κάκταν, per sync. ap. Poëtas pro κατέκτανε. Sic " ap. Hesiod. Ἀ. (453.) κακτάμεναι μεμαῶς, pro " κατακτεῖναι, Occidere." [" Κατακτάμενος, Heyn. Hom. 8, 300. Κατέκτα, 4, 355. 5, 232. 7, 73. Κατέκτας, Eur. Hec. 1202. Κατέκτονα, Wakef. Eum. 590." Schæf. Mss. * Ἀντικατακτείνω, Schol. Æsch. Choëph. 142. * Συγκατακτείνω, Eur. Med. 773. Or. 1089.]

" Περικτείνω, Circum occido. Il. Δ. (538.) πολλοὶ " δὲ περικτείνοντο καὶ ἄλλοι, Occidebantur circa " ipsum:" [M. 245. cf. Od. Λ. 411.]

[* " Συγκτείνω, Tzetz. ad Lycophr. 492." Kall. Mss.]

ΚΤΕΡΕΑ, τὰ, Exequiæ, Inferiæ, Justa, Od. (A. 291.) Σῆμά τέ οἱ χεῦσαι, καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερεΐξαι, ubi Eust. κτέρεα exp. κτέατα, ἤτοι κτήματα νεκρικά: addens, Vel proprie τὰ κτεινομένοις προσήκοντα: quod cum addit, videtur et ipse malle a Κτείνω deducere. Pro qua deductione facit et quod ap. Hes. legitur, sc. ESSE Κτέρες i. q. νεκροὶ, Mortui: nisi potius hoc

Κτέρες a κτείνω, at vero κτέρεα a κτέρες derivemus. Sciendum est autem in VV. LL. perperam SCRIBI ἐπικτέρεα, juncta sc. præp. ἐπὶ nomini, quæ verbo jungenda erat: s. potius seorsum accipienda, subaudiendo σήματι. [" Heyn. Hom. 6, 42. 200. Moschus 4, 33. Gesner. Ind. Orph., ad Od. B. 222." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 1, 254. ἐνὶ κτερέεσσιν ἑλυσθείς, Fasciis feralibus involutus.] " 'Ακτεροὶ, Hesychio ἄφατοι:" [leg. ἄταφοι. *'Ακτερὴς, Sibyll. Orac. 3. p. 431. * Κακοκτερὴς, Hes.] Κτερεΐζω, Exequias celebro, Inferias fero, Justa facio, Funero, Parento, Apoll. Rh. (2, 857.) νέκυν ἐκτερέϊζεν ὅμιλος. At vero ap. Hom. ubi dicit κτέρεα κτερεΐξαι, ut iu l. quem modo protuli, tale est, quale esset Lat. Parentalia parentare. [Il. Λ. 455.] 'Ακτερέϊστος, in Epigr. Infuneratus, Cui parentatum non est, Cui latæ non fuerunt inferiæ; Insepultus. [Anthol. 3, 12, 4. *'Εγκτερεΐζω, Apoll. Rh. 1, 1059. 'Ενικτερεΐζω, Tryphiod. 179. *'Επικτερεΐζω, Nonn. D. 47, 241.] " Συγκτερεΐζω, Una parento, vel justa facio. Apoll. Rh. 2, (838.) συνεκτερέϊξε δὲ λαός." Κτερίζω pro eod.: cujus aor. Hes. ponit κτερίσαι, item κτερίξαι, unde EST 'Ακτέριστος, i. q. ἀκτερέϊστος. Ab Hes. ἀκτέριστοι exp. ἄταφοι. " Κτερίζω, ab Hes. exp. non solum ἐνταφιάζω, Humo: sed etiam κτῶμαι, a κτέρας q. e. κτημα, et σκυλεύω. A prima signif. est VERBALE Κτεριστὴς, Inhumator, Libitinarius. Ulpian. in Pand. de Institoria Actione: Si libitinarius, quem Græci κτεριστὴν vocant, servum pollinctorem habuerit, isque mortuum spoliaverit, dandam in eum quasi institoriam actionem." [" Valck. Anim. ad Ammon. 7. Κτερίζω, Anton. Lib. 250. Ruhnk. Ep. Cr. 302. Toup. Opusc. 2, 129. Koen. ad Greg. Cor. 287. ad Herod. 648. Heyn. Hom. 6, 200." Schæf. Mss. * Κτέρισμα, Parentalia, Eur. Tro. 1249. Hel. 1407. Suppl. 309. Soph. El. 437. 935. 'Ακτέριστος, Antig. 1207. * Κακοκτέριστος, Schol. ibid.] " 'Αντικτερίζω, Vicissim funero s. sepelio, s. Contra funero." * 'Επικτερίζω, Il. Ω. 38. Tzetz. Posthom. 200. * " Κτερέω, Jacobs. Anth. 8, 155." Schæf. Mss.]

" ΚΤΙΖΩ, Condo, Creo, Fabricor: ut Deus dicitur mundum hunc κτίσαι, Condidisse, Creasse, Fabricatus esse: et princeps aliquis πόλιν τινὰ κτίσαι, Condidisse, Ædificandam curasse: s. Statuisse, Constituisse. Thuc. 1, (7.) p. 3. Τῶν δὲ πόλεων ὅσαι μὲν νεώτατα ᾠκίσθησαν, — ἐπ' αὐτοῖς τοῖς αἰγιαλοῖς τείχεσιν ἐκτίζοντο, Muris cinctæ condebantur, s. Muris a conditoribus cingebantur. Idem 1, (100.) p. 33. dicit τὸ χωρίον τὸ κτιζόμενον, Locus qui ædificabatur: vel potius Vicus: nec enim tam commode dicere queas Locum ædificare quam Ædificare urbem, villam, vicos, casas, porticum, hortos, prædia: et Condere urbem, arcem, mœnia, muros, rempublicam. Sic Od. Λ. (262.) Οἳ πρῶτοι Θήβης ἕδος ἔκτισαν ἑπταπύλοιο Πύργωσάν τ', Ædificiis instruxerunt. Itidem vero et cum Herod. dicit κτίζειν χώρην, et (4, 178.) κτίζειν νῆσον, accipiendum est pro οἰκίζειν, Urbibus conditis habitatam reddere: s. Oppida et urbes pagosque condere in. Phalaris vero in Epist. dicit etiam κτίζειν τέχνην, pro eo quod Cic. Artem instituere. Forsan et Condere reddideris, ut dicitur Condere jura, pro Auctorem esse: quo modo Hes. quoque κτίσαι exp. non solum ἱδρύσαι, οἰκίσαι, sed etiam ἄρξασθαι. Porro pro passivi præt. partic. ἐκτισμένος Poetæ DICUNT Κτίμενος, teste eod. Hes., afferente κτιμένη pro κατῳκισμένη, et κτίμενον pro οἰκούμενον, Habitatum, Conditum: ut ap. Hom. ἐὺ κτίμενον πτολίεθρον: quod et una voce ἐϋκτίμενον scribitur. Verbalium autem ab hoc verbo derivatorum PRIMUM, Κτίσμα, τὸ, Opus conditum s. creatum: s. Opus, Structura, Ædificium. In Epist. Jacobi (1, 18.) Εἰς τὸ εἶναι ἡμᾶς ἀπαρχήν τινα τῶν αὐτοῦ κτισμάτων, Ut essemus primitiæ quædam rerum ab ipso conditarum, seu Creaturarum ejus, ut vulgo loquuntur. SECUNDUM, Κτίσις, ἡ, Creatio, Fabricatio. Paulus ad Rom. 1, (20.) κτίσις τοῦ κόσμου, Creatio s. Fabricatio mundi. Accipitur et pro κτίσμα, Res condita, Res creata: s. Creatura. A " Paulus ibid. (25.) Ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει παρὰ τὸν " κτίσαντα. Et in Epist. ad Galat. 6, (15.) Καινὴ " κτίσις, Nova creatura, vel etiam Nova creatio. " TERTIUM, Κτιστὴς, οῦ, ὁ," [et Κτίστης,] " Creator, Conditor. QUARTUM, Κτίστωρ, ορος, ὁ, itidem Creator, Conditor, Fabricator, Architectator. " Justinus Martyr" [" de Mon. 108. cf. Menandri Fr. e Diphilo." Boiss. Mss.] " Τὸν ὄντα κύριον πάν- " των, δεῖ καὶ πατέρα τούτων διὰ τέλους τιμᾶν, μόνον " ἀγαθῶν τοσούτων εὑρετὴν καὶ κτίστορα. Et ap. Athen. " (370.) Ζήνων τῆς στοᾶς κτίστωρ. QUINTUM, Κτι- " στός, Conditus, Creatus. SEXTUM, Κτιστὺς, ύος, " ἡ, idem cum secundo κτίσις, s. ἡ τοῦ κτιζομένου " ποίησις: ap. Eust. ex Herod. (9, 97.) Ἐπὶ Μιλήτου " κτιστὺν, Ad condendum oppidum Mileti, s. Colo- " niam in Mileto collocandam. SEPTIMUM, Κτίτης, " idem cum tertio et quarto significans, Conditor. " Atque adeo e κτιστὴς factum est, exemto σ, et " retracto accentu. Apud Eur. κτίται exp. οἰκήτορες, " Habitatores, Incolæ: Or. (1637.) Ὦ γαῖα Δαναῶν, B " ἱππίου τ' Ἄργους κτίται: ut κτίται sint etiam Qui " τὰ ἐκτισμένα conservant vel instaurant." [" Κτίζω, Markl. Suppl. 786. Musgr. 788. Wakef. Trach. 898. Ion. p. iv. Jacobs. Anth. 7, 156. Antip. Sid. 111. ad Diod. S. 1, 396. 399. 2, 13. Brunck. Antig. 1101. ad Cornel. Nep. 55. Stav. coll. p. 18. Valck. Phœn. p. 246. Lennep. ad Phal. 21. Facio, Reddo, Wakef. Eum. 717. Abresch. Æsch. 2, 2. Instituo, Auctor sum, Athen. 276. De coloniis deducendis, ad Herod. p. 8. Κτ. τέχνην, ad Phalar. 309. χώραν, νῆσον, Wessel. Obss. 208. ad Herod. 392. πόλιν ἀπό τινος, ἔκ τινος, Heyn. ad Apollod. 532. Munck. ad Anton. Lib. 59. Verh., Diod. S. 1, 223. Cf. Velleium p. 4. Muller. Add. ad Tzetz. p. 298. Κτίσαι valet οἰκίσαι, κτίσασθαι, οἰκῆσαι, Brunck. ad Phœn. 699. Κτίσασθαι, Habitare, Incolere, ad Herod. 382. Musgr. Eur. p. 206. Κτίσσας, Lobeck. Aj. p. 246. Κεκτικέναι, Diod. S. 2, 636. * Κτίω, Valck. Adoniaz. p. 288." Schæf. Mss. * " Κτιστέον, Theod. Prodr. 385." Elberling. Mss. * 'Αγακτίμενος, Pind. Π. 5, 107.] C " 'Εϋκτίμενος, Bene structus, Eleganter conditus et " ædificatus. Od. O. (129.) Οἶκον ἐϋκτίμενον. 'Εύκτι- " τος, idem. Il. B. (592.) καὶ ἐύκτιτον ἄστυ. Ambo " sunt a th. κτίζω, et potius cum σ efferri deberent, " ἐϋκτισμένος, ἐύκτιστος, ut dicitur κτίσμα et κτιστὸς " ab ead. origine." [" Κτίσμα, Musgr. Tro. 814. ad Diod. S. 2, 13. Verh. ad Anton. Lib. 24. Palæph. p. lxix. Fischer., ad Eran. Philon. 173. Valck. Diatr. 62." Schæf. Mss. * Κτισματολάτρης, Bibl. Patrum 11, 727. * Κτισματολατρέω, Suid. 1, 11. * Κτισματολάτρεια, Theophyl. in Ep. ad Rom. 2, 6. p. 21. Κτίσις, Soph. Trach. 230. " Ad Diod. S. 1, 746. Conf. c. κτῆσις, ad 1, 103. 363. 2, 491. 493. Κτίστης, ad 2, 348. 481. 487. Valck. Adoniaz. p. 287. Wessel. Obss. 208. Casaub. ad Athen. p. 3. Κτισταὶ, Heyn. Hom. 6, 368. Κτίτης, Musgr. Hel. 747. ad Eur. p. 206." Schæf. Mss. * Αὐτοκτίστης, Etym. M. Phav. Lex. 138. * Παντοκτίστης, Just. Mart. Epist. p. 498. " Andr. Cret. 4. 145. * Πολικτίστης, Inscr. Gruter. 495." Kall. Mss. * " Πρωτοκτίστης, Isid. Pel. 268. D 269. * Πυργοκτίστης, Const. Manass. Chron. p. 16." Boiss. Mss.] " Φιλοκτίστης, Qui amat ædificationem, " Qui libenter ædificat: sicut et φιλοικόδομος." [" Bekk. Anecd. 815." Boiss. Mss. Jo. Malal. 1, 300. * Κτιστὴρ, Schn. Lex. * " Κτιτὴρ, Hes." Wakef. Mss. " Κτίστωρ, Wessel. Obss. 208. ad Diod. S. 1, 441. 2, 495." Schæf. Mss. Aristoph. Ὄρν. 926. Eur. Ion. 74. * " Παντοκτίστωρ, Const. Manass. Chron. p. 2." Boiss. Mss. * " Κτίταρ, * Κτίτωρ, Valck. Adoniaz. p. 288." Schæf. Mss. * Κτήτωρ τῆς πόλεως, Couditor urbis, Tzetz. Chil. 3, 964. 6, 697. Κτιστὸς, Hom. Hymn. 1, 299.] " 'A- " κτιστος, Increatus, h. e. Non creatus s. conditus." [Suicer. Thes. 40. 41. Increatus, Inconditus. * " 'Ακτίστως, Just. M. 195." Kall. Mss. * 'Ακτιστοσυμπλαστουργοσύνθρονος, Jo. Damasc. Acrost. in Penter. 119. * "Ακτιτος, Hom. Hymn. 3, 123.] " Αὐτόκτι- " στος, Per se conditus, Sua sponte structus. Soph. " αὐτοκτίστους δόμους vocat τοὺς οὐ κατεσκευασμένους, " ἀλλ' ἐκ ταυτομάτου γεγενημένους, teste Hes. ut sunt " antra quæ arte facta non sunt, sed sua natura ex-

" titerunt." [* Αὐτόκτιτος, Æsch. Pr. 301. * Ἰσόκτιτος, Hes. Phot. secundum Schn. Lex.: ap. hunc tamen, e Porsoni autographo, est Ἰσόκτητον, quod vide. * Καλλίκτιτος, Nonn. D. 26. p. 680. * Λυρόκτιτος, Anal. 2, 466. * " Μονόκτιστος, Isid. Pel. 269." Boiss. Mss.] " Νεόκτιστος, Recens conditus, Thuc. " 3. Πόλεως τότε νεοκτίστου οὔσης." [J. Poll. 9, 18. Lucian. 3, 120. Schleusn. Lex. V. T. * Νεόκτιτος, Nonn. D. 18. p. 504. * Ὁμόκτιτος, Opp. Ἁ. 4, 352. * Παλίγκτιστος, Gl. Redivivus. * Πολύκτιτος, Orph. H. 9, 20. * Πρωτόκτιστος, Gl. Primitivus, Suid. 1, 45. Clem. Alex. Str. 699. 790. Theodoret. in Ep. ad Coloss. 346. " Qui primus creatus est, Chrys. in Ep. ad Coloss. Serm. 3. T. 4. p. 103, 41." Seager. Mss.] " Φιλόκτιστος, i. q. φιλοκτίστης, affertur e " Nonno" [" Jo. 2, 98." Wakef. Mss.: * Φιλόκτιτος, D. 40. p. 1046.] " Ἀνακτίζω, Reædifico, Instauro: " vel Denuo recreo, Reformo, Greg." [" Eust. 43, 9." Seager. Mss. " Ἀνακτίζομαι, Schol. Pind. Π. 16. p. 275." Boiss. Mss. * Ἀνάκτισις, Clem. Alex. Strom. 4. p. 534. Athan. 1, 762. * Ἐξανακτίζω, Tzetz. Chil. 13. p. 245. * Συνανακτίζω, Athan. 2, 455. * Ἀποκτίζω, Schleusn. Lex. V. T. * Ἀπόκτισις, Dionys. H. 1, 36. 50. 53. Callim. 2, 74.] " Ἐγκτίζω, " Condo in s. intus: ut cum aliquis regioni alicui " dicitur ἐγκτίζειν πόλιν." [Herod. 5, 23.] " Ait " Ἔγκτισις ab Hes. esse dicitur τὸ εἰς χρῶτα κεκάρθαι: " pro quo supra attulerat Ἐγκίς. Infra Ἐγκυτί." " Ἐπικτίζω, Superædifico, Superstruo. Vel Insuper " ædifico." [Plut. 7, 299. Strabo 17. p. 665. * Προεπικτίζω, unde * Προεπίκτισμα, Nicetas Annal. 10, 4.] " Μετακτίζω, Aliter condo s. creo, Transformo." [Strabo 13. p. 935.] " Περικτίται, Circumvicini, Qui " circumcirca habitant, Finitimi. Od. Λ. (287.) Τὴν " πάντες μνώοντο περικτίται. Sic Apoll. Rh. 2, (450.) " τὴν δ' ἀμφὶ περικτίται ἠγερέθοντο." [* Προκτίζω, Od. T. 174. * Προσκτίζω, Strabo 3. p. 257. 357. 615. 669. " Tzetz. ad Lycophr. 838. * Συγκτίζω, Athan. 2, 192. Συγκτίζομαι, cum dat., 1, 249. Comparor, 407. ἔκ τινος, Orig. c. Cels. 219." Kall. Mss. Joseph. A. J. 15, 8, 5. Thuc. 7, 57. Strabo 4. p. 316. "Coloniam condo cum alio, In condenda colonia socius sum alicujus, Herod. 4, 156. Συγκτίζουσι Βάττῳ Κυρήνην." Schw. Mss. * Σύγκτισις, Nicom. Arithm. 1, 3. p. 71.] " Συγκτίσται, Duces coloniæ " deducendæ. Ita VV. LL. exp. ap. Herod. (5, 46.) " loeum non afferentia: sed hæc exp. suspecta est."

" ΚΤΙΛΟΣ, ὁ, Etymologo dicitur ὁ προηγούμενος " τῶν προβάτων καὶ προεξάρχων τῆς ποίμνης κριὸς, " Aries, dux gregis: quasi κίλος, a verbo κίω quod " est πορεύομαι: seu, ut Homeri Schol. vult, quasi " ἀκτίλος, ἀπὸ τοῦ ἄγειν τὰ λοιπὰ θρέμματα, quod " præeat et ducat ceteras pecudes. Il. Γ. (196.) Αὐτὸς " δὲ, κτίλος ὣς, ἐπιπωλεῖται στίχας ἀνδρῶν: N. (492.) " Λαοὶ ἕπονθ' ὡσεί τε μετὰ κτίλον ἔσπετο μῆλα. Vo- " lunt κτίλον dici etiam de Quocunque alio cicure " et mansueto animali. Ab Hes. adjective quoque " exp. ἡγεμὼν, Ductor; πρᾶος, τιθασὸς, Mansuetus, " Cicur: ut sane e Pind. Π. (2, 31.) affertur ἱερέα " κτίλον Ἀφροδίτας pro σύντροφον καὶ συνήθη. Itidem " ap. Nicandri Schol. ex Empedocle, Ἦσαν γὰρ " κτίλα πάντα καὶ ἀνθρώποισι προσηνῆ Φῆρές [Θῆρες] " τ' ἄνθρωποί τε, φιλοφροσύνη τε δεδήει. Necnon " ex Hesiodo, χρὴ δέ σε πατρὶ κτίλον ἔμμεναι. Nam " et his ll. κτίλα esse vult τὰ ἥμερα καὶ πραέα. Quin " etiam Nicand. ὠὰ κτίλα dixisse pro ἥμερα καὶ τι- " θασσὰ, vel λιπαρὰ, vult idem Schol. in Θ. (451.) " de dracone adversario aquilæ, ἠρήμωσε καλιὰς, " Αὕτως ὀρνίθων τε τόκον κτίλα τ' ὠεὰ βρύκων. Ubi " non solum Mitia, sed etiam Tenera reddere queas. " Sane VERBUM Κτιλοῦν significat, Cicurare, Man- " suefacere, Delinire, Demulcere. Herod. 4, 113. " p. 163. de Scythis et Amazonibus, Οἱ δὲ λοιποὶ " νεηνίσκοι ὡς ἐπύθοντο ταῦτα, καὶ αὐτοὶ ἐκτιλώσαντο " τὰς λοιπὰς τῶν Ἀμαζόνων· μετὰ δὲ, συμμίξαντες " τὰ στρατόπεδα, οἴκεον ὁμοῦ, γυναῖκα ἔχων ἕκαστος " ταύτην ἣ τοπρῶτον συνεμίχθη, i. e. ἐπράϋναν, χει- " ροήθεις ἐποίησαν. Inde partic. pass. ἐκτιλωμένος " ap. Paus., Qui cuipiam familiaris factus est, ὁ συ- " νήθης τινὶ γενόμενος, teste Eust." [" Κτίλος, Heyn. Hom. 4, 489. 6, 647. ad Herod. 331. Matth. ad Gloss. min. 41." Schæf. Mss. * Ἄκτιλος, Apollon. Lex. 422. ubi v. nott. * Κτιλεύω, Schol. Pind. Π. 2, 31.]

" ΚΥΑΘΟΣ, ὁ, Cyathus: Genus vasis potorii." ["Trulla, qua vinum e cratere hauritur, et in calicem infunditur, Casaub. ad Athen. 349. Cf. Anacr. ap. Eund. 427." Schw. Mss.] " Athen. 4. Μετὰ " τὸ δεῖπνον οὐ πλεῖον ἐδίδοτο δύο κυάθων. Et 10. " Ἀργυροῦν κύαθον, e Pherecrate Comico. Idem " Athen. 6. Τὸν ἐπιχεόμενον κύαθον ἐν ταῖς συνου- " σίαις vocatum fuisse scribit Σελεύκου σωτῆρος. Item " κύαθος, Cyathus, est et liquoris et rei aridæ com- " munis mensura ap. Romanos, ligulas s. cochlearia " quatuor continens. Erat autem sextarii pars duo- " decima: ap. Atticos autem, et ipse tam aridorum " quam liquidorum mensura erat, capiens κόγχας " duas, s. μύστρα quatuor, s. χήμας quinque, s. " sescunciam: id quod notum esse potest e Gal. 2. " τῶν κατὰ Τόπους, c. 5. ubi scribit e Critone re- " media ad varos. Mellis, inquit, Attici cyathum " unum sive drachmas duodecim. Apud Romanos " quidem cyathi nota erat ista Cυ: ap. Græcos vero " hæc, Kῡ. Gorr. Est et Nomen proprium viri ac " fluvii ap. Athen." [" Cucurbitula, qua medici utuntur, Aristoph. Λ. 444. Εἰρ. 542." Seager. Mss. " Jacobs. Anth. 9, 260. Kuster. Aristoph. 338. Zeun. Ind. Xen. K. Π. Hutch. p. 13. Wyttenb. Select. 374." Schæf. Mss. * Ἡμικύαθος, Aret. 98. * Τρικύαθος, Anacreon Athenæi 475.] " A superiore " porro κύαθος est ADJECT. Κυαθώδης, Similis cya- " tho: ut ap. Athen. (482.) τὸ κυμβίον dicitur esse " ἀγγεῖον κυαθῶδες. Et DIMIN. Κυάθιον, Parvus " cyathus, ap. J. Poll." [" Jacobs. Anth. 7, 46." Schæf. Mss.] " Reperitur ET Κυάθειον cum di- " phthongo pro Κύαθος: ap. Nicandr. Θ. 591. Ἐν δὲ " δύω κυάθεια παλαισταγέος οἴνοιο. ET Κυαθίσκος, ὁ, " pro eod. At κυαθίσκος τῆς μήλης dicitur Chirur- " gici specilli pars altera concava, in parvi cyathi " modum, qua aliquid vel extrahi vel infundi potest. " Celsus et Scribon. Larg. vocant Specillum aver- " sum: ut et Marcell. Empiricus, Auriscalpio, in- " quit, averso, quam partem κυαθίσκον Græci vocant." [* Κυαθισκομήχη, Reinesii Var. Lectt. 674.] " Est " inde ET Κυαθὶς, ίδος, ἡ, quam Athen. (480.) dicit " esse ἀγγεῖον κοτυλῶδες, simile κοτύλῃ, ap. Sophro- " nem. Item VERB. Κυαθίζειν, Cyathis ludere, s. " Cyathis indulgere, Potare. Apud Athen. l. 11. " Οὐκ ἔτι ἔξεστι κυαθίζειν. Et ap. Polyb. 8, (8, 6.) " Marcellus δυσχρηστούμενος ἐν τῇ Συρακουσῶν πολι- " ορκίᾳ ὑπὸ τῶν Ἀρχιμήδους κατασκευασμάτων, dice- " bat ταῖς μὲν ναυσὶν αὐτοῦ κυαθίζειν ἐκ θαλάττης " Ἀρχιμήδην, τὰς δὲ σαμβύκας ῥαπίζομένας ὥσπερ ἐκ πό- " του μετ' αἰσχύνης ἐκπεπτωκέναι, Navibus suis veluti " cyathis e mari haurire: nam ferrea manu, ut Liv. " scribit, suspensa prora, navim in puppim statue- " bat, deinde subito remissa cadentem navem ita " undæ affligebat ut etiam si recta recideret, aliquan- " tum aquæ reciperet. Qua de re vide et Plut. Mar- " cello (15.) p. 558. meæ Edit." [" Schweigh. Emendd. in Suid. 78. Ascon. ad Cic. 2, 278. Gronov." Schæf. Mss. Latine Cyathisso, Plaut. Menæchm. 2, 2, 29. * Κυαθότης, Diog. L. c. 53. p. 341.]

ΚΥΑΜΟΣ, ὁ, Faba, Fabulum, ut Gellius etiam vocat, sicut infra videbis, Il. N. (589.) κύαμοι μελανόχροες ἢ ἐρεβίνθοι. Plato de Rep. 2. (p. 237.) Καὶ τραγήματά που παραθήσομεν αὐτοῖς τῶν συκῶν, καὶ ἐρεβίνθων, καὶ κυάμων. Similiter et Ephippus ap. Eust. τραγήμασιν ἐντάττει κ. καὶ ἐρεβίνθους. Item κ. ἄγριος, Faba sylvatica ap. Eust., quam sativa dulciorem esse scribit. Major autem est faba Ægyptia, inquit Gorr., quam alii Colocasiam, alii Ponticam vocant: ut quæ calamo sit quatuor cubitos longo, folioque latitudine concavitateque spectabili, ita ut aquam continere possit, et Alexandrinis poculorum et catinorum usum præbeat: qui adeo Nili sui doti-

bus gaudent, ut implexis colocasiæ foliis in variam speciem vasorum, potare gratissimum habeant. Ex iis autem factum poculum Athen., Strabo, Hes. κιβώριον dici testantur. Quo factum est, ut sæpe ap. Medicos τοῦ κ. nomen occurrat pro Mensura, non quidem certa, sed simpliciter rei alicujus mensurabilis capaci, quæ et κιβώριον et κιβώτιον vocata fuit, qua liquores metiuntur: Aet., ubi de picra exhibenda ait, Ἡ δόσις κοχλιάριον σὺν μελικράτῳ κυάμοις δ. καὶ ἐπιῤῥοφείτω ὕδατος θερμοῦ κυάθους β. Similiter ap. Gal. ad Pamphil. de Theriaca, ubi scribit eam e passo aut aqua mulsa exhibendam fabæ Ægyptiæ magnitudine. Hæc ille. Plin. 21, 15. In Ægypto nobilissima est colocasia, quam κύαμον aliqui vocant. Hanc a Nilo metunt, caule, cum coctus est, araneoso in mandendo, thyrso autem, qui inter folia emicat, spectabili, foliis latissimis, etiam si arboreis comparentur, ad similitudinem eorum, quæ personata in nostris amnibus vocamus. Alii autem scribunt loculos fabam Ægyptiam continentes, κιβώρια s. κιβώτια appellari, vel, ut Aetio placet, virides ejus fructus: κολοκάσια vero a Nicandro et Diosc. vocari radicem ejus. Flos autem coronarius est, quem Ægyptii λωτὸν, Naucratitæ μελίλωτον appellant: unde μελιλώτινοι στέφανοι, Quorum odor gratus, et æstus tempore vis refrigeratrix singularis. Ceterum e collatione eorum, quæ de faba Ægyptia scribunt Theophr. Diosc. et Athen. sunt qui ap. Diosc. pro φυσκία reponant σφηκία e Theophr.: ap. Athen. autem pro μακρῷ, quod tamen et ap. Eust. habetur, ex eod. Theophr. et Plin. μαλακῷ: ap. Theophr. vero pro τοῖς κρίνοις ex Athen. τοῖς κηρίοις: ap. Eund., τὶ μικρὸν, pro τὸ μικρὸν, et μὴ διαφθαρῆναι pro διαφθαρῆναι. Locus Theophr. est H. Pl. 4, 10. Diosc. 2, 126.: Athen. 3. init., ubi verba Theophrasti recitat, sicut et Eust. 1616. Fabis antiqui sortiebantur etiam. Plut. Pericle (27.) p. 53. Εἰς ὀκτὼ μέρη διελὼν τὸ πᾶν πλῆθος, ἀπεκλήρου, καὶ τῷ λαβόντι τὸν λευκὸν κ. εὐωχεῖσθαι καὶ σχολάζειν παρεῖχε. Pythag. ap. Lucian. 1, (546.) dicit Ἀθηναίοισι νόμον fuisse κυάμοισι τὰς ἀρχὰς αἱρέεσθαι. Quo pertinet etiam, quod Schol. Dem. annotat, Κύαμον ἐκάλουν τὸν κλῆρον αὐτὸν καὶ τὴν ψῆφον τοῦ λαγχάνειν αὐτοὺς ἐπὶ τὸ ἄρχειν· ἦσαν δὲ αὗται ποτε μὲν τετρυπημέναι καὶ * ἄρτυποι, ποτὲ δὲ μέλαιναι καὶ λευκαί. Pro Ipso calculo accipitur ap. Herod. 6, (109.) p. 92. Ἦν γὰρ ἐνδέκατος ψηφιδοφόρος ὁ τῷ κυάμῳ λαχών. Et βουλὴ ἡ ἀπὸ κυάμου, s. οἱ ἀπὸ τοῦ κυάμου βουλευταὶ, Senatus, qui fabis legebatur, Senatores, qui faba in cadum missa sortito creabantur. Thuc. 8, (66.) p. 283. Δῆμος μέντοι ὅμως ἔτι καὶ βουλὴ ἀπὸ τοῦ κ. ξυνελέγετο, (69.) Ἐπέστησαν τοῖς ἀπὸ τοῦ κυάμου βουλευταῖς, οὑσιν ἐν τῷ βουλευτηρίῳ. Et infra in Κυαμευτὸς e Xen. (Ἀπ. 1, 2, 9.) Τοὺς τῆς πόλεως ἄρχοντας ἀπὸ κυάμου καθίστασθαι. Item κυάμους τρώγων ap. Suid., δικάζων: unde κυαμοτρωξ infra. Pro Sorte autem, h. e., Eo ipso, quod sorte obvenit, accipitur a Soph. Meleagro, cum dicit κυάμῳ πατρίῳ. Huc refert etiam Plut. Pythagoricum illud κυάμων ἀπέχεσθαι (6, 42.) ubi Pythagoræ symbola enarrat. Vide Κυαμευτός. Idem tamen in Probl. de fabis hæc ejus verba accipit, sicut et Lucian. et Cic. At Gellius aliter, ut e seqq. patebit. || Apud Hippocr. vero Γυναικ. 1. per κυάμου καρπὸν Diosc. intelligit ὑοσκυάμου: nonnulli vero τοῦ Αἰγυπτίου. Gal. || Κύαμοι dicuntur etiam Testiculi, Gell. 4, 11. pluribus rationibus confirmans Pythagoram non abstinuisse fabis, nec earum usum vetuisse. Videtur autem de κυάμῳ non esitato causam erroris fuisse, quia in Empedoclis carmine, qui disciplinas Pythagoræ secutus est, versus hic invenitur, Δειλοὶ, πάνδειλοι κυάμων ἄπο χεῖρας ἔχεσθαι. Opinati enim sunt plerique κύαμον Legumentum vulgo dici. Sed qui diligentius scitiusque carmina Empedoclis arbitrati sunt, κυάμους h. l. Testiculos signif. dicunt: eosque more Pythagoræ operte atque symbolice κυάμους appellatos, quod sunt εἰς τὸ κυεῖν δεινοὶ καὶ αἴτιοι τοῦ κυεῖν. Idcircoque in Empedoclis versu isto, non a fabulo edendo, sed a rei venereæ proluvio voluisse homines deducere. Hæc ille. Plut. vero et aliter explicat, ut ante dictum est. || Κύαμος in papilla dicitur cum in pubescentibus aliquantum crescit et tumidior fit: fortassis a fabæ similitudine: ἡ θηλὴ, inquit Eust., τὸ ἄκρον τοῦ μαστοῦ, οὗ φασὶν ἡ πρώτη ἐν τῷ ἠβάσκειν αὔξησις, κύαμος λέγεται. [Rufus p. 30.] J. Poll. κύαμον esse dicit τὴν πρώτην τοῦ γάλακτος ὑπὸ τὸ φῶς (i. e. τὸν μελαινόμενον περὶ θηλὴν κύκλον) πῆξιν. Unde Cam. Papillarum, inquit, quasi areolam et nigellum ambitum, φῶς dixere, ut ait J. Poll. Sub hoc lactis quasi sedimentum, κύαμον. Quo vero hoc quasi inundans veluti utre continetur, κόλπος est et ἄσκωμα. || Κύαμοι Asiatica lingua dicebantur, Gal. teste, Aselli, Animalcula sub hydriis nascentia, a fabæ similitudine: alio nomine ὀνίσκοι et ἴουλοι appellantur. VV. LL. Quod vero ad etymon attinet, Eust. dictum vult παρὰ τὸ κύειν αἷμα, nullam tamen etymi rationem reddens: quæ fortassis e Luciano peti potest, ap. quem (1, 545.) Pythagoras rogatus Τίνος εἵνεκα μυσάττεται τοὺς κυάμους, inter cetera ait, Ἱεροί εἰσι, καὶ θαυμαστὴ αὐτῶν ἡ φύσις. Πρῶτον μὲν γὰρ τὸ πᾶν γονή εἰσι, καὶ ἢν ἀποδύσῃς κύαμον ἔτι χλωρὸν ἐόντα, ὄψεαι τοῖσιν ἀνδρείοισι μορίοισιν ἐμφερέα τὴν φυήν· ἐψηθέντι δὲ ἢν ἐπαφῇς τὴν σεληναίην νυξὶ μεμετρημένῃσιν, αἷμα ποιήσεις: quibus addit, Τὸ δὲ μεῖζον, Ἀθηναίοισι νόμος, κυάμοισι τὰς ἀρχὰς αἱρέεσθαι. Gellius vero et aliam paulo ante hujus nominis attulit etym., sed non in propria signif. accepti. [" Apoll. Dysc. 96. Toup. Opusc. 2, 44. 238. ad Lucian. 1, xxxv. 415. ad Herod. 489.: κ. Ægyptius, ad Diod. S. 1, 13. De Pythagoræ κ., ad Charit. 609. Sitim gignit, Jacobs. ad Theocr. p. 79. Testiculus, Brunck. Soph. 3, 518. Κυάμων ἀπέχεσθαι, Toup. Opusc. 1, 390. ad Lucian. 1, 415. T. H. ad Dial. p. 50. Valck. Callim. 291. Τῷ κ. λαχὼν, Kuster. Aristoph. 194." Schæf. Mss. Soranus Eph. Isag. c. 24. Galen. 13. p. 535. Schn. Ind. Theophr.]

Κυαμοβόλος, Qui sortem jacit, fabam in urnam conjicit ad suum suffragium dandum, i. q. δικαστὴς, Soph. ap. Hes. [" Toup. Opusc. 2, 44." Schæf. Mss.] Κυαμοτρώξ, Fabarum vorator. Ita dicitur Judex, qui fabis quibus suffragia dabantur, victitat, aut etiam Omnis, qui in suffragio ferendo fabam suam quæstui habet: κυαμοτρώξ, inquit Suid., ὁ δικαστὴς τρεφόμενος ὑπὸ τῶν κυάμων· πρὸ γὰρ τῆς εὑρέσεως τῶν ψήφων κυάμοις ἐχρῶντο ἐν ταῖς χειροτονίαις τῶν ἀρχόντων καὶ ταῖς ἐκκλησίαις. Dicitur κυαμοτρὼξ ergo ὡς τῶν ψηφιζόντων ἀργύριον λαμβάνοντων καὶ χειροτονούντων τοὺς διδόντας τὸ πλέον. Unde patet non tam de Judice dici, quam de Quovis plebeio, qui suffragium suum, quod faba ferebatur, vendit: Κρινεῖ δὲ τούτους οὐ κυαμοτρὼξ Ἀττικός. Qua signif. affert etiam κυάμους τρώγων. [Aristoph. Ἱππ. 41. Λ. 689. * Κυαμοφάγος, unde * Κυαμοφαγία, Lucian. 2, 122.]

Κυάμινος, Fabaginus, Cato. Alii interpr. Fabaceus, cujus tamen nulla exempla in Latinis LL. afferuntur, ut κυάμινον ἄλευρον, Fabagina farina. Et ἔντος κυάμινον ap. Eust. et Athen. (408.) ex Heniocho Comico, ubi de Τηλεμάχου χύτρᾳ sermo est. Κυάμειος λίθος, Cyamea gemma, Plin. (37, 11.) Cyamea nigra est, sed fracta e se fabæ similitudinem refert. Κυαμιαῖος, Fabalis, Qui fabali magnitudine est, Lucian. (1, 782.) docens quomodo athletæ certaturi sortiantur, Ἐς ταύτην (τὴν κάλπιν) ἐμβάλλονται κλῆροι μικροὶ, ὅσον δὴ κυαμιαῖοι τὸ μέγεθος, ἐπιγεγραμμένοι κ. τ. λ.

[* Κυαμίτης, Phot. Lex. " Toup. Opusc. 2, 44. et Ind. * Κυαμῖτις, 45. Jacobs. Anth. 12, 176." Schæf. Mss.]

Κυαμὼν, ῶνος, ὁ, Locus fabis consitus. Fabetum interpr. Gaza ap. Theophr. H. Pl. 4, 10. Dicitur vero κυαμὼν ea forma, qua ἀμπελών: ap. Theophr. tamen non κυαμῶνας scribitur, sed κυάμονας.

Κυαμεύω, Fabis eligo, κυάμοις αἱροῦμαι, ut Lucian. paulo ante loquitur, Faba suffragium fero: nam κυαμεῦσαι Suidæ est κυάμῳ ψηφοφορῆσαι, ᾧ ἐχρῶντο οἱ βουλευταί. || Sortior; nam κυαμεύειν Hesychio est κληροῦσθαι. Et κυαμεύομαι, itidem Sortior, s. potius Fabis sortior, κληροῦμαι, Dem. Schol. (747.), in jure-jurando, quo se Heliastæ obstringunt, Ὑπεύθυνον ὄντα ἑτέρας ἀρχῆς, καὶ τῶν ἐννέα ἀρχόντων, καὶ τοῦ

ἱερομνήμονος, καὶ ὅσοι μετὰ τῶν ἐννέα ἀρχόντων κυαμεύονται ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ. [" Toup. Opusc. 2, 44. Timæi Lex. 168. et n., Brunck. Soph. 3, 518." Schæf. Mss.] Κυαμευτὸς, Faba s. Sorte electus; nam fabis sortiebantur, ut supra dictum est. Xen. Ἀπ. 1, (2, 9.) p. 415. Λέγων ὡς μωρῶν εἴη τοὺς μὲν τῆς πόλεως ἄρχοντας ἀπὸ κυάμου καθίστασθαι, κυβερνήτῃ δὲ μηδένα θέλειν κεχρῆσθαι κυαμευτῷ, μηδὲ τέκτονι, μηδ' αὐλητῇ. Ubi κυαμευτὸς dicit, ut Isocr. κληρωτός. Plut. (6, 42.) explicans symbola Pythagorica, Κυάμων ἀπέχεσθαι· ὅτι οὐ δεῖ πολιτεύεσθαι· κυαμευταὶ γὰρ ἦσαν ἔμπροσθεν αἱ ψηφοφορίαι, δι' ὧν πέρας ἐπετίθεσαν ταῖς ἀρχαῖς. Ubi κ. ψ. dicit Suffragia, quæ faba ferebantur. Diversa enim signif. capitur quam in præcedente Xen. l. Κυαμευτὴς, Qui fabis eligit; Sortilegus, VV. LL.] * " Ἀποκυαμεύω, Inscr. Attica in Boeckhs Staatshaush. 2, 202." Schn. Lex. Suppl.]

Κυαμίζω, Catulio. Dicitur de puella, quæ ætate jam maturior, virum appetere incipit, ab ea τῶν κυάμων signif., qua pro Testiculis ponuntur. Aristoph. (Fr. 278.) κυαμίζειν τὰς ἀκμαζούσας dicit, ἄλλαι δὲ κυαμίζουσιν αὐτῶν, ubi exp. πρὸς ἄνδρας εἰσὶν ἐκπετήσιμοι. [J. Poll. 2, 18. 163. *Κυαμιστὸς, Plut. 8, 357.]

Κυάμιον, Fabula, ut Plautus [Stich. 5, 4, 8.] forma dimin. vocat. At Fabulum Gellio (4, 11.) i. est q. Faba, ut e præcedentibus liquet. Eust. scribit orientales populos suo tempore κυάμους vocasse κυάμια, dimin. forma. [Barker. Ep. Crit. ad Boiss. 263.]

¶ Πύαμος, ὁ, i. q. κύαμος, Faba, J. Poll. Κύαμοι, οἱ καὶ πύαμοι, ἀφ' ὧν καὶ τὰ πυανέψια ἑορτή. Similiter et Eust. de Eiresione a Theseo instituta loquens, Τὴν ἱκετηρίαν ταύτην καταστέψας, inquit, ἐψῆσαι λέγεται χύτρας ἀθάρας καὶ ἕτνους· διὸ καὶ πυανέψια λέγεσθαι, οἷον κυαμέψια, διὰ τὸ κυάμους πρότερον τοὺς πυάμους καλεῖσθαι. Quæ verba ap. Schol. quoque Aristoph. leguntur; sed pro κυάμους scriptum habet πυάνους. Rectius autem cum Eust. πυάμους scribi arbitror, quod ap. J. Poll. quoque ead. scriptura reperiatur.

Πύανον, τὸ, Faba, i. q. κύαμος et πύαμος, ut quibusdam placet; alii generalius Legumen exp. Fieri autem potest, ut pro utroque accipiatur, quemadmodum Eust. scribit ἕτνος generalius dici ἐπὶ τῶν ἐψητῶν ὀσπρίων, de leguminibus coctilibus: κατ' ἐξοχὴν vero de faba, διὰ τὸ τοῦ ὀσπρίου ἀπολαυστικόν. Ceterum πυανεψιῶνα dictum διὰ τὰ ὄσπρια, manifestum est e Plut. Theseo (22.) p. 3. cum enim dixisset eum persolvisse votum Apollini τῇ ἑβδόμῃ τοῦ πυανεψιῶνος μηνὸς, subjungit paulo post, Ἡ μὲν οὖν ἕψησις τῶν ὀσπρίων λέγεται γενέσθαι διὰ τὸ σωθέντας αὐτοὺς εἰς ταυτὸ συμμίξαι τὰ περιόντα τῶν σιτίων, καὶ μίαν χύτραν κοινὴν ἑψήσαντας, συνεστιαθῆναι καὶ συγκαταφαγεῖν ἀλλήλοις: ubi dicit eos coxisse ὄσπρια, sicut Eust. paulo ante χύτρας ἕτνους. || Heliodorus autem ap. Athen. (406.) aliter accipere videtur, sc. pro Tritico cocto. Verba ejus hæc sunt, Τῆς τῶν πυρῶν ἑψήσεως ἐπινοηθείσης, οἱ μὲν παλαιοὶ πύανον, οἱ δὲ νῦν ὁλόπυρον προσαγορένουσι. [* Πούανοι, Hesychio κύαμοι ἑφθοὶ, ap. Lacedæmonios: * Πυννικοὺς, Eid. τοὺς ἑφθοὺς ἐρεβίνθους καὶ φακοὺς, item * Πύννους· κυάμους ἑφθούς.]

Πυανέψιος, In quo legumina s. fabæ coquuntur: ut πυανεψία ἑορτή. Athen. (408.) Τηλέμαχος κυάμων χύτρας ἀεὶ σιτούμενος, ἦγε Πυανεψιαίαν [—ψια] πορδὴν ἑορτήν. Vel πυανεψία absolute, subaudiendo ἑορτή: quo vocabulo uti Lycurgum Or. κ. Μενεσαίχμου s. Μεσαίχμου, testantur Harpocr. Suid. Citat autem Harpocr. ex Apollonio et iis, qui de festis Atheniensibus scripserunt, Καὶ ἡμεῖς πυανοψίαν ταύτην τὴν ἑορτὴν καλοῦμεν· οἱ δ' ἄλλοι Ἕλληνες πανοψίαν, ὅτι πάντας εἶδον καρποὺς τῇ ὄψει. Sed notandum pro Πυανοψία, ut ap. Suid. scribitur, ap. Harpocr. scriptum ESSE Ποιανοψία, idque bis: licet immediate diversa scriptura tum in prima syllaba, tum in antep., sequatur Πυανεψιών. Ceterum dicitur et plurali num. neutro gen. Πυανέψια, quod et J. Poll. et Eust. agnoscunt. Sed et Apollonius ap. Harpocr. annotat δεῖν λέγειν πυανέψια, καὶ τὸν μῆνα πυανεψιῶνα· πύανα γὰρ ἔψουσιν ἐν αὐτῇ, (sc. τῇ ἑορτῇ, aut αὐτοῖς, ut in Suidæ Codice scribitur,) καὶ ἡ εἰρεσιώνη ἄγεται, s. πλέκεται, ut ap. Suid. habetur. [" Valck. Anim. ad Ammon. 124." Schæf. Mss.] Πυανεψιών, Mensis, in quo Pyanepsia sacra Apollini fiebant, coctis leguminibus, quæ πύανα appellantur, cui mensi respondere putatur October Romanorum; nam e Plut. Theseo, ut et paulo ante e verbis Apollonii, colligitur autumnalem mensem fuisse, frugibus sc. terræ jam comportatis atque conditis ineuntem. Qua re non animadversa, quidam Julium verterunt. Porro Plut. in l. de Iside et Osiride, docet hunc mensem, quem Athenienses Pyanepsionem nominant, Bœotorum esse Damatrium, Ægyptiorum Athyr: nimirum circa occasum Pleiadis cosmicum, i. e. autumnalem. Harpocr. Πυανεψιῶνος ἑβδόμῃ τὰ πυανέψια Ἀπολλώνιος ἄγεσθαί φησι. Pro quibus ap. Suid. Πυανεψιῶνος ἑβδόμῃ τὰ πυανέψια Ἀπόλλωνι ἄγεσθαί φασι. [Schn. Lex.]

Πυάνιος, Fabaginus, Qui e leguminibus est, Alcman ap. Athen. (648.) Ἤδη παρέξει πυάνιόν τε πόλτον, Χίδρον τε λευκὸν, κηρίναν τ' ὀπώραν: UBI Πυάνιον, neutro gen. substantive acceptum, Sosibius esse dicit πανσπερμίαν ἐν γλυκεῖ ἡψημένην: supra autem in Πύανα, ἕτνος esse diximus Legumina coctilia.

ΚΥΑΝΟΣ, Color cæruleus. Hes. κυανὸν esse dicit εἶδος χρώματος οὐρανοειδές, Speciem coloris cæruleam. Eustathio autem Κύανος, scribitur enim ap. eum proparoxytonως, est εἰδός τι χρώματος μέλανος: addit tamen, de κυανέῳ colore loquens, talem colorem cœli esse cum prorsus est ἀνέφελον, Nullis obductum nubibus. Od. H. (86.) de ædibus Antinoi, Χάλκεοι μὲν γὰρ τοῖχοι ἐρηρέδατ' [ἐληλάδατ'] ἔνθα καὶ ἔνθα Ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῦ· περὶ δὲ θριγκὸς κυάνοιο, Cærulei coloris lorica, vel nigri coloris, ut Eustathio placet, qui et annotat ibi, κυάνεος δὲ νυν ὁ θριγκὸς τῷ τείχει, ὡς ἂν οὕτως ἀεροειδὲς τὸ μετέωρον φαίνοιτο. Est etiam Lapis s. Succus in metallis concretus, cærulei coloris: qui duplex est, nativus et factitius. Nativus, fossilis est, et in venis fibrisque ortus, aut per se reperitur, sabulo arenæve duræ similis: aut abraditur a materia metallica, plerumque similis arenæ. Hic tantopere amat chrysocollam, tantaque illi naturæ familiaritate conjunctus est, ut hi duo succi concreti, frequentissime simul nati, uni eidemque glebæ metallicæ adhæreant, videaturque alter prope appositus alterum inclusum sepire atque complecti. Factitii autem plures sunt species, atque ex his aliquæ nativo pretiosiores. Ceterum pictores tam nativo quam factitio utuntur, Medici nativo tantum. Hæc Gorr. Factitii autem præstantissima conficiendi ratio ab Eod. traditur. Plin. 37, 9. Reddetur et per se cyanos, accommodato paulo ante jaspidis nomine, colore cæruleo. De eod. Diosc. 5, 106. Lucian. (2, 347.) Ὡς νῦν γε ἐλελήθεις σαυτὸν τοῖς ὑπὸ τῶν κοροπλάθων εἰς τὴν ἀγορὰν πλαττομένοις ἐοικὼς, κεχρωσμένος μὲν τῇ μίλτῳ καὶ τῷ κυανῷ, τὸ δ' ἔνδοθεν πήλινός τε καὶ εὐθρυπτος ὤν. || Κύανος, Floris nomen in frumentario agro nascentis, calyce rosarum, sed squaroso atque tristi, plurimis stipantibus cæruleis barbulis: eo pueri ad coronas utuntur. Gorr. Item Plin. 21, 11. de floribus coronariis, In Italia violis succedit rosa; huic intervenit lilium; rosam cyanus excipit, cyanum amarantus. || Κυανὸς, Aqua marina, θαλάττιον ὕδωρ, Hes. Nam et ea cærulei coloris est. || Fluvius Colchidis, qui juxta Æam oppidum in Phasin influit, Plin. 6, 4. || Avis nomen, Hes. Κύανος in VV. LL. accentu in antepen. e Gaza exp. Cæruleus, adjective. Unde erit SUPERL. Κυανώτατος ap. Suid. pro μελανώτατος: nam hic color nigro propinquus est. [" Il. Λ. 34. μέλανος κυάνοιο, Schol. χρώματι κυανῷ εἰκασμένου." Seager. Mss. " Eratosth. 2. Crinagor. 5. Heyn. Hom. 4, 140. 6, 119. Jacobs. ad Meleagr. p. 11. Græv. Lectt. Hes. 569. 599. Floris nomen, Ruhnk. ad H. in Cer. 426. et Mitsch. ibid." Schæf. Mss. Hippocr. 268, 31. Theophr. Lapid. p. 7. Aristot. H. A. 9, 21. Ælian. H. A. 4, 59. Paus. 5, 11. Κυανώτεραι, Anacr. 29.]

Κυανοειδὴς, Cyano similis, i. e. Cæruleus, Aristot. de Gen. Anim. 5. [Plut. 9, 689.] Κυανόπεζα, Cæruleos pedes habens, Il. Α. (627.) ἐπιπροΐηλε τράπεζαν Καλὴν, κυανόπεζαν, ἐὺξοον. Ubi annotat Eust.

eo epitheto intelligi non solum *τὴν ἀπὸ κυάνου ἔχουσαν τοὺς πόδας*, sicut *ἀργυρόπεζαν*, *τὴν ἐξ ἀργύρου*, sed etiam *τὴν ἔχουσαν κυανέαν τὴν πέζαν*, h. e., ut e vett. Gramm. exp., *τὸν ἐξω κύκλον*, Cujus ambitus exterior, cærulei aut nigricantis coloris est. Κυανόπεπλος, Cujus peplus cyanum refert, Cæruleum peplum habens: [Hesiod. Θ. 406.] *Λητὼ κυανόπεπλον ἐγείνατο.* [* Κυανοπλόκαμος, Quint. Sm. 5, 345.] Κυανόπρωρος, Cujus prora cyano tincta est, Cæruleam proram habens aut etiam Nigricantem, Od. I. (482.) *Κὰδ δ' ἔβαλεν μετόπισθε [προπάροιθε] νεὸς κυανοπρώροιο Τυτθόν.* Simili signif. Aristoph. (B. 1318.) dicit *κυανέμβολοι πρῷραι*, Proræ rostris cæruleis. Pro *κυανόπρωρος* autem dicitur ET Κυανοπρώρειος, sicut *ἡμετέρειος* pro *ἡμέτερος*, vel pleonasmo diphthongi *ει*, Od. Γ. (299.) *πέντε νέας κυανοπρωρείους Αἰγύπτῳ ἐπέλασσε φέρων ἄνεμός τε καὶ ὕδωρ.* Cæruleas naves Virg. dicit. [Etym. M. v. Κυανέμβολος.] Κυανόπτερος, Cujus alæ s. pinnæ cyani colore sunt, Alas cæruleas s. nigricantes habens, Hesiod. Ἀ. (393.) *χλοερῷ κυανόπτερος ἠχέτα τέττιξ Ὀζῳ ἐφεζόμενος θέρος ἀνθρώποισιν ἀείδειν* Ἀρχεται. Et *κ. ὄρνις*, Eur. [Andr. 862. * Κυανόστολος, Bion 1, 4.] Κυανοχαίτης, Cujus setæ cyanum referunt, Crines cæruleos s. nigricantes habens, Hesiod. (Ἀ. 120.) de Arione equo Herculis, *μέγαν ἵππον Ἀρείονα κυανοχαίτην*, Lucian. (1, 535.) *Ἀναπλάττουσι γενειήτην μὲν τὸν Δία, παῖδα δ' ἐς ἀεὶ τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ τὸν Ἑρμῆν Ὑπηνήτην, καὶ Ποσειδῶνα Κυανοχαίτην, καὶ Γλαυκῶπιν τὴν Ἀθηνᾶν.* Similiter et Philostr. Epist. 25. Ovid. quoque Cæruleum Neptunum dicit. Idem de eod., Jovem Cæruleus frater juvat auxiliaribus undis. Idem, Cæruleos habet unda deos. Aliquando autem substantive pro ipso Neptuno, cujus in præcedenti l. epitheton erat, ponitur. Hesiod. (Θ. 278.) *τῇ δὲ μιῇ παρελέξατο Κυανοχαίτης.* Virg. quoque interdum Cærula neutro gen. plur. num. dicit pro Ipso mari. [" H. in Cer. 347. ad Il. A. 528. Heyn. Hom. 8, 38. Κυανοχαῖτα, 6, 469. 7, 175." Schæf. Mss.] Κυανόχρως, Qui cyani colore est, Cæruleus, Aristot. Rhet. 3. de Alcidamante, *Τελεσφόρον τὴν πειθὼ τῶν λόγων κατέστησε, καὶ κυανόχρων τὸ τῆς θαλάττης ἐδαφος.* [Athen. 135. Κυανόχρωτα, Eur. Phœn. 317. * Κυανόχροος, Hel. 1522. " Opp. Ἀ. 2, 599. * Κυανόχροιος, Manetho 1, 327." Wakef. Mss. * Κυανόχρωτος, Orph. H. in Eum. 6. " Wakef. Eum. 52." Schæf. Mss.] Κυανόφρυς, υος, Cujus supercilia cyanum referunt, Supercilia cærulea s. nigricantia habens. [Theocr. 3, 18. * Κυανοχετὴς, Orph. Lap. 2, 21. *πηγή*. * Κυανώπης, Opp. K. 1, 307.] Κυανῶπις, ιδος, ἡ, Cæruleus aspectu, Cærnleos s. Nigricantes oculos habens, Hesiod. (Ἀ. 356.) *Θεμιστονόην κυανῶπιν.* Æsch. (69.) ex oraculo et juramento, quibus Amphictyones se obstrinxerant una cum diris execrationibus, *θεοῦ τεμένη κυανώπιδος Ἀμφιτρίτης*, ubi *κυανῶπιν Ἀμφιτρίτην* dicit ut Hesiod. et Lucian. *Ποσειδῶνα κυανοχαίτην*: ambo enim maris numina sunt, quod cærulei coloris est. [Æsch. Pers. 559. Suppl. 751. * Κυανωπὸς, Eur. Fr. inc. B. 46. Andromachus Galeni 12, 877.] Ad Κυανανγὴς ET Κυανέμβολος cum suis substantivis supra posita fuerunt. Apud Suid. *κυανανγῆ πετάσματα ὑποβαλλόμενοι ὥσπερ ἔθος ἦν τοῖς ἐν πένθει οὖσι*, ut Virg. dicit, stant manibus aræ Cæruleis mœstæ vittis atræque cupresso.

Κυάνειος, ET Κυάνεος exemto *ι*, Eust., Cyanum referens, Cæruleus, Cyaneus, Il. Λ. (38.) *ἐπ' αὐτῷ Κυάνεος ἑλέλικτο δράκων*, ut draco cæruleus, Ovidio, Hesiod. Ἀ. (166.) *Στίγματα δ' ὡς ἐπέφυντο ἰδεῖν δεινοῖσι δράκουσι Κυάνεα κατὰ νῶτα· μελάνθησαν δὲ γένεια.* Sic et Virg. de angue, Cæruleæ cui terga notæ, maculosus et auro Squamam incendebat fulgor. Idem Virg. Angues cæruleos dicit, ut et Ovid. Serpens cæruleus. Item *κ. νεφέλη* ap. Hom., ut Cic. ap. Arat. dicit Cærulea nubes. Aristot. Probl. 37, 26. *Διὰ τί ποτε τοῦ μὲν νότου πνέοντος ἡ θάλαττα κ. γίγνεται, τοῦ δὲ βορέου, ζοφώδης; ἢ ὅτι ὁ βορέας ἧττον τὴν θάλατταν ταράττει, τὸ δὲ ἀταρακτότερον ἅπαν, μέλαν φαίνεται;* Unde Gellius 2, 30. E peritissimis rerum philosophis observatum est, austris spirantibus mare fieri glaucum et cæruleum: aquilonibus, obscurius atriusque. Cujus rei causam, cum Aristotelis libros Problematum percerpsimus, notavi: Cur austro spirante mare cæruleum fiat: aquilone, obscurius atriusque? An propterea quod aquilo minus mare perturbat: omne autem, quod tranquillius est, atrum esse videtur? Sicut vero hic *κ. θάλασσαν* dicit Aristot., ita Virg. Pontum et Tybrim cæruleum; Seneca Mare cæruleum. Idem Aristot. de merope ave, *Τῶν πτερῶν ἐστὶ τὸ μὲν ὑποκάτω, ὠχρὸν, τὸ δὲ ἐπάνω, ὥσπερ τῆς ἀλκυόνος, κυάνεον· τὰ δὲ ἐπ' ἄκρων τῶν πτερυγίων, ἐρυθρά*: de quo Plin. Pallido intus colore pennarum, superno cyaneo, primori subrutilo. Athen. (539.) de sagittariis Alexandri, *Οἱ μὲν φλόγινα ἐνδεδυκότες, οἱ δὲ ὑσγινοβαφῆ· πολλοὶ δὲ καὶ κυάνεα εἶχον περιβόλαια.* Et *κυανοῦν χρῶμα* ap. Plat. Tim. Color cæruleus, mixtus e splendido et albo, plurima nigredine addita. Ubi *κυανοῦν* per contr. dicitur, ut *ἀργυροῦν* pro *ἀργύρεον*, Eust. || Aliquando dicitur de Colore cæruleo, nigricante, i. e. Mixto e cæruleo et atro: unde exp. etiam *μέλας*, Niger, *φαιὸς*, Fuscus. Quomodo et Ovid. videtur dixisse Mortem cæruleam: et Ficus baccis cærula, et Cærula coma, de Tmolo: nam his in Il. Cæruleus de vere cæruleo colore non dicitur. Od. Π. (176.) *Κυάνεαι δ' ἐγένοντο ἐθειράδες ἀμφὶ γένειον*, Il. P. (209.) *Ἦ, καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων.* Sic Hesiod. Ἀ. (7.) *ἀπὸ κρῆθεν βλεφάρων τ' ἀπὸ κυανεάων*, ut Eust. legit: et Ἔργ. (2, 145.) de sole hyberno, *ἐπὶ κυανέων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε Στρωφᾶται, βράδιον δὲ Πανελλήνεσσι φαείνει*, Fuscorum virorum. Ubi videtur intelligere Æthiopes, solis ardore fuscos s. atros: ut et Hes. *κυανέων* exp. *Μαύρων Αἰθιόπων*, huc forsan respiciens, aut etiam Meridionales populos, ap. quos æstus acrior est. || At Il. Σ. (564.) videtur accipi pro Cyaneus, i. e. Qui e cyano lapide est, *Ἀμφὶ δὲ κυανέην κάπετον, περὶ δ' ἕρκος ἔλασσε Κασσιτέρου.* || Κυάνεαι *συμπληγάδες* s. *συνδρομάδες*, Insulæ quædam Ponti, Plin. 4, 13. In Ponto duæ, M. D. pass. ab Europa, XIIII M. ab ostio: Cyaneæ, ab aliis Symplegades appellatæ, traditæque fabulis inter se concurrisse: quoniam parvo discretæ intervallo, ex adverso intrantibus geminæ videbantur, paulumque deflexa acie, coeuntium speciem præbebant. Et 6, 12. Insulæ in Ponto Planctæ, s. Cyaneæ s. Symplegades. Strabo 7. p. 140. *Αἱ δὲ Κυάνεαι πρὸς τῷ στόματι τοῦ Πόντου εἰσὶ δύο νησίδια· τὸ μὲν τῇ Εὐρώπῃ προσεχὲς, τὸ δὲ τῇ Ἀσίᾳ.* Eur. Medea, init. *Εἰθ' ὤφελ' Ἀργοῦς μὴ διαπτάσθαι σκάφος Κόλχων ἐς αἶαν, κυανέας Συμπληγάδας.* Idem alibi (ibid. 1259.) dicit *κυανεᾶν Συμπληγάδων πετρᾶν.* Theocr. 13, (21.) *ἐς Ἀργὼ, Ἄτις κυανεᾶν οὐχ ἅψατο Συνδρομάδων ναῦς.* Notandum vero ap. Geographos absolute dici Κυάνεας, ap. poëtas vero addi Συμπληγάδας aut Συνδρομάδας. Timosthenes autem ap. Schol. Theocr. ait esse Insulam quandam parvam et scopulosam, cujus promontoria vocari Κυάνεας. || Pro eo vero, quod e Theophr. H. Pl. 3. citatur, Κυανέαις Βοιωτίαις *παρόμοιον φύλλον*, exponiturque e Gaza, Folium assimile Bœotorum cyathis, reponendum videtur *κυνέαις*. [Æsch. Pers. 81. Il. Ω. 94. " Heyn. Hom. 4, 140. 609. 6, 120. 7, 558. ad Apollod. 622. Wakef. Alc. 266. Jacobs. Anth. 7, 166. Phryn. Ecl. 88. Toup. Opusc. 1, 369. 2, 137. Græv. Lectt. Hes. 569. ad Il. A. 528. Ruhnk. ad H. in Cer. 42. ad Anton. Lib. 132. Verh., Harl. ad Theocr. 206. De fem., Heyn. Hom. 4, 140. Epith. noctis, Ruhnk. ad Timæi Lex. p. 6. Insulæ Cyaneæ, Harles. ad Theocr. 345. Lennep. ad Phal. 51. Οἱ Κυάνεοι, Æthiopes, Ruhnk. Ep. Cr. 168." Schæf. Mss. * Ὑπερκυάνεος, Hes. * Ὑποκυάνεος, Alex. Myndius ap. Schol. Theocr. 5, 96.]

Κυανίζω, Cyanum imitor, Cyani colorem refero, Cyaneo s. Cæruleo colore sum, Arethas, *Τούτῳ κυανίζοντι τὴν χρόαν, ἤγουν ἀερίζοντι, ὁ Σίμων ἀπεικάζεται.* Ubi dicit *κυανίζοντι ἤγουν ἀερίζοντι*, sicut Apoll. Rh. 1, (777.) *κυάνεος ἠὴρ*: nam Cæruleus esse cœli color dicitur, cum nullis nubibus obductum est, sed serenum. Diosc. de myosote herba, *Ἐκφύεταί τε λεπτὰ καυλία ἐκ τῶν μασχαλῶν, ἐφ' ὧν ἀνθήλια κυανίζοντα*, Plin. Cauliculis ex alis prodeuntibus,

flore cæruleo. Theophyl. Καὶ *κυανίζουσαν ὥρᾳ γαλήνης τὴν θάλατταν εἰκονίζετο.* [Diosc. 1, 1. * "Ὑποκυανίζω, Fischer. ad Palæph. 184." Schæf. Mss.]

Κυανέω in VV. LL. Nigrico, citantibus ex Hesiodo initio Aspid. *βλεφάρων ἀπὸ κυανεόντων*, Ab oculis nigris. Sed ibi non *κυανεόντων* habent ea, quæ vidi exempl., verum alia *κυανέων*, alia *κυανεάων*, cum Eust., qui similem esse genit. vult Homerico illi *δῶτορ ἐάων*, sicut in Ἐάων annotavi, et paulo ante etiam in *Κυάνεος*. [Dionys. P. 1111. Phryn. Bekk. 46. "Græv. Lectt. Hes. 569." Schæf. Mss.]

[* Κυανόω, unde * Κυάνωσις, Color cæruleus, Plut. 9, 485.]

" Κυανῖτις, *ιδος, ἡ*, In cyanum vergens. Hippocr. " *περὶ* Ὄψιος, (688.) Οὔτε *τῇ κυανίτιδι*, οὔτε *τῇ θα-* " λασσοειδεῖ. Ibid., Αἱ *ὄψιες αἱ διεφθαρμέναι αὐτό-* " *μαται κυανίτιδες γιγνόμεναι.*" [* Κυανήτης, Schn. Lex.]

ΚΥΒΕΡΝΑΩ, Guberno: proprie Navem rego, Navis cursum dirigo. Od. Γ. (282.) *ὃς ἐκαίνυτο φῦλ' ἀνθρώπων Νῆα κυβερνῆσαι, ὁπότε σπερχωσιν* [*σπέρχοιεν*] *ἄελλαι*, de gubernatore Menelai, quem Apollo occiderat suis sagittis, *Πηδάλιον μετὰ χερσὶ θεούσης νηὸς ἔχοντα*, Aristot. Rhetor. 2. *Εἴ τις των πλωτήρων, ὃν τινα δεῖ κυβερνᾶν κληρώσειεν, ὡς δέον τὸν λαχόντα, ἀλλὰ μὴ τὸν ἐπιστάμενον.* Metaphorice vero plerumque accipitur pro Rego, sicut et Lat. Guberno. Herodian. 7, (9, 13.) de Nomadibus s. Numidis, Ἱππεῖς *ἄριστοι, ὡς καὶ χαλίνων ἄνευ ῥάβδῳ μόνῃ τὸν δρόμον τῶν ἵππων κυβερνᾶν*, Ut equorum cursum virga tantum moderentur, Polit. Et pass. ap. Xen. K. Π. 8, (8, 1.) p. 141. de regno Cyri, *Τοσαύτη δὲ γενομένη, μιᾷ γνώμῃ τοῦ Κύρου ἐκυβερνᾶτο*: 1, (1, 5.) p. 2. *Ὥστε ἀεὶ τῇ αὐτοῦ γνώμῃ ἀξιοῦν κυβερνᾶσθαι.* Κυβερνάομαι activa quoque signif. accipitur pro *κυβερνάω*. Aristot. Probl. s. 24. circa finem, *Καὶ βαδίζομεν προσέχοντες τῇ βαδίσει τὸν νοῦν, κυβερνωμένης δὲ τῆς διανοίας αὐτοῖς.* [" Jacobs. Anim. 222. Marcell. de V. Thuc. 8. * *Κυβερνέω*, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 57." Schæf. Mss. * *Κυβερνητέον*, Plato Sisyph. 389.]

Κυβέρνησις, Gubernatio, Plato de Rep. 6. (p. 77.) de nautis, *Στασιάζοντας πρὸς ἀλλήλους περὶ τῆς κυβερνήσεως, ἕκαστον οἰόμενον δεῖν κυβερνᾶν.* Unde Cic. Ut si nautæ certarent quis eorum potissimum gubernaret. Plut. (6, 16.) de Arione, *Παντάπασιν αἰσθέσθαι θεοῦ κυβερνήσει γεγονέναι τὴν κομιδὴν*, Plane intellexisse dei gubernatione factam esse eam vectionem. Κυβερνήσια, *τὰ*, Dies festi a Theseo Athenis instituti in honorem Nausithoi et Phæacis, quorum illo gubernatore usus est, hoc proræ rectore, Plut. Theseo (17.) p. 2. de iis ambobus loquens, *Καὶ τὴν ἑορτὴν τὰ κ. φησὶν ἐκείνοις τελεῖσθαι.*

Κυβερνήτης, Gubernator: *ἄρχων τῶν ναυτῶν*, ut Plato scribit, cui opus esse dicit (de Rep. 6. p. 78.) *τὴν ἐπιμέλειαν ποιεῖσθαι ἐνιαυτοῦ, καὶ ὡρῶν, καὶ οὐρανοῦ, καὶ ἄστρων, καὶ πνευμάτων, καὶ πάντων τῶν τῇ τέχνῃ προσηκόντων, εἰ μέλλει τῷ ὄντι νεὼς ἀρχικὸς ἔσεσθαι.* Od. Γ. (279.) *Ἔνθα κυβερνήτην Μενελάου Φοῖβος Ἀπόλλων Οἷς ἀγανοῖσι βέλεσσιν ἐποιχόμενος κατέπεφνε, Πηδάλιον μετὰ χερσὶ θεούσης νηὸς ἔχοντα*, Menelai gubernatorem navis: I. (78.) Ξ. (256.) *τὰς δ' ἄνεμός τε κυβερνῆταί τ' ἴθυνον*: Il. T. (43.) *Οἵ τε κυβερνῆται καὶ ἔχον οἰήϊα νηῶν.* Plut. Polit. Præc. *Ναύτας μὲν ἐκλέγεται κυβερνήτης, καὶ κυβερνήτην ναύκληρος*: sicut Plato quoque de Rep. 1. (p. 176.) dicit *κυβερνήτην ναυτῶν ἄρχειν.* Idem Plut. in eod. l. *Τὸν κ. ἄγειν τὸ πλοῖον, οὐ τὸ πηδάλιον*: præpostere sc. Metaphorice autem *στρατηγὸς* dicitur *κυβερνήτης τῆς πόλεως*, Gubernator s. Administrator aut Rector alicujus civitatis, Cic. Gubernator reip. [Æsch. Suppl. 777. " Markl. Suppl. 442. ad Diod. S. 1, 676. 2, 469. Duker. Præf. Thuc. p. 7. Heindorf. ad Plat. Phædr. 253. Paus. 1, 406. Gail. ad Xen. Œc. 340. ad Od. M. 411." Schæf. Mss. " *Κυβερνῆται*, Fabula Menandri, Priscian. 18. 25. 266." Elberling. Mss. * " *Κυβερνῖται*, Archelaus Epiphanii Hær. 66, 31." Routh. Mss. * *Αὐτοκυβερνήτης* citat Schn. Lex. ex Anal. 2. p. 232. no. 73. ubi vulgo extat * *Αὐτο-*

κυβερνητεί.] Κυβερνητικὸς, Ad gubernatorem pertinens, Qui gubernatoris est. Et *κυβερνητικὴ* sub. *τέχνη* Ars gubernandi, Peritia navem gubernandi et ejus cursum dirigendi. Plato Gorgia (139.) *περὶ τῆς τοῦ νεῖν ἐπιστήμης* loquens, Εἰ δ' *αὖτη σοι δοκεῖ σμικρὰ εἶναι, ἐγώ σοι μείζονα ταύτης ἐρῶ, τὴν κ., ἣ οὐ μόνον τὰς ψυχὰς σώζει, ἀλλὰ καὶ τὰ σώματα καὶ τὰ χρήματα ἐκ τῶν ἐσχάτων κινδύνων.* ‖ Qui gubernandæ navis peritus est, Qui navis cursum probe dirigere novit, Plato de Rep. 6. p. 78. *Τὸν ὡς ἀληθῶς κ.* [" *Κυβερνητικῶς*, Dio Chrys. 1, 150." Wakef. Mss.]

Ἀκυβέρνητος, *ὁ, ἡ*, Gubernatore carens, Rectoris egens: proprie de uave, metaph. autem ap. Plut. (7, 953.) Ἀ. *καὶ ἀνερμάτιστος ἐν ταραχῇ καὶ πλάνῃ καὶ δρόμοις ὀλεθρίοις καὶ παραφόροις διατραχηλιζόμενος εἴς τι ναυάγιον φοβερὸν ἐξέπεσε*, Gubernatore s. Rectore destitutus. Et *τὸ ἀ.*, neutraliter et substantive, Rectore destitutum esse, Gubernatore carere. Greg. Naz. de Theologia, Ἡμᾶς *δὲ ὁ λόγος δεξάμενος ἐφιεμένους Θεοῦ, καὶ μὴ ἀνεχομένους τὸ ἀνηγεμόνευτόν τε καὶ ἀ.* [Plut. 10, 81. * Ἀκυβερνησία, Theod. Prodr. Ep. p. 94.]

Κυβερνητὴρ, *ῆρος, ὁ*, Gubernator, i. q. *κυβερνήτης*, sed poët., Od. Θ. (557.) *Οὐ γὰρ Φαιήκεσσι κυβερνητῆρες ἔασιν, Οὐδέ τι πηδάλι' ἐστί.* [" Duker. Præf. Thuc. p. 7. ad Diod. S. 2, 469." Schæf. Mss. " Opp. K. 1, 95." Wakef. Mss.] Fem. EST Κυβερνήτειρα, Gubernatrix, Cic. Eloquentia gubernatrix civitatum. Epigr. [" Nonn. D. 1, 88." Wakef. Mss.] Κυβερνητήριος, *ὁ, ἡ*, Ad gubernandum aptus, i. q. *κυβερνητικός*. Et *κ. ἔργον*, Plut. Solone (14.) Munus gubernandi.

Κύβερνος, Gubernator, i. q. *κυβερνήτης* et *κυβερνητὴρ*, sed vocab. novum, ut videtur, Greg. Naz. *Κύβερνος ἴδμων φευξεται τρικυμίας.* [" Κυβερνὸς, Georg. Lapithæ Poema Mor. 617." Boiss. Mss.]

Κυβερνισμὸς, Gubernatio, VV. LL. [Aqu. Nahum 3, 1.]

" Διακυβερνάω, Guberno, Rego." [" Euseb. V. C. 1, 1." Boiss. Mss. * *Διακυβερνητικὸς*, Epiph. 1, 1019. Niceph. Blemmid. p. 71. * Συνδιακυβερνάω, Plato Polit. 304. * Ἐγκυβερνάω, Diog. L. 9, 1.] " Προκυ- " *βερνᾶν τῆς νεὼς*, Polluce auctore dicitur *ἐπὶ τοῦ* " *πρωράτου*, De proreta, ut qui anteriorem navis par- " tem regat: sicut CONTRA *ὑποκυβερνᾶν τῆς νεὼς*, " qui in puppi sedens eam gubernat." [* " Συγκυβερνάω, Planud. in Laud. Diomedis Martyris Ms." Boiss. Mss.]

" **ΚΥΒΙΣΤΑΩ**, In caput me dejicio, In caput " salto, *ἐπὶ κεφαλῆς πηδῶ*, Etymologo, derivanti a " *κύβη* quod est *κεφαλή*, Caput, ut in Κυβήβη docui. " Xen. Σ. (2, 11.) *Κύκλος ἐσηνέχθη περίμεστος ξιφῶν* " *ὀρθῶν. Εἰς μὲν οὖν ταῦτα ἡ ὀρχηστρὶς ἐκυβίστα τε,* " *καὶ ἐξεκυβίστα ὑπὲρ αὐτῶν.* Et mox, *Μανθάνοντα* " *κυβιστᾶν εἰς τὰς μαχαίρας.* Sic Athen. 4. *Θαυματουρ-* " *γοὶ γυναῖκες εἰς ξίφη κυβιστῶσαι.* Usus est hoc " verbo Hom. quoque Il. Φ. (354.) de piscibus in " Scamandro ardente, *Οἱ κατὰ καλὰ ῥέεθρα κυβίστων* " *ἔνθα καὶ ἔνθα.* Et Il. Π. (749.) de quodam qui ex " equis decidit, *ἐν πεδίῳ ἐξ ἵππων ῥεῖα κυβιστᾷ.* Hes. " transitive etiam Κυβιστήσω, ita enim repono ap. " eum pro *κυβητίζω*, *ἐπὶ κεφαλὴν ῥίψω*: ut et Servius " dicit *κυβιστᾶν τὴν κεφαλήν*, Caput rotare: paulo " supra in Κυβήβη." [" Ad Phalar. 267. Thom. M. 555. ad Charit. 688. Heyn. Hom. 5, 110. 7, 262. 8, 133. ad Apollod. 1159. Ruhnk. ad Xen. Mem. 223. ad Herod. 498. * Κυβιστέω, Wakef. Herc. F. 976." Schæf. Mss.] " Κυβίστημα, *τὸ*, ET Κυβίστησις, Sal- " tus in caput, s. Saltatio in caput: qua sc. aliquis " se præcipitem in caput devolvit: sicut hodie pe- " tauristæ corpore in spiram contracto in caput se " provolvunt. Prius verbale ap. Lucian. legitur, " posterius ap. Plut. Apud illum p. 302. (2, 898.) " *Τί ἡ κύνις καὶ τὰ κυβιστήματα συντελεῖ πρὸς ἀρετὴν* " *αὐτοῖς*; ap. hunc (7, 579.) *Ὀρχήσεις παίδων καὶ* " *κυβιστήσεις.* ITEM Κυβιστητὴρ, *ῆρος, ὁ*, Saltator " ejusmodi qui se in caput dejicit. Patroclus ap. " Hom. Il. Π. (745.) Cebrionen a se saxo percussum " irridens, *ἡ μάλ' ἐλαφρὸς ἀνὴρ, ὡς ῥεῖα κυβιστᾷ*; Et